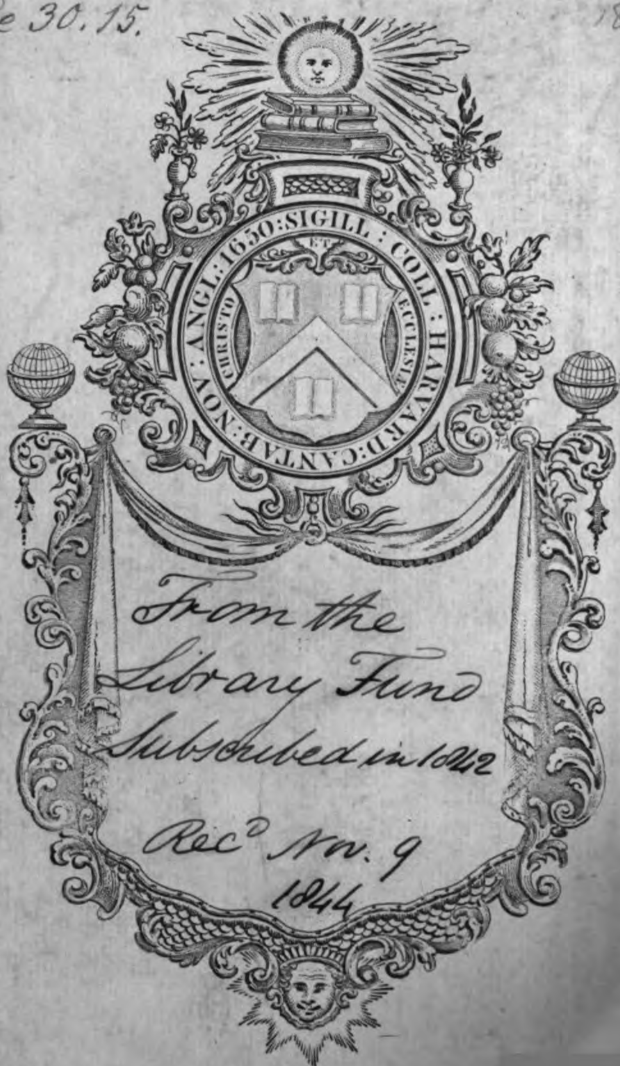

SIGILL : COLL : HARVARD : CANTAB : NOV : ANGL : 1650
CHRISTO ET ECCLESIAE
From the Library Fund Subscribed in 1842
Rec^d Nov. 9 1844

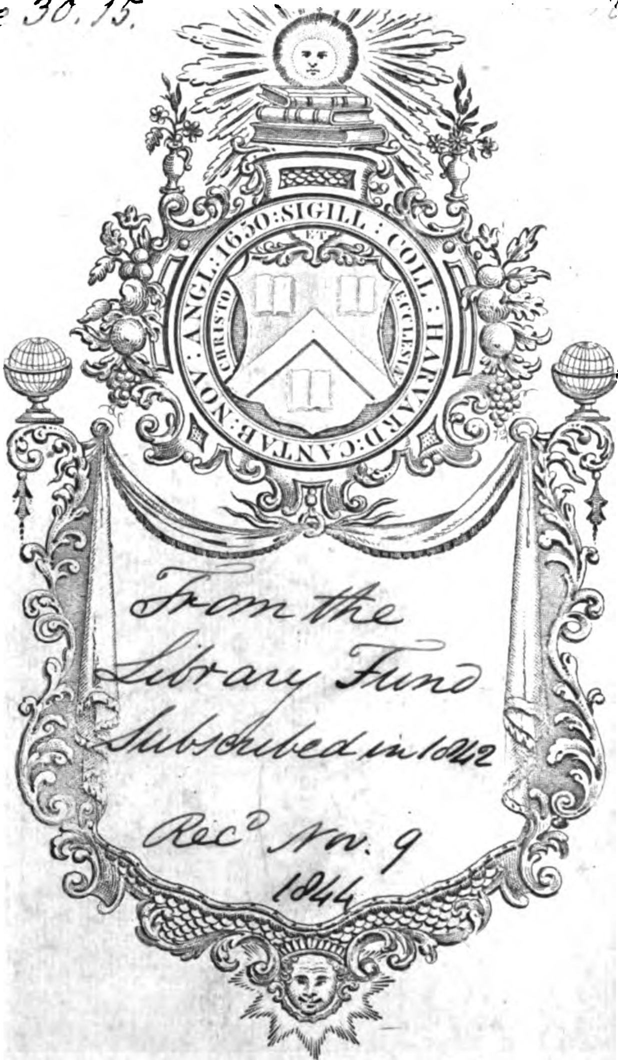
EUNAPIUS

CUM NOTIS

BOISSONADII

ET

WYTTENBACHII

SIGILL : COLL : HARVARD : CANTAB : NOV : ANGL : 1650
CHRISTO ET ECCLESIÆ
From the
Library Fund
Subscribed in 1842
Recd Nov. 9
1844

EUNAPIUS

CUM NOTIS

BOISSONADII

ET

WYTTENBACHII

ΕΥΝΑΠΙΟΣ.

EUNAPII SARDIANI

VITAS SOPHISTARUM ET FRAGMENTA HISTORIARUM

RECENSUIT NOTISQUE ILLUSTRAVIT

IO. FR. BOISSONADE.

ACCEDIT

ANNOTATIO

DAN. WYTTENBACHII.

AMSTELODAMI,
APUD PETRUM DEN HENGST ET FILIUM.
MDCCCXXII.

IOSEPHO VAN PRAET.

BIBLIOTH. REG. PARIS.

CVSTODI HVMANISS.

QVI

A TRICENNIO

CONSTANTI ME BENIGNITATE

IVVIT

CVI

PLVS QVAM ALII

STVDIA MEA DEBENT

EVNAPIANAS HASCE CVRAS

DICO.

EDITORIS PRAEFATIO.

Qui ante XII et amplius annos typis describi coeptus est, nunc tandem prodit Eunapius, ingenti adnotationum mole onustus, ut vix incedere queat, metusque fere sit, ne pauci illum ad se velint recipere, foresque pulsans cum tota jubeatur migrare farragine, ni praefulgeret πρόσωπον τηλαυγὲς, Wyttenbachii nomen. Causa tam longinquarum harum morarum, atque ultra legem Horatiam protractarum, in adversa fuit qua diu conflictatus est oculorum valetudine, vir ille eruditissimus atque desideratissimus, a quo auxilia petieram editioni adornandae et adjumenta; quae quidem quum acriter promisisset, ingravescentes dolores impetum notandi scribendique primum represserunt, deinde suppresserunt omnino, quum ad finem Vitae Proaeresii pervenisset. Atque utinam lateret adhuc Sophista cum enormi commentariorum apparatu, Wyttenbachiusque superesset, egregium illud Batavae gentis decus et literarum antiquarum ornamentum!

Notae Wyttenbachii, quibus Eunapii verba resque ab eo traditae eximie illustrantur, constituendae recensioni inservire non potuerunt; idque sane dolendum est. Nam Mediceus liber, cujus collationem ab Abr. Gronovio descriptam habuit, emendationes identidem suppeditavisset optimas, aliasque recepissem ex ingenio natas viri acutissimi. Sed illum serius consului, adeo ut annotationem suam ad meam editionem measque notas, quarum plagulae a typographo ipsi tradebantur, scripserit, quando jam nihil poterat immutari; quod si e contrario illius vestigia fuissem secutus, potuissemque mihi contextum auctoris ad ejus sententiam conformare, castigatior longe et limatior in legentium manus hodie veniret. Post decessum Wyttenbachii, ejus vidua, foemina tali viro digna, atque eruditione Annam Fabri, Reiskiam, et paucas alias id genus heroinas referens, mecum benignissime communicavit exemplar Commelinianum cui lectiones Medicei codicis, nonnullaeque Gronovii et Wyttenbachii notae erant insertae. Ex hoc libro, inde a loco in quo substiterat Wyttenbachii annotatio, ea sumsi quae in *Novis Addendis*, ad calcem Praefationis positis, descripsi, idque fortasse diligentius. Nam in Gronovianis multa sunt quae premere poteram; atque volebam quidem; sed

sed malui ex illis, caeteroquin brevissimis, nihil perire, ne cui calumniandi ansa daretur. Wyttenbachius ipse et in suis et in Gronovianis liberius procul dubio fuisset versatus.

Ceterum Mediceum librum opinor non fuisse ab Abr. Gronovio collatum, sed a Jacobo ejus patre. Multos enim codices Graecos Florentiae transcripsit vel contulit Jacobus Gronovius, cujus schedae ad Abrahamum hereditario jure pervenerunt. Aeliani quidem opus utrumque ex Mediceis codicibus a patre lectis et excerptis edidisse Abrahamum palam est; quem et Eunapianas lectiones non alia ratione possedisse arbitror.

Medicei codicis sitim mihi injecerant Holstenii ad Lambecium, qui de Eunapio recudendo cogitabat, Epistolae, in quibus existimare se ait (1) codicem nusquam reperiri praestantiorem, nihil antiquius aut praestantius videre se meminisse. At, re nunc melius cognita, ad id fere adducor ut credam Holstenium, qui unum alterumque Eunapii codicem tractaverat, de Mediceo praeclarius aequo sensisse, et ad Gudii opinionem accedam lubens, qui et ipse olim, Eunapii quum pararet editionem, sex codices contulerat. „ Cre-

„ de-

(1) P. 260. 382. novae editionis.

„ debam fore" (Gudius ait in quadam ad Menagium Epistola inter Gudianas et Sarravianas reperienda) „ ut ex illo Medicaeo codice, cu-
„ jus vetustatem maximam L. Holstenius ma-
„ gnopere commendaverat, quicquid in Eunapio
„ desiderarem, aut emendari aut utcumque sup-
„ pleri posset. Vide nunc quam me spes fru-
„ stretur. Nihil reperio quod non aut nobis
„ aut aliis observatum sit. Nam Hieron. Com-
„ melinus ex Mss. Palatinis meliorem partem il-
„ larum emendationum textui jamdudum reddi-
„ dit. Ea editio in luce atque aspectu omnium
„ versatur, et longe integrior est primis illis
„ turbidis curis H. Junii; tamen post Comme-
„ linum adhuc multa et fortasse potiora revo-
„ cavi ex recentioribus quibusdam manu exara-
„ tis codd. Unus est in Bibl. Regia; alter olim
„ fuit Card. Lotharingii, quem Remis excussi-
„ mus in abbatia S. Remigii; ex tertio Em.
„ Card. Barberini variantes lectiones manu L.
„ Holstenii descriptas habeo. Omnia quae Flo-
„ rentinus codex sive bona, sive mala, suppedi-
„ tat, jam notaveram ex iis tribus libris, ut pro-
„ pemodum ex eodem fonte promanasse videan-
„ tur.". In his nonnulla sunt, ut raptim scri-
pta, ita parum perspecte. Sed verum esse puto et verissimum, Mediceum codicem compa-

ra-

ratione cum aliis instituta optimum esse quidem, sed non tantis praedicandum laudibus. Et monebo obiter ultima Gudii verba male intellecta fuisse a Carpzovio, qui in Specimine Eunapiano p. 6. codices alios e Mediceo descriptos Gudio videri ait; quod post Carpzovium iterum legere est in Harlesii nota ad Bibl. Gr. T. VII. p. 537; quum alia fuerit Gudio mens, nempe Mediceo et aliis libris communem fuisse fontem.

Fuere mihi recensionis alia propriaque subsidia: in quibus eminet Vaticanus liber numero 140 signatus in fronte, mihique litera A compendii causa nuncupandus, optimae quidem notae, et quem merito Bastius Epist. Crit. pp. 65. 255. *egregium* et *excellentem* vocavit, sed temporis edacitate plusculis in locis abolitus, ut hi legi jam neutiquam possint. De hoc libro adponam fragmentum Catalogi adhucdum inediti, quo ab Hasio viro doctissimo et diligentissimo Codices Graeci descripti sunt, qui ex Italicis Bibliothecis in Parisinam migraverant, dum Gallica arma viresque gentibus incubabant: „ Codex „ Bombycinus in 4°. foliis 288 scriptis con„ stans, fine mutilus. Ibi continentur Diogenis „ Laërtii libri X, Fl. Philostrati Vitae Sophis„ tarum, Eunapii Sardiani Vitae Philosophorum, „ *Philostrati* Epistolae amatoriae, Alciphronis

„ Rhetoris Epistolae . . . . . . : *Eunapii Sard.*
„ *Vitae Philosophorum.* Titulus fol. 232. recto,
„ situ porro deletus. Incipit opus: Ξενοφῶν ὁ
„ φιλόσοφος. Sequentia folia madore et tineis
„ multis in locis male redacta sunt; legi tamen
„ potest scriptura, quantumvis aegre, usque ad
„ initium fol. 239. versi, ubi sunt verba τὴν ἐπω-
„ νυμίαν ἀφ' ἑαυτοῦ πεδίῳ δίδωσι, in editione
„ P. Stephani p. 48. lin. 21. [p. 32 hujusce
„ edit.]. In sequentibus vestigia tantum quarum-
„ dam literarum supersunt; paginae etiam pas-
„ sim lacerae. In novissimis exsculpuntur quae-
„ dam, unde apparet finem operis cum edito
„ concordare: sic enim desinit fol. 259. recto:
„ ἀνθρώποις ὁμιλεῖν ἐστι 'καὶ ἔτη, quae verba vi-
„ de in cit. edit. pag. 160. lin. ult. [= pag. 120].
„ Codex noster, fere ubicumque legi potest,
„ lacunas editionum restituit, interque eas il-
„ lam quae occurrit p. 160. in fine Vitae Chry-
„ santhii: majusculis literis impressa non sunt
„ in editione: ὁ δὲ (ed. οὐδὲ) ἀπέσχε τὴν χεῖ-
„ ρα· ΚΑΙ, ΠΑΡΑ ΜΕΤΡΟΝ γενομένης τῆς κε-
„ νώσεως, παρΕσεις τε ΤΩΝ ΜΕΡΩΝ ἠκολούθη-
„ σαν, καὶ τὰ ἄρΘΡΑ συνέκαμψε, κ. τ. λ. [cf.
„ pag. 452.]."

Tractavi et Codicem Regium, numero 1405 in Catalogo, in meis autem animadversionibus

litera B notatum, lacunosum, atque recentissimum, saeculo quippe sexto decimo exaratum.

Veneti autem Codicis lectiones variantes cum editione Stephaniana collati accepi a viro humanissimo et doctissimo, quem literati homines cuncti desideramus, Jac. Morellio, Bibliothecae Marcianae olim custode. Atque insuper haec adscripserat, quae nunc repetere non praeter rem esse videtur: „ Eunapius ex veteri Codice Flo-
„ rentino in Veneto saec. 15. scriptus fuisse vi-
„ detur, tum quod Aeliano de Natura Anima-
„ lium cum lectionibus ipsis codicis illius a
„ Gronovio allatis adjectus sit; tum quod in
„ Vita Porphyrii lectiones ejusdem fere omnes
„ habeat a Junio in editione Eunapii an. 1568.
„ relatas (1); tum vero etiam quod, in Aede-
„ sii Vita [p. 40.] pro περὶ καθόλου, in Ve-
„ neto sit περὶ καθόδου, quam lectionem ex
„ cod. Florentino ab Emerico Bigotio acceptam
„ Menagius protulit ad Diog. Laërt. T. 2. p.
„ 163 (2). In fine tamen Codicis Florentini
„ juxta Bandinium Catal. T. I. p. 292. est Εὐ-
„ να-

(1) Vide quae notabo infra ad Praefationem Junii alteram.

(2) Hoc argumentum non est validissimum. Nam et alii codices τὸ καθόδου exhibent: Cf. Not. p. 262.

„ ναπίου Σαρδιανοῦ ἐγγράμματα βίων φιλοσόφων
„ καὶ σοφιστῶν; itidemque in Codice Neapoli-
„ tano saec. 15. (3), qui et ipse Aelianum et
„ Eunapium continet ac ex Florentino fortasse
„ manavit, ἐγγράμματα est (Harl. ad. Bibl. Gr.
„ T. V. p. 775.): at in Veneto titulus est Βίοι
„ φιλοσόφων καὶ Σοφιστῶν, in fine Εὐναπίου συγ-
„ γράμματος βίων φιλοσόφων καὶ σοφιστῶν τέ-
„ λος. De lectionibus quoque vitiosis codicis
„ hujus indicium fit, ut ejus indoles apertius in-
„ notescat."

Quae de Codice Neapolitano scripsit Morellius, non omnino vera sunt. Codex Neapolitanus, cui index est ἐγγράμματα, non Aelianum continet, ipso, quem advocat Morellius, teste Harlesio, sed Theonis et Libanii opuscula quaedam. Duo autem sunt Neapoli in Regia Bibliotheca Eunapianarum Vitarum Codices, numeris 9 et 188 ab Harlesio pp. 775. 787. signati; est et tertius cum numeri 64 nota p. 779, in quo Vita Libanii tantum reperitur. Variantes lectiones trium illorum librorum in Vita Libanii mihi benignissime subministravit Franc. Avellinius, vir egregie eruditus et quem mihi semper faventissimum expertus fui. Codex 64, mihi autem

(3) Mox de hoc codice Neapolitano notandi locus erit.

tem in notis numero 1 notatus, Chartaceus est saeculi 14, et Vitae Libanii praefixum habet indicem: Εὐναπίου ἐκ τοῦ βιβλίου· τοῦ ἐπιγεγραμμένου Βίοι σοφιστῶν, Λιβανίου βίος. Est quoque Chartaceus, saeculique itidem 14, Codex Harlesio 9, mihi 2, et habet indicem, Σαρδιανοῦ ἐγγράμματα βίων Φιλοσόφων. Ejusdem aetatis, monente Avellinio, non vero saeculi 15, est Codex ille, mihi 3, Harlesio 188, quo continetur Aelianus de Nat. Anim. cum Eunapio nostro, titulumque notabilem hunc exhibet: Εὐναπίου ἑπτακαίδεκα βιβλίων. Βίοι Φιλοσόφων καὶ σοφιστῶν. Num hic de Sophistis et Philosophis Codex descriptus fuit ex ampliore, in quo et Politica Eunapii Historia continebatur? Historiae libri tantum XIV ferebantur, teste Photii contextu; sed notandum Photianae notitiae lemma libros XVI praeferre. Qui numerus si verus sit, Vitae Sophistarum pro appendice libroque ultimo Historiae fuerunt in illo Codice adjectae. Praeterea de lacunis duabus Avellinium consului; una in Aedesio p. 39. ubi Codices 1. et 2. exhibent, quod alii plerique, Μάξιμος δὲ ...... τε ἐνέκειτο; altera in Chrysanthio, de qua adi notata p. 435.

Atque ad hanc eamdem Libanii Vitam habui; beneficio viri varia docrina ornatissimi, Duraei

a Malla, Valesianas lectiones, ex collectione excerptas notarum ineditarum Valesii, quam sibi confecerat olim Villoisonus, moriensque Duraeo legavit (1). Unde Valesius varietatem lectionis enotaverit, in libro Villoisoniano non memoratum inveni; sed legenti ejus Emendationes p. 99. patebit e codice H. Memmii illam desumsisse, in quo Eunapiana Libanii Vita hujus Sophistae Epistolis erat praefixa.

Insuper usus sum exemplo Plantinianae, nunc Bibliothecae Regiae, olim Emerici Bigotii, cujus marginibus adpictae sunt variae lectiones, praemissa notula qua docetur lector provenisse illas *ex A. Fumaei Libell. Magistri veteri Codice per Petrum Fabrum ejus Collegam cum Plantini ista editione collato* 1570; illius nempe, ni fallor, A. Fumaei Blandei, cujus suis in Elogiis Scaevola Sammarthanus meminit. P. autem Faber, cognomine San-Jovianus, eruditissimis libris quos de re agonistica scripsit praesertim inclaruit; quo ex opere p. 328. verba ad-

po-

(1) Vide Adnot. infra p. 123, et Notitias Manuscriptorum t. X, part. II. pag. 200; coll. Bastii Epist. p. 55. et Catalogo Bibliothecae Bastianae Cod. XI. Nam Bastius Villoisonianum librum secum communicatum sibi excerpserat; ejusque apographum nunc in Bodleiana servatur.

ponere hic in primis facientia operae pretium est. Eunapii loco adducto ex Aedesii Vita p. 45. ἀντία γὰρ καὶ κεφαλὰς .. συνελίξαντες, ceteris, et correctis (1) addit: *Sic enim legendum ex vetusto manuscripto Antonii Fumaei, collegae quondam in Libellorum ordinario et comitatensi Magisterio mei, qui utendum et conferendum cum impresso lubens commodaverat.* Faber rursus p. 668. duo verba πολλοὺς εἶναι Eunapio in Proaeresio p. 79. (cf. Not. p. 552.) restituens, ait illa se reposuisse *ope manuscripti a Clariss. Fumaeo, vetere collega et amico libri*, omissa forsitan voce *commodati*, aliave simili. Hic mirandum accidit illam restitutionem, πολλοὺς εἶναι, non notatam fuisse ad marginem Plantiniani hujus exemplaris quo ceterae lectiones

(1) Quum ad hunc locum scriberem adnotationem p. 277., pessimam reprehendens Junii versionem qui συνελίζειν de saliendo intellexerat, nondum noveram Fabrum jam apte monuisse non salitionem hoc verbo, sed copulationem et conglomerationem significari. Junii quoque errorem carpsit Falconerius ad Inscript. Athlet. p. 2347 D. Tom. VIII. T. A. Gr.; sed illum non perspexit Barthius qui ad Rutil. I. 440. versionem Junii cum vitiis integram descripsit, multa insuper in Eunapium convitia effundens, *rabiosum esse Diaboli canem, sceleratumque rabulam ohmem Christianismum furiose ellatrantem.*

nes continentur, quodque litera C in mea Adnotatione signavi. Sed reperitur in alio Plantinianae exemplari, cujus margines notulis manu scriptis passim distinguuntur, quodque a Bibliothecae Regiae custodibus humanissimis mihi pariter commodatum litera D indicavi. Cum exemplari priore fere consentit, et puto illius lectiones fuisse ex hoc descriptas. Etenim p. 45. lego nunc *ὁ: P. Fab. id est αὐτὸς*; quae male exhibui in Adnot. p. 220, pro *P. Fab.* scribens *praestat*. Ductus enim calami inelegantis non nitidos raptimque inspectos non recte ceperam. Legeram p. 305. melius.

Praeterea tertium adhibui, idque beneficio etiam Bibliothecariorum Regg., exemplar Plantinianae, quod olim Huetii fuit, Abrincensium Episcopi, cujusque in marginibus vir eximius conjecturas observationesque inter legendum forte natas calamo nitidissimo et scitissimo descripsit.

Mecum etiam benignissime communicavit Schaeferus, vir ab omnibus laudatus et amatus, apparatum Eunapianum Wagneri; illius Wagneri qui Alciphronis Epistolas edidit, quique Eunapium etiam edere constituerat. Post Wagneri mortem apparatus iste in manus venit Erfurdtii, viri egregie docti et literis nostris ante tempus ademti, qui, a Schaefero compellatus, promta men-

mente et benigna Wagneriana omnia mihi utenda commisit. Accepi igitur, parario optimo illo homine, Schaefero, Commelinianae exemplar cum multis notis manuscriptis Wagneri, et Th. Reinesii, summi olim Saxoniae literatoris; schedas itidem aliquot in quibus nitide et commodissime Wagnerus notas Reinesianas transcripserat, quae in charta Commelinianae bibula atramentoque pictae dilutiore aciem oculorum delassant, immo fugiunt; praeterea indices copiosissimos rerum et nominum Eunapianorum a Wagnero confectos, cum multis etiam observationibus passim interspersis. Illis autem subsidiis, quum mihi fuerint serius allata, non potui statim ab initio Adnotationis uti.

Sero etiam accepi excerptas notulas e duobus exemplis quae Valckenarii fuerant, Commelinianae uno, altero Plantinianae. Valckenarius indicatiunculas locorum pauculas aliaque sat levis momenti illius in marginibus adposuerat; hujus in oris descripserat Is. Vossii emendationes e libro in Bibliotheca Leidensi servato desumtas, cujus meminit Harlesius Bibl. Gr. T. VII. p. 537. Illa duo volumina, quae in publica Bibliothecae Luzacianae auctione paucos ante annos prostiterunt, fuerant cum P. H. Marrone, viro reverendissimo, homileta disertissimo poëtaque ele-

elegantissimo, communicata, qui notas duumvirorum egregiorum, sedulo a se excerptas, mihi utendas benignissime permisit.

Ac religio fuerit si fautorem alium studiorum meorum tacitum relinquam, Diam. Corayum, quem unum viris prioribus aetas recentis Graeciae opponit, a quo conjecturas in Eunapium habui facili felicique ipsius ingenio dignas.

Latinam Junii versionem, quum plerumque pessima sit, omittere satius duxi; nec novam ejus in locum substituere fuit animus. Etenim in hac literarum Graecarum luce talia legendi adjumenta valde sordent, atque in primis cum de scriptoribus id genus agatur, qui non nisi doctiorum hominum manibus teruntur. Nec non in hac ipsa editione Latina versio minus desideranda forte videbitur, quippe cujus adnotationes locorum difficiliorum illustrationem exhibent.

Sophistarum autem Vitis addidi Fragmenta Legationum quae jam in Commeliniana aderant, codicemque consului, e quo Hoeschelius illa primum ediderat. E Belgio Codicem hunc nostri milites, qui a pretiosioribus multo et sanctioribus rebus non abstinebant, per fas armorum, quod qui nefas dixerint voce propriore utentur; nostri igitur milites rapuerant, fueratque Parisinae Bibliothecae illatus. Sed quum subito (tale

Deam

Deae numen!) in medio rerum certamine Imperator ille, vitio creatus, praeceps corruisset, e regno male parto pulsus in exilium, oratores a regibus principibusque victoribus Lutetiam missi, vel de minimis, quod aequum fuit, curantes, libros tum manu tum typis descriptos sibi suos anxie conquisitos repetiverunt; unde factum est ut codex Legationum ad pristinos possessores jure postliminii prius redierit, quam aetatis ejus et conditionis notitiam mihi potuerim scribere. Memini duntaxat Chartaceum esse atque toto aspectu externo recentissimum. Ceterum de Legationum auctore frustra dubitavit Dorvillius ad Charit. p. 541. Excerpta enim sunt ex Historiis politicis quas a se conscriptas fuisse non semel idque disertissime in Sophistarum Vitis testatur Eunapius. Quarum historiarum fragmenta alia plurima, quae sunt passim per Suidae Lexicon dissipata, collecta sedulo post Legationes adposui. In anonymis fragmentis Eunapio vindicandis si quandoque erraverim, condonet, rogo, lector humanus; nec plus aequo irascatur, velut in rebus tantulis, si forsitan alicubi lateant apud Suidam vel alium grammaticum Eunapii nonnullae sententiae verbave, quae praeterviderim.

Quid de his fragmentis sentiant alii nescio; equi-

equidem ceterum omne opus valde me desiderare fateor. Nam multa Eunapius fuse narravisse videtur, quae sunt exiliter atque tenuiter a superstitibus aliis scriptoribus tradita. Utique non sine ira et studio haec tempora, tam opima casibus seditionibusque discordia, memoravit; sed, utriusque partis studia atque iras aequo examine compensantes, melius quid sit in negotiis saepe dubiis veri cerneremus, et de Constantino illo qui Magnus dicitur Iulianoque illo Caesare multa, et ab hujus obtrectatoribus illiusque laudatoribus pressa silentio aut male tradita, cognoscere valeremus. Atqui de recuperando integro opere non omnino fortasse desperandum est. Adponam e Patinianis locum satis ignobilem; non negligendum tamen, et qui Blainvillii memoriae, non oculis, obversabatur, opinor, itinera describentis t. III. p. 7. Sic ergo Patinus: „ L'*Eunapius Rhetor* de l'Histoire des „ Huns est un manuscrit fort rare. Muret l'a„ voit pourtant vû dans la Bibliothèque du Va„ tican, et l'ayant demandé au Cardinal Sirlet „ pour le faire copier, ce bibliothécaire lui ré„ pondit que le Pape l'avoit défendu, et que „ c'étoit un livre *impio e scelerato.*" Sed magna, ut rerum, sic ingeniorum facta est mutatio. Quae notavit olim ad Photium A. Schottus,

tus, homo quidem doctus, sed Jesuita, nempe „ Eunapii Chronicorum libros, ob maledicen„ tiam in Christianam religionem, divina qua„ dam providentia intercidisse," hodie scribere nollet; nam opiniones id genus adeo sunt propalam absurdae atque ineptae, ut ne a Jesuita quidem hac qua vivimus aetate defendi possint. Nihil causae nunc esse potest cur, si quid acerbius styloque atrociori in ecclesiasticos saeculi quarti homines scripserit Eunapius, id etiamnum supprimatur. Atque si Maius, quem Mercurius fortunare solet, e Vaticanae adytis, in quibus tot egregia volumina latent, situque et tineis exesa dispereunt, Eunapiana Chronica eruerit, plaudet vel ipsum S. R. E. C.; plaudet quisquis est eruditior; nec erit impietatis crimine editor absolvendus, quem nemo reum ciebit; imo laudabitur ab omnibus; ei omnes gratulabuntur. Patimanae traditioni similem H. Junii aetate famam percrebuisse ejus ostendit Praefatio, scilicet, in Veneta bibliotheca hoc monumentum asservari. Quod, ex Junii forsitan loco, tradidit quoque Vossius de Hist. Gr., haec insuper addens, quae viro praestantissimo non excidisse malim: „ eo au„ tem aequiore animo istis (Eunapii Chronicis) „ caremus, quod Zosimum habeamus." Quis autem scriptorem ipsum integrum, vel lecto bre-

viatore, non desideret? Leunclavius quidem H. Stephano scripsit Eunapii Historias nusquam, ne in Italia quidem, exstare. Sed neganti Leunclavio non statim crediderim. Forulos igitur arculasque perscrutetur omnes, codices opicos et charteo pulvere sordidos excutiat doctissimus Morellii successor. Et ad quaerendum quoque se accingat Neapolitanus amicus meus, optimus Avellinius. Nam ex titulo regii codicis Neapolitani nescio quid faustae praesagitionis menti est injecta. Perreptet per regiam bibliothecam; pervestiget sedulo Graecos codices, quos Augustiniensibus *ad Carbonariam* (ne illaudato deterreatur isto cognomine) bonus olim Cardinalis Seripandus moriens legavit. Holstenium quidem Peirescio scribere (1) memini hunc thesaurum monachos „ draconum instar occupare; " sed nunc puto mansuetiores esse factos; et dracones id genus, quibus jam nec ungues sunt nec dentes, Avellinium a thesauro ipsis inutili non arcebunt. Nec omittendum est, quod ex epistola Steph. Gerlachii ad Crusium, cujus vide Turcogr. p. 499, didici, Constantinopoli *extantes*, tunc quum scriberet, esse, scilicet circa annum 1576, multos Graecorum manuscriptos Codices, quos

(1) Pag. 152. edit. Paris. Epist. Holsten.

quos inter fuerunt, „ historicus Laonicus Chal„ condyles, Michael Glyces, ἀγάθιος, εὐνά„ πιος." Legendum esse Ἀγαθίας, quod scripsit Fabricius Bibl. Gr. T. VIII. p. *97*, 4. manifestum est. Genitivum enim ἀγαθίου in codicis fronte invenit Gerlachius, unde properantius exsculpsit nominativum ἀγάθιος. Eunapianae autem Historiae codicem, non Vitarum, Gerlachium vidisse et significare voluisse inde colligo, quod illum historicorum Laonici, Glycae, Agathiae, voluminibus adjecerit. Ex disputatis igitur patet nondum omnem recuperandi operis utilissimi spem decollavisse, atque in Bibliothecis *Italiae* ac Graeciae quaerendum a literatis hominibus esse, qui illas regiones incolunt vel invisunt.

H. JUNII PRAEFATIO

(*ante versionem.*)

AD CANDIDUM LECTOREM INTERPRES.

Ex anteactis exemplis petendam esse saluberrimam atque optimam doctrinam Cyrus Xenophonticus, jam morti vicinus, liberos suos admonuit (1). Ea vero non aliunde quam ex historia, quam recte vitae magistram et veritatis animam quidam dixere (2), sincerius depromi possunt, ubi cum singularium personarum res et facta, tum universalia ob oculos, ceu in speculo, proposita leguntur. Huic labori totus addictus, dum historiam patriae pertexo (3) ad prae-

(1) Xen. Cyrop. VIII. 7.

(2) Cicer. de Orat. II. 9.

(3) Historiae patriae conscribendae provinciam publica auctoritate Junius susceperat; sed morte praeventus fuit, quum tantum *Bataviam*, operi futuro prolegomena, edidisset. Cf. Bruyn. Vit. H. Junii in Misc. Observ. Nov. T. XII. p. 423.

praesentis aevi et posteritatis institutionem, Eunapium, Graecum scriptorem, e tenebris erutum, per otium (4) vertendum suscepi primus, tametsi mutilum locis plerisque et maculosum, et quo nihil obscurius sit ob concisam dicendi, et saeculi illius genio peculiarem, phrasim; eodem tamen pellacius nihil (5), quando altiorem quamdam doctrinae sirenem mentibus instillat, et rerum aliis scriptoribus omissarum aut etiam ignoratarum cognitionem tradit. Proinde etiam sententias (6), quam filum ductumque verborum, magis exprimere atque appendere auribus placuit, quam jejune nimis easdem radere.

(4) „ Eunapium Sardianum subcisivis operis in Latinam linguam e Graeca transfundere aggredior." Junii Epistol. p. 291. cf. p. 272.

(5) „ Eunapius peculiari quadam phrasi et brevitate tenebricosa ac subtilitate quiddam habet immutabile, ut mihi videtur; alioqui nitore verborum ex adagiorum raritate atque elegantia illustris. Itaque nec potest nec debet levi quodam brachio, quo vitio Germania laborat, percurri, sed accurata dicendi ratione exprimi. Igitur si plusculum illi temporis detur, inter beneficia referendum puto." Junius in Epist. ad Sambuc. qui editionem urgebat, p. 273. Cf. Eunap. Vita a Junio scripta.

(6) Calami lapsum, *sententiam*, correxi, ob *easdem* quod sequitur.

re (7). Quod autem in monachos, in quorum asceteriis Religionis Christianae fundamenta, temporibus Constantini Magni, jaciebantur et tradebantur quoque, acerbius paulo invehatur, quis in pagano et Fidei veritatisque hoste non ferat? quando et Porphyrium Christianismi perduellem, Lucianum obstinatum Servatoris nostri irrisorem (8), et Julianum Parabatem, Galilaeorum (ita Christum professos vocabat) persecutorem, atque exterminatorem si diuturnior obtigisset vita, toleremus, legamus, circumferamus, et manibus nocturni diurnique teramus. Itaque dictatam a communi nominis Christiani hoste injuriam pro non dicta boni omnes habebunt, despuent, pensique non facient, imo ludibrium in gloriam potius suam convertent. Vale et fruere.

H.

(7) Operam in Eunapio positam doctis hominibus non probavit, „Dans la seule version du petit livre d'Eunapius, il se trouve un millier de fautes," Bajuletus (*Jugemens* T. 2. p. 403.) ait post Huetium. Cf. Tesser. ad Thuani Elogia; Bruyn l. l. p. 423; Fabric. Bibl. Gr. l. infra adposito; Tillemont Hist. Imp. T. V. p. 758. Humanius de interprete sensisse videtur G. Canter. Nov. Lect. VIII. 17. Atque ipse Tillemont p. 418. errantes a sensu ob sententiarum obscuritatem excusat.

(8) Lucianus in libello de Peregrini morte c. 13. Christum vocat τὸν ἀνεσκολοπισμένον ἐκεῖνον σοφιστήν.

H. JUNII PRAEFATIO

(*ante castigationes.*)

Joannes Sambucus Pannonius, praeclarus antiquitatis observator pariter et investigator, nec aeris nec laboris ea in re parcus, quique benignissime impertiri et communicare suas delitias ac curas cum aliis consuevit, vir alioqui ut scriptis, ita et generis antiquitate e municipio Panoniae haud obscuro profecta (1) celebris, ante biennium mihi candide utendum misit Eunapii Sardiani exemplar, primusque auctor fuit, eum ut scriptorem Latio donandum susciperem: quam operam certe non abnui, quod speraram librum, uti erat scitule a scriba pictus, molestiae minus interpreti allaturum. Sed ubi altius descendi, quanto, Dii immortales! laboris plus in recessu dedit

(1) Recalcitravisse opinor Sambucum, virum optimum et modestae frontis, quum publicis se videret mactatum tantisque laudibus, qui, accepta a Junio epistola plena encomiis eaque privata, respondit (p. 620. coll. p. 273.): „*Sambucum* amare pergito; sed minus laudato."

dedit quam primore fronte promittebat! Illud namque beneficio, uti praeferebat, Farnesii Cardinalis, qui instructissimam libris veteribus bibliothecam habere dicitur, descriptum atque expressum, ita multis lacunis hiulcum et infinitis iisque portentosis mendis sic refertum fuit, ut Paeoniae manus ope in persanandis Chironiis plagis esse opus mihi videretur. Quo factum est ut prope deplorata spe omni saepe abjecerim vertendi consilium. Accedebant eodem variae occupationes institutum mature abrupturae, nisi, confirmato animo erectior, durandum esse et laborioso negotio opponendum, clavamque difficultatis a me ipso extorquendam censuissem. Itaque hariolorum more divinare, conjecturam in partes ducere, supplere, sed magna cum religione, institi; nonnunquam etiam, sed semel atque iterum, transilire perfunctorie malui, quam aliena, hoc est, mea, infercire. Quod si Florentini exemplaris, quod, ex una Porphyrii Vita ibidem impressa, correctius locupletiusque judico (2), copia nobis fieret, sperarem τὰς δευτέ-

(2) Et in Epist. ad Sambuc. Junius p. 272. „ Majus „ opus restat in Eunapio, quem vitiosissime descriptum, „ et, ut ex collatione Vitae Porphyrii deprehendi, alicubi „ mutilatum, nosse potuisti." Innuit editionem Eunapianae

τέρας Φροντίδας ἀμείνονας fore. Equidem quod in me fuit praestiti, ut elegantem scriptorem, nusquam hactenus publici juris factum, quam possem fidelissime redderem Latinum, eumdemque sua lingua loquentem in studiosorum manus eadem opera emitterem, fide, qua obstrictus Sambuco tenebar, exolutus, licet serius quam in utriusque votis fuit. Vale.

nae hujus Vitae Porphyrio de Abstin. subjectam a Victorio anno 1548. Jam anno 1547. Latinam hujus vitae versionem, cum eodem Porphyrii opere eoque Latine reddito, vulgaverat Felicianus. Textum Eunapii Victorianum Felicianique Latina repetivit Rhoerius in sua Porphyrii editione; qua quum uterer unica, nec has editoris Graeci textus et interpretis Latini partes satis nitide, legenti quidem cursim, distinxerit Rhoerius, inde factum est ut in Adnotatione Feliciani lectiones vocaverim quae sunt Victorii. Nec satis diligens fuit, qui non exhibuerit lacunam Victoriani textus inter ἀπόμενος et ἢ τόν (cf. Adnot. p. 160.), sed sententiam uno tenore plenam descripserit.

H. COMMELINUS

JACOBO MONAVIO (1) VIRO NOBILI

S. P. D.

Cum forte in Ser. Principis nostri Bibliotheca duo sese mihi Eunapii de Philosophorum ac Sophistarum Vitis manuscripta exemplaria Graeca obtulissent, vir praestantissime, memorque essem non paucas in eo, quem e Sambuci V. C. bibliotheca Hadr. Junius Latinum fecerat, lacunas apparere; rem non ingratam Graecarum litterarum studiosis facturam me existimavi, si Eunapio ita misere affecto opis aliquid afferrem. Id autem, lectis obiter Iunii annotationibus opera nostra praestari posse, spes me non parva tenebat, quod unico, eoque mutilo, nec optimae notae, libro ipsum usum esse animadverterem. Quam enim lubricum et parum tutum sit uni et, ut plurimum, indocto credere scribae, norunt docti, qui in eruendis vulgandisque Veterum

(1) Vide Sax. Onom. T. IV. p. 24.

rum scriptis operae aliquid posuerunt. Collatis itaque Palatinis duobus cum editione Iunii, quae tuto potuere, correxi, supplevi; quin et, corollarii loco, e magno illo περὶ πρέσβεων Ῥωμαίων πρὸς ἐθνικοὺς volumine A. Schotti, viri de Rep. Litteraria optime meriti, Fragmenta quaedam e libris Historiarum Eunapii descripsi unaque typis mandavi. Quicquid autem in hunc auctorem impendi laboris, id tibi, et amico veteri et adprime docto, D. D. volui, ut aliquod extaret amicitiae nostrae, quam mirifice semper coluisti, monimentum, tibi, ut spero minime ingratum. Δῶρον μὲν γ' ὀλίγον, fateor; πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ πὰρ φίλων, inquit vates Syracusanus (2). Vale.

(2) Theocrit. Id. XXVIII. 25. ubi: Δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ πὰρ φίλων. Metrum labat in ξὺν ὀλίγῳ. Videtur e parodia Commelinus voluisse δ. ξύν γ' ὀλίγῳ. Utique γε praetulerim τῷ τε alibi proposito. Forte pronunciatione syllaba producebatur, ut efferrent quasi esset ξὺνν ὀλίγῳ.

EU.

EUNAPII VITA

E SCRIPTIS POTISSIMUM IPSIUS A IUNIO COLLECTA,

(*indicatis nunc fontibus*).

Eunapius, Sardibus Lydiae regia oriundus fuit [*Phot. Bibl. Cod.* 77.], Chrysanthii Sophistae, et per Lydiam sacrorum antistitis [*p.* 111.], affinis sui (is enim consobrinam Eunapii uxorem [*p.* 56.] duxerat, Melitam nomine), a puero auditor [*p.* 107.], cujus impulsu [*ibid.*] in commentarium retulit Philosophorum aliquot et Professorum Medicorumque vitas, praeceptoris sui auctoritatem nolens defugere. Trajecit ex Asia Athenas, ut animum doctrina expleret, decimum sextum aetatis annum agens [*p.* 74, 92.], quo tempore crispum ac densum fuisse sibi capillitium commemorat [*p.* 74.], crebris interlucentibus canis albicans, ad modum spumantis maris, argenti candorem imitans. In eo trajectu febre vehementi correptus fuit [*ibid.*], e maris tra-

trajectione, ut verisimile est, orta, quae vires adolescentis brevi ita dejecit ac profligavit, ut, pedibus officium suum haud facientibus, manibus popularium suorum, quos itineris socios habuerat, exceptus, e Piraeo, Athenarum portu, in urbem deportatus fuerit ad Proaeresii, cujus viri eum fama exciverat, aedes, ubi, invalescente morbi saevitia, ad extremum, re paene desperata, Aeschines quidam, Chius patria, ex eo hominum numero atque ordine qui experimenta per mortes agunt, diducto ferramentis quibusdam adolescentis ore, medicamentum infudit, quo copiose alvus descendit, et paulatim aeger respirare coepit [*p*. 76.]; quae omnia, ignorante Proaeresio actitata, felicius, quam sperabatur, cessere. Quamvis, patefacta mox et increbrescente valetudinis restitutae fama, cognitum magnae spei adolescentem publice in celebri auditorio laudarit [*p*. 77.] Proaeresius, et legitimi filii loco habuerit charum, dum vixit [*p*. 92.], quemadmodum ille vicissim hunc admiratione virtutis summaeque eruditionis maximi semper fecit, ac tantum non pro deo coluit [*p*. 74]. Adolescentiam ingressum se ait alicubi [*p*. 58.], quo anno, extincto in Parthica expeditione Iuliano Imp., Valens et Valentinianus Imperii habenas rexere. Quinto demum post-

quam

quam Athenas venerat anno, iter in Aegyptum [*p.* 92.], Platonis et Eudoxi exemplo, parantem, prohibitum atque in Lydiam parentum imperio revocatum et redire coactum intellexisse mihi videor. Medicae artis non obscure peritus, vel ipsius testimonio [*p.* 119.]; adeo ut etiam primum locum in eo ordine tenuerit, dum seni Chrysanthio vena incideretur [*ibid.*], antea quam Oribasius, medicae artis fama illustris, ad eum evocatus accederet [*p.* 120.]. Scripsit et Chronologiam, sive Annales, quo opere Caesarum historiam ab Herodiani usque temporibus exorsus ad sua pertexuit (1); quod intelligo in Veneta Bibliotheca monumentum asservari (2). Gloriae, ut apparet, modicus fuit, quippe qui nunquam se nominet, contentus se ipsum commentarii hujusce scriptorem vocitare (3). Gentilium sectae addictior fuit, Christianis infestus; id quod, veluti sorex suo manifestus indicio, passim prodit; praesertim ubi Constantinum Imp. sugillat [*p.* 20.], ob eversa toto orbe nobilia Deorum fana et erecta Christianorum domicilia; rursus, ubi deplorat [*p.* 45.] a dirutis Deorum

tem-

(1) Cf. Photius infra inter Testimonia.
(2) Cf. Praef. Editoris sub finem.
(3) Cf. Adnotat. p. 130.

templis monachos in sacra loca introductos, ac Martyrum divorumque salita, uti nugatur (4), capita pro diis ostentui haberi ac coli. Videtur et arcanis Eleusiniarum Dearum Mysteriis, silentii religione claris, initiatus fuisse, atque ab antistite loci, cujus nomen maluit [p. 52.] silentio praeterire quam per nefas prodere, in album Eumolpidarum relatus, imo antistitis (hierophantam appellabant) munus ipsum obiisse, tametsi indigena non esset, praeter Eumolpi legem qua id vetabatur. Dicendi genus non Asiaticum, quod redundante verborum copia luxuriat, sed nitidum et picturatum, Sophistarum genti tunc peculiare, videtur secutus, quod res non adumbrat, sed vivis potius coloribus exprimit, atque ita ob oculos exponit, ut coram cernere videaris, concisius tamen. Adde quod et flosculos eruditos undecunque e poëtis et philosophis delibat, orationique, ceu stellas, aspergit. Porro quod ad Epigraphen attinet, Sophistarum nomine, quod ingenti flagravit invidia, censentur viri quavis in arte, praesertim oratoria, egregie docti, qui publicae professionis

(4) Nugatur ipse Junius, qui Eunapii verba male cepit: cf. Not. p. 277, et quae monui in Praefatione.

nis molem sustinere cum laude poterant, cujusmodi ferme nunc magisterii titulo et honore clari vocantur; ut *Philosophi* sint, quos *Sapientiae doctores* Tacitus (5), *Professores* Fabius (6) nuncupat; *Sophistae* vero, liberalium artium aut alioqui magni nominis professores.

(5) Ann. XIV, 16. Hist. IV, 5.
(6) Instit. I. Prooem.

DE

DE EUNAPIO.

Fabricius Bibliotheca Graeca T. VII. p. 536. *edit. Harles.*

Dexippi Herennii Historiam continuavit Eunapius Sardianus Lydus, teste Photio cod. 77, et 14. libris produxit a Claudio II. usque ad sua tempora, sive Honorii et Arcadii Imperium. *Duas* illius operis paravit *editiones*, et, licet in utraque Christianis Imperatoribus iniquior, Julianum, utpote ethnicus, miris laudibus extulit, in νέᾳ tamen ἐκδόσει, sive posteriore editione, plurima in Christianos convicia et blasphemias rescidit. Eunapii Historiam exscripsit Zosimus (1). Respicit eamdem, Eunapium laudans plu-

(1) Photius Cod. IIC. de Zosimo. Vossius de Hist. Gr. II. 18. „ex Historia Eunapii solum de Legationibus „fragmentum beneficio Andr. Schotti lucem vidit. Reli„qua exstare dicuntur in Bibl. Veneta. Eo autem ae„quiore animo istis caremus, quod Zosimum habeamus." Quod in Bibl. Veneta exstare reliqua Eunapii Hist. dicuntur a Vossio, incerta fide tradi videtur, et jam pridem Io.

pluribus locis, Suidas, atque Χρονογραφιαν vocat in Ῥευφῖνος. Meminit et Eunapius ipse, et lectores ad illud opus ablegat non uno in loco in *Sophistarum* Vitis (2), quae adhuc exstant. Has ex Mss. Mediceo, Barberino, Remensi, qui olim fuit Principis Lotharingii, et Regio Paris., duobusque Mediolanensibus, emendatas, quorum varias lectiones ex auctione Gudiana nactus sum, jam pridem dare institui cum nova versione mea et notis usus etiam observationibus Is. Casauboni, atque variis lectionibus e cod. Bodleiano, quas benevole mecum communicavit Hudsonus (3). Praeter codd. Vaticanum,

Leunclavius in Epist. ad H. Stephanum scripsit in Centuria Epist. Philolog. Goldasti p. 305. „ Eunapii fuere libri „ XIV. qui nusquam exstant, ne quidem in Italia...." FABR. Cf. Reitemeieri Disq. in Zosim. p. XVI. HARL. Vide supra Eunapii Vitam a Junio scriptam, et quae monui in Praefat.

(2) Ex. gr. p. 45, 52, 63, 67, 77, 92, etc. Cf. Jonsii Hist. Philos. III. 17. 4.

(3) Tria ejus editionis folia usque ad p. 48. typis exscripta sunt in 8vo; sed (ut Reimarus in Vita Fabr. p. 209. tradidit) typographo moras nectente, quarum vel maxime impatiens erat vir excitati ingenii, editionem abrupit. Add. I. Christ. Wolfii Ep. ad La Croze in Thes. Epist. La Croz. II. p. 105. et p. 133. ubi respondet sea Crozio accepisse notas Rigaltii in Eunapium et Fabricio tradidisse. Fabricianae Sche-

num, Venetosque (4) Gesnero memoratos, comperi etiam exstare Mss. Neapoli in Bibl. Patrum

Schedae pervenerunt in manum et potestatem generi, Reimari, qui eas commisit Carpzovio, novam Eunapii editionem quam plurimis abhinc annis molienti, et Specimen illius eruditum, quod mire movit salivam viris doctis, danti in progr. inscripto, *Specimen Eunapii edendi ῥῆσις ex Aedesio de Sosipatra Lips.* 1748. 4. Hucusque vir Cel. frustratus est spem virorum doctorum, atque, quum illum propter senectutem vix ultimam operi admoturum esse manum facile sit credendum, saltem ut alii viro docto et huic negotio perficiendo apto lampadem suaque collectanea tradat, et Eunapius tandem e carcere mittatur, quilibet rei peritus mecum optabit. HARLES. Adponam Hasii verba e Catalogo codd. Italorum, quo jam supra in Praefat. usus sum: „Iniquius fuit nostra aetate Eunapii fatum, quod omnes, „quotcumque ejus editionem adornare vellent, consilium „suum exsequi non potuere. Recudendum dare instituerat Io. Alb. Fabricius, nec tamen opus absolvit. Hoc „mortuo, schedae ejus ad Reimarum generum pervenerunt, qui ipsas magno meo avunculo seu aviae meae „fratri, Io. Ben. Carpzovio, viro optimo ac sancto, „commisit de nova Eunapii editione jam pridem cogitanti. „Sed Carpzovius etiam Helmstadii, quod est apud Bructeros in Saxonia Inferiori oppidum, abhinc tres annos „[1803.] excessit e vita, multis negotiis, tum summa „senectute impeditus, quo minus auctorem suum absolveret. Lucubrationes ejus, ut nuper mihi ex Germania „scriptum fuit, cum Cl. Morgensternio, Dorpatum evocato, in Russiam abierunt; verum quo tempore a viro, „in

trum Augustinianorum in coenobio S. Iohannis de Carbonaria. Prodierunt primum Graece e *Io. Sambuci* Pannonii Tirnaviensis bibliotheca, et cod. mutilo nec optimae notae (5), typis nitidis Antwerp. ex offic. Christ. Plantini 1568. 8., subjectis ad calcem castigationibus *H. Junii* Hornani, cujus deinde Latina, at justo liberior, versio vidit lucem ibid. 1572. 8. (6). Ab eo tempore *Hier. Commelinus* Eunapium ex duobus Mss. Palatinis emendavit et supplevit, ediditque Gr. et Lat., adjuncta Junii, licet vitiosa et a Graecis passim dissidente, versione, Heid.

„ in omni judicio elegantissimo, digestae atque auctae in „ lucem prodituræ sint ignoro." Apparatum Fabricianum ex auctione bibliothecae Carpzovianae emere se sibi voluisse Wyttenbachius ait Annot. p. 5; sed Morgensternium, quem „ elegantis ingenii eruditionisque virum" vocat, emtorem fuisse feliciorem.

(4) Unum tantum Venetiis codicem esse puto. Unius saltem a Morellio collati lectiones habui, qui duorum misisset varietatem, si duo fuissent.

(5) Codex fuit Farnesianus: cf. Junii Praefat. supra.

(6) Errat Fabricius. Nam versio Junii seorsim quidem, sed anno 1568, prodiit, et ita ut a Graecis non apte potuerit divelli, quippe cujus hic est titulus: „ Eunapius .... nunc primum *Graece et Lat. editus*, ... „ cum indice et *Graeci exemplaris castigatione*." Quae *castigatio* ad calcem Graecorum reperitur.

Heid. 1596. 8. Editio Commeliniana recusa est mendis cumulata, Col. Allobr. sive Genevae 1616. 8.; atque *Excerpta de Legationibus* ex Historia Eunapiana Graece subjuncta habet ex eodem (7) Schotti codice. Ex his constat Eunapium, rhetorem, a Lydis missum esse ad Julianum Imperatorem p. 17 seq. ed. Paris. [Lupar. p. 468 meae], et quum legatione cum magno successu functus esset, jussum a Juliano caussam agere adversus potentem adversarium, idque fecisse cum laude et judicibus persuasisse. Diversus hic videtur a Nostro et aetate prior, idemque forte cum Eunapio, τῷ ἐκ Φρυγίας rhetore, cujus meminit Suidas in Μουσώνιος (8). De

(7) *Ex eodem*, unde nempe Dexippi, Petri, aliorum Legationes ediderat Hoeschelius. Cf. supra Praef. Editoris. Nec hic accurata satis est Fabriciana Notitia. Nam haec *Excerpta de Legationibus* subjuncta habet Commeliniana quoque anni 1596, non Genevensis tantum.

(8) Hanc Fabricii conjecturam *Ric. Mounteney* in Observ. in Comm. vulgo Ulpianeos praefixis ejus editioni Demosthenis Select. Oratt. p. XVIII. non solum vehementer probat, sed etiam certissimam et verissimam esse demonstraturum se prope confidit ex ipso Eunapio in Vita Proaeresii sub finem. etc. etc. HARLES. Et ipse Fabricii conjecturam amplexus sum p. 468, laudato non *Mounteneyo*, sed *Chapmanno*, a quo acceptas de Ulpiano Observationes Mounteneyus edidit. Cf. et p. 497.

De Nostro videndus prae ceteris *Hanckius* lib. II. de Roman. rer. Scriptor. c. 9. et *Jonsius* III. de script. Hist. Philos. c. 17. Cui in hoc uno non adsentior, quod scribit eum vicesimo aetatis anno demum gentili religione imbutum, sive ex Christiano ethnicum factum esse, idque Eunapium ipsum testari in Aedesio. En tibi ejus verba p. 34. [Genev.; p. 20. meae.] *ὁ γοῦν ταῦτα γράφων, ἐκ παιδὸς ἀκροατὴς Χρυσανθίου γενόμενος, μόλις εἰς εἰκοστὸν ἔτος ἠξιοῦτο τῶν ἀληθεστέρων, οὕτω μέγα τι χρῆμα εἰς ἡμᾶς τῆς Ἰαμβλίχου φιλοσοφίας διετάθη καὶ συμπαρέτεινε τῷ χρόνῳ.* Sane Chrysanthius ille, qui a teneris Eunapium imbuit, et consobrinam ejus, Meliten, habuit uxorem, ethnicus fuit, non Christianus. Igitur et Eunapius ubique Christianismi hostem professus, non vicesimo anno primum ethnica superstitione imbutus, sed tunc initiatus demum est arcanioribus mysteriis philosophiae et theurgiae, quae paullo ante dixerat prae Constantini Imp. metu jam coepisse diutius occuli atque pertinaciore silentio involvi (9). Atque hunc

(9) Hinc in Eunapio credulitatem anilem notat Huëtius Dem. Ev. Propos. IX. c. 147. §. 5; ibidemque §. 1. eum vocat hominem superstitionibus ad delirium usque deditum. Tum Eunapium in Vitis Soph. mala fide agere observat Neu-

hunc esse verborum Eunapii sensum, et per ἀληθέστερα illa intelligi mysteria philosophiae sublimioris, perspicue patet ex illis quae de Jamblicho subjungit (10). Matutinas horas aliis arte rhetorica imbuendis per aliquod temporis collocasse se refert ipse in Chrysanthio p. 153. [Genev.; p. 114. meae]. Medicae quoque artis peritus fuit, ut in eodem Chrysanthio scribit p. 159. [p. 119]. Atque ab Oribasio medico, Tetrabiblum ei suam (11), quae etiamnum Latine ex Jo. B. Rasarii versione exstat, inscribente, λογιώτατος adpellatur. Cf. Photium cod. 219.

Naudaeus Lib de Magiae Suspectis c. 12. §. 10 et c. 13. §. 10. HEUMANN. Adde quos laudavi in Introd. in Hist. L. Gr. p. 346. HARLES.

(10) Fabricianam interpretationem secutus sum p. 204, ubi pro *Hanckium* repone *Junium*.

(11) Vid. *Montfaucon Bibl. Coisl.* p. 248 fin. HARLES. Cf. *supra* Photii locum.

VETERUM TESTIMONIA.

Ex Photii Bibliotheca Cod. LXXVII.

Εὐναπίου Χρονικῆς Ἱστορίας τῆς μετὰ Δέξιππον λόγοι ις´ (1).

Ἀνεγνώσθη Εὐναπίου Χρονικῆς Ἱστορίας τῆς μετὰ Δέξιππον νέας ἐκδόσεως ἐν βιβλίοις τεσσαρακαίδεκα. Ἄρχεται μὲν τῆς ἱστορίας ἀπὸ τῆς Κλαυδίου βασιλείας ἐς ὃν Δεξίππου ἡ ἱστορία καταλήγει, ἀποτελευτᾷ δὲ εἰς τὴν Ὀνωρίου καὶ Ἀρκαδίου, τῶν Θεοδοσίου παίδων, βασιλείαν· ἐκεῖνον τὸν χρόνον τέλος τῆς ἱστορίας ποιησάμενος, ὃν Ἀρσάκιος μὲν, τοῦ χρυσοῦ τῆς ἐκκλησίας στόματος Ἰωάννου ἀπελαθέντος, εἰς τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον ἀνηγμένος ἱεράτευεν, ἡ δὲ τοῦ βασιλεύοντος Ἀρκαδίου γυνὴ, κατὰ γαστρὸς ἔχουσα καὶ

(1) Sic edit. Schotti. Mox dicuntur esse βιβλία ιδ´. In alterutro peccatum est. Meminerit lector in titulo codicis Neapolitani, de quo supra in Praef., Eunapii libros ἑπτακαίδεκα memorari.

καὶ ἀμβλώσασα, τὸν βίον ἀπέλιπεν. Οὗτος ὁ Εὐνάπιος Σαρδιανὸς μὲν γένος ἐστί (τὰς γὰρ ἐν Λυδίᾳ Σάρδεις ἔσχε πατρίδα), δυσσεβὴς δὲ τὴν θρησκείαν ὢν (τὰ Ἑλλήνων γὰρ ἐτίμα), τοὺς μὲν εὐσεβείᾳ τὴν βασιλείαν κοσμήσαντας παντὶ τρόπῳ καὶ ἀνέδην κακίζων διασύρει, καὶ μάλιστά γε τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, ἐξαίρει δὲ τοὺς δυσσεβεῖς, καὶ τῶν ἄλλων πλέον Ἰουλιανὸν τὸν παραβάτην, καὶ σχεδόν τι τὸ τῆς ἱστορίας αὐτῷ εἰς τὸ ἐκείνου ἐγκώμιον συντεθὲν ἐξεπονήθη. Ἔστι δὲ καλλιεπὴς τὴν φράσιν, εἰ περιέλοι τις αὐτοῦ τῶν λόγων τὸ „ἀλεκτρυονῶδες," καὶ „ἐλαφωδέστερον," καὶ „συωδέστερον" (2), καὶ δὴ καὶ „τοὺς ἱερακώδεις," καὶ „κορακώδεις," καὶ „πιθηκώδεις," καὶ „τὸ ποταμῶδες δάκρυον," καὶ τὰ ὅμοια (3). Τούτοις γὰρ καὶ τὴν ἄλλην τῶν ὀνομάτων περιλυμαίνεται καὶ διανοθεύει εὐγένειαν. Καὶ τροπαῖς (4) μὲν κέχρηται παραβόλως, ὅπερ ὁ τῆς ἱστορίας οὐ θέλει νόμος, ἀφαιρεῖ-

(2) Cf. notata ad Fragm. p. 541.

(3) Ibid. hanc metaphoram illustravi. Inepta Theodoretus exaggeratione H. E. IV. 22. p. 183 B. ποταμὸς ἐκ δακρύων σχεδὸν καλύπτων πλημμύρᾳ τὴν θάλατταν τοῖς ἅπασιν ἄφνω προσεγένετο.

(4) Photius de Zosimo Cod. 98. ταῖς τροπαῖς, εἰ μὴ σπάνιον, οὐ κεχρημένος. Male Reitemeier. scripsit τοῖς τρόποις.

ρεῖται δὲ τὸ λυποῦν ἡ τῆς λέξεως ἔμφασις τὰ πολλὰ καὶ ἀστειότης. Τῇ συνθήκῃ δὲ καὶ τῷ σαφεῖ πρὸς ἱστορίαν καὶ ταῖς περιόδοις συμμέτρως καὶ οἰκείως ἔχει, πλὴν ἐνιαχοῦ δικανικώτερον μᾶλλον ἢ ἱστορικώτερον μεστοῖ καὶ περιβάλλει τὸν λόγον. Νεωτερίζει δ' οὐκ ὀλίγα καὶ περὶ τὰς συντάξεις, πλὴν οὐκ εἰς τὸ ἄχαρι οὐδ' εἰς τὸ ταῖς περιόδοις (5) λαβὴν ἐπιδοῦναι. Δύο δὲ πραγματείας τὴν αὐτὴν περιεχούσας ἱστορίαν συνεγράψατο, πρώτην καὶ δευτέραν. Καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ πολλὴν κατὰ τῆς καθαρᾶς ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν πίστεως κατασπείρει βλασφημίαν καὶ τὴν ἑλληνικὴν ἀποσεμνύνει δεισιδαιμονίαν, πολλὰ τῶν εὐσεβῶν βασιλέων καθαπτόμενος· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, ἣν καὶ νέαν ἔκδοσιν ἐπιγράφει, τὴν μὲν πολλὴν ὕβριν καὶ ἀσέλγειαν, ἣν κατὰ τῆς εὐσεβείας ἐσκέδαζεν, ὑποτέμνεται, τὸ δὲ λοιπὸν τῆς συγγραφῆς σῶμα συνείρας, νέαν ἔκδοσιν, ὡς ἔφημεν, ἐπιγράφει, ἔτι πολλὰ τῆς ἐκεῖσε λύσσης ὑποφαίνουσαν. Ἀμφοῖν δὲ ταῖς ἐκδόσεσιν ἐν παλαιοῖς ἐνετύχομεν βιβλίοις, ἰδίως ἑκατέραν ἐν ἑτέρῳ τεύχει καὶ ἑτέρῳ συντεταγμένην· ἐξ ὧν αὐτῶν καὶ τὴν διαφορὰν ἀναλεξάμενοι ἔγνωμεν. Συμβαίνει οὖν ἐν τῇ νέᾳ ἐκδόσει πολλὰ τῶν χωρίων διὰ τὰς γεγενημένας τῶν ῥητῶν περικοπὰς ἀσα-

(5) Cod. μεθόδοις. Forte, περ. βλάβην.

ἀσαφῶς ἐκκεῖσθαι, καί τοι φροντιστής ἐστι τοῦ σαφοῦς, ἀλλ', ὅτῳ τρόπῳ λέγειν οὐκ ἔχω, μὴ καλῶς κατὰ τὰς περικοπὰς ἁρμόσας τοὺς λόγους ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει. Τὸν γὰρ νοῦν ἐκλαμβάνεται (6) τῶν ἀναγινωσκομένων. Ἐν οἷς καὶ τὸ τέλος.

Suidas in Κωνσταντῖνος.

Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας, βασιλεύς· περὶ οὗ γράφει Εὐνάπιος φληνάφους, καὶ παρῆκα αὐτοὺς αἰδοῖ τοῦ ἀνδρός.

Suidas in Ῥουφῖνος.

Τὰ δὲ πολλὰ κατὰ Ῥουφίνου εὕροις ἂν ἐν τῇ τοῦ Σαρδιανοῦ Εὐναπίου Χρονογραφίᾳ.

Photius Biblioth. Cod. CCXIX.

Καὶ τὸν Εὐνάπιον ὑποβάλλει (1) ὃν καὶ λογιώτατον ὑμνεῖ, αἴτιον αὐτῷ τοῦ συντάγματος γεγενημένον . . . . Ἔστι μὲν οὖν ἡ πρὸς Εὐνάπιον αὐτῷ συντεταγμένη σπουδὴ σχεδὸν ἡ αὐτὴ τῇ γεγραμμένῃ πρὸς τὸν υἱόν κ. τ. λ.

NO-

(6) Ad marg. ἐκλυμαίνεται.

(1) Nempe Ὀριβάσιος. Agit Photius de libro quem Oribasius Medicus Eunapio inscripserat.

NOVA ADDENDA
ET
CORRIGENDA.

Pag. 1. ὁ γοῦν μέγας Ἀλέξ.] „ Statim prima pa-
„ gina desidero aliquid: ὁ γοῦν — ἀναγράφειν.
„ Quem locum quomodo tu reddideris velim sci-
„ re:" verba sunt H. Junii in Epist. ad Sambuc. p. 272. Inde patet Wyttenbachium Annot. p. 8. extr. in Junium paulo iniquiorem fuisse, quum haec scriberet: „ mirabile dictu, ut Ju-
„ nius, *nil de lacuna suspicans simpliciter red-*
„ *diderit.*"

Pag. 6, 19. Distingue, ut est in notis p. 150. distinctum: ἢ τὸν πλεῖστον τούτου. Πλωτίνου . . .

Pag. 6. ult. ὡς οὐδένα οἷόν τε ἦν] Cave credas viro doctissimo εἶναι reponi jubenti. Haec Syntaxis conjunctionis ὡς omnino est legitima. Exempla passim sunt obvia. Cf. quae notavi p. 321, 588, de simili constructione conjunctionis similis ὥστε.

Pag. 7, 3. Scribe, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς.

Pag. 9, 10. φιλοσόφων τὰ ἀπόῤῥητα καλυπτόντων ἀσαφείᾳ] Bruckerus, hoc loco usus in Sched. de Convenientia Numer. Pythag. etc. § 6, intelligit φιλοσόφων de Pythagora ejusque asseclis. Sed Eunapius non ita peculiariter intelligendus est;

est; sed de philosophis universe, Platonicis, aliis, qui esotericae quid doctrinae habuerunt.

Pag. 10, 3. ἀπὸ λουτροῦ] Historia monachorum in Cotelerii Monum. T. III. p. 177 A. οἱ δαίμονες, ἔφη (Εὐάγριος ἀββᾶς) τοὺς ὑδροχοεῖς τόπους συνεχῶς ἐπιβαίνουσι. Cf. Gaulm. pag. 120. ad Psellum de Daemon.

Pag. 11, 7. θεωρίας ἐναντίας] Cf. Bibl. Graec. T. V. p. 728.

Pag. 11. penult. Pro τῶν scribe τῷ. Τῶν mendum esse typorum patet ex nota mea p. 175. quae, quum fuisset Wyttenbachio cum reliquis communicata, miror scripsisse virum doctum quae scripsit p. 49. Ceterum nec genitivum τῶν parit quid absurdi, et erunt forsitan quibus magis quam τῷ placebit.

Pag. 17, 4. Malim παρὰ του Κρείττονος.

Pag. 30, 5. Verba ἦν τε ἀληθῶς non sine caussa parenthesi sunt a me inclusa, et, quae multoties in hoc opere peccaverunt, quod fieri amat quum auctor procul abest, nec ejus manus nitida est et lectu facilis, operae hic omnino quod jusseram exhibuerunt. Infinitivus εἶναι pendet ab ἐξηγγέλλετο, et interpositum ἦν, quod syntaxim impedit, signis parentheseos a sententia quasi excludendum et seorsim ponendum esse videbatur.

Pag. 43, 16. Pro ἀφθορῶν repone αὐθωρὸν e Med. cod.

Pag. 49, 8. Repone περὶ Πρίσκου.

Pag.

Pag. 50, 9. ἀνενεγκών] Cf. Adnot. p. 324.

Pag. 53, 18. ἀνήνεγκεν] Cf. Adnot. p. 324.

Pag. 56 antep. Emendatio, ἀνεψιὰ ἦν, a Wyttenb. proposita p. 198, non necessaria videtur.

Pag. 77 penult. Pro εἰς ἕνα τόν, repone ἔννατον e facili certaque Casaub. et Wyttenb. correctione.

Pag. 78. ὥσπερ τὸν Γηρυόνην] Lucian. Tox. 62. apposite: τοιοῦτόν τι γάρ ἐστι συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς φίλοι, ὁποῖον τὸν Γηρυόνην οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἄνθρωπον ἑξάχειρα καὶ τρικέφαλον. Epigr. Anthol. Lat. II. 248. „ Serranum, Vegetumque simul, „ junctumque duobus Herogenem, caros adspice „ *Geryonas:*" ubi not.

Pag. 81, 18. Pro διαλεχθέντες, repone ἐνεχθέντες e Med. codice, coll. Wyttenb. Annot. p. 300.

Pag. 87, 13. Pro conjectura temeraria, λεξὴν, repone veram lectionem ἀλέξασαν e Medic. cod.

Pag. 91, 19. Μιλησίου] Medic. μελισίου.

Pag. 91. πολλὰ παίζουσα] Edit. π. πεσοῦσα. Lege κολλομελοῦσα, i. e. *carmine apte concinnans*, quod verbum absque exemplo in Lexicis adfertur; vel πολλὰ μελίζουσα. GRON.

Pag. 92. ὅτι ἦν Αἰγύπτιος] Vide Cresollium Th. Rhet. I. 4. p. 28. In laudem accipiens, aberravit a sententia Eunapii. WYTT.

Pag. 92. ὁ Μουσώνιος] An hic idem de quo Suidas? GRON. Idem ab Eunapio [*memoratur*] ap. Suidam voc. Μουσώνιος. Valesius ad Ammian. Marc. p. 342. [= 496. lib. 27. c. 9.]; Wernsdorf. Him.

Him. Or. V. 472. WYTT. Cf. Fragm. § 12. p. 496, 497.

Pag. 92. τόπου τοῦ παιδ. ἐξειργ.] Vales. ad Io. Antiochen. p. 119. Ritter. Cod. Theod. XIII. III. p. 38. WYTT. τόπου scribit Kuhn. ad Ael. H. Var. VII. 15. GRON. An τρόπον, pro τρόπον τινά, quodammodo. Hierocles 478, 2. WYTT.

Pag. 92. εἶναι χριστιανός] Proaeresius Christianus fuit. Vid. Euseb. Chron. p. 185. in Juliano; Petav. ad Julian. Ep. II. p. 710; de la Bletterie Vita Jul. p. 170. WYTT. Cf. Add. T. I. p. 553.

Pag. 93. Ἐπιφάνιος] Sozomen. VI. 25. WYTT.

Pag. 93. διακρίσεις τῶν ζητημάτων] Cresoll. Th. Rhet. IV. 8. WYTT.

Pag. 93. ὅμως τι σοφιστ.] Wyttenbachius videtur conjecisse ὅμως ἀντισοφιστεύσας.

Pag. 93. παιδίον οὐκ ἦν αὐτοῖς] Cf. Pricaeus ad Luc. Evang. I. 7.

Pag. 94. ὥσει Καλλίμαχον Ὁμήρῳ τις ἀναστήσειεν] Wyttenbachius videtur voluisse Ἀντίμαχον corrigere, et ἀντιστήσειεν. Hoc et Gronovius conjecit.

Pag. 94. ἀνθρώπους ὅ, τι εἰσὶν ἐνδιατρ.] Conjecit Gronov. vel Wyttenb. ἀνθρ. ὡς θεὸς ὤν, ἐνδ. Male omnino. Editionum scripturam ὅτι mutando leviter, locum feci non ineptum.

Pag. 94. Σαλαμῖνι] Medica, Marathon, Salamis, frequens Sophistarum argumentum: cf. Cresoll. Th. Rh. III. 8; Wernsdorf. Himer. p. 368. WYTT.

Pag.

Pag. 94. Pro λεπτόν τι, Gronovius, puto, proponit, λεπτὸν ὄν, offensus procul dubio repetitione voculae τι. Malim legere λεπτόν τε, hancque tenere rationem quam in notis p. 394. proposui.

Pag. 94. πνεύματος] Medic. νάματος, si manum descriptoris assecutus sum.

Pag. 94. τὸ δὲ θέατρον ἐμεμήνεσαν — φέροντες] MS. τοῦ θεάτρου μεμηνα μένου — φέροντος. GRON. De ἐμεμήνεσαν nondum novi quid faciam. Sed, quod jam dixi p. 598. pudet in φέροντες haerere potuisse. *Non poterant ferre illam guttam Castaliam*; illa erant inebriati. Sic dicunt φέρειν οἶνον. Diogen. Laërt. I. 105. ὑπὸ μειρακίου παρὰ πότον ὑβρισθεὶς (ὁ Ἀνάχαρσις) ἔφη· μειράκιον, ἐὰν νέος ὢν τὸν οἶνον οὐ φέρῃς, γέρων γενόμενος ὕδωρ οἴσεις. Antiattic. Bekkeri p. 115, 31. φέρειν τὸν οἶνον, ἐπὶ τοῦ νήφειν. Διόφαντος Μετοικιζομένῳ. Senec. Ep. 83. „Ego, inquit (Tillius Cimber), quem„quam feram, qui *vinum ferre* non possum?"

Pag. 95. Wyttenbachius legisse videtur: κατ' ἐπίδειξιν, διὰ τὴν εἰς Προαιρέσιον ἀχθηδόνα τοῦ βασιλέως, ἀσμένως ὀφθείς, ὅμως καὶ Ἰουλιανοῦ ——

Pag. 96. ΛΙΒΑΝΙΟΣ] Vitam Libanii punctis notavit Reiske edit. Liban. T. I. Adde H. Vales. ad Amm. Marcell. p. 325, 378. WYTT.

Pag. 96. οὔτε ὡς ἐκ Σ. Ἐπιφανίῳ] Suspicor legendum, οὔτε τῷ ἐκ Σ. Ἐ. GRON. Male, ni fallor. Libanius erat Syrus, et Epiphanius quoque e Syria oriundus. „Neque Epiphanium *ut*

„ po-

„ popularem accessit:" sic vertit Junius, quem malim sic reddidisse: „ neque ad Epiphanium, „ ut popularis, accessit."

Pag. 96. ἐνεδρευθείς] Cresoll. Th. Rhet. IV. 70. WYTT.

Pag. 96. Gronovius: „ fortean scripsit Euna- „ pius: παρεγίνετο καὶ τῷ διδασκάλῳ ὃς ὀχληρὸς „ οὐκ ἦν." Male. Num offendebat Gronovius ad τις? Sed vide not. ad Nicet. Eugen. V, 292. de τὶς cum adjectivo, κακός τις, ὀχληρός τις.

Pag. 96. οἱ πολλάκις πέμποντες — σκοποῦ] Plutarch. Fragm. Ed. 8. p. 888. WYTT.

Pag. 97. εἰς ἐπίδειξιν λόγων] Cod. Gronov. λόγων quoque pro λόγον. Mox ἦν abest a Mediceo. Infra habet κἀκεῖ δὲ pro κἀκεῖθεν. Et statim μετὰ χρ. τινὰ absunt a Mediceo.

Pag. 98, 2. Pro συνεῖχεν, Wyttenbachius, puto, conjicit συνεῖδεν. Idem infra αὐτὸν pro αὐτῶν post πᾶς τις: et hoc quidem placet.

Pag. 98, antep. ἡ κομψότης περιτρέχει. Cf. Ernest. ad Callim. Del. 28. qui non satis accurate περιτρέχειν hic de copia intelligit. Ἡ Κομψότης quasi serva ab Eunapio depingitur trepide concursans ut Libanio scribenti res et verba ministret.

Pag. 98. ἀστεϊσμόν] Wyttenbachius conjicit αἰκισμὸν vel ἀκκισμόν, et indicat videndum Dorvill. ad Charit. p. 570. = 287.

Pag. 99. Λαισποδίαν] Pro Δασποσίαν ex ipsius Eupolidis verbis Λαισποδίαν legendum vidit doct. Vossius ad Catull. LXI. Fragmentum Eupolidis

exstat ap. Schol. Aristoph. in Av. GRON. Toup. in Hes. III. p. 520. Vales. in Harpocr. p. 31. Plutarch. II. p. 712. A. Reisk. WYTT.

Pag. 99. ἀνκλεγόμενος] Interpretem castigat T. H. ad Lucian. T. I. p. 301. WYTT.

Pag. 99. πρὸς τέρψιν θεατρικωτέραν] i. e. ad pompam et ostentationem et captandam popularem auram magis accommodata: Cresoll. Th. Rhet. III. 12. WYTT.

Pag. 100. τὸν ἔπαρχον — ἔχειν] „ Lege εἶναι, et potius, τὴν ἐπαρχίαν ἔχειν." Verba sunt nescio cujus, in libro Wyttenbachii, qui ipse de re monet videndum Gothofred. ad init. Orat. Libanii p. 361. ed. fol. Ceterum ex responso Libanii, τὸν σοφιστὴν εἶναι μείζονα, patet τὸν ἔπαρχον non esse sollicitandum. Infra p. 103. Ἰουλιανὸς εἰς τὸν Καίσαρα πρϊών. Nec ἔχειν velim mutare. Ad verba τὸν σοφ. εἶναι μ. Wyttenbachius adscripsit: cf. Cresoll. Th. Rhet. I. 7. V. 1.

Pag. 101. τὸ μὲν κατὰ τὴν ἀκοὴν] Addere vult Wyttenb. τὸ δὲ κατὰ τὴν ὄψιν.

Pag. 102. ΖΗΝΩΝ] Julian. Ep. 44; Fabric. B. Gr. T. XIII. p. 454. WYTT.

Pag. 102. καθότι ἐκληρονόμησαν] Repone omnino e Mediceo, καθὼς τις ἐκληρονόμησεν.

Pag. 103. ἐκεῖνος] Et sic legitur in Mediceo.

Pag. 103. ὅτι Ἀττικὴ μοῦσα] Ritter. Cod. Theodos. T. V. p. 47, 6. WYTT. Cf. Menag. Anti Bajul. § 30.

Pag.

Pag. 104. αὐτὸς καὶ ἐν τούτοις δὲ] Medic. αὐτὸς ἐν δὲ τούτοις.

Pag. 104. ἐμιμεῖτο θεὸν, ὅσον ἀνθρώπῳ δυνατὸν] Sic alios locutos citat Spanh. ad Jul. Caesar. p. 192; et *Preuv.* p. 83. Cf. Platon. Phaed. p. 355, H. 353, A. 347, D. WYTT.

Pag. 104. γραφομένης] Wyttenb. conjicit περιγραφομένης, et pro ἄλλοις, ἀλόγοις aut ἀλλοκότοις.

Pag. 108. Wyttenbachius conjectura permutat sedem verborum ἑρμηνεύοντα et συνειληφότα.

Pag. 108. σοφίας οὐ τυχούσης] In Mediceo est lacunula inter σοφ. et τυχ.

Pag. 109. τῇ συνεχεῖ χρήσει πρὸς τὴν κρίσιν αὐτῶν ἕτοιμος ὑπῆρχε] Sero tandem animadverto me de hoc loco non monuisse in editis legi, χρήσει — χρῆσιν. Scripsi e conjectura, ut vides. Wyttenbach. proponit κρίσει — χρῆσιν.

Pag. 109. ἀφῆκεν αὐτὸν] Sic scripsi pro αὐτὸν, sicque voluit Gronov.

Pag. 109. ψυχῆς τελειώματος] f. πτερώματος. Plat. Phaed. p. 344, G. WYTT.

Pag. 109. τοῖς πρώτοις θεωμένοις] addit Wyttenb. εἴ ποτε οὐκ ἀρεσκόμενος.

Pag. 110. κοινωνῆσαι] Medic. κανῶσας. Wyttenbachius tollit καὶ ante τοῖς et reponit ante περιφανῶς.

Pag. 111. ἦν . . . ὁ μὲν] Medic. ἦν ὁ μέν.

Pag. 111. συνέθεον] Wyttenb. f. συνάθουν.

Pag. 112. τὸν Ὀρφέα] pro τὰ Ὀρφέως Vid. Bibl. Crit. WYTT. Optime optimus ille vir hoc no-

tavit. Bibliotheca ejus Critica inspicienda erit Part. VIII. p. 75. et XII. p. 62. ubi, post Heusingerum, illustrat haec Ciceronis verba Off. I. 22. in quibus enallage fit personae et rei: „ Licet eadem de *Pausania Lysandroque* dicere „ ... tamen ne minima quidem ex parte *Lycur*„ *gi legibus et disciplinae* conferendi sunt." Inter alios Wyttenb. excitat Isocratem Archid. § 41. ὅμοιοι γενόμενοι τοῖς τῶν προγόνων ἔργοις. Ibi Isocratis editor praestantissimus, Corayus, confert nostrum Fenelonem ad hanc rationem in Telemacho scribentem: „ Qu'*Ulysse* trouve en „ vous un fils égal *à sa sagesse.*" Non abludit locus Luciani Amor. 25. ἡ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον: nec ille Horatii versiculus: „ *aetas* parentum pejor *avis.*" Menagius *Anti-Bajul.* § 60. apte monet, apud Propertium I. 9. 11. „ Plus in amore valet *Mimnermi ver*„ *sus Homero*," *Homero* esse pro *Homeri* versibus, et confert Martialis verba similia de Cerealis Georgicis: „ *Rura* vel aeterno proxima *Vir*„ *gilio.*"

Pag. 112. συμφαντικὸν] Medic. συμφατικόν.

Pag. 113. τῶν ἄλλων κρεῶν] Wyttenb. scribere vult, τῶν δ' ἀλ.

Pag. 113. ἀπὸ τῆς ἀσκήσεως] Et Medic. ἀπό.

Pag. 114, 2. Pro οὕτως Gronov. coniicit ὁμοῦ, male.

Pag. 114, 6. Pro ὑπερφυὴς Wyttenb. conjecisse videtur ὑπερήφανον, citra necessitatem.

Pag.

Pag. 114. Τὰ ἑωθινὰ] Duas enim scholas habuisse sophistas docet Cresoll. Th. Rhet. IV. c. 4. GRON. Vide Not. ad Plut. II. p. 70, E. WYTT.

Pag. 114. γενναῖος καὶ ἄλλως] Et Wyttenbachio δὲ placuit pro καί.

Pag. 115, 5. Ἰλάριος] Dubium qui sit. An is (ap. Suid. Ἰλάρ. ὁ ἐκ Φρυγ.) quem vult Vales. ad Amm. Marc. p. 381? de quo dubito. Alius etiam Bithynus p. 118. Godofred. Prosop. Cod. Theod. P. D. A. D. 383. ad eum Symmachi Epistolas 38—42. scriptas esse putat; et Wolfius Libanii Epist. 987. 1546. WYTT.

Pag. 116, 3. ἐνῆκεν] Wyttenb. conjecit ἐνεῖχεν, vel συνεῖχεν.

Pag. 116. ὡρισμένοις] definitis, i. e. singularibus; opponitur universalibus. WYTT.

Pag. 116. τοῦ λοιποῦγε οὐκ ἐπαύσατο] Quae hic delevi verba, absunt et a Mediceo.

Pag. 117, 1. τοῦτο δέ] δὲ abest a Medic.

Pag. 117, 12. Wyttenbach. conjicit: διδασκάλῳ, μεμνήμεθα οὗ πρότερον, Αἰδεσίῳ. Statim delet ἐκ παιδός.

Pag. 118. ὅ, τε συγγραφεύς] ὅ, τε abest a Medic.

Pag. 119, 6. κονιώμενος] Medic. κονυυι. et inde lacunula.

Pag. 119, 7. οὗτος] Wyttenb. conjicit οὕτως, valde probabiliter. Jam notavi alibi quam saepe οὗτος et οὕτως permutentur. Obiter fiat medicina Demostheni adv. Aristocr. T. III. Tauchn. p. 33. Οὐκοῦν καὶ τῷ μὴ προσθεῖναι πῶς ἂν ἀποκτείνῃ, καὶ

καὶ τῷ μηδεμίαν κρίσιν εἰπεῖν, καὶ — καὶ πᾶσιν οὑτωσὶ φανερῶς καὶ παρὰ τοῦτον εἴρηκε τὸν νόμον. Legendum οὑτοσὶ, reus nempe, Aristocrates nempe.

Pag. 119. συσκευασάμενος] Medic. συσ....ασάμενος.

Pag. 119. τὸ ζῆν] Hoc deest, spatio tamen vacuo relicto, in Medic.

Pag. 119. ἀπήγγελλεν] Medic. ἀπήγγειλεν.

Pag. 119, penult. αὐτόν] Et Canterus, quod praetervideram, scripsit αὐτήν, ut Vossius. Sed non intelligo quid αὐτὴν possit hic significare. Velim scribere αὐτόν.

Pag. 119, penult. οὐ γάρ] haec vix legi queunt in Medic. GRON.

Pag. 119, ult. ὁ δέ] et sic Medic.

Pag. 124, 13; 128, 19; 131, 15. Dele literam E.

Pag. 129 penult. Formula βούλεται γὰρ est in Demosthene adv. Stephan. I. t. 4. p. 335, T.

Pag. 136. Qui recitantur versus sunt Gregorii Nazianzeni; vide ejus Opp. T. II. p. 217, A.

Pag. 173, 6. Lege „num. 193."

Pag. 204, 9. Pro „Hanckium" scr. „Junium."

Pag. 232, 10. Lege „Addidi."

Pag. 248, 6 a fine. Nunc mutationis me non poenitet.

Pag. 268, 11. De τῷ ἁδρὸς cf. Reitz. ad Luc. Ver. Hist. II. 40; Creuz. ad Procl. in Alcib. p. 94.

Pag. 268, 12. Pro „394" scr. „393."

Pag. 275. Emendatio Scholiastae Aristophanei jam fue-

fuerat a criticis occupata, quod nuper didici, quum Nubes praelegens Hermanniano libro uterer.

Pag. 284, 6. P. Faber Agon. p. 328. εἰδώλοις, ut Tillemontius de statuis sive iconibus intelligit.

Pag. 312. σκαλισμοί] Cotelerius, in Stephani Thesauro Londinensi sub Ἄλεσμα, ait se pro ἀλισμοὶ Commelinianae scribere cum antiquario codicis Regii (mihi B) ἀλεσμοὶ, vertitque „ mulie„ bres Artabrorum contritiones."

Pag. 331. Pro ὡς οὕτως Lipsius, ad Tacit. Ann. XVI. 22. hunc locum adferens, exhibet ὡς αὐτός: male. Cf. Notit. MSS. T. XI. part. II. p. 153.

Pag. 332, 16. Bernard. ad Nonn. T. I. p. 290. illius loci vulgata lectione, ἀπέψυχεν utitur.

Pag. 335, 7. Illius loci sensum non cepit Barthius, qui, extrema ad Musaeum Praefatione, lectorem rogans ut interpretis adolescentiae aequus esset, verba Eunapiana in hanc sententiam transfert, adolescentibus nempe esse favendum.

Pag. 374 fin. Emendatio a Toupio proposita, fuerat a Vossio ad Catull. p. 118. occupata.

Pag. 376. χρυσῆς μανίας] Explicatur hic locus in Linden. Sel. Medic. p. 335.

Pag. 382 fin. Ad hanc inscriptionem cf. Notit. MSS. T. XI. part. II. p. 118.

Pag. 424, 7. Dele τήν.

Pag. 432, 10. Pro „ 421" scr. „ 441."

Pag. 435, 22. Herodotus V. 18. καὶ πού τις καὶ.

Gregorius Naz. Or. I. p. 5, D. καί ποῦ τι καὶ ἐρωτικὸν ᾆσαι.

Pag. 448, 19. θάτερον est pro τὸν ἕτερον, male quidem, sed non sine exemplo: vide Interpretes Thomae Mag.; Pierson. ad Moer.; Coray. ad Heliod.

Pag. 452, 13. Non Commelinus unus, sed et P. Stephanus.

Pag. 461 fin. εὐπαθῶν] Wyttenb. ἐκπαθῶς.

Pag. 463, 3. ἀπάντων] Et sic conjecit Wyttenb.

Pag. 465, 1. ἄνιτον] Wyttenb. ἀνόσιον.

Pag. 465, 5. ἄρξετε] Et sic Wyttenbach.

Pag. 466, 3. ἑστηκότος] Wyttenb. ἐξεστηκότος.

Pag. 466, 5. προεῖχε] Et sic Wyttenb.

Pag. 467, 2. ἀδικοῦντα εἰδέναι] Bonum, ut ἴστω ἀδικῶν. WYTT.

Pag. 470. κόμας] Optime Wyttenb. conjicit κώμας. Miror hoc me non potuisse videre. Ergo per *urbes* dispertitur eos, quod *pagos* turbarent et seditione implerent. Sic, in Codice Planudeae Metamorphoseon versionis, κώμη male scriptum reperi pro κόμη.

Pag. 474, 2. τὸ πλῆθος] Haec delet Wyttenb.

Pag. 474. πλῆθος μὲν] Sic locum refingit Wyttenbachius: πλῆθος — ἀποδέουσαι εἰς τὸ μάχιμον ἀκμαζουσῶν· κινηθέντες δὲ συνῆλθον, καὶ ταῖς ὄχθαις ——

Pag. 475. ὑπ' ἀντιζηλοτυπίας] Wyttenb. ὑπῆν τε ζηλοτ.

Pag. 475, fin. ἐνεγκόντες] Wytt. ἀνενεγκόντες.

Pag.

Pag. 476, 1. αὐξῆσαι] Wyttenb. αὐξῆσθαι.

Pag. 477, 6. Thucydides II, 44. ἐν τῷ ἀχρείῳ τῆς ἡλικίας.

Pag. 477. ἥλιει] Wyttenb. ἥλιοι

Pag. 479, 4. ὑπελάμβ.] Wytt. ἐπελάμβ.

Pag. 479, fin. τὸ οἰκετικὸν] Wytt. τοῦ οἰκετικοῦ.

Pag. 480, 6. ἀναπάλλεσθαι] Wytt. ἀνατέλλεσθαι.

Pag. 481, 2. ἐγερθῆναι] Wytt. ἐγερθεῖν.

Pag. 481, 7. κατὰ ταῦτα] Wytt. καὶ ταῦτα.

Pag. 481, 11. Wyttenb. sic ordinat. παρ. ἐκ τῆς διαβάσεως ἐνοδήσασα καὶ συντολμηθεῖσα.

Pag. 481, 17. κατέστόρεσε] sic Wyttenb.

Pag. 482, 1. δόξαν] Wytt. δ. δέ.

Pag. 484, 3. κρατούμενον] Wytt. κρατ. χρώμενοι.

Pag. 484, 8. καὶ τὸ πλεῖστον] Wyttenb. κατὰ τὸ πλε.

Pag. 485, 6. τῶν] Wytt. καὶ τῶν.

Pag. 485, 8. ἑαυτοὺς] Wytt. ἑαυτοῖς.

Pag. 486, 9. ὅμως καὶ] Wytt. ὅμ. δέ.

Pag. 486, 13. ἦν καὶ] Wytt. ἦν δέ.

Pag. 486, 14. θείας] Wytt. δεῖας.

Pag. 486 fin. διακράτηθεν] Sic, non διὰ κράτ. Vid. Scott. App. Thes. H. Steph. Convenit cum illo ἢ δόλῳ ἢ βίηφι. An διαχρώτισιν, διάχρωσιν, ut ἐπιχρώσας. Evagr. H. E. IV. 29. — διαδραμάτισιν. WYTT.

Pag. 517, 5. Pro „288" scr. „238."

Pag. 517. § 33. Locum hunc alio modo sanare voluit Wakef. Silv. T. H. p. 83. scribendo πραϋνόμενος pro βαρυνόμενος, non feliciter, si quid video.

Pag. 521, 4; 522, 8. Scribe „Leontem."

Pag. 537. § 68. Meam conjecturam de Eunapio hujus fragmenti auctore firmat similis Wyttenbachii sententia in Annot. p. 82.

Pag. 542, 7. Scr. θαλάσσας δακρύων.

Pag. 559, 21. Pro „Achillem Tat." scr. „Xenophontem Ephes."

Pag. 560 ult. Scr. „T. I."

Pag. 562, 14. Fontanius in loco hic adposito Apuleium sequebatur M. IV, p. 302: „arae viduae *frigido cinere foedatae*," Persius VI. 45. „aris *Frigidus* excutitur *cinis*."

Pag. 563. Hae de Longino Eunapianae hyperbolae displicebant et Fabro Salmuriensi, viro judicii limatissimi, Chevraeo teste in Opp. Misc. p. 368. Ceterum, ad Eunapii imitationem, Nicephorus Gregoras Theodorum Metochitam vocat κινούμενον μουσεῖον. Atque iisdem pene verbis Wesselingium laudavit Rhoer. Praef. ad Porphyr.; Chardonem Rochettium Jacobsius Praef. ad Anth. Vatic.; Zanettium Villois. ad Long. p. 292; Cottonium Barnes. in dedicat. Alcest.; Barberinum Suares. ad Tertull. Fragm.; Guidonem Patinum Carolus filius in Lyceo Patavino; Baylius Basnagium in Epist. 4; Th. Cornelius Petri illius frater eruditos homines, vel eruditiores, in Oratione Academica; Blondelium Marollius Memor. T. I. p. 363; Aegidium Suvraeum Hersentius in dedicatione Dionysii Areopag.; Sambucum H. Junius Epist. p. 412. Nec hinc abludit Bal-

za-

zacil hyperbole Maussacum esse dicentis bibliothecam Photiana illa longe copiosiorem. Nuperrime Humboldtius, ille periegetes, a censore ingenioso vocabatur *institutum ambulans*.

Pag. 567, 18. Scrib. „§ 8."

Pag. 567, 24. Scrib. φέροντες.

Pag. 578, 8. Pro „T. I." scrib. „T. X."

Pag. 580, 9. Vera est haec in Firmo emendatio; sed jam a Piersono fuit occupata ad Moer. p. 15.

Pag. 583, 4, a fin. Scr. „A. Fumaei."

Pag. 591, 4, a fin. Scr. „Auger."

Pag. 595, 11. Editam καλούσης ἀνάγκης firmat quoque Liban. T. III. p. 378, 17. κοινωνὸν δὲ τῆς ἀνάγκης καλούσης. Heliodorus II. 31. καλούσης με τῆς χρείας.

Pag. 595, 20. Liban. T. II. p. 267. ἐπὶ προάγωνι: scr. προαγῶνι. Demosth. in Androt. T. II. p. 594, T. προάγωνας: scr. προαγῶνας. Aristophanes ἐν Προαγῶσι ap. Scholiastem Plat. p. 94, R.

ΕΥ'ΝΑΠΙ'ΟΥ

ΒΙ'ΟΙ

ΦΙΛΟΣΟ'ΦΩΝ ΚΑΙ' ΣΟΦΙΣΤΩ'Ν.

ΠΡΟΟΙ'ΜΙΟΝ.

Ξενοφῶν ὁ φιλόσοφος, ἀνὴρ μόνος ἐξ ἁπάντων φιλοσόφων ἐν λόγοις τε καὶ ἔργοις φιλοσοφίαν κοσμήσας (τὰ μὲν, ἐν λόγοις, ἔςι τε καὶ ἐν γράμμασι, τὴν ἠθικὴν ἀρετὴν γράφει, τὰ δὲ, ἐν πράξεσί τε ἦν ἄριςος, ἀλλὰ καὶ ἐγέννα ςρατηγοὺς τοῖς ὑποδείγμασιν· ὁ γοῦν μέγας Ἀλέξανδρος οὐκ ἂν ἐγένετο μέγας, εἰ μὴ Ξενοφῶν), καὶ τὰ πάρεργά φησι δεῖν τῶν σπουδαίων ἀνδρῶν ἀναγράφειν. Ἐμοὶ δὲ οὐκ εἰς τὰ πάρεργα τῶν σπουδαίων ὁ λόγος φέρει τὴν γραφὴν, ἀλλ' εἰς τὰ ἔργα. Εἰ γὰρ τὸ παίγνιον τῆς ἀρετῆς ἄξιον λόγου, ἀσεβοῖτο ἂν πάντως τὸ σπουδαζόμενον σιωπώμενον. Διαλεχθήσεται δὲ ὁ λόγος τοῖς ἐντυγχάνειν βουλομένοις, οὔτε περὶ πάντων ἀσφαλῶς (οὐ γὰρ πάντα ἀκριβῶς ἦν αναλέγεσθαι), οὔτε ἀποκρίνων ἀλλήλων φιλοσόφους ἀρίςους καὶ ρή- Editionis Commelini p. 2.

ῥήτορας, ἀλλὰ παρατιθεὶς ἑκάστῳ τὸ ἐπιτήδευμα. Τὸ δὲ, ἄριστος ὅτι ἦν εἰς ἄκρον ὁ γραφόμενος ὑπὸ τοῦ λόγου, τῷ βουλομένῳ ταῦτα δικάζειν ἐκ τῶν ὑποκειμένων σημείων καταλιμπάνει (βούλεται μὲν γὰρ) ὁ ταῦτα γράφων. Καὶ ὑπομνήμασιν ἀκριβέσιν ἐντετύχηκε, δι' ὧν, ἢ διαμαρτάνων τῆς ἀληθείας, ἐφ' ἑτέρους ἀναφέροι
5. τὸ ἁμάρτημα, ὥσπερ ἀγαθός τις μαθητὴς κακῶν τετυχηκὼς διδασκάλων, ἢ κατηγοριῶν ἀλήθειαν ἔχοι καὶ τοὺς ἡγουμένους ἀξίους θαύματος, καὶ τό γε ἴδιον ἔργον αὐτοῦ καθαρὸν εἴη καὶ ἀμώμητον, ἀκολουθήσαντος οἷς ἀκολουθεῖν προσῆκεν. Ἐπεὶ δὲ ὀλίγοι τε ἢ παντελῶς ἐλάχιστοί τινες ἦσαν οἱ περὶ τούτων γράφοντες, ἵνα τοῦτο εἴπῃ τις μόνον, οὔτε τὰ ἀπὸ τῶν πρότερον γραφόντων λήσεται τοὺς ἐντυγχάνοντας, οὔτε τὰ ἐξ ἀκοῆς ἐς τόνδε καθήκοντα τὸν χρόνον, ἀλλ' ἀμφοτέροις ἀποδοθήσεται τὸ πρέπον, τῶν μὲν γεγραμμένων κινηθῆναι μηδὲν, τὰ δὲ ἐκ τῆς ἀκοῆς ὑπὸ τοῦ χρόνου κατασειόμενα καὶ μεταβάλλοντα διαπῆξαι καὶ στηρίξαι τῇ γραφῇ πρὸς τὸ στάσιμον καὶ μονιμώτερον.

Οἵτινες τὴν φιλόσοφον ἱστορίαν ἀνελέξαντο.

Τὴν φιλόσοφον ἱστορίαν καὶ τοὺς τῶν φιλοσόφων ἀνδρῶν βίους Πορφύριος καὶ Σωτίων ἀνελέξαντο.

ξαντο. Ἀλλ᾽ ὁ μὲν Πορφύριος (οὕτω συμβὰν) εἰς Πλάτωνα ἐτελεύτα καὶ τοὺς ἐκείνου χρόνους· Σωτίων δὲ καὶ καταβὰς φαίνεται, καίτοι γε ὁ Πορφύριος ἦν νεώτερος. Τῆς δὲ ἐν τῷ μέσῳ φορᾶς φιλοσόφων τε ἀνδρῶν καὶ σοφιςῶν ἀδιηγήτου γενομένης κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὸ ποικίλον τῆς ἀρετῆς, Φιλόςρατος μὲν ὁ Λήμνιος τοὺς τῶν ἀρίςων σοφιστῶν ἐξ ἐπιδρομῆς μετὰ χάριτος παρέπτυσε βίους, φιλοσόφων δὲ οὐδεὶς ἀκριβῶς ἀνέγραψεν· ἐν οἷς Ἀμμώνιός τε ἦν ὁ ἐξ Αἰγύπτου, Πλουτάρχου τοῦ θειοτάτου γεγονὼς διδάσκαλος, Πλούταρχός τε αὐτὸς ἡ φιλοσοφίας ἁπάσης ἀφροδίτη καὶ λύρα, Εὐφράτης τε ὁ ἐξ Αἰγύπτου, καὶ Δίων ὁ ἐκ Βιθυνίας ὃν ἐπεκάλουν Χρυσόςομον, Ἀπολλώνιός τε ὁ ἐκ Τυάνων, οὐκέτι φιλόσοφος· ἀλλ᾽ ἦν τι θεῶν τε καὶ ἀνθρώπου μέσον. Τὴν γὰρ Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ζηλώσας, πολὺ τὸ θειότερον καὶ ἐνεργὸν κατ᾽ αὐτὴν ἐπεδείξατο. Ἀλλὰ τὸ μὲν ἐς τοῦτον ὁ Λήμνιος ἐπετέλεσε Φιλόςρατος, βίον ἐπιγράψας Ἀπολλωνίου τὰ βιβλία, δέον ἐπιδημίαν ἐς ἀνθρώπους θεοῦ καλεῖν. Καρνεάδης δὲ ἦν κατὰ τούτους τοὺς χρόνους, καὶ τῶν κατὰ κυνισμὸν οὐκ ἀφανής, εἴ τινα καὶ κυνισμοῦ χρὴ λόγον ποιεῖσθαι, παρ᾽ οἷς ἦν Μουσώνιος καὶ Δημήτριος καὶ Μένιππος, καὶ ἕτεροί γε τινες πλείους· οὗτοι δὲ ἦσαν ἐπιφανέςεροι. Τούτων δὲ σαφεῖς μὲν

καὶ ἀκριβεῖς οὐκ ἦν ἀνευρεῖν τοὺς βίους. ἅτε μηδενὸς συγγεγραφότος, ὅσα γε ἡμᾶς εἰδέναι· ἱκανοὶ δὲ αὐτῶν ἦσάν τε καί εἰσι βίοι τὰ γράμματα, τοσαύτης ἀνάμεστα παιδείας καὶ θεωρίας, ἔς τε ἠθικὴν ἀρετὴν καὶ ὅση πρὸς τὴν τῶν ὄντων διήρατο καὶ ἀνέβλεψε φύσιν, τὴν ἄγνοιαν τῶν δυναμένων ἀκολουθεῖν, ὡς ἀχλύν τινα, σκεδάσασα. Αὐτίκα οὖν ὁ θεσπέσιος Πλούταρχος τόν τε ἑαυτοῦ βίον ἀναγράφει τοῖς βιβλίοις ἐνδιεσπαρμένως καὶ τὸν τοῦ διδασκάλου, καὶ ὅτι γε Ἀμμώνιος Ἀθήνησιν ἐτελεύτα, οὐ βίον προσειπών. Καίτοι γε τὸ κάλλιστον αὐτοῦ τῶν συγγραμμάτων εἰσὶν οἱ καλούμενοι παράλληλοι βίοι τῶν ἀρίστων κατὰ ἔργα καὶ πράξεις ἀνδρῶν· ἀλλὰ
9. τὸ ἴδιον καὶ τοῦ διδασκάλου καθ' ἕκαστον τῶν βιβλίων ἐγκατέσπειρεν, ὥστε, εἴ τις ὀξυδορκοίη περὶ ταῦτα, καὶ ἀνιχνεύοι κατὰ τὸ προσπίπτον καὶ φαινόμενα, καὶ σωφρόνως τὰ κατὰ μέρος ἀναλέγοιτο, δύνασθαι τὰ πλεῖστα τῶν βεβιωμένων αὐτοῖς εἰδέναι. Λουκιανὸς δὲ ὁ ἐκ Σαμοσάτων, ἀνὴρ σπουδαῖος ἐς τὸ γελασθῆναι, Δημώνακτος φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βίον ἀνέγραψεν, ἐν ἐκείνῳ τε τῷ βιβλίῳ καὶ ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ὅλου σπουδάσας. Καὶ ταῦτά γε εἰς μνήμην ἐγὼ τίθεμαι, τοῦτο συνορῶν, ὅτι τὰ μὲν ἔλαθεν ἴσως ἡμᾶς, τὰ δὲ οὐκ ἔλαθεν. Ἐκείνου δὲ καί περ πολλὴν ποιούμενος φροντίδα

καὶ

καὶ σπουδὴν, τοῦ συνεχῆ καὶ περιγεγραμμένην
εἰς ἀκρίβειαν ἱστορίαν τινὰ λαβεῖν τοῦ φιλοσόφου
καὶ ῥητορικοῦ βίου τῶν ἀρίστων ἀνδρῶν, εἶτα οὐ
τυγχάνων τῆς ἐπιθυμίας, ταυτόν τι τοῖς ἐρῶσιν
ἐμμανῶς καὶ περιφλέκτως ἔπαθον. Καὶ γὰρ
ἐκεῖνοι τὴν μὲν ἐρωμένην αὐτὴν ὁρῶντες καὶ τὸ
περίψυκτον ἐν τῷ φαινομένῳ κάλλος, κάτω
νεύουσιν, ὃ ζητοῦσιν ἰδεῖν ἐξασθενοῦντες, καὶ
περιλαμπόμενοι· ἐὰν δὲ πέδιλον αὐτῆς ἢ πλό-
κιον ἢ ἐλλόβιον ἴδωσιν, ἐκείνοις καταθαῤῥοῦντες,
τὴν ψυχήν τε τῇ ὄψει προσαφιᾶσι καὶ κατατή-
κονται πρὸς τῷ θεάματι, τὰ σύμβολα τοῦ κάλ-
λους μᾶλλον ἢ τὸ κάλλος ὁρᾷν ἀνεχόμενοι καὶ
στέργοντες. Κἀγὼ πρὸς ταύτην ἐξώρμησα τὴν
γραφὴν, ὅσα ἢ κατὰ ἀκοὴν, ἢ κατὰ ἀνάγνωσιν,
ἢ κατὰ ἱστορίαν τῶν κατ᾽ ἐμαυτὸν ἀνθρώπων μὴ
παρελθεῖν σιωπῇ καὶ βασκάνως, ἀλλ᾽ εἰς ὅσον
οἷόν τε ἦν ἀληθείας πρόθυρα καὶ πύλας προσκυνή-
σαντα, παραδοῦναι τοῖς μετὰ ταῦτα ἢ βουλομέ- 10.
νοις ἀκούειν ἢ δυναμένοις ἀκολουθεῖν πρὸς τὸ
κάλλιστον. Ἔσχε μὲν οὖν διακοπήν τινα καὶ
ῥῆξιν ὁ χρόνος διὰ τὰς κοινὰς συμφοράς· τρίτη
δὲ ἀνδρῶν ἐγένετο φορὰ (ἡ μὲν γὰρ δευτέρα με-
τὰ τὴν Πλάτωνος πᾶσιν ἐμφανὴς ἀνακεκήρυ-
κται) κατὰ τοὺς Κλαυδίου καὶ Νέρωνος· τοὺς
γὰρ ἀθλίους καὶ ἐνιαυσίους οὐ χρὴ γράφειν (οὗ-
τοι δ᾽ ἦσαν οἱ περὶ Γάλβαν, Βιτέλλιον, Ὄθωνα

Οὐεσπασιανὸς δὲ ὁ ἐπὶ τούτοις· καὶ Τίτος καὶ ὅσοι μετὰ τούτους ἦρξαν), ἵνα μὴ τοῦτο σπουδάζειν δόξωμεν· πλὴν ἐπιτρέχοντί γε καὶ συνελόντι εἰπεῖν, τὸ τῶν ἀρίστων Φιλοσόφων γένος καὶ εἰς Σέβηρον διέτεινεν. Ἀλλὰ εὐτυχές γε ὑπάρχει τοῖς βασιλεῦσι κατὰ τὴν συγγραφὴν, ὅτι τὸ κατ' ἀρετὴν ὑπερέχον ἀριθμεῖται τῷ κατὰ τὴν τύχην. Νεμεσάτω δὲ μηδὲ εἷς, εἴ γε καὶ ἡμεῖς οὕτως ἀναγράφοντες τοὺς χρόνους, ἀφ' ὧν γε ἦν δυνατὸν συντεκμηριώσασθαι ἢ παραλαβεῖν τὴν προσήκουσαν ἀρχὴν, ἀπὸ τούτων εἰς τὸν λόγον ἐπιβησόμεθα.

ΠΛΩΤΙΝΟΣ.

Πλωτῖνος ἦν ἐξ Αἰγύπτου Φιλόσοφος. Τὸ ἐξ Αἰγύπτου νῦν γράφων, καὶ τὴν πατρίδα προσθήσω. Λυκὼ ταύτην ὀνομάζουσι· καίτοι γε ὁ θεσπέσιος Φιλόσοφος Πορφύριος τοῦτο οὐκ ἀνέγραψε, μαθητής τε αὐτοῦ γεγενῆσθαι λέγων, καὶ συνεσχολακέναι τὸν βίον ἅπαντα ἢ τὸν πλεῖστον. Τούτου Πλωτίνου θερμοὶ βωμοὶ νῦν, καὶ τὰ βιβλία οὐ μόνον τοῖς πεπαιδευμένοις διὰ
13. χειρὸς ὑπὲρ τοὺς Πλατωνικοὺς λόγους, ἀλλὰ καὶ τὸ πολὺ πλῆθος, ἐάν τι παρακούσῃ δογμάτων, ἐς αὐτὰ κάμπτεται. Τὸν βίον αὐτοῦ πάντα Πορφύριος ἐξήνεγκεν, ὡς οὐδένα οἷόν τε ἦν πλέον

εἰσ-

εἰσφέρειν· ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν βιβλίων ἑρμηνεύσας αὐτοῦ φαίνεται. Αὐτοῦ δὲ Πορφυρίου βίον ἀνέγραψεν οὐδὲ εἷς, ὅσα γε ἡμᾶς εἰδέναι· ἀναλεγομένῳ δὲ ἐκ τῶν δοθέντων κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν σημείων, τοιαῦτα ὑπῆρχε τὰ περὶ αὐτόν.

ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ.

Πορφυρίῳ Τύρος μὲν ἦν πατρὶς (ἡ πρώτη τῶν ἀρχαίων Φοινίκων ἡ πόλις), καὶ πατέρες δὲ οὐκ ἄσημοι. Τυχὼν δὲ τῆς προσηκούσης παιδείας, ἀνά τε ἔδραμε τοσοῦτον καὶ ἐπέδωκεν, ὡς Λογγίνου μὲν ἦν ἀκροατὴς, καὶ ἐκόσμει τὸν διδάσκαλον ἐντὸς ὀλίγου χρόνου. Λογγῖνος δὲ κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον βιβλιοθήκη τις ἦν ἔμψυχος καὶ περιπατοῦν μουσεῖον, καὶ κρίνειν γε τοὺς παλαιοὺς ἐπετέτακτο, καθάπερ πρὸ ἐκείνου πολλοί τινες ἕτεροι, καὶ ὁ ἐκ Καρίας Διονύσιος πάντων ἀριδηλότερος. Μάλχος δὲ κατὰ τὴν Σύρων πόλιν ὁ Πορφύριος ἐκαλεῖτο τὰ πρῶτα (τοῦτο δὲ δύναται βασιλέα λέγειν)· Πορφύριον δὲ αὐτὸν ὠνόμασε Λογγῖνος, ἐς τὸ βασιλικὸν τῆς ἐσθῆτος παράσημον τὴν προσηγορίαν ἀποτρέψας. Παρ' ἐκείνῳ δὴ τὴν ἄκραν ἐπαιδεύετο παιδείαν, γραμματικῆς τε εἰς ἄκρον ἁπάσης, ὥσπερ ἐκεῖνος, ἀφικόμενος καὶ ῥητορικῆς (πλὴν ὅσον οὐκ ἐπ' ἐκείνην

14. νην ἔνευσε), φιλοσοφίας τε πᾶν εἶδος ἐκματτόμενος. Ἦν γὰρ ὁ Λογγῖνος μακρῷ τῶν τότε ἀνδρῶν τὰ πάντα ἄριςος, καὶ τῶν βιβλίων τε αὐτοῦ πολὺ πλῆθος φέρεται, καὶ τὸ φερόμενον θαυμάζεται. Καὶ εἴ τις κατέγνω τινὸς τῶν παλαιῶν, οὐ τὸ δοξασθὲν ἐκράτει πρότερον, ἀλλ' ἡ Λογγίνου πάντως ἐκράτει κρίσις. Οὕτω δὲ ἀχθεὶς τὴν πρώτην παιδείαν, καὶ ὑπὸ πάντων ἀποβλεπόμενος, τὴν μεγίςην Ῥώμην ἰδεῖν ἐπιθυμήσας, ἵνα κατάσχῃ διὰ σοφίας τὴν πόλιν, ἐπειδὴ τάχιςα εἰς αὐτὴν ἀφίκετο καὶ τῷ μεγίςῳ Πλωτίνῳ συνῆλθεν εἰς ὁμιλίαν, πάντων ἐπελάθετο τῶν ἄλλων, καὶ προσέθετο φέρων ἑαυτὸν ἐκείνῳ. Ἀκορέςως δὲ τῆς παιδείας ἐμφορούμενος καὶ τῶν πηγαίων ἐκείνων καὶ τεθειασμένων λόγων, χρόνον μέν τινα εἰς τὴν ἀκρόασιν ἤρκεσεν, ὡς αὐτός φησιν, εἶτα ὑπὸ τοῦ μεγέθους τῶν λόγων νικώμενος, τό τε σῶμα καὶ τὸ ἄνθρωπος εἶναι ἐμίσησε, καὶ διαπλεύσας εἰς Σικελίαν τὸν πορθμὸν καὶ τὴν Χάρυβδιν, ᾗπερ Ὀδυσσεὺς ἀναπλεῦσαι λέγεται, πόλιν μὲν οὔτε ἰδεῖν ὑπέμεινεν, οὔτε ἀνθρώπων ἀκοῦσαι φωνῆς (οὕτω τὸ λυπούμενον αὐτῷ καὶ ἡδόμενον ἀπέθετο), συντείνας δὲ ἐπὶ Λιλύβαιον ἑαυτὸν (τὸ δέ ἐςι τῶν τριῶν ἀκρωτηρίων τῆς Σικελίας τὸ πρὸς Λιβύην ἀνατεῖνον καὶ ὁρῶν), ἔκειτο καταςένων καὶ ἀποκαρτερῶν, τροφήν τε οὐ προσιέμενος, καὶ ἀνθρώπων

τον ἀλεεινὸν πάτον. Οὐδ' ἀλαοσκοπίην ὁ μέγας εἶχε Πλωτῖνος ἐπὶ τούτοις, ἀλλὰ κατὰ πόδας ἑπόμενος, ἢ τὸν καταπεφευγότα νεανίσκον ἀναζητῶν, ἐπιτυγχάνει κειμένῳ, καὶ λόγων τε πρὸς αὐτὸν ηὐπόρησε τὴν ψυχὴν ἀνακαλουμένων ἄρτι 17.
διΐπτασθαι τοῦ σώματος μέλλουσαν, καὶ τὸ σῶμα ἔῤῥωσεν ἐς κατοχὴν τῆς ψυχῆς. Καὶ ὁ μὲν ἔμπνους τε ἦν καὶ διανίςατο, ὁ δὲ τοὺς ῥηθέντας λόγους εἰς βιβλίον κατέθετο τῶν γεγραμμένων. Τῶν δὲ φιλοσόφων τὰ ἀπόῤῥητα καλυπτόντων ἀσαφείᾳ, καθάπερ τῶν ποιητῶν τοῖς μύθοις, ὁ Πορφύριος τὸ φάρμακον τῆς σαφηνείας ἐπαινέσας καὶ διαπείρας γευσάμενος, ὑπόμνημα γράψας, εἰς φῶς ἤγαγεν. Αὐτὸς μὲν οὖν ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἐπανῆλθε, καὶ τῆς περὶ λόγους εἴχετο σπουδῆς, ὥςε παρῄει καὶ εἰς τὸ δημόσιον κατ' ἐπίδειξιν· τὸ δὲ Πορφυρίου κλέος εἰς Πλωτῖνον πᾶσα μὲν ἀγορὰ, πᾶσα δὲ πληθὺς ἀνέφερεν. Ὁ μὲν γὰρ Πλωτῖνος τῷ τε τῆς ψυχῆς οὐρανίῳ καὶ τῷ λοξῷ καὶ αἰνιγματώδει τῶν λόγων, βαρὺς ἐδόκει καὶ δυσήκοος· ὁ δὲ Πορφύριος, ὥσπερ Ἑρμαϊκή τις σειρὰ καὶ πρὸς ἀνθρώπους ἐπινεύουσα, διὰ ποικίλης παιδείας, πάντα εἰς τὸ εὔγνωςον καὶ καθαρὸν ἐξήγγελλεν. Αὐτὸς μὲν οὖν φησὶ (νέος δὲ ὢν ἴσως ταῦτα ἔγραφεν, ὡς ἔοικεν), ἐπιτυχεῖν χρηςηρίῳ μηδενὶ τῶν δημοσίων· ἐν δὲ αὐτῷ τῷ βιβλίῳ καταγράφει, καὶ μετὰ ταῦτα ἄλλα

πραγματεύεται πολλὰ, ὅπως χρὴ τούτων ποιεῖσθαι τὴν ἐπιμέλειαν. Φησὶ δὲ καὶ δαιμόνιόν τινα φύσιν ἀπὸ λουτροῦ τινὸς ἐκδιῶξαι καὶ ἐκβαλεῖν· Καυσάθαν τοῦτον ἔλεγον οἱ ἐπιχώριοι. Συμφοιτηταὶ μὲν οὖν (ὡς αὐτὸς ἀναγράφει) κράτιστοί τινες ὑπῆρχον, Ὠριγένης τε καὶ Ἀμέριος καὶ Ἀκυλῖνος, καὶ συγγράμματά γε αὐτῶν περισώζεται, λόγος δὲ αὐτῶν οὐδὲ εἷς· πολὺ γὰρ τὸ
18. ἀκύθηρον, εἰ καὶ τὰ δόγματα ἔχει καλῶς, καὶ ἐπιτρέχει τοῖς λόγοις. Ἀλλ' ὅ γε Πορφύριος ἐπαινεῖ τοὺς ἄνδρας τῆς δεινότητος, πᾶσαν μὲν αὐτὸς ἀνατρέχων χάριν, μόνος δὲ ἀναδεικνὺς καὶ ἀνακηρύττων τὸν διδάσκαλον, οὐδὲν παιδείας εἶδος παραλελοιπώς. Ἔστι γοῦν ἀπορῆσαι καθ' ἑαυτὸν καὶ θαυμάσαι, τί πλεῖόν ἐστι τῶν ἐσπουδασμένων· πότερον τὰ εἰς ὕλην ῥητορικὴν τείνοντα, ἢ τὰ εἰς γραμματικὴν ἀκρίβειαν φέροντα, ἢ ὅσα τῶν ἀριθμῶν ἤρτηται, ἢ ὅσα νεύει πρὸς γεωμετρίαν, ἢ ὅσα πρὸς μουσικὴν ῥέπει. Τὰ δὲ εἰς φιλοσοφίαν, οὐδὲ τὰ περὶ λόγου καταληπτὸν, οὔτε τὸν οἰκεῖον ἐφικτὸν λόγον· τὸ δὲ φυσικὸν καὶ θεουργὸν τελεταῖς ἀφείσθω καὶ μυστηρίοις· οὕτω παντομιγὴς πρὸς ἅπασαν ἀρετὴν ὁ ἀνὴρ αὐτὸς χρῆμά τι γέγονεν. Καὶ τὸ κάλλος αὐτοῦ τῶν λόγων ἄν τις μᾶλλον, ἢ τὰ δόγματα, πλέον εἰς αὐτὰ ἀπιδὼν, ἢ τὴν δύναμιν τοῦ λόγου. Γάμοις τε ὁμιλήσας φαίνεται, καὶ πρὸς Μάρκελλάν γε αὐτοῦ

γυ-

γυναῖκα γενομένην βιβλίον φέρεται, ἣν φησὶν ἀγαγέσθαι καὶ ταῦτα οὖσαν πέντε μητέρα τέκνων, οὐχ ἵνα παῖδας ἐξ αὐτῆς ποιήσηται, ἀλλ' ἵνα οἱ γεγονότες παιδείας τύχωσιν· ἐκ φίλου γὰρ ἦν αὐτοῦ τῇ γυναικὶ τὰ τέκνα προϋπάρξαντα. Φαίνεται δὲ ἀφικόμενος εἰς γῆρας βαθύ· πολλὰς γοῦν τοῖς ἤδη προπεπραγματευμένοις βιβλίοις θεωρίας ἐναντίας κατέλιπε, περὶ ὧν οὐκ ἔστιν ἕτερόν τι δοξάζειν, ἢ ὅτι προϊὼν ἕτερα ἐδόξασεν. Ἐν Ῥώμῃ δὲ λέγεται μεταλλαχεῖν τὸν βίον.

Κατὰ τούτους ἦσαν τοὺς χρόνους καὶ τῶν ῥητορικῶν οἱ ἐπ' Ἀθήνησι προεστῶτες Παῦλός τε καὶ 21.
Ἀνδρόμαχος ἐκ Συρίας· τοὺς δὲ χρόνους ἐς Γαλλίηνον καὶ Κλαύδιον βιβάζειν συνέβαινεν, Τάκιτόν τε καὶ Αὐρηλιανὸν καὶ Πρόβον, καθ' οὓς ἦν καὶ Δέξιππος ὁ τὴν χρονικὴν ἱστορίαν συγγράψας, ἀνὴρ ἁπάσης παιδείας τε καὶ δυνάμεως λογικῆς ἀνάπλεως.

ΙΑΜΒΛΙΧΟΣ.

Μετὰ τούτους ὀνομαστότατος ἐπιγίνεται φιλόσοφος Ἰάμβλιχος, ὃς ἦν καὶ κατὰ γένος μὲν ἐπιφανὴς καὶ τῶν ἁβρῶν καὶ τῶν εὐδαιμόνων· πατρὶς δὲ ἦν αὐτῷ Χαλκίς· κατὰ τὴν Κοίλην προσαγορευομένην ἐστὶν ἡ πόλις. Οὗτος Ἀνατολίῳ τῷ κατὰ Πορφύριον τὰ δεύτερα φερομένῳ συγγενόμενος, πολύ γε ἐπέδωκε καὶ εἰς ἄκρον φιλοσο-

σοφίας ἤκμασεν· εἶτα μετ' Ἀνατόλιον Πορφυρίῳ προσθεὶς ἑαυτὸν, οὐκ ἔςιν ὅ, τι καὶ Πορφυρίῳ διήνεγκεν, πλὴν ὅσον κατὰ τὴν συνθήκην καὶ δύναμιν τοῦ λόγου. Οὔτε γὰρ εἰς ἀφροδίτην αὐτοῦ καὶ χάριν τὰ λεγόμενα βέβαπται, οὔτε ἔχει λευκότητά τινα καὶ τῷ καθαρῷ καλλωπίζεται· οὐ μὴν οὐδὲ ἀσαφῆ παντελῶς τυγχάνει, οὐδὲ κατὰ τὴν λέξιν ἡμαρτημένα, ἀλλ' ὥσπερ ἔλεγε περὶ Ξενοκράτους ὁ Πλάτων, ταῖς Ἑρμαϊκαῖς οὐ τέθυται χάρισιν. Οὔκουν κατέχει τὸν ἀκροατὴν καὶ γοητεύει πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν, ἀλλ' ἀποςρέφειν καὶ ἀποκναίειν τὴν ἀκοὴν ἔοικεν. Δικαιοσύνην δὲ ἀσκήσας, εὐηκοΐας ἔτυχε θεῶν τοσαύ-
22. της, ὥςε πλῆθος μὲν ἦσαν οἱ ὁμιλοῦντες, πανταχόθεν δὲ ἐφοίτων οἱ παιδείας ἐπιθυμοῦντες· ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς τὸ κάλλιςον δύσκριτον. Σώπατρος γὰρ ἦν ὁ ἐκ Συρίας, ἀνὴρ εἰπεῖν τε καὶ γράψαι δεινότατος, Αἰδέσιός τε καὶ Εὐςάθιος ἐκ Καππαδοκίας, ἐκ δὲ τῆς Ἑλλάδος Θεόδωρός τε καὶ Εὐφράσιος, οἱ κατ' ἀρετὴν ὑπερέχοντες, ἄλλοι τε, πλῆθος οὐ πολὺ λειπόμενοι, κατὰ τὴν ἐν λόγοις δύναμιν, ὥςε θαυμαςὸν ἦν ὅτι πᾶσιν ἐπήρκει· καὶ γὰρ ἦν πρὸς ἅπαντας ἄφθονος. Ὀλίγα μὲν οὖν χωρὶς τῶν ἑταίρων καὶ ὁμιλητῶν ἔπραττεν ἐφ' ἑαυτοῦ, τὸ θεῖον σεβαζόμενος· τὰ δὲ πλεῖςα τοῖς ἑταίροις συνῆν, τὴν μὲν δίαιταν ὢν εὔκολος καὶ ἀρχαῖος, τῇ δὲ παρὰ πότον ὁμιλίᾳ τοὺς παρόν-

ρόντας καθηδύνων καὶ διαπιμπλὰς ὥσπερ νέκταρος. Οἱ δὲ ἀλήκτως ἔχοντες καὶ ἀκορέςως τῆς ἀπολαύσεως, ἠνώχλουν αὐτῷ συνεχῶς, καὶ προςησάμενοί γε τοὺς ἀξίους λόγου, πρὸς αὐτὸν ἔφασκον· „ τί δῆτα μόνος, ὦ διδάσκαλε θειότατε, καθ' ἑαυτόν τινα πράττεις, οὐ μεταδιδοὺς „ τῆς τελεωτέρας σοφίας ἡμῖν; καίτοι γε ἐκφέρεται πρὸς ἡμᾶς λόγος ὑπὸ τῶν σῶν ἀνδραπόδων, ὡς εὐχόμενος τοῖς θεοῖς μετεωρίζῃ μὲν „ ἀπὸ τῆς γῆς πλέον ἢ δέκα πήχεις εἰκάζεσθαι· „ τὸ σῶμα δέ σοι καὶ ἡ ἐσθὴς εἰς χρυσοειδές τι „ κάλλος ἀμείβεται, παυομένῳ δὲ τῆς εὐχῆς „ σῶμά τε γίνεται καὶ τῷ πρὶν εὔχεσθαι ὅμοιον, „ καὶ κατελθὼν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν πρὸς ἡμᾶς ποιῇ „ συνουσίαν." Οὔ τι μάλα γελασείων, ἐγέλασεν ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις Ἰάμβλιχος· ἀλλ' εἰπὼν πρὸς αὐτοὺς, ὡς „ ὁ μὲν ἀπατήσας ὑμᾶς „ οὐκ ἦν ἄχαρις, ταῦτα δὲ οὐχ οὕτως ἔχει· τοῦ „ λοιποῦ δὲ οὐδὲν χωρὶς ὑμῶν πεπράξεται·" 25.
τοιαῦτα ἐπεδείξατο· εἰς δὲ τὸν ταῦτα γράφοντα ἦλθε παρὰ τοῦ διδασκάλου Χρυσανθίου τοῦ ἐκ Σάρδεων. Ἐκεῖνος δὲ ἦν Αἰδεσίου μαθητής, Αἰδέσιος δὲ ἀνὰ τοὺς πρώτους τοῦ Ἰαμβλίχου, καὶ τῶν ταῦτα πρὸς αὐτὸν εἰρηκότων. Ἔλεγεν οὖν ἐπιδείξεις αὐτοῦ μεγάλας τῆς θειότητος γεγενῆσθαι τάσδε. Ἥλιος μὲν ἐφέρετο πρὸς τοῦ λέοντος ὅρια, ἡνίκα συνανατέλλει τῷ καλουμένῳ κυνὶ,

καὶ θυσίας καιρὸς ἦν· ἡ δὲ εὐτρέπιςο ἔν τινι τῶν ἐκείνου προαςείων. Ὡς δὲ τὰ πάντα εἶχε καλῶς, ἐπὶ τὴν πόλιν ὑπέςρεφον, βάδην καὶ σχολαίως προϊόντες· καὶ γὰρ διάλεξις ἦν αὐτοῖς περὶ θεῶν τῇ θυσίᾳ πρέπουσα. Τὸν νοῦν ἐπιςήσας ὁ Ἰάμβλιχος μεταξὺ διαλεγόμενος, ὥσπερ ἀποκοπεὶς τὴν φωνὴν, καὶ τὰ ὄμματα εἰς τὴν γῆν ἀτρεμίζοντα χρόνον τινὰ ἐρείσας, ἀνά τε ἔβλεψεν εἰς τοὺς ἑταίρους, καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐξεβόησεν· „ἄλ„ λην ὁδὸν πορευώμεθα, νεκρὸς γὰρ ἐντεῦθεν „ ἔναγχος παρακεκόμιςαι." Ὁ μὲν οὖν ταῦτα εἰπὼν, ἄλλην ἐβάδιζε καὶ ἥτις ἐφαίνετο καθαρωτέρα, καὶ σὺν αὐτῷ τινὲς ὑπέςρεφον, ὅσοις τὸ καταλείπειν τὸν διδάσκαλον αἰσχύνης ἄξιον ἔδοξεν· οἱ δὲ πλείους καὶ φιλονεικότεροι τῶν ἑταίρων, ἐν οἷς καὶ ὁ Αἰδέσιος ἦν, ἔμειναν αὐτοῦ, τὸ πρᾶγμα ἐπὶ τερατείαν φέροντες, καὶ τὸν ἔλεγχον ὥσπερ κύνες ἀνιχνεύοντες. Καὶ κατὰ μικρὸν ἐπανήεσαν οἱ θάψαντες τὸν τετελευτηκότα· οἱ δὲ οὐδὲ οὕτως ἀπέςησαν, ἀλλ' ἠρώτησαν εἰ ταύτην εἶεν παρεληλυθότες τὴν ὁδόν· οἱ δὲ, „ ἀναγκαῖον ἦν·" ἄλλην
26. γὰρ οὐκ ἔφασαν ἔχειν. Ἔτι δὲ τούτου θειωδέςερον συνεμαρτύρουν, ὡς ἐνοχλοῖεν αὐτῷ πολλάκις, μικρὸν τοῦτο εἶναι φάσκοντες καὶ ὀσφρήσεως ἴσως που πλεονέκτημα, βούλεσθαι δὲ διάπειραν λαβεῖν ἑτέρου μείζονος. Ὁ δὲ πρὸς αὐτοὺς „ἀλλ' „ οὐκ ἐπ' ἐμοί γε τοῦτο" ἔλεγεν „ ἀλλ' ὅταν

„ καὶ

„ καιρὸς ᾖ." Μετὰ δὲ χρόνον τινὰ δόξαι αὐτοῖς ἐπὶ τὰ Γάδαρα· θερμὰ δέ ἐςι λουτρὰ τῆς Συρίας, τῶν γε κατὰ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐν Βαΐαις δεύτερα, ἐκείνοις δὲ οὐκ ἔςιν ἕτερα παραβάλλεσθαι. Πορεύονται δὲ κατὰ τὴν ὥραν εἰς τὰ Γάδαρα τοῦ ἔτους. Ὁ μὲν ἐτύγχανε λούμενος, οἱ δὲ συνελοῦντο, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν ἐνέκειντο. Μειδιάσας δὲ ὁ Ἰάμβλιχος „ ἀλλ' οὐκ εὐσεβὲς μὲν" ἔφη „ ταῦτα ἐπιδείκνυσθαι, ὑμῶν δὲ ἕνεκα πε- „ πράξεται." Τῶν θερμῶν κρηνῶν δύο, τὰς μὲν μικροτέρας, τῶν δὲ ἄλλων χαριεςέρας, ἐκέλευσεν ἐκπυνθάνεσθαι τοὺς ὁμιλητὰς παρὰ τῶν ἐπιχωρίων, ὅπως ἐκ παλαιοῦ προσωνομάζοντο. Οἱ δὲ τὸ προσταχθὲν ἐπιτελέσαντες „ ἀλλ' οὐκ ἔςι γε „ πρόφασις·" εἶπον „ ἀλλ' αὕτη μὲν ΈΡΩΣ „ καλεῖται, τῇ παρακειμένῃ δὲ ἈΝΤΈΡΩΣ ὄνο- „ μα." Ὁ δὲ εὐθὺς ἐπιψαύσας τοῦ ὕδατος (ἐτύγχανε δὲ καὶ ἐπὶ τῆς κρηπῖδος κατὰ τὴν ὑπέρκλυσιν καθήμενος), καὶ βραχέα τινὰ προσειπὼν, ἐξεκάλεσεν ἀπὸ τῆς κρήνης κάτωθεν παιδίον. Λευκὸν ἦν τὸ παιδίον καὶ μετρίως εὐμέγεθες, καὶ χρυσοειδεῖς αὐτῷ κόμαι τὰ μετάφρενα καὶ τὰ ςέρνα περιέςιλβον, καὶ ὅλον ἐῴκει λουομένῳ τε καὶ λελουμένῳ. Καταπλαγέντων δὲ τῶν ἑταίρων, „ ἐπὶ „ τὴν ἐχομένην" εἶπε „ κρήνην ἴωμεν", καὶ ἡγεῖτο ἀπιὼν, καὶ σύννους ἦν. Εἶτα κἀκεῖ τὰ αὐτὰ δράσας, ἐξεκάλεσεν ἕτερον ἔρωτα τῷ προ- 29.

τέ-

τέρῳ παραπλήσιον ἅπαντα, πλὴν ὅσον αἱ κόμαι μελάντεραί τε καὶ ἡλιῶσαι κατεκέχυντο. Καὶ περιεπλέκετό γε ἀμφότερα αὐτῷ τὰ παιδία, καὶ, καθάπερ γνησίου τινὸς πατρὸς ἐκφύντα, περιείχετο. Ὁ δὲ ἐκεῖνά τε ταῖς οἰκείαις ἀπέδωκε λήξεσι, καὶ σεβαζομένων τῶν ἑταίρων, ἐξῄει λουσάμενος. Οὐδὲν μετὰ τοῦτο ἐζήτησεν ἡ τῶν ὁμιλητῶν πληθὺς, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν φανέντων δειγμάτων, ὥσπερ ὑπ᾽ ἀῤῥήτου ῥυτῆρος εἵλκοντο, καὶ πᾶσιν ἐπίςευον. Ἐλέγετο δὲ καὶ παραδοξότερα καὶ τερατωδέςερα, ἐγὼ δὲ τούτων ἀνέγραφον οὐδὲν, σφαλερόν τι καὶ θεομισὲς πρᾶγμα ἡγούμενος εἰς συγγραφὴν ςάσιμον καὶ πεπηγυῖαν ἐπεισάγειν ἀκοὴν διεφθαρμένην καὶ ῥέουσαν. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα γράφω δεδοικὼς ἀκοὴν οὖσαν, πλὴν ὅσαγε ἕπομαι ἀνδράσιν, οἳ, τοῖς ἄλλοις ἀπιςοῦντες, πρὸς τὴν τοῦ φανέντος αἴσθησιν συνεκάμφθησαν. Οὐδεὶς δὲ αὐτοῦ τῶν ἑταίρων ἀνέγραψεν, ὅσα γε ἡμᾶς εἰδέναι· τοῦτο δὲ εἶπον, μετρίως Αἰδεσίου φήσαντος μήτε αὐτὸν γεγραφέναι, μήτε ἄλλον τινὰ τετολμηκέναι.

Κατὰ τοὺς Ἰαμβλίχου καιροὺς ἦν καὶ ὁ διαλεκτικώτατος Ἀλύπιος, ὃς ἔτυχε μὲν σώματος μικροτάτου, καὶ τὸ σῶμα πυγμαῖον παρέβαινεν ἐλάχισον, ἐκινδύνευε δὲ καὶ τὸ φαινόμενον σῶμα ψυχὴ καὶ νοῦς εἶναι· οὕτω τὸ φθειρόμενον οὐκ ἐπέδωκεν εἰς μέγεθος, δαπανηθὲν εἰς τὸ θεοειδέςερον.

ρον. Ὥσπερ οὖν ὁ μέγας Πλάτων φησὶ τὰ θεῖα σώματα τὸ ἀνάπαλιν ἔχειν ἐγκείμενα ταῖς ψυχαῖς, 30 οὕτως ἄν τις εἴποι κἀκεῖνον ἐμβεβηκέναι τῇ ψυχῇ καὶ συνέχεσθαι καὶ κρατεῖσθαι, ᾗ παρὰ τοῦ Κρείττονος. Ζηλωτὰς μὲν οὖν εἶχε πολλοὺς ὁ Ἀλύπιος, ἀλλ' ἡ παίδευσις ἦν μέχρι συνουσίας μόνης, βιβλίον δὲ προέφερεν οὐδὲ εἷς· ὥςε μάλα ἀσμένως πρὸς τὸν Ἰάμβλιχον ἀπέτρεχον, ὡς ἐκ πηγῆς ὑπερβλυζούσης, οὐ μενούσης καθ' ἑαυτὴν, ἐμφορησόμενοι. Κατὰ δὲ τὸ κλέος ἀμφοῖν αὐξόμενον ἄνω, καὶ συνέτυχόν ποτε ἀλλήλοις ἢ συνήντησαν ὥσπερ ἀςέρες, καὶ περιεκαθέσθη γε αὐτοὺς θέατρον οἷον εἰκάσαι μεγάλου μουσείου. Ἰαμβλίχου δὲ τὸ ἐπερωτηθῆναι μᾶλλον ὑπομείναντος ἢ τὸ ἐπερωτᾷν, ὁ Ἀλύπιος παρὰ πᾶσαν ὑπόνοιαν ἀφεὶς ἅπασαν φιλόσοφον ἐρώτησιν, τοῦ δὲ θεάτρου γενόμενος, „εἰπέ μοι, φιλόσοφε," πρὸς αὐτὸν ἔφη „ὁ πλούσιος ἢ ἄδικος ἢ ἀδίκου „κληρονόμος, ναὶ ἢ οὔ; τούτων γὰρ μέσον οὐ„δέν." Ὁ δὲ τὴν πληγὴν τοῦ λόγου μισήσας, „ἀλλ' οὐχ οὗτός γε," ἔφη „θαυμασιώτατε „πάντων ἀνδρῶν, ὁ τρόπος τῆς ἡμετέρας „διαλέξεως, εἴ τῳ τι περιττόν ἐςι κατὰ τὰ ἐκ„τὸς, ἀλλ' εἴ τι πλεονάζει κατὰ τὴν οἰκείαν ἀ„ρετὴν φιλοσόφῳ καὶ πρέπουσαν." Ταῦτα εἰπὼν ἀπεχώρησε, καὶ διαναςάντος οὐκ ἦν σύλλογος. Ἀπελθὼν δὲ καὶ γενόμενος ἐφ' ἑαυτοῦ,

καὶ τὴν ὀξύτητα θαυμάσας, πολλάκις τε ἰδίᾳ συνέτυχεν αὐτῷ, καὶ οὕτως ὑπερηγάσθη τὸν ἄνδρα τῆς ἀκριβείας καὶ συνέσεως, ὥστε καὶ ἀπελθόντος βίον συνέγραψε. Καὶ ἐνέτυχεν ὁ ταῦτα γράφων τοῖς γεγραμμένοις· τὰ γεγραμμένα δὲ
33. ὑπὸ τῆς συνθήκης ἐμελαίνετο, καὶ νέφος αὐτοῖς ἐπέτρεχε βαθὺ, οὔ τι δι' ἀσάφειαν τῶν λεγομένων, ἀλλὰ διδάσκαλον εἶχε τὸν Ἀλυπίου λόγον μακρόν τινα, καὶ διαλέξεων οὐ προσῆν μνήμη λόγον ἐχουσῶν. Ἀποδημίας τε εἰς τὴν Ῥώμην ἔφραζε τὸ βιβλίον, αἷς οὔτε αἰτία προσῆν, οὔτε τὸ τῆς ψυχῆς συνεφαίνετο μέγεθος. Ἀλλ' ὅτι μὲν εἵποντο πολλοὶ τεθηπότες τὸν ἄνδρα παραδηλοῦται· ὅ, τι δὲ εἶπεν ἢ ἔπραξεν ἀξιόλογον, οὐκ ἐπιφαίνεται· ἀλλ' ἔοικεν ὁ θαυμάσιος Ἰάμβλιχος ταυτὸν πεπονθέναι τοῖς γραφικοῖς, οἳ τοὺς ἐν ὥρᾳ γράφοντες, ὅταν χαρίσασθαί τι παρ' ἑαυτῶν εἰς τὴν γραφὴν βουληθῶσι, τὸ πᾶν εἶδος τῆς ὁμοιώσεως διαφθείρουσιν, ὥστε ἅμα τε τοῦ παραδείγματος ἡμαρτηκέναι καὶ τοῦ κάλλους. Οὕτω κἀκεῖνος ἐπαινέσαι προελόμενος διὰ τὴν ἀλήθειαν, τὸ μὲν μέγεθος ἐμφαίνει τῶν καθ' ἑαυτὸν ἐν τοῖς δικαστηρίοις κολάσεων καὶ ἀτυχημάτων, αἰτίας δὲ ἐπὶ τούτοις ἢ προφάσεις οὔτε πεφυκὼς ἐξηγεῖσθαι πολιτικῶς οὔτε προελόμενος, τὸν πάντα χαρακτῆρα συνέχεε τοῦ βίου, μόλις τοῦτο καταλιπὼν τοῖς ὀξυδορκοῦσι ξυλλαβεῖν, ὅτι τὸν ἄνδρα ἐθαύμα-

μαζε, καὶ διαφερόντως αὐτοῦ τήν τε παρὰ τὰ δεινὰ καρτερίαν καὶ τὸ ἀνέκπληκτον, τήν τε ἐν τοῖς λόγοις ὀξύτητα καὶ τομὴν κατεσκευάζετο. Ἐξ Ἀλεξανδρείας δὲ οὗτος ἦν. Καὶ τὰ μὲν εἰς Ἀλύπιον ταῦτα. Καὶ ἐτελεύτα γε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γηραιὸς, Ἰάμβλιχός τε ἐπ' αὐτῷ, πολλὰς ῥίζας τε καὶ πηγὰς φιλοσοφίας ἀφείς. Ταύτης ὁ ταῦτα γράφων τῆς φορᾶς εὐτύχησεν. Ἄλλοι
μὲν γὰρ ἀλλαχοῦ τῶν εἰρημένων ὁμιλητῶν δι- 34
εσπάρησαν εἰς ἅπασαν τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπικράτειαν· Αἰδέσιος δὲ κατέλαβε τὸν Μύσιον Πέργαμον.

ΑΙΔΕΣΙΟΣ.

Ἐκδέχεται δὲ τὴν Ἰαμβλίχου διατριβὴν καὶ ὁμιλίαν ἐς τοὺς ἑταίρους Αἰδέσιος ὁ ἐκ Καππαδοκίας. Ἦν δὲ τῶν εὖ γεγονότων εἰς ἄκρον, πλοῦτος δὲ οὐχ ὑπῆν τῷ γένει πολὺς, καὶ ὅ γε πατὴρ αὐτὸν ἐκπέμψας ἐπὶ παιδείαν χρηματιστικὴν ἐκ Καππαδοκίας ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, εἶτα ἐκδεχόμενος, ὡς θησαυρὸν ἐπὶ τῷ παιδὶ εὑρήσων, ἐπειδή ποτε ἐπανελθόντος, φιλοσοφοῦντα ᾔσθετο, τῆς οἰκίας ὡς ἀχρεῖον ἀπήλαυνε. Καὶ ἐκδιώκων „τί γὰρ" ἔφη „φιλοσοφία ὠφελεῖ;" ὁ δὲ ὑποστραφεὶς „οὐ μικρὰ, πάτερ," ἔφη, πατέρα καὶ διώκοντα προσκυνῶν. Καὶ τοῦτο ἀκούσας ὁ πατὴρ, ἀνά τε ἐκαλέσατο τὸν παῖδα, καὶ τὸ

 ἦθος

ἦθος ἐθαύμασε. Καὶ ὅλον ἐπιδοὺς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων ἐς τὴν ἔτι λειπομένην παιδείαν. Καὶ ὁ μὲν τὸν παῖδα προπέμψας εὔθυμος ἦν, καὶ περιέχαιρεν, ὡς θεοῦ γεγονὼς μᾶλλον ἢ ἀνθρώπου πατήρ· ὁ δὲ τοὺς ἄλλους ἅπαντας παραδραμὼν, ὅσοι τῶν τότε ἦσαν εὐκλεέςεροι καὶ ὧν ἐτύγχανεν ἀκηκοὼς, καὶ πείρᾳ τὴν σοφίαν συλλεξάμενος, ἐπὶ τὸν ἐρικυδέςατον Ἰάμβλιχον οὐ μακρὰν ὁδὸν ἐκ Καππαδοκίας εἰς Συρίαν συνέτεινε καὶ διήνυεν. Ὡς δὲ εἶδέ τε τὸν ἄνδρα καὶ ἤκουσε λέγοντος, ἐξεκρέματο τῶν λόγων, καὶ τῆς ἀκροάσεως οὐκ ἐνεπίμπλατο· ἐς δ τελευτῶν Αἰ-
37. δέσιός τε ἐγένετο καὶ μικρὸν ἀποδέων Ἰαμβλίχου, πλὴν ὅσα γε εἰς θειασμὸν Ἰαμβλίχου φέρει. Τούτων γὰρ οὐδὲν εἴχομεν ἀναγράφειν, ὅτι τὸ μὲν ἐπέκρυπτεν ἴσως Αἰδέσιος αὐτὸς διὰ τοὺς χρόνους (Κωνςαντῖνος γὰρ ἐβασίλευε, τά τε τῶν ἱερῶν ἐπιφανέςατα καταςρέφων καὶ τὰ τῶν Χριςιανῶν ἀνεγείρων οἰκήματα), τὰ δὲ ἴσως καὶ τὸ τῶν ὁμιλητῶν ἄριςον πρὸς μυςηριώδη τινὰ σιωπὴν καὶ ἱεροφαντικὴν ἐχεμυθίαν ἐπιῤῥεπὲς ἦν καὶ συνεκέκλιτο. Ὁ γοῦν ταῦτα γράφων ἐκ παιδὸς ἀκροατὴς Χρυσανθίου γενόμενος, μόλις εἰς εἰκοςὸν ἔτος ἠξιοῦτο τῶν ἀληθεςέρων, οὕτω μέγα τι χρῆμα εἰς ἡμᾶς τῆς Ἰαμβλίχου φιλοσοφίας διετάθη καὶ συμπαρέτεινε τῷ χρόνῳ. Ἰαμβλίχου δὲ καταλιπόντος τὸ ἀνθρώπειον, ἄλλοι

μὲν

μὲν ἀλλαχῆ διεσπάρησαν, καὶ οὐδεὶς ἦν ἔξω Φήμης καὶ ἄγνωστος. Σώπατρος δὲ ὁ πάντων δεινότερος, διά τε φύσεως ὕψος καὶ ψυχῆς μέγεθος, οὐκ ἐνεγκὼν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ὁμιλεῖν, ἐπὶ τὰς βασιλικὰς αὐλὰς ἔδραμεν ὀξὺς, ὡς τὴν Κωνσταντίνου πρόφασίν τε καὶ φορὰν τυραννήσων καὶ μεταστήσων τῷ λόγῳ. Καὶ ἐς τοσοῦτόν γε ἐξίκετο σοφίας καὶ δυνάμεως, ὡς ὁ μὲν βασιλεὺς ἑαλώκει τε ὑπ' αὐτῷ, καὶ δημοσίᾳ σύνεδρον εἶχεν, εἰς τὸν δεξιὸν καθίζων τόπον, ὃ καὶ ἀκοῦσαι καὶ ἰδεῖν ἄπιστον· οἱ δὲ παραδυναστεύοντες ῥηγνύμενοι τῷ φθόνῳ πρὸς βασιλείαν ἄρτι φιλοσοφεῖν μεταμανθάνουσαν, τὸν Κερκώπων ἐπετήρουν καιρὸν, οὐ τὸν Ἡρακλέα καθεύδοντα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλογον ἐγρηγορυῖαν Τύχην, καὶ συλλόγους τε λαθραίους ἐποιοῦντο, καὶ οὐκ ἔστι καθ' ὅ, τι μέρος τῆς κακοδαίμονος 38.
ἐπιβουλῆς ἠμέλουν. Ὥσπερ οὖν ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ μεγάλου Σωκράτους, ἁπάντων Ἀθηναίων (εἰ καὶ δῆμος ἦσαν) οὐκ ἄν τις ἐτόλμησε κατηγορίαν καὶ γραφὴν, ὃν γε ᾤοντο πάντες Ἀθηναῖοι περιπατοῦν ἄγαλμα σοφίας τυγχάνειν, εἰ μὴ μέθη καὶ παραφροσύνη καὶ τῷ τῶν Διονυσίων τῆς ἑορτῆς καὶ παννυχίδος ἀνειμένῳ ὑπὸ γέλωτος καὶ ὀλιγωρίας καὶ τῶν εὐκόλων καὶ σφαλερῶν παθῶν ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐξευρημένων, πρῶτος Ἀριστοφάνης ἐπὶ διεφθαρμέναις ψυχαῖς τὸν γέλωτα ἐπει-

πεισαγαγὼν, καὶ τὰ ἐν τῆς σκηνῆς κινήσεις ὑπορχήματα, τό, τε θέατρον ἀνέπειπεν, ἐπὶ τοσαύτῃ σοφίᾳ ψυλλῶν πηδήματα καταμωκώμενος, καὶ νεφελῶν διαγράφων εἴδη καὶ σχήματα καὶ τἄλλα ὅσα κωμῳδία λῃρεῖν εἴωθεν εἰς γέλωτος κίνησιν. Ὡς δὲ εἶδον ἐγκεκλικὸς πρὸς τὴν ἡδονὴν τὸ θέατρον, κατηγορίας ἥψαντό τινες, καὶ τὴν ἀσεβῆ γραφὴν εἰς ἐκεῖνον ἐτόλμησαν. Καὶ δῆμος ἄλος ἐπ' ἀνδρὸς ἠτύχει φόνῳ. Ἔςι γὰρ ἐκ τῶν χρόνων λογιζομένῳ συλλαβεῖν ὅτι, Σωκράτους ἀπελθόντος βιαίως, οὐδὲν ἔτι λαμπρὸν Ἀθηναίοις ἐπράχθη, ἀλλ' ἥ τε πόλις ὑπέδωκε, καὶ διὰ τὴν πόλιν τὰ τῆς Ἑλλάδος ἅπαντα συνεφθάρη. Οὕτω καὶ τότε συνορᾶν ἐξῆν τὸ κατὰ Σώπατρον ἐπιβούλευμα. Ἡ μὲν γὰρ Κωνςαντινούπολις, τὸ ἀρχαῖον Βυζάντιον, κατὰ μὲν τοὺς παλαιοὺς χρόνους Ἀθηναίοις παρεῖχε τὴν σιτοπομπείαν, καὶ περιττὸν ἦν τὸ ἐκεῖθεν ἀγώγιμον· ἐν δὲ τοῖς καθ' ἡμᾶς καιροῖς, οὐδὲ τὸ ἀπ' Αἰγύπτου πλῆθος τῶν ὁλκάδων, οὐδὲ τὸ ἐξ Ἀσίας ἁπάσης, Συρίας τε καὶ
41. Φοινίκης καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν συμφερόμενον πλῆθος σίτου, κατὰ ἀπαγωγὴν φόρου, ἐμπλῆσαι καὶ κορέσαι τὸν μεθύοντα δύναται δῆμον, ὃν Κωνςαντῖνος, τὰς ἄλλας χηρώσας πόλεις ἀνθρώπων, εἰς τὸ Βυζάντιον μετέςησε, καὶ πρὸς τοὺς ἐν τοῖς θεάτροις κρότους παραβλυζόντων κραιπάλης ἀνθρώπων ἑαυτῷ συνεςήσατο, σφαλλομένων ἀνθρώπων

των ἀγαπήσας ἐγκώμια καὶ μνήμην ὀνόματος τῶν μόλις ὑπὸ συνηθείας φθεγγομένων τοὔνομα. Συμβέβηκε δὲ καὶ τῇ θέσει τοῦ Βυζαντίου μηδὲ εἰς πλοῦν ἁρμόζειν τῶν καταφερομένων πλοίων, ἂν μὴ καταπνεύσῃ νότος ἀκραὴς καὶ ἄμικτος· καὶ τότε δὴ τοῦ πολλάκις συμβαίνοντος κατὰ τὴν ὡρῶν φύσιν συμβάντος, ὅ, τε δῆμος ὑπὸ λιμοῦ παρεθέντες συνῄεσαν ἐς τὸ θέατρον, καὶ σπάνις ἦν τοῦ μεθύοντος ἐπαίνου, καὶ τὸν βασιλέα κατεῖχεν ἀθυμία. Καὶ οἱ πάλαι βασκαίνοντες, εὑρηκέναι καιρὸν ἡγούμενοι κάλλιστον, „ἀλλὰ Σώ„ πατρός γε" ἔφασαν „ὁ παρὰ σοῦ τιμώμενος „κατέδησε τοὺς ἀνέμους δι᾽ ὑπερβολὴν σοφίας, „ἣν καὶ αὐτὸς ἐπαινεῖς, καὶ δι᾽ ἣν ἔτι τοῖς βα„σιλείοις ἐγκάθηται θρόνοις." Καὶ ὁ Κωνσταντῖνος ταῦτα ἀκούσας καὶ συμπεισθεὶς, καταποτῆναι κελεύει τὸν ἄνδρα, καὶ ἐγίνετο διὰ τοὺς βασκαίνοντας ταῦτα θᾶττον ἢ ἐλέγετο. Ὁ δὲ τῶν κακῶν ἁπάντων αἴτιος ἦν Ἀβλάβιος, ἔπαρχος μὲν τῆς βασιλικῆς αὐλῆς, ὑπὸ Σωπάτρου δὲ παρεοδοκιμούμενος ἀπήγχετο. Ἐμοὶ δὲ, ὥσπερ προείρηται, πεπαιδευμένων ἀνδρῶν εἰς πᾶσαν παιδείαν ἀναγράφοντι βίους, τὰ εἰς τὴν ἐμὴν 42. ἀκοὴν σωζόμενα, διάφορον οὐδὲν εἰ καὶ τῶν εἰς αὐτοὺς ἐξημαρτηκότων βραχέα τινὰ ἐπιδράμοιμι.

Ἀβλαβίῳ τῷ τὸν φόνον ἐργασαμένῳ γένος ἦν ἀ-

ἀδοξότατον, καὶ τὰ ἐκ πατέρων τοῦ μετρίου καὶ φαύλου ταπεινότερα. Καὶ λόγος τε ὑπὲρ αὐτοῦ τοιοῦτος διασώζεται, καὶ οὐδεὶς τοῖς λεγομένοις ἀντέλεγεν. Τῶν ἐξ Αἰγύπτου τις περὶ τὸ καλούμενον μεθ' ἡμᾶς συντεταμένων, παρελθὼν εἰς τὴν πόλιν (ἱκανοὶ δέ εἰσιν Αἰγύπτιοι καὶ δημοσίᾳ μετ' ὀλιγωρίας ἐν ταῖς ἀποδημίαις ἀσχημονεῖν· εἰκὸς δὲ αὐτοὺς καὶ οἴκοθεν οὕτω παιδεύεσθαι·), παρελθὼν δὲ ὅμως, εἰς τὸ πολυτελέστερον ὠθεῖται τῶν καπηλείων, καὶ ξηρός τε εἶναι πολλὴν ἀνύσας ὁδὸν ἔφασκεν καὶ ὑπὸ δίψους αὐτίκα μάλα ἀποπεπνίξεσθαι, καὶ γλυκὺν ἠρτυμένον ἐγχεῖν ἐκέλευσε τὸν οἶνον, καὶ προέκειτο τὸ ἀργύριον. Ἡ δὲ προεστῶσα τοῦ καπηλείου τὸ κέρδος ὁρῶσα, πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν παρεσκευάζετο καὶ διετρόχαζεν. Ἡ δὲ ἐτύγχανε μὲν ἱκανὴ καὶ μαιώσασθαι γυναῖκας ἐπὶ τῷ λοχεύεσθαι. Προθεμένης αὐτῆς τὴν κύλικα τῷ Αἰγυπτίῳ καὶ τὸν ἠρτυμένον οἶνον καταχεομένης, προσδραμοῦσά τις ἐκ γειτόνων „ἀλλὰ κινδυνεύει σοι" εἶπε λέγουσα πρὸς τὸ οὖς „ἐπὶ ταῖς ὠδῖσιν ἡ Φίλη καὶ συγγε„νὴς" (καὶ γὰρ οὕτως εἶχεν) „εἰ μὴ θᾶττον „ἀφίκοιο." Καὶ ἡ μὲν ταῦτα ἀκούσασα καὶ καταλιποῦσα τὸν Αἰγύπτιον, πρὶν τὸ θερμὸν ὕδωρ ἐπιβαλεῖν, κεχηνότα, κἀκείνην ἀπολύσασα τῶν ὠδίνων, καὶ συντελέσασά γε ὅσα ἐπὶ ταῖς λοχείαις γίνεται, παρῆν αὐτίκα, διακαθήρασα τὰς χεῖρας, πρὸς

πρὸς τὸν ξένον. Ὡς δὲ ἀγανακτοῦντα κατέλα- 45.
βε καὶ τῷ θυμῷ περιζέοντα, τὴν αἰτίαν ἀπήγγει-
λεν ἡ γυνὴ τῆς βραδυτῆτος. Ὡς δὲ ἤκουσεν ὁ
βέλτιςος Αἰγύπτιος καὶ πρὸς τὴν ὥραν εἶδεν, ὀξέως
μᾶλλον ἐδίψησεν ἐξειπεῖν τὸ παρὰ τῶν θεῶν ἐπελ-
θὸν ἢ τὸ τοῦ σώματος θεραπεῦσαι πάθος, καὶ με-
γα φθεγξάμενος „ ἀλλ' ἄπιθί γε, ὦ γύναι·
„ φράζε τῇ τεκούσῃ ὅτι μικροῦ βασιλέα τέτοκε·"
καὶ τοῦτο δηλώσας, ἑαυτόν τε ἐπλήρωσεν ἀφθό-
νως τῆς κύλικος, καὶ τὸ ὄνομα ὅςις εἴη κατέλιπε
τῇ γυναικὶ εἰδέναι. Καὶ ὁ τεχθεὶς ἦν Ἀβλά-
βιος, καὶ τοσοῦτον ἐγένετο παίγνιον τῆς εἰς ἅ-
παντα νεωτεριζούσης Τύχης, ὥςε οὕτω πλείονα
ἐδύνατο τοῦ βασιλεύοντος, ὥςε καὶ Σώπατρον ἀ-
πέκτεινεν, αἰτίαν ἐπενεγκὼν τῆς Σωκρατικῆς εὐη-
θεςέραν, ὥσπερ ἀτάκτῳ δήμῳ τῷ τότε βασιλεύον-
τι. Κωνςαντῖνος μὲν οὖν καὶ Ἀβλάβιον τιμῶν
ἐκολάζετο, καὶ ὅπως γε ἐτελεύτα ἐν τοῖς περὶ
ἐκείνου γέγραπται. Ἀβλαβίῳ δὲ τὸν παῖδα κα-
τέλιπε Κωνςάντιον, συμβασιλεύσαντα μὲν αὐ-
τῷ, διαδεξάμενον δὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ πατρὸς σὺν
Κωνςαντίνῳ καὶ Κωνςάντι τοῖς ἀδελφοῖς. Ἐν δὲ
τοῖς κατὰ τὸν θειότατον Ἰουλιανὸν ἀκριβέςερον
ταῦτα εἴρηται. Διαδεξάμενος δὲ ὁ Κωνςάντιος
τὴν βασιλείαν καὶ κληρωθεὶς ὅσα γε ἐκληρώθη
(ταῦτα δὲ ἦν τὰ ἐξ Ἰλλυρίων εἰς τὴν ἑώαν καθή-
κοντα), τὸν μὲν Ἀβλάβιον αὐτίκα παραλύει

τῆς ἀρχῆς, ἄλλο δὲ περὶ αὐτὸν ἑταιρικὸν συνέστησε. Καὶ ὁ μὲν Ἀβλάβιος τὰ περὶ Βιθυνίαν χωρία πάλαι παρεσκευασμένα, βασιλικάς τε κα-
46. ταφυγὰς καὶ ῥαθυμίας ἔχοντα, διέτριβεν ἐν ἀφθόνοις, πάντων ἀνθρώπων θαυμαζόντων ὅτι βασιλεύειν οὐ βούλεται. Ὁ δὲ Κωνστάντιος ἐγγύθεν ἐκ τῆς τοῦ πατρὸς πόλεως ξιφηφόρους τινὰς ἐπ' αὐτὸν ἐκπέμψας οὐκ ὀλίγους, τοῖς μὲν πρώτοις ἐκέλευσεν ἀποδιδόναι γράμματα. Καὶ προσεκύνησάν γε αὐτὸν ὥσπερ νομίζουσι Ῥωμαῖοι βασιλέα προσκυνεῖν, οἱ τὰ γράμματα ἐγχειρίζοντες· καὶ ὃς μάλα σοβαρῶς δεξάμενος τὰ γράμματα καὶ παντὸς ἀπολυθεὶς φόβου, τήν τε ἁλουργίδα τοὺς ἐλθόντας ἀπῄτει, βαρύτερος ἤδη γινόμενος, καὶ φοβερὸς ἦν τοῖς ὁρωμένοις. Οἱ δὲ ἔφασαν πρὸς αὐτὸν, αὐτοὶ μὲν τὰ γράμματα κομίζειν, πρὸ θυρῶν δὲ εἶναι τοὺς ταῦτα πεπιστευμένους. Καὶ ὁ μὲν ἐκείνους ἐκάλει μέγα φρονῶν καὶ τῇ γνώμῃ διηρμένος· οἱ δὲ συγχωρηθέντες εἰσελθεῖν πλῆθός τε ἦσαν καὶ ξιφηφόροι πάντες, καὶ ἀντὶ τῆς ἁλουργίδος ἐπῆγον αὐτῷ τὸν πορφύρεον θάνατον, κρεουργηδὸν, ὥσπερ τι τῶν ἐν ταῖς εὐωχίαις ζῶον, κατακόψαντες. Καὶ ταῦτα ἔτισε Σωπάτρῳ δίκην ὁ πάντα εὐδαίμων Ἀβλάβιος.

Τούτων δὴ οὕτω κεχωρηκότων καὶ τῆς Προνοίας οὐκ ἀφιείσης τὸ ἀνθρώπινον, ὁ τῶν περιλειφθέντων ἐνδοξότατος Αἰδέσιος κατελίπετο· καταφυγὼν

γῶν δὲ ἐπί τινα μαντείαν δι' εὐχῆς ἧπερ ἐπίςευε μάλιςα (αὕτη δὲ ἦν δι' ὀνείρατος), ὁ μὲν θεὸς ἐφίςατο πρὸς τὴν εὐχὴν, καὶ ἔχρησεν ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ τάδε· ὁ δὲ ἀνακαλύψας ἔτι τὰ βλέφαρα καὶ περίφοβος ὢν ἔτι, τὸν μὲν νοῦν ἐμέμνητο τῶν εἰρημένων, τὸ δὲ ὑπερφυὲς καὶ οὐρανόμηκες τῶν ἐπῶν περιέφευγεν αὐτὸν καὶ διωλίσθαινε. Τόν τε οὖν παῖδα καλεῖ, τὴν ὄψιν καὶ τὸ πρόσωπον 49. ἀποσμῆσαι τῷ ὕδατι βουλόμενος, καὶ ὁ θεράπων πρὸς αὐτὸν ἔλεγεν, „ἀλλ' ἡ ἀριςερά γε χεὶρ ἔξωθεν κατάπλεως ἐςὶ γραμμάτων." Καὶ ὃς εἶδε καὶ τὸ πρᾶγμα θεῖον εἶναι συνεφρόνησε, καὶ προσκυνήσας τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα καὶ τὰ γεγραμμένα, εὗρε τὸν χρησμὸν ἐπὶ τῆς χειρὸς γεγραμμένον. Ἔςι δὲ οὗτος·

Δοιῶν μοιράων ἐπὶ νήμασι νήματα κεῖται,
Εἵνεκα σῆς βιοτῆς. Εἰ μὲν πτολίεθρ' ἀγαπάζοις,
Ἀςεά τ' αὖ φωτῶν, καί σοι κλέος ἄφθιτον ἔςαι,
Ἀνδρῶν ποιμαίνοντι νέων θεοείκελον ὁρμήν.
Ἢν δ' αὖ ποιμαίνῃς μήλων νομὸν ἠδ' ἔτι ταύρων,
Δὴ τότε σαυτὸν ἔελπε συνήορα καὶ μακάρεσσιν
Ἔμμεναι ἀθανάτοισι. Λίνον δέ τοι ὧδε νένευκεν.

Καὶ ὁ μὲν χρησμὸς ταῦτα εἶχεν· ὁ δὲ ἑπόμενος, ὥσπερ ἕπεσθαι χρὴ, πρὸς τὴν κρείττονα ὁδὸν συνηπείγετο, καὶ χωρίδιόν τέ τι περιεσκόπει καὶ

πρὸς

καὶ τὴν ὀξύτητα θαυμάσας, πολλάκις τε ἰδίᾳ συνέτυχεν αὐτῷ, καὶ οὕτως ὑπερηγάσθη τὸν ἄνδρα τῆς ἀκριβείας καὶ συνέσεως, ὥστε καὶ ἀπελθόντος βίον συνέγραψε. Καὶ ἐνέτυχεν ὁ ταῦτα γράφων τοῖς γεγραμμένοις· τὰ γεγραμμένα δὲ
33. ὑπὸ τῆς συνθήκης ἐμελαίνετο, καὶ νέφος αὐτοῖς ἐπέτρεχε βαθὺ, οὔ τι δι' ἀσάφειαν τῶν λεγομένων, ἀλλὰ διδάσκαλον εἶχε τὸν Ἀλυπίου λόγον μακρόν τινα, καὶ διαλέξεων οὐ προσῆν μνήμη λόγον ἐχουσῶν. Ἀποδημίας τε εἰς τὴν Ῥώμην ἔφραζε τὸ βιβλίον, αἷς οὔτε αἰτία προσῆν, οὔτε τὸ τῆς ψυχῆς συνεφαίνετο μέγεθος. Ἀλλ' ὅτι μὲν εἵποντο πολλοὶ τεθηπότες τὸν ἄνδρα παραδηλοῦται· ὅ, τι δὲ εἶπεν ἢ ἔπραξεν ἀξιόλογον, οὐκ ἐπιφαίνεται· ἀλλ' ἔοικεν ὁ θαυμάσιος Ἰάμβλιχος ταυτὸν πεπονθέναι τοῖς γραφικοῖς, οἳ τοὺς ἐν ὥρᾳ γράφοντες, ὅταν χαρίσασθαί τι παρ' ἑαυτῶν εἰς τὴν γραφὴν βουληθῶσι, τὸ πᾶν εἶδος τῆς ὁμοιώσεως διαφθείρουσιν, ὥστε ἅμα τε τοῦ παραδείγματος ἡμαρτηκέναι καὶ τοῦ κάλλους. Οὕτω κἀκεῖνος ἐπαινέσαι προελόμενος διὰ τὴν ἀλήθειαν, τὸ μὲν μέγεθος ἐμφαίνει τῶν καθ' ἑαυτὸν ἐν τοῖς δικαστηρίοις κολάσεων καὶ ἀτυχημάτων, αἰτίας δὲ ἐπὶ τούτοις ἢ προφάσεις οὔτε πεφυκὼς ἐξηγεῖσθαι πολιτικῶς οὔτε προελόμενος, τὸν πάντα χαρακτῆρα συνέχεε τοῦ βίου, μόλις τοῦτο καταλιπὼν τοῖς ὀξυδερκοῦσι ξυλλαβεῖν, ὅτι τὸν ἄνδρα ἐθαύ-

μαζε, καὶ διαφερόντως αὐτοῦ τήν τε παρὰ τὰ
δεινὰ καρτερίαν καὶ τὸ ἀνέκπληκτον, τήν τε ἐν
τοῖς λόγοις ὀξύτητα καὶ τομὴν κατεσκευάζετο.
Ἐξ Ἀλεξανδρείας δὲ οὗτος ἦν. Καὶ τὰ μὲν εἰς
Αἰγύπτιον ταῦτα. Καὶ ἐτελεύτα γε ἐν Ἀλεξαν-
δρείᾳ γηραιὸς, Ἰάμβλιχός τε ἐπ' αὐτῷ, πολλὰς
ῥίζας τε καὶ πηγὰς φιλοσοφίας ἀφείς. Ταύτης
ὁ ταῦτα γράφων τῆς φορᾶς εὐτύχησεν. Ἄλλοι
μὲν γὰρ ἀλλαχοῦ τῶν εἰρημένων ὁμιλητῶν δι- 34
εκρίθησαν εἰς ἅπασαν τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπικράτειαν·
Αἰδέσιος δὲ κατέλαβε τὸν Μύσιον Πέργαμον.

ΑΙΔΕΣΙΟΣ.

Ἐκδέχεται δὲ τὴν Ἰαμβλίχου διατριβὴν καὶ ὁμιλίαν ἐς τοὺς ἑταίρους Αἰδέσιος ὁ ἐκ Καππαδοκίας. Ἦν δὲ τῶν εὖ γεγονότων εἰς ἄκρον, πλοῦτος δὲ οὐχ ὑπῆν τῷ γένει πολὺς, καὶ ὅ γε πατὴρ αὐτὸν ἐκπέμψας ἐπὶ παιδείαν χρηματιστικὴν ἐκ Καππαδοκίας ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, εἶτα ἐκδεχόμενος, ὡς θησαυρὸν ἐπὶ τῷ παιδὶ εὑρήσων, ἐπειδή ποτε ἐπανελθόντος, φιλοσοφοῦντα ᾔσθετο, τῆς οἰκίας ὡς ἀχρεῖον ἀπήλαυνε. Καὶ ἐκδιώκων „τί γὰρ" ἔφη „φιλοσοφία ὠφελεῖ;" ὁ δὲ ὑποστραφεὶς „οὐ μικρὰ, πάτερ," ἔφη, „πατέρα καὶ διώκοντα προσκυνῶν." Καὶ τοῦτο ἀκούσας ὁ πατὴρ, ἀνά τε ἐκαλέσατο τὸν παῖδα, καὶ τὸ

ἦθος ἐθαύμασε. Καὶ ὅλον ἐπιδοὺς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων ἐς τὴν ἔτι λειπομένην παιδείαν. Καὶ ὁ μὲν τὸν παῖδα προπέμψας εὔθυμος ἦν, καὶ περιέχαιρεν, ὡς θεοῦ γεγονὼς μᾶλλον ἢ ἀνθρώπου πατήρ· ὁ δὲ τοὺς ἄλλους ἅπαντας παραδραμὼν, ὅσοι τῶν τότε ἦσαν εὐκλεέςεροι καὶ ὧν ἐτύγχανεν ἀκηκοὼς, καὶ πείρᾳ τὴν σοφίαν συλλεξάμενος, ἐπὶ τὸν ἐρικυδέςατον Ἰάμβλιχον οὐ μακρὰν ὁδὸν ἐκ Καππαδοκίας εἰς Συρίαν συνέτεινε καὶ διήνυεν. Ὡς δὲ εἶδέ τε τὸν ἄνδρα καὶ ἤκουσε λέγοντος, ἐξεκρέματο τῶν λόγων, καὶ τῆς ἀκροάσεως οὐκ ἐνεπίμπλατο· ἐς ὃ τελευτῶν Αἰ-
37. δέσιός τε ἐγένετο καὶ μικρὸν ἀποδέων Ἰαμβλίχου, πλὴν ὅσα γε εἰς θειασμὸν Ἰαμβλίχου φέρει. Τούτων γὰρ οὐδὲν εἴχομεν ἀναγράφειν, ὅτι τὸ μὲν ἐπέκρυπτεν ἴσως Αἰδέσιος αὐτὸς διὰ τοὺς χρόνους (Κωνςαντῖνος γὰρ ἐβασίλευε, τά τε τῶν ἱερῶν ἐπιφανέςατα καταςρέφων καὶ τὰ τῶν Χριςιανῶν ἀνεγείρων οἰκήματα), τὰ δὲ ἴσως καὶ τὸ τῶν ὁμιλητῶν ἄριςον πρὸς μυςηριώδη τινὰ σιωπὴν καὶ ἱεροφαντικὴν ἐχεμυθίαν ἐπιῤῥεπὲς ἦν καὶ συνεκέκλιτο. Ὁ γοῦν ταῦτα γράφων ἐκ παιδὸς ἀκροατὴς Χρυσανθίου γενόμενος, μόλις εἰς εἰκοςὸν ἔτος ἠξιοῦτο τῶν ἀληθεςέρων, οὕτω μέγα τι χρῆμα εἰς ἡμᾶς τῆς Ἰαμβλίχου φιλοσοφίας διετάθη καὶ συμπαρέτεινε τῷ χρόνῳ. Ἰαμβλίχου δὲ καταλιπόντος τὸ ἀνθρώπειον, ἄλλοι

μὲν

μὲν ἀλλαχῇ διεσπάρησαν, καὶ οὐδεὶς ἦν ἔξω Φήμης καὶ ἄγνωστος. Σώπατρος δὲ ὁ πάντων δεινότερος, διά τε φύσεως ὕψος καὶ ψυχῆς μέγεθος, οὐκ ἐνεγκὼν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ὁμιλεῖν, ἐπὶ τὰς βασιλικὰς αὐλὰς ἔδραμεν ὀξὺς, ὡς τὴν Κωνσταντίνου πρόφασίν τε καὶ φορὰν τυραννήσων καὶ μεταστήσων τῷ λόγῳ. Καὶ ἐς τοσοῦτόν γε ἐξίκετο σοφίας καὶ δυνάμεως, ὡς ὁ μὲν βασιλεὺς ἑαλώκει τε ὑπ' αὐτῷ, καὶ δημοσίᾳ σύνεδρον εἶχεν, εἰς τὸν δεξιὸν καθίζων τόπον, ὃ καὶ ἀκοῦσαι καὶ ἰδεῖν ἄπιστον· οἱ δὲ παραδυναστεύοντες ῥηγνύμενοι τῷ φθόνῳ πρὸς βασιλείαν ἄρτι φιλοσοφεῖν μεταμανθάνουσαν, τὸν Κερκώπων ἐπετήρουν καιρὸν, οὐ τὸν Ἡρακλέα καθεύδοντα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλογον ἐγρηγορυῖαν Τύχην, καὶ συλλόγους τε λαθραίους ἐποιοῦντο, καὶ οὐκ ἔστι καθ' ὅ, τι μέρος τῆς κακοδαίμονος 38. ἐπιβουλῆς ἠμέλουν. Ὥσπερ οὖν ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ μεγάλου Σωκράτους, ἁπάντων Ἀθηναίων (εἰ καὶ δῆμος ἦσαν) οὐκ ἄν τις ἐτόλμησε κατηγορίαν καὶ γραφὴν, ὃν γε ᾤοντο πάντες Ἀθηναῖοι περιπατοῦν ἄγαλμα σοφίας τυγχάνειν, εἰ μὴ μέθη καὶ παραφροσύνη καὶ τῷ τῶν Διονυσίων τῆς ἑορτῆς καὶ παννυχίδος ἀνειμένῳ ὑπὸ γέλωτος καὶ ὀλιγωρίας καὶ τῶν εὐκόλων καὶ σφαλερῶν παθῶν ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐξευρημένων, πρῶτος Ἀριστοφάνης ἐπὶ διεφθαρμέναις ψυχαῖς τὸν γέλωτα ἐ-

πεισαγαγὼν, καὶ τὰ ἐν τῆς σκηνῆς κινήσεις ὑπορχήματα, τό, τε θέατρον ἀνέπεισεν, ἐπὶ τοσαύτη σοφίᾳ ψυλλῶν πηδήματα καταμωκώμενος, καὶ νεφελῶν διαγράφων εἴδη καὶ σχήματα καὶ τἄλλα ὅσα κωμῳδία λῃρεῖν εἴωθεν εἰς γέλωτος κίνησιν. Ὡς δὲ εἶδον ἐγκεκλικὸς πρὸς τὴν ἡδονὴν τὸ θέατρον, κατηγορίας ἥψαντό τινες, καὶ τὴν ἀσεβῆ γραφὴν εἰς ἐκεῖνον ἐτόλμησαν. Καὶ δῆμος ἄλος ἐπ' ἀνδρὸς ἠτύχει φόνῳ. Ἔςι γὰρ ἐκ τῶν χρόνων λογιζομένῳ συλλαβεῖν ὅτι, Σωκράτους ἀπελθόντος βιαίως, οὐδὲν ἔτι λαμπρὸν Ἀθηναίοις ἐπράχθη, ἀλλ' ἥ τε πόλις ὑπέδωκε, καὶ διὰ τὴν πόλιν τὰ τῆς Ἑλλάδος ἅπαντα συνεφθάρη. Οὕτω καὶ τότε συνορᾷν ἐξῆν τὸ κατὰ Σώπατρον ἐπιβούλευμα. Ἡ μὲν γὰρ Κωνςαντινούπολις, τὸ ἀρχαῖον Βυζάντιον, κατὰ μὲν τοὺς παλαιοὺς χρόνους Ἀθηναίοις παρεῖχε τὴν σιτοπομπείαν, καὶ περιττὸν ἦν τὸ ἐκεῖθεν ἀγώγιμον· ἐν δὲ τοῖς καθ' ἡμᾶς καιροῖς, οὐδὲ τὸ ἀπ' Αἰγύπτου πλῆθος τῶν ὁλκά-
41. δων, οὐδὲ τὸ ἐξ Ἀσίας ἁπάσης, Συρίας τε καὶ Φοινίκης καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν συμφερόμενον πλῆθος σίτου, κατὰ ἀπαγωγὴν φόρου, ἐμπλῆσαι καὶ κορέσαι τὸν μεθύοντα δύναται δῆμον, ὃν Κωνςαντῖνος, τὰς ἄλλας χηρώσας πόλεις ἀνθρώπων, εἰς τὸ Βυζάντιον μετέςησε, καὶ πρὸς τοὺς ἐν τοῖς θεάτροις κρότους παραβλυζόντων κραιπάλης ἀνθρώπων ἑαυτῷ συνεςήσατο, σφαλλομένων ἀνθρώπων

των ἀγαπήσας ἐγκώμια καὶ μνήμην ὀνόματος τῶν
μόλις ὑπὸ συνηθείας φθεγγομένων τοὔνομα. Συμ-
βέβηκε δὲ καὶ τῇ θέσει τοῦ Βυζαντίου μηδὲ εἰς
πλοῦν ἁρμόζειν τῶν καταφερομένων πλοίων, ἂν
μὴ καταπνεύσῃ νότος ἀκραὴς καὶ ἄμικτος· καὶ
τότε δὴ τοῦ πολλάκις συμβαίνοντος κατὰ τὴν
ὡρῶν φύσιν συμβάντος, ὅ, τε δῆμος ὑπὸ λιμοῦ
παρεθέντες συνῄεσαν ἐς τὸ θέατρον, καὶ σπάνις
ἦν τοῦ μεθύοντος ἐπαίνου, καὶ τὸν βασιλέα κα-
τεῖχεν ἀθυμία. Καὶ οἱ πάλαι βασκαίνοντες,
εὑρηκέναι καιρὸν ἡγούμενοι κάλλιστον, „ἀλλὰ Σώ-
„πατρός γε" ἔφασαν „ὁ παρὰ σοῦ τιμώμενος
„κατέδησε τοὺς ἀνέμους δι᾽ ὑπερβολὴν σοφίας,
„ἣν καὶ αὐτὸς ἐπαινεῖς, καὶ δι᾽ ἣν ἔτι τοῖς βα-
„σιλείοις ἐγκάθηται θρόνοις." Καὶ ὁ Κωνσταντῖ-
νος ταῦτα ἀκούσας καὶ συμπεισθεὶς, κατακοπῆναι
κελεύει τὸν ἄνδρα, καὶ ἐγίνετο διὰ τοὺς βασκαί-
νοντας ταῦτα θᾶττον ἢ ἐλέγετο. Ὁ δὲ τῶν κα-
κῶν ἁπάντων αἴτιος ἦν Ἀβλάβιος, ἔπαρχος μὲν
τῆς βασιλικῆς αὐλῆς, ὑπὸ Σωπάτρου δὲ παρευ-
δοκιμούμενος ἀπήγχετο. Ἐμοὶ δὲ, ὥσπερ
προείρηται, πεπαιδευμένων ἀνδρῶν εἰς πᾶσαν
παιδείαν ἀναγράφοντι βίους, τὰ εἰς τὴν ἐμὴν 42.
ἀκοὴν σωζόμενα, διάφορον οὐδὲν εἰ καὶ τῶν εἰς
αὐτοὺς ἐξημαρτηκότων βραχέα τινὰ ἐπιδρά-
μοιμι.

Ἀβλαβίῳ τῷ τὸν φόνον ἐργασαμένῳ γένος ἦν

ἀδοξότατον, καὶ τὰ ἐκ πατέρων τοῦ μετρίου καὶ φαύλου ταπεινότερα. Καὶ λόγος τε ὑπὲρ αὐτοῦ τοιοῦτος διασώζεται, καὶ οὐδεὶς τοῖς λεγομένοις ἀντέλεγεν. Τῶν ἐξ Αἰγύπτου τις περὶ τὸ καλούμενον μεθ' ἡμᾶς συντεταμένων, παρελθὼν εἰς τὴν πόλιν (ἱκανοὶ δέ εἰσιν Αἰγύπτιοι καὶ δημοσίᾳ μετ' ὀλιγωρίας ἐν ταῖς ἀποδημίαις ἀσχημονεῖν· εἰκὸς δὲ αὐτοὺς καὶ οἴκοθεν οὕτω παιδεύεσθαι·), παρελθὼν δὲ ὅμως, εἰς τὸ πολυτελέστερον ὠθεῖται τῶν καπηλείων, καὶ ξηρός τε εἶναι πολλὴν ἀνύσας ὁδὸν ἔφασκεν καὶ ὑπὸ δίψους αὐτίκα μάλα ἀποπεπνίξεσθαι, καὶ γλυκὺν ἠρτυμένον ἐγχεῖν ἐκέλευσε τὸν οἶνον, καὶ προέκειτο τὸ ἀργύριον. Ἡ δὲ προεστῶσα τοῦ καπηλείου τὸ κέρδος ὁρῶσα, πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν παρεσκευάζετο καὶ διετρόχαζεν. Ἡ δὲ ἐτύγχανε μὲν ἱκανὴ καὶ μαιώσασθαι γυναῖκας ἐπὶ τῷ λοχεύεσθαι. Προθεμένης αὐτῆς τὴν κύλικα τῷ Αἰγυπτίῳ καὶ τὸν ἠρτυμένον οἶνον καταχεομένης, προσδραμοῦσά τις ἐκ γειτόνων „ἀλλὰ κινδυνεύει σοι" εἶπε λέγουσα πρὸς τὸ οὖς „ἐπὶ ταῖς ὠδῖσιν ἡ φίλη καὶ συγγε„νής" (καὶ γὰρ οὕτως εἶχεν) „εἰ μὴ θᾶττον „ἀφίκοιο." Καὶ ἡ μὲν ταῦτα ἀκούσασα καὶ καταλιποῦσα τὸν Αἰγύπτιον, πρὶν τὸ θερμὸν ὕδωρ ἐπιβαλεῖν, κεχηνότα, κἀκείνην ἀπολύσασα τῶν ὠδίνων, καὶ συντελέσασά γε ὅσα ἐπὶ ταῖς λοχείαις γίνεται, παρῆν αὐτίκα, διακαθήρασα τὰς χεῖρας,

πρὸς

πρὸς τὸν ξένον. Ὡς δὲ ἀγανακτοῦντα κατέλα- 45.
βε καὶ τῷ θυμῷ περιζέοντα, τὴν αἰτίαν ἀπήγγει-
λεν ἡ γυνὴ τῆς βραδυτῆτος. Ὡς δὲ ἤκουσεν ὁ
βέλτιςος Αἰγύπτιος καὶ πρὸς τὴν ὥραν εἶδεν, ὀξέως
μᾶλλον ἐδίψησεν ἐξειπεῖν τὸ παρὰ τῶν θεῶν ἐπελ-
θὸν ἢ τὸ τοῦ σώματος θεραπεῦσαι πάθος, καὶ μέ-
γα φθεγξάμενος „ ἀλλ᾽ ἄπιθί γε, ὦ γύναι·
„ φράζε τῇ τεκούσῃ ὅτι μικροῦ βασιλέα τέτοκε·"
καὶ τοῦτο δηλώσας, ἑαυτόν τε ἐπλήρωσεν ἀφθό-
νως τῆς κύλικος, καὶ τὸ ὄνομα ὅςις εἴη κατέλιπε
τῇ γυναικὶ εἰδέναι. Καὶ ὁ τεχθεὶς ἦν Ἀβλά-
βιος, καὶ τοσοῦτον ἐγένετο παίγνιον τῆς εἰς ἅ-
παντα νεωτεριζούσης Τύχης, ὥςε οὕτω πλείονα
ἐδύνατο τοῦ βασιλεύοντος, ὥςε καὶ Σώπατρον ἀ-
πέκτεινεν, αἰτίαν ἐπενεγκὼν τῆς Σωκρατικῆς εὐη-
θεςέραν, ὥσπερ ἀτάκτῳ δήμῳ τῷ τότε βασιλεύον-
τι. Κωνςαντῖνος μὲν οὖν καὶ Ἀβλάβιον τιμῶν
ἐκολάζετο, καὶ ὅπως γε ἐτελεύτα ἐν τοῖς περὶ
ἐκείνου γέγραπται. Ἀβλαβίῳ δὲ τὸν παῖδα κα-
τέλιπε Κωνςάντιον, συμβασιλεύσαντα μὲν αὐ-
τῷ, διαδεξάμενον δὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ πατρὸς σὺν
Κωνςαντίνῳ καὶ Κωνςάντι τοῖς ἀδελφοῖς. Ἐν δὲ
τοῖς κατὰ τὸν θειότατον Ἰουλιανὸν ἀκριβέςερον
ταῦτα εἴρηται. Διαδεξάμενος δὲ ὁ Κωνςάντιος
τὴν βασιλείαν καὶ κληρωθεὶς ὅσα γε ἐκληρώθη
(ταῦτα δὲ ἦν τὰ ἐξ Ἰλλυρίων εἰς τὴν ἑῴαν καθή-
κοντα), τὸν μὲν Ἀβλάβιον αὐτίκα παραλύει

τῆς ἀρχῆς, ἄλλο δὲ περὶ αὐτὸν ἑταιρικὸν συνέστησε. Καὶ ὁ μὲν Ἀβλάβιος τὰ περὶ Βιθυνίαν χωρία πάλαι παρεσκευασμένα, βασιλικάς τε καταφυγὰς
46. καὶ ῥαθυμίας ἔχοντα, διέτριβεν ἐν ἀφθόνοις, πάντων ἀνθρώπων θαυμαζόντων ὅτι βασιλεύειν οὐ βούλεται. Ὁ δὲ Κωνστάντιος ἐγγύθεν ἐκ τῆς τοῦ πατρὸς πόλεως ξιφηφόρους τινὰς ἐπ' αὐτὸν ἐκπέμψας οὐκ ὀλίγους, τοῖς μὲν πρώτοις ἐκέλευσεν ἀποδιδόναι γράμματα. Καὶ προσεκύνησάν γε αὐτὸν ὥσπερ νομίζουσι Ῥωμαῖοι βασιλέα προσκυνεῖν, οἱ τὰ γράμματα ἐγχειρίζοντες· καὶ ὃς μάλα σοβαρῶς δεξάμενος τὰ γράμματα καὶ παντὸς ἀπολυθεὶς φόβου, τήν τε ἁλουργίδα τοὺς ἐλθόντας ἀπῄτει, βαρύτερος ἤδη γινόμενος, καὶ φοβερὸς ἦν τοῖς ὁρωμένοις. Οἱ δὲ ἔφασαν πρὸς αὐτὸν, αὐτοὶ μὲν τὰ γράμματα κομίζειν, πρὸ θυρῶν δὲ εἶναι τοὺς ταῦτα πεπιστευμένους. Καὶ ὁ μὲν ἐκείνους ἐκάλει μέγα φρονῶν καὶ τῇ γνώμῃ διηρμένος· οἱ δὲ συγχωρηθέντες εἰσελθεῖν πλῆθός τε ἦσαν καὶ ξιφηφόροι πάντες, καὶ ἀντὶ τῆς ἁλουργίδος ἐπῆγον αὐτῷ τὸν πορφύρεον θάνατον, κρεουργηδὸν, ὥσπερ τι τῶν ἐν ταῖς εὐωχίαις ζῶον, κατακόψαντες. Καὶ ταῦτα ἔτισε Σωπάτρῳ δίκην ὁ πάντα εὐδαίμων Ἀβλάβιος.

Τούτων δὴ οὕτω κεχωρηκότων καὶ τῆς Προνοίας οὐκ ἀφιείσης τὸ ἀνθρώπινον, ὁ τῶν περιλειφθέντων ἐνδοξότατος Αἰδέσιος κατελίπετο· καταφυγὼν

γῶν δὲ ἐπί τινα μαντείαν δι' εὐχῆς ἧπερ ἐπίστευε μάλιστα (αὕτη δὲ ἦν δι' ὀνείρατος), ὁ μὲν θεὸς ἐφίστατο πρὸς τὴν εὐχὴν, καὶ ἔχρησεν ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ τάδε· ὁ δὲ ἀνακαλύψας ἔτι τὰ βλέφαρα καὶ περίφοβος ὢν ἔτι, τὸν μὲν νοῦν ἐμέμνητο τῶν εἰρημένων, τὸ δὲ ὑπερφυὲς καὶ οὐρανόμηκες τῶν ἐπῶν περιέφευγεν αὐτὸν καὶ διωλίσθαινε. Τόν τε οὖν παῖδα καλεῖ, τὴν ὄψιν καὶ τὸ πρόσωπον 49.
ἀποσμῆσαι τῷ ὕδατι βουλόμενος, καὶ ὁ θεράπων πρὸς αὐτὸν ἔλεγεν, „ἀλλ' ἡ ἀριστερά γε χεὶρ ἔξωθεν κατάπλεως ἐστὶ γραμμάτων." Καὶ ὃς εἶδε καὶ τὸ πρᾶγμα θεῖον εἶναι συνεφρόνησε, καὶ προσκυνήσας τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα καὶ τὰ γεγραμμένα, εὗρε τὸν χρησμὸν ἐπὶ τῆς χειρὸς γεγραμμένον. Ἔστι δὲ οὗτος·

Δοιῶν μοιράων ἐπὶ νήμασι νήματα κεῖται,
Εἵνεκα σῆς βιοτῆς. Εἰ μὲν πτολίεθρ' ἀγαπάζοις,
Ἀστεά τ' αὖ φωτῶν, καί σοι κλέος ἄφθιτον ἔσται,
Ἀνδρῶν ποιμαίνοντι νέων θεοείκελον ὁρμήν.
Ἢν δ' αὖ ποιμαίνῃς μήλων νομὸν ἠδ' ἔτι ταύρων,
Δὴ τότε σαυτὸν ἔελπε συνήορα καὶ μακάρεσσιν
Ἔμμεναι ἀθανάτοισι. Λίνον δέ τοι ὧδε νένευκεν.

Καὶ ὁ μὲν χρησμὸς ταῦτα εἶχεν· ὁ δὲ ἑπόμενος, ὥσπερ ἕπεσθαι χρὴ, πρὸς τὴν κρείττονα ὁδὸν συνηπείγετο, καὶ χωρίδιόν τέ τι περιεσκόπει καὶ

πρὸς

πρὸς αἰπόλου τινὸς ἢ βοτῆρος ἑαυτὸν ἐνέτεινε βίον· τοὺς δὲ λόγων δεομένους ἢ παιδείας διὰ τὸ προκατακεχυμένον κλέος οὐκ ἐλάνθανεν, ἀλλ' ἀνιχνεύοντες αὐτὸν περιεστήκεσαν, ὥσπερ κύνες ὠρυόμενοι περὶ τὰ πρόθυρα, καὶ διασπάσασθαι ἀπειλοῦντες, εἰ τοσαύτην καὶ τηλικαύτην σοφίαν ἐπὶ τὰ ὄρη καὶ τοὺς κρημνοὺς καὶ τὰ δένδρα τρέποι, καθάπερ οὐδὲ ἄνθρωπος γεγονὼς οὐδὲ εἰδὼς τὸ ἀνθρώπινον. Τοιούτοις δὲ λόγοις τε καὶ ἔργοις ἐκβιασθεὶς εἰς τὴν κοινὴν ὁμιλίαν, ἐπέδωκεν ἑαυτὸν φέρων τῇ χείρονι τῶν ὁδῶν, καὶ τὴν μὲν Καππαδοκίαν ἐξέλιπεν, Εὐσταθίῳ παραδοὺς ἐπιμελεῖσθαι
50. τῶν ἐκείνῃ (καὶ κατὰ γένος οὐκ ἀφεστήκεσαν)· αὐτὸς δὲ εἰς τὴν Ἀσίαν διαβὰς, ὅλης Ἀσίας προτεινούσης αὐτῷ χεῖρας, ἐν τῷ παλαιῷ Περγάμῳ καθιδρύθη, καὶ παρ' ἐκεῖνον μὲν Ἕλληνές τε ἐφοίτων καὶ οἱ πρόσχωροι, καὶ ἡ δόξα τῶν ἄστρων ἔψαυεν.

Περὶ δὲ Εὐσταθίου καὶ ἀσεβές ἐστι παραλιπεῖν τὰ ἐς ἀλήθειαν φέροντα· παρὰ πάντων γὰρ συνωμολογεῖτο τὸν ἄνδρα τοῦτον ὀφθῆναι καὶ εἶναι κάλλιστον, καὶ εἰς πεῖραν λόγων ἐλθεῖν δεινότατον, τό, τε ἐπὶ τῇ γλώσσῃ καὶ τοῖς χείλεσιν αἱμύλιον οὐκ ἔξω γοητείας ἐδόκει. Καὶ τὸ μείλιχον καὶ ἥμερον ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ἐπήνθει καὶ συνεξεχεῖτο τοσοῦτον, ὥστε οἱ τῆς φωνῆς ἀκούσαντες καὶ τῶν λόγων, παραδόντες αὐτοὺς, καθά-

ὥσπερ οἱ τοῦ λωτοῦ γευσάμενοι, τῆς φωνῆς ἐξεκρέμαντο καὶ τῶν λόγων. Οὕτω δὴ πολύ τι τῶν μουσικῶν οὐκ ἀπεῖχε Σειρήνων, ὥςε ὁ Βασιλεὺς αὐτὸν, καί τοι γε τοῖς τῶν Χριςιανῶν ἐνεχόμενος βιβλίοις, ἐπειδὴ θόρυβος αὐτὸν κατεῖχε, καὶ παρὰ τοῦ Περσῶν βασιλέως ἀνάγκη τις ἐπέκειτο, καὶ τὴν Ἀντιόχειαν ἤδη περιειργασμένου καὶ συντοξεύοντος, ὅς γε τὴν ἄκραν τὴν ὑπερκειμένην τοῦ θεάτρου καταλαβὼν ἀδοκήτως καὶ ἐξαπιναίως, τὸ πολὺ πλῆθος τῶν θεωμένων συνετόξευσε καὶ διέφθειρε· τούτων δὲ ὅμως κατεχόντων, οὕτως πάντες ἦσαν ᾑρημένοι καὶ κατακεκηλημένοι, ὥςε μὴ κατοκνῆσαί τινα Ἕλληνα ἄνθρωπον ἐς τὰ ὦτα τοῦ βασιλέως παραβαλεῖν· καί τοι γε εἰώθεσαν πρότερον οἱ βασιλεύοντες τοὺς κατὰ ςρατιὰν ἐπαινουμένους ἐπὶ τὰς πρεσβείας χειροτονεῖν, ἤτοι γε ςρατοπεδάρχας ἢ ὅσοι γε μετ' ἐκείνους 53. ἐς τὸ ἄρχειν ἐξῃρημένοι. Τότε καὶ ἀνάγκης τυραννούσης, ὁ φρονιμώτατος ἁπάντων περιεσκοπεῖτο καὶ συνωμολογεῖτο Εὐςάθιος. Μετεκλήθη τε οὖν ἐκ τοῦ βασιλέως, καὶ αὐτίκα παρῆν, καὶ τοσαύτη τις ἐπῆν ἀφροδίτη τοῖς χείλεσιν, ὥςε οἱ συμβουλεύσαντες τὴν πρεσβείαν δι' Εὐςαθίου πεμφθῆναι, ἀξιωμάτων τε ἔτυχον παρὰ τῷ βασιλεῖ μειζόνων, καὶ πρὸς τὴν εὔνοιαν αὐτῶν ὁ βασιλεὺς ἐπεκλίνετο. Τούτων μὲν οὖν τινὲς αὐτῷ καὶ ἐθελονταὶ συνεξώρμησαν ἐπὶ τὴν πρεσβείαν, μεί-

πρὸς αἰπόλου τινὸς ἢ βοτῆρος ἑαυτὸν ἐνέτεινε βίον·
τοὺς δὲ λόγων δεομένους ἢ παιδείας διὰ τὸ προκα-
ταχεχυμένον κλέος οὐκ ἐλάνθανεν, ἀλλ' ἀνι-
χνεύοντες αὐτὸν περιεστήκεσαν, ὥσπερ κύνες ὠρυό-
μενοι περὶ τὰ πρόθυρα, καὶ διασπάσασθαι ἀπει-
λοῦντες, εἰ τοσαύτην καὶ τηλικαύτην σοφίαν ἐπὶ
τὰ ὄρη καὶ τοὺς κρημνοὺς καὶ τὰ δένδρα τρέποι,
καθάπερ οὐδὲ ἄνθρωπος γεγονὼς οὐδὲ εἰδὼς τὸ ἀν-
θρώπινον. Τοιούτοις δὲ λόγοις τε καὶ ἔργοις ἐκ-
βιασθεὶς εἰς τὴν κοινὴν ὁμιλίαν, ἐπέδωκεν ἑαυτὸν
φέρων τῇ χείρονι τῶν ὁδῶν, καὶ τὴν μὲν Καππα-
δοκίαν ἐξέλιπεν, Εὐσταθίῳ παραδοὺς ἐπιμελεῖσθαι
56. τῶν ἐκείνῃ (καὶ κατὰ γένος οὐκ ἀφεστήκεσαν)· αὐ-
τὸς δὲ εἰς τὴν Ἀσίαν διαβὰς, ὅλης Ἀσίας προ-
τεινούσης αὐτῷ χεῖρας, ἐν τῷ παλαιῷ Περγάμῳ
καθιδρύθη, καὶ παρ' ἐκεῖνον μὲν Ἕλληνές τε ἐφοί-
των καὶ οἱ πρόσχωροι, καὶ ἡ δόξα τῶν ἄστρων
ἔψαυεν.

Περὶ δὲ Εὐσταθίου καὶ ἀσεβές ἐστι παραλιπεῖν
τὰ ἐς ἀλήθειαν φέροντα· παρὰ πάντων γὰρ συνω-
μολογεῖτο τὸν ἄνδρα τοῦτον ὀφθῆναι καὶ εἶναι
κάλλιστον, καὶ εἰς πεῖραν λόγων ἐλθεῖν δεινότα-
τον, τό, τε ἐπὶ τῇ γλώσσῃ καὶ τοῖς χείλεσιν
αἱμύλιον οὐκ ἔξω γοητείας ἐδόκει. Καὶ τὸ μείλι-
χον καὶ ἥμερον ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ἐπήνθει καὶ
συνεξεχεῖτο τοσοῦτον, ὥστε οἱ τῆς φωνῆς ἀκού-
σαντες καὶ τῶν λόγων, παραδόντες αὐτοὺς, κα-
θά-

ὥσπερ οἱ τοῦ λωτοῦ γευσάμενοι, τῆς φωνῆς ἐξε-
κρέμαντο καὶ τῶν λόγων. Οὕτω δὴ πολύ τι τῶν
μουσικῶν οὐκ ἀπεῖχε Σειρήνων, ὥστε ὁ Βασιλεὺς
αὐτὸν, καί τοι γε τοῖς τῶν Χριστιανῶν ἐνεχόμενος
βιβλίοις, ἐπειδὴ θόρυβος αὐτὸν κατεῖχε, καὶ
παρὰ τοῦ Περσῶν βασιλέως ἀνάγκη τις ἐπέκει-
το, καὶ τὴν Ἀντιόχειαν ἤδη περιειργασμένου καὶ
συντοξεύοντος, ὅς γε τὴν ἄκραν τὴν ὑπερκειμέ-
νην τοῦ θεάτρου καταλαβὼν ἀδοκήτως καὶ ἐξαπι-
ναίως, τὸ πολὺ πλῆθος τῶν θεωμένων συνετόξευσε
καὶ διέφθειρε· τούτων δὲ ὅμως κατεχόντων, οὕ-
τως πάντες ἦσαν ἠρημένοι καὶ καταkεκηλημένοι,
ὥστε μὴ κατοκνῆσαί τινα Ἕλληνα ἄνθρωπον ἐς τὰ
ὦτα τοῦ βασιλέως παραβαλεῖν· καί τοι γε εἰώθε-
σαν πρότερον οἱ βασιλεύοντες τοὺς κατὰ στρατιὰν
ἐπαινουμένους ἐπὶ τὰς πρεσβείας χειροτονεῖν,
ἤτοι γε στρατοπεδάρχας ἢ ὅσοι γε μετ' ἐκείνους 53.
ἐς τὸ ἄρχειν ἐξῃρημένοι. Τότε καὶ ἀνάγκης τυ-
ραννούσης, ὁ φρονιμώτατος ἁπάντων περιεσκο-
πεῖτο καὶ συνωμολογεῖτο Εὐστάθιος. Μετεκλήθη
τε οὖν ἐκ τοῦ βασιλέως, καὶ αὐτίκα παρῆν, καὶ το-
σαύτη τις ἐπῆν ἀφροδίτη τοῖς χείλεσιν, ὥστε οἱ
συμβουλεύσαντες τὴν πρεσβείαν δι' Εὐσταθίου
πεμφθῆναι, ἀξιωμάτων τε ἔτυχον παρὰ τῷ βα-
σιλεῖ μειζόνων, καὶ πρὸς τὴν εὔνοιαν αὐτῶν ὁ βα-
σιλεὺς ἐπεκλίνετο. Τούτων μὲν οὖν τινὲς αὐτῷ
καὶ ἐθελονταὶ συνεξώρμησαν ἐπὶ τὴν πρεσβείαν,

μεί-

μείζονα διάπειραν θέλοντες λαβεῖν, εἰ καὶ πρὸς
τοὺς βαρβάρους ἔχοι τὸ αὐτὸ θελκτήριον ὁ ἄν-
θρωπος. Ὡς δὲ εἰς τὴν τῶν Περσῶν ἀφίκοντο χώ-
ραν, καί τοι γε τυραννικὸς καὶ ἄγριός τις Σαπώ-
ρης εἶναι πρὸς τοὺς ἐσιόντας (ἦν τε ἀληθῶς) καὶ
ἐξηγγέλλετο, ἀλλ' ὅμως ἐπεὶ πρόσοδος Εὐσταθίῳ
κατὰ τὴν κοινὴν πρεσβείαν ἐγένετο πρὸς τὸν βα-
σιλέα, τήν τε ὑπεροψίαν τὴν ἐν τοῖς ὄμμασι καὶ
τὸ μείλιχον ἐθαύμασε, καί τοι γε πολλὰ ἐς κα-
τάπληξιν τοῦ ἀνδρὸς μηχανησάμενος. Καὶ ὡς
ἡμέρως καὶ ἀλύπως διαλεγομένου τῆς φωνῆς ἤ-
κουσε, καὶ τῶν ἐπιτρεχουσῶν κοσμίως καὶ εὐκό-
λως ἀποδείξεων, ἐξελθεῖν μὲν αὐτὸν κελεύει, καὶ
ὡς ἐξῄει λόγῳ συνηρπακὼς τύραννον· ὁ δὲ ἐπὶ τρά-
πεζάν τε εὐθὺς διὰ τῶν θαλαμηπόλων εἰσεκάλει,
καὶ, πρὸς τοῦτο ὑπακούσαντος (ἐῴκει γὰρ εὖ πε-
φυκέναι πρὸς ἀρετῆς ῥοπὴν), ἀπήντησεν ἐπὶ τὴν
θοίνην. Καὶ ὁμοτράπεζος ἐγένετο, καὶ κατεκρά-
τει τῷ λόγῳ τοσοῦτον, ὥστε μικροῦ τινὸς ἐδέησε
54. τὸν Περσῶν βασιλέα τήν τε ὀρθὴν μεταβαλεῖν τιά-
ραν καὶ τοὺς περιπορφύρους καὶ λιθοκολλήτους
ἀπολῦσαι κόσμους, καὶ τὸ τριβώνιον Εὐσταθίου
μεταμφιάσασθαι· τοσαύτην τῆς τύχης ἐποιή-
σατο καταδρομὴν καὶ τῶν περὶ σῶμα κόσμων, καὶ
εἰς τοσοῦτο κακοδαιμονίας τοὺς φιλοσωμάτους
ἀνήγαγεν. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἐκώλυσαν οἱ παρα-
τυχόντες τῶν μάγων, γόητα εἶναι τελείως τὸν
ἄν-

ἄνδρα φάσκοντες· καὶ τὸν βασιλέα συμπείσαντες ἀποκρίνασθαι τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων, τί δήποτε ἄνδρας εὐτυχοῦντες τοιούτους, εἶτα πέμπουσιν ἀνδραπόδων πλουτούντων οὐδὲν διαφέροντας; Τὰ δὲ κατὰ τὴν πρεσβείαν ἅπαντα ἦν ὑπὲρ ἐλπίδας. Περὶ τούτου γε τοῦ ἀνδρὸς καὶ τοιοῦτόν τι ἐς τὴν ἐμὴν ἱςορίαν συνέπεσεν, ὡς ἅπασα μὲν ἡ Ἑλλὰς ἰδεῖν αὐτὸν ηὔχοντο καὶ ᾔτουν τοὺς θεοὺς τὴν ἐπιδημίαν· καὶ αἵγε μαντεῖαι ταῖς περὶ ταῦτα δεινοῖς ἐς τοῦτο συνέβαινον. Ὡς δὲ διημάρτανον (οὐ γὰρ ἐπεδήμει), πρεσβείαν παρ' αὐτὸν ςέλλουσιν οἱ Ἕλληνες, τοὺς ἄκρους ἐπὶ σοφίᾳ κατὰ τὴν πρεσβείαν προελόμενοι. Νοῦς δὲ ἦν αὐτοῖς διαλέγεσθαι πρὸς τὸν μέγαν Εὐςάθιον· „ τί δήποτε ἐπὶ τοῖσδε τοῖς σημείοις τὸ ἔρ„ γον οὐκ ἀπήντησεν;" Ὁ δὲ ἀκούσας, καὶ τοὺς ὀνομαςοὺς ἐπ' ἐκείνοις καὶ πολυυμνήτους ἀναθεωρῶν καὶ διακρίνων ἐβασάνιζε, καὶ συνηρώτα τό, τε μέγεθος καὶ τὴν χροίαν καὶ τὸ σχῆμα τῶν σημείων, εἶτα μειδιάσας συνήθως πρὸς αὐτοὺς, ὡς ἤκουσε τὰ ὄντα (ψεῦδος γὰρ οὐ μόνον ἔξω θείου χοροῦ, ἀλλὰ καὶ λόγου ἵςαται), „ ἀλλὰ ταῦ-
„ τα γε" εἶπε „ τὴν ἐμὴν τήνδε ἐπιδημίαν οὐκ 57.
„ ἐμαντεύετο." Καί που τι καὶ παρὰ τὸ ἀνθρώπειον κατά γε ἐμὴν ἐφθέγξατο κρίσιν· ἀπεκρίνατο γὰρ ὡς „ μικρότερα ἦν καὶ βραδύτερα τῶν ἐμῶν „ καλῶν τὰ φανθέντα σημεῖα." Οὕτως Εὐςάθιος

ὁ

ὁ τοσοῦτος Σωσιπάτρᾳ συνῴκησεν, ἣ τὸν ἄνδρα
τὸν ἑαυτῆς δι' ὑπεροχὴν σοφίας εὐτελῆ τινὰ καὶ
μικρὸν ἀπέδειξε. Περὶ ταύτης δὲ ἐν ἀνδρῶν σο-
φῶν καταλόγοις καὶ διὰ μακροτέρων εἰπεῖν ἁρμό-
ζει, τοσοῦτον κλέος τῆς γυναικὸς ἐξεφοίτησεν.
Ἦν γὰρ ἐκ τῆς περὶ Ἔφεσον Ἀσίας, ὅσην Καΰ-
στρος ποταμὸς ἐπιὼν καὶ διαῤῥέων γῆν τὴν ἐπωνυ-
μίαν ἀφ' ἑαυτοῦ τῷ πεδίῳ δίδωσι. Πατέρων δὲ
ἦν καὶ γένους εὐδαίμονός τε καὶ ὀλβίου· παιδίον
δὲ ἔτι νήπιον οὖσα, ἅπαντα ἐποίει ὀλβιώτερα,
τοσοῦτόν τι κάλλους καὶ αἰδοῦς τὴν ἡλικίαν κα-
τέλαμπε. Καὶ ἡ μὲν εἰς πενταετῆ συνετέλει
χρόνον· ἐν δὲ τούτῳ πρεσβῦται δύο τινὲς (ἄμφω
μὲν τὴν ἀκμὴν παρήλλαττον, ὁ δὲ ἕτερος ἦν ἀφη-
λικέστερος) πήρας βαθείας ἔχοντες καὶ δέρματα
ἐπὶ τῶν νώτων ἐνημμένοι, πρός τι χωρίον συνω-
θοῦνται τῶν γονέων τῆς Σωσιπάτρας, καὶ τὸν ἐπι-
τροπεύοντα συμπείθουσι (ῥᾴδιον δὲ ἦν αὐτοῖς
τοῦτο ποιεῖν,) ἀμπελίων ἐπιμέλειαν αὐτοῖς πι-
στεῦσαι. Ὡς δὲ ὁ καρπὸς ἀπήντησε παρὰ τὴν
ἐλπίδα (καὶ ὁ δεσπότης παρῆν καὶ τὸ παιδίον ἡ
Σωσιπάτρα συμπαρῆν), τὸ μὲν θαῦμα ἄπειρον
ἦν καὶ πρὸς ὑπόνοιαν ἔφερε θειασμοῦ τινός· ὁ δὲ
τοῦ χωρίου δεσπότης ὁμοτραπέζους αὐτοὺς ἐποιή-
σατο καὶ πολλῆς ἐπιμελείας ἠξίου, τοῖς συγ-
γεωργοῦσι τὸ χωρίον καταμεμφόμενος, ὅτι μὴ
58. τὰ αὐτὰ πράττοιεν. Οἱ δὲ πρεσβῦται ξενίας τε

Ἑλληνικῆς καὶ τραπέζης τυχόντες, τοῦ δὲ αἰδίου τῆς Σωσιπάτρας τῷ τε περιττῶς καλῷ καὶ λαμυρῷ δηχθέντες καὶ ἁλόντες, „ἀλλ' ἡμεῖς „γε" ἔφασαν „τὰ μὲν ἄλλα κρύφια καὶ ἀπόρ-„ῥητα πρὸς ἑαυτοὺς ἔχομεν, καὶ ταυτησὶ τῆς „ἐπαινουμένης εὐνοίας ἐςὶ γέλως καὶ παίγνιόν τι, „μετ' ὀλιγωρίας τῶν παρ' ἡμῖν πλεονεκτημά-„των. Εἰ δέ τι βούλει σοι τῆς τραπέζης ταύ-„της καὶ τῶν ξενίων δοθῆναι παρ' ἡμῶν οὐκ ἐν „χρήμασιν οὐδὲ ἐν ἐπικήροις καὶ διεφθαρμέναις „χάρισιν, ἀλλ' ὅσον ὑπὲρ σέ τέ ἐςι καὶ τὸν „σὸν βίον, δῶρον οὐρανόμηκες καὶ τῶν ἀςέρων „ἐφικνούμενον, ἄφες παρ' ἡμῖν τὴν Σωσιπά-„τραν ταύτην τροφεῦσι καὶ πατράσιν ἀληθεςέ-„ροις, καὶ εἴς γε πέμπτον ἔτος μηδενὸς περὶ τῇ „παιδίσκῃ φοβηθῇς, μὴ θάνατον, ἀλλ' ἥσυ-„χος ἔσο καὶ ἔμπεδος. Μελέτω δέ σοι μὴ πα-„τῆσαι τὸ χωρίον μέχρις ἂν τὸ πέμπτον ἔτος, „περιτελλομένων τῶν ἡλιακῶν κύκλων, ἐξίκη-„ται. Καὶ πλοῦτός τέ σοι αὐτόματος ἀπὸ τοῦ „χωρίου φύσεται καὶ ἀναθηλήσει, καὶ ἡ θυγά-„τηρ οὐ κατὰ γυναῖκα καὶ ἄνθρωπον ἔςαι μό-„νον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὑπολήψῃ τι περὶ τῆς „παιδίσκης πλέον. Εἰ μὲν οὖν ἀγαθὸν ἔχεις „θυμὸν, ὑπτίαις χερσὶ δέξαι τὰ λεγόμενα· εἰ „δέ τινας ὑπονοίας ἀνακινεῖς, οὐδὲν ἡμῖν εἴρη-„ται." Πρὸς ταῦτα τὴν γλῶτταν ἐνδακὼν καὶ

πτήξας ὁ πατὴρ, τὸ παιδίον ἐγχειρίζει καὶ παραδίδωσι, καὶ τὸν οἰκονόμον μετακαλέσας, „ χο-
„ ρήγει" πρὸς αὐτὸν εἶπεν „ ὅσα οἱ πρεσβῦται
61. „ βούλονται, καὶ πολυπραγμόνει μηδέν." Ταῦτα δὲ εἶπεν· οὔπω δὲ ἕως ὑπέφαινεν, ἐξῄει καθάπερ φεύγων καὶ τὴν θυγατέρα καὶ τὸ χωρίον. Οἱ δὲ παραλαβόντες τὸ παιδίον (εἴ τε ἥρωες, εἴτε δαίμονες, εἴ τε τι θειότερον ἦσαν γένος), τίσι μὲν συνετέλουν αὐτὴν μυστηρίοις, ἐγίνωσκεν οὐδὲ εἷς, καὶ πρὸς τί τὴν παῖδα ἐξεθειάζον, ἀφανὲς ἦν καὶ τοῖς πάνυ βουλομένοις εἰδέναι. Ὁ δὲ χρόνος ἤδη προσῄει, καὶ τά τε ἄλλα πάντα συνέτρεχε προσόδων περὶ τοῦ χωρίου, καὶ ὁ πατὴρ τῆς παιδὸς παρῆν εἰς τὸν ἀγρὸν, καὶ οὔτε τὸ μέγεθος ἐπέγνω τῆς παιδὸς, τό, τε κάλλος ἑτεροῖον αὐτῷ κατεφαίνετο· τὸν δὲ πατέρα σχεδόν τι καὶ ἠγνόει. Ὁ δὲ καὶ προσεκύνησεν αὐτὴν, οὕτως ἄλλην τινὰ ὁρᾷν ἔδοξεν. Ὡς δὲ οἵ τε διδάσκαλοι παρῆσαν καὶ ἡ τράπεζα προὔκειτο, οἱ μὲν ἔφασαν· „ ἐρώτα ὅ, τι βούλει τὴν παρθένον." Ἡ δὲ ὑπέλαβεν· „ ἀλλὰ ἐρώτησόν γε, πάτερ,
„ τί σοι πέπρακται κατὰ τὴν ὁδόν." Τοῦ δὲ εἰπεῖν ἐπιτρέψαντος (διὰ δὲ εὐδαιμονίαν ἐπὶ τετρακύκλου ὀχήματος ἐφέρετο· συμβαίνει δὲ πολλὰ ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ὀχήμασι πάθη), πάντα οὕτως ἐξήγγειλε φωνάς τε καὶ ἀπειλὰς καὶ φόβους, ὥσπερ αὐτὴ συνηνιοχοῦσα· καὶ εἰς τοσόν-
δε

ὑπὸ προὔχει θαύματος ὁ πατὴρ, ὥστε οὐκ ἐθαύμαζεν, ἀλλὰ κατεπλήττετο, καὶ θεὸν εἶναι τὴν παῖδα ἐπέπειστο. Προσπεσὼν δὲ τοῖς ἀνδράσιν, ἱκέτευεν εἰπεῖν οἵτινες εἶεν· οἱ δὲ μόλις καὶ βραδέως (δόξαν δὲ ἴσως οὕτω καὶ θεῷ) παρέφηναν εἶναι τῆς Χαλδαϊκῆς καλουμένης σοφίας οὐκ ἀμύητοι, καὶ τοῦτο δι' αἰνίγματος καὶ κάτω νεύοντες. Ὡς δὲ ὁ τῆς Σωσιπάτρας πατὴρ προσπε- 62.
σὼν τοῖς γόνασιν ἱκέτευε, δεσπότας εἶναι τοῦ χωρίου παρακαλῶν, καὶ τὴν παῖδα ἔχειν ὑφ' ἑαυτοῖς καὶ μυεῖν εἰς τὸ τελεώτερον, οἱ μὲν ἐπινεύσαντες ὅτι οὕτω ποιήσουσιν, οὐκέτι ἐφθέγξαντο· ὁ δὲ ὥσπερ ἔχων ὑπόσχεσίν τινα ἢ χρησμὸν, ἐθάρσει καθ' ἑαυτὸν, καὶ πρὸς τὸ χρῆμα ἠπόρει· καὶ ὑπερεπῄνει γε τὸν Ὅμηρον κατὰ ψυχὴν, ὡς ὑπερφυές τι χρῆμα καὶ δαιμόνιον τοῦτο ἀνυμνήσαντα·

Καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι,
Παντοῖοι τελέθοντες ἐπιστρωφῶσι πόληας.

Καὶ γὰρ αὐτὸς ᾤετο ξένοις μὲν ἀνδράσι, θεοῖς δὲ συντετυχηκέναι. Καὶ ὁ μὲν τοῦ πράγματος ἐμπιμπλάμενος ὕπνῳ κατείχετο, οἱ δὲ ἀποχωρήσαντες τοῦ δείπνου καὶ τὴν παῖδα παραλαβόντες, τὴν δὲ στολὴν τῆς ἐσθῆτος ἐν ᾗ τετέλεστο μάλα φιλοφρόνως αὐτῇ καὶ συνεσπουδασμένως παρέ-

ρέδοσαν, καὶ ἄλλα τινὰ προσθέντες ὄργανα, καὶ τὴν κοιτίδα τῆς Σωσιπάτρας κατασημήνασθαι κελεύσαντες, καὶ προσεμβάλλοντές τινα βιβλίδια. Καὶ ἡ μὲν ὑπερεγάννυτο τοὺς ἄνδρας τοῦ πατρὸς οὐκ ἔλαττον. Ὡς δὲ ἕως ὑπέφαινε καὶ ἀνεῴγνυντο θύραι, καὶ πρὸς ἔργα ἐχώρουν ἄνθρωποι, κἀκεῖνοι τοῖς ἄλλοις συνεξέβησαν κατὰ τὸ εἰωθός. Ἡ μὲν παῖς παρὰ τὸν πατέρα ἔδραμεν εὐαγγέλια φέρουσα, καὶ τὴν κοιτίδα τῶν τις θεραπευτήρων ἐκόμιζεν· ὁ δὲ πλοῦτόν τε ὃν εἶχε ἐς τὸ παρατυχὸν, καὶ παρὰ τῶν οἰκονόμων ὅσον ἦν ἀναγκαῖον αὐτοῖς αἰτήσας, μετεκάλει τοὺς ἄνδρας, οἱ δὲ ἐφάνησαν οὐδαμοῦ. Καὶ πρὸς τὴν Σωσιπάτραν εἶπε· „τί δὴ τοῦτό ἐςιν, ὦ τέκ-
65. „νον;" Ἡ δὲ ἐπισχοῦσα μικρὸν, „ἀλλὰ νῦν „γε" ἔφη „συνορῶ τὸ λεχθέν. Ὡς γὰρ ταῦ„τα ἐμοὶ δακρύοντες ἐνεχείριζον, σκόπει, ἔφα„σαν, ὦ τέκνον· ἡμεῖς γὰρ ἐπὶ τὸν ἑσπέριον „ὠκεανὸν ἐνεχθέντες, αὐτίκα ἐπανήξομεν." Τοῦτο συμφανέςατα δαίμονας εἶναι τοὺς φανέντας ἀπήλεγξε. Καὶ οἱ μὲν ἀπιόντες ᾤχοντο ὁποιδήποτε καὶ ἀπῄεσαν· ὁ δὲ πατὴρ τὴν παῖδα παραλαβὼν τεθειασμένην καὶ σωφρόνως ἐνθουσιῶσαν, συνεχώρει τε ζῆν ὅπως βούλεται, καὶ περιειργάζετο τῶν κατ' ἐκείνην οὐδὲν, πλὴν ὅσα γε πρὸς τὴν σιωπὴν αὐτῆς ἐδυσχέραινεν. Ἡ δὲ προσιοῦσα εἰς μέτρον ἀκμῆς, διδασκάλων τε ἄλ-

λων

λων οὐ τυχοῦσα, τά τε τῶν ποιητῶν βιβλία διὰ στόματος εἶχε καὶ φιλοσόφων καὶ ῥητόρων, καὶ ὅσα γε τοῖς πεπονηκόσι καὶ τεταλαιπωρημένοις μόλις ὑπῆρχε καὶ ἀμυδρῶς εἰδέναι, ταῦτα ἐκείνη μετ' ὀλιγωρίας ἔφραζεν, εὐκόλως καὶ ἀλύπως εἰς τὸ σαφὲς ἐπιτρέχουσα. Ἔδοξε γοῦν αὐτῇ καὶ ἀνδρὶ συνελθεῖν. Καὶ ἀναμφίλεκτον ἦν ὅτι ἐξ ἁπάντων ἀνδρῶν μόνος Εὐστάθιος ἄξιος ἦν τοῦ γάμου. Ἡ δὲ πρὸς Εὐστάθιον καὶ τοὺς παρόντας εἰποῦσα· „ἀλλ' ἄκουε μὲν, Εὐστάθιε, συμμαρ„τυρρούντων δὲ οἱ παρόντες. Παῖδας μὲν ὑπὸ σοὶ „τέξομαι τρεῖς, πάντες δὲ τὸ ἀνθρώπινον δο„κοῦν ἀγαθὸν ἀτυχήσουσι, πρὸς τὸ θεῖον δὲ „οὐδὲ εἷς. Καὶ σὺ δὲ προαπολείψεις ἐμὲ, κα„λὴν μεταλαχὼν λῆξιν καὶ πρέπουσαν, ἐγὼ δὲ „ἴσως κρείσσονα. Σοὶ μὲν γὰρ περὶ σελήνην ἡ „χορεία, καὶ οὐκέτι λατρεύσεις καὶ φιλοσοφή„σεις τὸ πέμπτον (οὕτω γάρ μοί φησι τὸ „σὸν εἴδωλον), ἀλλὰ καὶ τὸν ὑπὸ σελήνην πα„ρελεύσῃ τόπον σὺν ἀγαθῇ καὶ εὐηνίῳ φορᾷ· ἐ- 66.
„γὼ δὲ καὶ ἐβουλόμην μὲν εἰπεῖν τὰ κατ' ἐμαυ„τήν" (εἶτα ἐπισκοπήσασα τῷ λόγῳ βραχύν τινα χρόνον) „ἀλλ' ὁ ἐμὸς" (ἀνεφθέγξατο) „θεός με κωλύει·" ταῦτα εἰποῦσα (μοῖραι γὰρ οὕτως ἔνευον), τῷ τε Εὐσταθίῳ συνῆλθε, καὶ τὰ λεχθέντα οὐδὲν διέφερε τῶν ἀκινήτων μαντειῶν, οὕτω πανταχόσε ἐγένετο καὶ ἀπέβη καθά-

περ γεγενημένα. Προσιςορῆσαι δὲ τοῖς γεγενημένοις τάδε ἀναγκαίως εἴη. Σωσιπάτρα, μετὰ τὴν ἀποχώρησιν Εὐςαθίου, πρὸς τὰ αὐτῆς ἐπανελθοῦσα κτήματα, περὶ τὴν Ἀσίαν καὶ τὸ παλαιὸν Πέργαμον διέτριβε· καὶ ὁ μέγας Αἰδέσιος θεραπεύων αὐτὴν ἠγάπα, καὶ τοὺς παῖδας ἐξεπαίδευε. Καὶ ἀντεκάθητό γε αὐτῷ φιλοσοφοῦσα κατὰ τὴν ἑαυτῆς οἰκίαν ἡ Σωσιπάτρα, καὶ, μετὰ τὴν Αἰδεσίου συνουσίαν, παρ' ἐκείνην φοιτῶντες, οὐκ ἔςιν ὅςις τὴν μὲν ἐν λόγοις ἀκρίβειαν Αἰδεσίου περιηγάπα καὶ συνεθαύμαζε, τὸν δὲ τῆς γυναικὸς ἐνθουσιασμὸν προσεκύνει καὶ ἐσεβάζετο. Φιλομήτωρ γοῦν τις αὐτῆς ἀνεψιὸς ὢν, τοῦ τε κάλλους ἡττηθεὶς καὶ τῶν λόγων, εἰς ἔρωτα ἀφίκετο, καὶ τὴν γυναῖκα εἰδὼς θειοτέραν· ἔρως δὲ καὶ συνηνάγκαζε καὶ κατεβιάζετο. Καὶ ὁ μὲν ἀμφὶ ταῦτα ἦν πολὺς, καὶ ἡ γυνὴ συνησθάνετο τῆς πείρας· καὶ πρὸς τὸν Μάξιμον (οὗτος δὲ ἀνὰ τὰ πρῶτα τῆς ὁμιλίας ἐφέρετο τοῦ Αἰδεσίου, καὶ οὐδὲ συγγενείας κεχώριςο)· „ἀλ„λὰ κατάμαθέ γε, ὦ Μάξιμε, (ἵνα μὴ πράγ„ματα ἐγὼ ἔχω) τί τὸ περὶ ἐμὲ πάθος ἐςί." Τοῦ δὲ ὑπολαβόντος· „τί γάρ ἐςι τὸ πάθος;" — „ἂν μὲν παρῇ Φιλομήτωρ" ἔφη πρὸς αὐτὸν
69. „Φιλομήτωρ γέ ἐςι, καὶ διαφέρει τῶν πολλῶν „οὐδὲ ἕν· ἂν δὲ ἀποχωροῦντα θεάσωμαι, δά„κνεταί μου καὶ ςρέφεταί πως πρὸς τὴν ἔξοδον

„ ἔνδον ἡ καρδία. 'Αλλ' ὅπως ἀθλήσῃς περὶ ἐμοὶ „ καὶ θεοφιλὲς ἐπιδείξῃ τι", προσέθηκεν. Καὶ ὁ μὲν Μάξιμος ἐξῄει τοιαῦτα ἀκηκοὼς, ὑπέρογκος ὢν, ὡς ἂν ἤδη τοῖς θεοῖς ὁμιλῶν, ὅτι καὶ ὑπὸ τοσαύτης γυναικὸς τοιαῦτα ἐπεπίςευτο. Φιλομήτωρ δὲ τοῖς προτεθεῖσιν ἐνέκειτο. Μάξιμος δὲ

τε ἐνέκειτο, διὰ σοφίας μὲν θυτικῆς καταμαθὼν, ᾧ τινι κέχρηται βιαιοτέρῳ τε καὶ δυνατωτέρῳ καταλύσαι τὸ ἔλαττον. Καὶ ὁ μὲν ταῦτα συντελέσας ὁ Μάξιμος ἔδραμε παρὰ τὴν Σωσιπάτραν, καὶ παραφυλάττειν ἠξίου μάλα ἀκριβῶς, εἰ τὸ αὐτὸ τοῦ λοιποῦ πείσεται· ἡ δὲ οὐκέτι πάσχειν ἔφη, καὶ τήν γε εὐχὴν ἀπήγγειλε τῷ Μαξίμῳ καὶ τὴν ἅπασαν πρᾶξιν, καὶ τήν γε ὥραν προσέθηκεν, ὥσπερ συμπαροῦσα, καθ' ἣν ταῦτα ἔπραττεν, καὶ τὰ φανέντα ἀνεκάλυψε σημεῖα. Τοῦ δὲ πεσόντος ἐπὶ τὴν γῆν ἀχανοῦς, καὶ θεὰν ἄντικρυς εἶναι τὴν Σωσιπάτραν ὁμολογοῦντος, „ ἀνίςω" φησὶν „ ὦ τέκνον· θεοί σε „ φιλοῦσιν, ἐὰν σὺ πρὸς ἐκείνους βλέπῃς καὶ „ μὴ ῥέπῃς ἐπὶ τὰ γήϊνα καὶ ἐπίκηρα χρήματα." Καὶ ὁ μὲν ταῦτα ἀκούσας, ἐξῄει μεγαλαυχότερος γεγονὼς, καὶ τῆς κατὰ τὴν γυναῖκα θειότητος δὲ ἀσφαλῶς πεπειραμένος. 'Ο δὲ Φιλομήτωρ Φαιδρὸς ἀπήντα περὶ θύρας αὐτῷ μετὰ πολλῶν ἑταίρων εἰσιὼν· ὁ δὲ πόῤῥωθεν μέγα φθεγξάμενος εἶπεν ὁ Μάξιμος· „ τοὺς θεούς σοι, Φιλο-

70. „ μήτωρ," εἶπεν „ ἑταῖρε, παῦσαι μάτην κα-
„ τακαίων τὰ ξύλα·" συνεωρακώς τι τοιοῦτον ἴσως αὐτῷ περὶ ἃ κακουργῶν ἔπραττε. Καὶ ὁ μὲν τὸν Μάξιμον ὑπερευλαβηθεὶς θεὸν ᾠήθη, καὶ τῆς γε ἐπιβουλῆς ἐπαύσατο, καταγελάσας τῆς προθέσεως ὅ, τι καὶ ἐνεχείρησεν· ἡ δὲ Σωσιπάτρα γνησίως καὶ διαφερόντως ἑώρα τοῦ λοιποῦ τὸν Φιλομήτορα, θαυμάζουσα αὐτὸν ὅτι αὐτὴν ἐθαύμασε. Ποτὲ γοῦν συνεληλυθότων ἁπάντων παρ' αὐτῇ (Φιλομήτωρ δὲ οὐ παρῆν, ἀλλ' ἐν ἀγρῷ διέτριβεν), ἡ μὲν πρόθεσις ἦν καὶ τὸ ζήτημα περὶ ψυχῆς· πολλῶν δὲ κινουμένων λόγων, ὡς ἤρξατο Σωσιπάτρα λέγειν, κατὰ μικρὸν ταῖς ἀποδείξεσι διαλύουσα τὰ προβαλλόμενα, εἶτα εἰς τὸν περὶ καθόδου ψυχῆς καὶ τί τὸ κολαζόμενον καὶ τί τὸ ἀθάνατον αὐτῆς ἐμπίπτουσα λόγον, μεταξὺ τοῦ κορυβαντιασμοῦ καὶ τῆς ἐκβακχεύσεως, ὥσπερ ἀποκοπεῖσα τὴν φωνὴν, ἐσιώπησε, καὶ βραχὺν ἐλλιποῦσα χρόνον· „ τί τοῦτο;" ἀνεβόησεν εἰς μέσους „ ὁ συγγενὴς Φιλομήτωρ „ φερόμενος ἐπ' ὀχήματος, τό, τε ὄχημα κατά „ τινα δυσχωρίαν περιτέτραπται, κἀκεῖνος κιν„ δυνεύει περὶ τὼ σκέλη· ἀλλ' ἐξῃρήκασί γε αὐ„ τὸν οἱ θεράποντες ὑγιαίνοντα, πλὴν ὅσα περὶ „ τοῖς ἀγκῶσι καὶ χερσὶ τραύματα εἴληφε, καὶ „ ταῦτά γε ἀκίνδυνα· ἐπὶ φορείου δὲ φέρεται „ ποτνιώμενος." Ταῦτα ἔλεγε καὶ εἶχεν οὕ-

τως,

τως, καὶ πάντες ᾔδεσαν ὅτι πανταχοῦ εἴη Σωσιπάτρα, καὶ πᾶσι πάρεςι τοῖς γινομένοις, ὥσπερ οἱ Φιλόσοφοι περὶ τῶν θεῶν λέγουσι. Καὶ ἐτελεύτα δὲ ἐπὶ τοῖς τρισὶ παισί. Καὶ τῶν μὲν δύο τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι γράφειν. Ἀντω- 73.
νῖνος δὲ ἦν ἄξιος τῶν πατέρων, ὅς γε τὸ Κανωβικὸν τοῦ Νείλου καταλαβὼν ςόμα, καὶ τοῖς ἐκεῖ τελουμένοις προσθεὶς ὅλον ἑαυτὸν, τήν τε ἀπὸ τῆς μητρὸς πρόῤῥησιν ἐξεβιάζετο. Καὶ ἡ νεότης τῶν ὑγιαινόντων τὰς ψυχὰς καὶ Φιλοσοφίας ἐπιθυμούντων, ἐφοίτων πρὸς αὐτὸν, καὶ τὸ ἱερὸν νεανίσκων ἱερέων μεςὸν ἦν. Αὐτὸς μὲν οὖν ἔτι ἄνθρωπος εἶναι δοκῶν καὶ ἀνθρώποις ὁμιλῶν, πᾶσι τοῖς ὁμιληταῖς προὔλεγεν, ὡς μετ' ἐκεῖνον οὐκ ἔτι τὸ ἱερὸν ἔσοιτο, ἀλλὰ καὶ τὰ μεγάλα καὶ ἅγια τοῦ Σαράπιδος ἱερὰ πρὸς τὸ σκοτοειδὲς καὶ ἄμορφον χωρήσει καὶ μεταβληθήσεται, καί τι μυθῶδες καὶ ἀειδὲς σκότος τυραννήσει τὰ ἐπὶ γῆς κάλλιςα. Ὁ δὲ χρόνος ἀπήλεγξεν ἅπαντα, καὶ τὸ πρᾶγμά γε εἰς χρησμοῦ συνετελέσθη βίαν. Τούτου δὲ τοῦ γένους (οὐ γὰρ τὰς Ἡσιόδου καλουμένας Ἠοίας ἔσπευδον γράφειν) ἀπόῤῥοιαί τινες ὥσπερ ἀςέρων περιελείφθησαν, καὶ εἰς Φιλοσοφούντων ἕτερα ἄττα γένη διεσπάρησαν καὶ κατενεμήθησαν, οἷς τοῦ Φιλοσοφεῖν ἡ συγγένεια κέρδος ἦν. Τὰ πλεῖςα δὲ ἐν δικαςηρίοις, ὥσπερ ὁ Σωκράτης περὶ τὴν τοῦ βασιλέως ςοὰν, ἐκινδύνευον,

νευόν, οὕτω περιεφρόνησαν χρήματα καὶ κατεγύγησαν χρυσίον. Ἦν γοῦν αὐτοῖς φιλοσοφία, τὸ τριβώνιον καὶ τὸ μεμνῆσθαι τῆς Σωσιπάτρας, καὶ τὸν Εὐςάθιον διὰ ςόματος φέρειν, τὰ δὲ ἐν τοῖς δρωμένοις σακκία τε ἁδρὰ καὶ ὑπόμεςα βιβλιδίων, καὶ ταῦτα ὡς ἂν ἄχθος εἶναι καμήλων πολλῶν, καὶ ἐξηπίςατό γε πάνυ ἀκριβῶς τὰ
74. βιβλία· καὶ ταῦτά γε ἦν εἰς οὐδένα φέροντα τῶν παλαιῶν φιλοσόφων, ἀλλὰ διαθῆκαί τε καὶ ἀντίγραφα τούτων, καὶ συμβόλαια, καὶ περὶ πράσεων, καὶ ὅσα ὁ κακοδαίμων καὶ ὁ πρὸς τὴν πλανωμένην καὶ ἄτακτον ἄτην ἐπικλίνων βίος ἐπαινεῖν εἴωθεν. Οὕτως οὐδὲ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα Σωσιπάτρα ἐς τὸν χρησμὸν ἀπετύγχανε, καὶ τούτων γε τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι γράφειν· ὁ γὰρ λόγος οὐκ ἐπὶ τοὺς φαύλους, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἀγαθοὺς φέρειν συνεπείγεται. Πλὴν ὅσα εἷς αὐτῆς τῶν παίδων (Ἀντωνῖνος ὄνομα ἦν αὐτῷ, οὗ καὶ πρὸ βραχέος ἐπεμνήσθην, ὁ διαβαλὼν ἐς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, εἶτα τὸ Κανωβικὸν θαυμάσας τε καὶ ὑπεραγασθεὶς τοῦ Νείλου ςόμα, καὶ τοῖς ἐκείνῃ θεοῖς τε καὶ ἀῤῥήτοις ἱεροῖς ἀναθεὶς καὶ προςαρμόσας ἑαυτὸν) ταχὺ μάλα πρὸς τὴν τοῦ θείου συγγένειαν ἐπέδωκε, σώματός τε περιφρονήσας καὶ τῶν περὶ τοῦτο ἡδονῶν ἀπολυθεὶς, σοφίαν τε ἄγνωςον τοῖς πολλοῖς ἐπιτηδεύσας· περὶ οὗ προσῆκε καὶ διὰ μακροτέρων εἰπεῖν. Ἐπεδείκνυ-

ἑαυτο μὲν γὰρ οὐδὲν θεουργὸν καὶ παράλογον ἐς τὴν Φαινομένην αἴσθησιν, τὰς βασιλικὰς ἴσως ὁρμὰς ὑφορώμενος ἑτέρωσε Φερούσας· τοῦ δὲ τὴν καρτερίαν καὶ τὸ ἄκαμπτον καὶ ἀμετάςατον ἐθαύμαζον ἅπαντες. Καὶ κατῄεσάν γε παρ᾽ αὐτὸν ἐπὶ θάλασσαν οἱ κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν τότε σχολάζοντες (ἡ δὲ Ἀλεξάνδρεια διά γε τὸ τοῦ Σαράπιδος ἱερὸν ἱερά τις ἦν οἰκουμένη)· οἱ γοῦν πανταχόθεν Φοιτῶντες ἐς αὐτὴν πλῆθός τε ἦσαν τῷ δήμῳ παρισούμενοι, καὶ, μετὰ τὰς θεραπείας τοῦ θείου, παρὰ τὸν Ἀντωνῖνον ἔτρεχον, οἱ μὲν διὰ γῆς (ὅσοι γε ἔτρεχον), τοῖς δὲ ἐξήρκει τὰ ποτάμια πλοῖα, μετὰ ῥαςώνης ἐπὶ τὴν σπουδὴν ὑποΦέροντες. Συνουσίας δὲ ἀξιωθέντες, οἱ μὲν λογικὸν πρόβλημα προθέμενοι, ἀφθόνως καὶ ἀφθορῶν τῆς Πλατωνικῆς ἐνεφοροῦντο σοφίας, οἱ δὲ τῶν θειοτέρων τι προβάλλοντες, ἀνδριάντι συνετύγχανον· οὐκοῦν ἐφθέγγετο πρὸς αὐτῶν οὐδένα, ἀλλὰ τὰ ὄμματα ςήσας καὶ διαθρήσας εἰς τὸν οὐρανὸν, ἄναυδος ἔκειτο καὶ ἄτεγκτος, οὐδέ τις εἶδεν αὐτὸν περὶ τῶν τοιούτων ῥᾳδίως εἰς ὁμιλίαν ἐλθόντα ἀνθρώπων. Ὅτι δὲ ἦν τι θειότερον τὸ κατ᾽ αὐτὸν, οὐκ εἰς μακρὰν ἀπεσημάνθη· οὐ γὰρ ἔφθανεν ἐκεῖνος ἐξ ἀνθρώπων ἀπιὼν, καὶ ἥ τε θεραπεία τῶν κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ τὸ Σαραπεῖον ἱερὸν διεσκεδάννυτο, οὐχ ἡ θεραπεία μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ οἰκοδομήματα, καὶ πάντα ἐγί-

77.

νετο καθάπερ ἐν ποιητικοῖς μύθοις τῶν Γιγάντων κεκρατηκότων. Καὶ τὰ περὶ τὸν Κάνωβον ἱερὰ ταυτὸ τοῦτο ἔπασχον, Θεοδοσίου μὲν τότε βασιλεύοντος, Θεοφίλου δὲ προςατοῦντος τῶν ἐναγῶν, ἀνθρώπου τινὸς Εὐρυμέδοντος

Ὅς ποθ' ὑπερθύμοισι Γιγάντεσσιν βασίλευεν,

Εὐετίου δὲ τὴν πολιτικὴν ἀρχὴν ἄρχοντος, Ῥωμανοῦ δὲ τοὺς κατ' Αἴγυπτον ςρατιώτας πεπιςευμένου· οἵ τινες ἅμα φραξάμενοι κατὰ λίθων, καὶ λιθοξόων θυμὸν ἐπὶ ταῦτα βαλλόμενοι, πολέμου δὲ μήτε ἀκοὴν ὑφιςάμενοι, τῷ τε Σαραπείῳ κατελυμήναντο καὶ τοῖς ἀναθήμασιν ἐπολέ-
78. μησαν, ἀνανταγώνιςον καὶ ἄμαχον νίκην νικήσαντες. Τοῖς γοῦν ἀνδριάσι καὶ ἀναθήμασιν ἐς τοσόνδε γενναίως ἐμαχέσαντο, ὥςε οὐ μόνον ἐνίκων αὐτὰ, ἀλλὰ καὶ ἔκλεπτον, καὶ τάξις ἦν αὐτοῖς πολεμικὴ τὸ ὑφελόμενον λαθεῖν. Τοῦ δὲ Σαραπείου μόνον τὸ ἔδαφος οὐχ ὑφείλοντο διὰ βάρος τῶν λίθων, οὐ γὰρ ἦσαν εὐμετακίνητοι· συγχέαντες δὲ ἅπαντα καὶ ταράξαντες, οἱ πολεμικώτατοι καὶ γενναῖοι, καὶ τὰς χεῖρας ἀναιμάκτους μὲν, οὐκ ἀφιλοχρημάτους δὲ προτείναντες, τούς τε θεοὺς ἔφασαν νενικηκέναι, καὶ τὴν ἱεροσυλίαν καὶ τὴν ἀσέβειαν εἰς ἔπαινον σφῶν αὐτῶν κατελογίζοντο. Εἶτα ἐπεισῆγον τοῖς ἱεροῖς τό-

τόποις τοὺς καλουμένους μοναχοὺς, ἀνθρώπους μὲν κατὰ τὸ εἶδος, ὁ δὲ βίος αὐτοῖς συώδης, καὶ ἐς τὸ ἐμφανὲς ἔπασχόν τε καὶ ἐποίουν μυρία κακὰ καὶ ἄφραςα. Ἀλλ' ὅμως τοῦτο μὲν εὐσεβὲς ἐδόκει, τὸ καταφρονεῖν τοῦ θείου· τυραννικὴν γὰρ εἶχεν ἐξουσίαν τότε πᾶς ἄνθρωπος μέλαιναν φορῶν ἐσθῆτα, καὶ δημοσίᾳ βουλόμενος ἀσχημονεῖν· ἐς τοσόνδε ἀρετῆς ἤλασε τὸ ἀνθρώπινον! Ἀλλὰ περὶ τούτων μὲν καὶ ἐν τοῖς καθολικοῖς τῆς ἱςορίας συγγράμμασιν εἴρηται. Τοὺς δὲ μοναχοὺς τούτους καὶ εἰς τὸν Κάνωβον καθίδρυσαν, ἀντὶ τῶν νοητῶν θεῶν εἰς ἀνδραπόδων θεραπείας, καὶ οὐδὲ χρηςῶν, καταδήσαντες τὸ ἀνθρώπινον. Ὀςέα γὰρ καὶ κεφαλὰς τῶν ἐπὶ πολλοῖς ἁμαρτήμασιν ἑαλωκότων συναλίζοντες, οὓς τὸ πολιτικὸν ἐκόλαζε δικαςήριον, θεούς τε ἀπεδείκνυσαν, καὶ προσεκαλινδοῦντο τοῖς καὶ κρείττους ὑπελάμβανον εἶναι μολυνόμενοι πρὸς τοῖς τάφοις. 81.
Μάρτυρες γοῦν ἐκαλοῦντο καὶ διάκονοί τινες καὶ πρέσβεις τῶν αἰτήσεων παρὰ τῶν θεῶν, ἀνδράποδα δεδουλευκότα κακῶς, καὶ μάςιξι καταδεδαπανημένα, καὶ τὰς τῆς μοχθηρίας ὠτειλὰς ἐν τοῖς εἰδώλοις φέροντα· ἀλλ' ὅμως ἡ γῆ φέρει τούτους τοὺς θεούς. Τοῦτο γοῦν εἰς μεγάλην πρόνοιαν καὶ Ἀντωνίνου συνετέλεσεν, ὅτι πρὸς ἅπαντας ἔφασκεν τὰ ἱερὰ τάφους γενήσεσθαι· ὥσπερ που καὶ Ἰάμβλιχος ὁ μέγας (ὅπερ ἐν τοῖς κατ' ἐκεῖ-

ἐκεῖνον παραλελοίπαμεν), ἀνδρός τινος Αἰγυπτίου τὸν Ἀπόλλω καλέσαντος, τοῦ δὲ ἐλθόντος, καὶ καταπλαγέντων τὴν ὄψιν τῶν παρόντων, „ παύ- „ σασθε," ἔφη „ ἑταῖροι, θαυμάζοντες· μονο- „ μαχήσαντος γὰρ ἀνδρός ἐστιν εἴδωλον·" οὕτως ἕτερόν τί ἐστι τῷ νῷ θεωρεῖν καὶ τοῖς τοῦ σώματος ἀπατηλοῖς ὄμμασιν. Ἀλλ' Ἰάμβλιχος μὲν τὰ παρόντα δεινὰ, Ἀντωνῖνος δὲ τὰ μέλλοντα προεῖδε· καὶ τοῦτό γε αὐτοῦ μόνον ἀσθένειαν φέρει. Ἄλυπον δὲ αὐτῷ τὸ τέλος εἰς γῆρας ἄνοσον ἀφικόμενον καὶ βαθύ. Καὶ λυπηρὸν τοῖς νοῦν ἔχουσι τὸ προεγνωσμένον ἐκείνῳ τῶν ἱερῶν τέλος.

Η ΜΑΞΙΜΟΣ.

Μαξίμου καὶ πρότερον ἐμνήσθημεν, καὶ ὁ ταῦτα γράφων οὐκ ἦν ἀθέατος τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ νέος ἔτι γηραιῷ συνετύγχανε, καὶ φωνῆς τε ἤκουσεν, οἵας ἄν τις ἤκουσε τῆς Ὁμηρικῆς Ἀθηνᾶς
82. ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος. Τῷ δὲ καὶ πτηνοὶ μέν τινες ἦσαν αἱ τῶν ὀμμάτων κόραι, πολιὸν δὲ καθεῖτο γένειον, τὰς δὲ ὁρμὰς τῆς ψυχῆς διεδήλου τὰ ὄμματα. Καὶ ἁρμονία γέ τις ἐπῆν καὶ ἀκούοντι καὶ ὁρῶντι, καὶ δι' ἀμφοῖν τῶν αἰσθήσεων ὁ συνὼν ἐπλήττετο, οὔτε τὴν ὀξυκινησίαν φέρων τῶν ὀμμάτων, οὔτε τὸν δρόμον τῶν λόγων. Ἀλλ' οὐδὲ εἴ τις τῶν ἐμπειροτάτων πάνυ καὶ δεινῶν

διε-

διελέγετο πρὸς αὐτὸν, ἀντιλέγειν ἐτόλμα, ἀλλ'
ἡσυχῇ παραδόντες αὐτοὺς, τοῖς λεγομένοις ὥσ-
περ ἐκ τριπόδων εἵποντο· τοσαύτη τις ἀφροδίτη
τοῖς χείλεσιν ἐπεκάθητο. Ἦν μὲν οὖν τῶν εὖ
γεγονότων, καὶ πλοῦτος ἁδρότερος ὑπῆν αὐτῷ,
ἀδελφοὺς. δὲ εἶχε γνησίους, οὓς ἐκώλυεν εἶναι
πρώτους αὐτὸς ὤν, Κλαυδιανόν τε τὸν καταλα-
βόντα τὴν Ἀλεξάνδρειαν κἀκεῖ παιδεύσαντα, καὶ
Νυμφιδιανὸν τὸν ἐν Σμύρνῃ περιφανῶς σοφιστεύ-
σαντα. Ἦν δὲ ὁ ἀνὴρ οὗτος τῶν διαπλησθέντων
τῆς Αἰδεσίου σοφίας. Ἰουλιανοῦ δὲ τοῦ βασι-
λεύσαντος ἠξιώθη γενέσθαι διδάσκαλος. Οὗτος,
πάντων ἀνῃρημένων ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίου (ταῦτα
δὲ ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν ἀκριβέστερον γέγρα-
πται), καὶ ψιλωθέντος τοῦ γένους, Ἰουλιανὸς πε-
ριελείφθη μόνος, δι' ἡλικίαν περιφρονηθεὶς καὶ
πρᾳότητα. Εὐνοῦχοι δὲ ὅμως αὐτὸν ἀμφεπέ-
λευον βασιλικοὶ καὶ παραφυλακαί τινες ἦσαν,
ὅπως εἴη Χριστιανὸς βέβαιος· ὁ δὲ καὶ πρὸς ταῦτα
τὸ μέγεθος τῆς φύσεως ἐπεδείκνυτο. Πάντα
γοῦν οὕτω διὰ στόματος εἶχε τὰ βιβλία, ὥστε ἠ-
γανάκτουν ἐκεῖνοι πρὸς τὴν βραχύτητα τῆς παι-
δείας, ὡς οὐκ ἔχοντες ὅ, τι διδάξουσι τὸ παι- 85.
δίον. Ὡς δὲ οὔτε ἐκεῖνοι παιδεύειν εἶχον, οὔτε
Ἰουλιανὸς μανθάνειν, ἐξῄτησαν τὸν ἀνεψιὸν ἐπι-
τραπῆναί οἱ, καὶ ῥητορικῶν ἀκροάσασθαι καὶ φι-
λοσόφων λόγων. Ὁ δὲ, θεοῦ νεύσαντος, ἐπέτρε-
ψε,

ψε, περὶ τὰ βιβλία πλανᾶσθαι βουλόμενος αὐτὸν καὶ ἀργεῖν μᾶλλον ἢ τοῦ γένους καὶ τῆς βασιλείας ὑπομιμνήσκεσθαι. Τοῦτο δὲ ἐπιτραπὲν αὐτῷ, πανταχοῦ βαθέων καὶ βαρυτάτων ὑποκειμένων κτημάτων μετὰ βασιλικῆς ὑπονοίας καὶ δορυφορίας περιεφοίτα, καὶ διέξειχεν ὅπῃ βούλοιτο. Καὶ δὴ καὶ εἰς Πέργαμον ἀφικνεῖται κατὰ κλέος τῆς Αἰδεσίου σοφίας. Ὁ δὲ ἤδη μὲν εἰς μακρόν τι γῆρας ἀφίκετο, καὶ τὸ σῶμα ἔκαμνε· τῆς δὲ ὁμιλίας αὐτοῦ προεξήκεσαν καὶ ἀνὰ τοὺς πρώτους ἐφέροντο Μάξιμός τε (ὑπὲρ οὗ τάδε γράφεται) καὶ Χρυσάνθιος ὁ ἐκ Σάρδεων, Πρίσκος τε ὁ Θεσπρωτὸς ἢ Μολοσσὸς, Εὐσέβιός τε ὁ ἐκ Καρίας Μύνδου πόλεως. Καὶ συνουσίας ἀξιωθεὶς τῆς Αἰδεσίου, ὁ καὶ ἐν μειρακίῳ πρεσβύτης Ἰουλιανὸς, τὴν μὲν ἀκμὴν καὶ τὸ θεοειδὲς τῆς ψυχῆς καταπλαγεὶς, οὐκ ἐβούλετο χωρίζεσθαι, ἀλλ' ὥσπερ οἱ κατὰ τὸν μῦθον ὑπὸ τῆς διψάδος δηχθέντες, χανδὸν καὶ ἀμυστὶ τῶν μαθημάτων ἕλκειν ἐβούλετο, καὶ δῶρά γε ἐπὶ τούτοις βασιλικὰ διέπεμπεν· ὁ δὲ οὐδὲ ταῦτα προσίετο, καὶ μετακαλέσας τὸν νεανίσκον, εἶπεν·
„ ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ τὴν ψυχὴν τὴν ἐμὴν οὐκ ἀ-
„ γνοεῖς τηλικαύταις ἀκοαῖς ἀκροώμενος, τὸ δὲ
„ ὄργανον αὐτῆς συνορᾷς ὅπως διάκειται, τῆς
„ γομφώσεως καὶ πήξεως διαλυομένης εἰς τὸ
86. „ συντεθέν· σὺ δὲ εἴ τι καὶ δρᾷν βούλει, τέκνον

„ σο-

„ σοφίας ἐπήρατον (τοιαῦτα γάρ σου τὰ τῆς
„ ψυχῆς ἰνδάλματα καταμανθάνω), πρὸς τοὺς
„ ἐμοὺς παῖδας πορευθεὶς ὄντας γνησίους, ἐκεῖ-
„ θεν ῥύδην ἐμφοροῦ σοφίας ἁπάσης καὶ μαθη-
„ μάτων· κἂν τύχῃς τῶν μυστηρίων, αἰσχυνθή-
„ σῃ πάντως ὅτι ἐγένου καὶ ἐκλήθης ἄνθρωπος.
„ Ἐβουλόμην μὲν οὖν παρεῖναι καὶ Μάξιμον,
„ ἀλλ' ἐπὶ τὴν Ἔφεσον ἔσταλται. Καὶ περὶ Πρί-
„ σκου τὰ ὅμοια διελέχθην ἄν, ἀλλὰ κἀκεῖνος
„ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος πέπλευκε· λοιποὶ δὲ τῶν
„ ἐμῶν ἑταίρων Εὐσέβιός τε καὶ Χρυσάνθιος, ὧν
„ ἀκροώμενος ἐλάχιστα τὸ ἐμὸν ἐνοχλήσεις γῆ-
„ ρας." Ὡς δὲ ταῦτα ἤκουσεν Ἰουλιανὸς, τοῦ φιλοσόφου μὲν οὐδ' ὣς ἀφίστατο, προσέκειτο δὲ κατὰ τὸν πολὺν χρόνον Εὐσεβίῳ τε καὶ Χρυσανθίῳ. Ἦν δὲ ὁ Χρυσάνθιος ὁμοψύχως Μαξίμῳ τὰ περὶ θειασμὸν συνενθουσιῶν, καὶ ὑφεῖλκεν ἑαυτὸν ἐν τοῖς μαθήμασι, καὶ τὸ ἄλλο ἦθος τοιοῦτον ἔχων. Εὐσέβιος δὲ, παρόντος μὲν Μαξίμου, τὴν ἀκρίβειαν τὴν ἐν τοῖς μέρεσι τοῦ λόγου καὶ τὰς διαλεκτικὰς μηχανὰς καὶ πλοκὰς ὑπέφευγε, ἀπόντος δὲ ὥσπερ ἡλιακοῦ φέγγους ἀστὴρ ἀπέλαμπε· τοσαύτη τις εὐκολία καὶ χάρις ἐπήνθει τοῖς λόγοις. Καὶ ὁ Χρυσάνθιος παρὼν ἐπῄνει καὶ συνεπένευεν, ὅ, τε Ἰουλιανὸς τὸν ἄνδρα ἐσεβάζετο. Προσετίθη δὲ μετὰ τὴν ἐξήγησιν ὁ Εὐσέβιος, ὡς ταῦτα εἴη τὰ ὄντως ὄντα, αἱ

δὲ τὴν αἴσθησιν ἀπατῶσαι μαγγανεῖαι καὶ γοητεύουσαι, θαυματοποιῶν ἔργα, καὶ πρὸς ὑλικάς
89 τινὰς δυνάμεις παραπαιόντων καὶ μεμηνότων. Ταῦτο ἀκούων τὸ ἐπιφώνημα πολλάκις ὁ θειότατος Ἰουλιανὸς, ἰδίᾳ τὸν Χρυσάνθιον ἀπολαβὼν „εἴ τι σοι μέτεστιν ἀληθείας, ὦ φίλε Χρυσάνθιε," πρὸς αὐτὸν ἔφη „φράσον μοι σαφῶς „τίς ὁ ἐπίλογος οὗτος τῆς ἐξηγήσεως." Ὁ δὲ βαθέως μάλα καὶ σωφρόνως ἀνενεγκὼν „ἀλλὰ „πρᾶγμα ποιήσεις" ἔφη· „σοφὸν, μὴ παρ' ἐ„μοῦ ταῦτα, ἀλλὰ παρ' ἐκείνου πυθόμενος." Καὶ μαθὼν τοῦτο ἤκουσε καὶ ἐποίησε, θεόν τινα νομίσας τὸν Χρυσάνθιον ἐπὶ τῷ λόγῳ. Γενομένης δὲ τῆς συνουσίας, ὁ μὲν τὰ αὐτὰ προσεπέρραινεν, ὁ δὲ Ἰουλιανὸς θαρσαλέως ἤρετο, τί τοῦτο αὐτῷ βούλεται συνεχῶς ἐπιλεγόμενον. Ἐνταῦθα ὁ Εὐσέβιος τὴν ἑαυτοῦ πετάσας εὐγλωττίαν, καὶ τὸ εὔστομον ἐπὶ τὸ φράζειν ἀκώλυτον ἀφεὶς φέρεσθαι, „Μάξιμος" εἶπε „τίς ἐστὶ τῶν πρε„σβυτέρων ἀκροατῶν καὶ πολλὰ ἐκπεπαιδευ„μένων· οὗτος διὰ μέγεθος φύσεως καὶ λόγων „ὑπεροχὴν καταφρονήσας τῶν ἐν τούταις ἀπο„δείξεων, ἐπὶ μανίας τινὰς ὁρμήσας καὶ δρα„μὼν, συνεκάλεσεν ἡμᾶς πρώην τοὺς παρόντας „εἰς τὸ Ἑκατήσιον, καὶ πολλοὺς ἐδείκνυ τοὺς „καθ' ἑαυτοῦ μάρτυρας. Ὡς δὲ ἀπηντήσαμεν, „καὶ τὴν θεὸν προσεκυνήσαμεν· καθῆσθε μὲν, „εἶπε

,, εἶπε πρὸς ἡμᾶς, ὦ φίλτατοι ἑταῖροι, καὶ τὸ
,, μέλλον ὁρᾶτε, καὶ εἴ τι διαφέρω τῶν πολλῶν
,, ἐγώ. Τοῦτο δὲ εἰπὼν, καὶ καθεσθέντων ἡμῶν
,, ἁπάντων, χόνδρον καθαγίσας λιβανωτοῦ, καὶ
,, πρὸς ἑαυτὸν ὅντινα δήποτε ὕμνον περαίνων,
,, εἰς τοσόνδε παρῆλθεν ἐπιδείξεως, ὥςε τὸ μὲν
,, πρῶτον ἐμειδία τὸ ἄγαλμα, εἶτα καὶ γέλως 90.
,, ἦν τὸ φαινόμενον. Θορυβουμένων δὲ ἡμῶν ὑπὸ
,, τῆς ὄψεως· ἀλλὰ ταραχθήτω γε ὑμῶν ὑπὸ
,, τούτων μηδὲ εἷς, αὐτίκα γὰρ καὶ αἱ λαμπά-
,, δες ἀνάψουσιν, ἃς ἐν ταῖν χεροῖν ἡ θεὸς φέρει·
,, καὶ τοὺς λόγους ἔφθανε τὸ φῶς ταῖς λαμπάσι
,, περιφλεγόμενον. Ἡμεῖς μὲν οὖν τὸν θεατρι-
,, κὸν ἐκεῖνον θαυματοποιὸν πρὸς τὸ παρὸν κατα-
,, πλαγέντες, ἀνεχωρήσαμεν, σὺ δὲ τούτων μη-
,, δὲν θαυμάσῃς, ὥσπερ οὐδὲ ἐγὼ, τὴν διὰ τοῦ
,, λόγου κάθαρσιν μέγα τι χρῆμα ὑπολαμβά-
,, νων." Ὁ δὲ θειότατος Ἰουλιανὸς τοῦτο ἀκού-
σας „ἀλλ' ἔῤῥωσο" εἶπε „καὶ πρόσεχε τοῖς βι-
,, βλίοις, ἐμοὶ δὲ ἐμήνυσας ὃν ἐζήτουν." Καὶ ταῦ-
τα εἰπὼν, καὶ Χρυσανθίου καταφιλήσας τὴν κε-
φαλὴν, ἐπὶ τὴν Ἔφεσον ἐξώρμησε. Συντυχὼν δὲ
ἐκεῖ Μαξίμῳ, ἐξεκρέματό τε τοῦ ἀνδρὸς, καὶ
ἀτρὶξ τῆς ὅλης σοφίας εἴχετο. Ὁ δὲ Μάξιμος
ὑφηγεῖται αὐτῷ καὶ τὸν θειότατον μετακαλέσαι
Χρυσάνθιον, καὶ, γενόμενον οὕτως, μόλις ἤρκουν
ἄμφω τῇ τοῦ παιδὸς ἐς τὰς μαθήσεις εὐρυχωρίᾳ.

Ὡς δὲ καὶ ταῦτα εἶχε καλῶς, ἀκούσας τι πλέον εἶναι κατὰ τὴν Ἑλλάδα παρὰ τῷ ταῖν Θεαῖν ἱεροφάντῃ, καὶ πρὸς ἐκεῖνον ὀξὺς ἔδραμε. Τοῦ δὲ ἱεροφάντου, κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὅϛις ἦν, τοὔνομα οὔ μοι θέμις λέγειν· ἐτέλει γὰρ τὸν ταῦτα γράφοντα, καὶ εἰς Εὐμολπίδας ἦγε, καὶ οὗτός γε ἦν ὁ καὶ τὴν τῶν ἱερῶν καταϛροφὴν καὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπώλειαν ἁπάσης προγνοὺς, τοῦ συγγραφέως παρόντος, καὶ φανερῶς διαμαρτυρόμενος ὡς μεθ' αὐτὸν ἱεροφάντης γενήσοιτο, ᾧ μὴ θέμις
93 ἱεροφαντικῶν ἅψασθαι θρόνων, ἐπειδὴ θεοῖς ἑτέροις καθιέρωται, καὶ ὀμώμοκεν ἀῤῥήτους ὅρκους ἑτέρων ἱερῶν μὴ προϛήσεσθαι· προϛήσεσθαι δὲ ἔλεγεν ὅμως αὐτὸν μηδὲ Ἀθηναῖον ὄντα. Καὶ εἰς τοσόνδε προνοίας ἐξικνεῖτο· ἐφ' ἑαυτοῦ τὰ ἱερὰ κατασκαφήσεσθαι καὶ δῃωθήσεσθαι ἔφασκε, κἀκεῖνον ζῶντα ταῦτα ἐπόψεσθαι, διὰ φιλοτιμίαν περιττὴν ἀτιμαζόμενον, καὶ προτελευτήσειν γε αὐτοῦ τὴν θεραπείαν ταῖν Θεαῖν, τὸν δὲ τῆς τιμῆς ἀποϛερηθέντα, μήτε τὸν ἱεροφάντην μήτε τὸν γηραιὸν βίον ἔχειν. Καὶ ταῦτά γε οὕτως· ἅμα τε γὰρ ὁ ἐκ Θεσπιῶν ἐγένετο πατὴρ ὢν τῆς Μιθριακῆς τελετῆς, καὶ οὐκ εἰς μακρὰν πολλῶν καὶ ἀδιηγήτων ἐπικλυσθέντων κακῶν (ὧν τὰ μὲν ἐν τοῖς διεξοδικοῖς τῆς ἱϛορίας εἴρηται, τὰ δὲ, ἐὰν ἐπιτρέπῃ τὸ Θεῖον, λελέξεται), ὅτε Ἀλλάριχος ἔχων τοὺς βαρβάρους διὰ τῶν Πυλῶν παρῆλθεν,

ὥσ-

ὥσπερ διὰ ςαδίου καὶ ἱπποκρότου πεδίου τρέχων.
Τοιαύτας αὐτῷ τὰς πύλας ἀπέδειξε τῆς Ἑλλά-
δος ἥτε τῶν τὰ φαιὰ ἱμάτια ἐχόντων ἀκωλύτως
προσπαρεισελθόντων ἀσέβεια, καὶ ὁ τῶν ἱεροφαν-
τικῶν θεσμῶν παραῤῥαγεὶς νόμος καὶ σύνδεσμος.
Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐς ὕςερον ἐπράχθη, καὶ ὁ λόγος
διὰ τὴν πρόγνωσιν παρήνεγκε. Τότε δὲ ὁ μὲν
Ἰουλιανὸς τῷ θειοτάτῳ ἱεροφαντῶν συγγενόμενος
καὶ τῆς ἐκεῖθεν σοφίας ἀρυσάμενος χανδὸν, ὁ
μὲν ὑπὸ τὸν Κωνςάντιον ἀπήγετο σφοδρῶς, ὡς
παραβασιλεὺς ὢν εἰς τὸν Καίσαρα, Μάξιμος δὲ
ἦν κατὰ τὴν Ἀσίαν, Αἰδεσίου δὲ μεταλλάξαν-
τος, πήχεσι δὲ ἐπὶ πᾶσαν σοφίαν αὐξόμενος·
ὥςε ὁ μὲν Ἰουλιανὸς ἔτυχεν ὧν οὐκ ἐβούλετο 94.
μὲν, ἀλλ᾽ ἠναγκάζετο. Πεμφθεὶς δὲ Καῖσαρ
ἐπὶ Γαλατίας οὐχ ἵνα βασιλεύῃ τῶν ἐκείνῃ μό-
νον, ἀλλ᾽ ἵνα ἐν τῇ βασιλείᾳ διαφθαρῇ, παρὰ
δόξαν ἅπασαν ἐκ τῆς τῶν θεῶν προνοίας ἀνήνεγ-
κεν, πάντας μὲν λανθάνων ὅτι θεραπεύει θεοὺς,
πάντας δὲ νικῶν ὅτι ἐθεράπευε θεοὺς, καὶ τόν τε
Ῥῆνον ἐπεραιώθη, καὶ πάντα ὅσα ὑπὲρ ἐκεῖνον
ἔθνη βάρβαρα συνελὼν καὶ δουλωσάμενος, πολ-
λῶν ἐπιβουλῶν καὶ μηχανημάτων πλεκομένων
αὐτῷ (ὡς ἐν τοῖς περὶ ἐκεῖνον ἀναγέγραπται),
τὸν ἱεροφάντην μετακαλέσας ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ
σὺν ἐκείνῳ τινὰ μόνοις ἐκείνοις γνώριμα διαπραξά-
μενος, ἐπὶ τὴν καθαίρεσιν ἠγέρθη τῆς Κωνςαντίου
τυ-

τυραννίδος. Ταῦτα δὲ συνήδεσαν Ὀριβάσιος ἐκ τοῦ Περγάμου, καί τις τῶν ἐκ Λιβύης, ἣν Ἀφρικὴν καλοῦσι Ῥωμαῖοι κατὰ τὸ πάτριον τῆς γλώττης, Εὐήμερος. Ταῦτα δὲ πάλιν ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν βιβλίοις ἀκριβέστερον εἴρηται. Ὡς δ' οὖν καθεῖλε τὴν τυραννίδα Κωνσταντίου, καὶ τὸν ἱεροφάντην ἀπέπεμψεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, καθάπερ θεόν τινα ἀποπέμπων φανέντα, καὶ παρασχόντα ἃ ἐβούλετο, καὶ βασιλικά γε αὐτῷ δῶρα θεραπείαν συνέπεμψε πρὸς τὴν ἐπιμέλειαν τῆς Ἑλλάδος ἱερῶν, τὸν Μάξιμον εὐθὺς μετεπέμψατο καὶ τὸν Χρυσάνθιον. Καὶ μία γε ἦν ἐπ' ἀμφοῖν ἡ κλῆσις. Τοῖς δὲ ἐπὶ τοὺς θεοὺς καταφεύγειν ἐδόκει, καὶ ἄνδρες οὕτω δραστήριοι καὶ πεῖραν ἔχοντες, καὶ συνενεγκόντες εἰς ταὐτὸ τὴν πεῖραν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα ὀξυδορκίαν καὶ διάθρησιν τῆς
97. ψυχῆς ἀνεγείραντες καὶ συστησάμενοι, σημείοις ἐγχρίπτουσιν ἀπηνέσι καὶ ἀγρίοις. Ἐκεῖνοι ᾔδεσαν τὰ φανθέντα σημεῖα. Ὁ μὲν οὖν Χρυσάνθιος εὐθὺς καταπλαγεὶς καὶ πρὸς τὴν ὄψιν ὑποπτήξας, τὴν γλῶσσαν ἐνδακὼν, „οὐ μενετέον" εἶπεν „ἐμοὶ μόνον ἐνταῦθα, ὦ Μάξιμε φίλτατε, ἀλλὰ καὶ φωλευτέον." ὁ δὲ ἀναστήσας ἑαυτὸν „ἀλλ' ἐπιλελῆσθαί μοι δοκεῖς," εἶπεν „ὦ Χρυσάνθιε, τῆς παιδείας ἣν ἐπαιδεύθημεν, „ὡς τῶν ἄκρων γέ ἐστιν Ἑλλήνων καὶ ταῦτα πε„παιδευμένων, μὴ πάντως εἴκειν τοῖς πρώτως

„ἀπαν-

„ ἀπαντήσασιν, ἀλλ᾽ ἐκβιάζεσθαι τὴν τοῦ θείου
„ Φύσιν ἄχρις ἂν ἐπικλίνοις πρὸς τὸν θεραπεύον-
„ τα·" Χρυσανθίου δὲ ὑπολαβόντος „ ἴσως σὺ
„ ταῦτα πράττειν εἶ δεινὸς καὶ τολμηρὸς, ἐγὼ
„ δὲ τούτοις οὐκ ἂν μαχεσαίμην τοῖς σημείοις"
καὶ μετὰ τοὺς λόγους ἀποχωρήσαντος, ὁ μὲν
Μάξιμος ἐπέμενεν ἅπαντα πράττων, ἕςε ἔτυ-
χεν ὧν ἐβούλετο καὶ κατεπεθύμει· ὁ δὲ Χρυσάν-
θιος ἀκινητότερος ἐπέμενεν ἀνδριάντος, τοὺς ἐξ
ἀρχῆς πεπηγότας παρ᾽ ἑαυτῷ λογισμοὺς μηδὲ
κινῆσαι διανοούμενος. Πάντες οὖν ἄνθρωποι πα-
ρὰ τὸν Μάξιμον ἤδη συνετρόχαζον κατὰ τὴν Ἀ-
σίαν, ὅσοι τε ἦσαν ἐν ἀρχαῖς καὶ ὅσοι τούτων
ἀπολέλυντο, τό, τε κρεῖττον τῶν βουλευτηρίων.
Καὶ δῆμος ἐςενοχώρει τὰς προόδους τῷ Μαξίμῳ
μετὰ βοῆς πηδῶντες, ἣν δῆμος, ὅταν τινὰ θερα-
πεύῃ, ἐκ πολλοῦ μεμελέτηκεν· αἵ τε γυναῖκες
παρὰ τὴν γυναῖκα τῇ πλαγίᾳ θύρᾳ παρεισεχέον-
το, τὴν εὐδαιμονίαν θαυμάζουσαι καὶ μεμνῆσθαι
σφῶν ἀξιοῦσαι. Ἡ δὲ Φιλοσοφίας ἕνεκεν Μάξι- 98.
μον οὔτε γράμματα εἰδότα ἀπέφαινεν. Ὁ μὲν
οὖν Μάξιμος ὑπὸ τῆς Ἀσίας πάσης προσκυνού-
μενος, ἐπὶ τὴν συντυχίαν ἀνῄει τοῦ βασιλέως,
Χρυσάνθιος δὲ ἔμεινε κατὰ χώραν, ἐκεῖνο θεοῦ
κατ᾽ ὄναρ, ὡς πρὸς τὸν ταῦτα γράφοντα ἔλεγεν
ἐς ὕςερον, εἰπόντος·

Ὅς γε θεοῖς ἐπιπείθηται μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ.

Ὡς δὲ καὶ ὁ Μάξιμος μετὰ τοσαύτης πομπείας ἐπὶ τὴν Κωνςαντινούπολιν ὥρμησέ τε καὶ διὰ ταχέων εἰς αὐτὴν παρελθὼν ἐξέλαμψεν, ὅ, τε γὰρ βασιλεὺς καὶ οἱ βασιλευόμενοι πάντα ἦσαν ἐπὶ Μαξίμῳ, νὺξ καὶ ἡμέρα διέφερεν αὐτοῖς οὐδὲν, οὕτως ὑπὲρ τῶν παρόντων ἐπὶ τοὺς θεοὺς ἅπαντα ἀνέφερον. Ἐνταῦθα ὁ μὲν Μάξιμος βαρὺς ἦν ἤδη περὶ τὰ βασίλεια, ςολήν τε ἁβροτέραν ἢ κατὰ φιλόσοφον περιχεόμενος, καὶ πρὸς τὰς ἐντεύξεις ὢν χαλεπώτερος καὶ δυσχερέςερος· ὁ δὲ βασιλεὺς ἠγνόει τὰ πραττόμενα. Μεταπέμψασθαι γοῦν αὐτοῖς, ἐκβιασαμένου τοῦ βασιλέως, ἔδοξε καὶ τὸν Πρίσκον· ὁ δὲ Μάξιμος ἀπήτει προσαναγκάζων καὶ τὸν Χρυσάνθιον. Καὶ ἄμφω γε ἦσαν μετάπεμπτοι, ὁ μὲν Πρίσκος ἐκ τῆς Ἑλλάδος, Χρυσάνθιος δὲ ἀπὸ Λυδίας καὶ Σάρδεων. Καὶ οὕτω γε ἐξεκρέματο τῆς τοῦ ἀνδρὸς συνουσίας ὁ θεσπέσιος Ἰουλιανὸς, ὥςε τοῖς μὲν ὡς φίλοις ἐπέςειλε, καθάπερ θεοὺς ἱκετεύων ἐλθεῖν καὶ συνεῖναι· τῷ δὲ Χρυσανθίῳ καὶ γυναῖκα εἶναι πυθόμενος, Μελιτὴν ὄνομα ἔχουσαν καὶ ὑπ' αὐτοῦ θαυμαζομένην διαφερόντως, τοῦ δὲ ταῦτα γράφοντος ἀνεψιὰν, ἰδίᾳ που καθίσας ἑαυ-
101 τὸν, καὶ πρὸς τὴν γυναῖκα ἐπέςειλεν αὐτὸς γράφων, οὐδενὸς εἰδότος, καὶ παντοίας ἀφιεὶς φω-

νὰς

νας, τὸν ἄνδρα πείθειν μηδαμῶς ἀπαγορεῦσαι τὴν ἔξοδον, καὶ τὴν πρὸς Χρυσάνθιον αἰτήσας ἐπιστολὴν, εἶτα ἐσβαλὼν ἐκείνην καὶ σφραγῖδα ἀμφοτέραις ἐπιθεὶς, ὡς ἂν τὴν μίαν τοὺς ἄξοντας ἔστειλεν, πολλὰ καὶ ἀπὸ στόματος φράσας ἃ χρήσιμα ἐνόμιζε πρὸς τὸ

Ῥηϊδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.

Ὁ μὲν οὖν Πρίσκος ἦλθε, καὶ ἐλθὼν ἐσωφρόνει· καί τοι γε οὐκ ἐλάττους ἦσαν αὐτὸν οἱ θεραπεύοντες, ἀλλ' ἔμενεν ὅμως ἀκίνητος, οὐχ ὑπὸ τῆς βασιλείας ἐπαιρόμενος, ἀλλὰ τὴν βασιλείαν καταφέρων καὶ ὁμαλίζων ἐς τὸ φιλοσοφώτερον. Ὁ δὲ Χρυσάνθιος οὐδὲ ταύταις ἑάλω ταῖς ἄρκυσι καὶ μηχαναῖς, ἀλλὰ τοῖς θεοῖς ἐντυχὼν, ὡς τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἦν ἀμετάβλητα, καὶ αὐτὸς εἵπετο τοῖς θεοῖς, καὶ πρὸς τὸν βασιλέα ἐπέστειλεν, ὡς ὑπὲρ τοῦ βασιλέως, ἡ κατὰ Λυδίαν ὑπὲρ αὐτοῦ γίνοιτο μόνον, καὶ οἱ θεοὶ ταῦτα ἔφραζον. Ὁ δὲ ὑπώπτευσε μὲν τὴν ἀποτυχίαν τῆς κλήσεως, ἀρχιερέα δὲ ἀποδείξας τόν τε ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα τῆς Λυδίας, καὶ ὑπ' ἐκείνοις ἐπιτρέψας εἶναι τῶν ἄλλων τὴν αἵρεσιν, αὐτὸς ἐπὶ τὸν Περσικὸν συνήγετο πόλεμον. Μαξίμου δὲ καὶ Πρίσκου συνεπομένων, καὶ ἄλλοι δέ τινες συμπαρωμάρτουν εἰς πλῆθος συντελοῦντες, ἑαυ-

τοὺς ἐγκωμιαζόντων ἀνθρώπων ὄχλος καὶ σφόδρα γε διογκουμένων, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἔφησεν αὐτοῖς
102. συντετυχηκέναι. Ὡς δὲ τὰ πράγματα συντόνως ἀπὸ τῶν μεγάλων ἐκείνων καὶ λαμπρῶν ἐλπίδων ἐς τὸ ἀφανὲς καὶ ἄμορφον κατεῤῥάγη καὶ διωλίσθησεν (ὡς ἐν τοῖς διεξοδικοῖς τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν εἴρηται), ὅ, τε Ἰοβιανὸς ἐβασίλευσε καὶ τιμῶν τοὺς ἄνδρας διετέλεσεν· εἶτα μάλα ταχέως καὶ σφοδρῶς συναπῆλθε τῷ προβασιλεύσαντι (εἴ γε μὴ παρὰ τοὺς πλείονας οὕτως ἀπῆλθε!), Βαλεντινιανός τε καὶ Βάλης ἐπέςησαν τοῖς πράγμασιν. Ἐνταῦθα συναρπάζονται μὲν Μάξιμος καὶ Πρίσκος, πολὺ τῆς κλήσεως διαφερούσης ἢ ὅτε Ἰουλιανὸς ἐκάλει. Ἐκείνη μὲν γάρ τις ἦν πανηγυρικὴ καὶ πρὸς τιμὴν περιττῶς διαλάμπουσα, ταύτης δὲ τῆς δευτέρας πρὸ τῶν ἐλπιζομένων καὶ τὸ φαινόμενον κίνδυνος ἦν, οὕτως ἀτιμία τις ἁδρὰ καὶ περιφανὴς κατεκέχυτο τῶν ὁρωμένων. Ἀλλ' ὁ μὲν Πρίσκος οὐδὲν ὑποςὰς δεινὸν, ἀλλὰ καὶ προσμαρτυρηθεὶς ἀγαθὸς εἶναι καὶ γεγενῆσθαι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα· καὶ ὁ ταῦτα γράφων ἐπαιδεύετο κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους παῖς ὢν καὶ εἰς ἐφήβους ἄρτι τελῶν. Ὁ δὲ Μάξιμος, πολλοὶ μὲν γὰρ αὐτοῦ κατεβόων δημοσίᾳ τε ἐν τοῖς θεάτροις καὶ ἰδίᾳ πρὸς τὸν βασιλέα, θαυμαςὸς δὲ ἦν καὶ οὕτως, ὅτι πρὸς τοσαύτας ἀνέφερε

συμ-

συμφορᾶς· πλὴν ἐς τὸ βαθύτατον αὐτὸν τῆς τιμωρίας περιάγουσι, τοσούτων τιμήσαντες χρημάτων, ὅσα μήτε ἀνὴρ ἀκούειν ἐδύνατο φιλοσόφων (ὑπώπτευον γὰρ αὐτὸν τὰ πάντων ἔχειν), καὶ μετεγίνωσκον, καὶ ὀλίγου τιμήσαντες αὐτῷ. Καὶ ἀνεπέμφθη γε εἰς τὴν Ἀσίαν ἐπὶ καταβολῇ τῶν χρημάτων, καὶ ὅσα μὲν ἔπασχεν ὑπὲρ 105.
πᾶσάν ἐςι τραγῳδίαν, καὶ οὐδεὶς ἂν εἴη μεγαλόφωνος, οὐδὲ ἡδόμενος κακοῖς, ὥςε ἐξαγγέλλειν ἀνδρὸς τοσούτου τηλικαύτας συμφοράς. Μικρὰ γὰρ καὶ ἡ Περσῶν λεγομένη σκάφευσις, καὶ οἱ γυναικεῖοι τῶν Ἀρτάβρων σκαλισμοὶ, πρὸς τὰς ἐπιφερομένας ὀδύνας τῷ σώματι. Καὶ θαυμασία γυνὴ παρῆν καὶ ὑπερήλγει. Ὡς δὲ ἦν ἄπειρον, καὶ ἐπετείνετο, „πριαμένη," φησὶν „ὦ γύναι, „φάρμακον ἐπίδος καὶ ἐλευθέρωσον." Ἡ δὲ καὶ ἐπρίατο καὶ παρῆν ἔχουσα. Ἐνταῦθα ὁ μὲν ᾔτει πιεῖν, ἡ δὲ ἠξίωσε προπιεῖν, καὶ αὐτίκα γε ἀπολομένης, τὴν μὲν οἱ προσήκοντες ἔθαπτον· ὁ δὲ Μάξιμος ἔπιεν οὐκέτι.

Ἐνταῦθα δὴ πᾶς λόγος ἐλάττων, καὶ πᾶν ὅσον ἂν τὸ ποιητικὸν ὑμνήσειε γένος, πρὸς τὰς Κλεάρχου πράξεις. Ἦν μὲν γὰρ ὁ Κλέαρχος ἐκ Θεσπρωτῶν τῶν εὐδαιμόνων, καὶ διαφερόντως περὶ δόξαν καλὴν γενόμενος, τῶν πραγμάτων ἤδη μεταβεβλημένων, καὶ Βαλεντινιανοῦ μὲν εἰς τὴν ἑσπέραν ἀποκεχωρηκότος, τοῦ δὲ βασιλέως Βάλεν-

λεντος κινδύνοις τοῖς ἐσχάτοις ἐμβεβηκότος, καὶ οὐ τὸν περὶ βασιλείας, ἀλλὰ τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχοντος (ὁ γὰρ Προκόπιος ἀνταναςὰς πολλαῖς καὶ ἀπείροις δυνάμεσι, πανταχόθεν αὐτὸν περιέκοπτεν εἰς τὸ συνήμεναι), τῆς οὖν Ἀσίας ἁπάσης κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ὁ Κλέαρχος ἐπεςάτει, ὅση κατὰ τὴν ἐξουσίαν ἀφ' Ἑλλησπόντου διὰ Λυδίας καὶ Πισιδίας ἐπὶ Παμφυλίαν ἀφορίζεται. Πολλὴν εἰς τὰ πράγματα συνέφερεν εὔνοιαν, τῷ τε σώματι παραβαλλόμενος ἐς τοὺς
106. πρώτους κινδύνους, καὶ πρὸς τὸν τῆς αὐλῆς ἔπαρχον ἄντικρυς διαφερόμενος, ὥςε οὐδὲ ὁ βασιλεὺς τὴν διαφορὰν ἠγνόει. Καί τοι γε ἦν ἔπαρχος Σαλούτιος, ἀνὴρ καὶ ἐπὶ τῆς Ἰουλιανοῦ βασιλείας κοσμήσας τὴν ἑαυτοῦ τύχην, ἀλλ' ὅμως τήν τε βλακείαν αὐτοῦ διὰ τὸ γῆρας ἀπήλεγξε καὶ Νικίαν ἀπεκάλει· καὶ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον μοσχεύειν καὶ ῥωννύναι τὴν ψυχὴν ὑπ' ἀναγνώσεώς τε καὶ τῆς ἱςορικῆς ἐμπειρίας. Χωρησάντων δὲ καλῶς τῶν πραγμάτων, ὁ Βάλης ὑπερηγάσθη τὸν Κλέαρχον, καὶ οὐκ ἀπέλυσε τῆς ἀρχῆς, ἀλλ' εἰς ἀρχὴν μετέςησε μείζονα, ἀνθύπατον αὐτὸν ἐπιςήσας τῆς νῦν ἰδίως Ἀσίας καλουμένης. Αὕτη δὲ ἀπὸ Περγάμου τὸ ἁλιτενὲς ἐπέχουσα πρὸς τὴν ὑπερκειμένην ἤπειρον ἄχρι Καρίας ἀποτέμνεται, καὶ ὁ Τμῶλος αὐτῆς περιγράφει τὸ πρὸς Λυδίαν. Ἔςι δὲ ἀρχῶν ἐνδοξοτάτη, καὶ οὐ κα-

τά-

τήκοος τοῦ τῆς αὐλῆς ἐπάρχου, πλὴν ὅσα γε νῦν πάλιν ἐς τὸν νεώτερον τουτονὶ θόρυβον ἅπαντα συμπεφύρατα καὶ ἀνατετάρακται. Τότε δὲ τὴν ὑγιαίνουσαν Ἀσίαν ἀπολαβὼν ὁ Κλέαρχος, εὗρεν ἐκεῖ τὸν Μάξιμον κατατεινόμενον ταῖς βασάνοις, καὶ μόλις ἀνέχοντα. Θεῖον δὴ τὸ μετὰ ταῦτά ἐστιν εἰπεῖν ἔργον (οὐ γὰρ ἄν τις οὕτως τὸ παράλογον ἐς ἄλλον τινὰ ἀναφέροι δικαίως ἢ θεόν)· τούς τε γὰρ στρατιώτας ἅπαντας οἳ ταύταις ἐφεστήκεσαν ἀλήκτως ταῖς κολάσεσι, μείζονι βίᾳ φυγεῖν ἠπηνάγκασε, καὶ τὸν Μάξιμον ἀνῆκε τῶν δεσμῶν, ἐπιμέλειάν τε ἐποιήσατο τοῦ σώματος, καὶ ὁμοτράπεζον ἔθετο, καὶ πρὸς τὸν βασιλέα 109 τοσαύτῃ κατεχρήσατο παρρησίᾳ, ὥστε ὁ βασιλεὺς ἤδη καὶ μεθῆκε τὴν ψυχὴν, καὶ πάντα γε συνεχώρησεν ὅσα Κλέαρχος ἔπειθε. Τῷ γοῦν Σαλουτίῳ τὴν ἀρχὴν παραλύσας, Ἐξόνιον ἐπενόησε τοῖς τῆς αὐλῆς ἔργοις. Ὁ δὲ Κλέαρχος τούς τε κολαστῆρας ἐκείνους στρατιώτας, καὶ ὅσων κατὰ τὸν ἀτυχῆ χρόνον ἐκεῖνον ἦσαν ὑφελόμενοί τι καὶ ὑβρίσαντες, τοὺς μὲν ἠμύνετο, τοὺς δὲ εἰσεπράττετο· καὶ πάντες τοῦτο διὰ στόματος εἶχον ὡς εἴη δεύτερος Ἰουλιανὸς τῷ Μαξίμῳ. Ἐνταῦθα δὴ καὶ δημοσίας τινὰς ἐπιδείξεις ὁ Μάξιμος ἐποιήσατο, ἀλλ' (οὐ γὰρ ἐπεφύκει πρὸς θέατρον) τὴν δόξαν εἰς ἐλάχιστον ἤνεγκεν· ὡς ἀνέφερεν ἑαυτὸν; διαλεγόμενος πάλιν, πολλὰ γοῦν

τῶν

τῶν τε κτημάτων κατεκομίζετο, καὶ τῶν ἑτέρως πως διακεκλεμμένων, καὶ ἦν ταχὺ μάλα ὄλβιος, καὶ ὥσπερ ἄρτι παριὼν εἰς τὴν Ἰουλιανοῦ βασιλείαν. Ὁ δὲ καὶ εἰς τὴν Κωνςαντινούπολιν περιφανὴς ὢν ἐπεδήμησε, καὶ πάντες αὐτὸν ἐδεδοίκεσαν, τήν τε τύχην ἀνιςαμένην ὁρῶντες· καὶ τῆς ἀσινότητος τῆς περὶ θεουργίας ἐςὶ μὲν πεπειρασμένος, τὴν δὲ ἐς τόνδε ἐπὶ πλέον ἐδόξαζεν. Ἐνταῦθα δὲ αὐτῷ πάλιν διὰ τὸ πολὺ κλέος τραχύτερον ἀνέφυ πάθος. Οἱ γὰρ περὶ τὰ βασίλεια ταῖς βασα τινὰ συςησάμεναι καὶ προςηστάμενοι μαντεῖον ἰδιωτικὸν (οὐ παντός ἐςι καταμαθεῖν ὃ λέγω), χρησμοῦ τινὸς ἐκπεσόντος ἀσαφεςέρου, τὸν χρησμὸν ἐπὶ τὸν Μάξιμον ἀνήνεγκαν, τὸ μὲν πρᾶγμα οὐχ ὁμολογήσαντες, ὡς δ᾽ ἂν αὐτοῦ χρήσαντος καὶ ἀνελόντος τι σαφέςερον
110. βουλόμενοι μαθεῖν· δεδείκτω γὰρ τότε τὰ τῶν θεῶν, Μάξιμον δὲ μὴ μόνον τὰ τῶν θεῶν εἰδέναι, κἂν ἐπικεκαλυμμένα πρὸς τοὺς ἄλλους φέρηται. Ὁ δὲ τὸν νοῦν ἐπιςήσας καὶ διαθρῶν τὰ λεγόμενα, τὸ κεκρυμμένον μὲν ἐν τοῖς λόγοις, ὂν δὲ ἀληθῶς, εἶδεν ὀξέως, καὶ μαντείων ἀληθέςερον ἐξήνεγκεν, ὡς τόν τε ἀναγνόντα (λέγων ἑαυτὸν) ἀπώλεσαν, καὶ πάντας, οὐ τοὺς εἰδότας τὴν τάξιν μόνον, προσέθηκεν, ἀλλὰ καὶ τὸ κολασθησόμενον ἀδίκως πλέον ἀπέφηνεν, ἐξ ἀδύτων δὲ ἐπέθηκεν ὅτι „ μετὰ τὴν ἀπάντων κοινὴν καὶ πολύ-

„ τρο-

„ τρόπον φθορὰν, ἐν ᾗ τὸν φόνον εἰργάσμεθα,
„ ὁ βασιλεὺς ξένον τινὰ ἅμα φθαρήσεται τρό-
„ πον, οὐδὲ ταφῆς ἀξιωθεὶς οὐδὲ ἐνδόξου τά-
„ φου." Καὶ ταῦτα ἔσχεν οὕτως, καὶ ἐν τοῖς διεξοδικοῖς ἀκριβέστερον γέγραπται. Ἑαλώκεσαν μὲν γὰρ αὐτίκα οἵ τε συστησάμενοι καὶ ἀριθμήσαντες· πάντων δὲ πανταχόθεν ἁρπαζομένων καὶ κατακοπτομένων, ὥσπερ ἀλεκτορίδων ἐν ἑορτῇ καὶ συμποσίῳ κοινὴν εὐωχίαν ἔχοντι, καὶ ὁ Μάξιμος συνηρπάσθη μὲν, καὶ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἦλθεν, ἔνθα ὁ βασιλεὺς διέτριβεν· αἰσχυνθέντες δὲ αὐτοῦ τὸν φόνον, ὡς πάντα ἐπὶ τῆς κρίσεως ἠλέγχθη, καὶ ὅτι κατέγνω τῶν ἐγχειρησάντων, καὶ ὅτι προεῖπεν ἀκριβῶς ἅπαντα, καθάπερ ἐν τῷ Μαξίμου σώματι θεόν τινα κολάζοντες, φονικήν τινα καὶ μαγειρώδη ψυχὴν τὸν Φῆστον ἐπὶ τὴν Ἀσίαν αὐτῷ συνεξέπεμψαν, τὴν Ἀσίαν τοιούτου τινὸς ἀξιώσαντες. Ὁ δὲ παραγενόμενος τὸ προσαχθὲν ἔπραξε καὶ παρ' ἑαυτοῦ προσέθηκεν, ἄφθονόν τινα χορηγίαν τῷ σφώδει καὶ λε- 113
λυσσηκότι τῆς ψυχῆς νέμων· πολλοὺς γὰρ προκατακόψας αἰτίους τε καὶ ἀναιτίους, καὶ τὸν μέγαν Μάξιμον αὐτοῖς ἐπέσφαξε. Κἀκεῖνο μὲν εἶχεν ἡ μαντεία τέλος, ἀπέβαινε δὲ καὶ τὰ λειπόμενα· ὅτε γὰρ βασιλεὺς ἐν μεγάλῃ τῶν Σκυθῶν μάχῃ ξένον τινὰ ἠφανίσθη τρόπον, ὥστε οὐδὲ ὀστέον εἰς ἀναίρεσιν εὑρέθη. Προσεπέθηκε δὲ ὁ

δαί-

δαίμων καὶ ἕτερόν τι μεῖζον· ὁ γὰρ Φῆςος ἐκεῖνος (καὶ ταῦτα δὲ ἀκριβῶς ὁ γράφων παρὼν συνηπίςατο) παραλυθεὶς τῆς ἀρχῆς, καὶ ἀποδημήσας πρὸς τὸν νεωςὶ βασιλεύοντα Θεοδόσιον, εἶτα ἐπανελθὼν (ἐγεγαμήκει γὰρ ἐκ τῆς Ἀσίας γάμον τυραννίδι πρέποντα), καὶ τὴν τρυφὴν ἐπιδεικνύμενος καὶ τὸ διαπεφευγέναι τὰ ἐγκλήματα, ἑορτήν τε ἐπήγγελλε πολυτελῆ τοῖς ἐν ἀξιώματι καὶ κατὰ εὐγένειαν προβεβηκόσιν (ἡ τρίτη δὲ ἦν ἡμέρα τῶν καλανδῶν ἃς οὕτως Ἰανουαρίας ἡμέρας Ῥωμαῖοι προσονομάζουσι), καὶ προσκυνήσαντες πάντες αὐτῷ ὑπέσχοντο τὴν εὐωχίαν. Ὁ δὲ παρῆλθε μὲν εἰς τὸ τῶν Νεμέσεων ἱερὸν (καί τοι γε οὐδέποτε Φήσας θεραπεύειν θεοὺς, ἀλλ' οὓς ἐκόλασεν, ἅπαντας διὰ τοῦτο ἀνῃρηκώς), παρελθὼν δὲ ὅμως, αὐτοῖς ὄναρ ἀπήγγειλε καὶ κατεδάκρυε τὴν ὄψιν διηγούμενος. Τὸ δὲ ὄνειρον ἦν· τὸν Μάξιμον ἔφασκε τραχηλάγχην ἐπιλαβόμενον ἕλκειν αὐτὸν εἰς τὸν ᾅδην, ὡς δικασόμενον ἐπὶ τοῦ Πλουτέως. Οἱ δὲ παρόντες, καί περ δεδιότες καὶ πρὸς τὸν ὅλον τοῦ ἀνδρὸς ἀναφέροντες
114. βίον, τά τε δάκρυα ἀπέψηχεν ἕκαςος, καὶ ταῖν Θεαῖν ἐκέλευον εὔχεσθαι· ὁ δὲ ἐπείθετο καὶ ηὔχετο. Ἐξιόντι δὲ αὐτῷ, τοῖν ποδοῖν ἀμφοῖν ὑπενεχθέντων, ἐπὶ τὰ νῶτα ἐξολισθαίνει τὸ σῶμα, καὶ ἄναυδος ἔκειτο· καὶ ἀπενεχθεὶς αὐτίκα ἐτελεύτησε, καὶ τοῦτο ἔδοξεν εἶναι τῆς Προνοίας ἔργον ἄριςον.

ΠΡΙΣΚΟΣ.

Περὶ δὲ Πρίσκου, τὰ μὲν πολλὰ κατὰ τὴν περιπεσοῦσαν ἀνάγκην, καὶ πρότερον εἴρηται, ὅθεν γε ἦν· ἴδιον δὲ κατὰ τὸ ἦθος αὐτοῦ τοιοῦτον ἀπομνημονεύεται. Κρυψίνους τε ἦν ἄγαν καὶ βαθυγνώμων, μνήμης τε εἰς ἄκρον ἀφιγμένος, καὶ τὰς δόξας ἁπάσας τῶν παλαιῶν συνῃρηκὼς καὶ ἐπὶ ςόματος ἔχων· κάλλιςος δὲ ὢν καὶ μέγας ὀφθῆναι, καὶ ἀπαίδευτος ἂν ἔδοξεν εἶναι διὰ τὸ μόλις χωρεῖν ἐς διάλεξιν, ἀλλ᾽ ὡς θησαυρόν γέ τινα ἐφύλαττε τὰ δόγματα, καὶ τοὺς εὐκόλως περὶ αὐτῶν προϊεμένους φωνὴν ἀσώτους ἔφασκεν. Οὐ γὰρ νικώμενον ἐν ταῖς διαλέξεσιν ἐξημεροῦσθαι μᾶλλον ἔφασκεν, ἀλλὰ πρὸς τὴν δύναμιν τῆς ἀληθείας ἀντιβαίνοντα, ταῖς δὲ ἡδοναῖς καὶ τῷ φιλοσωμάτῳ κατακλώμενον ἀγριοῦσθαι, καὶ μισολόγον τε ἅμα καὶ μισοφιλόσοφον ἀποτελεῖσθαι καὶ διαπράττεσθαι. Διὰ ταύτην οὖν τὴν αἰτίαν ἐπεῖχε τὰ πολλὰ, καὶ βραδὺς ἦν καὶ ὀγκώδης κατὰ τὸ ἦθος, καὶ τὸ ἦθος ἐφύλαττεν οὐ μόνον ὅτε ἑταίροις καὶ ὁμιληταῖς συνῆν, ἀλλ᾽ ἐκ νεότητος αὐτῷ τὸ ἀξίωμα συνεγήρασεν. Ὁ γοῦν Χρυσάνθιος πρὸς ταῦτα γράφοντα ἔλεγεν, ὡς ὁ 117.
μὲν Αἰδεσίου τρόπος κοινὸς ἦν καὶ δημοτικὸς, καὶ

με-

μετά γε τοὺς ἄθλους ὅσοι περὶ λόγους ἦσαν, πρὸς περίπατον ἐξῄει κατὰ τὸ Πέργαμον, καὶ τῶν ἑταίρων παρῆσαν οἱ τιμιώτεροι· ὁ δὲ διδάσκαλος ἁρμονίαν τινὰ καὶ ἐπιμέλειαν πρὸς τὸ ἀνθρώπειον ἐμφυτεύων τοῖς μαθηταῖς, ὡς ἀσυφήλους αὐτοὺς ἑώρα, καὶ δι' ἀγερωχίαν τῶν δογμάτων ὑπέρφρονας, καὶ τὰ πτερὰ μακρότερα καὶ ἁπαλώτερα τοῦ Ἰκαρίου, καταβιβάζων αὐτοὺς οὐκ ἐπὶ τὸν πόντον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν γῆν καὶ τὸ ἀνθρώπινον. Αὐτὸς ὁ ταῦτα διδάσκων λαχανόπωλίν τε ἀπαντήσας ἡδέως ἂν εἶδε, καὶ τὴν πορείαν ἐπιςήσας προσεφθέγξατο, καὶ περὶ τιμῆς ἂν διειλέχθη πρὸς αὐτὴν, ὅ, τι πολὺ τὸ καπηλεῖον ἐργάζεται, καὶ ἅμα διῄει τὴν γεωργίαν τοῦ λαχάνου πρὸς αὐτήν. Καὶ πρὸς ὑφάντην τοιοῦτον ἄν τι ἐποίησεν ἕτερον, καὶ πρὸς χαλκέα καὶ τέκτονα. Οἱ μὲν οὖν σωφρονέςεροι τῶν ἑταίρων ἐξεπαιδεύοντο ταῦτα, καὶ μάλιςα Χρυσάνθιος, καὶ εἴ τις ἦν ἐκείνης τῆς διατριβῆς Χρυσανθίῳ παραπλήσιος. Μόνος δὲ ὁ Πρίσκος οὐδὲ παρόντος ἐφείδετο τοῦ διδασκάλου, ἀλλὰ προδότην τε αὐτὸν ἐκάλει τοῦ τῆς φιλοσοφίας ἀξιώματος, καὶ ἄνθρωπον λογάρια εἰδότα, κρείττονα μὲν πρὸς ψυχῆς ἀναγωγὴν, οὐ φυλαττόμενα δὲ ἐπὶ τῶν ἔργων. Ἀλλ' ὅμως τοιοῦτος ὢν, καὶ μετὰ τὴν Ἰουλιανοῦ βασιλείαν ἀμώμητος ἔμεινε, καὶ πολλούς τε νεωτερισμοὺς ἐνεγκὼν κορυβαντιών-

των ἐπὶ σοφίᾳ μειρακίων, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸ βαθὺ διαφυλάττων ἦθος, καὶ γελῶν τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν, τοῖς τῆς Ἑλλάδος ἱεροῖς, εἰς μακρόν 118.
τι γῆρας ἀνύσας (ὅς γε ἦν ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα), συναπώλετο· πολλῶν καὶ ἄλλων ἐν τῷδε τῷ χρόνῳ τῶν μὲν διὰ λύπην προϊεμένων τὸν βίον, οἱ δὲ ὑπὸ τῶν βαρβάρων κατεκόπτοντο· ἐν οἷς Προτέριός τε ἦν τις ἐκ Κεφαληνίας τῆς νήσου, καὶ ἐμαρτυρεῖτο καλὸς καὶ ἀγαθὸς εἶναι. Ἱλάριον δὲ καὶ ὁ ταῦτα γράφων ἠπίστατο, ἄνδρα Βιθυνὸν μὲν τὸ γένος, Ἀθήνησι δὲ καταγηράσαντα, πρὸς δὲ τῷ καθαρῷ τῆς ἄλλης παιδείας, κατὰ γραφικὴν οὕτω φιλοσοφήσαντα, ὥστε οὐκ ἐτεθνήκει ἐν ταῖς ἐκείνου χερσὶν ὁ Εὐφράνωρ. Καὶ ὁ ταῦτα γράφων διὰ τοῦτο αὐτὸν εἴδεσι καλὸν ἐθαύμαζε καὶ ὑπερηγάπα. Ἀλλ' ὅμως καὶ Ἱλάριος τῶν ἀπολαυσάντων ἦν τῆς κοινῆς συμφορᾶς, ἔξω μὲν εὑρεθεὶς τῶν Ἀθηνῶν (πλησίον γάρ που Κορίνθου διέτριβε), κατακοπεὶς δὲ παρὰ τῶν βαρβάρων ἅμα τοῖς οἰκέταις. Καὶ ταῦτα μὲν ἐν τοῖς διεξοδικοῖς, ἐὰν τῷ δαίμονι δόξῃ, γραφήσεται. Οὐ τὸ καθ' ἕκαστον ἔχοντα, ἀλλὰ τὸ κοινὸν ἐκεῖ σαφέστερον λελέξεται· νυνὶ δὲ ὅσον ἐπέβαλε τὸ καθ' ἕκαστον, ἱκανῶς εἰς ἀφήγησιν εἴρηται.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ἰουλιανὸς δὲ ὁ ἐκ Καππαδοκίας σοφιστὴς εἰς τοὺς Αἰδεσίου χρόνους ἤκμαζε, καὶ ἐτυράννει γε τῶν Ἀθηνῶν, καὶ παρὰ τοῦτον ἡ πᾶσα νεότης πανταχόθεν ἐχώρει, ῥητορικῆς ἕνεκεν τὸν ἄνδρα καὶ μεγέθους φύσεως σεβαζόμενοι. Ἦσαν μὲν γὰρ καὶ κατὰ ταυτὸν ἕτεροί τινες παραψαύοντες τοῦ
121 καλοῦ, καὶ πρὸς τὴν ἐκείνου δόξαν διαιρόμενοι, Ἀψίνης τε ὁ ἐκ Λακεδαίμονος, δόξαν ἔχων τεχνικοῦ τινὸς, καὶ Ἐπάγαθος, καὶ τοιαύτη τις ὀνομάτων χορηγία· ὁ δὲ τῷ μεγέθει τῆς φύσεως ἁπάντων κατεκράτει, καὶ τὸ ἔλαττον μακρῷ τινὶ ἦν ἔλαττον. Ὁμιληταὶ δὲ αὐτοῦ πολλοὶ μὲν καὶ πανταχόθεν, ὡς εἰπεῖν, καὶ πανταχῇ διασπαρέντες, καὶ θαυμασθέντες ὅπου τε ἱδρύθησαν· ἀπόλεκτοι δὲ τῶν ἄλλων ἁπάντων ὅ, τε θειότατος Προαιρέσιος, καὶ Ἡφαιστίων, Ἐπιφάνιός τε ὁ ἐκ Συρίας, καὶ Διόφαντος ὁ Ἀράβιος. Τουσκιανοῦ δὲ μνησθῆναι καλὸν, καὶ γὰρ οὗτος ἐκείνου μετέσχε τῆς ὁμιλίας, ἀλλὰ τούτου μὲν καὶ ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν ἐμνήσθημεν διεξοδικοῖς. Ἰουλιανοῦ δὲ καὶ τὴν οἰκίαν ὁ συγγραφεὺς Ἀθήνησιν ἑώρα, μικρὰν μὲν καὶ εὐτελῆ τινὰ, Ἑρμοῦ δὲ ὅμως καὶ Μουσῶν περιπνέουσαν, οὕτως ἱεροῦ

τε-

τινὸς ἁγίου διέφερεν οὐδέν. Προαιρεσίῳ δὲ αὐτὴν καταλελοίπει. Καὶ εἰκόνες τῶν ὑπ' αὐτοῦ θαυμασθέντων ἑταίρων ἀνέκειντο, καὶ τὸ θέατρον ἦν ξεςοῦ λίθου, τῶν δημοσίων θεάτρων εἰς μίμησιν, ἀλλὰ ἔλαττον καὶ ὅσον πρέπειν οἰκίᾳ. Τοσαύτη γὰρ ἦν Ἀθήνησιν ἡ ςάσις τῶν τότε ἀνθρώπων καὶ νέων, καθάπερ τῆς πόλεως, ἐκ τῶν παλαιῶν ἐκείνων πολέμων, τὸν ἐντὸς τείχους ἀσκούσης κίνδυνον, ὥςε οὐδεὶς ἐτόλμα τῶν σοφιςῶν δημοσίᾳ καταβὰς διαλέγεσθαι, ἀλλ' ἐν τοῖς ἰδιωτικοῖς θεάτροις ἀπολαβόντες τὰς φωνὰς αὐτῶν μειράκια ἐλέγοντο, οὐ τὸν περὶ ψυχῆς θέοντες, ἀλλὰ τὸν περὶ κρότου καὶ φωνῆς ἀγωνιζόμενοι. Πολλῶν δὲ σιωπωμένων, τοῦτο ἀνάγκη περὶ αὐτοῦ καταβαλεῖν καὶ συνεισενεγκεῖν ἐς τὸν λόγον δεῖγμα τῆς ὅλης τοῦ ἀνδρὸς παιδείας 122.
καὶ συνέσεως. Ἔτυχον μὲν γὰρ οἱ θρασύτατοι τῶν Ἀψίνου μαθητῶν ταῖς χερσὶ κρατήσαντες τοῦ Ἰουλιανοῦ κατὰ τὸν ἐμφύλιον ἐκεῖνον πόλεμον· χερσὶ δὲ βαρείαις καὶ Λακωνικαῖς χρησάμενοι, τῶν πεπονθότων περὶ τοῦ σώματος κινδυνευόντων, ὥσπερ ἀδικηθέντες, κατηγόρουν. Ἀνεφέρετο δὲ ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἡ δίκη, καὶ ὅς βαρύς τις εἶναι καὶ φοβερὸς ἐνδεικνύμενος, καὶ τὸν διδάσκαλον συναρπασθῆναι κελεύει καὶ τοὺς κατηγορηθέντας ἅπαντας δεσμώτας, ὥσπερ τοὺς ἐπὶ φόνῳ κατακεκλεισμένους. Ἐῴκει δὲ ὥσπερ Ῥωμαῖός τις

οὐκ εἶναι τῶν ἀπαιδεύτων, οὐδὲ τῶν ὑπ' ἀγροίκῳ
καὶ ἀμούσῳ τύχῃ τεθραμμένων. Ὅ, τε γοῦν
Ἰουλιανὸς παρῆν (οὕτως ἐπιταχθὲν) καὶ ὁ Ἀψί-
νης συμπαρῆν, οὐκ ἐπιταχθὲν, ἀλλ' ὡς συνηγο-
ρήσων τοῖς κατηγορηκόσι. Καὶ ἡ μὲν ἐξέτασις
προὔκειτο, καὶ τοῖς διώκουσιν εἴσοδος ἐδόθη.
Προεισήκει δὲ τῆς ἀτάκτου σπάρτης Θεμιστοκλῆς
τις Ἀθηναῖος, ὃς ἦν καὶ τῶν κακῶν αἴτιος· προ-
πετέστερος δὲ ὢν καὶ θρασύτερος, ἐς τὴν ἐπωνυμίαν
ὕβριζεν. Εὐθὺς μὲν οὖν ὁ ἀνθύπατος ταυρηδὸν
ὑπιδὼν τὸν Ἀψίνην· „σὲ δὲ τίς" εἶπεν „ἐλ-
„θεῖν ἐκέλευσεν;" ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· „περὶ τοῖς
„ἑαυτοῦ τέκνοις ἀγωνιῶν ἐληλύθειν." Καὶ τῇ
σιωπῇ κρύψαντος τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρχοντος, εἰ-
σήεσαν πάλιν οἱ δεσμῶται καὶ ἠδικημένοι, καὶ
ὁ διδάσκαλος μετ' αὐτῶν, κόμας ἔχοντες καὶ τὰ
σώματα κεκακωμένοι λίαν, ὥστε οἰκτροὺς αὐτοὺς
φανῆναι καὶ τῷ κρίνοντι. Δοθέντος δὲ τοῦ λόγου
125. τοῖς κατηγοροῦσιν, ἤρξατο μὲν ὁ Ἀψίνης τοῦ λό-
γου, ἀλλ' ὁ ἀνθύπατος ὑπολαβών· „ἀλλ' οὐ
„τοῦτό γε" εἶπε „Ῥωμαῖοι δοκιμάζουσιν, ἀλλ'
„ὁ τὴν πρώτην εἰπὼν κατηγορίαν, κινδυνευέτω
„περὶ τῆς δευτέρας." Ἐνταῦθα παρασκευὴ μὲν
οὐκ ἦν πρὸς τὴν τῆς κρίσεως ὀξύτητα· ἦν δὲ ὁ Θε-
μιστοκλῆς κατηγορηκώς, καὶ λέγειν ἀναγκαζόμε-
νος, χροίαν τε ἤλλαξε καὶ τὰ χείλη διέδακνεν ἀ-
πορούμενος, καὶ πρὸς τοὺς ἑταίρους ὑπέβλεπε καὶ
πα-

παρεφθέγξατο τί πρακτέον· εἰσεληλύθεσαν γὰρ ὡς ἐπὶ τῇ συνηγορίᾳ τοῦ διδασκάλου μόνον κεκραξόμενοι καὶ βοησόμενοι. Πολλῆς οὖν σιωπῆς καὶ ταραχῆς οὔσης (σιωπῆς μὲν καθ' ὅλον τὸ δικαστήριον, ταραχῆς δὲ περὶ τὸ τῶν διωκόντων μέρος), ἐλεεινόν τι παραφθεγξάμενος ὁ Ἰουλιανὸς, „ ἀλλ' ἐμέ γε εἰπεῖν" ἔφη „ κέλευσον·" ὁ δὲ ἀνθύπατος ἀναβοήσας· „ ἀλλ' οὐδεὶς ὑμῶν χει„ρὶ τῶν ἐσκεμμένων διδασκάλων, οὐδὲ κροτήσει „ τις τῶν μαθητῶν τὸν λέγοντα, ἀλλ' εἴσεσθέ „ γε αὐτίκα ἡλίκον ἐστὶ καὶ οἷον τὸ παρὰ Ῥωμαί„οις δίκαιον. Ἀλλὰ Θεμιστοκλῆς μὲν περαινέ„τω τὴν κατηγορίαν, ἀπολογείσθω δὲ ὃν ἂν „ σὺ ἀποκρίνῃς ἄριστον." Ἐνταῦθα κατηγόρει μὲν οὐδεὶς, ἀλλὰ Θεμιστοκλῆς ὀνόματος ἦν ὕβρις. Ἀπολογεῖσθαι δὲ πρὸς τὴν προτέραν κατηγορίαν ὡς ἐκέλευσε τὸν δυνάμενον, ὁ σοφιστὴς Ἰουλιανὸς „ σὺ μὲν," εἶπεν „ Ἀνθύπατε, διὰ „ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ δικαίου πεποίηκας Πυθαγό„ραν Ἀψίνην, βραδέως τὸ σιωπᾶν, ἀλλ' ὅμως „ δικαίως, μαθόντα· ὁ δὲ πάλαι (τοῦτο γὰρ „ αὐτὸς καταμανθάνεις) καὶ τοὺς ἑταίρους πυ„θαγορίζειν καὶ σιωπᾶν ἐδίδαξεν. Εἰ δὲ ἀπο„λογεῖσθαι κελεύεις, τῶν ἐμῶν ἑταίρων τινὰ κέ- 126
„λευσον ἀπολυθῆναι τῶν δεσμῶν, Προαιρέσιον, „ καὶ δοκιμάσεις αὐτὸς πότερον ἀττικίζειν ἢ πυ„θαγορίζειν πεπαίδευται." Ὡς δὲ ταῦτα ἐπέ-

 τρε-

τρεψε καὶ ἅμα εὐκόλως (ταῦτα δὲ πρὸς τὸν συγγραφέα Τουσκιανὸς ἐξήγγελλε παρὼν τῇ κρίσει), καὶ εἴσω τῶν κατηγορουμένων παρελθὼν εἰς μέσους Προαιρέσιος ἄδεσμος, ἐμβοήσαντος αὐτῷ τοῦ διδασκάλου σφοδρόν τε καὶ διάτονον (ὥσπερ ἐπὶ τῶν ϛεφανιτῶν οἱ παρακελευόμενοι καὶ προτρέποντες), ἐμβοήσαντος δὲ ὀξέως τὸ „ λέγε, „ Προαιρέσιε, νῦν καιρὸς τοῦ λέγειν·" ὁ μὲν προοίμιόν τι ἔφη· οὐ γὰρ ἠπίϛατό γε αὐτὸ Τουσκιανὸς, τὸν δὲ νοῦν ἔφραζεν· ἐξήνεγκεν εἴς τε οἶκτον ὧν ἐπεπόνθεσαν ῥέπον, καὶ μεμιγμένον τινὰ εἶχε τὸ προοίμιον ἔπαινον τοῦ διδασκάλου· καί που καὶ διαλέξεως μιᾶς διαβολή τις ἐγκατεσπείρετο τῷ προοιμίῳ, προπέτειαν ἐμφαίνουσα τῆς ἀνθυπατικῆς ἀρχῆς, ὡς οὐ προσῆκον αὐτοῖς οὐδὲ μετὰ τοὺς ἐλέγχους τοιαῦτα ὑποϛῆναι καὶ παθεῖν. Κάτω δὲ τοῦ ἀνθυπάτου νεύοντος, καὶ τόν τε νοῦν τῶν λεγομένων καταπεπληγμένου καὶ τὸ βάθος τῶν λέξεων καὶ τὴν εὐκολίαν καὶ τὸν κρότον, καὶ πάντων μὲν βουλομένων ἐπαινεῖν, καταπτηξάντων δὲ ὥσπερ διοσημίαν, καὶ σιωπῆς κατακεχυμένης μυϛηριώδους, εἰς δεύτερον προοίμιον ὁ Προαιρέσιος ἐντείνων τὸν λόγον (τοῦτο γὰρ ἐμέμνητο Τουσκιανὸς), ἐνθένδε ἤρξατο· „ εἰ „ μὲν οὖν ἔξεϛι καὶ ἀδικεῖν ἅπαντα καὶ κατηγο„ ρεῖν καὶ λέγοντα πιϛεύεσθαι πρὸ τῆς ἀπολο„ γίας, ἔϛω, γινέσθω Θεμιϛοκλέους ἡ πόλις."

Ἐν-

Ἐνταῦθα ἀνά τε ἐπήδησεν ὁ ἀνθύπατος ἐκ τοῦ 129.
θρόνου, καὶ τὴν περιπόρφυρον ἀνασείων ἐσθῆτα (τήβεννον αὐτὴν Ῥωμαῖοι καλοῦσιν), ὥσπερ μειράκιον ὁ βαρὺς ἐκεῖνος καὶ ἀμείλικτος ἐκρότει τὸν Προαιρέσιον· συνεκρότει δὲ ὁ Ἀψίνης οὔτι ἑκὼν, ἀλλὰ ἀνάγκης βιαιότερον οὐδέν· ὁ διδάσκαλος Ἰουλιανὸς ἐδάκρυε μόνον. Ὁ δὲ ἀνθύπατος τὸ μὲν διωκόμενον μέρος ἐξελθεῖν κελεύσας, τοῦ δὲ διώκοντος τὸν διδάσκαλον μόνον, εἶτα ἀπολαβὼν τὸν Θεμιςοκλέα καὶ τοὺς Λάκωνας, τῶν ἐν Λακεδαιμονίᾳ μαςίγων ὑπέμνησε, προσθεὶς αὐτοῖς καὶ τῶν Ἀθηναίων. Εὐδοκιμῶν δὲ καὶ αὐτὸς ἄγαν καὶ διὰ τῶν ὁμιλητῶν, Ἀθήνησιν ἐτελεύτα μέγαν ἐπιτάφιον ἀγῶνα τοῖς ἑαυτοῦ παραδεδωκὼς ἑταίροις.

ΠΡΟΑΙΡΕΣΙΟΣ.

Περὶ Προαιρεσίου καὶ προλαβοῦσιν ἱκανῶς εἴρηται, καὶ ἐν τοῖς ἱςορικοῖς κατὰ τὴν ἐξήγησιν ὑπομνήμασι. Καὶ νῦν δὲ ἐπελθεῖν καιρὸς εἰς τὸ ἀκριβέςερον εἰδότι τε ἀσφαλῶς καὶ ἀξιωθέντι τῆς ἐκείνου γλώττης καὶ ὁμιλίας· καὶ ταῦτά γε, εἰ καὶ πάνυ μεγάλα καὶ οὐρανομήκη πρὸς χάριν, εἴ τις διδάσκαλος, ἀλλ' ὅμως πολλῷ τινὶ καὶ μακρῷ τῆς εἰς τὸν συγγραφέα φιλίας ἀφεςήκεσαν αἱ τοσαῦται καὶ ἀδιήγηται χάριτες. Διέβαλε

μὲν γὰρ ὁ ταῦτα συντιθεὶς ἐξ Ἀσίας εἰς τὴν Εὐ-
ρώπην καὶ Ἀθήνας, τελῶν εἰς ἕκτον καὶ δέκατον
ἔτος, καὶ περὶ τὴν ἡλικίαν ταύτην οὔλη τε ἦν αὐ-
τῷ καὶ ἄγαν συνεχὴς ἡ κόμη, καὶ διὰ πλῆθος
πολιῶν τριχῶν ἀφριζούσῃ θαλάσσῃ προσεμφερὴς
καὶ ὑπαργυρίζουσα. Ὁ δὲ Προαιρέσιος προεληλ-
130. λύθει μὲν ἐπὶ τὸ ἕβδομον ἐπὶ τοῖς ὀγδοήκοντα ἔ-
τεσιν, ὡς αὐτὸς ἔλεγεν, ἤκμαζε δὲ οὕτω τὰ εἰς
λόγους, τῇ νεότητί τε τῆς ψυχῆς τὸ σῶμα κε-
κμηκὸς συνηγείρετο, ὥςε ὁ ταῦτα συγγράφων
ἀγήρων τινὰ καὶ ἀθάνατον αὐτὸν ἐνόμιζε, καὶ
προσεῖχεν ὥσπερ αὐτοκλήτῳ καὶ ἄνευ τινὸς πραγ-
ματείας φανέντι θεῷ. Καίτοι γε ἦν ἥκων εἰς τὸν
Πειραιᾶ περὶ πρώτην φυλακὴν, ἐπὶ πυρετῷ λάβρῳ
κατὰ πλοῦν γενομένῳ, καὶ πολλοί τινες ἄλλοι κα-
τὰ γένος γε αὐτῷ προσήκοντες συνεισπεπλεύκε-
σαν, καὶ περὶ τὴν ὥραν ἐκείνην, πρίν τι γενέσθαι
τῶν εἰωθότων (τὸ γὰρ πλεῖον ἦν τῶν Ἀθήνηθεν,
καὶ περὶ τὰς κατάρσεις οὐκ ὀλίγοι τινὲς ἐναυλό-
χουν ἀεὶ τῶν εἰς ἕκαςον διδασκαλεῖον μεμηνό-
των), ὁ ναύκληρος εἰς Ἀθήνας συνέτεινε, τῶν μὲν
ἄλλων βαδιζόντων, ὁ δὲ βαδίζειν ἀδυνάτως ἔ-
χων, ὅμως ἐκ διαδοχῆς ἀνεχόμενος, ἀνεκομί-
σθη πρὸς τὴν πόλιν. Ἦν τε νυκτὸς τὸ ςαθερώτα-
τον, ἡνίκα ἥλιος μακροτέραν ποιεῖ τὴν νύκτα γι-
νόμενος νοτιώτερος· ἐνεβεβήκει γὰρ τῷ ζυγῷ καὶ
τὰ νυκτερεῖα ἔμελλε· καὶ ὁ ναύκληρος ὤν που

καὶ

καὶ ξένος Προαιρεσίου παλαιὸς, τοσοῦτον ὄχλον ὁμιλητῶν, ἀράξας τὴν θύραν, εἰσήγαγεν εἰς τὴν οἰκίαν, ὥςε, ἡνίκα πόλεμοί τινες ἐγίνοντο περὶ ἑνὸς μειρακίου καὶ δυοῖν, πλήρωμα διατριβῆς ὅλους σοφιςικῆς τοὺς ἐληλυθότας φαίνεσθαι. Τούτων οἱ μὲν εἰς σώματος ἀλκὴν ἐτέλουν, οἱ δὲ εἰς πλοῦτον ἦσαν ἀκρότεροι, τὸ δὲ εἶχεν ἀνὰ μέσον· ὁ δὲ συγγραφεὺς ἐλεεινῶς διακείμενος τὰ πλεῖςα τῶν ἀρχαίων ἐπὶ ςόματος εἶχε μόνον βιβλία. Εὐθὺς μὲν οὖν χαρμονή τε ἦν περὶ τὴν οἰκίαν καὶ 133.
διαδρομαί τινες ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, καὶ οἱ μὲν ἐγέλων, οἱ δὲ ἐχλεύαζον. Ὁ δὲ Προαιρέσιος συγγενεῖς ἰδίους κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην μεταπεμψάμενος, παραλαβεῖν τοὺς ἐλθόντας κελεύει. Ἦν δὲ αὐτός τε ἐξ Ἀρμενίας (ὅσον ἐςὶν Ἀρμενίας Πέρσαις εἰς τὰ βαθύτατα συνημμένον), καὶ Ἀνατόλιος οὗτοι καὶ Μάξιμος ἐκαλοῦντο. Καὶ οἱ μὲν ἀπεδέξαντο τοὺς ἐλθόντας, καὶ ἦσαν εἰς γειτόνων καὶ περὶ τὰ λουτρὰ μετὰ πάσης ἐπιδείξεως, ἥ τε νεότης ἐς αὐτοὺς ἐπεδείκνυτο καὶ χλευασίαν καὶ γέλωτα. Καὶ οἱ μὲν τούτων ποτὲ ἀπηλλάγησαν ἅπαξ λουσάμενοι, ὁ δὲ συγγραφεὺς, ἐντείναντος αὐτῷ τοῦ νοσήματος, διεφθείρετο, μήτε Προαιρέσιον μήτε τὰς Ἀθήνας ἰδὼν, ἀλλὰ ὀνειρῶξαι δοκῶν ἐκεῖνα ὧν ἐπεθύμησεν. Οἱ δὲ ὁμοεθνεῖς καὶ ἐκ Λυδίας βαρέως ἔφερον, καὶ ὥσπερ τοῖς κατὰ τήνδε τὴν ἡλι-

κίαν

κίαν ἀπιοῦσιν ἐπὶ τὸ πλέον ἅπαντες εἰώθασι χαρίζεσθαι, πολλά τινα καὶ μεγάλα περὶ αὐτοῦ καταψευσάμενοι καὶ συμφορήσαντες ἐτερατεύσαντο, καὶ πένθος κατεῖχε τὴν πόλιν παράλογον, ὥσὰν ἐπὶ μεγάλῃ συμφορᾷ. Αἰσχίνης δέ τις οὐκ Ἀθηναῖος (ἀλλὰ ἡ Χῖος ἦν αὐτῷ πατρὶς), πολλοὺς ἀνῃρηκὼς οὐχ ὅσους ἐπηγγείλατο θεραπεύειν, ἀλλὰ καὶ ὅσους εἶδε μόνον, εἰς μέσους ἀναβοήσας τοὺς πενθοῦντας, ὡς μετὰ ταῦτα ἐγένετο φανερὸν „ἀλλὰ συγχωρήσατέ „γε" εἶπε „τῷ νεκρῷ με δοῦναι φάρμακον." Οἱ δὲ συνεχώρησαν Αἰσχίνῃ διαφθεῖραι καὶ τοὺς ἀπολωλότας. Ὁ δὲ ὅ, τι μὲν ἐνέχεεν, ὀργάνοις τισὶ τὸ ϛόμα διαϛήσας, μετὰ ταῦτα ἐξεῖπε, καὶ
134. ὁ θεὸς πολλοῖς ὕϛερον ἐμαρτύρησε χρόνοις, ἐμβαλὼν δὲ ὅμως, τοῦ μὲν ἡ γαϛὴρ ἀθρόως ἀπελυμάνθη, καὶ τὸν ἀέρα εἶδε καὶ ἐπέγνω τοὺς οἰκείους. Ὁ δὲ Αἰσχίνης ἑνὶ τούτῳ γε ἔργῳ θάψας τὰ προγεγενημένα τῶν ἁμαρτημάτων, ὑπό τε τοῦ σωθέντος προσεκυνεῖτο, καὶ τῶν ἡδομένων ὅτι σέσωϛαι. Καὶ ὁ μὲν, ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ πράξει πάντων σεβαζομένων αὐτὸν, εἰς τὴν Χῖον ἀπῆρε, πλὴν ὅσα γε παραμείνας εἰς ῥῶσιν τοῦ σώματος, προσέδωκε πάλιν τῆς δυνάμεως τοῦ φαρμάκου, καὶ τότε συνῆλθεν ἀκριβῶς ὁ σωθεὶς τῷ σώσαντι. Ὁ δὲ θειότατος Προαιρέσιος οὔπω τὸν συγγραφέα τεθεαμένος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅσον οὐκ

ἤδη

ἤδη κατοδυρόμενος, ὡς ἐπύθετο τὴν ἄλογον ταύτην καὶ ἀνεκλάλητον σωτηρίαν, μετακαλέσας τοὺς κρατίςους καὶ γενναιοτάτους τῶν ὁμιλητῶν καὶ παρ' οἷς ἐπῃνεῖτο χειρῶν ἀλκῆς ἔργον, „ πέπονθά τι" πρὸς αὐτοὺς εἶπεν „ ἐπὶ τῷ σωθέντι „ παιδίῳ, καί τοι γε οὔπω τεθεαμένος, ἀλλ' ὅμως „ ἔπασχον ἡνίκα ἀπώλλυτο. Εἴ τι δὴ βούλεσθε „ χαρίσασθαί μοι, τῷ δημοσίῳ λουτρῷ τοῦτον „ καθήρατε, πάσης χλευασίας Φεισάμενοι καὶ „ παιδιᾶς, ὥσπερ ἐμόν τινα παῖδα ψαίροντες." Καὶ ταῦτα μὲν ἔσχεν οὕτως, καὶ ἀκριβέςερον ἐν τοῖς κατ' ἐκεῖνον χρόνοις λελέξεται· ὅμως δὲ ὁ συγγραφεὺς ὁμολογῶν τὰ ἐς αὐτὸν θεοῦ τινὸς προνοίας τετυχηκέναι ἐκ τῆς Προαιρεσίου σπουδῆς, οὐδὲν εἰς τὸ καθόλου περὶ τοῦ ἀνδρὸς ἀποςήσεται τῆς ἀληθείας, εἴ γε πεπηγὼς ὁ Πλάτωνος λόγος, ὡς ἀλήθεια πάντων μὲν ἀγαθῶν θεοῖς, πάντων δὲ ἀνθρώποις ἡγεῖται. Προαιρεσίῳ δὲ (Φερέσθω γὰρ ἐπ' αὐτὸν ὁ λόγος) τὸ μὲν κάλ- 137.
λος ἦν τοῦ σώματος τοιοῦτον, καί τοι γηραιὸς ὢν ἦν, ὥςε ἀπορεῖν τε εἴ τις ἐφ' ἡλικίας οὕτω γέγονε καλὸς, καὶ θαυμάζειν τὴν τοῦ κάλλους δύναμιν ὅτι πρὸς τοσοῦτον σῶμα διὰ πάντων εἰς τὴν ἀρίςην πλάσιν ἐξήρκεσε· τὸ δὲ μέγεθος ἦν ἡλίκον ἂν τις οὐ πιςεύσειεν, ἀλλὰ εἰκάσειε μόλις. Ἀνεςηκέναι γὰρ εἰς ἕνα τὸν πόδα κατεφαίνετο, ὥςε κολοσσὸς ἐδόκει παρὰ τοὺς μεγίςους ὁρώμενος

τῶν

τῶν καθ' ἑαυτὸν ἀνθρώπων. Νέον δὲ αὐτὸν ἐξ Ἀρμενίας ἀναςήσαντος τοῦ δαίμονος, καὶ πρὸς τὴν Ἀντιόχειαν διαβάλλοντος (οὐ γὰρ ἐπεθύμησεν εὐθὺς τῶν Ἀθηνῶν) ἥ τε ἔνδεια παρελύπει τῶν χρημάτων· γεγονὼς γὰρ ἄνωθεν καλῶς, τοῦτο ἠτύχει· καὶ πρὸς τὸν Οὐλπιανὸν κρατοῦντα τῆς Ἀντιοχείας ἐπὶ λόγοις ὠσθεὶς, καὶ παρελθὼν, αὐθὺς ἀνὰ τοὺς πρώτους ἦν· καὶ χρόνον οὐκ ὀλίγον ὁμιλήσας ἐκείνῳ, συνέτεινεν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Ἰουλιανὸν σφοδρῶς, καὶ πάλιν Ἀθήνησι πρῶτος ἦν. Ἡφαιςίων δὲ αὐτῷ συνείπετο, φιλοῦντες μὲν ἀλλήλους ἄμφω καὶ πάνυ, φιλονεικοῦντες δὲ ἀλλήλοις εἰς πενίαν καὶ περὶ τῶν ἐν λόγοις πρωτείων. Ἓν γοῦν αὐτοῖς ὑπῆν ἱμάτιον καὶ τριβώνιον, καὶ πλέον οὐδὲν, καὶ ςρώματα τρία που ἢ τέτταρα, τὴν οἴκοθεν βαφὴν μετὰ τῆς παχύτητος διὰ χρόνον ἀπαγορεύοντα. Περιῆν οὖν αὐτοῖς ἑνί τε ἀνθρώπῳ καὶ δυεῖν εἶναι, ὥσπερ τὸν Γηρυόνην οἱ μῦθοί φασιν ἐκ τριῶν συντεθῆναι· κἀκεῖνοι δύο τε ἦσαν καὶ εἷς. Προαιρεσίου μὲν γὰρ δημοσίᾳ φανέντος, Ἡφαιςίων ἦν ἀφανὴς ἐν τοῖς
138. ςρώμασι κατακείμενος, καὶ συνασκῶν ἑαυτὸν περὶ τοὺς λόγους· ταυτὰ δὲ καὶ Προαιρεσίῳ συνέβαινεν Ἡφαιςίωνος φανέντος, τοσαύτη τις εἶχεν αὐτοὺς ἔνδεια. Ἀλλ' ὅμως Ἰουλιανὸς ἐπὶ τὸν Προαιρέσιον ἐπέκλινε τὴν ψυχὴν, καὶ πρὸς ἐκεῖνον αὐτῷ τὰ ὦτα ἀνειςήκει, καὶ τὸ μέγεθος κατε-

τε-

τεθείμαινε τῆς φύσεως. Ὡς δὲ ἀπελθόντος Ἰουλιανοῦ τὰς Ἀθήνας εἶχεν ἔρως τῆς διαδοχῆς τῶν ἐπὶ ταῖς λόγοις πλεονεκτημάτων, παραγγέλλουσι μὲν ἐπὶ τῷ κράτει τῆς σοφιςικῆς πολλοὶ καὶ ἄλλοι, ὥςε ὄχλος ἦν καὶ ταῦτα γράφειν. Χειροτονοῦνται δὲ δοκιμασθέντες ἁπάσαις κρίσεσι, Προαιρέσιος τε καὶ Ἡφαιςίων, καὶ Ἐπιφάνιος, καὶ Διόφαντος, καὶ Σώπολις ἐκ τῆς παραβύςου καὶ παρημελημένης ἐς τὸν ἄριθμον ἐνδείας, καὶ Παρνάσιός τις ἐκ τῆς εὐτελεςέρας. Ἔδει γὰρ πολλοὺς εἶναι, κατὰ τὸν νόμον τὸν Ῥωμαϊκὸν, Ἀθήνησι τοὺς μὲν λέγοντας, τοὺς δὲ ἀκούοντας. Χειροτονηθέντων δὲ τούτων, οἱ μὲν εὐτελέςεροι τὸ ὄνομα εἶχον, καὶ μέχρι τῶν σανίδων ἦν τὸ κράτος καὶ τοῦ βήματος ἐφ' ὃ παρήεσαν, εἰς δὲ τοὺς δυνατωτέρους ἡ πόλις εὐθὺς διήρητο, καὶ οὐχ ἡ πόλις μόνη, ἀλλὰ τὰ ὑπὸ Ῥωμαίοις ἔθνη, καὶ περὶ λόγων οὐκ ἦν αὐτοῖς ἡ ςάσις, ἀλλ' ὑπὲρ ἐθνῶν ὅλων ἐπὶ τοῖς λόγοις. Ἡ μὲν γὰρ ἑώα καθάπερ τι γέρας Ἐπιφανίῳ σαφῶς ἐξῄρητο, τὴν δὲ Ἀραβίαν εἰλήχει Διόφαντος, Ἡφαιςίων δὲ καταδείσας Προαιρέσιον ἀπῆλθεν ἐξ Ἀθηνῶν τε καὶ ἀνθρώπων, Προαιρεσίῳ δὲ ὁ Πόντος ὅλος καὶ τὰ ἐκείνῃ πρόσοικα τοὺς ὁμιλητὰς ἀνέπεμπεν, ὥσπερ οἰκεῖον ἀγαθὸν τὸν ἄνδρα θαυμάζοντες· προσετέθη δὲ καὶ Βιθυνία πᾶσα καὶ Ἑλλήσποντος, ὅσα τε ὑπὲρ Λυδίας, διὰ τῆς καλουμένης 141.

νῦν

νῦν Ἀσίας, ἐπὶ Καρίαν καὶ Λυκίαν τείνοντα πρὸς Παμφυλίαν καὶ τὸν Ταῦρον ἀφορίζεται, Αἴγυπτός τε πᾶσα τῆς ἐπὶ τοῖς λόγοις ἀρχῆς καὶ κλῆρος ἦν οἰκεῖος αὐτῷ, καὶ ὅσα ὑπὲρ Αἰγύπτου πρὸς Λιβύην συρόμενα, τό, τε ἄγνωςον τέλος ἔχει καὶ τὸ οἰκήσιμον. Ταῦτα δὲ ὡς ἐπὶ πλέον εἴρηται, ἐπεὶ, τό γε ἀκριβῶς, καὶ διαφορὰς ἔσχε τὰ ἔθνη ἐν ὀλίγοις τισὶ μειρακίοις, ἢ μετανάςασιν παρ' ἑτέρους, εἴ που τις καὶ κατ' ἀρχὰς ἀπατηθεὶς ἑτέρῳ προσῆλθε. Πρὸς δὲ τὸ μέγεθος τῆς Προαιρεσίου φύσεως, συςάσεως νεανικῆς καὶ μάλα σφοδρᾶς γενομένης, τῶν ἄλλων ἁπάντων ἐς τοσόνδε ἴσχυσεν ἡ σύστασις, ὥςε τὸν ἄνδρα ἐξόριςον τῶν Ἀθηνῶν εἰργάσατο, δεκάσαντες τὸν ἀνθύπατον, καὶ τὴν ἐπὶ λόγοις βασιλείαν εἶχον αὐτοί. Ὁ δὲ καὶ πρὸς τῇ φυγῇ μετὰ πενίας ἰσχυρᾶς ὥσπερ ὁ Πεισίςρατος ἐκπεσὼν, κατῆλθε τὸ δεύτερον· ἄλλοι μὲν διὰ πλοῦτον, Προαιρεσίῳ δὲ ὁ λόγος ἤρκει μόνος, ὥσπερ ὁ Ὁμηρικὸς Ἑρμῆς ἐπὶ τὴν σκηνὴν τὴν Ἀχιλλέως κἀν τοῖς πολεμίοις παρέπεμπεν τὸν Πρίαμον. Συνῆν δέ τις αὐτῷ καὶ ἀγαθὴ τύχη νεώτερον ἀνθύπατον κατὰ φήμην ἀγανακτοῦντα ἐπὶ τοῖς γινομένοις ἐπιςήσασα τοῖς πράγμασι. Καὶ ὁ μὲν οὕτω βασιλέως ἐπιτρέψαντος, καὶ μεταπεσόντος ὀςράκου, κατῄει τὸ δεύτερον εἰς τὰς Ἀθήνας, οἱ δὲ ἐχθροὶ τὸ δεύτερον αὖθις ἑλιχθέντες καὶ συσπει-

ρα-

ρασάμενοι καθ' ἑαυτοὺς, ἀνίσαντο καὶ πρὸς τὸ μέλλον ἑτέρας ἐξηρτύοντο μηχανάς. Καὶ οἱ μὲν 142.
ἐν τούτοις ἦσαν· προηγουμένων δὲ τῶν εὐτρεπιζόντων τὴν κάθοδον, κατελθὼν ὁ Προαιρέσιος (ταῦτα δὲ ἀκριβῶς ὁ Λυδὸς παρὼν Τουσκιανὸς ἐξήγγελλεν, ὃς Προαιρέσιος ἂν ἦν, εἰ μὴ Προαιρέσιος ἦν.), κατελθὼν δὲ ὅμως, εὑρίσκει μὲν, ὥσπερ τις Ὀδυσσεὺς διὰ μακροῦ παραγενόμενος, ὀλίγους τῶν ἑταίρων, ἐν οἷς καὶ ὁ Τουσκιανὸς ἦν, ὑγιαίνοντας, καὶ, ἐπὶ τῷ ἀπίστῳ τοῦ θαύματος, τοὺς πρὸς ἐκεῖνον βλέποντας· εὑρὼν δὲ καὶ πληρωθεὶς ἀγαθῶν ἐλπίδων „περιμένετε" φησὶ „τὸν „ἀνθύπατον·" ὁ δὲ θᾶττον ἦλθεν ἐλπίδος. Ἀφικόμενος δὲ Ἀθήναζε, συνεκάλει τε τοὺς σοφιστὰς, καὶ διετάραττεν ἅπαντα. Οἱ δὲ μόλις μὲν καὶ βάδην συνήεσαν. Ἀνάγκης δὲ καλούσης, προβλήματά τε αὐτοῖς προεβλήθη, καὶ κατὰ δύναμιν αὐτῶν ἕκαστος διαλεχθέντες, ἐκ παρακλήσεως καὶ παρασκευῆς τῶν κρότων συντελουμένων, ἀπηλλάγησαν, καὶ τοὺς Προαιρεσίου φίλους εἶχεν ἀθυμία. Ὁ δὲ ἀνθύπατος αὐτοὺς τὸ δεύτερον ὡς ἐπὶ τιμαῖς συγκαλέσας, ἅπαντας κατασχεθῆναι κελεύει, καὶ τὸν Προαιρέσιον ἐξαπιναίως εἰσκαλεῖ. Οἱ δὲ παρῆσαν ἀγνοοῦντες τὰ μέλλοντα. Ὁ δὲ ἀνθύπατος „βούλομαι" ἀνέκραγε „πᾶσιν ὑμῖν ἓν ζήτημα προβαλὼν, πάντων ὑμῶν „ἀκροάσασθαι σήμερον· ἐρεῖ δὲ μεθ' ὑμᾶς, ἢ

„ ὅπως ἂν βούλησθε, καὶ Προαιρέσιος." Τῶν δὲ τὸ πρᾶγμα φανερῶς παραιτησαμένων, καὶ τὰ Ἀριστείδου μετὰ πολλῆς σκέψεως καὶ πόνου (ἔδει γὰρ μηδὲν ἴδιον αὐτοὺς λέγειν) προενεγκόντων δὲ ὅμως ὡς οὐκ εἰσὶ τῶν ἐμαθόντων ἀλλὰ τῶν ἀκριβούντων, τὸ δεύτερον ἐμβοήσας ὁ ἀνθύπατος „ λέγε," φησὶν „ ὦ Προαιρέσιε." Ὁ δὲ ἀπὸ τῆς καθέδρας εἰς προαγῶνά τινα διαλεχθεὶς
145. οὐκ ἀχαρίστως, καὶ τὸν σχέδιον ὅσος ἐστὶν ἐξάρας λόγον, ἀνέστη θαῤῥαλέως ἐπὶ τὸν ἀγῶνα. Ἐνταῦθα ὁ μὲν ἀνθύπατος ὅρον τινὰ προβαλεῖν ἕτοιμος ἦν, ὁ δὲ ἀνενεγκὼν τὸ πρόσωπον, περιέβλεπε κύκλῳ τὸ θέατρον. Ὡς δὲ πολὺ μὲν ἑώρα τὸ πολέμιον, τὸ δὲ φίλιον μικρὸν καὶ διαλανθάνον, ἐγένετο μὲν κατὰ λόγον ἀθυμότερος· ζέοντος δὲ καὶ συγχορεύοντος αὐτῷ δαίμονος, περισκοπῶν ἅπαντα, συγκεκαλυμμένους ὁρᾷ περὶ τὴν ἐσχάτην ἄντυγα τοῦ θεάτρου δύο τινὰς ἄνδρας τῶν περὶ ῥητορικὴν τετριμμένων καὶ ὑφ' ὧν ἐπεπόνθει τὰ πλεῖστα τῶν κακῶν, καὶ ἀναβοήσας „ ὦ θεοὶ," φησὶν „ ἐνταῦθα οἱ βέλτιστοι καὶ „ σοφοί! τούτους ἐμοὶ κέλευσον, ἀνθύπατε, „ προβαλεῖν· ἴσως γὰρ ὅτι ἠσέβησαν πεισθή„ σονται." Οἱ μὲν οὖν ταῦτα ἀκούσαντες, εἰς τὸν ὄχλον τε τῶν καθημένων κατεδύοντο, καὶ διαλανθάνειν ἔσπευδον. Ὁ δὲ ἀνθύπατος διαπέμψας τινὰς τῶν στρατιωτῶν, εἰς μέσον αὐ-

αὐτοὺς περιήγαγε· καὶ καταστήσας ἔκ τινος προτροπῆς τὸ προβαλεῖν τὸν καλούμενον ὅρον, ὡς ἐκεῖνοι βραχύν τινα χρόνον σκεψάμενοι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαλεχθέντες, τὸν τραχύτατον ὧν ᾔδεσαν καὶ φαυλότατον ἐξήνεγκαν, ἰδιωτικὸν καὶ τοῦτον, καὶ οὐ βάσιμον ῥητορικῇ πομπείᾳ, ταυρηδὸν μὲν αὐτοὺς ὑπέβλεψε, πρὸς δὲ τὸν ἀνθύπατον· „ἃ πρὸ τοῦ ἀγῶνος αἰτῶ δίκαια, ταῦ„τά σε ἱκετεύω δοῦναι·" τοῦ δὲ εἰπόντος ὡς οὐδενὸς ἀτυχήσει δικαίου „ἀξιῶ" φησὶ „δο„θῆναί μοι τοὺς ταχέως γράφοντας, καὶ στῆναι „κατὰ τὸ μέσον οἳ καθ' ἡμέραν μὲν τῆς Θέμι„δος γλῶτταν ἀποσημαίνονται, σήμερον δὲ τοῖς „ἡμετέροις ὑπηρετήσονται λόγοις." Τοῦ δὲ πα- 146.
ρελθεῖν τοὺς ἄκρους τῶν γραφέων ἐπιτρέψαντος, οἱ μὲν ἑκατέρωθεν ἔστησαν ἐς τὴν γραφὴν ἕτοιμοι, καὶ τὸ μέλλον οὐδεὶς ἠπίστατο· τοῦ δὲ εἰπόντος ὡς „καὶ ἕτερον αἰτήσω βαρύτερον," εἶτα κελευσθέντος εἰπεῖν, „κροτείτω με" φησὶ „μηδὲ „εἷς." Ὡς δὲ καὶ τοῦτο μετὰ πολλοῦ πᾶσιν ἐπέτειλε φόβου, ἄρχεται μὲν ὁ Προαιρέσιος λέγειν ῥύδην, κατὰ τὸν κρότον ἀναπαύων ἑκάστην περίοδον, τὸ δὲ ἀναγκαίως πυθαγορικὸν θέατρον ὑπὸ τοῦ θαύματος καταῤῥηγνύμενον, μυκηθμοῦ καὶ στόνου διάμεσον ἦν. Ὡς δὲ ὁ λόγος ἐπεδίδου, καὶ ὁ ἀνὴρ ὑπὲρ πάντα ἐφέρετο λόγον καὶ πᾶσαν δόξαν ἀνθρωπίνην, πρόεισι μὲν εἰς θάτερον μέρος

καὶ συμπληροῖ τὴν κατάςασιν· ἐνθουσιῶν δὲ καὶ πηδῶν, ὥσπερ ἀναπολόγητον τὸ λειπόμενον ἀφιεὶς μέρος, εἰς τὴν ἐναντίαν ὑπόθεσιν ἐπαφῆκε τὸν λόγον. Καὶ οἱ γράφοντες μόλις εἵποντο, καὶ τὸ θέατρον μόλις σιωπᾷν ἠνείχετο, καὶ πλῆθος ἦν τῶν εἰρημένων. Ἐπιστρέψας εἰς τοὺς γράφοντας τὸ πρόσωπον „ ὁρᾶτε ἀκριβῶς" ἔφη „ εἰ „ πάντα ταῦτα ἃ προλαβὼν εἶπον μέμνημαι·" καὶ μηδὲ περὶ μίαν λέξιν σφαλεὶς, τὰ αὐτὰ δεύτερον ἀπήγγελεν. Οὔτε ὁ ἀνθύπατος ἐνταῦθα τοὺς ἑαυτοῦ νόμους ἐφύλαττεν, οὔτε τὸ θέατρον τὰς ἀπειλὰς τοῦ ἄρχοντος· καὶ τὰ ςέρνα τοῦ σοφιστοῦ περιλιχμησάμενοι καθάπερ ἀγάλματος ἐνθέου πάντες οἱ παρόντες, οἱ μὲν πόδας, οἱ δὲ χεῖρας προσεκύνουν, οἱ δὲ θεὸν ἔφασαν, οἱ δὲ Ἑρμοῦ λογίου τύπον· οἱ δὲ ἀντίτεχνοι διὰ φθόνον παρεθέντες ἔκειντο, τινὲς δὲ αὐτῶν οὐδὲ
149. κείμενοι τῶν ἐπαίνων ἠμέλουν. Ὁ δὲ ἀνθύπατος καὶ δορυφορῶν μετὰ πάντων ἢ τῶν δυνάμεων ἐκ τοῦ θεάτρου παρέπεμψε. Μετὰ ταῦτα οὐδεὶς ἀντέλεγεν, ἀλλ' ὥσπερ ὑπὸ σκηπτοῦ πληγέντες, ἅπαντες συνεχώρησαν αὐτῷ εἶναι κρείττονι. Χρόνῳ δὲ ὕςερον ἀναφέροντες, ὥσπερ αἱ τῆς ὕδρας κεφαλαὶ, πρὸς τὸ οἰκεῖον ἀνωρθοῦντο καὶ διηγείροντο, καὶ τραπέζαις τε πολυτελέσι καὶ θεραπαινιδίοις κομψοῖς τινὰς τῶν ἀκμαζόντων δελεάζοντες, ὥσπερ οἱ τῶν βασιλέων ἔννομον καὶ

ὀρ-

ὀρθὴν μάχην νενικημένοι καὶ ἐν τοῖς ἀπόροις εἰς τὸ ἔσχατον συνελθόντες, ἐπὶ ψιλοὺς καὶ σφενδονήτας καὶ γυμνήτας καὶ τὸ εὐτελὲς ἐπικουρικὸν καταφεύγουσιν, οὐ ταῦτα τιμῶντες ἐξ ἀρχῆς, ὅμως δὲ δι' ἀνάγκην ταῦτα τιμῶντες, οὕτω κἀκεῖνοι πρὸς ἀναγκαῖον συμμαχικὸν ἐπτοημένοι, τοιαύτας ἐπιβουλὰς ἤρτυον, αἰσχρὰς μὲν, ἀνεπίφθονοι δὲ ἦσαν, εἴ τις ἑαυτὸν καὶ κακῶς φιλεῖ. Εἶχον γοῦν ἑταίρων πλῆθος, καὶ ἀπήντα τὸ σόφισμα κατὰ λόγον αὐτοῖς. Τὸ δὲ Προαιρεσίου τυραννὶς ἐδόκει τις εἶναι, καὶ εὐτυχεῖν ἡ ἀρετὴ τῶν λόγων ἐδόκει καλῶς· ἢ γὰρ οἱ νοῦν ἔχοντες ἅπαντες αὐτὸν ᾑροῦντο, ἢ οἱ προσελθόντες εὐθὺς νοῦν εἶχον ὅτι Προαιρέσιον ᾕρηντο. Κατὰ δὲ τούτους τοὺς χρόνους ἤνεγκεν ὁ βασιλικὸς τῆς αὐλῆς ὅμιλος ἄνδρα καὶ δόξης ἐραστὴν καὶ λόγων. Ἦν μὲν γὰρ ἐκ Βηρυτοῦ πόλεως, καὶ Ἀνατόλιος ἐκαλεῖτο· οἱ δὲ βασκαίνοντες αὐτῷ καὶ Ἀζουτρίωνα ἐπίκλησιν ἔθεντο, καὶ ὅ, τι μὲν τὸ ὄνομα σημαίνειν βούλεται ὁ κακοδαίμων ἴσω τῶν θυμελῶν χορός. Δόξης δὲ ἐραστὴς ὁ Ἀ- 150.
νατόλιος καὶ λόγων γενόμενος, ἀμφοτέρων ἔτυχε· καὶ τῆς τε νομικῆς τελουμένης παιδείας εἰς ἄκρον ἀφικόμενος, ὥσαν πατρίδα ἔχων τὴν Βηρυτὸν ἣ τοῖς τοιούτοις μήτηρ ὑποκάθηται παιδεύμασι, καὶ διαπλεύσας εἰς Ῥώμην, καὶ φρονήματος ἐμπλησθεὶς καὶ λόγων ὕψος ἐχόντων καὶ

βάρος, εἰσφρήσας τε εἰς τὰ βασίλεια, ταχὺ
μάλα πρῶτος ἦν, καὶ διὰ πάσης ἐλθὼν ἀρχῆς,
ἐν πολλαῖς τε ἀρχαῖς εὐδοκιμήσας (καὶ γὰρ οἱ
μισοῦντες αὐτὸν ἐθαύμαζον), προϊὼν καὶ εἰς τὸν
ἔπαρχον τῆς αὐλῆς ἤλασεν· ἡ δὲ ἀρχὴ βασιλεία
ἐστὶν ἀπόρφυρος. Τυχὼν δὲ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ
φιλοτιμίαν τύχης ἀξίας (τὸ γὰρ καλούμενον Ἰλ-
λυρικὸν ἐπετέτραπτο), καὶ φιλοθύτης ὢν καὶ
διαφερόντως Ἕλλην (καί τοι γε ἡ κοινὴ κίνησις
πρὸς ἄλλας ἔφερε ῥοπάς), ἐξὸν αὐτῷ πρὸς τὰ
καίρια τῆς ἀρχῆς ἐλθεῖν, καὶ διοικεῖν ἕκαστα πρὸς
ὃ βούλοιτο, ὁ δὲ (χρυσῆς τινὸς αὐτὸν μανίας
ὑπολαβούσης ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὰ τῶν λό-
γων εἴδωλα διὰ τῆς παιδεύσεως ἐπὶ τὴν αἴσθη-
σιν, μεθ' οὕτως ἀριπρεποῦς ἀξιώματος φερόμε-
νος, συλλαβεῖν, καὶ τὸ νοούμενον ἐκ τῶν ἀρ-
χαίων ἰνδαλμάτων φάντασμα ἐπὶ τὴν ὄψιν στά-
σαι), πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἔσπευσε. Καὶ πρόβλη-
μά γέ τι τοῖς σοφισταῖς προπέμψας (ἐτεθήπε-
σαν δὲ αὐτὸν ἡ Ἑλλὰς, τό, τε φρόνημα ἀκούον-
τες καὶ τὴν παιδείαν καὶ ὅτι ἀκλινὴς ἦν καὶ ἀδω-
ροδόκητος), ἐκέλευεν ἅπαντας τὸ αὐτὸ μελετᾷν
πρόβλημα. Οἱ δὲ τοῦτο αὐτὸ ἐπιτηδεύοντες καὶ
κατὰ τὴν ἑκάστην ἡμέραν ἀλλήλοις ἐπιβουλεύον-
τες, ὅμως (ἀνάγκη γὰρ ἐκέλευε) συνεκρίθη-
153 σαν, καὶ περὶ τῆς καλουμένης στάσεως τοῦ προ-
βλήματος, πολλοὺς ἐν ἀλλήλοις λόγους ἀντε-

πι-

πιχειρήσαντες (οὐκ ἔγνω ταύτου τοῦ πράγματος γελαιότερον ὁ συγγραφεὺς), διεκρίθησαν ἀπ' ἀλλήλων ἕκαστος, διὰ φιλοτιμίαν ἕκαστος ἐπαυξῶν τὴν ἰδίαν δόξαν καὶ πρὸς τὰ μειράκια φιλοτιμούμενος. Ὡς δὲ βαρύτερος ἦν τῆς Περσικῆς ἐκείνης καὶ πολυυμνήτου στρατιᾶς ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα κατιὼν ὁ Ἀνατόλιος, καὶ ὁ κίνδυνος ἦν παρὰ πόδας οὐ τοῖς Ἕλλησιν ἀλλὰ τοῖς σοφιστεύουσιν, ἐνταῦθα οἱ μὲν ἄλλοι πάντες (προστεγεγένητο γὰρ αὐτοῖς καὶ Ἱμέριός τις σοφιστὴς ἐκ Βιθυνίας· οὐκ ἔγνω τοῦτον ὁ συγγραφεὺς, πλὴν ὅσα γε διὰ συγγραμμάτων), ἐταλαιπωροῦντο δὲ ὅμως ἅπαντες, καὶ πολλῷ καμάτῳ παρετείνοντο, τὴν λαξὴν ἕκαστος μελετῶντες στάσιν, Ἐνταῦθα ὁ Προαιρέσιος θαρσῶν τῇ φύσει, βαρὺς ἦν οὔτε φιλοτιμούμενος οὔτε ἐκφέρων τὸ ἀπόῤῥητον. Ὁ δὲ Ἀνατόλιος ἐγγύθεν, καὶ εἰσεδήμησεν Ἀθήναζε. Θύσας δὲ θαρσαλέως καὶ περιελθὼν τὰ ἱερὰ πάντα, ἣ θεσμὸς ἱερὸς ἐκέλευεν, ἐξεκάλει τοὺς σοφιστὰς ἐπὶ τὸν ἀγῶνα. Καὶ οἱ παρόντες ἕκαστος πρῶτος ἐς τὴν ἐπίδειξιν ἠπείγετο (οὕτω φίλαυτόν τι χρῆμα ἄνθρωπος!)· ὁ δὲ Ἀνατόλιος καὶ τοὺς κροτοῦντας τὰ μειράκια ἐγέλα καὶ τοὺς πατέρας ἠλέει τῆς τῶν παίδων παιδείας ὑπὸ τίσι παιδεύονται. Ἐκάλει δὲ τὸν Προαιρέσιον (μόνος γὰρ ἀπολέλειπτο)· ὁ δὲ θεραπεύσας τινὰ τῶν οἰκείων αὐτοῦ καὶ πάντα ἐξειδότων, μαθὼν

τὴν ςάσιν ἣν ἐπαινεῖ (τοῦτο γὰρ ὁ συγγραφεὺς
154 ἔφη γελοῖον ἐν τοῖς ἄνω λόγοις), καί τοι γε οὐδενὸς ἦν ἄξιον λόγου, οὐδὲ Ἀνατόλιον ἔδει ταῦτα νικᾷν, ὅμως πρός τε τὴν κλῆσιν ὑπήκουσεν ἀθρόως, καὶ πρὸς ἐκείνην τὴν ςάσιν διαθέμενος τὸν ἀγῶνα, πρὸς τοσόνδε ἤρκεσε πρὸς τὸ κάλλος τοῦ λόγου, ὥςε ἐπήδα τε ὁ Ἀνατόλιος, καὶ τὸ θέατρον βοᾶν τε ἐρρήγνυτο, καὶ οὐδεὶς ἦν ὃς οὐχὶ θεὸν ὑπελάμβανε. Τιμήσας οὖν ἐκεῖνον διαφερόντως φαίνεται, καί τοι γε τοὺς ἄλλους μόλις ἀξιώσας τῆς ἑαυτοῦ τραπέζης. Ὁ δὲ Ἀνατόλιος σοφιςὴς ἦν ἐν τοῖς κατ᾽ εὐωχίαν καὶ πρὸς συμπόσιον· οὐδὲ τὸ συμπόσιον ἦν ἄλογον καὶ ἀπαίδευτον. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐγένετο πρὸ πολλῶν χρόνων, καὶ οὕτως ἐξηκρίβου τὴν ἀκοὴν ὁ συγγραφεύς. Ὁ δὲ Ἀνατόλιος καὶ τὸν Μιλήσιον ὑπερεθαύμαζεν, ὃς ἦν μὲν ἐκ Σμύρνης τῆς Ἰωνικῆς, φύσεως δὲ ἀρίςης τυχὼν, ἐς ἀφιλότιμόν τινα καὶ σχολαστὴν ἑαυτὸν ἐμβαλὼν βίον, πρός τε ἱεροῖς ἦν καὶ γάμων ἠμέλησε, ποίησίν τε ἅπασαν καὶ μέλος ἐξήσκησε, καὶ ποιήσεως ὅσον ἐπαινοῦσι χάριτες. Οὕτω γοῦν εἷλε τὸν Ἀνατόλιον, ὥςε καὶ μοῦσαν ἐκάλει τὸν ἄνθρωπον. Ἐπιφανίου δὲ τοῦ σοφιςεύοντος τὰ ζητήματα διαιρέσεις ἔφασκεν, εἰς μικρολογίαν καὶ περιττὴν ἀκρίβειαν κωμῳδῶν τὸν παιδεύοντα. Περὶ δὲ τῆς διαφωνίας αὐτῶν τῆς κατὰ τὴν ςάσιν, διασιλλαίνων

νων ἅπαντας, „ εἰ πλείους" ἔφη „ τῶν δεκα„ τριῶν ἐτύγχανον οἱ σοφιςεύοντες, τάχ' ἂν „ ἑτέρας προσεξεῦρον ςάσεις, ἵνα διαφόρως ἓν „ πρόβλημα μελετήσωσι." Προαιρέσιον δὲ πάντων ἕνεκα καὶ μόνον ὑπερεθαύμαζεν. Ἐτύγχανε δὲ ὁ Προαιρέσιος οὐ πρὸ πολλοῦ χρόνου μετάπεμπτος ὑπὸ τοῦ βασιλεύοντος γεγονὼς Κώνςαν- 157.
τος ἐς τὰς Γαλίας, καὶ κρατήσας τοῦ βασιλεύοντος ἐς τοσοῦτον, ὥςε ὁμοτράπεζος ἅμα τοῖς τιμιωτάτοις ἦν αὐτῷ, καὶ ὅσον γε τῶν ἐκείνῃ τότε ἀνθρώπων οὐκ ἐξικνοῦντο τούς τε λόγους ἀναθεωρεῖν καὶ τὰ ἀπόῤῥητα τῆς ψυχῆς θαυμάζειν, πρὸς τὴν ὄψιν καὶ τὰ φαινόμενα μεταφέροντες τὴν ἔκπληξιν, τοῦ τε σώματος αὐτοῦ τὸ κάλλος καὶ τὸ ὕψος ἐτεθήπεσαν, ὥσπερ ἐς ἀνδριάντα τινὰ καὶ κολοσσὸν μόλις ἀναβλέποντες· οὕτω τὰ πάντα ἦν ὑπὲρ ἄνθρωπον. Τήν γε μὴν καρτερίαν ὁρῶντες, ὄντως ἀπαθῆ τινὰ καὶ σιδήρεον ὑπελάμβανον, ὅτι λεπτὸν ἔχων τριβώνιον, ἀνυπόδητος, τρυφῆς περιουσίαν ἐτίθετο τοὺς Γαλατικοὺς χειμῶνας καὶ πεπηγότα σχεδόν τι τὸν Ῥῆνον ἔπινε· καὶ τόν γε ὅλον οὕτω διετέλεσε βίον, ἀπείρατος θερμοῦ γενόμενος ποτοῦ. Ἀπέςειλε γοῦν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν μεγάλην Ῥώμην, φιλοτιμούμενος οἵων βασιλεύειν ἔλαχεν· οἱ δὲ οὐκ εἶχον ὅ, τι θαυμάσουσιν, οὕτω πάντα ἦν παρὰ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Πολλὰ δὲ

ἐπὶ πολλοῖς ἀγασθέντες, καὶ τυχόντες ἐπαί-
νων, ἀνδριάντα κατασκευασάμενοι χαλκοῦν ἰσο-
μέτρητον, ἀνέθηκαν ἐπιγράψαντες· Ἡ ΒΑΣΙ-
ΛΕΥΟΥΣΑ ῬΩΜΗ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΑ
ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀπιόντα πά-
λιν Ἀθήναζε καὶ δωρεὰν αἰτεῖν ἔδωκεν. Ὁ δὲ
τῆς ἑαυτοῦ φύσεως ἄξιον ᾔτησε, νήσους οὐκ ὀλί-
γας οὐδὲ μικρὰς εἰς ἀπαγωγὴν φόρου κατὰ σι-
τηρέσιον ταῖς Ἀθήναις. Ὁ δὲ καὶ ταῦτα ἔδω-
κεν, καὶ προσέθηκε τὸ μέγιστον τῶν ἀξιωμάτων,
στρατοπεδάρχην ἐπιτρέψας καλεῖσθαι, ὅπως νε-
158 μεσῷ μηδεὶς, εἰ τοσαῦτα ἐκ τοῦ δημοσίου κομί-
ζοιτο. Ταύτην τὴν δωρεὰν ἔδει βεβαιοῦν τὸν τῆς
αὐλῆς ἔπαρχον (νεωστὶ γὰρ παρῆν ἐκ Γαλατίας
ὁ ἔπαρχος)· καὶ μετὰ τοὺς ἐπὶ τοῖς λόγοις ἐκεί-
νους ἀγῶνας, παρὰ τὸν Ἀνατόλιον ἐλθὼν, ἠξίου
βεβαιοῦν τὴν χάριν, καὶ συνηγόρους οὐκ ἐκάλεσε
μόνους, ἀλλὰ σχεδόν τι πάντας τοὺς πεπαι-
δευμένους ἐκ τῆς Ἑλλάδος· πάντες γὰρ ἦσαν
Ἀθήνησι διὰ τὴν ἐπιδημίαν. Ὡς δὲ ἐπληρώθη
τὸ θέατρον, καὶ ὁ Προαιρέσιος ἠξίου τοὺς συνη-
γόρους λέγειν, παραδραμὼν τὴν ἁπάντων δόξαν
ὁ ἔπαρχος καὶ βασανίζων τὸν Προαιρέσιον ἐς τὸ
σχέδιον „λέγε" φησὶν „ὦ Προαιρέσιε· αἰ-
„σχρὸν γάρ ἐστι καὶ λέγειν καὶ βασιλέα ἐπαινεῖν
„σοῦ παρόντος ἕτερον." Ἐνταῦθα ὁ Προαιρέ-
σιος ὥσπερ ἵππος εἰς πεδίον κληθεὶς, τοὺς ἐπὶ

τῇ

τῇ δωρεᾷ λόγους, τόν τε Κελεὸν καὶ Τριπτόλεμον καὶ τὴν Δήμητρος ἐπιδημίαν ἐπὶ τῇ τοῦ σίτου δωρεᾷ παρήγαγε, καὶ τὴν τοῦ βασιλέως χάριν ἐκείνοις προσάπτων τοῖς διηγήμασι, ταχὺ μάλα μετέστησεν εἰς τὸν ἀρχαῖον ὄγκον τὰ γινόμενα, καὶ τοῖς λεγομένοις ἐπεχόρευεν, ἐπιδεικνύμενος εἰς τὴν ὑπόθεσιν· καὶ ὁ τῶν λόγων ἔλεγχος ἦν αὐτῷ Φιλοτιμία. Γάμος δὲ αὐτῷ συνέπεσεν ἐξ Ἀσίας τῆς Τραλλιανῶν πόλεως, καὶ Ἀμφίκλεια μὲν ὄνομα τῇ γυναικί· θυγάτρια δὲ αὐτοῖς ἐγενέσθην τοσοῦτον παραλλάττοντα κατὰ τὴν ἡλικίαν χρόνον, ὅσος ἐς τὸ κύειν καὶ γίνεσθαι καταναλίσκεται. Προελθόντα δὲ εἰς ὥραν ἐν ᾗ πάγκαλόν τι χρῆμα καὶ μακάριον, παιδίον, καὶ τὴν τοῦ πατρὸς ψυχὴν ὑφ' ἡδονῆς ἀνασείσαντα, 161.
ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἄμφω τοὺς πατέρας ἀπέλιπεν, ὥστε μικροῦ τὸ πάθος καὶ τῶν προσηκόντων ἐκβαλεῖν λογισμῶν τὸν Προαιρέσιον. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο μὲν ἤρκεσεν ἡ Μιλησίου μοῦσα, τὰς ἁρμονικὰς ἀναψαμένη χάριτας, καὶ πολλὰ παίζουσα μετ' ἀφροδίτης, καὶ τὸν λογισμὸν ἀνακαλουμένη. Τοῖς δὲ Ῥωμαίοις ἀξιοῦσιν ὁμιλητὴν ἴδιον ἀποπέμπειν, ὁ Προαιρέσιος τὸν Εὐσέβιον ἐξέπεμψεν, ὃς ἦν μὲν ἐξ Ἀλεξανδρείας (ἐναρμόσειν ἄλλως ἐδόκει τῇ πόλει, κολακεύειν τε εἰδὼς καὶ σαίνειν τὸ ὑπερέχον· στασιώδης δὲ κατὰ τὰς Ἀθήνας ἐφαίνετο), καὶ ἅμα ἐβούλετο μεῖ-

ζον

ζον τὸ καθ' ἑαυτὸν ποιεῖν, ἄνδρα πέμπων πολιτικῆς κακοτεχνίας οὐκ ἀμύητον· ἐπεὶ τά γε κατὰ ῥητορικὴν, ἐξαρκεῖ τοσοῦτον εἰπεῖν ὅτι ἦν Αἰγύπτιος. Τὸ δὲ ἔθνος ἐπὶ ποιητικῇ μὲν σφόδρα μαίνονται, ὁ δὲ σπουδαῖος Ἑρμῆς αὐτῶν ἀποκεχώρηκεν. Ἐπανέςη δὲ αὐτῷ ὁ Μουσώνιος, εἰς σοφιςικὴν ὁμιλητὴς ὢν αὐτοῦ (περὶ οὗ πολλὰ διὰ τὰς ἄλλας ἐν τοῖς διεξοδικοῖς γέγραπται), καὶ ὅτε γε ἀντῆρε, καταμαθὼν πρὸς τίνα ἔχει τὸν ἀγῶνα, ταχὺ μάλα ἐπὶ τὴν πολιτικὴν κατεπήδησεν. Ἰουλιανοῦ δὲ βασιλεύοντος, τόπον τοῦ παιδεύειν ἐξειργόμενος (ἐδόκει γὰρ εἶναι χριςιανὸς) συνορῶν τὸν ἱεροφάντην ὥσπερ δελφικόν τινα τρίποδα πρὸς τὴν τοῦ μέλλοντος πρόνοιαν πᾶσι τοῖς δεομένοις ἀνακείμενον, σοφίᾳ τινὶ περιῆλθε ξένῃ τὴν πρόγνωσιν. Ἐμέτρει μὲν γὰρ ὁ βασιλεὺς τὴν γῆν τοῖς ἕλλησιν εἰς τὸν φόρον, ὅπως μὴ βαρύνοιντο· ὁ δὲ Προαιρέσιος ἠξίωσεν
162. αὐτὸν ἐκμαθεῖν παρὰ τῶν θεῶν, εἰ βέβαια μένει τὰ τῆς φιλανθρωπίας. Ὡς δὲ ἀπέφησεν, ὁ μὲν ἔγνω τὸ πραχθησόμενον, καὶ ἦν εὐθυμότερος. Ὁ δὲ συγγραφεὺς κατὰ τουτονὶ τὸν χρόνον εἰς ἕκτον που καὶ δέκατον ἔτος τελῶν, παρῆλθέ τε εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τοῖς ὁμιληταῖς ἐγκατεμίγη· καὶ ἀγαπηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καθάπερ παῖς γνήσιος, ἠπείγετο μὲν μετὰ πέμπτον ἔτος εἰς τὴν Αἴγυπτον, οἱ δὲ πατέρες καλοῦντες ἐπὶ Λυδίας ἐξεβιά-

βιάσαντο· κἀκείνῳ μὲν σοφιστικὴ προὔκειτο, καὶ πρὸς τοῦτο ἐξεκάλουν ἅπαντες. Προαιρέσιος δὲ ἐξ ἀνθρώπων ἀνεχώρει μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας· τοσοῦτος καὶ τοιοῦτος γενόμενος καὶ διαπλήσας τῶν ἑαυτοῦ λόγων τε καὶ ὁμιλητῶν τὴν οἰκουμένην.

ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ.

Οὗτος ἦν μὲν ἐκ Συρίας, δεινότατος δὲ εἶναι περὶ τὰς διακρίσεις δόξας τῶν ζητημάτων, τὸν δὲ λόγον ἀτονώτερος, ὅμως τε σοφιστεύσας τῷ Προαιρεσίῳ καὶ εἰς πολὺ δόξης ἐχώρησεν· οὐ γὰρ φέρει τὸ ἀνθρώπινον ἕνα θαυμάζειν, ἀλλ' ἐγκεκλικὸς καὶ ἡττώμενον ὑπὸ φθόνου, τοῖς πολυκρατοῦσι καὶ ὑπερέχουσιν ἕτερον ἀντικαθίστησιν, ὥσπερ ἐν φυσικῇ τὰς ἀρχὰς ἐκ τῶν ἐναντίων λαμβάνοντες. Ἐτελεύτα δὲ οὐκ εἰς βαθὺ γῆρας ἀφικόμενος, τὸ αἷμα νοσήσας· καὶ ἡ γυνὴ ταυτὸ τοῦτο ἔπαθε, καλλίστη πασῶν γενομένη. Καὶ παιδίον οὐκ ἦν αὐτοῖς. Τοῦτον ὁ ταῦτα γράφων οὐκ ἔγνω, πολὺ προαπελθόντα τῆς ἐπιδημίας.

ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ. 165.

Καὶ Διόφαντος ἦν μὲν ἐξ Ἀραβίας, καὶ εἰς τοὺς τεχνικοὺς ἐβιάζετο· ἡ δὲ αὐτὴ δόξα τῶν ἀνθρώπων Προαιρεσίῳ κἀκεῖνον ἀντήγειρεν, ὡσεὶ

Καλ-

Καλλίμαχον Ὁμήρῳ τις ἀναςήσειεν. Ἀλλ' ἐγέλα ταῦτα ὁ Προαιρέσιος, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ὅ, τι εἰσὶν ἐν διατριβῆς εἶχεν μέρει. Τοῦτον ἐγίγνωσκεν ὁ συγγραφεὺς, καὶ ἠκροάσατό γε πολλάκις δημοσίᾳ λέγοντος. Παραθεῖναι δὲ τῇ γραφῇ τῶν λεχθέντων καὶ μνημονευθέντων οὐδὲν, ἐδόκει καλῶς ἔχειν· μνήμη γάρ ἐςιν ἀξιολόγων ἀνδρῶν, οὐ χλευασμὸς, ἡ γραφή. Ἀλλ' ὅμως ἐπιτάφιόν γε εἰπεῖν τινα τοῦ Προαιρεσίου λέγεται (προαπῆλθε γὰρ ὁ Προαιρέσιος), καί τι τοιοῦτον ἐπιφθέγξασθαι διαμνημονεύουσιν ἐπὶ τῇ Σαλαμῖνι καὶ τοῖς Μηδικοῖς· „ὦ Μαραθὼν καὶ „ Σαλαμὶν, νῦν σεσίγησθε. οἵαν σάλπιγγα τῶν „ ὑμετέρων τροπαίων ἀπολωλέκατε!" Οὗτος ἀπέλιπε δύο παῖδας ἐπὶ τρυφὴν καὶ πλοῦτον ὁρμήσαντας.

ΣΩΠΟΛΙΣ.

Καὶ Σωπόλιδος ἠκροάσατο πολλάκις ὁ ταῦτα γράφων. Καὶ ἦν ἀνὴρ εἰς τὸν ἀρχαῖον χαρακτῆρα τὸν λόγον ἀναφέρειν βιαζόμενος, καὶ τῆς ὑγιαινούσης μούσης ψαύειν ὀριγνώμενος. Ἀλλ' ἔκρουε μὲν τὴν θύραν ἱκανῶς, ἠνοίγετο δὲ οὐ πολλάκις· ἀλλ' εἴπου τι καὶ ψοφήσειεν ἐκεῖθεν λεπτόν τι καὶ ἀσθενὲς, παρωλίσθαινεν ἔσωθεν τοῦ
166. θείου πνεύματος· τὸ δὲ θέατρον ἐμεμήνεσαν οὐδὲ τὴν

τὴν πεπιεσμένην ῥανίδα τὴν Κασαλίαν φέροντες. Τούτῳ παῖς ἐγένετο· καὶ ἐπιβεβηκέναι τοῦ θρόνου τὸν παῖδα φάσκουσιν.

ἹΜΕΡΙΟΣ.

Τὸν ἄνδρα τοῦτον ἤνεγκε μὲν Βιθυνία, οὐκ ἔγνω δὲ αὐτὸν ὁ ταῦτα γράφων· καί τοι γε ἦν κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους. Ἀλλὰ πρὸς τὸν αὐτοκράτορα διαβὰς Ἰουλιανὸν κατ' ἐπίδειξιν, οὐ, διὰ τὴν ἐς Προαιρέσιον ἀχθηδόνα τοῦ βασιλέως, ἀσμένως ὀφθησόμενος, Ἰουλιανοῦ καταλείποντος τὸ ἀνθρώπινον, ἐνδιέτριψε τῇ ἀποδημίᾳ, καὶ Προαιρεσίου τελευτήσαντος Ἀθήναζε ἠπείγετο. Εὔκολος δὲ ἀνὴρ εἰπεῖν καὶ συνηρμοσμένος· κρότον δὲ ἔχει καὶ ἦχον ἡ συνθήκη πολιτικόν· καί που σπάνιος καὶ παρὰ τὸν θεῖον Ἀριςείδην ἵςαται. Ἐπὶ θυγατρὶ δὲ τελευτᾷ, τῆς ἱερᾶς νόσου πρὸς γήρᾳ μακρῷ καταλαβούσης αὐτόν.

ΠΑΡΝΑΣΙΟΣ.

Ἐν τούτοις ἦν τοῖς χρόνοις καὶ Παρνάσιος, ἐπὶ τοῦ παιδευτικοῦ θρόνου, ὁμιλητὰς εὐαριθμήτους ἔχων· καί τοι γε ὀνόματος οὐκ ἀπεςερημένος.

ΛΙΒΑΝΙΟΣ

Λιβάνιον δὲ Ἀντιόχεια μὲν ἤνεγκεν ἡ τῆς Κοίλης καλουμένης Συρίας πρώτη πόλεων, Σελεύκου τοῦ Νικάτορος ἐπικληθέντος ἔργον. Ἦν δὲ τῶν εὖ γεγονότων καὶ εἰς τοὺς ἄκρους ἐτέλει. Νέος
169. δὲ ὢν ἔτι καὶ κύριος ἑαυτοῦ, πατέρων ἀπολελοιπότων, ἀφικόμενος Ἀθήναζε, οὔτε ὡς ἐκ Συρίας Ἐπιφανίῳ προσῆλθε μεγίστην ἔχοντι δόξαν, οὔτε παρὰ Προαιρέσιον ἐφοίτησεν ὡς ἐν τῷ πλήθει τῶν ὁμιλητῶν καὶ τῷ μεγέθει τῆς δόξης τῶν διδασκάλων καλυφθησόμενος. Ἐνεδρευθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Διοφαντείων, Διοφάντῳ προσένειμεν ἑαυτόν· καὶ ὡς οἱ πάνυ τὸν ἄνδρα καταμεμαθηκότες ἔφασκον, ταῖς μὲν ὁμιλίαις καὶ συνουσίαις, τὸ γεγονὸς συμμαθὼν, ἐλάχιστα παρεγίνετο, καὶ τῷ διδασκάλῳ τις ὀχληρὸς οὐκ ἦν· αὐτὸς δὲ ἑαυτὸν ἐπὶ ταῖς μελέταις συνεῖχε, καὶ πρὸς τὸν ἀρχαῖον ἐξεβιάζετο τύπον, τὴν ψυχὴν διαπλάττων καὶ τὸν λόγον. Ὥσπερ οὖν οἱ πολλάκις πέμποντες, ἔστιν ὅτε καὶ τυγχάνοντες τοῦ σκοποῦ, καὶ τὸ συνεχὲς τῆς μελέτης αὐτοῖς διὰ τῆς γυμνασίας τῶν ὀργάνων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὐστοχίας οὐκ ἐπιστήμην ἔφυσεν, ἀλλὰ τὴν τέχνην· οὕτω καὶ Λιβάνιος, ἐκ τοῦ ζήλου καὶ τῆς παρα-

θε-

θέσεως τῆς κατὰ μίμησιν, προσαρτῶν ἑαυτὸν καὶ παραξέων ἡγεμόσιν ἀρίςοις τοῖς ἀρχαίοις, καὶ οἷς ἐχρῆν ἑπόμενος, ἐς ἴχνος τε ἄριςον ἐνέβαινε καὶ ἀπήλαυσε τῆς ὁδοῦ τὰ εἰκότα. Θαρσήσας δὲ ἐπὶ τῷ λέγειν καὶ πείσας ἑαυτὸν ὡς ἐνάμιλλος εἴη τοῖς ἐπὶ τούτῳ μεγαλοφρονοῦσιν, οὐχ εἵλετο περὶ μικρὰν πόλιν κρύπτεσθαι, καὶ συγκαταπίπτειν τῷ τῆς πόλεως ἀξιώματι, ἀλλ' ἐπὶ τὴν Κωνςαντίνου πόλιν διαβαλὼν ἄρτι παριοῦσαν εἰς μέγεθος καὶ ἀκμάζουσαν, καὶ δεομένην ἔργων τε ὁμοῦ καὶ λόγων οἳ κατακοσμήσουσι, ταχὺ μάλα καὶ κατ' αὐτὴν ἐξέλαμψεν, εἰς συνουσίαν τε ἄριςος καὶ χαριέςατος φανεὶς, 170.
καὶ εἰς ἐπίδειξιν λόγων ἐπαφρόδιτος. Διαβολῆς δέ τινος αὐτῷ γενομένης περὶ τὰ μειράκια (ἣν θεμιτὸν οὐκ ἦν ἐμοὶ γράφειν, ἐς μνήμην ἀξιολόγων ἀνέντι τὴν γραφήν), ἐκπεσὼν τῆς Κωνςαντίνου πόλεως, κατέσχε τὴν Νικομήδειαν. Κἀκεῖθεν τῆς φήμης ἐπισπομένης καὶ παραθεούσης αὐτῷ, διὰ ταχέων ἀποκρουσθεὶς, μετὰ χρόνον τινὰ ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα καὶ πόλιν ἐπανέρχεται, κἀκεῖ τὸν πάντα ἐβίω χρόνον, μακρὸν καὶ παρατείνοντα γενόμενον. Μνήμην μὲν οὖν αὐτῷ τὴν πρέπουσαν κἀν τοῖς βιβλίοις τοῖς κατὰ τὸν Ἰουλιανὸν ἡ γραφὴ πεποίηται, τὰ δὲ καθ' ἕκαςον νῦν ἐπεξελεύσεται. Οὐδεὶς τῶν συλλεγέντων Λιβανίῳ καὶ συνουσίας ἀξιωθέντων ἀπῆλ-

θεν ἄδηκτος· ἀλλὰ τό, τε ἦθος εὐθὺς οἷός τις ἦν ἔγνωσο, καὶ συνεῖχεν αὐτοῦ τά τε τῆς ψυχῆς ἐπί τε τὸ χεῖρον καὶ τὸ κρεῖττον ῥέποντα, καὶ τοσοῦτος ἦν ἐς τὴν πλάσιν καὶ τὴν πρὸς ἅπαντας ἐξομοίωσιν, ὥςε ὁ μὲν πολύπους λῆρος ἠλέγχετο, τῶν δὲ συγγιγνομένων ἕκαςος ἄλλον ἑαυτὸν ὁρᾷν ὑπελάμβανεν. Ἔφασκον γοῦν αὐτὸν οἱ πεπειραμένοι, πίνακά τινα καὶ ἐκμαγεῖον εἶναι παντοδαπῶν ἠθῶν καὶ ποικίλων· οὐδ᾽ ἂν ἥλω ποτὲ πολλῶν καὶ διαφόρων συνεληλυθότων ὅτῳ μᾶλλον τέρπεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις ἐπῃνεῖτο παρὰ τῶν τὸν ἐναντίον ἐλαυνόντων βίον, καὶ πᾶς τις αὐτῶν τὰ σφέτερα θαυμάζειν ᾤετο· οὕτω πολύμορφόν τι χρῆμα καὶ ἀλλοπρόσαλλον ἦν. Γάμου δὲ καὶ οὗτος ἠμέλησε, πλὴν ὅσα γε αὐτῷ γυνή τις ξυνῆν, οὐκ ἀπὸ ὁμοίας τῆς ἀ-
173. ξιώσεως. Ὁ δὲ λόγος αὐτῷ, περὶ μὲν τὰς μελέτας, παντελῶς ἀσθενὴς καὶ τεθνηκὼς καὶ ἄπνους, καὶ διαφαίνεταί γε οὗτος μὴ τετυχηκέναι διδασκάλου· καὶ γὰρ τὰ πλεῖςα τῶν κοινῶν καὶ παιδὶ γνωρίμων περὶ τὰς μελέτας ἠγνόει· περὶ δὲ ἐπιςολὰς καὶ συνουσίας ἑτέρας, ἱκανῶς ἐπὶ τὸν ἀρχαῖον ἀναφέρει καὶ διεγείρεται τύπον, καὶ χάριτός γε αὐτῷ καὶ κωμικῆς βωμολοχίας καταπέπληςαι τὰ συγγράμματα, καὶ ἡ κομψότης περιτρέχει πανταχοῦ διακονουμένη τοῖς λόγοις, καὶ ὃ πάντες οἱ Συροφοίνικες ἔχουσι κα-

τὰ

τὰ τὴν κοινὴν ἔντευξιν ἡδὺ καὶ κεχαρισμένον, τοῦτο παρ᾽ ἐκείνου λαβεῖν μετὰ παιδείας ἔξεστιν· οἱ μὲν οὖν Ἀττικοὶ μυκτῆρα καὶ ἀστεϊσμὸν αὐτὸ καλοῦσιν, ὁ δὲ ὥσπερ κορυφὴν παιδείας τοῦτο ἐπετήδευσεν, ἐκ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ὅλος εἰς τὸ ἀπαγγέλλειν εἱλκυσμένος, καὶ τοῦ κατὰ θύραν τερπνοῦ καὶ γοητεύοντος τὴν ἀκοὴν γενόμενος. Παιδείας δὲ ὑπερβολὴν καὶ ἀναγνώσεώς ἔστιν εὑρεῖν ἐν τοῖς λόγοις, λέξεσι κατεγλωττισμέναις ἐντυγχάνοντα. Τὰ γοῦν Εὐπόλιδος δένδρα Λαισποσίαν καὶ Δαμασίαν οὐκ ἂν παρῆκεν, εἰ τὰ ὀνόματα ἔγνω τῶν δένδρων, οἷς νῦν αὐτὰ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι. Οὗτος λέξιν εὑρών τινα περιττὴν καὶ ὑπ᾽ ἀρχαιότητος διαλανθάνουσαν, ὡς ἀνάθημά τι παλαιὸν καθαίρων, εἰς μέσον τε ἦγε καὶ διακαθήρας ἐκαλλώπιζεν, ὑπόθεσίν τε αὐτῇ περιπλάττων ὅλην καὶ διανοίας ἀκολουθούσας, ὥσπερ ἅβρας τινὰς καὶ θεραπαίνας δεσποίνῃ νεοπλούτῳ καὶ τὸ γῆρας ἀπεξεσμένῃ. Ἐθαύμασε μὲν οὖν αὐτὸν ἐπὶ τούτοις καὶ ὁ θειότατος 179.
Ἰουλιανὸς, ἐθαύμασε δὲ καὶ ὅσον ἀνθρώπινον τὴν ἐν τοῖς λόγοις χάριν. Καὶ πλεῖστά γε αὐτοῦ περιφέρουσι βιβλία, καὶ ὁ νοῦν ἔχων ἀναλεγόμενος ἕκαστον αὐτῶν εἴσεται. Ἱκανὸς δὲ ἦν καὶ πολιτικοῖς ὁμιλῆσαι πράγμασι, καὶ παρὰ τοὺς λόγους ἕτερά τινα συντολμῆσαι καὶ ῥᾳδιουργῆσαι πρὸς τέρψιν θεατρικωτέραν. Τῶν δὲ μετὰ ταῦτα βα-

σιλέων καὶ τῶν ἀξιωμάτων τὸ μέγιςον αὐτῷ προσθέντων (τὸν γὰρ τῆς αὐλῆς ἔπαρχον μέχρι προσηγορίας ἔχειν ἐκέλευον), οὐκ ἐδέξατο, φήσας τὸν σοφιςὴν εἶναι μείζονα. Καὶ τοῦτό γέ ἐςιν οὐκ ὀλίγος ἔπαινος, ὅτι δόξης ἐλάττων ἀνὴρ, μόνης ἡττητο τῆς περὶ τοὺς λόγους, τὴν δὲ ἄλλην δημώδη καὶ βάναυσον ὑπελάμβανεν. Ἀλλ᾽ ἐτελεύτησε καὶ οὗτος εἰς γῆρας ἀφικόμενος μακρότατον, καὶ θαῦμα οὐκ ὀλίγον ἀπολιπὼν ἅπασιν. Τούτῳ δὲ ὁ ταῦτα γράφων οὐ συνεγένετο, ἄλλοτε ἄλλων ἐμποδισμάτων ἐπηρείᾳ τύχης συμβάντων.

ἈΚΑ΄ΚΙΟΣ.

Παλαιςίνης Καισάρεια τὸν Ἀκάκιον ἤνεγκε, καὶ ἦν συνανασχὼν τῷ Λιβανίῳ κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους· τόνου δὲ σοφιςικοῦ καὶ πνεύματος, εἴπερ τις ἄλλος, γέμων, καὶ ἡ λέξις μετὰ κρότου πρὸς τὸν ἀρχαῖον ἐπέςρεφε τρόπον· συνανασχὼν δὲ Λιβανίῳ, κατέσεισε τὰ πρῶτα καὶ περιῆν ἰσχυρῶς. Βιβλίδιον γοῦν τῷ Λιβανίῳ περὶ εὐφυΐας τι γέγραπται, πρὸς τὸν Ἀκάκιον ἅπαν ἐκτεθειμένον, ἐν ᾧ δῆλός ἐςιν ἐπὶ τῷ κρατεῖσθαι τὸ μέγεθος τῆς ἐκείνου φύσεως αἰτιώμενος, αὐτος δὲ ἑαυτῷ μαρτυρῶν τὴν περὶ τὰ λεξείδια ςάσιν καὶ ἀκρίβειαν· ὥσπερ ἀγνοῶν ὅτι μήτε Ὁμήρῳ

ρῳ παντὸς ἔμελε μέτρου, ἀλλ' εὐφωνίας τινὸς 177
καὶ μέλους, μήτε Φειδίᾳ τοῦ τὸν δάκτυλον παραλαβεῖν καὶ τὸν παῖδα πρὸς ἔπαινον τῆς θεᾶς, ἀλλὰ τυραννεῖν τὸ μὲν κατὰ τὴν ἀκοὴν, καὶ τὸ αἴτιον ὑπάρχειν ἀνεύρετον ἢ δύσκριτον, ὥσπερ ἐν τοῖς καλοῖς καὶ ἐρασμίοις σώμασιν, οὐ πάντες τὸ αὐτὸ θαυμάζουσιν, ὁ δὲ ἁλοὺς οὐκ οἶδεν ὅθεν εἴληπται. Ὁ μὲν οὖν Ἀκάκιος ἐς τὸ ἄριςον ἀναδραμὼν, καὶ πολλὴν ἑαυτῷ παρασχὼν δόξαν ὡς τοῦ Λιβανίου κρατήσων, ἀπῄει νέος ὢν ἔτι, οἱ δὲ ἄνθρωποι, ὅσον σπουδαῖον ἐν αὐτοῖς, ἐθαύμαζον αὐτὸν ὥσπερ εἰς γῆρας ἀφιγμένον.

ΝΥΜΦΙΔΙΑΝΟΣ.

Νυμφιδιανὸς δὲ ἦν μὲν ἐκ Σμύρνης, Μάξιμος δὲ ἦν ὁ φιλόσοφος ἀδελφὸς αὐτῷ, καὶ Κλαυδιανὸς ἕτερος, φιλοσοφῶν καὶ αὐτὸς ἄριςα. Ἀνὴρ δὲ τῆς μὲν Ἀθήνησι παιδείας καὶ ἀγωγῆς οὐ μετεσχηκὼς, γεγονὼς δὲ εἰς ῥητορικὴν καὶ τοῦ τῶν σοφιςῶν ὀνόματος ἄξιος. Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Ἰουλιανὸς αὐτῷ καὶ τὴν βασιλικὴν γλῶτταν ἐπέτρεψε, ταῖς ἐπιςολαῖς ἐπιςήσας, ὅσαι διὰ τῶν ἑλληνικῶν ἑρμηνεύονται λόγων. Κρείττων δὲ κατὰ τὰς καλουμένας μελέτας καὶ τὰ ζητήματα, τὰ δὲ ἐν προαγῶσι καὶ τῷ διαλεχθῆναι οὐκ ἔθ'

ὅμοιος. Τελευτὴ δὲ αὐτῷ συνέβη γενομένῳ πρεσβύτῃ, καὶ μετὰ τὸν ἀδελφὸν Μάξιμον.

ΖΗΝΩΝ.

Ἰατροὶ δὲ κατὰ τούτους ἤκμαζον τοὺς χρόνους, Ζήνων τε ὁ Κύπριος, διδασκαλίαν τε πολυύμνητον συστησάμενος, ἀλλ' ἐπέβαλε τοῖς χρό-
178. νοις Ἰουλιανῷ τῷ σοφιστῇ, καὶ μετ' ἐκεῖνον, κατὰ τοὺς Προαιρεσίου χρόνους, οἱ διάδοχοι Ζήνωνος. Ἄμφω δὲ ὁ Ζήνων ἐξήσκητο λέγειν τε καὶ ποιεῖν ἰατρικήν. Τῶν δὲ ὀνομαστῶν ὁμιλητῶν αὐτοῦ διαλαχόντες, οἱ μὲν τὸ ἕτερον, οἱ δὲ ἀμφότερα, κατελείφθησαν· ἐκράτουν δὲ ὅμως καὶ καθότι ἐκληρονόμησαν ἔργου γε καὶ λόγου.

ΜΑΓΝΟΣ.

Οὗτος ἐκ μὲν Ἀντιοχείας ἦν γεγονὼς, τῆς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην, ἣν νῦν Νίσιβιν ὀνομάζουσιν· ἀκροατὴς δὲ γενόμενος Ζήνωνος καὶ τῇ περὶ τῶν σωμάτων τῶν προαιρετικῶν φύσει τὸν Ἀριστοτέλην ἐς τὸ δύνασθαι λέγειν συνεφελκυσάμενος, σιωπᾷν μὲν ἐν τῷ λέγειν τοὺς ἰατροὺς ἠνάγκαζε, θεραπεύειν δὲ οὐκ ἐδόκει δυνατὸς εἶναι καθάπερ λέγειν. Ὥσπερ οὖν οἱ παλαιοί φασιν

σιν Ἀρχίδαμον, εἰ Περικλέους εἴη δυνατώτερος ἐρωτώμενον „ ἀλλὰ κἂν καταβάλλω Περι„ κλέα," φάναι „ λέγων ἐκεῖνος ὅτι μὴ κατα„ βέβληται, νενίκηκεν·" οὕτω καὶ τοὺς θεραπευθέντας ὑφ' ἑτέρων ἀπεδείκνυ Μάγνος ἔτι νοσοῦντας, οἱ δὲ ὑγιαίνοντες καὶ ἐῤῥωμένοι χάριν ὡμολόγουν τοῖς θεραπεύσασιν. Ἀλλ' ἐκράτει τῶν ἰατρῶν μέχρι τοῦ ςόματος καὶ τῶν ἐρωτήσεων. Καὶ διδασκαλεῖον μὲν ἐξῄρητο κοινὸν αὐτῷ κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ πάντες ἔπλεον καὶ παρ' αὐτὸν ἐφοίτων, ὡς θαυμάσαντές τι μόνον ἢ ληψόμενοι τῶν παρ' ἐκείνου καλῶν. Καὶ ἀποτυγχάνειν οὐ συνέβαινεν αὐτοῖς· ἢ γὰρ τὸ λαλεῖν ἐκέρδαινον, ἢ τὸ δύνασθαι ποιεῖν τι καὶ 181.
ἐνεργεῖν διὰ τῆς σφετέρας ἐπιμελείας προσελάμβανον.

ὈΡΙΒΑ'ΣΙΟΣ.

Ὀριβάσιον δὲ Πέργαμος ἤνεγκε, καὶ τοῦτο εὐθὺς αὐτῷ συνετέλει πρὸς δόξαν, ὥσπερ τοῖς Ἀθήνησι γεγονόσιν, ὅταν εὐδοκιμῶσι κατὰ τοὺς λόγους, πολὺς ἄνω χωρεῖ λόγος ὅτι Ἀττικὴ μοῦσα καὶ τὸ ἀγαθὸν οἰκεῖον. Ἑκατέρων δὲ εὖ πεφυκὼς, ἐκ παιδὸς ἦν ἐπιφανὴς, πάσης παιδείας μετεσχηκὼς ἣ πρὸς ἀρετὴν συμφέρεται καὶ τελεῖ. Προϊὼν δὲ ἐς ἡλικίαν, ἀκροατής τε ἐγένετο

νετο τοῦ μεγάλου Ζήνωνος, καὶ Μάγνου συμφοιτητής. Ἀλλὰ τὸν Μάγνον ἀπολιπὼν παλαίοντα τοῖς νοήμασιν, αὐτὸς καὶ ἐν τούτοις δὲ ἄριστος ὤν, καὶ πρὸς τὸ ἄκρον ἐκδραμὼν τῆς ἰατρικῆς, τὸν πάτριον ἐμιμεῖτο θεὸν, ὅσον ἀνθρώπῳ δυνατὸν ἐς τὴν μίμησιν ὑπελθεῖν τοῦ θείου. Ἐκ μειρακίου δὲ ἐπιφανὴς γενόμενος, Ἰουλιανὸς μὲν αὐτὸν εἰς τὸν Καίσαρα προϊὼν συνήρπασεν ἐπὶ τῇ τέχνῃ, ὁ δὲ τοσοῦτον ἐπλεονέκτει ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς, ὥςε καὶ βασιλέα τὸν Ἰουλιανὸν ἀπέδειξε· καὶ ταῦτά γε ἐν τοῖς κατ' ἐκεῖνον ἀκριβέςερον εἴρηται. Ἀλλ' οὐδὲ κορυδαλλὶς, ἡ παροιμία φησὶν, ἄνευ λόφου, οὐδὲ Ὀριβάσιος ἦν ἄνευ φθόνου. Ἀλλὰ διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς δόξης, οἱ μετὰ Ἰουλιανὸν βασιλεύοντες τῆς τε οὐσίας ἀφείλοντο, καὶ διαφθεῖραι τὸ σῶμα βουληθέντες, τὸ μὲν ἔργον ὤκνησαν, ἑτεροίως δὲ ἔπραξαν ὅπερ ᾐσχύνθησαν· ἐξέθηκαν γὰρ αὐτὸν εἰς τοὺς βαρ-
182. βάρους, ὥσπερ Ἀθηναῖοι τοὺς κατ' ἀρετὴν ὑπερέχοντας ἐξωςράκιζον. Ἀλλ' ἐκείνοις μὲν τὸ τῆς πόλεως ἐκβαλεῖν ὁ νόμος ἔλεγε, καὶ προσῆν οὐδὲν, οἱ δὲ βασιλεύοντες καὶ τὸ παραδοῦναι τοῖς ὠμοτάτοις βαρβάροις ἐπέθεσαν, ἐκείνους ποιοῦντες κυρίους τοῦ σφετέρου βουλεύματος. Ὀριβάσιος δὲ ἐκτεθεὶς εἰς τὴν πολεμίαν, ἔδειξε τῆς ἀρετῆς τὸ μέγεθος, οὐ τόποις ὁριζομένης, οὐδὲ γραφομένης ἤθεσιν, ἀλλὰ τὸ ςάσιμον καὶ μόνι-

μον

μον ἐπιδεικνυμένης κατὰ τὴν ἑαυτῆς ἐνέργειαν, κἂν ἀλλαχόθι κἂν παρ' ἄλλοις φαίνηται, ὥσπερ τοὺς ἀριθμούς φασι καὶ τὰ μαθήματα. Εὐδοκίμει τε γὰρ εὐθὺς παρὰ τοῖς βασιλεῦσι τῶν βαρβάρων, καὶ ἀνὰ τοὺς πρώτους ἦν, καὶ κατὰ τὴν 'Ρωμαίων ἀρχὴν ἀποβλεπόμενος, παρὰ τοῖς βαρβάροις προσεκυνεῖτο καθάπερ τις θεὸς, τοὺς μὲν ἐκ νοσημάτων χρονίων ἀνασώζων, τοὺς δὲ ἀπὸ τῆς τοῦ θανάτου πύλης διακλέπτων. Καὶ ἦν αὐτῷ τὸ τῆς λεγομένης συμφορᾶς εὐδαιμονίας ἁπάσης πρόφασις, ὥςε καὶ οἱ βασιλεύοντες ἀπαγορεύσαντες μάχεσθαι πρὸς τὴν διὰ πάντων τοῦ ἀνδρὸς δύναμιν, ἐπανιέναι συνεχώρησαν. 'Ο δὲ, ὡς ἔτυχε τῆς ἐπανόδου, μόνον ἑαυτὸν ἔχων ἀντὶ πάσης οὐςίας, καὶ τὸν ἀπὸ τῶν ἀρετῶν πλοῦτον ἐπιδεικνύμενος, γυναῖκά τε ἠγάγετο τῶν κατὰ πλοῦτον ἐπιφανῶν καὶ γένος, καὶ παῖδας ἔσχε τέτταρας, οἵ τινές εἰσί τε καὶ εἴησαν· αὐτὸς δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον τῆς γραφῆς ἐν ἀνθρώποις ἐςί τε καὶ εἴη· ἀλλὰ τὸν ἀρχαῖον πλοῦτον, ἐκ τῶν δημοσίων ἀνακομισάμενος, τῶν μετὰ ταῦτα βασιλέων συγκεχωρηκότων, ὡς ἐπ' ἀδίκῳ τῇ προτέρᾳ κρίσει. Ταῦτα μὲν οὖν ἐςὶ καὶ οὕτως ἔχει. 'Οριβασίῳ τε συν- 185
τυχεῖν ἀνδρός ἐςι φιλοσοφοῦντος γενναίως, ὥςε εἰδέναι τι πρὸ τῶν ἄλλων θαυμάσει· τοσαύτη

τις ἡ διὰ πάντων ἐςὶ προϊοῦσα καὶ παρατρέχουσα ταῖς συνουσίαις ἁρμονία καὶ χάρις.

ἸΩΝΙΚΟ'Σ.

Ἰωνικὸς δὲ ἦν μὲν ἐκ Σάρδεων, καὶ πατρὸς ἰατρεύσαντος ἐπιφανῶς· Ζήνωνος δὲ ἀκροατὴς γενόμενος, εἰς ἄκρον τε ἐπιμελείας ἐξίκετο, καὶ Ὀριβάσιός γε αὐτοῦ θαυμαςὴς ἐτύγχανεν. Ὀνομάτων δὲ πάντων ἰατρικῆς ἐμπειρότατος γενόμενος καὶ πραγμάτων, κρείττων ἦν ἐν τῇ καθ' ἕκαςον πείρᾳ, τῶν τε τοῦ σώματος μορίων ἄκρως δαημονέςερος γενόμενος, καὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐξεταςικός. Οὐκοῦν οὔτε φαρμάκου τινὸς ἔλαθε κατασκευὴ αὐτὸν καὶ κρίσις, οὐδ' ὅσα ἐμπλάττουσιν οἱ τεχνικώτατοι τοῖς ἕλκεσι, τὰ μὲν τὴν ἐπιῤῥοὴν ἐπέχοντες, τὰ δὲ τὴν ἐμπεσοῦσαν διασκιδνάντες, ἐκεῖνον ἐλάνθανεν. Ἀλλὰ καὶ δῆσαι τὸ πεπονθὸς μόριον, οὐ σχίσαι τοῖς μέρεσιν εὑρετικώτατός τε ἦν καὶ διεξητασμένος. Ἔργα τε οὖν καὶ ὀνόματα τούτων ἠπίςατο, ὥςε τοὺς μεγαλοφρονοῦντας ἐπὶ τῷ θεραπεύειν ἐξίςασθαι πρὸς τὴν ἀκρίβειαν, καὶ φανερῶς ὁμολογεῖν ὅτι συντυγχάνοντες Ἰωνικῷ, τὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἰρημένα μανθάνουσιν ἔργῳ, καὶ πρὸς τὴν χρείαν ἐξάγουσιν, ὥσπερ ὀνόματα κρυπτόμενα μέχρι

τῆς

τῆς γραφῆς. Τοιοῦτός τε ὢν κατὰ τὴν ἐπιστή- 186.
μην, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν ἅπασαν ἔρρωτο, καὶ πρὸς θειασμὸν, ὅσος τε ἐξ ἰατρικῆς ἐς ἀνθρώπους ἥκει τῶν καμνόντων ἐς πρόγνωσιν, καὶ ὅσος ἐκ φιλοσοφίας παράβακχας ὢν, ἐς τοὺς δυναμένους ὑποδέχεσθαι καὶ σώζειν ἀπολήγει καὶ διασπείρεται. Ἔμελε δὲ αὐτῷ καὶ ῥητορικῆς ἀκριβείας, καὶ λόγων ἁπάντων τέχνης· οὐκοῦν οὐδὲ ποιήσεως ἀμύητος ἦν. Ἀλλ' ἐτελεύτα μικρόν τι πρὸ τῆς γραφῆς ἐπὶ δύο παισὶν ἀξίοις λόγου τε καὶ μνήμης.

Καὶ Θέων δέ τις ἐν Γαλατίᾳ κατὰ τούτους τοὺς καιροὺς πολλῆς δόξης ἐτύγχανεν.

Ἐπανιτέον δὲ ἐπὶ τοὺς φιλοσόφους πάλιν ὅθεν ἐξέβημεν.

ΧΡΥΣΑΝΘΙΟΣ.

Ταυτησὶ τῆς γραφῆς αἴτιος ἐγένετο Χρυσάνθιος, τόν τε γράφοντα ταῦτα πεπαιδευκὼς ἐκ παιδὸς καὶ διασεσωκὼς εἰς τέλος, ὥσπερ νόμον τινὰ, τὴν περὶ αὐτὸν εὔνοιαν. Ἀλλ' οὐδέν γε διὰ τοῦτο ῥηθήσεται πρὸς χάριν· ἐκεῖνός τε γὰρ ἀλήθειαν ἐτίμα διαφερόντως καὶ τοῦτο πρῶτον ἐπαίδευεν, ἡμεῖς τε οὐ διαφθεροῦμεν τὴν δοθεῖσαν δωρεὰν, πλὴν εἴ που τι καὶ ὑφήσομεν ἐπὶ τὸ

κα-

καταδεέςερον ἄγοντες, ἐπειδὴ ταῦτα συνωμολογήσαμεν. Τῶν μὲν οὖν εἰς βουλὴν τελούντων ἦν ὁ Χρυσάνθιος, καὶ τῶν ἀνὰ τοὺς πρώτους ἐπ' εὐγενείᾳ φερομένων· ἐγεγόνει δὲ αὐτῷ πάππος, Ἰνοκέντιός τις, εἴς τε πλοῦτον ἐλθὼν οὐκ ὀλίγον, καὶ δόξαν ὑπὲρ ἰδιώτην τινὰ λαχὼν, ὅς γε νομοθετικὴν εἶχε δύναμιν παρὰ τῶν τότε βασιλευόντων ἐπιτετραμμένος. Καὶ βιβλία γε αὐτοῦ διασώζεται, τὰ μὲν εἰς τὴν Ῥωμαίων γλῶσσαν, τὰ δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα φέροντα, τό, τε ἐξεταςικὸν καὶ βαθὺ τῆς γνώμης ἑρμηνεύοντα, καὶ τὴν περὶ ταῦτα κατάληψιν τοῖς ταῦτα βουλομένοις θαυμάζειν συνειληφότα. Χρυσάνθιος δὲ αὐτὸς, νέος ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἀπολειφθεὶς, καὶ φιλοσοφίας ἐρασθεὶς διὰ φύσεως θειότητα, πρός τε τὸ Πέργαμον καὶ τὸν μέγαν Αἰδέσιον συνέτεινεν· ἀκμάζοντι δὲ πρὸς μετάδοσιν σοφίας διψῶν περιτυχὼν, χανδὸν, ἑαυτὸν ὑποθεὶς, ἐνεφορεῖτο τῆς τοιαύτης σοφίας οὐ τυχούσης, οὔτε πρὸς ἀκρόασιν ἀπαγορεύων τινὰ, οὔτε εἰς μελέτην ἐλάττων τινὸς φαινόμενος· καὶ γὰρ ἔτυχεν ἀτρύτου καὶ ἀδαμαντίνου σώματος, ἐς πᾶσαν ἄσκησιν ὑπουργεῖν εἰωθότος. Ὁ δὲ τῶν τε Πλάτωνος καὶ τῶν Ἀριςοτέλους λόγων μετασχὼν ἱκανῶς, καὶ πρὸς πᾶν εἶδος φιλοσοφίας τρέψας τὴν ψυχὴν, καὶ πᾶν εἶδος ἀναλεγόμενος, ὡς περὶ τὴν γνῶσιν τῶν ἐν τοῖς λόγοις ὑγίαινε καὶ ἔῤῥωτο,

το, καὶ τῇ συνεχεῖ χρήσει πρὸς τὴν κρίσιν αὐτῶν ἕτοιμος ὑπῆρχε, καὶ πρὸς ἐπίδειξιν ἐθάρσει τοῦ κατωρθωμένου, τὰ μὲν εἰπεῖν, τὰ δὲ σιωπῆσαι δυνάμενος, καὶ πρὸς τὸ δύνασθαι κρατεῖν, εἴ που βιασθείη, τυγχάνων πομπικώτερος, ἐντεῦθεν ἀφῆκεν αὐτὸν ἐπὶ θεῶν γνῶσιν, καὶ σοφίαν ἧς Πυθαγόρας τε ἐφρόντιζε καὶ ὅσοι Πυθαγόραν ἐζήλωσαν, Ἀρχύτας τε ὁ παλαιὸς, καὶ ὁ ἐκ Τυάνων Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ προσκυνήσαντες Ἀπολλώνιον, οἵ τινες σῶμά τε ἔδοξαν ἔχειν καὶ εἶναι ἄνθρωποι. Καὶ πρὸς ταῦτά γε Χρυσάνθιος ἀναδραμὼν καὶ πρώτης τινὸς λαβῆς ἐ- 190
πιδραξάμενος, ταῖς ἀρχαῖς αὐταῖς ἡγεμόσι χρώμενος, εἰς τοσοῦτον ἐκουφίσθη τε καὶ ἀνηγέρθη παρὰ τοῦ τῆς ψυχῆς τελειώματος, ᾗ φησὶν ὁ Πλάτων, ὥςε πᾶν μὲν εἶδος αὐτῷ παντοίας παιδείας εἰς ἄκρον ὑπάρχειν, καὶ πᾶσαν κατορθοῦσθαι πρόγνωσιν. Ὁρᾷν γοῦν ἄν τις αὐτὸν ἔφησε τὰ ἐσόμενα μᾶλλον ἢ προλέγειν τὰ μέλλοντα, οὕτως ἅπαντα διήθρει καὶ συνελάμβανεν, ὡσανεὶ παρών τε καὶ συνὼν τοῖς θεοῖς. Χρόνον δὲ ἱκανόν τινα περὶ ταῦτα διατρίψας, καὶ συναναθλήσας τῷ Μαξίμῳ πολύ τι, τὸν κοινωνὸν ἀπέλιπεν. Ὁ μὲν γὰρ ἔχων τι φιλόνεικον ἐν τῇ φύσει καὶ δυσεκβίαςον, τοῖς φανθεῖσι σημείοις παρὰ τῶν θεῶν ἀντιβαίνων, ἕτερα ᾔτει καὶ προσηνάγκαζεν· ὁ δὲ Χρυσάνθιος, τοῖς πρώτοις θεωμέ-

μένοις, κατὰ μικρὸν ἐκ παραγωγῆς ἐπὶ τὴν κίνησιν τῶν δοθέντων ἐβάδιζε· εἶτα τυχὼν μὲν ἐνίκα, διαμαρτὼν δὲ, τῷ φαινομένῳ τὸ παρὰ τῆς ἀνθρωπίνης βουλῆς ἐφήρμοζεν. Οὕτω γοῦν καὶ ἡνίκα ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς ἄμφω μετεκάλει διὰ μιᾶς κλήσεως, καὶ οἱ πεμφθέντες ςρατιῶται μετὰ τιμῆς τὴν Θετταλικὴν ἐπῆγον πειθανάγκην, ὡς ἔδοξε κοινωνῆσαι καὶ τοῖς θεοῖς τὸ ἔργον, περιφανῶς, ὡς κἂν ἰδιώτην καὶ βάναυσον διακρῖναι τὰ σημεῖα, τοῦ θεοῦ τὴν ὁδὸν ἀπαγορεύσαντος, ὁ μὲν Μάξιμος ἐνεφύετο τοῖς ἱεροῖς, καὶ ποτνιώμενος ἐπὶ τοῖς δρωμένοις μετ' ὀλοφυρμῶν ἐνέκειτο, τυχεῖν ἑτέρων σημείων ἱκετεύων τοὺς θεοὺς καὶ μετατεθῆναι τὰ εἱμαρμένα, καὶ πολλά γε ἐπὶ πολλοῖς αὐτῷ διατεινομένῳ καὶ
193. παρακλίνοντι ὡς ἐξηγεῖτο Χρυσάνθιος, ἡ βούλησις τελευτῶντι τὰ φαινόμενα ἔκρινε, καὶ τὸ δοκοῦν ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐφαίνετο, οὐ τὸ φανθὲν ἐδοξάζετο· οὕτως οὖν ὁ μὲν ὥρμησε τὴν ἀρχέκακον ὁδὸν ἐκείνην καὶ ἀποδημίαν, ὁ δὲ Χρυσάνθιος ἔμεινε κατὰ χώραν. Καὶ τὰ πρῶτα μὲν ὁ βασιλεὺς ἤλγησεν ἐπὶ τῇ μονῇ, καί πού τι καὶ τῶν ἀληθῶν προσυπενόησεν, ὡς οὐκ ἂν ἠρνήσατο Χρυσάνθιος τὴν κλῆσιν, εἰ μή τι δυσχερὲς ἐνεῖδε τοῖς μέλλουσιν. Ἔγραφεν οὖν καὶ πάλιν μετακαλῶν, καὶ οὐ πρὸς αὐτὸν μόνον αἱ παρακλήσεις ἦσαν· ὁ δὲ τὴν γυναῖκα συμπείθειν τὸν ἄνδρα διὰ

τῶν

τῶν γραμμάτων ἐνῆγε. Καὶ πάλιν ἦν πρὸς τὸ θεῖον ἀναφορὰ παρὰ τοῦ Χρυσανθίου, καὶ τὰ παρὰ τῶν θεῶν οὐκ ἔληγεν εἰς ταὐτὸ συμφερόμενα. Ὡς δὲ πολλάκις τοῦτο ἦν ὁ μὲν βασιλεὺς ἐπαίτης· ὁ δὲ Χρυσάνθιος τὴν ἀρχιερωσύνην τοῦ παντὸς ἔθνους λαβὼν, καὶ τὸ μέλλον ἐξεπιςάμενος σαφῶς, οὐ βαρὺς ἦν κατὰ τὴν ἐξουσίαν, οὔτε τοὺς νεὼς ἐγείρων, ὥσπερ ἅπαντες θερμῶς καὶ περικαῶς ἐς ταῦτα συνέθεον, οὔτε λυπῶν τινὰς τῶν χριςιανῶν περιττῶς· ἀλλὰ τοσαύτη τις ἦν ἁπλότης τοῦ ἤθους, ὡς κατὰ Λυδίαν μικροῦ καὶ ἔλαθεν ἡ τῶν ἱερῶν ἐπανόρθωσις. Ὡς γοῦν ἑτέρωσε τὰ πρῶτα ἐχώρησεν, οὐδὲν ἐδόκει πεπρᾶχθαι νεώτερον, οὐδὲ πολύ τι καὶ ἀθρόον κατὰ μεταβολὴν ἐφαίνετο, ἀλλ' ἐπιεικῶς ἐς ὁμαλότητά τινα καὶ ἀκινησίαν ἅπαντα συνέςρωντο, καὶ μόνος ἐθαυμάζετο, τῶν ἄλλων ἁπάντων ὥσπερ ἐν κλύδωνι κινουμένων, καὶ τῶν μὲν ἐξαπιναίως κατεπτηχότων, τῶν δὲ πρότερον ταπεινῶν ἀνεςηκότων· ἐθαυμάσθη γοῦν ἐπὶ τού- 194
τοις, ὡς οὐ μόνον δεινὸς τὰ μέλλοντα προνοεῖν, ἀλλὰ καὶ τοῖς γνωσθεῖσι χρήσασθαι. Ἦν δὲ τὸ πᾶν ἦθος τοιοῦτος, ἢ πρὸς τὸν Πλατωνικὸν Σωκράτην ἀναπεφυκὼς, ἢ κατά τινα ζῆλον καὶ μίμησιν ἐκ παιδὸς αὐτῷ γενομένην ἐς ἐκεῖνον συνεσχηματισμένος. Τό, τε γὰρ ἐπιφαινόμενον ἁπλοῦν καὶ ἀφελὲς καὶ ἀδιήγητον ἐπεκάθητο

τοῖς

τοῖς λόγοις, ἥ τε ἐπὶ τούτοις ἀφροδίτη τῶν ῥημάτων κατέθελγε τὸν ἀκροώμενον. Πᾶσί τε εὔνους ἦν κατὰ τὴν συνουσίαν, καὶ τῶν ἀπιόντων ἕκαςος, ὅτι Φιλοτιμοῖτο μᾶλλον, ἀπῄει πεπεισμένος. Ὥσπερ οὖν τὰ κάλλιςα καὶ γλυκύτερα τῶν μελῶν πρὸς πᾶσαν ἀκοὴν ἡμέρως καὶ πρᾴως καταῤῥεῖ καὶ διολισθαίνει, καὶ μέχρι τῶν ἀλόγων διϊκνούμενα, καθάπερ φασὶ τὸν Ὀρφέα, οὕτω καὶ Χρυσανθίου λόγος πᾶσιν ἦν ἐναρμόνιος, καὶ τοσαύταις διαφοραῖς ἠθῶν ἐνέπρεπε καὶ καθηρμόζετο. Δυσκίνητος δὲ ἦν, περὶ τὰς διαλέξεις καὶ φιλονεικίας ἐν τοῖς μάλιςα τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνων ἐκτραχύνεσθαι· οὐδ᾽ ἂν ῥᾳδίως ἤκουσέ τις αὐτοῦ τὴν παιδείαν ἣν εἶχεν ἐπιδεικνυμένου, καὶ διὰ τοῦτο πρὸς τοὺς ἄλλους οἰδοῦντος καὶ διογκυλλομένου, ἀλλὰ τά τε λεγόμενα ὑπ᾽ αὐτῶν ἐθαύμαζεν, εἰ καὶ φαύλως ἐλέγετο, καὶ τὰ δοξαζόμενα κακῶς ἐπῄνει, καθάπερ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀκούων, ἀλλὰ ἐς τὸ συμφαντικὸν διὰ τὸ μὴ λυπεῖν γεγονώς. Εἰ δέ πού τις, τῶν ἐπὶ σοφίᾳ πρώτων παρόντων, ἐγένετο κίνησις, καὶ συμβαλέσθαι τι τοῖς λεγομένοις ἔδοξεν αὐτῷ,
197. πάντα ἦν ἡσυχίας μεςὰ, καθάπερ οὐ παρόντων ἀνθρώπων· οὕτως οὔτε τὰς ἐρωτήσεις, οὔτε τοὺς διορισμοὺς, οὔτε τὰς μνήμας ὑπέμενον τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλ᾽ ἀνέχαζον, ἔξω λόγου καὶ ἀντιῤῥήσεως ἑαυτοὺς φυλάττοντες, ὅπως μὴ καταφανεῖς

νεῖς ἁμαρτάνοντες γίνωνται. Καὶ πολλοὶ τῶν μετρίως ἐγνωκότων αὐτὸν, διὰ τοῦ βάθους τῆς ψυχῆς οὐκ ἀφιγμένων, κατηγορούντων τε ἀλογίαν, καὶ τὴν πρᾳότητα μόνον ἐπαινούντων, ὡς ᾔσθοντο διαλεγομένου καὶ ἀνελίττοντος ἑαυτὸν εἰς δόγματα καὶ λόγους, ἕτερόν τινα τοῦτον ἐνόμισαν παρ᾽ ὃν ᾔδεισαν· οὕτως ἀλλοιότερός τις ἐν ταῖς λογικαῖς κινήσεσιν ἐφαίνετο, τῆς τε τριχὸς ὑποφριττούσης αὐτῷ, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἑρμηνευόντων χορεύουσαν ἔνδον τὴν ψυχὴν περὶ τὰ δόγματα. Εἰς μακρὸν δὲ γῆρας ἀφικόμενος, τὸν πάντα διετέλεσε βίον, οὐδενὸς τῶν κατ᾽ ἀνθρώπους ἑτέρου φροντίσας, ἢ οἰκονομίας τινὸς, ἢ γεωργίας, ἢ χρημάτων ὅσα δικαίως παραγίνεται. Ἀλλὰ πενίαν μὲν ἔφερε ῥᾷον ἢ πλοῦτον ἕτεροι, διαίτῃ δὲ τῇ παραπεσούσῃ προσεκέχρητο, τῶν μὲν ὑείων οὐδέποτε, τῶν ἄλλων κρεῶν ἐλάχιστα γευόμενος, τὸ δὲ θεῖον θεραπεύων συντονώτατα. Τῆς τῶν ἀρχαίων ἀναγνώσεως ἀπρὶξ εἴχετο, καὶ διέφερεν οὐδὲν νεότης τε καὶ γῆρας, ἀλλ᾽ ὑπὲρ ὀγδοήκοντα γεγονὼς ἔτη, τοσαῦτα ἔγραφεν αὐτοχειρίᾳ, ὅσα μόλις ἀναγινώσκουσι νεάζοντες ἕτεροι. Τῶν γοῦν γραφόντων τὰ ἄκρα δακτύλων ὑπὸ τῆς ἀλήκτου μελέτης καὶ χρήσεως ἐνεκέκαπτο. Ἀναστὰς δὲ ἀπὸ τῆς ἀσκήσεως, ταῖς τε δημοσίαις προόδοις ἐτέρπετο, καὶ τόν τε ταῦτα γράφοντα παραλαβὼν, μακροὺς μὲν τοὺς περι- 198.

πάτους, σχαλαίους δὲ ἀπέτεινεν. Ἔλαθέ τε ἄν τις περιαλγὴς τοὺς πόδας γενόμενος, οὕτως ὑπὸ τῶν διηγημάτων κατεθέλγετο. Λουτροῖς δὲ ἐλάχιστα ἐκέχρητο, καὶ ὅμως ἐῴκει διὰ παντὸς ἄρτι λελουμένῳ. Πρὸς δὲ τὰς τῶν ἀρχόντων συντυχίας, τὰ ὑπερφυὲς οὐκ ἦν δι' ἀλαζονείαν συνιδεῖν ἢ τύφον γινόμενον, ἀλλ' ἁπλότητα ἄν τις ὑπέλαβεν ἀγνοοῦντος ἀνδρὸς ὅ, τι ἐστὶν ἐξουσία· οὕτω διελέγετο κοινῶς αὐτοῖς καὶ ἐπιδεξίως. Τὸν δὲ ταῦτα γράψαντα ἐκπαιδεύσας νέον ἔτι ὄντα, ἡνίκα ἐπανῆλθεν Ἀθήνηθεν, οὐκ ἔλαττον ἠγάπα, ἀλλὰ καὶ προσετίθει καθ' ἡμέραν τῷ διαφέροντι τῆς εὐνοίας, ἐς τοῦτο ἐκνικήσας, ὥστε τὰ ἑωθινὰ μὲν ὁ συγγραφεὺς ἐπὶ ῥητορικοῖς λόγοις ἑτέροις συνῆν, καὶ τοὺς δεομένους ἐπαίδευεν, μικρὸν δὲ ὑπὲρ μεσημβρίας ἐπαιδεύετο, παρὰ τὸν ἐξ ἀρχῆς ἰὼν διδάσκαλον, τοὺς θειοτέρους καὶ φιλοσόφους τῶν λόγων· ἡνίκα οὔτε ὁ παιδεύων ἔκαμνεν ἐρῶντι συνών, τῷ τε ἐκδεχομένῳ τὰ μαθήματα τὸ ἔργον ἦν πανήγυρις. Τοῦ δὲ τῶν χριστιανῶν ἐκνικῶντος ἔργου καὶ κατέχοντος ἅπαντα, διὰ μακροῦ τις ἀπὸ τῆς Ῥώμης εἰσεφοίτησεν ἄρχων τῆς Ἀσίας (Ἰοῦστος ὠνομάζετο), πρεσβύτης μὲν ἤδη κατὰ τὴν ἡλικίαν, γενναῖος καὶ ἄλλως τὸ ἦθος, καὶ τῆς ἀρχαίας καὶ πατρίου πολιτείας οὐκ ἀπηλλαγμένος, ἀλλὰ τὸν εὐδαίμονα καὶ μακάριον ἐκεῖνον ἐζηλωκὼς τρόπον, πρός τε ἱεροῖς

ἦν ἀεὶ, καὶ μαντείας ἐξεκρέματο πάσης, μέγα Φρονῶν ὅτι τούτων ἐπεθύμησέ τε καὶ κατώρθωσεν. Οὗτος εἰς τὴν Ἀσίαν διαβὰς ἐκ τῆς Κωνςαντινου- 201.
πόλεως, καὶ τὸν ἡγεμόνα τοῦ ἔθνους καταλαβὼν (Ἱλάριος ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο) συγκορυβαντιῶντα πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν, βωμούς τε ἀνέςησεν αὐτοσχεδίους ἐν Σάρδεσιν (οὐ γὰρ ἦσαν αὐτόθι), καὶ τοῖς ἴχνεσι τῶν ἱερῶν, εἴπου τι ἴχνος εὑρέθη, χεῖρα ἐπέβαλεν, ἀνορθῶσαι βουλόμενος. Δημοσίᾳ τε θύσας, ἔπεμπε καὶ συνεκάλει τοὺς πανταχόθεν ἐπὶ παιδείᾳ δόξαν ἔχοντας. Οἱ δὲ παρῆσαν θᾶττον ἢ κληθῆναι, τόν τε ἄνδρα θαυμάζοντες, καὶ καιρὸν τῆς σφῶν αὐτῶν ἐπιδείξεως ἡγούμενοι, τινὲς δὲ αὐτῶν ἐπὶ τῇ κολακείᾳ θαῤῥοῦντες ὥσπερ παιδείᾳ, καὶ διὰ ταύτης ἐλπίζοντες ἢ τιμὴν ἢ δοξάριον ἢ ἀργύριον ἀποκερδαίνειν. Ἱερουργίας οὖν δημοσίᾳ προτεθείσης, παρῆσαν μὲν ἅπαντες, καὶ ὁ ταῦτα γράφων παρῆν· ὁ δὲ Ἰοῦςος ἐπιςήσας, καὶ τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ςάσιν ἐπερείσας (ἔκειτο δὲ τὸ ἱερεῖον ἐν ᾧ δήποτε τῷ σχήματι), καὶ τοὺς παρόντας ἀνηρώτα· „τί „βούλεται τὸ σχῆμα τοῦ πτώματος;“ Ἔνθα οἱ μὲν κόλακες παρεφρίγοντο θαυμάζοντες, ὅτι καὶ ἀπὸ σχημάτων ἐςὶ μαντικὸς, καὶ μόνῳ παρεχώρουν ἐκείνῳ ταῦτα εἰδέναι· οἱ δὲ σεμνότεροι τὰς ὑπήνας καταψήσαντες ἄκροις τοῖς δακτύλοις, καὶ τὰ πρόσωπα διαςυγνάσαντες, τάς τε κε-

κεφαλὰς βαρύ τι καὶ ἠρεμαῖον ἐπισείοντες, παρεθεώρουν ἐς τὸ προκείμενον, ἄλλο ἄλλος λέγοντες. Ὁ δὲ Ἰοῦστος ὡς μόλις τὸν γέλωτα ἐνῆκεν, ἐπιστρέψας εἰς τὸν Χρυσάνθιον „σὺ δὲ τί φῄς" ἐβόησεν „ὦ πρεσβύτατε;" Καὶ ὁ Χρυσάνθιος οὐδὲν διαταραχθεὶς, πάντων ἔφησε καταγινώ-
202. σκειν· „ἀλλ᾽ εἴ τι βούλει κἀμὲ" ἔφη „περὶ „τούτων εἰπεῖν, τίς μὲν ὁ τρόπος τῆς μαντείας, „εἴ γε τοὺς μαντικοὺς τρόπους ἐπίστασαι, εἰπὲ „πρότερον, καὶ ποίου τινὸς εἴδους, τίς δὲ ἡ πεῦ- „σις, καὶ κατὰ τίνα μέθοδον ἐπηρώτηται· καὶ εἰ „ταῦτα λέγοις, εἴποιμ᾽ ἂν ὅπῃ τὸ φαινόμενον „εἰς τὸ μέλλον φέρει. Πρὶν δὲ ταῦτα λέγειν, „βάναυσόν ἐστι πρὸς τὴν σὴν ἐρώτησιν, σημαι- „νόντων τὸ μέλλον τῶν θεῶν, ἐμὲ καὶ περὶ τῆς „ἐρωτήσεως καὶ τοῦ μέλλοντος λέγειν, συνά- „πτοντα τῷ γεγονότι τὸ ἐσόμενον· δύο γὰρ οὕ- „τως ἂν γίνεσθαι τὰς ἐρωτήσεις. Περὶ δύο δὲ „ἢ πλειόνων οὐδεὶς ἐρωτᾷ κατὰ ταυτόν· τὸ γὰρ „ἐν τοῖς ὡρισμένοις διάφορον ἕνα λόγον οὐκ „ἔχει." Ἐνταῦθα Ἰοῦστος ἀνέκραγεν ὡς μανθάνων ὅσα μὴ πρότερον ἠπίστατο, καὶ τοῦ λοιποῦ γε οὐκ ἐπαύσατο συνὼν ἰδίᾳ καὶ τῆς πηγῆς ἀρυόμενος. Καὶ εἴ τινες ἕτεροι κατ᾽ ἐκείνους τοὺς χρόνους τῶν ἐπὶ σοφίᾳ περιβοήτων Χρυσανθίῳ κατὰ κλέος ἦλθον εἰς λόγους, πεισθέντες ὅτι πόῤῥω τῆς δεινότητος ἐκείνης εἰσὶν, ἀπιόντες

ᾤχον-

ῴχοντο. Τοῦτο δὲ καὶ Ἑλλησπόντιος ὁ ἐκ Γαλατίας ἔπαθεν, ἀνὴρ διὰ πάντα ἄριστος, καὶ εἰ μὴ Χρυσάνθιος ἦν, πρῶτος ἁπάντων φανείς. Σοφίας μὲν γὰρ ἐραστὴς οὗτος ὁ ἀνὴρ ἐς τοσόνδε ἐγένετο, ὥστε ἐπῆλθε μικροῦ καὶ τὴν ἀοίκητον μαστεύων, εἴπου τινὶ περιτύχοι πλέον εἰδότι· καλῶν δὲ ἔργων καὶ λόγων ἀνάπλεως γενόμενος, καὶ εἰς τὰς παλαιὰς Σάρδεις ἀφίκετο διὰ τὴν Χρυσανθίου συνουσίαν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὕστερον. Ἐγένετο δὲ Χρυσανθίῳ καὶ παῖς ἐπώνυμος τῷ κατὰ τὸ Πέργαμον αὐτῷ γενομένῳ διδασκάλῳ (μεμνήμεθα δὲ πρότερον Αἰδεσίου), καὶ ἦν ὁ παῖς 205.
ἐκ παιδὸς ἐπτερωμένον τι χρῆμα πρὸς ἅπασαν ἀρετὴν, καὶ τῶν ἵππων οὐκ εἶχε θάτερον, ἥ φησιν ὁ Πλάτων, οὐδὲ ἐβρίθετο κάτω νοῦς αὐτῷ, ἀλλὰ πρός τε μαθήματα σφοδρὸς καὶ ἄγαν ὀξὺς γενόμενος, καὶ πρὸς θεῶν θεραπείαν διαρκέστατος, ἐς τοσόνδε διέφευγε τὸ ἀνθρώπινον, ὥστε ἄνθρωπος ὢν ἐκινδύνευεν ὅλος εἶναι ψυχή· τὸ γοῦν σῶμα ἐν ταῖς κινήσεσιν οὕτως αὐτοῦ κοῦφον ἦν, ὥστε ἦν ἀπίθανον γράφειν, καὶ μάλα ποιητικῶς, εἰς ὅσον ὕψος ἐφέρετο μετάρσιος. Ἡ δὲ πρὸς τὸ θεῖον οἰκειότης οὕτως ἦν ἀπραγμάτευτος καὶ εὔκολος, ὥστε ἐξήρκει τὸν στέφανον ἐπιθεῖναι τῇ κεφαλῇ, καὶ πρὸς τὸν ἥλιον ἀναβλέποντα χρησμοὺς ἐκφέρειν, καὶ τούτους ἀψευδεῖς, καὶ πρὸς τὸ κάλλιστον εἶδος ἐνθέου πνεύματος γεγραμμένους·

καί τοι γε οὔτε μέτρον ἠπίςατο, οὔτε εἰς γραμματικὴν ἐπιςήμην ἔῤῥωτο, ἀλλὰ θεὸς ἅπαντα ἦν αὐτῷ. Νοσήσας δὲ οὐδαμῶς κατὰ τὸν ὡρισμένον βίον, ἀμφὶ τὰ εἴκοσιν ἔτη μετήλλαξεν. Ὁ δὲ πατὴρ καὶ τότε διέδειξε φιλόσοφος ὤν· ἢ γὰρ τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς εἰς ἀπάθειαν αὐτὸν μετέςησεν, ἢ τῷ παιδὶ συγχαίρων τῆς λήξεως, ἔμεινεν ἄτρεπτος· καὶ ἡ μήτηρ δὲ πρὸς τὸν ἄνδρα ὁρῶσα, τὴν γυναικείαν ὑπερήνεγκε φύσιν, πρὸς τὴν ἀξίαν τοῦ πάθους ὀλοφύρσεις ἐκλύσασα. Τούτων δὲ οὕτω κεχωρηκότων, ὁ Χρυσάνθιος ἦν ἐν τοῖς συνήθεσι· καὶ πολλῶν καὶ μεγάλων ἐμπιπτόντων δημοσίων καὶ κοινῶν πραγμάτων, ἃ τὰς ἁπάντων ψυχὰς κατέσεισεν εἰς φόβον, μόνος ἔμεινεν ἀσάλευτος· ὥςε εἴκασέ τις, οὐδὲ
206. ἐπὶ γῆς εἶναι τὸν ἄνδρα. Κατ' ἐκείνους δὴ τοὺς χρόνους καὶ Ἑλλησπόντιος παρ' αὐτὸν ἀφικνεῖται, καὶ βραδέως μὲν συνῆλθον εἰς λόγους· ἐπεὶ δὲ εἰς ταυτὸν συνήντησαν, τοσοῦτον Ἑλλησπόντιος ἑαλώκει, ὥςε πάντα μεθέμενος, ἕτοιμος ἦν σκηνοῦσθαι παρὰ Χρυσανθίῳ, καὶ νεάζειν ἐν τῷ μανθάνειν· μετέμελε δὲ αὐτῷ, τοσοῦτον πεπλανημένος χρόνον, καὶ εἰς γῆρας ἀφικόμενος, πρίν τι τῶν χρησίμων ἐκμαθεῖν. Καὶ ὁ μὲν ἐπὶ τούτῳ τὴν γνώμην ἔτεινε· τῷ δὲ Χρυσανθίῳ συμβὰν ἔκ τινος συνηθείας τὴν φλέβα διελεῖν, ὅ, τε συγγραφεὺς παρῆν, οὕτω προστάξαντος, καὶ

τῶν

τῶν ἰατρῶν κενῶσαι βουλομένων τὸ φερόμενον, αὐτὸς ἐπὶ τὸ συμφέρον σπευσάμενος, παράλογον εἶναι τὸ κενωθὲν ἔφη, καὶ οὕτως ἐπισχεῖν ἐκέλευσεν· οὐδὲ γὰρ ἄπειρος ἦν ἰατρικῆς ὁ ταῦτα γράφων. Ἑλλησπόντιος δὲ ἀκούσας παρῆν, ἀγανακτῶν καὶ ποτνιώμενος, ὡς μεγάλου κακοῦ γεγονότος, εἰ πρεσβύτης οὗτος ἀνὴρ τοσούτου διὰ τῆς χειρὸς αἵματος ἀφῄρηται. Ὡς δὲ ἤκουσε τῆς φωνῆς, καὶ ὑγιαίνοντα εἶδεν, πρὸς τὸν συγγραφέα τὸν λόγον ἐπιςρέψας „ἀλλά σέ „γε" φησὶν „ἡ πόλις αἰτιῶνται δεινόν τι δε„δρακέναι· νῦν δὲ ἅπαντες σιωπήσουσιν, ὁρῶν„τες ὑγιαίνοντα." Τοῦ δὲ εἰπόντος, ὡς οὐκ ἠγνόει τὸ συμφέρον, ὁ μὲν Ἑλλησπόντιος ὡς συσκευασάμενος τὰ βιβλία, καὶ παρὰ τὸν Χρυσάνθιον ἥξων ἐπὶ μαθήσει, τῆς πόλεως ἐξῄει. Καὶ ἡ γαστὴρ αὐτοῦ νοσεῖν ἤρχετο, καὶ παρελθὼν εἰς Ἀπάμειαν τῆς Βιθυνίας μετήλλαξε τὸ ζῆν, τῷ παρόντι τῶν ἑταίρων Προκοπίῳ πολλὰ ἐπισκήψας μόνον θαυμάζειν Χρυσάνθιον. Καὶ 209.
ὁ Προκόπιος παραγενόμενος εἰς τὰς Σάρδεις, ταῦτα ἐποίει τε καὶ ἀπήγγελλεν. Ὁ δὲ Χρυσάνθιος, εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ὥραν τοῦ ἔτους, κατὰ θέρος ἱςάμενον, ἐπὶ τὴν αὐτὴν θεραπείαν ἐλθών, καί τοι τοῦ συγγραφέως προειπόντος τοῖς ἰατροῖς περιμένειν αὐτὸν κατὰ τὸ σύνηθες, οἱ μὲν ἔφθασαν ἐλθόντες, ὁ δὲ ὑπέσχε τὴν χεῖρα, καὶ πα-

ρὰ μέτρον γενομένης τῆς κενώσεως, παρέσεις τε τῶν μερῶν ἠκολούθησαν καὶ τὰ ἄρθρα συνέκαμνε, καὶ κλινοπετὴς ἦν. Καὶ Ὀριβάσιος ἐνταῦθα παραγίνεται δι' ἐκεῖνον, καθ' ὑπερβολὴν μὲν ἐπιϛήμης μικροῦ καὶ βιασάμενος τὴν φύσιν, καὶ χρίσμασι θερμοτέροις καὶ μαλάττουσι τὰ κατεψυγμένα, μικροῦ πρὸς τὸ νεάζειν ἐπήγαγεν. Ἀλλ' ἐνίκα τὸ γῆρας (ὀγδοηκοϛὸν γὰρ ὑπελθὼν ἔτος ἐτύγχανε), καὶ τῇ τοῦ θερμοῦ κατὰ τὸ πλεονάζον ἀλλοτριώσει τὸ γῆρας ἐδιπλασιάσθη, καὶ τέταρτος νοσηλευθεὶς, εἰς τὴν πρέπουσαν λῆξιν ἀνεχώρησεν.

ΕΠΙΓΟΝΟΣ καὶ ΒΕΡΟΝΙΚΙΑΝΟΣ.

Εἰσὶ δὲ μετ' αὐτὸν διάδοχοι φιλοσοφίας Ἐπίγονός τε ὁ ἐκ Λακεδαίμονος, καὶ Βερονικιανὸς ὁ ἐκ Σάρδεων, ἄνδρες ἄξιοι τοῦ τῆς φιλοσοφίας ὀνόματος· πλὴν ὅσα γε ὁ Βερονικιανὸς ταῖς Χάρισιν ἔθυσε, καὶ ἱκανὸς ἀνθρώποις ὁμιλεῖν ἐϛὶ, καὶ εἴη!

JO. FR. BOISSONADI

ADNOTATIONES

IN

EUNAPIUM.

ADNOTATIONES

IN

EUNAPIUM.

P. 1. Ξενοφῶν — κοσμήσας] Plantiniana κομίσας. Junius conjiciebat κοσμήσας, quod recepit Commelinus. AB mei κοσμήσας dederunt. Κοσμεῖν et κομίζειν alibi quoque fuerunt permutata; vide Dorvillium ad Char. p. 635; De Rhoer. ad Porphyr. p. 76. Sic etiam in loco Themistii Or. XVIII. p. 220 D. μόνη ἡ γνώμη καὶ ὁρμὴ καὶ ἡ ἐπιβολὴ τὴν τόλμαν ἔςησε τῆς ἑσπέρας ἤδη, ὥσπερ ὁ Ἀχιλλεὺς, ἡνίκα ἀπόμαχος ἦν, οὔπω τῶν ὅπλων αὐτῷ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κεκομισμένων, ἀλαλάξας τε μόνον καὶ ἐκβοήσας, καὶ ἐξαλλόμενος τῆς σκηνῆς, ἔσβεσεν κτλ. codex a Valesio collatus, cujus variantes lectiones mecum humanissime communicavit Duraeus a Malla V. Cl. notarum harum Valesianarum post Villoisonum possessor, codex igitur Valesii exhibet non bene κεκοσμημμένων pro κεκομισμένων, sed optime infert ἡ ante ὁρμὴ, et σφριγώσης post ἤδη: mox habet ἀλαλάξας τε καὶ μόνον ἐμβοήσας. Philostratus V. S. I. 24, p. 528. διδάσκα-

σκαλος δὲ αὐτοῦ Ἰσαΐδης ἐγένετο, παρ' οὗ καὶ τὸ κατὰ φύσιν ἑρμηνεύειν μαθὼν, ἐπεκόσμησεν αὐτῷ ὡραϊσμένῃ πρᾳότητι. Valesius Em. III. 5. facile emendavit αὐτὸ, & sic conjecerat Huetius ad oram Nicolinianae. Codex 1696 Parisinus recte αὐτό. — De praepositionis in verbis ἐν λόγοις redundantia, adi Hemsterhusium ad Lucian. D. M. 23. 3., et Heinrichium ad Mus. v. 119. — Quae Xenophonti philosophorum uni ab Eunapio, eadem Marco uni regum laus tribuitur ab Herodiano I. 2. §. 4. μόνος τε βασιλέων φιλοσοφίαν οὐ λόγοις οὐδὲ δογμάτων γνώσεσι, σεμνῷ δ' ἤθει καὶ βίῳ σώφρονι ἐπιςώσατο.

P. 1. (τὰ μὲν ἐν λόγοις — Ξενοφῶν)] ABE et Venetus ἐς λόγους. A. ἐςι τε ἐν γρ. Amicus quidam meus ἐςι τε vellet mutatum in ἔτι δέ. Mox Huetium secutus, scripsi τὴν ἠθικὴν pro edito καὶ ἠθ. Non est insolens permutatio inter τὴν et καί. Apud Theophylactum Sim. ep. 55. καὶ male legitur pro τῆς. Τὰς πλείςας, Χρυσόσθενες, καὶ σῆς ζωῆς μοίρας ἀφήρησαι: scribe τῆς σῆς cum codicibus 2991 A. et 3047. — Plantinus ἐγένα. Junius proponit ἐγέννα, quod editur in Commeliniana, et sic ABD. — Sententiam signis parentheseos circumscripsi; nam κοσμήσας jungendum cum τὰ πάρεργά φησι. Post Ξενοφῶν subaudiendum ἐγένετο: „ hic enim Alexan„ drum Persas contemnere docuit", ait Wyttenbachius. Locus nunc est perspicuus, quem prava editionum priorum distinctio adeo corruperat, ut Wyttenbachius ipse lacunam post Ξενοφῶν esse crederet, cujus proposuit supplementum. Equidem

in

in viri doctissimi sententiam primum ibam, sed me Bastius meus errantem retraxit.

P. 1. τὰ πάρεργα — ἀναγράφειν] „ Verba Xeno„ phontis sunt Symp. init. Respexit quoque huc „ Philostratus V. S. I. p. 540. ἀνδρῶν ἐλλογίμων „ ἀξιομνημόνευτα οὐ μόνον τὰ μετὰ σπουδῆς λεχθέν„ τα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν παιδιαῖς". WYTTENBACH. Dixerat enim verbis ferme iisdem Xenophon: ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἀνδρῶν ἔργα οὐ μόνον τὰ μετὰ σπουδῆς πραττόμενα ἀξιομνημόνευτα εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν ταῖς παιδιαῖς.

P. 1. Οὐκ εἰς τὰ πάρεργα — ἀλλ' εἰς τὰ ἔργα] De voce πάρεργον agunt Vauvillerius ad Philoct. 479, Corayus ad Isocr. p. 33, Wyttenbachius Ep. p. 36.

P. 1. τὸ παίγνιον — τὸ σπουδαζόμενον] Frequentis hujus antitheseos jam exempla dedi ad Phil. p. 525: quibus adde duo adlata modo Xenophontis et imitantis hunc Philostrati, item haec nova pluscula. Noster p. 4. Λουκιανὸς — ἀνὴρ σπουδαῖος ἐς τὸ γελασθῆναι. Philostratus V. A. IV. 11. ἀναμὶξ παίξας τε καὶ σπουδάσας. Plutarchus Lac. Inst. 33. κωμῳδίας καὶ τραγῳδίας οὐκ ἠκροῶντο, ὅπως μήτε ἐν σπουδῇ μήτε ἐν παιδιᾷ ἀκούωσι τῶν ἀντιλεγόντων τοῖς νόμοις. Idem Comp. Cicer. πράγματα σπουδῆς ἄξια γέλωτι καὶ παιδιᾷ κατειρωνευόμενος. Longinus fragm. p. 175. λάβωμεν παραδείγματα παιζούσης κωμῳδίας ἐν σπουδαζούσῃ φιλοσοφίᾳ: quod vertunt; „ capia„ mus exempla ex comoedia in gravem philoso„ phiam jocante". Sed, ni fallor, alius est sensus, nempe; „ sumamus in hac seria nostra Philosophia

„ exem-

„ exempla ex ipſa ludicra comoedia". Achilles Tatius V. 14. *ταῦτα μὲν οὖν ἔπαιζε σπουδῇ.* Agathias epigr. 35. *παίζων ἐν σπουδῇ.* Athenodorus Athenaei XII. 16. ſcripſerat librum *περὶ σπουδῆς καὶ παιδιᾶς.* Minucius Felix init. „ utpote cum et „ ipſe tanto noſtri ſemper amore flagraverit, ut „ *et in ludicris et ſeriis* pari mecum voluntate „ concineret". Vide Heraldum ad Arnob. p. 300; Carpzovium Spec. Eunap. p. X; Fiſcherum ad Phaedon. p. 283.

P. 1. *τοῖς ἐντυγχάνειν βουλομένοις*] P. 2. *ὑπομνήμασιν ἀκριβέσιν ἐντετύχηκε.* Mox: *οὔτε τὰ ἀπὸ τῶν πρότερον γραφόντων λήσεται τοὺς ἐντυγχάνοντας.* Confer Schaeferum virum doctiſſimum ad Ellipſ. p. 58. Sic locutus eſt Plato Lyſ. §. 24. *ἢ οὐκ ἐντετύχηκας τούτοις τοῖς ἔπεσιν:* ubi Heindorfius. Dio Chryſ. Or. LII. p. 266. *ἐνέτυχον τραγῳδίαις τισί.* Artemidorus II. 70. *τίς τῶν ἐντυγχανόντων ταῖσδε ταῖς βίβλοις.* Marinus Procl. 9. *καὶ αὐτὰ δὲ τὰ Ἀριστοτέλους λογικὰ συγγράμματα ῥᾷστα ἐξεμάνθανεν, καίτοι χαλεπὰ ὄντα τοῖς ἐντυγχάνουσι.* Zoſimus II. 2. Polybius I. 4. Julianus ep. I. p. 372 C. *ὡς δὲ τοῖς γεγραμμένοις ἐντυχὼν, ἐπείσθην μὴ ἂν ἄλλου τὰς χάριτας, ἥσθην, πῶς δοκεῖς;* ubi pro *ἂν* vellem legi *εἶναι.* Albinus 8. *δεήσει τῷ Φαίδωνι ἑξῆς ἐντυγχάνειν . . . μετὰ τοῦτο τῇ Πολιτείᾳ δέοι ἐντυγχάνειν . . . ἐπειδὴ δὲ δεῖ καὶ ἐν γνώσει τῶν θείων γενέσθαι, ὡς δύνασθαι κτησάμενον τὴν ἀρετὴν ὁμοιωθῆναι αὐτοῖς, ἐντευξόμεθα τῷ Τιμαίῳ· αὐτῇ γὰρ τῇ περὶ φύσιν ἱστορίᾳ ἐντυγχάνοντες καὶ τῇ λεγομένῃ Θεολογίᾳ καὶ*

τῇ

τῇ τῶν ὅλων διατάξει, ἀναμετρούμενον τὰ ἴδια ἐνεργείας. Codex 2290. varietate notanda, *τῇ λεγομένῃ θεολογουμένῃ ἱστορίᾳ*, et ad marginem habet *Θεολογίᾳ*, quasi scholium. Theodorus de Incarn. p. 230 D. *ἵνα δὲ εὔληπτα γένηται παντὶ τῷ ἐντυγχάνοντι τῷ προκειμένῳ συγγράμματι*: lege *παντί τῳ*. Notissima forma loquendi *πᾶς τις*. Noster p. 98. *πᾶς τις αὐτῶν τὰ σφέτερα θαυμάζειν ᾤετο.* Pindarus Isthm. I. 69.

> *Γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων*
> *Λιμὸν αἰανῆ τέταται.*

Euripides Iph. T. 303.

> *Κἀν τῷδε πᾶς τις, ὡς ὁρᾷ βουφόρβια*
> *Πίπτοντα καὶ πορθούμεν', ἐξωπλίζετο.*

Aristides T. I. p. 254. Eusebius Hier. I. p. 429. *ἵνα εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν παντὶ τῷ εἴρηταί τε καὶ ἀφῄρεται*: et hic lege *παντί τῳ*. Synesius Prov. I. p. 95 D. *ἅπας δέ τις ἠπίστατο καὶ ἐστύγουν αὐτόν τε καὶ τὴν ἐκείνων*: codex 1038 *ἐστύγει* quod fere malim, nam vix placet ista numeri subita mutatio. D. Paulus I. Cor. 9. 22. *ἐγενόμην τοῖς ἀσθενέσιν ὡς ἀσθενής, ἵνα τοὺς ἀσθενεῖς κερδήσω, τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα, ἵνα πάντως τινὰς σώσω*: scribendum suspicor *πάντας τινὰς*, „ut *omnes* salvem": sed judicent Theologi graece docti. Kusterus ad Suid. t. I. p. 284. citavit Apollonii de pronominibus libri initium, sic: *παντὶ προῦπτόν ἐστι, ὡς κτλ.* Sed in editione, quam parat Bastius operis praestantissimi, plenius legetur, *παντί τῳ προῦπτόν*. Demonicus Athenaei IX. 79. p. 520.

Τὸ

Τὸ γοῦν κατὰ χειρὸς περιγράφει πᾶς τις, ὅτι
Μετὰ δεῖπνον αὐτῷ τοῦτο γίνεται λαβεῖν.

Τις, quod metri caufa addidit editor eruditiſſimus, metro nocere videtur, cum πᾶς τις trochaeum efficiant. Dispoſitis aliter verbis, productaque ante vocalem diphthongo, quod idoneis exemplis poſſem firmare, ſic emendare conor:

Τὸ γοῦν κατὰ χειρὸς πᾶς περιγράφει, ὅτι
Μετὰ δεῖπνον αὐτὸ τοῦτο γίνεται λαβεῖν.

in altero verſu placuit etiam mutare αὐτῷ in αὐτό. Formulam αὐτὸ τοῦτο bis eodem modo in Iſaeo vitioſam correxit Valckenarius, quem vide ad Joannem Chryſ. p. VI. Plato Symp. §. 21. ὥσπερανεὶ αὐτὸ τοῦτο πατέρα ἠρώτων, ἆρα ὁ πατήρ ἐςι πατήρ τινὸς ἢ οὔ; §. 23. αὐτὸ γὰρ τοῦτό ἐςι χαλεπὸν ἀμαθία. De αὐτὸ τοῦτο vicinisque locutionibus vide et Tourpium ad Long. p. 396.

P. 2. ἄριςος ὅτι ἦν εἰς ἄκρον] Editi ὅτι οὖν. Huetius conjiciebat, ὅςις οὖν. ABE et Venetus ὅτι ἦν, quod recepi, ſenſu probabili. Ἄριςος εἰς ἄκρον ſuperlative nimium poni videtur, nam qui ἀγαθὸς εἰς ἄκρον, is eſt ἄριςος. Nonnulli ſcriptores dixerunt ἀγαθὸς, πανοῦργος εἰς ὑπερβολήν, de quo vide Valckenarium ad Hipp. 938. Sed quis ſanus et ſtyli purioris dixit ἄριςος εἰς ὑπερβολήν? Herodianus poſt Moerin p. 460. ἄκαιρον τὸ μᾶλλον πλουσιώτερον καὶ μάλιςα πλουσιώτατος: quod quidem Eunapio poteſt admoveri. — Saepe εἰς ἄκρον in hoc libro reperies: p. 19. ἦν δὲ τῶν εὖ γεγονότων εἰς ἄκρον. P. 11. εἰς ἄκρον φιλοσοφίας ἤκμασεν. P. 65. μνήμης τε εἰς ἄκρον ἀφιγμέ-

μένος: et sic p. 150. 185. Phrynichus Ecl. p. 120. φιλοσοφίας ἐπ' ἄκρον ἀφιγμένος. Choricius Villoisoni An. II. p. 62. αἱ μὲν εἰς ἄκρον εὐπραξίαι.... οὐκ ἐῶσι τὰ δυσχερῆ φέρειν γενναίως. Epigramma inc. 673.

Ἐς γὰρ ἄκρον μούσης τε καὶ ἥβης ἧκον ἐλάσσας·
Theocritus Id. XIV. 61.

Εὐγνώμων, φιλόμουσος, ἐρωτικὸς, εἰς ἄκρον ἀδύς. Julianus ep. 44. p. 405 D. loco corrupto: καίτοι σύ γε οὐ Πίνδαρον μόνον, οὐδὲ Δημόκριτον ἢ Ὀρφέα τὸν παλαιότατον, ἀλλὰ καὶ ξύμπαν ὁμοῦ τὸ Ἑλληνικὸν ὁπόσον εἰς ἄκρον φιλοσοφίας ἐλθεῖν μνημονεύεται, καθάπερ ἐν λύρας ποικίλων φθόγγων ἐναρμονίῳ. συςάσει, πρὸς τὸ ἐντελὲς τῆς μουσικῆς κέρας ἔχεις. Miror interpretes non offendisse ad hoc κέρας, quod mutandum est omnino in κεράσας, diserte scriptum in codice 2755.

P. 2. ὁ γραφόμενος ὑπὸ τοῦ λόγου] Himerius or. X. p. 568. φέρε οὖν γράψω καὶ τοῦτον ὑμῖν τῷ λόγῳ. Aristaenetus I. 1. ἵνα κάλλος ἀφροδίσιον εἰς δύναμιν διαγράψω τοῖς λόγοις. Alia dedi ad Philostr. p. 374.

P. 2. ἐκ τῶν ὑποκειμένων σημείων] Eodem sensu p. 7. ἀναλεγομένῳ δὲ ἐκ τῶν δοθέντων κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν σημείων. Suidas in fragmento Eunapiano V. Συντεκμηράμενος: τὸν πάντα βίον αὐτοῦ συντεκμηράμενος ἐκ τῶν ἐναργῶν περὶ αὐτὸν συμβόλων τε καὶ σημείων.

P. 2. (βούλεται μὲν γὰρ).] Hac parenthesi loci sensum impeditum et ferme inextricabilem reddidi

clarum et facilem. Tale remedium huic scriptori saepe fuit admovendum, nam sic scribere amat duri et contorti ingenii Philosophus. Nicephorus ad Synes p. 357 D. similiter construxit: τὸ δὲ προφήτας εἶναι τοὺς ὕπνους καὶ τὰ ὄναρ θεάματα σκιώδεις τινὰς εἰκασίας τῶν ἐσομένων, οὕτω τοι (leg. τι) βέβαιόν τε καὶ ἀναντίῤῥητον ἡγῆται ὁ σοφὸς οὗτος Συνέσιος, ὥςε (male editur ὅςε) καὶ εὐθὺς ἐκ προοιμίων ἀποδεικτικοῖς τισι χρῆσθαι συλλογισμοῖς (βούλεται μὲν) διὰ δὲ μὴ κτλ.

P. 2. ὁ ταῦτα γράφων] Hac formula se saepissime Eunapius indicat, quod jam observavit Jonsius H. P. III. 16. §. 3. Quaere loca p. 13. 18. 19. 20. &c. Alibi invenies ὁ ταῦτα συγγράφων p. 74. ὁ συγγραφεύς p. 75. &c.

P. 2. ἐντετύχηκε] Sic scripsi ex AB pro ἐντετύχηκεν.

P. 2. κατηγοριῶν — θαύματος] Editi ἀξίου. Huetius proponit κατηγορῶν, non male, et ἄξιοι, quod non capio. Corayus ingeniose κατορθῶν, quod τῷ διαμαρτάνων esset oppositum. Junii tentamina negligo, cum AB ἀξίους dederint, quo recepto, locus nunc recte se habere videtur. Sensum sic reddiderim: „aut accusationum veritatem habeat et „ostendat; ducesque et autores scribendi laudan„dos et idoneos".

P. 2. ἵνα τοῦτο εἴπῃ] D εἴποι.

P. 2. τὰ ἀπὸ τῶν πρότερον γραφέντων] E conjectura correxi γραφόντων pro γραφέντων. Si passive sententiam efferre voluisset, scripsisset γραφέντα.

P. 2. ἐξ ἀκοῆς] Hic ἀκοὴ est *fama*, *rumor*. Thucy-

cydides I. 4. [Μίνως γὰρ παλαίτατος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν. cf. Albertium obff. p. 27. et me ad Philostr. p. 379.

P. 2. διαπῆξαι] Illustratur ab Hemsterhusio ad Luc. D. M. XII. 5.

P. 2. ςάσιμον καὶ μονιμώτερον] Noster p. 16. εἰς συγγραφὴν ςάσιμον καὶ πεπηγυῖαν ἐπειςάγων ἀκοὴν διεφθαρμένην καὶ ῥέουσαν. Junxit et p. 104. ςάσιμον καὶ μόνιμον. Cuperus Obff. I. p. 81. ςάσιμον καὶ πεπηγυῖαν explicans ex Mercurio τετραγώνῳ contortus est nimis et fere ridiculus. Potest conferri Theodoretus Hist. I. 1. ubi pictoribus historicos opponit: λογογράφοι δὲ ἀντὶ μὲν σανίδων ταῖς βίβλοις, ἀντὶ δὲ χρωμάτων τοῖς τῶν λόγων ἄνθεσι κεχρημένοι, διαρκεςέραν καὶ μονιμωτέραν τῶν πεπραγμένων ποιοῦσι τὴν μνήμην.

P. 2. οἵτινες] Hoc titulo carent ABE et Venetus, qui alium habent huncce: Πλωτῖνος, Πορφύριος, Ἰάμβλιχος.

P. 2. τὴν φιλόσοφον ἱςορίαν καὶ τοὺς] BD φιλοσόφων, vitiose: ut jam animadvertit Jonsius H. P. III. 15. §. 2. Noster p. 5. τοῦ φιλοσόφου καὶ ῥητορικοῦ βίου. Maximus Pr. 11. διακορὴς μὲν γενόμενος καὶ τῶν φιλοσόφων λόγων. Lucianus Prom. 7. ὑπὸ σεμνότητι φιλοσόφῳ. Porphyrius opus ipsum, de quo agitur, inscripserat φιλόσοφον ἱςορίαν, ut patet e plurimis locis ab Holstenio allegatis vit. Porph. c. 7. Inter Galeni opera exstat φιλόσοφος ἱςορία, et olim exstitit, teste Suida in Δαμάσκιος, Damascii φιλόσοφος ἱςορία. De loquendi modo quo φιλόσοφος ponitur pro φιλοσοφικὸς vide Hemsterhusium ad Lucian. l. l. et Koenium ad Greg. p. 45.

P. 2. τοὺς τῶν φιλοσόφων ἀνδρῶν βίους] Editi et codices ἀνάγων βίους. Wyttenbachius conjecit ἀνδρῶν, et iterum hanc conjecturam proposuit in Plutarchea praefatione p. 28. Holstenius vit. Porph. p. 55. istis utens Nostri verbis, ἀνάγων prudentior omisit. Junii non bona correctio εὐαγῶν venerat in mentem et H. Stephano, ut didici ex Jonsio H. P. II. 10. p. 197. III. 15. §. 2. qui eam amplecti non debebat. Carpzovio quoque Spec. p. IX. placuisse εὐαγῶν videtur, receperatque Fabricius in inchoata editione. Corayus proponit ἁπάντων. Wyttenbachium sequi malui.

P. 2. Πορφύριος καὶ Σωτίων] De Porphyrio adi Holstenium loco modo laudato, Jonsium H. P. III. 15. §. 2; de Sotione Jonsium II. 10. §. 1, Bruckerum H. P. t. 2. p. 95.

P. 3. οὕτω συμβάν] Plantinus συμφᾶν, cujus loco Huetius scribit συνυφῶν. Venetus συμφᾶν. Sed A recte συμβὰν, ut Commelinus. Illustrationem pete ex Hemsterhusio ad Propert. Burm. p. 948. Noster p. 118. τῷ δὲ Χρυσανθίῳ συμβὰν ἔκ τινος συνηθείας τὴν φλέβα διελεῖν. Zosimus II. 9. συμβὰν δὲ τὸν αὐτοκράτορα Κωνςάντιον ἐν αὐτῷ τελευτῆσαι τῷ χρόνῳ. Synesius ep. 66. p. 207 C. καὶ τὸν Ἀλέξανδρον δὲ τοῦτον, ὅταν μὲν εἰς ἐκκλησίαν προΐω, βουλοίμην μὲν ἂν μηδαμόθεν (codices tres μηδαμόθι) τῆς ἀγορᾶς ἰδεῖν, συμβὰν δὲ ἰδεῖν, ἑτέρωσέ ποι τρέπω τοὺς ὀφθαλμούς. Gregorius Naz. or. XIX. p. 294 A. καὶ τῇ συμβὰν τηνικαῦτα πλείους ἀρχιερεῖς ἐπὶ τὴν Νικαίαν σπεύδειν: forte καὶ δὴ συμβάν. Achilles Ta-

Tatius I. 16. ἔτυχε γὰρ, τύχῃ τινὶ συμβὰν, τότε τὸν ὄρνιν ἀναπτερῶσαι τὸ κάλλος. Bastius meus, cui haec ostenderam, statim, qua est eruditione, rescripsit: „ adde Sozomenum IV. 10. p. 142. λό-„ γος οὖν, ποτὲ προϊόντος αὐτοῦ ἀνὰ τὴν πόλιν, συμ-„ βὰν οὕτως, ἐφιπταμένην κρῶξαι κορώνην. VI. 40. „ p. 279. αὐτίκα δὲ ἡ φλὸξ ὑπὸ ἐπιφόρου πνεύμα-„ τος, ὧδε συμβὰν, ἐλαυνομένη τὴν ὕλην διῆλθεν. „ VIII. 19. p. 350. ἀπὸ δὲ τοῦ πελάγους, ὧδε συμ-„ βὰν, κατῆρεν εἰς Γέρας, πόλιν μικράν. Nemesius „ N. H. 31. p. 272. δι' ἄγνοιαν δὲ ταῦτα πράττο-„ μεν, ὅταν μὴ αὐτοὶ παρέχωμεν τὴν αἰτίαν τῆς „ ἀγνοίας, ἀλλ' οὕτω συνέβη· οἷον, ἐν τῷ τόπῳ τις „ κτλ. Matthaei: *Forte*, ἀλλ' ἐὰν οὕτω συνέβη· „ Male. Verum est quod exhibent codices D. 1. „ et Parisinus, cujus penes me sunt variae lectio-„ nes, ἀλλ' οὕτω συμβάν".

P. 3. φορᾶς] Moschopulus Ecl. φορά· ἡ εὐφορία, οἷον, φορὰ σίτου, φορὰ ῥητόρων. Noster p. 5. τρίτη δὲ ἀνδρῶν ἐγένετο φορά. p. 19. ταύτης ὁ ταῦτα γράφων τῆς φορᾶς εὐτύχησεν. Sopater prol. Arist. τρεῖς φορὰς ῥητόρων γεγόνασι. Plutarchus Q. Plat. p. 999 E. ὥσπερ ἐκ τύχης τότε φορὰ συνέβη σοφιστῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι. Herodianus I. 2. §. 1. πολύ τε πλῆθος ἀνδρῶν σοφῶν ἤνεγκεν ἡ τῶν ἐκείνου καιρῶν φορά. Diodorus Sic. XVI. 54. τοιαύτη φορά τις προδότων ὑπῆρξε κατὰ τὴν Ἑλλάδα: ubi vide Wesselingium, quem jam indicaverat Carpzovius, videndus et ipse Specim. p. XXIII. Libanius t. 4. p. 542. cujus locum Bastio monstranti debeo: πάλαι παρ' ἡμῖν,

ὦ δικασαί, (cod. Par. 3017. παρῆν ὧδε) φορὰ πονη-ρῶν καὶ δωροδόκων, καὶ, οἷος οὗτος γέγονε, ῥητόρων. Adde Wernsdorfium ad Him. p. 53. Codex Pariſinus 2991 A. haec mihi obtulit: ἡ πρώτη φορὰ τῶν ῥητόρων· Δημοσθένης, Δείναρχος, Ἰσαῖος, Λυσίας, Ὑπερίδης, Λυκοῦργος, Ἰσοκράτης, Ἀνδοκίδης, Ἀντιφῶν, Αἰσχίνης. Ἔγραψε δὲ ὁ μὲν Δημοσθένης λόγους ος, ὁ δὲ Δείναρχος λόγους υι, Ἰσαῖος λόγους σ, Λυσίας λόγους ϡ, Ὑπερίδης λόγους ρο, Λυκοῦργος λόγους ν, Ἰσοκράτης λόγους ο, Ἀνδοκίδης λόγους μδ, Ἀντιφῶν λόγους ν, Αἰσχίνης λόγους γ.

P. 3. Φιλόστρατος μὲν ὁ Λήμνιος] Eunapius erraviſſe videtur. Vitae Sophiſtarum non ſunt a Philoſtrato Lemnio conſcriptae, ut jam contra Noſtrum oſtendit Valeſius Em. p. 95, 100. Confer Olearium praef. p. V. Eodem in errore verſatur Nicephorus ad Syneſ. p. 424 C., nec audiendus magis Eunapius mox Lemnio vitam tribuens Apollonii.

P. 3. τοὺς τῶν ἀρίστων σοφιστῶν] Editi: τοὺς τῶν ἀρίστων. Wyttenbachius ponebat σοφιστῶν pro ἀρίστων. Et quidem σοφιστῶν non poteſt abeſſe propter indicatam inter σοφιστὰς et φιλοσόφους oppoſitionem, ſed nec ἀρίστων abeſſe poſſe putabam. Nam Philoſtratus non omnium, ſed optimorum vitas Sophiſtarum narravit; verbi cauſa, I. 19. Ariabarzanum, Xenophanem, Pythagoram ex induſtria omiſit, quod parum arte et ingenio valerent. Idcirco recepi σοφιστῶν, ſervato ἀρίστων.

P. 3.

P. 3. ἐξ ἐπιδρομῆς] P. 6. ἐπιτρέχοντί γε καὶ συνελόντι εἰπεῖν: ubi cf. not. p. 43. εἰ καὶ . . . βραχέα τινὰ ἐπιδράμοιμι. Plutarchus cons. §. 34. νῦν δὲ πειράσομαι διὰ βραχυτάτων ἐπιδραμεῖν. Aelianus H. A. II. 11. ἃ δὲ αὐτὸς εἶδον . . . προειλόμην εἰπεῖν, ἐπιδραμὼν ὀλίγα ἐκ πολλῶν. Artemidorus IV. praef. p. 307. ὡς ἐν ἐπιδρομῇ λόγων.

P. 3. παρέπτυσε βίους] „ Παρέπτυσε, ni fallor, „ Philostrati defenditur auctoritate, qui aliquoties „ sic est locutus; alioquin παρέπτυξε melius esset „ quam Junii παρέπτησε". WYTTENBACHIUS. Philostratus V. S. II. 9. p. 585. καὶ πλείους ἑτέρας ὑποθέσεις οἶδα εὐπαιδευσίαν ἐνδεικνυμένας τοῦ ἀνδρὸς τούτου καὶ ἰσχὺν καὶ ἦθος, ἀφ' ὧν μᾶλλον αὐτὸν θεωρητέον, ἢ εἴ που καὶ παρέπτυσέ τι ἐς φιλοτιμίαν ἄκαιρον. Unicum hunc novi Philostrati locum qui ad nostri sententiam faciat. Sed et ibi παρέπτυσε displicuit viris doctis Salmasio et Grutero, qui παρέπταισε reponebant, ad quorum mentem vertit Olearius. Codex tamen 1696. παρέπτυσε. Servetur igitur apud Nostrum absurda metaphora. Corayus conferebat alium Eunapii locum p. 50. ὃ μὲν τὰ αὐτὰ προσεπτέρωμεν; sed haec sunt magis ferenda.

P. 3. Ἀμμώνιος] Junius agi credebat de Ammonio Sacca, sed obstant tempora, ut monuit Huetius. De hoc Ammonio Plutarchi praeceptore vide Bruckerum H. P. t. 2, p. 476.

P. 3. Πλούταρχος — λύρα] Non turgidis minus

laudibus Theophylactus Sim. Q. P. p. 22. effert τὸν τῆς ἐπιςήμης πλοῦτον τὸν Πλούταρχον.

P. 3. Εὐφράτης] Qui hic Aegyptius, Philostrato V. S. I. 7. p. 488. Tyrius, Stephano Byzantino Syrus ex Epiphania dicitur. De eo confer Olearium ad Phil. p. 16; Bruckerum H. P. t. 2. p. 565; Burmannum ad Valef. p. 81.

P. 3. Δίων — Χρυσόςομον] Brequignius (*vies des anc. orat. grecs.* t. 2. p. 379.) e codice Laurentiano satis illepidam edidit grammatici cujusdam narratiunculam, quam hic describam, nam liber est rarior, et emendabo partim e Parisino codice 2958. Χρυσόςομος δὲ κατὰ τὸν λόγον οὐκ οὗτος ὃς (lege e codice οὐχ οὕτως, ὅσα) διά τι σύμπτωμα ἐπὶ τὸ εὐσχημονέςερον μεταποιούμενον ἐκλήθη. Τῇ γὰρ ἀπὸ τοῦ στόματος ἀποφορᾷ οὐ πάνυ εὐτυχεῖ ἐχρῆτο, ὡς δὲ (codex δὴ bene) καὶ ἄλλοι πολλοὶ, καὶ ὁ τοὺς λόγους θεῖος ἀπαγγέλλει ἀνήρ. Φησὶ γὰρ περὶ αὐτοῦ ἐν Ἰαμβίοις (codex Ἰαμβείοις) αὐτοῦ οὕτως.

Δίων ἀνέπνει, φασὶν, οὐ μάλ' ἡδύ τι·
Τοῦτον λέγω Δίωνα οὗ πολὺς λόγος·
Καὶ τοῦτ' ἐκερτόμησε τῶν τις ἀςικῶν.
Τὸν δ' ὡς ἰδεῖν γυναῖκα τὴν αὐτοῦ, φράσαι·
„Τί τοῦτο; (sic) οὐ γὰρ ἔφρασάς μοι τὴν νόσον."
Καὶ τὴν σὺν ὅρκῳ „τοῦτο πάντων ἀῤῥένων"
Εἰπεῖν „τὸ σύμπτωμ' ᾠόμην, οὐ σοῦ μόνον,"
Τοσοῦτον ἀνδρῶν καὶ φίλων ἀποςάτιν.
Ὁ γὰρ λόγος δίδαγμα τοῦ σεμνοῦ τρόπου.

Ἀντὶ τοίνυν τοῦ Ὀζόςομος ἐλέχθη εὐφήμως Χρυσόςο-

τομος. Versu primo metri causa correxi μάλ' pro μάλα: septimo codex dedit σύμπτωμ' pro σύμπτωμα, et pro μόνον habet etiam μόνου. Brequignius codicem suum secutus edidit 'Οζόστομος, quod ego indiligentibus nimium oculis cum legerem, in praefatione Philostratea Dionem *Hozostomum* vocavi, qui *Ozostomus* dicendus fuit. Similem errabant errorem, qui Hortalum appellaverunt Ortalum Catulli, cujus epigramma nollem in me torqueri:

„ *Chommoda* dicebat si quando *commoda* vellet
„ Dicere, et *Hinsidias* Arrius *insidias*."

P. 3. ἦν τι θεῶν τε καὶ ἀνθρώπου μέσον] A fine τε. codex Barberinus ἦν τι θεῶν, τὶ καὶ — quod Dorvillius promens ad Char. p. 543. non damnare videtur. Philostratus Apollonii sui I. 5. p. 7. laudat τὸ ἐκφανὲς καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ ἐν τῇ γῇ καὶ τὸ ἀγχοῦ θεῶν: quae verba potuit Eunapius respicere. Plato Symp. §. 23. πᾶν τὸ δαιμόνιον μεταξύ ἐστι θεοῦ τε καὶ θνητοῦ. Fontanius nostras simili modo Cartesium praedicabat X. fab. 1.

„ Descartes ce mortel dont on eût fait un Dieu
„ Chez les payens, et *qui tient le milieu*
„ *Entre l'homme et l'esprit*, comme entre l'huître et l'homme
„ Le tient tel de nos gens, franche bête de somme."

P. 3. τὴν γὰρ Πυθαγόρειον — ἐπεδείξατο] Philostratum respicit sic de Apollonii studio Pythagorico loquentem I. 7. p. 9: τοὺς δέ γε Πυθαγορείους

(αὐτοὺς) ἀῤῥήτῳ τινὶ σοφίᾳ ξυνέλαβε. Διδάσκαλος μὲν γὰρ ἦν αὐτῷ τῶν Πυθαγόρου λόγων οὐ πάνυ σπουδαῖος, οὐδὲ ἐνεργῷ τῇ φιλοσοφίᾳ χρώμενος. Ibi Olearius Nostri meminit.

P. 3. ἐπιδημίαν ἐς ἀνθρώπους θεοῦ] Non sine fructu conferetur Carpzovius Spec. p. XVIII. ostendens Eunapium Apollonii historiam historiae Evangelicae opponere voluisse. Lucianus Lap. 7. ὑπεξανίςαντο πάντες αὐτῷ καὶ ἐδεξιοῦντο ὥς τινα τῶν Κρειττόνων, καὶ ὅλως θεοῦ ἐπιδημία τὸ πρᾶγμα ἦν. Libanius in oratione, quam edidit multum reverendus Bibliothecae Venetae custos Morellius p. 260. μηδ᾽ ἀπολαύσῃ τις ἡμῶν ἔτι τῆς Σωκράτους ἐπιδημίας. Nicephorus Gregoras in Epitaphio Theodori Metochitae: ὦ πῶς πολλάκις ἐς αὐτὸν ἀπιδὼν, σοφίας ἁπάσης ἐπιδημίαν ἐς ἀνθρώπους αὐτὸν ἐνόμιζα, ψυχὴν καὶ σῶμα προσειληφυίας καὶ συνδιαιτωμένης ἀνθρώποις. Isocrates Evag. 28. ἦν θεὸς ἐν ἀνθρώποις ἢ δαίμων, ἀλλ᾽ οὐ θνητός. Theophylactus Sim. epistola I. quae est Critiae Plotino: οὕτω γενοίμην ὁ Κριτίας Πλωτῖνος, ἡ σώματος ἐκτὸς φιλοσοφεῖ ὁ ἐπὶ γῆς· ἡ φιλοσοφία σωματωθεῖσα μετ᾽ ἀνθρώπων ὡς ἄνθρωπος ἀναστρέφεται. Haec pravissima vertere non potuit Kimedoncius, homo doctissimus. Restituo e codice 3047. οὕτω γενοίμην ὁ Κριτίας· Πλωτῖνος γὰρ ἡ σώματος ἐκτὸς φιλοσοφεῖ ἐπὶ γῆς, ἡ φιλοσοφία.... Consentit codex 2991 A, nisi quod ἐπὶ γῆς omittat. Sibimet ipse similis est Theophylactus H. p. 2 C, ubi de Sergio antistite: ἡ σώματος ἐκτὸς φιλοσοφεῖ ἐπὶ γῆς

γῆς ἡ θεωρία σωματωθεῖσα μετὰ τῶν ἀνθρώπων ὡς ἄνθρωπος ἀναστρέφεται. Repono ἡ σώματος — ἡ θεωρία. Si quis futurus est Theophylacti epistolarum editor, non sine fructu hujus Historiam leget et conferet. Portentoso gaudet verborum et metaphorarum luxu iste sophista, nec boni saeculi nec felicis ingenii, non tamen contemnendus omnino, et nonnulli typis repetuntur minus luce digni.

P. 3. Καρνεάδης] Hujus mentionem fecit Jonsius H. P. III. 7. 8., sed nomine tenus, forte ex Eunapii loco.

P. 3. Μουσώνιος] Jonsius H. P. III. 7. 8. p. 37. 9. p. 40. Musonium cynicum inde citat. Sed Nieuwlandus, qui dissertationem scripsit de Musonio Rufo stoïco, contendit §. 6., post Olearium, Tillemontium et Reimarum, cynicum Eunapii et aliorum stoïcum unum esse et eumdem philosophum, quod idoneis rationibus evicisse videtur. Huetius hic adscripserat locum Nostri p. 92. ubi agitur de Musonio Eusebii Alexandrini discipulo et successore, diverso plane a Musonio Philosopho. Adscripserat quoque videndos Ammianum XXVII. p. 496. et Zosimum IV. p. 782., qui de alio Musonio loquuntur, Musonio nempe Atheniensi, Asiae Vicario, de quo consulendi Jonsius l. c. et Valesius ad Amm.

P. 3. Δημήτριος] Huetius citat Philostratum p. 181 D [V. A. IV. 25.]. Confer ibi Olearium, Jonsium loco jam laudato, et quos indicat Nieuwlan-

landus diff. p. 9., addito Bruckero H. P. t. 2. p. 505.

P. 3. Μένιππος] vide Bruckerum H. P. t. 2. p. 509. et omnino interpretes ad Lucian. D. M. I. 1. 4. ne erres cum Bruckero.

P. 4. ἀνευρεῖν βίους — συγγεγραφότος] Plantinus ἀνωρεῖν. Junius conjiciebat ἀναγνωρίζειν, non damnans tamen ἀνωρεῖν. Huetius vero et Corayus ἀνευρεῖν proponunt, quod legitur in Commeliniana, et inveni in Codicibus. Pro ἐγγεγραφότος recepi Wyttenbachii conjecturam συγγεγραφότος, firmatam meo A et Barberiniano Dorvillii ad Char. p. 551.

P. 4. ἀνέβλεψε] Illuftratur hoc verbum a Toupio Em. t. 1. p. 123. t. 2. p. 259. et ad Long. p. 381. ubi Noftri loco ufus eft.

P. 4. ὡς ἀχλύν τινα σκεδάσασα] D ἀχλήν. Non probanda Huetii conjectura σκεδάσαντα. Themiftius Or. XXI. p. 247 D. αἰτώμεθα οὖν ἐγώ τε καὶ ὑμεῖς, ὥσπερ ἔφην, παρὰ Πλάτωνος τοῦ σοφοῦ, τὴν ἀχλὺν ἀποσκεδάσαι ἡμῖν τῶν ὀμμάτων: ubi Petavius monuit de imitatione loci Homerici Il. E. 127. Codex Valefianus pro ὀμμάτων habet ὀνομάτων varietate notanda; nam alibi prodeffe poterit. Philoftratus V. S. II. 27. 3. εἰ δὲ καὶ φθόνου ὑποκαθημένου ἑαυτὸν αἴσθοιτο, ὥσπερ ὁ Ἡρακλείδης τὸν τοῦ Ἀντιπάτρου τότε ὑφεωρᾶτο, ἧττον μὲν ἐνθυμηθήσεται, ἧττον δὲ εὑρήσει· αἱ γὰρ τοιαίδε ὑποψίαι, γνώμης ἀχλὺς καὶ δεσμὰ γλώττης. Valefius Em. III. 12. emendat feliciter, legens εὐροήσει pro εὑρήσει, fic-

ſicque inveni ſcriptum in codice 1696, e correctione quidem, ſed proba et vera.

P. 4. *αὐτίκα*] De ſenſu peculiari hujus adverbii *continuo*, *ne longe abeam*, *verbi cauſa*, vide Ruhnkenium ad Tim. p. 56.

P. 4. *ἑαυτοῦ βίον*] D *αὐτοῦ*. Loca, in quibus de Ammonio ſuo loquitur Plutarchus, collegit Rualdus vit. Plut. c. 7. Confer Bruckerum H. P. t. 2. p. 180. 476.

P. 4. *οὐ βίον προσειπών*] Junius et Huetius conjiciunt *τὸν βίον*, loco non intellecto. „ Senſus „ eſt, ex Plutarchi libris egregie de Ammonii re- „ bus et morte, quae ei Athenis obtigit, conſtare, „ licet nullum compoſuerit librum, quem *vitam* „ *Ammonii* inſcripſit." WYTTENBACH. Bruckerus H. P. t. 2. p. 476. Eunapii mentem minus, ut videtur, adſecutus, librum Plutarchi deſiderat, cui *Ammonius* fuit titulus. Fabricius B. Gr. IV. initio capitis Plutarchei, citat *οὗ βίον*, neſcio quo ſenſu, forte operarum culpa.

P. 4. *οἱ καλούμενοι παράλληλοι βίοι*] Sic ſaepe Eunapius. p. 35. *τῆς Χαλδαϊκῆς καλουμένης σοφίας*. Vide p. 145. 150. 153. 166. 177. Idem Legat. p. 16] C. *ὁ καλούμενος ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἐπεισόδιος*. Philoſtratus V. S. I. 21. §. 2. *περὶ τὸ καλούμενον κέρας τῆς νήσου*. Thucydides II. 17. 19. Plato Alc. II. 16. Dio Chryſ. Or. X. p. 296. XXXIII. p. 3. ubi notio ineſt ironiae. Diogenis Epiſtola ultima, quae in editione Genevenſi *τοῖς Ἕλλησιν* inſcribitur, in Lubiniana *τοῖς καλουμένοις Ἕλλησιν* οἰ-

οἰμώζειν, pleniorem titulum habet in codice 2755: Διογένης ὁ κύων τοῖς καλουμένοις Ἑλλ. οἰμ. Restituto Diogenianae epistolae titulo, parem, occasione hac data, medicinam faciam Boëthio, cujus in Arithmeticam praefatio nemini, in editione saltem Basileensi, dicata legitur. Valesius autem in schedis Duraeanis sic initium epistolae restituit e vetere codice Thuani: „Domino suo Patricio Symmacho „ Boëtius. In dandis &c."

P. 4. ἔργα καὶ πράξεις] Verior foret verborum ordo, πράξεις καὶ ἔργα: nam, ut ait Wyttenbachius ad Jul. p. 4 C., „ actiones, αἱ πράξεις, „ proferunt nonnunquam ἔργα, opera." Et Corayus ad Isocr. p. 220 utiliter notavit ex Platone, πρᾶξιν nullum ex sese ἔργον visibile relinquere, ex ποιήσει vero ἔργον nasci quod possit videri. Reiskius autem ad Dion. Chrys. or. XVIII. p. 475. πράξεις deducit ab ἔργοις, verbis non satis accurate perpensis et definitis. Caeterum πράξεις καὶ ἔργα saepissime juncta legere est, nec ubique urgenda distinctio subtilior, nec argutiae quaerendae. Nam Graeci scriptores voces fere synonymas consociare amant, tautologiae et pleonasmorum studiosissimi, quod infra fuse declarabo. Nunc Eunapii tantum ἔργα καὶ πράξεις similibus adstruam. Plato Menex. 3. καθ᾽ ἑκάστην γὰρ τῶν πράξεων καὶ τῶν ἡλικιῶν, πρὸς ἕκαστον ἑκάστῳ ἡμῶν ἡ ἀρετή ἐστι. Isocrates ad Phil. 47. σὲ τυγχάνω τῷ λόγῳ παρακαλῶν ἐπὶ τοιαύτας πράξεις ἃς ἐπὶ τῶν ἔργων οἱ πρόγονοί σου φαίνονται μάλιστα προκρίναντες: Scripsi μάλιστα, suadente

Co-

Cotsyo, pro κάλλιςα. Idem Pan. 15. θαυμαζόμενοι δὲ καὶ διὰ τὰς ἄλλας πράξεις, ἐκ τούτων τῶν ἔργων ἔτι μᾶλλον εὐδοκίμησαν. Lucianus Somn. 10. πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα καὶ πράξεις θαυμαςάς. Plutarchus Comp. Cicer. οὐ τὰ ἔργα καὶ τὰς πράξεις μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς λόγους ἐπαινεῖ. Julianus Or. I. p. 11 D. ἔργων δὲ ἀγαθῶν καὶ πράξεων ἄπειρος. Dio Chryf. l. l. μειρακίῳ μὲν οὖν ἢ νέῳ ἀνδρὶ τοῦ τε πράττειν ἀποχωρῆσαι βουλομένῳ καὶ πρὸς ἀσκήσει γενέσθαι καὶ δύναμιν περιποιήσασθαι λόγων, ἑτέρων ἔργων καὶ πράξεων δεῖ. Reiskius videtur frustra follicitare ἀποχωρῆσαι, quod firmant fequentia: σὺ δὲ οὔτε ἄπειρος τοῦ ἔργου, οὔτε ἀπολιπεῖν τὸ πράττειν δύνασαι. Epigramma inc. 446.

Πᾶς λόγος ἐςὶ μάταιος ὁ μὴ τετελεσμένος ἔργῳ,
Καὶ πᾶσα πρᾶξις τὸν λόγον ἔργον ἔχει.

Conferendus Ifocrates ad Nic. 11. ἅττ' ἄν σοι λογιζομένῳ φαίνηται βέλτιςα, ταῦτα τοῖς ἔργοις ἐπιτέλει.

P. 4. τὸ ἴδιον καὶ τοῦ διδασκάλου] Sic codices et editi. Huetius proponit τὸν ἴδιον, nempe βίον. Wyttenbachius praef. Plut. p. 29. citat τὸν ἴδιον καὶ (τὸν) τοῦ διδ. nec aliter locum allegavit Fabricius B. G. IV. initio capitis Plutarchei; fed cum neuter dixerit qua auctoritate, ego malui nihil mutare, cum vulgata lectio ferri quodammodo poffit.

P. 4. ὀξυδερκοίη] Edebatur ὀξυδερκείη, quod mutavi ex codicibus. P. 18. τοῖς ὀξυδορκοῦσι. p. 54. τὴν περὶ ταῦτα ὀξυδορκίαν.

P. 4. ἀνιχνεύοι] fumpfi ex A pro edito ἀνιχνεύων. Hac

Hac metaphora non semel utitur. P. 28. ἀνιχνεύοντες αὐτὸν περιεστήκεσαν ὥσπερ κύνες. P. 14. τὸν ἔλεγχον ὥσπερ κύνες ἀνιχνεύοντες: ubi Wyttenbachius videndus fontem locutionis Platonicum ostendens. Confer eumdem ep. crit. p. 51. Nec Plato primus sic est locutus, ut ex Ajace Sophocleo notavit vir doctissimus. Addam ex Oedipo T. 221.

— οὐ γὰρ ἂν μακρὰν
ἴχνευον αὐτός.

ubi Scholiastes: ἀνεζήτουν τὸ πρᾶγμα. Sophocli praeiverat Aeschylus Ag. 367.

Πάρεστι τοῦτό γ' ἐξιχνεῦσαι
ὡς ἔπραξ' ὡς ἔκρανεν.

Philostratus V. S. I. 12. post Platonem: ἀνίχνευε δὲ οὗτος τοὺς εὐπατρίδας τῶν νέων. Themistius Or. XXI. p. 250 B. ναμάτων τὰ διαφανῆ τε καὶ καθαρὰ ἀνιχνεύοντες. Heliodorus X. 33. τὸ ἀκριβὲς ἀνιχνεύειν. Theophylactus Simoc. Q. P. p. 3. ὡς ὁρᾷς γὰρ ἐπὶ θεωρίαν τὸν νοῦν ἀνεπτέρωμαι (codex 993. ἐπτέρωμαι) καὶ Φλέβας ἐπιστήμης ἀνιχνεύω θεάσασθαι. Damascius Isid. p. 1033. ἔρωτα τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν δεινότατον ἀνιχνευτήν. Callistratus VI. p. 897. εἰς δέ τις τῶν περὶ τὰς τέχνας σοφῶν καὶ εἰδότων σὺν αἰσθήσει τεχνικωτέρᾳ τὰ τῶν δημιουργῶν ἀνιχνεύειν θαύματα, καὶ λογισμοῦ ἐπῇδε τῷ τεχνήματι. Codices 1696. 1038. τεχνικώτερον et λογισμὸν, quod jam ex parte favet optimae Jacobsii ingeniosissimi emendationi λογισμὸν ἐπῆγε, quam firmat totam codex 3019 in quo ἐπῆγε.

P. 4. ἀναλέγοιτο] Junius *colligat*, immo *legat*. Sic

Sic p. 7. *ἀναλεγομένῳ δὲ* verterim, *legenti vero mihi.* P. 99. *καὶ πλεῖστά γε αὐτοῦ περιφέρουσι βιβλία, καὶ ὁ νοῦν ἔχων ἀναλεγόμενος ἕκαστον αὐτῶν εἴσεται:* ubi *ἀναλεγόμενος* est *legens*, quod nec melius Junius intellexit. Hemsterhusius vero ad Lucian. D. Mar. V. 2. ultimum hunc locum optime vertit, et verbum illustravit. Photius Bibl. praef. p. 2. *μίαν μὲν γὰρ ἑκάστην βίβλον ἀναλεγομένῳ.* Idem p. 172. *ἀμφοῖν δὲ ταῖς ἐκδόσεσιν ἐν παλαιοῖς ἐνετύχομεν βιβλίοις, ἰδίως ἑκατέραν ἐν ἑτέρῳ τεύχει καὶ ἑτέρῳ συντεταγμένην· ἐξ ὧν αὐτῶν καὶ τὴν διαφορὰν ἀναλεξάμενοι ἔγνωμεν:* Reponendum *ἑκατέρᾳ — συντεταγμένῃ*, vel *ἑκατέρας — συντεταγμένης*.

P. 4. *εἰδέναι*] Editiones *εἰδέσθαι*, quod mutavi ex ABD, nec aliter citat Fabricius loco supra laudato.

P. 4. *Δημώνακτος*] de Demonacte praeter Lucianeum libellum vide Bruckerum H. P. t. 2. p. 511.

P. 5. *τὸ περίψυκτον — κάλλος*] editi *περίψεκτον*. Huetius qui modo pro *περιφλέκτως* conjiciebat *πυριφλέκτως*, nunc pro *περίψεκτον* proponit *πυρίφλεκτον*, ut Junius, cui et *περίφλεκτον* in mentem venit. G. Canterus N. L. VIII. 17. *περίσεπτον* malebat: Codices habent *περίψυκτον*, quod recepi; et sic divinabant Ruhnkenius, quem vide Ep. 2. p. 215. et Toupius Em. t. 3. p. 478. Callimachi ep. 13. lectio Vaticana, *ληφθήσῃ περὶ φεῦγε*, variis modis tentata a viris doctis, sic est fortassis emendanda: *ληφθήσῃ· περίψυκτε Μενέκρατες* — Minime discrepant literarum ductus.

P. 5. κάτω νεύσαντα] P. 35. καὶ τοῦτο δι' αἰνίγματος καὶ κάτω νεύοντες. P. 72. κάτω δὲ τοῦ ἀνθυπάτου νεύοντος. De hujus gestus significatione vide Carpzovium Specim. Eunap. p. XVII; Hemsterhusium ad Luc. somn. 13; notam meam ad Phil. Her. p. 485; Merrickium ad Tryph. 75. et ad κάτω in indice; collato Heraldo ad Martial. I. 25.

P. 5. πέδιλον αὐτῆς] Sic optime AB pro edito αὐτοῖς. Et Corayus legebat, αὐτῆς.

P. 5. ἢ ἐλλόβιον] Scholiastes Luciani D. Conc. 7. ex emendatione Dav. Jac. Lennepii viri doctissimi; ἐλλόβιον, τὸ ἐνώτιον, παρὰ τὸ ἐνείρεσθαι τοῖς τῶν ὤτων λοβοῖς. Editi male ἐνεύρεσθαι. Lexicon Codicis 1720. ἐλλόβια. ἐνώτια. Vide Suidam in voce et Hesychium in τρητοὶ λοβοί.

P. 5. ἐκείνοις καταθαῤῥοῦντες] Plantinus ἐκείνας καταθαρσοῦντες. Commelinus ἐκείνας καθαῤῥοῦντες. Junius ἐκεῖνα καταθαῤῥοῦντες proponit, Huetius ἐκεῖνα θαῤῥοῦντες, vel εἰς ἐκεῖνα καταθαῤῥοῦντες. Wyttenbachius καταθροῦντες *considerantes*, nihil de ἐκείνας editionum monens, sed procul dubio Junii admittens ἐκεῖνα. A ἐκείνῳ καταθαρσοῦντες. D ἐκείνῳ. B ἐκείνας καταθαρσοῦντες. Venetus ἐκεῖνας καταθαῤῥοῦντες. Inde poteram tuto sumere ἐκείνῳ, sed cum sequuntur τὰ σύμβολα, feci facillime ἐκείνοις ex editionum et codicum ἐκείνας: nam οι et α permutantur creberrime, docente Schaefero Mel. p. 66. Me tamen mutationis hujus poenitet, et si possem, ἐκείνῳ reponerem. Caeterum ἐκείνῳ vel ἐκείνοις non optime cum καταθαῤῥοῦντες legitur, et prae-

praestaret Junii ἐκεῖνα, accusandi casu, cui favere videtur ἐκείνας Veneti. Vide quae notavi ad Philostr. p. 364. Sed potuit errare Eunapius, scriptor non magnopere accuratus nec diligens. Julianus ep. 41. p. 400 B. ἐχρῆν μὲν ὑμᾶς τῷ γράμματι πειθομένους τῷ Δελφικῷ γινώσκειν ἑαυτοὺς, καὶ μὴ τολμᾷν ἀνδρὸς ἀκοαῖς τοσούτου καταθαρσεῖν. Sed vitium in ἀκοαῖς inesse indicat varians Barocciani lectio ἀκοῆς, unde repono ἀκοήν. Vix monendum pro γινώσκειν codicem 2775 habere γιγνώσκειν. — In Luciani Nigrino 7. similis est Eunapianae comparatio, ibique Hemsterhusius nostrum et alios contulit, inter quos; Platonem, cujus loca accuratius indicat Wyttenbachius.

P. 5. κἀγὼ πρὸς ταύτην ἐξώρμησα τὴν γραφὴν, ὅσα — μὴ παρελθεῖν] Editi πρὸς ταῦτα, quod mutavi ex codicibus. A οἷα pro ὅσα. Locus mancus esse videtur, ad sensum fortasse sic legendus: πρὸς τ. ἐ. τ. γραφὴν, ὡς ἃ ἢ κατὰ ἀκοὴν — ἀνθρώπων κατέμαθον, μὴ παρελθεῖν. — Isocrates Pan. 1. p. 37. πολλοὶ . . . ἐπὶ τοῦτον τὸν λόγον ὥρμησαν.

P. 5. ἀληθείας πρόθυρα καὶ πύλας προσκυνήσαντα] Simili metaphora p. 94. ἔκρουε μὲν τὴν θύραν ἱκανῶς, ἠνοίγετο δὲ οὐ πολλάκις: ubi vide notam. Olim Bacchylides fr. 17.

ἕτερος δ' ἐξ ἑτέρου σοφὸς
τό, τε πάλαι τό, τε νῦν· οὐδὲ γὰρ ῥᾶστον
ἀῤῥήτων ἐπέων πύλας ἐξευρεῖν.

Plato Phaedr. p. 245 A. ὃς δ' ἂν ἄνευ μανίας Μουσῶν ἐπὶ ποιητικὰς θύρας ἀφίκηται: ubi vid. Heindorf.

Josephus Μοισιόδαξ scriptor recentisſimus in Ἀπολογίᾳ Viennae edita 1780. p. 132. αὐτὴ εἶναι μία ἔκθεσις τὴν ὁποίαν κάμνω κατὰ τοῦ πανοσιωτάτου δεῖνος, καὶ τὴν ὁποίαν ϛέλλω τῇ κριτικῇ συνέσει Αὐτῆς, ὥϛε νὰ παρατηρήσῃ αὐτὴν καὶ νὰ ἐπικρίνῃ τίς ἀπὸ τῶν δύο ἡμῶν κρούει τὴν αὔλειαν τῆς πιθανότητος, ὁ πανοσιώτατος δεῖνα ἢ ἐγώ. — Similitudo ducta ab uſu januas templorum adorandi, de quo videndi Grangaeus ad Juven. VI. 47. et Sagittarius de Jan. c. 35. §. 3., qui c. 1. §. 20. πρόθυρα illuſtrat.

P. 5. βουλομένοις ἀκούειν ἢ δυναμένοις ἀκολουθεῖν] P. 6. τὴν ἄγνοιαν τῶν δυναμένων ἀκολουθεῖν ὡς ἀχλύν τινα σκεδάσασα. Frequentisſima antitheſis verborum βούλομαι et δύναμαι. Exempla quaere Dionis Casſ. XXXVI. p. 92 D; Stobaei Tit. 21. p. 176.; Plutarchi ſuperſt. §. 9.; Libanii Ep. 1. 8. Heliodorus I. 26. ταῦτα συμβάλλειν οὔτε ἐδυνάμην, οὔτε ἐβουλόμην. Codex Venetus 409. ἠδυνάμην — ἠβουλόμην.

P. 5. τρίτη δὲ ἀνδρῶν — κατὰ τοὺς Κλ.] Locus intricatisſimus et corruptus, quem tentavi audacius et infelicius. Sic edebatur: τρίτη δὲ ἀνδρῶν ἐγένετο φορά· ἡ μὲν δευτέρα μετὰ τὴν Πλάτωνος τάξιν ἀφανὴς ἀνακεκήρυκται, ὅτι κατὰ τοὺς Κλ. — E codicibus addidi γάρ. Pro ἀφανὴς e conjectura ſcripſi ἐμφανής. Suſtuli ὅτι quod ex κται naſci potuit, et ſenſum laedere videbatur. Signa parentheſeos circumpoſui, et ſic quamdam integritatis ſpeciem ſententiae, ut rebar, conciliavi. Junius conjiciebat, πρώτη μὲν ἀνδρῶν — ἡ δὲ δευτέρα, quo nihil lu-

lucramur, immo rerum ordo et series impeditur. Tres videtur Eunapius philosophorum φορὰς statuere, primam Platonis et ejus discipulorum, secundam, τὴν μετὰ τὴν Πλάτωνος δευτέραν, quam Platonicorum esse puto, tertiam vero, quae sit Eclecticorum. In κατὰ τοὺς subaudi χρόνους. Caeterum meliores exspectandi codices.

P. 6. ἐπιτρέχοντί γε καὶ συνελόντι εἰπεῖν] Plutarchus Nic. c. 1. ἐπιδραμὼν βραχέως καὶ διὰ τῶν ἀναγκαίων. Nicetas Chon. praef. ὡς ἐπιτρέχοντά με εἰπεῖν. Photius Bibl. §. 34. ἐπιτροχάδην δὲ διαλαμβάνει καὶ τὰ ἀπὸ Χριστοῦ. §. 31. σχεδόν τι τῶν ἄλλων ὥσπερ μόνον διὰ τῆς ἐπιδρομῆς ἀφωσιωμένων. Alia vide supra p. 125. — De συνελόντι εἰπεῖν agit Heusingerus ad Plut. 13. p. 108.

P. 6. εὐτυχές γε] Εὐτυχές quod jam habebat Commelinus pro ἐντυχὲς inveni in AD. A τε pro γε. — Pene omiseram monere supra pro διέτεινεν B exhibere διέτεμεν.

P. 6. νεμεσάτω — ἀναγράφοντες — ἐπιβησόμεθα] Editi ἀναγράφωμεν. B et Venetus ἀναγράφομεν. Sed A optime, ut visum est, ἀναγράφοντες, quod recepi, structura faciliore. Huetius conjicit, ἵνα ἀπὸ τούτων — ἀποβησώμεθα.

P. 6. Λυκώ] Plantinus Λυκω. Commelinus Λύκω. A Λυκώ. B Λυκῶ. Junius conjicit vel Λύκων πόλιν vel Λυκόπολιν. Suidas quidem, Πλωτῖνος Λυκοπολίτης: sed urbs potuit et Λυκὼ dici. Secutus sum Codicem A. Confer Fabricium ad Porphyrii Plotinum c. 1. Erunt fortasse, qui accentum in

Λυκῶ rectum magis esse putabunt; res est incerta variantque codices et grammatici.

P. 6. Πορφύριος τοῦτο οὐκ ἀνέγραψε] Porphyrius l. c. de Plotino narrat, ὡς οὔτε περὶ τοῦ γένους αὐτοῦ διηγεῖσθαι ἠνείχετο, οὔτε περὶ τῆς πατρίδος.

P. 6. γεγενῆσθαι λέγων] Sic malui cum AB et Veneto; ante erat εἶναι. Porphyrius V. Pl. 7. ἔσχε δὲ καὶ ἐμὲ Πορφύριον Τύριον ὄντα ἐν τοῖς μάλιστα ἑταῖρον.

P. 6. συνεσχολακέναι] Porphyrius V. Pl. 3. ἕνδεκα γὰρ ὅλων ἐτῶν παραμένων τῷ Ἀμμωνίῳ συνεσχόλασε. Scriptor anonymus vitae Arati: Ἄρατος πατρὸς μὲν ἦν Ἀθηνοδώρου, μητρὸς δὲ Λητοδώρας, ἐκ Σόλων τῆς Κιλικίας· ὠνόμασται δὲ ἡ πόλις ἀπὸ Σόλωνος τοῦ Λινδίου· ἔστι δὲ ἡ νῦν Πομπηϊούπολις. Ἦν δὲ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ ἐσχόλασε τῷ Διονυσίῳ τῷ Ἡρακλεώτῃ. Descripsi longiora, adnotandi caussa varietatem codicis 2403 in quo legitur; μητρὸς δὲ Λητοδώρας. τὸ δὲ γένος ἐκ Σόλων — τοῦ Λινδίου, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. Biographi alii Arati t. 2. p. 429. 444. matrem ejus Λητοφίλαν vocant. Idem codex pro Διονυσίῳ habet Διονύσῳ, male, sed solemni calami circa has voces errore; vide notas ad Lucian. Prom. 6. Et ipse stylo aberrante, oculisque conniventibus ad Philostr. p. 634. εὐξάμενον τῷ Διονυσίῳ pro Διονύσῳ scripsi negligentissime.

P. 6. τὸν βίον ἅπαντα ἢ τὸν πλεῖστον τούτου] Codices unus et alter plene distinguebant post πλεῖστον, et τούτου sequenti sententiae adjungebant, sed sic peribat Eunapio non mediocre styli ornamentum.

Op-

Optimos Veterum Noster sequitur ita locutos. Thucydides I. 5. τὸν πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο: ubi scholiastes: Θουκυδίδης· καὶ τὸν πλεῖστον τοῦ χρόνου. Isocrates Evag. §. 21. p. 200. τῆς δυνάμεως τὴν πλείστην παρασκευάσαντος. Pan. 9. τὴν πλείστην τῆς χώρας κατέχοντας. Formulam illustrat Schaeferus ad Ellips. p. 274.

P. 6. θερμοὶ βωμοὶ νῦν] „ Propterea quod nemo „ sit, quin illum colat etiamnum, veneretur et „ fere adoret." HUETIUS. Confer Pricaeum ad Apul. Mil. IV. p. 233.

P. 6. παρακούειν] „ Si dogmatum aliquid non „ recte omnino capiat, et intelligat, ad ea tamen „ se dirigit." Ἐὰν fere mutabam in κἂν. Παρακούειν eodem sensu illustravi ad Philostr. p. 386. ubi locum Aristophanis Ran. 750. non recte contuli; nam alia significatione Comicus verbum posuit; et aptius admotus est a Corayo ad Theophrastum c. 8. et ab Heindorfio ad Euthydemum p. 398. Philostratus V. S. I. 14. Οἱ δὲ καὶ Θρασύμαχον τὸν Χαλκηδόνιον ἐν σοφισταῖς γράφοντες, δοκοῦσί μοι παρακούειν Πλάτωνος. Codex 1696. consentit in aliorum errore Χαρχηδόνιον. Cebes 3. εἰ μὲν προσέξετε καὶ συνήσετε τὰ λεγόμενα, φρόνιμοι καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθε — ὑμεῖς οὖν προσέχετε καὶ μὴ παρακούετε. Synesius ep. 5. p. 168 D. ὅστις ἀσεβῆ σύνοδον ἰδὼν παρεῖδεν, ἢ ἀκούσας παρήκουσεν: ubi Scholiastes ineditus: ἤγουν παρέργως ἤκουσεν. Lucianus Ner. 11. βοᾷ τε, εἰ μὴ παρακούω, Νέρωνα ᾄδεσθαι. Adi Budaeum Comm. L. G. 648.

P. 6. Τὸν βίον αὐτοῦ] Editi κάμπτεται τὸν βίον αὐτοῦ, παντα Π. Melius distinxi secutus Codices, et ex mente Jonsii H. P. III. 15. p. 83. atque Wyttenbachii.

P. 7. εἰσφέρειν] Sic scripsi pro φέρειν ex AB et Veneto, eoque modo locum allegavit Jonsius.

P. 7. πολλὰ τῶν βιβλίων ἑρμηνεύσας] Porphyrius V. Pl. 7. 24. 25. 26. libros Plotini se ordinasse refert, emendasse et illustrasse commentationibus.

P. 7. ἀνέγραψεν οὐδὲ εἷς] Nunc optimam legere possumus Porphyrii vitam ab Holstenio scriptam.

P. 7. ὅσα γε ἡμᾶς εἰδέναι] Editi: ὅσα γε εἰς ἡμᾶς εἰδέναι. Huetius εἰς tollere jubebat et parui. Noster p. 4. 16. ὅσα γε ἡμᾶς εἰδέναι. Plato Theaet. §. 2. οὐχ, ὅσον γε ἐμὲ εἰδέναι. Aristophanes N. 1264.

οὐκ ἄρ' ἀποδώσεις; — οὐχ ὅσον γέ μ' εἰδέναι:

ubi scholium: ἀντὶ τοῦ, ὡς νομίζω, ἐν ὅσῳ ἐν ἐμαυτῷ εἰμὶ καὶ οἶδά τι. Photius Bibl. §. 163. ὅσα ἐμὲ εἰδέναι. Wyttenbachius proposuit: ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι: cui conjecturae favent Lucianus Tim. 52. ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι: Polybius I. 9. ὅσον γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι. Wyttenbachium si fuissem secutus, et debebam, εἰς non periisset.

P. 7. ἀναλεγομένῳ δὲ,] De sensu verbi vide p. 144. et, ut magis pateat sententia, distingue post δέ.

P. 7. ἡ πρώτη τῶν ἀρχαίων Φοινίκων ἡ πόλις] P. 96. Ἀντιόχεια ἡ τῆς Κοίλης καλουμένης Συρίας πρώτη πόλεων. Confer Spanhemium diss. IX. de P. et U. N. p. 633. interpretantem *metropolim*.

P. 7.

P. 7. πατέρες δὲ οὐκ ἄσημοι] Junius, *majores*: sed fere crediderim πατέρες intelligendum de *patre et matre* Porphyrii. Eo sensu saepe πατέρες legitur apud Nostrum. P. 41. Ἀντωνῖνος δὲ ἦν ἄξιος τῶν πατέρων. Adde p. 91. 92. 96. Marinus Pr. c. 4. ὅς γε καὶ τῶν πατέρων, καί τοι πλούτῳ διαφερόντων, τῆς οὐσίας ἐκ παίδων ὀλιγώρει (lege ὠλιγώρει). C. 6. ἄγουσι δὲ αὐτὸν τέως οἱ πατέρες τεχθέντα εἰς τὴν ἑαυτῶν πατρίδα. Confer Schaeferum virum praestantissimum Mel. p. 45.: ubi et nonnulla dicuntur de Latinorum *patres* sic posito. Plura invenies apud Burmannum Anth. Lat. 4. 254.

P. 7. ἀνά τε ἔδραμε] Tmesis apud Eunapium non rara. P. 14. ἀνά τε ἔβλεψεν. p. 19. ἀνά τε ἐκαλέσατο. p. 73. ἀνά τε ἐπήδησεν. Theophrastus ch. 13. ἔν τινι στάς: nam hic Corayi interpretis doctissimi sententiam sequor tmesim esse dicentis pro ἐνστάς. Isocrates Nic. 9. οὐδ' ὑφ' ἑνὸς pro ὑπ' οὐδένος. Alia quaere similia in Corayano Isocratis indice, voc. μηδὲ et οὐδέ. Aristaenetus II. 3. αὐτὴν ἐμὴν ἀνεψιὰν οὖσαν, ubi Abreschius tmesim videre putat pro αὐτανεψιὰν ἐμήν. II. 7. μὴ γὰρ ἡ τύχη σὺν τὸ σῶμα κατεδούλωσε τὴν ψυχήν: varie tentatus locus quem minima mutatione integritati restituere conor, legens τῇ ψυχῇ, et construens, ἡ τύχη τὸ σῶμα συγκατεδούλωσε τῇ ψυχῇ. Saepissime ι non subscriptum sed adscriptum in ν abiit.

P. 7. ἀνά τε ἔδραμε] Philostrati Scholiastes Her. p. 379. ἀναδραμεῖν ὡς ἐπὶ φυτοῦ καὶ ἡλικίας χρήσιμον: ubi vide textum et notam. Ad moralia et

quemvis progressum saepissime transfertur. Noster p. 101. ὁ μὲν οὖν Ἀλάκιος ἐς τὸ ἄριστον ἀναδραμών. p. 109. καὶ πρὸς ταῦτά γε Χρυσάνθιος εὐθὺς ἀναδραμών. Legat. p. 20 B. παῖδες δὲ αὐτῶν καὶ τὸ οἰκετικὸν πρός τε εὐκρασίαν τῶν ἀέρων ἀνέδραμον. Anna Comn. I. p. 96 C. ἀναδρομῇ σώματος καὶ κάλλει προσώπου κοσμούμενος. Exemplum τοῦ ἀναδραμεῖν de φυτῷ habet Theocritus XVIII. 29.

Πιείρᾳ μεγάλα ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρᾳ
ἢ κάπῳ κυπάρισσος.

Correctio elegantissimi Eichstaedtii, Jacobsio (ad Epigr. inc. 654.) et Heinrichio (Hes. sc. 4.) probata, locum invadere minatur: quod fieri nolim, nisi re serio pensitata. Equidem fateor legendo quod proponunt viri doctissimi, μέγα λαῖον ἅτ' ἔδραμε, comparationis membra esse concinniora; sed ante fuit monstrandum ἔδραμε apte poni posse pro ἀνέδραμε, quod non nego, sed nescio, et doceri voluissem.

P. 7. ἐπέδωκε] P. 11. πολύ γε ἐπέδωκε καὶ εἰς ἄκρον φιλοσοφίας ἤκμασε. p. 16. οὐκ ἐπέδωκεν εἰς μέγεθος. Lucianus Prom. 12. ἐπιδώσει καὶ τἄλλα πάντα ἐς κόσμον. Themistius Or. XXI. p. 255 B. οὐκ ἐδυσχέραινε πρὸς τὸν Ἀρίστωνα τοῦτον, οὐδὲ ἐκνίζετο, ἐκ προεδρίας μᾶλλον ἐπιδιδόντα. Petavius conjicit bene ἐκ προσεδρίας, quod inveni in Valesiano codice: ὁρῶν etiam periisse putat; quod verisimile. Distinctione tamen post ἐκνίζετο posita, locum juvare mihi visus sum.

P. 7. βιβλιοθήκη τις ἦν ἔμψυχος καὶ περιπατοῦν μου-

μουσεῖον] De hoc celebri loco confer quae scripsit egregia Ruhnkenius diss. Longin. §. IX. nimias has hyperbolas vituperans. Nec aliter sentiebat limatissimi vir ingenii Boilaeus in praefatione versionis Longinianae. Nicephorus Gregoras VII. p. 124. Eunapium expressit de Theodoro Metochita scribens talia: βιβλιοθήκη γὰρ ἦν ἔμψυχος οὗτος καὶ τῶν ζητουμένων πρόχειρος εὐπορία. Idem in ejusdem epitaphio lib. X. p. 216. inter alia ridiculatum hyperbolarum prodigia, eum vocat ζῶν καὶ κινούμενον μουσεῖον. Et Noster p. 21. de Socrate: ὃν γε ᾤοντο πάντες Ἀθηναῖοι περιπατοῦν ἄγαλμα σοφίας τυγχάνειν. Racinius, quod mireris, in Portus Regii descriptione juveniles pios coenobitas vocavit *temples animés*, et cervos *arbres vivans*.

P. 7. κρίνειν τοὺς παλαιούς] Confer Ruhnkenium ibidem.

P. 7. ὁ ἐκ Καρίας Διονύσιος] Dionysius Halicarnassensis, omnibus notissimus. Confer Valesium Crit. I. 2.

P. 7. Μάλχος — δύναται βασιλέα λέγειν] Herodotus II. 30. τοῖσι δὲ Αὐτομόλοισι τούτοισι οὔνομά ἐστι Ἀσμάχ· δύναται δὲ τοῦτο τὸ ἔπος κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν, οἱ ἐξ ἀριστερῆς χειρὸς παριστάμενοι βασιλέϊ: ubi vide Larcherum interpretem doctissimum t. 2. p. 218. hunc τοῦ δύνασθαι usum illustrantem. Isocrates Plat. 8. p. 300. ὁ γὰρ τούτων λόγος οὐδὲν ἄλλ' ἢ τοῦτο φανήσεται δυνάμενος. Agathias H. I. p. 17 C. οἱ δὲ Ἀλαμανοὶ — ξυνήλυδές εἰσιν ἄνθρωποι καὶ μιγάδες, καὶ τοῦτο δύναται αὐτοῖς ἡ ἐπω-

ἐπωνυμία. Aelianus H. V. I. 22. δύναται δὲ τὸ τάλαντον τὸ Βαβυλώνιον δύο καὶ ἑβδομήκοντα μνᾶς Ἀττικάς. Suidas: Κῷος πρὸς Χῖον· ὁ μὲν γὰρ Χῖος ἐδύνατο ἓν, ὁ δὲ Κῷος ἕξ. Eustathius p. 1289. Χῖος καὶ Κῴων ὁ τὸ ἓν δυνάμενος βόλος. Cf. Heusingerum ad Plut. p. 29.

P. 7. ἐς τὸ βασιλικὸν — ἀποτρέψας] Plantinus βασιλικός. Huetius conjicit βασιλικῆς, Junius βασιλικὸν, quod legitur in Commeliniana et inveni in codicibus. Auctoritate codicum meorum et Medicaei, scripsi ἀποτρέψας pro ἐπιτρέψας, quod fecit et Felicianus, qui Eunapianam Porphyrii vitam suae Porphyrii editioni praemisit et latine vertit. Fabricius quidem ad Porphyrium V. Pl. 17. et Ruhnkenius dissert. de Longino §. 8. locum hunc allegantes vulgatam servaverunt. Junius, Medicaeam lectionem haud ignorans, conjecturam suam ἐπιστρέψας premere poterat, quam amplexus est Kusterus ad Suidam in Πορφύριος. — De hac nominis mutatione vide Holstenium V. P. c. 2; Rittershusium ad Porphyr. V. Pyth. p. 32. 91; Kusterum et Ruhnkenium locis laudatis.

P. 7. γραμματικῆς] Porphyrius grammaticam scientiam plurimis comprobavit libris, quos recenset Holstenius V. P. c. 6.

P. 7. οὐκ ἐπ' ἐκείνην ἔνευσε] D ἔνευσεν. P. 10. ὅσα νεύει πρὸς γεωμετρίαν. Et quidem parum Rhetoricae studii et operae Porphyrius impendit, quippe cujus unicum de rebus rhetoricis opusculum laudatur. Vide Holstenium l. c.

P. 8.

P. 8. φιλοσοφίας τε πᾶν εἶδος ἐκματτόμενος] Timaeus Lex: Ἐξομοργνύμενος· ἐκματτόμενος καὶ ἀποτυπούμενος. Moeris: Ὀμόρξασθαι, ἐξομόρξασθαι, Ἀττικοί· Ἐκμάξασθαι, Ἕλληνες. Lexicum codicis 1720. Ἀποματτόμενον, ἀναμασσόμενον, ἀνατυπούμενον. Ἀπομορξάμενος, καταμαξάμενος. Philostratus V. S. I. 22. 1. Ἰσαίου δὲ ἀκροατὴς γενόμενος, ἀνδρὸς, ὡς ἔφην, κατὰ φύσιν ἑρμηνεύοντος, τουτὶ μὲν ἱκανῶς ἀπεμάξατο. Confer Jacobsium Anth. t. 7. p. 101.

P. 8. τῶν βιβλίων τε αὐτοῦ πολὺ πλῆθος φέρεται] Editi αὐτῶν. ABD et Medicaeus Junii recte αὐτοῦ. B δὲ pro τε. De Longini operibus vide Ruhnkenium diss. §. 14. Φέρεται ut p. 10. πρὸς Μάρκελλάν γε αὐτοῦ γυναῖκα γενομένην βιβλίον φέρεται. Confer Budaeum Comm. L. G. p. 393. Suetonius de ill. Gramm. init. „ cujus etiam de augurandi disci- „ plina volumina *feruntur*".

P. 8. εἴ τις κατέγνω — ἐκράτει κρίσις] Vide Burmannum ad Vales. p. 150.

P. 8. οὕτω δὲ ἀχθεὶς] Sallustius c. 1. τοὺς περὶ θεῶν ἀκούειν ἐθέλοντας δεῖ μὲν ἐκ παίδων ἦχθαι καλῶς. Marinus Pr. 9. θυγάτριον ἠγμένον καὶ αὐτὸ φιλοσόφως.

P. 8. Ῥώμην ἰδεῖν ἐπιθυμήσας] Porphyrius bis Romam venit, prima vice, annos fere viginti natus, Christi 253; altera, anno 263, cum ipse trigesimum ageret. Quod ab ipso discimus V. Pl. 4. 5.

P. 8. προσέθετο φέρων ἑαυτὸν ἐκείνῳ] P. 12. Πορφυρίῳ προσθεὶς ἑαυτόν. p. 41. τοῖς ἐκεῖ τελουμένοις προσ-

προσθεὶς ὅλον ἑαυτόν. Idiotismus participii φέρων, quem doctissime illustravit Hemsterhusius ad Luc. D. M. 6. 3. Eunapio placuit; et illius aliorumque loca ibi poteris legere congesta a Batavorum criticorum principe. Vide et Reitzium ad Luc. Merc. Cond. 24. 39. Ne sim prorsus ἀσύμβολος, addam e Platone H. M. p. 282 E. καὶ τοῦτο ἐλθὼν οἴκαδε φέρων τῷ πατρὶ ἔδωκα: e Plutarcho educ. 7. τούτῳ φέροντες ὑποβάλλουσι τοὺς υἱούς: ubi conferendus est Heusingerus: e Damascio V. Isid. p. 1072. εἰς πολιτείαν ἑαυτὸν καὶ εἰς ἀρχὰς ἐξέωσε φέρων. — Caeterum Longinum ipsum (fr. 5.) testem habemus hujus Porphyrii erga Plotinum studii, ipso se relicto: Τὸν μὲν γὰρ κοινὸν ἡμῶν τε κἀκείνων ἑταῖρον ὄντα Βασιλέα τὸν Τύριον, οὐδ' αὐτὸν ὀλίγα πεπραγματευμένον κατὰ τὴν τοῦ Πλωτίνου μίμησιν, ὃν ἀποδεξάμενος μᾶλλον τῆς παρ' ἡμῖν ἀγωγῆς ἐπεχείρησε διὰ συγγράμματος ἀποδεῖξαι βελτίω δόξαν περὶ τῶν ἰδεῶν τῆς ἡμῖν ἀρεσκούσης ἔχοντα, μετρίως ἀντιγραφῇ διελέγξαι δοκοῦμεν.

P. 8. τεθειασμένων] Editi τεθιασμένων. AD firmarunt Junii et Huetii conjecturam τεθειασμένων: et sic citavit Holstenius V. P. p. 42. Noster p. 36. ὁ δὲ πατὴρ τὴν παῖδα παραλαβὼν τεθειασμένην καὶ σωφρόνως ἐνθουσιῶσαν. p. 20. ὅσα γε εἰς θειασμὸν Ἰαμβλίχου φέρει. p. 49. ὁμοψύχως Μαξίμῳ τὰ περὶ θειασμὸν συνενθουσιῶν. Adde p. 32, 107. Philostratus V. A. I. 3. ὑποθειάζων τὴν φιλοσοφίαν. Confer Cresollium T. Rh. III. 17. p. 259.

P. 8. χρόνον μέν τινα — φησιν] Porphyrius V. Pl.

Pl. 5. narrat ſe Plotinum tum per ſex annos continuos audiviſſe.

P. 8. *τότε σῶμα — ἐμίσησε*] Felicianus *ἐμίσησεν*, ut ABD. Haec Noſtri verba et alia ſimilia confert Fabricius ad iſta Porphyrii V. Pl. 1, *Πλωτῖνος ὁ καθ' ἡμᾶς γεγονὼς φιλόσοφος ἐῴκει μὲν αἰσχυνομένῳ, ὅτι ἐν σώματι εἴη.* Porphyrium exſcripſit Theophylactus Sim. ep. 25. *Πλωτῖνος ἐδόκει αἰσχυνομένῳ ὅτι ἐν σώματι εἴη· οὕτως ἐλύπει τὸν φιλόσοφον τὸ θνητὸν τοῦτο περισκήνιον*: pro *ἐδόκει* repono *ἐῴκει* e codice 2991 A. Sic loquuntur vulgo. Noſter p. 114. *ἐῴκει διὰ παντὸς ἄρτι λελουμένῳ.* Philoſtratus V. A. IV. 36. *αὐτός τε ἐῴκει φεύγοντι — ἐῴκει κλάοντι.* V. 38. *ἐοίκασι γὰρ δεομένοις.* VI. 3. *φυλαξαμένῳ γάρ τι ἁμαρτεῖν ἔοικας*: ubi codex 1696. e correctione *φυλαξομένῳ*. 15. *ἀδόλως φιλοῦντι ἔοικας·* VII. 21. *ἐῴκει τοῖς μάλα ὠργισμένοις.* 42. *βουλομένῳ μέν τι λέγειν ἐῴκει.* IV. 25. *δακρύοντι ἐῴκει τὸ φάσμα*, ubi nec recipienda marginis Morelliani varians lectio *ἐδόκει.* Photius Bibl. §. 129. *ἔοικε δὲ μᾶλλον ὁ Λουκιανὸς μεταγράφοντι.* Damaſcius ib. p. 1039. *ὁ γοῦν Ἰσίδωρος ἐῴκει μὲν τὸ ζητούμενον εἰδότι.* Confer de diſcrimine inter *ἐδόκει* et *ἐῴκει* Bentleium ad Men. p. 2. Plinius VI. ep. 16. de avunculo ſuo Veſuvium audente: „ hilaris, aut quod aeque „ magnum, ſimilis hilari." Philoſtratus V. A. VI. 10. *ἡ δ' αὖ πεπονηκυίᾳ μὲν προσφερής.*

P. 8. *διαπλεύσας εἰς Σικελίαν*] De Porphyrii itinere Siculo vide ipſum V. Pl. c. 6. 11. et Holſtenium V. P. c. 2.

P. 8.

P. 8. *οὕτω τὸ λυπούμενον αὐτῷ καὶ ἡδόμενον ἀπέθετο*] Forte *ἀπήχθητο*. Porphyrius prae atra bile, qua melancholicus laborabat, omnia aeque invisa habebat, et tristia et laetiora. *Ἀπηχθῆσθαι* illustrat Scholiastes Philostrati Her. p. 411.

P. 8. *ἐπὶ Λιλύβαιον.*] Porphyrius l. c. *εἰς τὴν Σικελίαν ἀφικόμην, Πρόβον τινὰ ἀκούων ἐλλόγιμον ἄνδρα περὶ τὸ Λιλύβαιον διατρίβειν.*

P. 8. *ἀνθρώπων — ἀλεοσκοπίην*] Junius jam indicaverat fontem Homericum Il. Z. 202.

Ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων:

et Il. K. 505.

Οὐδ' ἀλαοσκοπίην εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων.

P. 9. *ἑπόμενος ἢ — ἀναζητῶν*] In AB et Veneto ante *ἢ* est lacuna unius ferme vocis et alterius. Pro *πεφευγότα* edito, scripsi *καταπεφ.* ex Barberiniano Dorvillii ad Char. p. 619. Sumpsi *ἀναζητῶν* pro *ζητῶν* in AB et Medicaeo Junii, conspirante etiam Feliciano. Caeterum Porphyrio ipso teste res aliter peracta sit. En ejus verba V. Pl. 11. *καί ποτε ἐμοῦ Πορφυρίου ᾔσθετο ἐξάγειν ἐμαυτὸν διανοουμένου τοῦ βίου, καὶ ἐξαίφνης ἐπιστάς μοι ἐν τῷ οἴκῳ διατρίβοντι, καὶ εἰπὼν, μὴ εἶναι ταύτην τὴν προθυμίαν ἐκ νοερᾶς καταστάσεως, ἀλλ' ἐκ μελαγχολικῆς τινὸς νόσου, ἀποδημῆσαι ἐκέλευσε. Πεισθεὶς δὲ αὐτῷ ἐγὼ εἰς τὴν Σικελίαν ἀφικόμην.*

P. 9. *λόγων τε*] Sic ABD et Medicaeus, et Felicianus. Editiones *λέγοντε.*

P. 9. *διΐπτασθαι τοῦ σώματος*] A *τοῦ σ. δ.* ——

P. 9. *καὶ ὁ μὲν — ὁ δὲ τοὺς ῥηθέντας*] *ὁ μὲν* Porphy-

phyrius, ὁ δὲ Plotinus. — Fabricius ad Porph. l. c. putat Plotinum ea, quae Porphyrio fuerat locutus, isto libro fuisse complexum, quem *de Providentia* (Enn. III. l. 2.) ad Porphyrium in Siciliam misit.

P. 9. τὸ φάρμακον] Plantinus, A et Venetus post τὸ non habent μὲν, quod in D et Commelino legitur. Particulam delevi inutilem.

P. 9. διαπείρας γευσάμενος] Editi διὰ πείρας γευσ. Scripsi διαπείρας, cum Feliciano; et sic conjiciebat Bernardus ad Thom. Mag. p. 219. collato alio Nostri loco p. 14. διάπειραν λαβεῖν: ubi vide notam. Thomas: Διάπειρα κρεῖττον ἢ πεῖρα. Porphyrius Vit. Pyth. p. 42. ἐκείνους δὲ τοὺς ἐξ ἀρχῆς εἰσαγαγόντας τὴν διάπειραν. Pindarus Ol. IV.

διάπειρά τοι βροτῶν ἔλεγχος.

Theophrastus ch. 13. ἀπαγορεύοντος τοῦ ἰατροῦ, ὅπως μὴ δώσει οἶνον τῷ καυματιζομένῳ, φήσας βούλεσθαι διάπειραν λαμβάνειν, εὐτρεπίσαι τὸν κακῶς ἔχοντα. In εὐτρεπίσαι video haerere doctos viros, et, ni ipse fallor, a sensu discedere. Casaubonus vertit *in lectum attollere*, Corayus *sanare*. Sed quid inde vel odiosi vel funesti, quo τοῦ περιέργου inepta sedulitas jure culpetur? Credo εὐτρεπίσαι eo sensu accipiendum, quo Gallice dicimus, *expédier*, *dépêcher un malade*, hoc est, *le faire mourir promptement*. Graeca non habeo nunc exempla, quo hanc interpretationem firmem, sed loci indoli videtur aptissima. Idem verbum in Leonidae Tar. Epigrammate 29. Jacobsium impediebat:

Καὶ μὰν ἀσαύτως τὼς βότρυας, αἵ τε πέλονται
Ὥριμοι, αἵ τε χύδαν ὄμφακες, εὐτρέπικεν.

Et hic Gallicorum noſtrorum verborum *dépêcher*, *expédier*, ſenſum agnoſco, quae pro *vorare*, *propere edere*, nonnunquam uſurpamus. Ruſſaeus (*Emil.* IV.): „ un jour il s'apperçut que j'avois „ trois gateaux ...... il *dépecha* promptement le „ ſien, pour me demander le troiſieme."

P. 9. ὥςε παρῆσαι] Sic Junius conjecit pro Plantini παρεῖη, recepitque Commelinus, cui favent codices.

P. 9. τὸ δὲ Πορφυρίου κλέος — ἀνέφερεν] Haec cum ſequentibus non apte videntur cohaerere. Verius dixiſſet, et forte dixit, τὸ δὲ Πλωτίνου κλέος εἰς Πορφύριον. Nam Porphyrius Plotini obſcura et lubrica ſcripta commentariis ſuis illuſtrans et explanans, Plotini augebat famam.

P. 9. τῷ λοξῷ καὶ αἰνιγματώδει τῶν λόγων] Hunc locum bene illuſtrat Creſollius Th. Rh. II. 5. Lucianus D. D. 16. 1. de Apolline: λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος. Aelianus V. H. XIV. 15. de Socrate: αἰνιγματώδεις αὐτοὺς (τοὺς λόγους) παρείχετο καὶ πλαγίους. De Plotini obſcuritate vide Fabricium B. GR. IV. 26. §. 2.

P. 9. ὥσπερ Ἑρμαϊκή τις σειρά — ἐπινεύουσα] Junius, indicante Huetio, Adag. III. 91. intelligit de invictae eloquentiae vi, qua qui eſt praeditus auditores rapere quo velit et transducere poſſit. Alluditur, ut ſtatim videt quivis, ad Homericam Catenam.

tam. Credo Fabricium haec Nostri verba non satis apte ad Marinum Procl. 26. admovisse, nec aptius Leichium ad Damascium Diatr. Phot. p. 17. Fabricius ibi lectorem monet se plura ad Eunapium annotavisse, quae valde desidero. Confer Cresollium Th. Rh. I. 9. p. 67.

P. 9. νέος δὲ ὢν ἴσως — ὡς ἔοικεν] Ἴσως et ὡς ἔοικεν non carent tautologiae vitio. Pleonasmorum usus Eunapio valde placuit. Dixit enim p. 10, ἐκδιῶξαι καὶ ἐκβαλεῖν. p. 12. χωρὶς τῶν ἑταίρων καὶ ὁμιλητῶν. p. 14. βάδην καὶ σχολαίως. p. 21. ἔξω φήμης καὶ ἄγνωστος —— κατηγορίαν καὶ γραφήν. p. 34. τὸ παιδίον ἐγχειρίζει καὶ παραδίδωσι. p. 48. χανδὸν καὶ ἀμυστί. p. 80. τὸ δεύτερον αὖθις; et caetera. Nec tautologiam fugiunt scriptores probatissimi. Vide Fischerum ad Platon. Crit. p. 182. Plato Pol. IX. p. 485. F. τῷ ὅλῳ καὶ παντὶ διοίσει, quod dixit non semel: adi Corayum ad Hel. p. 163. Differunt quidem sensu Stoïcorum philosophico ὅλον et πᾶν (vide Balforeum ad Cleom. p. 143.), sed hoc nihil ad Platonem. Timaeus in lexico similem ejusdem notavit pleonasmum: αὔην καὶ ξηρὰν παραλλήλως εἶπεν· ἔτι δὲ ταὐτόν. Alibi junxit τάχα ἴσως, de quo vide Heindorfium ad Euthyd. §. 4. Heliodorus VIII. 17. p. 346. ἐπτῆρές τε καὶ σκοποὶ τῶν λεγομένων καὶ πραττομένων: quae similia fere sunt istis Dionysii Halic. A.R. IV. p. 750. ἐνεσπαρμένοι κατόπται τινὲς καὶ διερευνηταὶ τῶν λεγομένων τε καὶ πραττομένων. Heliodorus mox: ὁμογλώσσους τε καὶ ὁμοφώνους. Artemidorus III. 6.

οὐδὲν οὕτως χαλεπόν ἐστι καὶ δύσκολον, ὡς τὸ τὴν κρᾶσιν καὶ τὴν μίξιν τῶν δρωμένων ἐν τοῖς ὕπνοις συνιδόντα . . . Longinus §. 39. τῇ πρὸς ἀλλήλους κράσει καὶ μίξει: ubi vide Toupium. Idem §. 33. εἰκῇ που καὶ ὡς ἔτυχεν, et sic Arrianus Ep. II. 12; Josephus App. II. 32; Tzetzes ad Lyc. 745. Antoninus Liberalis I. κομίσαντες ἔφερον: ubi Verheykius. Thucydides I. 140. ὅμοια καὶ παραπλήσια ξυμβουλευτέα. Unde facile paruerim Corayo in Testimoniis Isocrateis p. ιζ. Dionysio Halic. restituenti ταυτὰ καὶ παραπλήσια pro ταῦτα καὶ παραπλήσια, praesertim cum Dionysius ib. p. λγ. habeat παρόμοιά τε καὶ παραπλήσια. Libanius ep. 1597. πέφρικα καὶ τρέμω. Julianus Or. I. p. 26. C. ὑπὲρ αὐτοῦ δεδιὼς καὶ τρέμων: ubi Wyttenbachius. Adde similia ex Xenarcho Athenaei XIII. 24; Scholiasta Aristophanis Nub. 373; Johanne Chrys. de Educ. p. 28 ed. Combef.; Scriptore incerto de Captivitate Persica p. 375. Dio Chrys. Or. XIII. p. 489. δεδιότες καὶ ὠθούμενοι καὶ κατατρέμοντες: ubi Reiskio assentior legenti καὶ τρέμοντες. Codex 2958. κᾶτα τρέμοντες. Καὶ compendiose scriptum peperit κατὰ, dein καὶ, quod erat necessarium, fuit additum: qua de διττογραφίᾳ vide Schaeferum docte, ut semper, disputantem Melet. p. 119. Hesiodus Th. 550. γνῶ ῥ' οὐδ' ἠγνοίησε δόλον, plane ut Sophocles Oed. T. 58. γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι. Sed si ad Tragicos accedimus, non cito res peragetur, tanta est exemplorum copia: confer Marklandum ad Iph. T. 238. 490; Porsonum Hec.

Hec. 302.; Jacobſium ad Scol. IV. Antiphanes Athenaei XV. 4.

οἶνόν τε μικρὸν ἐγχέαι καὶ μὴ πολύν.

Corayus vir egregius, qui de hac tautologia utilia monuit ad Hipp. p. 251., qui apud Aelianum V. H. I. 32. τὸ γοῦν ἐμὸν καὶ κατ' ἐμὲ correxerat, qui Iſocratem ſuum legerat ſcribentem Arch. §. 12. πάλιν περὶ αὐτῶν ἔτι διελθεῖν, et ad Phil. §. 31. φοβεῖσθαι καὶ δεδιέναι, et Symm. §. 48. παραινῶ καὶ παρακελεύομαι, et alia non pauca hujusce modi; Corayus igitur non merito in Iſocrateo Areop. §. 20. damnaſſe videtur τοιγάρτοι διὰ ταῦτα, nec verius in Hel. Enc. §. 12. εὐθὺς ὡς εἶχε, aut in Panath. §. 39. μόνοι καθ' ἑαυτούς. Nam iſta, etſi pleonaſtica, ſcriptoribus vel optimis placebant. Et hoc ipſum μόνοι καθ' ἑαυτοὺς vindicabit Eunapii locutio ſimillima p. 13. μόνος καθ' ἑαυτόν, et Damaſcii non diſſimilis V. Iſid. p. 1030. μονουμένη καθ' ἑαυτήν. Parallelismum reſtituam Themiſtio Or. II. p. 33. A. ſic edito: οὐδὲν δὲ ἴσως ἡμᾶς ἂν δέοι πράγματα ἔχειν ζητοῦντας. Lego e codice Valeſii Duracano, ζητοῦντας καὶ ἐρευνῶντας. Idem Or. XXVI. p. 325. B. παρασκευάζοντες ὁπλίτας ἐσομένους τυχὸν ἴσως καὶ σφενδονήτας: Codex Duraeanus ἴσως omittit, ſed τυχὸν ἴσως abunde ex aliis notum. Latini hoc ſcribendi modo uſi ſunt. Cicero Or. I. 1. „ nobis *cupientibus atque exoptantibus*." Juſtinus XIII. 1. §. 7. „ *contra* „ Macedones *verſa vice*:" ubi vide Graevium; et ad ejusdem XXXVII. 1. §. 9. Schefferum. A. Gellius

llus I. c. 3. „*post deinde.*" Suetonius Caes. 5. „ intra paucos *rursus* dies *repetita* Bithynia;" ubi Casaubonus. Scholiastes Iuvenalis VI. 275. „*ferme* „ *quasi* frequenter:" sed loco tam corrupto, ut nihil possit definiri. Velleius I. 16. „*priscam* il„ lam et *veterem*"; ubi latina exempla comparat Ruhnkenius, cum Graecorum ἀρχαῖον καὶ παλαιόν. Idem 17. „ est *et* Livium *quoque.*" Confer et ibi quoque Ruhnkenium. Inde non sollicitandum esse puto hunc Velleii locum II. 6. „ nihil immotum, „ nihil tranquillum, nihil quietum denique in „ eodem statu relinquebat." Ruhnkenius delebat *tranquillum* ut glossam, sed et *quietum* glossa esse potest, et *in eodem statu* nihil novi affert post *immotum*. Satius est a talibus manum abstinere.

P. 10. ἐκδιῶξαι] Scripsi ex A pro διῶξαι.

P. 10. Καυσάθαν τοῦτον] Editi καυσάνθα. malui codicum AB, Veneti et Medicaei Καυσάθαν. Huetius proponit καὶ σάθαν, et addit: „ Nempe tunc „ videtur fuisse Tyri in patria." Felicianus scripsit quoque Καυσάθαν, et sic edidisset Fabricius; nam Carpzovius specim. p. 11. citat „ Καυσάθαν, „ *Satanam.*" Virum illustrissimum Silvestrem Sacyum, quem in litteris Orientalibus regnare noverunt omnes, de hac lectione consului, mihique rescripsit humanissime se Καυσάθαν praeferre; et vocis insuper proposuit etymologiam, nempe כוס *poculum* et שטן *Satan.* Nec a vero abludit fontem hunc fuisse ab incolis vocatum *Poculum Satanae.* Τοῦτον masculino genere potest referri ad δαίμο-

μονα, quo praegnat δαιμόνιός τις φύσις, vel legendum τοῦτο.

P. 10. Ὠριγένης] De Origene isto Platonico Philosopho, cum Origene Adamantio neutiquam confundendo, quod multi fecerunt, vide erudite disputantem Ruhnkenium Diss. Long. §. 5. Pearsonius Proleg. ad Hier. nomen Ὠριγένης corruptum esse putabat, quod revera Origenes non fuerit Porphyrii condiscipulus. Sed Ruhnkenius credit συμφοιτητὴν dictum, ob arctam Porphyrii et Origenis cum Plotino consuetudinem.

P. 10. Ἀμέριος] Plantinus vitiose Ἀμέτριος, quod habet A. Commelinus et D Ἀμέριος. B Ἀμέλιος. Commelinum secutus sum: sed nec Ἀμέλιος pravum est. Nam utroque nomine philosophus ille fuit vocatus, propriore tamen Ἀμέλιος. Porphyrium audiamus V. Pl. c. 7. ἔσχε δὲ ... διὰ φιλοσοφίαν συνόντας, Ἀμέλιόν γε ἀπὸ τῆς Τυσκίας, οὗ τὸ ὄνομα ἦν Γεντιλιανὸς τὸ κύριον· αὐτὸς δὲ διὰ τοῦ ρ Ἀμέριον αὐτὸν καλεῖν ἠξίου, ἀπὸ τῆς Ἀμερίας ἢ τῆς ἀμελείας πρέπειν αὐτῷ καλεῖσθαι λέγων. Longinus Fr. 5. p. 189. Πλωτῖνος καὶ Γεντιλιανὸς Ἀμέλιος ὁ τούτου γνώριμος: ubi vide Toupium. Ὁ γενναῖος Ἀμέλιος dicitur Proclo Theol. V. 5. p. 257. qui et eum alibi I. 1. laudat. Adde Bruckerum H. P. T. II. p. 233.

P. 10. Ἀκυλῖνος] Cum *Aquilinus* inter Plotini discipulos hoc uno loco sit notus, Pearsonus Proleg. ad Hier. legit Παυλῖνος, quod ut recte omnino observatum laudat Fabricius ad Porphyr. V.

Pl. c. 16, et Eunapium memoria lapsum fuisse credit scribentem Ἀκυλῖνος. Porphyrius quidem haec habet c. 7. de Paulino: ἔσχε δὲ καὶ ἰατρικόν τινα Σκυθοπολίτην Παυλῖνον, ὃν ὁ Ἀμέλιος Μίκκαλον προσηγόρευε, παρακουσμάτων πλήρη γεγονότα. — ἔφθασε δὲ καὶ ὁ Παυλῖνος προαποθανὼν τοῦ Πλωτίνου. Obiter notabo, Budaeum, qui Comm. L. G. p. 649. παρακούσματα optime illustravit, Platonis locum ex epistola 7. p. 340. B. adduxisse, ubi haec verba τοῖς τῶν παρακουσμάτων μεστοῖς Porphyrianam locutionem παρακουσμάτων πλήρη pepererunt.

P. 10. συγγράμματα] De Scriptis Origenis vide Ruhnkenium Diss. Long. §. 5. Amelius multa scripsit volumina, de quibus adi Bruckerum l. l. Aquilinus vel Paulinus quae scripserit ignoro.

P. 10. πολὺ γὰρ τὸ ἀκύθηρον, εἰ καὶ τὰ δόγματα ἔχει καλῶς, καὶ ἐπιτρέχει] Distinxi post καλῶς, et sic fecerat Felicianus. Crediderim tamen legendum καλῶς καὶ , ἐπιτρέχει, omisso altero adverbio cum καλῶς jungendo, vel nomen abesse cum ἀκύθηρον, vel verbum cum ἐπιτρέχει jungendum. Nam καὶ sic nude positum scabrum est et horridum.

P. 10. ἀνακηρύττων] Scripsi pro κηρύττων ex ABD, et sic Holstenius V. P. p. 41. et Felicianus scripserant.

P. 10. οὐδὲν παιδείας] Sustuli δὲ post οὐδὲν praeeunte A.

P. 10.

P. 10. ῥητορικὴν] Editi ῥητορικῆς, quos correxi ex ABD, Medicaeo Junii et Feliciano.

P. 10. εἰς γραμματικὴν ἀκρίβειαν φέροντα] Infra p. 108. καὶ βιβλία γε αὐτοῦ διασώζεται, τὰ μὲν εἰς τὴν Ῥωμαίων γλῶσσαν, τὰ δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα φέροντα.

P. 10. τὰ δὲ εἰς φιλοσοφίαν, οὐδὲ τὰ περὶ λόγου κατάληπτον, οὔτε τὸν οἰκεῖον ἐφικτὸν λόγον] Locus difficilis. Scripsi ex B λόγου pro λόγους, et intelligo de decantato illo Platonicorum Λόγῳ. Valesius in notis manuscriptis legit τὸ περί: unde non video quid lucremur. Τὰ cum κατάληπτον potest defendi Platonico exemplo Parm. p. 160. A. ταῦτα δὲ ἀδύνατον ἐφάνη, ubi Heindorfius p. 280 similia notavit. Dio Chrys. Or. 27. p. 527. ποικιλώτερα τὰ τῶν πανηγύρεων. Haec est scriptura Reiskii, sed Morelliana ferebat ποικιλώτερον τά, et sic legi in codice 2958. — Valesius οὐδὲ mutabat in οὔτε quod non est necessarium: οὐδὲ — οὔτε stare recte possunt. Philostratus V. A. II. 14. τουτὶ γὰρ οὐδὲ ἡ φύσις ξυγκεχώρηκεν, οὔτε ἡ πεῖρα. Confer meam notam ad Philostr. 513. et Dorvillium ad Char. p. 641. Hinc frequens librorum varietas. Julianus Ep. 38. p. 415 A. οὐ γὰρ ὑπέμενον οὔτε ἰδεῖν τοσοῦτον, οὔτε (codex 2755. οὐδὲ) ἀκοῦσαι οὐδέν. Dio Chrys. Or. 30. p. 559. τοὺς μὲν γὰρ ἀσώτους καὶ ἀκρατεῖς οὔτε ὁρᾷν οὐδέν, οὐδὲ ἀκούειν οὐδενός. Codex 2958. οὔτε ἀκούειν. Sed hic praetulerim οὐδὲ ob repetitionem quaesitam in οὐδέν, οὐδέ, οὐδενός, de qua egi ad Philostr. p. 446.

Themiſtius Or. 26. p. 317. C. οὔτε αὐτὸς ὁ Θαλῆς, οὔτε (codex Duraeanus οὐδὲ) ἄλλος τις. Corayus, optimus Iſocratis editor, forte non debuit Panath. 28. p. 248. ſcribere οὔτε — οὔτε pro οὔτε — οὐδέ. Iſocrates adv. Soph. 6. habet οὔτ' ἂν — οὐδ' ἂν, et Antid. 4. οὔτ' — οὐδ': in quibus duobus locis Corayus a mutatione, non vero a reprehenſione formulae, abſtinuit. Confer Schaeferum ad Dionyſ. p. 36. 299.

P. 10. τελεταῖς καὶ μυστηρίοις] Haec quoque jungit Scholiaſtes ad Medeam 1382. τέλη λέγει τὰ μυστήρια καὶ τὰς τελετάς.

P. 10. παντομιγὲς πρὸς — χρῆμά τι γέγονεν] Editi habebant τι ante πρός. Delevi auctore D In fine γέγονεν pro γέγονε ſcripſi ex AB et Feliciano.

P. 10. καὶ τὸ κάλλος] Haec ſunt hiulca, nihilque juvant codices. Huetius conjicit ἐπαινέσειεν ἄν τις; ſed ſenſus erit imperfectus. Sic ego legerem: καὶ τὸ κάλλος αὐτοῦ τῶν λόγων οὐκ ἄν τις ἐπαινέσειε μᾶλλον ἢ τὰ δόγματα, ἢ τὰ δόγματα, πλέον εἰς αὐτὰ ἀπιδὼν, ἢ τὴν δύναμιν τοῦ λόγου. „ et orationis nitorem non magis laudave„ rit aliquis quam dogmata, vel dogmata, pro„ pius illis inſpectis, quam orationis vim." Sic procedit recte ſententia. Poſſis etiam ita diſtinguere: ἢ τὰ δόγματα πλέον, εἰς αὐτὰ ἀπ.

P. 10. γάμοις — Μάρκελλαν] Pro γάμος Plantini, Junius conjecit γάμοις, quod reperi in AB. De Marcella locus eſt diſertus Cyrilli contra Julianum VI. p. 209. B. Πορφύριος δὲ τὴν Μάρκελλαν ὑπερέγασθαι μὲν τῆς φιλοσοφίας φησὶν, εἰσοι-

κεῖ-

μεῖσθαι δὲ ἀσμένως καὶ συμβιοτεύειν ἑλέσθαι γαμικῶς. Toupius ad Long. p. 394. credit fuisse filiam Marcelli Orontii senatoris et auditoris Plotini.

P. 11. ἵνα — ποιήσηται] B ποιήσεται. Sic variatur apud Dionem Chr. Or. 53. fin. ἵνα — τοῦ μίσους καὶ τῆς ἐπιβουλῆς λήθην τινὰ ποιήσωνται. Morelliana habebat ποιήσονται.

P. 11. ἀφικόμενος εἰς γῆρας βαθὺ] Noster p. 93. ἐτελεύτα δὲ οὐκ εἰς βαθὺ γῆρας ἀφικόμενος. p. 46. εἰς γῆρας ἄνοσον ἀφικόμενον καὶ βαθύ. Philostratus V. S. I. 21. p. 515. διετέλεσε γὰρ δὴ καὶ ἐς γῆρας βαθὺ ἀπέρριος καὶ ἄρτιος. II. 7. ἐτελεύτα μὲν οὖν ἐν βαθεῖ γήρᾳ. Synesius Ep. 9. βαθὺ σε γῆρας καὶ λιπαρὸν περιμένειεν, ubi Scholiastes ad λιπαρόν: εὔθυμον, ἐννεάζον καὶ ὑγιεινὸν, ᾧ ἐναντίον τὸ ἄωρον. Sumpsit Synesius ex Homero Od. Δ. 210.

Αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν.

Confer Schaeferum Melet. p. 52. Synesius Cat. p. 302. A. τί γὰρ ἂν τις αἰτιάσαιτο τὸν ἀναίτιον, ᾧ καὶ γῆρας βαθὺ καὶ νόσου καταβολὴ πολυχρόνιος τὴν συγγνώμην ἐμνηστεύσατο; codex 1038. ἐμνηστεύσαντο: 1039. ἐμνήστευσε. Photius Bibl. §. 101. εἰς βαθὺ γῆρας ἦν ἐληλακώς. Nicetas Chon. II. 13. κἀν τῷ βαθεῖ γήρᾳ τὴν ὄψιν νεοειδής. Adde Leonidam Tar. ep. 71. Anonymum epigr. ἀδέσπ. 404. Aristophanes N. 512.

Εὐτυχία γένοιτ' ἀν-
θρώπῳ, ὅτι προήκων
ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας;

quae

quae ob προήκων debebam conferre ad Philostrati Her. p. 104. καί τοι προήκοντος ἤδη ἐς ὠμὸν γῆρας. Nec distat Dio Cassius 37. 26. ἐς γῆρας ἤδη προεληλυθότα.

P. 11. μεταλαχεῖν τὸν βίον] Exspectares μεταλλάσσειν, ut p. 119. μετήλλαξε τὸ ζῆν. Et Julianus Or. I. p. 18. B. τὸν βίον μεταλλάξαντος. Lactantius I. 11. „ in Creta vitam commutavit." Reponendum μεταλλάσσειν, vel μεταλλαγεῖν: sed aoristi hujus activi exempla desidero.

P. 11. Παῦλός τε καὶ 'Ανδρόμαχος] Forte Paulus Aegyptius, qui vixit sub Constantino, Suida teste. De Andromacho, qui floruit sub Diocletiano, adi Suidam.

P. 11. βιβάζειν] Pro corrupto εἰκάζειν Wyttenbachius conjiciebat ἀκμάζειν. Scripsi βιβάζειν ex CD. Modo ex AB posui τοὺς δὲ pro τούς τε.

P. 11. Αὐρηλιανόν] B 'Αβρηλιανόν. De permutatione litterarum confer notata ad Philostr. Her. p. 481. 624. et Wyttenbachium epist. p. 20. Infra p. 74. pro πυρετῷ λάβρῳ B habet λαύρῳ.. Dionysius Perieg. 1090:

Λαβρότατον ῥόον ὠκὺν ἐπὶ νότον ὀρθὸν ἑλίσσων.

codex 2708. λαυρότατον, cum glossa adscripta σφόδρα. Praestat λαβρότατον tenere. Vide Dorvillium ad Char. p. 268. Alio modo λαβρότατοι variatur in eodem poëmate 1147.

Γαργαρίδαι ναίουσιν ὅθι χρυσοῖο γενέθλην
Δαιδαλέην Ὕπανίς τε φέρει, θεῖός τε Μέγαρσος,
Λαβρότατοι ποταμῶν.

codex 2708. ἀβρότατοι, quod est notandum, cum glos-

glossa, πλουσιώτατοι; hancque lectionem agnoscit Paraphrastes his verbis: πλουσιώτατοι καὶ γὰρ ἐκεῖνοι τῶν ποταμῶν. Itaque ἀβρότατοι praeferendum videtur. Noster p. 11. τῶν ἀβρῶν καὶ τῶν εὐδαιμόνων. ubi ἀβρῶν est pro πλουσίων. Lexicum Coislinianum p. 393. Ἀλφηστὴς, ὁ ἱβριστικός. Quis non videt statim reponendum esse εὑρετικός? Hinc patet quam apte Rutgersius Aristaeneto I. 21. ἀπολαύων dederit pro ἀπολαβὼν, Abreschiusque receperit. Julianus Epist. 37. p. 413. A. Φασὶ καὶ Δημόκριτον τὸν Ἀβδηρίτην. codex 2775 Φασὶ γὰρ (lege conjunctim καὶ γὰρ) Δ. τ. Αὐδηρίτην. Apud Philostratum quoque V. S. I. 10. Πρωταγόρας ὁ Ἀβδηρίτης vocatur Αὐδηρίτης in codice 1696. Φευρουάριον et Φεβρουάριον notantur in scholio ad Lucianum Tim. 43: καλαύροψ et καλάβροψ in Scholio ad D. D. 20. 5. Arati Scholiastes Ph. 91. διὰ τὸ τῇ δεξιᾷ καλάβροπα φέρειν. Codex 2403. rectius καλαύροπα ἐπιφέρειν: et mox, καλάβροπα φέρων, ubi codex idem καλαύροπα. Confer Alberti Misc. crit. p. 232. In Latinis Scriptoribus eamdem reperiri mutationem jam notavi ad Heroica loco laudato: adi Casaubonum ad Spart. p. 5. B. et Hemsterhusium ad Lucian. t. 2. p. 331. Bip. Hoc vitio laborant aeque inscriptiones. Lapis Reinesianus p. 927.

MARTI
NE ET AN
GELVSA
BIBATES. VIVATIS

VI-

VIVATIS explicatio est vocis barbarae BIBATES et ab inscriptionis serie delenda. BIXIT, BIBVM et similia saepe leguntur pro VIXIT, VIVVM. Graecum κολοβὸν latinis litteris repraesentatum abiit in *colophon* apud Mallium Theodorum. Heusingerus, cujus et Ruhnkenii vide notam p. 30, scripsit *colobon*, minus recte, ni fallor. Mallio sua fuit linquenda orthographia; non elementa, sed sonum voluit exhibere, latinis signis utens; jam qui *colobon* latine scriptum legit, nec latinam vocem videt nec graecam.

P. 11. Δέξιππος] De Dexippo Jonsius H. P. III. 17. §. 4. et SAINTECROIX ὁ κριτικώτατος *Exam. des Histor.* p. 60.

P. 11. τῶν ἀβρῶν καὶ τῶν εὐδαιμόνων] Haec sunt fere tautologa. Εὐδαίμων *dives*. Lexicum codicis 1726. Εὐδαίμων· εὐτυχὴς, πλουσιώτατος. Noster p. 34. διὰ δὲ εὐδαιμονίαν ἐπὶ τετρακύκλου ὀχήματος ἐφέρετο. p. 59. ἦν μὲν γὰρ ὁ Κλέαρχος ἐκ Θεσπρωτῶν τῶν εὐδαιμόνων. Timaeus Athenaei VI. 103. ἔφη οὕτως εὐδαιμονῆσαι τὴν Κορινθίων πόλιν, ὡς κτήσασθαι δούλων μυριάδας ἓξ καὶ τεσσαράκοντα. Dio Chrysſ. Or. 30. p. 553. καὶ οὐδέν γε παρὰ τοῦτο ἔλαττον κακοπαθεῖν καὶ συνέχεσθαι τῷ αὐτῷ δεσμῷ τοὺς εὐδαίμονας καλουμένους, τῶν πενήτων τε καὶ ἀδόξων. p. 557. ὑπὸ τῶν εὐδαιμόνων τε καὶ πλουσίων καλουμένων ἀνδρῶν. Eo sensu urbes perpetuo dicuntur μεγάλαι καὶ εὐδαίμονες. Quaedam huc facientia habet Salmasius ad Achill. Tat. VIII. 4. Confer Cuperum Obss. III. 1. ubi et

La-

Latinorum *beatus* pro *divus* illustratur. Juvenalis. I. 39.

„ Nunc via processus, vetulae vesica *beatae*.”
ubi Grangaeus. Valerius Flaccus I. 25.

„ Atque imum *felix* versabat vomere Olympum.”
ubi Bulaeus.

P. 11. *εὐδαιμόνων*] Arcerius qui hanc Eunapianam vitam suae Jamblichi editioni praefixit, addendum censet *γονέων*; sed non est audiendus.

P. 11. *κατὰ τὴν Κοίλην προσαγορευομένην*] Arcerius in textu addidit *Συρίαν*, non credens *τὴν Κοίλην* sic nude posse dici. Sed falsus fuit. Eodem modo lapsus est Galeus, in editione hujus vitae ante Iamblichum. Pomponius Mela I. 11. „ Syria . . . aliis aliisque nuncupata nominibus. „ Nam et *Coele* dicitur et Mesopotamia.”

P. 11. *Ἀνατολίῳ*] quis fuerit hic Anatolius fere ignoratur. Vide Bruckerum H. P. t. 2. p. 260.

P. 11. *τῷ . . τὰ δεύτερα φερομένῳ*] Editi *τῶν . . φερομένων*, quod correxi, praeeunte Valckenario ad Herod. p. 727. ubi locutionem *τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα φέρεσθαι* illustrat: contra quem et Hemsterhusium Jacobsius ad Anth. t. 6. p. 311. et t. 8. p. 185. contendit *πρῶτα φέρειν* potuisse dici; nam Astydamas dixit:

οἳ γλώσσης τερπνῆς πρῶτα δοκοῦσι φέρειν.

Adde Nicetae Chon. exemplum p. 10. C. *ἐφελκυσάμενος οὖν τόνδε τὸν τρόπον τινὰς τῶν παρ' αὐτοῖς τὰ πρῶτα φερόντων.* Nicetas quidem est recentior, non vero Astydamas; nec Parrhasius sic et ipse locutus.

P.

P. 12. οὐκ ἔστιν ὅ, τι καὶ Π. διήνεγκεν] Wyttenbachius legendum proponit οὐκ ἔστιν ὅ, τι οὐ καὶ Π. δ. et vertit: „ nulla non in re Porphyrio su„ perior fuit." Galeus: οὐκ ἔστιν ὅ, τι μὴ Πορφυρίου δ. Codices nihil mutant, nisi quod in A ὅ, τι recte scribitur pro edito ὅτι. Διήνεγκεν verterim *differebat*.

P. 12. αὐτοῦ — βέβαπται] Editi αὐτῶν. Vulcanius in notulis cum Arcerio communicatis αὐτῷ proposuit, quod et Wyttenbachius conjecit, et Corayus. Scripsi autem αὐτοῦ ex AB. Pro Plantini κέκαπται Wyttenbachius legit κέκαμπται, ut et Corayus Galeusque; nec aliter locum laudat Spanhemius ad Jul. Caes. Pr. p. 22. Junius volebat κέκασται, quod Arcerius praeferebat Commelinianae lectioni βέβαπται. Codices habent βέβαπται.

P. 12. λευκότητι] Heliodorus VII. 20. p. 290. ἀναγκάζεται καὶ λευκότερον διαλεχθῆναι. Strato Athenaei IX. 29. vs. 36.

οὐχὶ λευκὰ σὺ
ἐρεῖς σαφέστερόν θ' ἃ βούλει μοι λέγειν;

Vide ibi Casaubonum. Idem in notis ad Gregorium Nyss. p. 71: „ sed non multos huic si„ miles locos in hoc nobilissimo scriptore inve„ nias, cui familiaris virtus *perspicuitas* et τὸ „ λευκὸν τοῦ λόγου." Noster p. 18. contraria metaphora: τὰ γεγραμμένα δὲ ὑπὸ τῆς συνθήκης ἐμελαίνετο: ubi vide notam. Confer quae adnotavi in addendis ad Athenaeum t. 8. p. 468. et Spanhe-

hemium ad Jul. Caes. Pr. p. 16. — Caeterum Arcerius hoc de Jamblicho suo judicium nullo modo censet recipiendum.

P. 12. οὐ τέθυται χάρισιν] „ Platonis istud dic„ tum ita refert Laertius [IV. 6.]: Ξενόκρατες, „ θύε ταῖς Χάρισιν." JUNIUS. „ Ut conciliaret „ sibi in dicendo leporem. Gratiae autem Mer„ curii comites esse finguntur." HUETIUS. Jam egi de hoc loco ad Philostr. p. 509. ubi quam laudo Vulcanii nota, est inter Arcerianas. Vide Menagium ad Laertii locum. Potest conferri Philostratus V. S. II. 26. 2. ἐπὶ τὴν Σμύρναν ἐτράπετο, θύουσαν δὴ μάλιστα πόλεων ταῖς τῶν σοφιστῶν μούσαις. — Τέθυται, quod in Nostri loco Vulcanio non placebat, habet Lucianus Saturn. I. σοὶ τέθυται καὶ κεκαλλιέρηται παρ' ἡμῶν. Haec ait sacerdos bono illi Saturno, cujus verba sanare volo, Epist. Saturn. 25. Sic eduntur: θαυμάζω γάρ σε, εἰ μόνος τῶν ἁπάντων ἀγνοεῖς, ὡς ἐγὼ μὲν πάλαι βασιλεὺς ὢν, πέπαυμαι εἷς ὢν τοῖς παισὶ διανείμας τὴν ἀρχήν. Negotium facessebant interpretibus syllabae binae εἷς ὢν, quas Solanus exulare jussit. Servandae sunt, modo paululum immutentur. Lego: πάλαι βασιλεὺς ὢν πέπαυμαι, ἴσον τοῖς π.

P. 12. οὔκουν] Scripsi ex A. pro οὐκοῦν.

P. 12. γοητεύει] P. 99. γοητεύοντος τὴν ἀκοήν. Sic saepe loquitur Plato. Vide Ruhnkenium ad Tim. p. 73.

P. 12. Σώπατρος] Multa in Aedesio de Sopatro Noster narrabit. Confer Bruckerum H. P. t. 2. p. 262.

P. 12. Αἰδέσιός τε καὶ Εὐςάθιος] Aedesii vita infra legetur: adde Bruckerum p. 270. — Et de Eustathio Noster loquitur in Aedesio, Bruckerusque p. 273.

P. 12. Θεόδωρος] Bruckerus, ut ex nominum Historiae ejus Philosophicae indice colligo, Theodorum hunc eumdem esse credidit ac Theodorum Asinensem, quem Damascius Photii p. 1057. sub Porphyrio ait profecisse. Potuit quidem Porphyrium audire, et, post ejus fata, Jamblichum. A Proclo Theol. IV. 16. p. 215. vocatur ὁ ἐκ τῆς Ἀσίνης φιλόσοφος. Idem I. 1. loco notabili: τούτους δὴ τοὺς τῆς Πλατωνικῆς ἐποπτείας ἐξηγητὰς καὶ τὰς παναγιςάτας ἡμῖν περὶ τῶν θείων ὑφηγήσεις ἀναπλώσαντας, καὶ τῷ σφετέρῳ καθηγεμόνι παραπλησίαν τὴν φύσιν λαχόντας, εἶναι θείην ἂν ἔγωγε, Πλωτῖνόν τε τὸν Αἰγύπτιον, καὶ τοὺς ἀπὸ τούτου παραδεξαμένους τὴν θεωρίαν, Ἀμέλιόν τε καὶ Πορφύριον, καὶ τρίτους, οἶμαι, τοὺς ἀπὸ τούτων, ὥσπερ ἀνδριάντας ἡμῖν ἀποτεχθέντας, Ἰάμβλιχόν τε καὶ Θεόδωρον. Ibidem V. 30. p. 311. Proclus, nominato Plotino, addit: ὁ δὲ τρίτος ἀπὸ τούτου Θεόδωρος.

P. 12. ἐφ' ἑαυτοῦ] Philostratus V. A. I. 16. p. 20. de Apollonio: ἡλίου μὲν δὴ ἀνίσχοντος ἐφ' ἑαυ-

ἑαυτοῦ τινὰ ἔπραττεν ἃ μόνοις ἐποίει δῆλα τοῖς τῶν ἐτῶν τεττάρων σιωπὴν γεγυμνασμένοις.

P. 13. ὥσπερ νέκταρος] Julianus Ep. 27. p. 401. B. τὸ γὰρ ἀεὶ περὶ αὐτῶν ἀκούειν καὶ λέγειν, ἐςι μοι νέκταρ. Himerius Or. 23. §. 10. ὦ τῆς φωνῆς τῆς γλυκυτέρας καὶ τοῦ παρὰ θεοῖς ᾀδομένου καὶ βεβοημένου νέκταρος!

P. 13. ἠνώχλουν] Editi ηὐώχουν. Wyttenbachius putabat sensum postulare συνευωχοῦντο, quod et in mentem venerat Dorvillio ad Char. p. 639. Corayus proposuit ηὐωχοῦντο. B ἠνώχουν, quod peperit editam lectionem. Difficultatem omnem sustulit optima lectio ἠνώχλουν mei A, et Barberiniani a Dorvillio ibidem citati et laudati.

P. 13. μόνος καθ' ἑαυτόν] Confer notam p. 165. Alberti Obss. Phil. p. 293. formulam καθ' ἑαυτὸν illustravit.

P. 13. μετεωρίζῃ] Damis Philostrati V. A. III. 15. narrat Indos Brachmanas vidisse se μετεωροποροῦντας ἀπὸ τῆς γῆς ἐς πήχεις δύο, οὐ θαυματοποιίας ἕνεκα (τὸ γὰρ φιλότιμον τοῦτο παραιτεῖσθαι τοὺς ἄνδρας)· ἀλλ' ὁπόσα τῷ ἡλίῳ, ξυναποβαίνοντες τῆς γῆς, δρῶσιν, ὡς πρόσφορα τῷ θεῷ πράττοντες. Damis ille vir fuit egregie philosophus! Carpzovius Specim. p. 11. credit Eunapium, cum velit ubique Platonicorum θαύματα Christi et Christianorum miraculis opponere, hic respexisse praesertim

M 2 ver-

verba Pauli 2 Cor. XII. 2: quod vero parum ſimile mihi videtur. Imaginem vidi D. Dominici orantis et a terra ſurſum ſublati, cum hoc epigrammate:

„ Orans corporeae neſcit ſua vincula molis,
„ Inque Deum raptus ſaepe levatur humo."

Apte conferetur nota Fabricii ad Marinum 32. p. 81.

P. 13. σῶμα δέ σοι] Editi οἱ. Vulcanius et Huetius conjecerunt σοι, quod ſcriptum inveni in A. — mox CD τὸ πρίν.

P. 13. γελασείων] „ Imitatur Platonem Phaedon. „ p. 378. C. οὐ πάνυ γέ με νῦν δὴ γελασείοντα „ ἐποίησας γελάσαι: ut Damaſcius ap. Suid. V. „ Γελασείω." WYTTENBACHIUS. Confer Fiſcherum ad locum Platonis §. 9. p. 265. De his in ειω deſiderativis verbis egregia legenda eſt Pierſoni nota ad Moer. p. 14. collato Valckenario ad Phoen. 1214.

P. 13. εἰπὼν — ὑμᾶς] A ἐπειπών. Scripſi ὑμᾶς pro ἡμᾶς, ſuadente Junio.

P. 13. εἰς δὲ τὸν ταῦτα γράφοντα] Vulcanius: εἷς δὲ τῶν ταῦτα γραφόντων: peſſime. Monui ſupra p. 130. hac formula, ὁ ταῦτα γράφων, Eunapium ſe ſaepius indicare.

P. 13. Χρυσανθίου] Hujus vita infra narrabitur. Adde Bruckerum.

P. 13. ἀνὰ τοὺς πρώτους] „ Hoc eſt, ἐν τοῖς πρώ-

τοῖς πρώτοις." VULCANIUS. Similiter p. 48. τῆς δὲ ὁμιλίας αὐτοῦ προεστήκεσαν καὶ ἀνὰ τοὺς πρώτους ἐφέροντο. p. 78. εὐθὺς ἀνὰ τοὺς πρώτους ἦν. Adde p. 105. 108. Alia forma p. 38. ἀνὰ τὰ πρῶτα τῆς ὁμιλίας ἐφέρετο τοῦ Αἰδεσίου.

P. 13. ἐπιδείξεις αὐτοῦ] Editi αὐτῶν. AB. αὐτοῦ, quod et Huetius propofuerat.

P. 13. ἐφέρετο πρὸς τοῦ λέοντος ὅρια] Editi ἐφαίνετο πρὸς τοῦδε ὄντως ὅρια. B τοῦδε τοῦ ὄντως. Junius conjecit: πρὸς τοῦ ὁρίζοντος. Huetius optime πρὸς τοῦ λέοντος. Permutatio enim facillima fuit inter ΔΕΟΝΤΩΣ et ΛΕΟΝΤΟΣ. Eadem conjectura in mentem venit Toupio, quem lege ad Long. p. 316. hocque jam viderat non Theodorus Canterus, ut ait Toupius, fed Gulielmus N. L VIII. 17. laudatus olim et Arcerio. Ἐφέρετο pofui pro ἐφαίνετο, auctoribus ABCD. Φέρεσθαι et φαίνεσθαι etiam permutantur apud Achillem Tatium IV. 4. Athenaeum XV. 11. Philoftratus V. A. II. 22. p. 74. Τοσαῦτα μὲν ἄσημά τε καὶ ὡς ἔτυχε διὰ τοῦ οὐρανοῦ φέρεσθαι. Codex 1696. τὸ ταῦτα — φαίνεσθαι. Corruptum, ni fallor, locum altius repetam, ut emendem, fi poffim. Apollonius cum Damide loquitur de centaurorum, tragelaphorum, equorum, luporum formis, quae in nubibus cernuntur, eumque rogat, num haec fint artis imitatricis opera. Cum Damis refpondiffet fibi videri, pergit Philofophus: Ζωγράφος οὖν

ὁ θεὸς, ὦ Δάμι, καταλιπὼν (lege καὶ καταλ. e codice) τὸ πτηνὸν ἅρμα ἐφ' οὗ πορεύεται διακοσμῶν τά θεῖά τε καὶ τὰ ἀνθρώπεια, κάθηται τότε ἀθύρων τε καὶ γράφων ταῦτα, ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν τῇ ψάμμῳ; Erubuit Damis, ad absfurdum redactus. Tunc Apollonius, ut erat ingenio miti, nec in redarguendo acerbior, ἀλλὰ μὴ τοῦτο, ἔφη, βούλει λέγειν, ὦ Δάμι· τοσαῦτα μὲν ἄσημά τε καὶ ὡς ἔτυχε διὰ τοῦ οὐρανοῦ φέρεσθαι, τό γε ἐπὶ τῷ θεῷ· ἡμᾶς δὲ φύσει τὸ μιμητικὸν ἔχοντας ἀναῤῥυθμίζειν τε αὐτὰ καὶ ποιεῖν. In his nexum et cohaerentiam neutiquam perfspicere possum. Lego ἀλλὰ μὴ τοῦτο, ἔφη, βούλει λέγειν, ὦ Δάμι, τὸ ταῦτα μὲν — φέρεσθαι — ποιεῖν; „ sed nonne hoc, Dami, dicere „ voluisti, nempe illas nubes nihil significantes „ ferri, quod ad Deum attinet, nos vero etc.?" Τὸ ταῦτα quod codex obtulit, pro τοσαῦτα, et interpunctionis mutatio, μὴ interrogative posito, loci sententiam aperuerunt. Obiter notemus Olearium, qui πτηνὸν ἅρμα intelligit de *Aquila*, *Jovis alite*, oblitus decantatorum Platonis in Phaedro §. 56. verborum: ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων, πρῶτος πορεύεται, διακοσμῶν πάντα καὶ ἐπιμελούμενος. Horatius, ad quem lege Mitscherlichium, Carm. I. Od. 34:

„ —— Namque Diespiter
„ Igni corusco nubila dividens

„ Ple-

„ Plerumque per purum tonantes
„ Egit equos, *volucremque currum.*"

In eadem Philostrati pagina oculos advertit locus alius, de quo pauca monebo, dum licet et libet. Μίμησιν οὖν ἡ γραφική, ὦ Δάμι; — Τί δὲ ἄλλο; εἶπεν. Εἰ γὰρ μὴ τοῦτο πράττοι, γελοία δόξει, χρώματα ποιοῦσα εὐήθως. Jacobsius vir ingeniosissimus pro ποιοῦσα conjecit ποικίλλουσα, quod firmari potest synchysi vocum πεποιημένα et πεποικιλμένα, quam ex Clemente Alexandrino memoravit Bastius Epist. p. 67. versionis Latinae.

P. 14. ἀποκοπεὶς] P. 40. μεταξὺ τοῦ κορυβαντιασμοῦ καὶ τῆς ἐκβακχεύσεως, ὥσπερ ἀποκοπεῖσα τὴν φωνὴν, ἐσιώπησε.

P. 14. ὄμματα ἐρείσας] P. 115. ὁ δὲ Ἰοῦστος ἐπιστήσας, καὶ τὴν τῶν ὀφθαλμῶν στάσιν ἐπερείσας. Hesychius: ἀτενίζειν λέγουσι τοὺς συντείνοντας καὶ ἐπερείδοντας τὴν ὄψιν. Euripides Iph. A. 1123.

Εἰς γῆν δ' ἐρείσασ' ὄμμα πρόσθ' ἔχεις πέπλους.

Tryphiodorus 114.

Ὄμματος ἀστρέπτοιο βολὴν ἐπὶ γαῖαν ἐρείσας.

Lucianus D. D. 20. 8. οὐκ οἶδ' ὅπως ἄν τις ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἐπὶ τὴν ἑτέραν μεταγάγοι τὴν ὄψιν ἀποσπάσας· οὐ γὰρ θέλει ἀφίστασθαι, ἀλλ' ἔνθα ἂν ἀπερείσῃ τοπρῶτον, τούτου ἔχεται. Heliodorus I, 21. τὸ βλέμμα τῇ γῇ προσερείσασα. Philostratus V. A. III. 4. p. 96. V. S. II. 1. p. 554. τὴν δὲ ῥῖνα ἐς αὐτὸ ἐρείσασα. Libanio medium ἐρεισάμενος restitui

tui ad Philoſtr. p. 485. Sic de Ichthyophagis Agatharchides: ἀπερειϲάμενοι τὰς χεῖρας εἰς τὴν γῆν.

P. 14. ἔναγχος παρακεκόμιϲται] Arcerius putat ἔναγχος vertendum eſſe *recens*, non vero, cum Junio, *non procul:* ſignificat enim, inquit, πρὸ ὀλίγου. Bene. Heſychius: Ἔναγχος· πρώην, προσφάτως, πρὸ μικροῦ. Moſchopulus Π. Σχ. ἔναγχος, ἀντὶ τοῦ πρὸ ὀλίγου. — Verbum παρακομίζειν *efferre* ex hoc loco notarunt Heraldus Adverſ. I. 6. p. 25. et Kirchmannus de fun. II. 1.

P. 14. ἄλλην ἐβάδιϲε] Lucianus D. M. 13. 6. τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην βάδιζε.

P. 14. καθαρωτέρα] De hac ſuperſtitione confer Barthium ad Stat. Th. I. 112. II. 64. non oblitum Noſtri.

P. 14. καταλείπειν] Editi καταλειπεῖν. Arcerius propoſuit καταλείπειν vel καταλιπεῖν.

P. 14. καὶ τὸν ἔλεγχον ὥσπερ κύνες ἀνιχνεύοντες] Galeus, qui multa temere immutavit, pro τὸν ἔλεγχον habet ἔλαχον. Confer notam p. 144.

P. 14. οὐδὲ οὕτως ἀπέϲησαν] B ἀπέϲησε. Wyttenbachius proponit ἐπίϲευϲαν, ob id quod p. 16. Eunapius ait, καὶ πᾶσιν ἐπίϲευον: conjectura ſane probabili. Poteſt tamen Vulgata ſecure teneri, nec male vertit Junius: „ at ne ſic quidem in„ coepto abſiſtere." Apud Athenaeum II. 22. ἀπέϲησαν corruptum correxit certiſſime Couperius, vir

vir graece doctiſſimus, et merito laudatus a laudatiſſimo editore Anim. t. 2. p. 636. quem tunc latebat eadem conjectura propoſita a Slothowero Act. S. Traj. t. 3. p. 114.

P. 14. ἄλλην γὰρ — φάσκοντες] Editi: ἄλλην γὰρ οὐκ, ἔφασαν, ἔχει. ἔτι δὲ τούτου θειωδέςερον συνεμαρτύρουν, ὡς ἐνοχλοῖ ἡ μὲν αὐτῶν πολλάκις μικρὸν εἶναι φάσκοντες. Quae ſunt inquinatiſſima. C. ἔχοι pro ἔχει. ABCD ἔχειν, quod ut verum recepi, et ſic conjiciebat Huetius. A καὶ ὡς ἐνοχλοίημεν αὐτῷ: B pariter, ſed ſine καί. Barberinianus Dorvillii ad Char. p. 639. ἐνοχλοίη μέν. Huetius: ἐνοχλοῖεν μὲν αὐτῷ. Dorvillius, Vulcanius, Galeus: ἐνοχλοῖεν αὐτῷ, quod ſumere placuit. Multa alia turbat Dorvillius, quae praetereo, apud ipſum legenda. Arcerius: ἐνοχλοῖ ἡ μὲν αὐτῶν ὄψις. Difficilior quoque viſa eſt praeſtantiſſimi Wyttenbachii conjectura refingentis: θειωδέςερον σημεῖον καρτεροῦντες, ἐνώχλουν αὐτῷ πολλάκις. Codices poſt μικρὸν obtulerunt τοῦτο. Locum ſic fere intelligo: „ ſed etiam divinius iſto teſtimonium dixe„ runt, nempe ſe ſaepe Iamblicho moleſtos fuiſſe, „ dicentes, etc." Interim dum meliores codices opem ferant, poterit haec lectio et interpretatio quadamtenus eſſe ſatis.

P 14. βούλεσθαι δὲ διάπειραν λαβεῖν] Plutarchus Theſ. c. 30. βουλόμενος οὖν ὁ Πειρίθους ἐξελέγξαι καὶ λαβεῖν διάπειραν. Confer notam p. 161.

161. et Spanhemium ad Jul. Caes. Pr: p. 62.

P. 15. δόξαν αὐτοῖς ἐπὶ τὰ Γάδαρα] Huetius proponit post Γάδαρα verbum ἰέναι, vel aliud simile: citra necessitatem. Nam hujus ellipseos frequentia sunt exempla. Lege quae notavit nuper vir doctrinae accuratissimae Schaeferus ad Ellips. p. 611.

P. 15. τῶν γε κατὰ τὴν Ῥωμαϊκὴν] B τῶν δέ. Recepi pro μετὰ Junii conjecturam. Huetius, μετὰ τὰ Ῥωμαϊκά: non bene. Subaudiendum χώραν vel ἐπικράτειαν. Plene p. 19. εἰς ἅπασαν τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπικράτειαν. Noster Legat. p. 20 C. τοῦ Σκυθικοῦ γένους εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπικράτειαν οἱ παῖδες ὥσπερ ὀδόντες διασπαρέντες.

P. 15. κατὰ τὴν ὥραν — τοῦ ἔτους] P. 119. εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ὥραν τοῦ ἔτους, κατὰ θέρος ἱστάμενον. Synesius ep. 52. θερίστρια πρέποντα καὶ ἀναβολὰς εἰς τὴν ὥραν τοῦ ἔτους. Vide quem indicabam ad Her. p. 390. Bastium meum Epist. p. 108. Obiter monebo in Synesiano loco codices duo habere θέριστρα. Vtraque nominis forma aeque est in usu. Confer notas ad Hesychii θέριστον. Apud Alciphronem fr. 4. θέριστρον invenitur.

P. 15. ὁ μὲν ἐτύγχανε λούμενος, αἱ δὲ συνελοῦντο] BCD λουόμενος. Sed praestat λούμενος: vide Thomam et Moerin, et ad eos notas interpretum. AB et Venetus Plantinusque συνελοῦντο. Commelinus συνελύοντο, volens procul dubio recipere Junii συνε-

πελούοντο, quod fecit Galeus; sed non bono consilio. Infra tamen ἐῴκει λουομένῳ.

P. 15. εὐσεβὴς μὲν] Μὲν abest a Plantiniana et Veneto codice.

P. 15. ἕνεκα πεπράξεται] AB. ἕνεκε. B. πιπράξεται.

P. 15. χαριεςέρας] Pro χαριεςέρων. Sic scripsit Galeus, conjecitque Huetius, faventibus codicibus.

P. 15. οὐκ ἔςι γε — ἀλλ' αὕτη] B δὲ pro γε. AB et Galeus ἀλλ' αὕτη. Editi ἀλλὰ αὕτη.

P. 15. ἜΡΩΣ — ἈΝΤΕΡΩΣ] Vide quae de his numinibus adnotavit Jacobsius ad Anth. t. 12. p. 25. Themistius Or. 24, p. 304 D. jucundam narrat de Erotis et Anterotis origine fabellam.

P. 15. ἐτύγχανε δὲ καὶ — κατὰ τὴν ὑπέρκλυσιν] Inserui καὶ ex CD. Ὑπέρκλυσιν pro ὑπέρκλησιν scripsi ex AB, et Junii conjectura, jam a Galeo recepta. Schneiderus in lexico, voce ὑπέρκλησις, credit interpretem Eunapii ὑπέρχυσιν in animo habuisse: Junii notulas inspicere neglexerat vir doctissimus. Salmasius ad Hist. Aug. p. 406 B. legit περίκλυσιν.

P. 15. τὰ μετάφρενα καὶ τὰ ςέρνα] Editi τὰ μετάφρενα ςέρνα. Bernardus ad Pall. p. 86. conjecit τὰ μετάφρενα τέρενα. Facilius locum sanavit Huetius inserens καὶ ante ςέρνα. ABCD καὶ τὰ ςέρνα, quod et Galeus scripsit.

P.

P. 15. εἶπε" κρήνην] Editi ὑποκρήνην. Huetius proposuit ὑπὸ κρήνην, quod non facile explicuisset. A scripturam dedit optimam, quam recepi. CD εἶπεν.

P. 15. σύννους ἦν] Sic A, Huetius et Galeus. Editi σύνους. Abreschius hanc vocem illustrat Lect. Arist. p. 100.

P. 16. αἱ κόμαι μελάντεραί τε καὶ ἡλιῶσαι] Huetius interpretatur: „ nigricantes in morem cutis „ quae a sole nigrorem contraxit." Τὸ ἡλιῶδες mihi quamdam rufi coloris speciem significare videtur, quae mista τὸ μελάντατον remittit et temperat. Anacreon 29:

λιπαρὰς κόμας ποίησον,
τὰ μὲν ἔνδοθεν μελαίνας,
τὰ δ' ἐς ἄκρον ἡλιώσας.

Philostratus Junior Icon. 15. p. 887. κόμη τε ἡλιῶσα. Philostratus alter Icon. I. prooem. p. 763. ξανθὴν κόμην οἶδε καὶ πυρσὴν καὶ ἡλιῶσαν: ubi Scholiastes ineditus: ξανθήν· ὑπόπυρσον. πυρσήν· πυῤῥώδη. ἡλιῶσαν· ὑπόλευκον. Idem ἡλιῶδες Icon. I. 1. explicat per ὑπόλευκον. V. A. VII. 42. p. 321. ἐϛι δ' οἶμαι (ἡ κόμη) ἡλιῶσά τε καὶ ὑποφαίνουσα: ubi vide Olearium, qui Nostri meminit, ut et Faber ad locum Anacreontis.

P. 16. ἐκφύντα] Sic scripsi ex A pro ἐμφύντα. B ἐφύντα.

P. 16. λήξεσι] Danda vox Callistrato VI. p. 897. ubi

ubi de ſtatua alata: ἰσὼς δὲ ὁρμῆς ἐξουσίαν ἔχειν ἐδείκνυτο, καί σοι (codex 1696 non σοι) τὸν ὀφθαλμὸν ἠπάτα, ὡς καὶ (codex non καί) τῆς εἰς τὸ πρόσω κυριεύων φορᾶς, καὶ παρὰ τοῦ δημιουργοῦ λαβὼν καὶ τὴν ἀέριον πλῆξιν τέμνειν, εἰ βούλοιτο, ταῖς πτέρυξι. Olearius credebat ſe magnae audaciae reum, quod repoſuiſſet τέμνειν pro τέμνει: Sed jam τέμνειν habebat Nicoliniana, cum qua codex conſentit. Pro πλῆξιν Huetius conjecit πληγήν. Felicior Abreſchius ad Aeſch. III. p. 78. propoſuit λῆξιν, et poſt eum ſimili modo correxit Jacobſius Ex. II. p. 40. Heynio Opuſc. 5. p. 210. πτῆσιν venit in mentem. Sed praeſtat λῆξιν, et unice verum puto. Noſter p. 118. de Chryſanthio, qui filii mortem tulit fortiter: τῷ παιδὶ συγχαίρων λήξεως, ἔμεινεν ἄτρεπτος. p. 120. εἰς τὴν πρέπουσαν λῆξιν ἀνεχώρησεν. Heliodorus II. 24. p. 87. ἐγένετό μοι καὶ γυνὴ νόμῳ τῆς πόλεως, καὶ ἀπεγένετο θεσμῷ τῆς φύσεως. Ταύτης εἰς τὴν ἑτέραν λῆξιν ἀναλυθείσης . . . Marinus Pr. 28. p. 69. τῆς τοῦ τρίποδος μαντικῆς ἐνεργείας ἐπειράσθη, περί τε τῆς αὐτοῦ (imo αὑτοῦ) λήξεως στίχους ἐξέλαβεν. Lego ἐξέλακεν: vox hic eximiae proprietatis. Ariſtophanes Pl. 39.

Τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων;

Fabricius peſſime vertit: „de ejus defectu verſibus quibusdam edoctus." Senſus eſt: „de ſua ſorte, verſus fatidico ore fudit." Vocem λῆξις illuſtrat Jacobſius loco laudato.

P. 16.

P. 16. ἀῤῥήτου] Sic A. Editi ἀῤῥήκτου, quod nec ipsum malum est.

P. 16. συνεκάμφθησαν] Johannes Chrys. de Educ. p. 13. ed. Combef. οὐκ ἐσμὲν οὕτω λίθινοι ὡς μὴ κατακαμφθῆναι. Nicetas Chon. p. 25 D. καί περ δὴ συμφοραῖς τηλίκαις καὶ παίδων ἀφιλοσοφήτοις ἀποβολαῖς ὁ βασιλεὺς κατακαμφθεὶς τὴν ψυχήν. Potest conferri Persius I. 91.

„ Plorabit qui me volet *incurvasse* querela."

Vide ibi Casaubonum p. 130.

P. 16. ἀνέγραψεν] CD ἀνέγραφεν.

P. 16. τοῦτο δὲ εἶπον μετρίως,] Sic interpungendum. Μετρίως referendum ad ὅσα γε ἡμᾶς εἰδέναι quod dictum est μετρίως et modeste.

P. 16. Ἀλύπιος] Jonsius II. P. III. 17. §. 3. Alypii et Jamblichi vitas distinguere voluisse videtur, cui non assentior; etsi, teste Carpzovio Specim. p. 15, illa distinctio inveniatur in codice Barberiniano. Nam post Alypium ad Jamblichum redibit Eunapius; ita ut haec de Alypio narratio sit episodium, non vero novum caput.

P. 16. ψυχὴ καὶ νοῦς εἶναι] B εἰδέναι. P. 117. ἄνθρωπος ὢν ἐκινδύνευεν ὅλος εἶναι ψυχή. Conferri possunt verba Federici Magni ad Voltarium (t. 86. 225): „ *vous n'avez presque point de corps, vous* „ *n'etes qu'esprit*, et cet esprit triomphe des ma- „ ladies et des infirmités de la nature qu'il vi- „ vifie."

P. 16. τὸ φθειρόμενον οὐκ ἐπέδωκεν εἰς μέγεθος,

δα-

δαπανηθὲν] Editi ἔδωκεν. ABCD, Venetus et Barberinianus Dorvillii ad Char. p. 619. ἐπίδωκεν, quod et Vulcanius conjecerat, et recepi. Supra p. 7. ἀνά τε ἔδραμε τοσοῦτον καὶ ἐπέδωκεν. p. 11. πολύ γε ἐπέδωκε καὶ εἰς ἄκρον φιλοσοφίας ἤκμασε. AB δαπανηθὲν dederunt pro edito δαπανησθὲν, etjam propofuerat Vulcanius. Haec verba allegans Carpzovius Specim. p. 15. utramque lectionem ἐπέδωκεν — δαπανηθὲν reponere jubebat. Galeus fcripfit ἀπέδωκεν — δαπανησθέν.

P. 17. ὁ μέγας Πλάτων — ψυχαῖς] Junius peffime vertit, nec bene, quod mireris, Huetius. Senfum vidit Carpzovius Spec. p. 15. vertens: „ ut „ igitur magnus Plato divina corpora dicit contine- „ ri animis; *pro eo, quod alias animae funt in* „ *corporibus.*" Τὸ ἀνάπαλιν ἔχειν, *contrario modo fe habere quam vulgo fieri folet*, fignificare videtur. Galeus fcripfit, τὰ θεῖα σώματα ἀνάπαλιν ἔχειν ἢ τὰ ἐγκείμενα ταῖς ψυχαῖς, Junii latina infelici conatu graeca faciens. Platonis locum, qui, monente Arcerio, in Phaedone eft quaerendus, refpexit Plotinus Enn. IV. 3. c. 22. Πλάτων καλῶς τὴν ψυχὴν ἐνθεὶς ἐν τῷ σώματι ἐπὶ παντὸς, ἀλλὰ τὸ σῶμα ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ φησὶ τὸ μέν τι εἶναι τῆς ψυχῆς ἐν ᾧ τὸ σῶμα. Lege pro ἐνθεὶς e codice 1968. οὐθεὶς, vel infere οὐ poft καλῶς e codice 1816.

P. 17. ᾗ παρὰ] Editi ἢ, quod e conjectura mutavi. Infra p. 109. ᾗ φησὶν ὁ Πλάτων: et fic p. 113.

117. e correctione. De ᾗ pro ὡς nonnulla dabit Valckenaerius ad Hipp. p. 193 C. Eunapius Leg. p. 18 C. de Scythis a Valente captis: διασπείρας οὖν αὐτοὺς κατὰ τὰς πόλεις ἐν ἀδέσμῳ κατεῖχε φρουρᾷ, καὶ καταφρόνησιν ἐνεποιεῖτο τοῖς θεωμένοις αὐτῶν τὰ σώματα, πρός τε μῆκος ἀχρεῖον ἐλαυνόμενα, καὶ βαρύτερα τοῖς ποσὶ, κατά τε τὸ μέσον διεσφιγμένα, ὥσπέρ φησιν Ἀριστοτέλης τὰ ἔντομα, δεχόμενα δοῦναι αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας. οἱ τὰς πόλεις οἰκοῦντες. — Lege cum H. Valesio in notis manuscriptis: ἔντομα. Δεχόμενοι δ' οὖν αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας οἱ τὰς πόλ. Onosander praef. p. 3. ἀνέθηκα δὲ πρώτοις σφίσι τόνδε τὸν λόγον, οὐχ ὡς ἀπείροις στρατηγίας, ἀλλὰ μάλιστα τῇδε θαῤῥήσασιν, ᾗ τὸ μὲν ἀμαθὲς τῆς ψυχῆς καὶ παρ' ἄλλῳ κατορθούμενον ἠγνόησεν, τὸ δὲ ἐν ἐπισήμῳ τῷ καλῶς ἔχοντι προσεμαρτύρησεν. Lego ᾗ cum codicibus duobus pro ὡς, vertoque *nam:* τὸ ἀμαθὲς et τὸ ἐν ἐπισήμῳ stylo Thucydideo dicta sunt pro οἱ ἀμαθεῖς et οἱ ἐπισήμονες. Jam clarus loci sensus, e quo Schwebelius expedire se non poterat. Hesychius: Κυκᾷ, ταράσσει. ᾗ τὰ κάθυγρα ἄλφιτα. D. Heinsius legit ταράσσει, ὡς τὰ κ. sed facilius corrigo ᾗ.

P. 17. παρὰ τοῦ Κρείττονος] Ὁ Κρείττων, *Deus:* de quo sensu vide Bourdelotium ad Heliod. I. p. 14; Lakemacherum Obss. Phil. t. I. p. 103; Carpzovium Specim. p. 14; Bosium ad Luciani locum quem supra p. 138. allegavi, et Morellium Virum praestantissimum ad Aristid. p. 70. Philostratus

V.

V. A. I. 7. p. 9. ὥρμησεν ἐπὶ τὸν τοῦ Πυθαγόρου βίον, πτερωθεὶς ἐπ' αὐτὸν, ὑπό τινος Κρείττονος. VI. 4. p. 233. οἱ τὸ Κρεῖττον ὀρθοὶ θεραπεύοντες. Julianus Or. I. p. 7 B. μετὰ τὴν κρείττονα φύσιν. Confer Toupium Em. t. I. p. 30. et Baſtium ep. Crit. p. 105.

P. 17. προέφερεν οὐδὲ εἷς] Editi οὐδείς. B οὐδ' εἷς. A οὐδὲ εἷς, quod recepi: nam ſic noſter ſcribere amat. Alberti Obſſ. Philol. p. 205. de vi emphatica τοῦ οὐδὲ εἷς agens varios Eunapii et aliorum locos collegit.

P. 17. ὡς ἐκ πηγῆς ὑπερβλυζούσης, οὐ μενούσης καθ' ἑαυτὴν ἐμφορητόμενοι] Editi ἐμφορ. καὶ πιούμενοι. Vltima delevi cum CD: et ridicule quidem poſt ἐμφορησόμενοι verbum addebatur tenuiſſimi ſenſus et prorſus elanguis. A πιόμενοι. B ποιούμενοι: nam et in hac voce, etſi merito exulante, notare volo, diligentiae ſaltem cauſa, calami varietatem. Philoſtratus debet conferri Icon. I. 9. p. 775. πηγαὶ δὲ ἀποβλύζουσι τῶν ὀρῶν. V. S. Prooem. p. 481. σχεδίων δὲ πηγὰς λόγων οἱ μὲν ἐκ Περικλέους πρώτου ῥυῆναί φασιν. Noſter p. 19. πολλὰς ῥίζας τε καὶ πηγὰς φιλοσοφίας ἀφείς. Damaſcius Photii p. 1069. ὁ δὲ Πρόκλος ὁρῶν αὐτοῦ [τοῦ Ἰσιδώρου] τὴν προθυμίαν ἄτρυτον οὖσαν καὶ τὴν φιλομάθειαν ἀκόρεστον, πηγὰς λόγων εἰς τὴν ἐκείνου ψυχὴν ἀφεὶς ἱερῶν τε καὶ φιλοσόφων, γαννύμενος αὐτῷ διετέλει πλατεῖαν ὑπέχοντι καὶ ἀριήκοον τὴν τῆς διανοίας ὑποδοχήν.

P. 17. κατὰ δὲ τὸ κλέος ἀμφοῖν αὐξόμενον ἄνω] Mallem κᾶτα: tunc τὸ κλέος αὐξόμενον positum foret absoluto. Noster videtur respexisse haec verba Philostrati Icon. I. 9. p. 775. ὡς ἐν τοῖς ὄρεσι ῥᾷον αὐξανόμεναι τοῦ ἄνω. Toupius ad Schol. Theocr. p. 216. legit τὸ ἄνω, seque probavit Valckenaerio sic locum citanti Adon: p. 238 C. Jacobsius vero Exerc. II. p. 77. ingeniose tentat αὐξανόμεναι τῷ ἀνέμῳ, ob hoc laudatus Heynio viro eximio Opusc. t. 5. p. 193. Codex 1696. αὐξόμεναι τοῦ ἄνω. Equidem, cum Toupianae lectioni faveat Eunapius, hanc unice amplector.

P. 17. συνέτυχον] Stephaniana περιέτυχον, quo auctore nescio.

P. 17. ἢ συνήντησαν ὥσπερ ἀστέρες] Non multum absunt haec Aristaeneti I. 10. extr. ἄμφω δὲ λαμπροῖς ὄμμασιν, οἷον ἀστέρες ἀνταυγοῦντες ἀλλήλοις, φαιδρότερον τῆς ἀλλήλων ἀπέλαυον ἀγλαΐας.

P. 17. τοῦ δὲ θεάτρου γενόμενος] Huetius frustra conjiciebat μέσος γενόμενος. Sensum esse credo: „se ad theatralem ostentationem componens." Synesius Dion. p. 40 A. κἂν γὰρ οὐ προσποιῆται, πάνυ τοῦ θεάτρου γίνεται καὶ χάριτος. Vertit Petavius: „tametsi id dissimulat, omnino ad theatrum „est et leporem apposita." Wyttenbachius ep. p. 52. Eunapii verba confert cum Aristaeneti Platonicis θεάτρου μεστὴ γεγονυῖα. Vide Abreschii Lectiones p. 117. — Obiter notemus in loco Synesii

nesii, codices 1038. 1039. habere κἂν γὰρ ἀποπροσποιῆται: inter quas lectiones facile possis ambigere. Vide Budaeum Comm. L. G. p. 296. 265.

P. 17. ὁ πλούσιος ἢ ἄδικος] Arcerius notat hujus dicti meminisse Theologos et in primis Hieronymum.

P. 17. τὴν πληγὴν τοῦ λόγου] Prologus Orationis XIII. Himerii: μετ' εἰρωνείας πρόκειται ἐμοῦ καὶ πληγῆς. Wernsdorfius ibi Nostri verba admovens, vertit πληγὴν λόγου, *jurgia verborum*, non bene: nihil enim jurgii in Alypii verbis: melius Junius, „quaestionis aculeum perosus." Cf. Ernest. Lex. Techn. Gr. p. 96.

P. 17. θαυμασιώτατε] BCD et Venetus θαυμασιώτερε. De Comparativi et Superlativi permutatione nonnulla notavi ad Phil. p. 492. Theophylactus Sim. ep. 67. ἀβαρές τι γὰρ χρῆμα ὁ ἔρως εἶναι δοκεῖ, καὶ παντὸς ἄχθους ἐστὶ δυσφορώτερον. Codex 2991 A. δυσφορώτατον. Vide notas ad Gregorium Cor. D. Attic. §. LI.

P. 18. τὴν ὀξύτητα θαυμάσας] P. 19. τήν τε ἐν τοῖς λόγοις ὀξύτητα καὶ τομήν: vid. not. p. 198. Anonymus de vita Pythag. p. 64. τρία μέρη εὐμαθίας· ἀγχίνοια, μνήμη, ὀξύτης. Μνήμη μὲν οὖν ἐστι, τήρησις ὧν ἔμαθέ τις, ὀξύτης δὲ ἡ ταχύτης τῆς διανοίας, ἀγχίνοια δὲ τὸ, ἐξ ὧν ἔμαθέ τις, ἃ μὴ ἔμαθε θηρεύειν. Tria haec Plato junxit Theaet. §. 5. p. 144 A. ἀλλ' εἴτε ὀξεῖς ὥσπερ οὗτος καὶ ἀγχίνοι καὶ μνήμονες: ubi vid. Heindorfius.

P. 18. ἀπελθόντος] P. 22. Σωκράτους ἀπελθόντος βιαίως. Plene Lucianus D. Mort. VI. 1. ἀπελθεῖν τοῦ βίου. Cyn. 13. ἐξ ἀνθρώπων ἀπῆλθεν: ut Pausanias I. 32. 5. ἀπελθόντος ἐξ ἀνθρώπων Ἡρακλέους. Philostratus H. p. 124. ἀπιὼν τῆς ἀνθρωπείας φύσεως: ubi Scholiastes: ἀποθνήσκων. Hoc euphemismo alibi, p. 20. 43. Noster utitur. Confer notata ad Philostrati locum, et Schaeferum Ell. p. 852.

P. 18. ὑπὸ τῆς συνθήκης ἐμελαίνετο] Ad Philostratum p. 453. absurde secutus sum Junium absurde vertentem *de industria*. Συνθήκη est *compositio*, *dictionis structura*, *stylus*, ut p. 12. κατὰ τὴν συνθήκην καὶ δύναμιν τοῦ λόγου. p. 95. κρότον δὲ ἔχει καὶ ἦχον ἡ συνθήκη πολιτικόν. Philostratus V. S. I. 17. 3. οὐκ ἀκριβῆ μόνον τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ ἡ ξυνθήκη λαμπρά. Sozomenus H. p. 394 B. φράσει καὶ συνθήκῃ. Photius Bibl. 76. de Nicephoro: καλλιλεξίᾳ τε καὶ συνθήκῃ λόγου, οὔτε λελυμένῃ, οὔτε αὖ πάλιν πεπιεσμένῃ, περιέργως κεκομψευμένος. Psellus Metaphr. Laud. § 9. τὸ τῆς συνθήκης ἀκαλλὲς καὶ τὸ ἀνακόλουθον τῆς ἐννοίας. Alia dabunt significationis hujus exempla Uptonus et Schaeferus ad Dionysiaci περὶ συνθέσεως operis titulum. — De ἐμελαίνετο vide Ernestium Lex. Techn. in μελαίνειν, et quae supra dixi p. 176. de λευκότητι compositionis, addito Theophylacto Bulg. ep. 75. διψῶντί μοι μαθεῖν τὰ κατὰ σὲ λευκότερον: et praesertim collatis, quae notavit idem Erne-

nestius voce λευκός, ubi praecipua locorum meorum occupata a viro doctissimo sero deprehendo.

P. 18. νέφος αὐτοῖς ἐπέτρεχε] Editi ἀπέτρεχε, pro quo ἐπέτρεχε ex A reponendum esse jam monui ad Philostr. p. 453. Eamdem lectionem habent CD, Venetus et Barberinianus Dorvillii ad Char. p. 541. Junius quoque verum viderat: et Galeus scripsit ἐπέτρεχε. Athenaeus V. c. 19. τὴν μὲν γὰρ ἐπιτρέχουσαν τῇ λέξει ἀῤῥυθμίαν τί δεῖ καὶ λέγειν; Plutarchus Amat. p. 767. ἰταμοῦ μὲν ἤθους καὶ ἀκολάστου καὶ διεφθορότος σημεῖα τοῖς εἴδεσι τῶν γυναικῶν ἐπιτρέχει. Artemidorus I. 15. ἀλλοτρίους δὲ παῖδας ὁρᾷν ἀγαθὸν, ὅταν ὦσιν εὔμορφοι καὶ χαρίεντες, καὶ τὸ παιδικὸν αὐτοῖς ἐπιτρέχῃ. Dionys. Hal. ad Pomp. p. 204. Liceat obiter addere, Corayo e conjectura ἐπέτρεχε pro ὑπέτρεχε Heliodoro suo I. 2. p. 4. restituenti, codicem Venetum favere.

P. 18. διδάσκαλον εἶχε τὸν Ἀλυπίου λόγον μακρόν τινα] Forte: διδασκαλιῶν εἶχε τῶν Ἀλυπ.

P. 18. χαρίσασθαί τι παρ᾽ ἑαυτῶν] Isocrates Panath. §. 8. οὐδὲν μὲν παρ᾽ αὐτῶν λέγοντες. Gregorius Nyss. vit. Gregorii Thaum. p. 297. ἐβόα μὴ παρ᾽ ἑαυτοῦ ταῦτα τὸν διδάσκαλον λέγειν. Hoc sensu τῷ ἀπὸ usus est Porphyrius V. Pl. 2. ἅ μέν τοι ἡμῖν αὐτὸς ἀφ᾽ ἑαυτοῦ ἐν ταῖς ὁμιλίαις πολλάκις διηγεῖτο, ἦν τοιαῦτα. Sophocles per ἐκ formulam extulit. Potest et abesse praepositio. Vide notam meam ad Philostr. Her. p. 352.

P. 18. αἰτίας] B αἰτίαν. Mox pro συνέχει, CD συνέχει.

P. 19. τήν τε παρὰ τὰ δεινὰ καρτερίαν] CD sine τε. A περί: optime: potest tamen et παρὰ eo sensu capi, de quo egi ad Philostr. Her. p. 314.

P. 19. τήν τε ἐν τοῖς λόγοις ὀξύτητα καὶ τομὴν κατεσκευάζετο] Wyttenbachius δξ. καὶ ῥώμην κατεσκευάζετο. Equidem inventum ῥώμην lubenter servarem. Cratinus enim inter excerpta Grotiana p. 493. διαπειρώμενον τῆς τῶν λόγων ῥώμης. Julianus Or. I. p. 33 A. τίς οὖν ἡ ῥώμη γέγονε τῶν λόγων; quae ex poeta desumpta credas. Libanius ep. 18. p. 6. Sed non habui causam idoneam, cur τομὴν mutandum censerem: nec κατεσκευάζετο corrigendum videbatur. Verterim: „ quodque dicendi modum acutum et concisum sibi comparaverit." Vide Ernesti Lexic. Techn. in ὀξύτης et σύντομον.

P. 19. ἐτελεύτα γε] A δὲ.

P. 19. τῆς φορᾶς εὐτύχησεν] Editi ἠτύχησεν. Sumpsi εὐτύχησεν ex Barberiniano Dorvillii ad Char. p. 541. Εὐτυχεῖν genitivo jungitur. Philostratus V. S. II. 27. §. 4. p. 618. Ἱππόδρομος μὲν γὰρ δὴ πλεῖστα μὲν ἐξέμαθεν Ἑλλήνων, τῶν γε μετὰ τὴν Καππαδόκην Ἀλέξανδρον μνήμης εὐτυχησάντων. Codex 1696. μνήμης: sic. Haerebat librarius de genitivo dubius, vel duplicem voluit indicare lectionem. Accusativum habet Noster infra p. 31. ἄνδρας εὐτυχοῦντες τοιούτους. Achilles Tat. I. 9. οὐ δὲ

δὲ βλέπεις ἀεὶ καὶ ἀκούεις ἀεὶ καὶ συνδειπνεῖς καὶ συμπίνεις· καὶ τούτοις εὐτυχῶν ἐγκαλεῖς. Editio Commeliniana et codex Bodeni, quocum consentit Venetus 409, ταῦτα exhibent, quod malim. Vide Dorvillium ibidem.

P. 19. ἄλλοι μὲν γὰρ ἀλλαχοῦ] P. 20. ἄλλοι μὲν ἀλλαχῇ διεσπάρησαν. Porphyrius V. P. p. 15. διεσπάρησαν ἄλλος ἀλλαχοῦ.

P. 19. τὸν Μύσιον Πέργαμον] A τὸ Μύσ. B τὸ Μούσ. et ad marginem Μύσιον. Carpzovio Spec. p. 23. τὸν placuit, et citat Nostri ex Oribasii vita p. 103. Πέργαμος. Attamen p. 38. legemus τὸ παλαιὸν Πέργαμον, et p. 108. τὸ Πέργαμον.

P. 19. ἦν δὲ τῶν εὖ γεγονότων — πλοῦτος δὲ οὐχ ὑπῆν τῷ γένει] Gallice: *bien nés*. P. 47. ἦν μὲν οὖν τῶν εὖ γεγονότων καὶ πλοῦτος ἁδρότερος ὑπῆν αὐτῷ. [De ὑπῆν vide Hemsterhusium ad Luc. t. 1. Bip. p. 268. Lucianus Nigr. 37. οἷς ὑπῆν τι ἐν τῇ φύσει φιλοσοφίας συγγενές.] P. 96. ἦν δὲ τῶν εὖ γεγονότων καὶ εἰς τοὺς ἄκρους ἐτέλει. Noster apud Suidam in Ἀτάσθαλα: γυναικῶν δὲ ὕβρις καὶ τὸ ἀτάσθαλον εἰς παῖδας εὖ γεγονότας συνεκυρώθη καὶ νόμος εἶναι. Heliodorus I. 19. p. 34. γυναικῶν δὲ ὕβρεως ἀπείρατος, τὰς μὲν εὖ γεγονυίας ἢ χρημάτων ἀφεὶς — τὰς δὲ ἐλάττους. . . . Idem VII. 12. p. 277. Synesius Ep. 72. p. 219 B. Plutarchus initio vitae Ciceronis eodem sensu dixit γεγονέναι καλῶς. Zosimus IV. 13. τοῦτον εὖ γεγονότα καὶ τρα-

 φέν-

φέντα: verba jungens formula usitata. Homerus Od. Γ. 28.

Οὔ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.

Dio Cassius XXXVI. II. p. 93. ταύτῃ γὰρ γεγέννησαι καὶ ταύτῃ τέτραψαι. Plutarchus ibid. ἐν κναφείῳ τινὶ καὶ γενέσθαι καὶ τραφῆναι τὸν ἄνδρα λέγουσιν. Plato Crit. 12. ἐγένου τε καὶ ἐξετράφης καὶ ἐπαιδεύθης. Legg. I. p. 631 D. ἐν ταῖς τῶν παίδων γεννήσεσι, καὶ τροφαῖς. Cf. Ernest. ad Callim. p. 23. Nicephorus Gregoras epistola, ut puto, inedita τῷ μεγάλῳ Οἰκονόμῳ τῷ Βέκῳ in codice 2991 A. ἐγὼ δὲ καὶ Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου ἥδιον ἂν ἐπαινοίην ἢ Πυθαγόραν τὸν Σάμιον. ὁ μὲν γὰρ Ἀθήνῃσι γεννηθεὶς καὶ τραφεὶς, Ἀθήνῃσι καὶ ἐπολιτεύσατο, καὶ δημόσιον ἦν Ἀθηναίοις ὄφελος ἡ Σωκράτους γλῶσσα καὶ τὰ Σωκράτους πράγματα· ὁ δὲ τὴν πατρίδα καταλιπὼν ἐς Ἰταλίαν ἀπέπλει ἵν' ἡγεμόνα τῆς Ἰταλικῆς αἱρέσεως αἰῶσι τοῖς ἑξῆς ἑαυτὸν παραθείη. Nonnunquam inverso ordine verba ponuntur. Homerus Od. Δ. 723.

Ἐκ πασέων ὅσσαι μοι ὁμοῦ τράφεν ἠδ' ἐγένοντο.

Schaeferus vir eruditissimus et diligentiae exquisitae τὸ ὕστερον πρότερον Melet. p. 16, apte defendit. Diderotus *Lettre sur les sourds et muets p.* 146. allegat Ciceronis verba: „*mors terrorque* civium „ac sociorum Romanorum:" et ait istas a naturali verborum ordine aberrationes nasci ex quaesita numerorum elegantia; potuisset addere, ex oscitantia negligentiaque scriptorum.

P. 19.

P. 19. ἐπὶ παιδείαν χρηματιστικὴν] Editi χρηματικήν. B χρημαστικήν. A ἐς π. χρηματιστικήν: inde locum correxi. Aristot. Pol. I. 2. 2. edit. Schneideri eamdem habet permutationem.

P. 19. ἐκδεχόμενος] CD ἐνδεχόμενος.

P. 19. φιλοσοφία ὠφελεῖ] ABC et Venetus σοφία: et hae voces alibi permutantur. Vide Platonem Phaedon. §. 45. Xenophontem Mem. I. 6. 2. Philostratum V. A. I. 7. p. 9. Synesius Cat. p. 305 A: οὔτε φιλοσοφίαν ἀπολίτευτον προελόμενος: ubi codex 1039. σοφίαν. Epist. 105. p. 249 B. οἶσθα δ' ὅτι πολλὰ φιλοσοφία τοῖς θρυλλουμένοις τούτοις ἀντιδιατάττεται δόγμασιν: Codex idem σοφία. Theophylactus Simoc. Q. p. 12. ἆρα μέχρι τούτου τὸ τῆς σοφίας εἴη μοι φροντιστήριον; Codices 993. 3044. φιλοσοφίας. Themistius Or. XX. p. 238. A. καὶ μὴν ὅσοι τοὺς μὲν λόγους αὐτοῖς συνείροιεν. καὶ ἀποστοματίζοιεν ἱκανῶς τοὺς ὑπὸ σοφίας παρηγγελμένους, τῶν δὲ ἔργων ἀμελοῖεν ὑπὲρ ὧν οἱ λόγοι: Codex Valesianus habet φιλοσοφίας et παρηγγελμένους, et quod praesertim notandum est αὐτοὺς pro vitioso αὐτοῖς. Nec mirum magis σοφὸς et φιλόσοφος permutari. Lucianus Lap. extr. συνεστιᾶσθαι τοιούτοις φιλοσόφοις: Codex 1041. σοφοῖς. Themistius Or. II. p. 26 A. ἀλλὰ σοφώτερος ἄρα ὁ Κωνσταντῖνος, ὡς ἔοικεν, ἀνδρὶ ξυμβαλεῖν φιλοσόφῳ ἢ Ἀλέξανδρος: Codex idem φιλοσοφώτερος: sed vulgata praestat. Ipsa quae praecedunt Themistii verba lacuna deformantur: ὅπου ἂν λάθῃ τὸ ῥεῦμα

τοῦτο αὐτομάτως τε καὶ ἄνευ πόνου ὑπὸ . . . ἐντεῦθεν ἀναγκαῖον ἐξοικίζεσθαι ἀρετήν: restitue ex eodem Codice ὑπορρυὲν, ἐντεῦθεν ἀ. ἐ. τὴν ἀρετήν. Permutantur apud eumdem scriptorem Or. II. p. 39. A. φιλοσοφία et φιλαδελφία: οὐ γὰρ ἀδικήσας τοὺς ἀδελφοὺς, ἀλλὰ τοὐναντίον τῷ μὲν συναλγήσας, τοῦ δὲ ὑπεραλγήσας, ὑπὸ τῆς ἄγαν φιλοσοφίας, μόνος ἐγκρατὴς ἐστι τῶν πατρῴων. Codicis lectio, φιλαδελφίας, recipienda videtur. Non omittam codicem etiam habere, τοῦ δὲ καὶ πάνυ ὑπεραλγ. Vidimus modo σοφὸς et φιλόσοφος inter se confundi; saepe σοφὸς et σοφιστὴς permutata invenies. Confer Schaeferum ad Dionys. p. 406: Schweighaeuserum ad Athen. XII. p. 464. Philostratus V. S. I. 25. 10. p. 542. διαμαρτάνουσι μὲν τοῦ ἀνδρὸς φάσκοντες αὐτὸν τὰς μὲν ἐπιφορὰς ἄριστα σοφῶν μεταχειρίσασθαι, τὰς δὲ ἀπολογίας ἧττον: codex 1696 ex correctione σοφιστῶν, quod maluerim. Synesius Ep. 135. p. 272 C. ταῦτ' ἄρα καὶ ἡ ξυνωρὶς τῶν σοφῶν Πλουταρχείων: codices quatuor σοφιστῶν.

P. 19. προσκυνῶν] Forte προσκυνῶ. Vulgata tamen defendi potest. Aedesius ipso reverentiae suae erga patrem gestu, προσκυνῶν, firmat quod dixit, οὐ μικρά. Huetius, qui pro φιλοσοφία proposuit pessimam conjecturam φιλόσοφος, huc refert προσκυνῶν.

P. 20. ὅλον ἐπιδοὺς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρειν ἐς τὴν] Editi ὅλος. Recepi ὅλον ex AB. C ὅλου. BC φέ-

ρειν

φοντες τὴν. Wernsdorfius ad Him. p. 239. proponit ἀπολαβὼς: sed audiendus non videtur. Eumdem de φέρων hic agentem laudare debebam cum supra p. 158. hanc formulam illustrarem.

P. 20. τὸν παῖδα] CD sine articulo.

P. 20. πείρᾳ] Editi πεῖραν. AB πειρά. Scripsi πείρᾳ, sensu jubente.

P. 20. ἐξεκρέματο τῶν λόγων] P. 51. ἐξεκρέματό τε τοῦ ἀνδρός. P. 56. ἐξεκρέματο τῆς τοῦ ἀνδρὸς συνουσίας. P. 115 μαντείας ἐξεκρέματο πάσης. Confer Carpzovium specim. p. 16. Albertum obss. Philol. p. 198. et notam meam ad Philostr. Her. p. 561.

P. 20. Αἰδέσιός τε ἐγένετο] Videtur deesse epithetum.

P. 20. ἀπόδιον] BCD ἀπόδιον. Mox post Αἰδέσιος addidi αὐτὸς ex A. In Veneto lacuna est inter Αἰδέσιος et διά.

P. 20. καταστρέφων] B καταξρέφων: sic.

P. 20. τὰ δὲ] Post τὸ μὲν et exspectabam τὸ δὲ — τὸ τῶν ὁμιλητῶν ἄριστον, ut p. 55. τό τε κρεῖττον τῶν βουλευτηρίων.

P. 20. μυστηριώδη — ἐχεμυθίαν] Venetus: ἐχεθυμίαν, ut Plantinus. P. 72. σιωπῆς καταχεχυμένης μυστηριώδους. Philostratus V. A. I. 15. ὥσπερ ἐν μυστηρίοις ἐσιώπων.

P. 20. ἐπιῤῥεπὲς ἦν καὶ συνεκέκλιτο] P. 22. ἐγκεκλικὼς πρὸς τὴν ἡδονὴν τὸ θέατρον. P. 29. πρὸς τὴν εὔνοιαν αὐτῶν ὁ βασιλεὺς ἐπεκλίνετο. P. 42. ὁ πρὸς τὴν

τὴν πλανωμένην καὶ ἄτακτον ἄτην ἐπικλίνων βίος. Adde loca p. 55. 78. 93. Lucianus Cont. 21. Diogenes Laert. praef. 20. Achilles Tat. V. 22. πρὸς ἑτέραν ἀποκλίνειν γυναῖκα. Plutarchus t. II. p. 11. D. ἀμφίδοξός εἰμι καὶ διχογνώμων, καὶ τῇδε κἀκεῖσε κλίνων ὡς ἐπὶ πλάστιγγος πρὸς οὐδέτερον ῥέψαι δύναμαι.

P. 20. τῶν ἀληθεστέρων] Hunc locum recte contra Hanckium explicat Fabricius B. Gr. t. 7. p. 538. de interioribus philosophiae et theurgiae mysteriis.

P. 20. διετάθη] B. διετέθη.

P. 22. καταλιπόντος τὸ ἀνθρώπειον] Vide notam p. 196.

P. 20. πρόφασίν τε καὶ φορὰν] De voce φορὰ confer notam ad Philostr. Her. p. 571.

P. 21. ἀκοῦσαι καὶ ἰδεῖν ἄπιστον] P. 20. ὡς δὲ εἶδέ τε τὸν ἄνδρα καὶ ἤκουσε λέγοντος. Haec verba ἀκούειν et ἰδεῖν vel ὁρᾶν frequenter opponuntur. Themistius Or. VI. p. 75 C. ἀντιδέδωκας ἕτερον σῶμα, καὶ ὁρᾶν πλείω καὶ ἀκούειν καὶ δημιουργεῖν ἅμα ἐν τοῖς μακρὰν διῳκισμένοις, καὶ δικάζειν ἐν ταυτῷ Σύροις καὶ Βρεταννοῖς. Opportune pro δημιουργεῖν codex Parisinus 2988. obtulit δημηγορεῖν, in hoc consentiens cum Valesiano. Achilles Tat. II. 18. ἡμῶν δὲ οἱ μὲν ἔφυγον, οὐδὲν οὔτε ἰδόντες οὔτε ἑωρακότες, οἱ δὲ ἅμα τε εἶδον καὶ ἐβόων. Bodenus credit interpretem, quod verterit *ea re neque visa neque*

quit audita, in suo codice habuisse ἀκηκοότες pro ἑωρακότες: sed potuit sic vertere e conjectura. Equidem in Veneto codice nihil varietatis reperi. Caeterum non facile interpreti paruerim. Ex inspecto loco patet fugientes non potuisse non *audire* tumultum. Sed quae fuerit caussa, potuerunt ignorare: inde malim pro ἰδόντες legere εἰδότες. Sic apud Libanium t. 1. p. 2. Reiskius e codicibus ἰδόντι pro εἰδότι restituit, probante Wyttenbachio Bibl. Cr. III. 2. p. 82. Rutilius Lupus I. 13. „Simul et *oculis et auribus* scelus illius usurparent:" ubi vide Ruhnkenium.

P. 21. ῥηγνύμενοι τῷ φθόνῳ.] Lucianus Tim. 40. ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου: ubi Hemsterhusius.

P. 21. Κερκώπων] De fabula confer Erasmum Ad. II. 1. 43. et Lexicum Coislinianae Bibliothecae p. 610.

P. 21. τὴν ἄλογον] Huetius censet λείπειν τι. H. Valesius in notis manuscriptis conjicit καί τινα λόγων. Sed nihil deesse videtur vel mutandum.

P. 21. ὥσπερ οὖν — ἐξευρημένων.] AB ὥσπερ οὖν ὁ ἐπί. Editi, μέθη καὶ παραφροσύνη καὶ τὸ .... ἀνειμένον .... ἐξευρημένον: sententia prorsus hiulca et laborante. Scripsi ex conjectura μέθῃ καὶ παραφροσύνῃ καὶ τῷ .... ἀνειμένῳ. ABCD dederunt ἐξευρημένων. Receptis his lectionibus sententia procedit, non perspicua multum nec apte constructa,

ta, ſed quae tamen poſſit Eunapiano ſtylo digna videri.

P. 21. *περιπατοῦν ἄγαλμα σοφίας*] Hunc locum admovebam Philoſtrati verbis ſimilibus Her. p. 172. *ὁ Πρωτεσίλεως ἄγαλμα πολέμου καλεῖ αὐτόν.* Non abludit Marinus V. Pr. 15. p. 84. *οἱονεὶ προτύπωμα σωφροσύνης οὗτος τοῖς ἄλλοις γιγνόμενος.* Confer ſupra p. 155.

P. 22. *τὰ ἐπὶ τῆς σκηνῆς κινήσας ὑπορχήματα*] Editi *ὑπό.* Recepi conjecturam Huetii et Corayi. Salmaſius quoque his utens H. Aug. p. 498 B, ubi de *ὑπορχήμασιν* agit, *ἐπὶ* ſcribit. Erunt, quibus *ἀπὸ* magis placeat. Locutiones *ἐπὶ* et *ἀπὸ σκηνῆς* egregie illuſtrarunt Schaeferus Mel. p. 27. et Baſtius Epiſt. Crit. Append. p. IV. ſq.

P. 22. *ψυλλῶν πηδήματα καταμωκώμενος*] Sic AB, rectius quam editiones, quae habebant *καταμωκόμενος.* Tacite mendum ſuſtulit, haec verba afferens ad Luciani Prom. 6. *ψυλλῶν πηδήματα διαμετροῦντας*, Hemſterhuſius, cujus et aliorum interpretum vide notas, Eunapium optime illuſtrantes. Auctor Philopatridis p. 12. *οὐκ ἔσθ' ὧδε μετρεῖν τὰ ψυλλῶν ἴχνη.* Ariſtophanis locus eſt Nub. 144. — Apud Achillem Tatium II. 20. Bodenus edidit *καταμωκᾷς μου καὶ τοὔνομα*, rejecto Commelini *καταμωμᾷς*, quod nusquam hoc verbum offendere meminerat. Debebat ſaltem ſcribere *καταμωκᾷ.* Venetus codex habet *καταμωμᾷ*, quod eſt omni-

omnino recipiendum. Bodenus haec amat activa barbara. Capite sequenti, cum Salmasius bene edidisset, *τί με μάτην αἰτιᾷ;* reposuit *αἰτιᾷς*, e libris, ut ait, et editione prima. Certe Venetus habet *αἰτιᾷ*.

P. 22. *γραφὴν εἰς ἐκείνην ἐτόλμησαν*] Pro *ἐκείνην* recepi Junii conjecturam *ἐκεῖνον*. Modo dixit: *οὐκ ἄν τις ἐτόλμησε κατηγορίαν καὶ γραφήν.* — Brunckius ad Nubes, Aristophanem absolvere tentat, quod XXIII. anni intercessérint inter Nubium primam commissionem et Socratis condemnationem; et ante eum iisdem ad refellendum Eunapium rationibus usus fuerat Carpentarius vitae Socratis prooemio extremo.

P. 22. *οὐδὲν ἔτι λαμπρόν*] Hoc non satis ex vero dictum esse ait Wesselingius ad Diod. I. p. 673.

P. 22. *οὕτω καὶ τότε συνορᾷν ἔξῆν τὸ κατὰ Σώπατρον ἐπιβούλευμα*] Fere credo sententiam absolvi et perfici in voce *ἐξῆν*, verbaque caetera lemma esse olim ad marginem libri adscriptum, nunc in textum ipsum delatum, quod fit saepissime.

P. 22. *Κωνσταντινούπολιν τὸ ἀρχαῖον Βυζάντιον*] Ammianus Marc. XXII. 8. p. 308. „*Constantinopolis vetus Byzantium.*" Vide Valesium p. 42.

P. 22. *ὑποκομπεῖαν*] ABCD *σποκομπίαν*. Confer Dorvillium ad Char. p. 446.

P. 2 . *τὸν μαθόντα*] Sic Commelinus pro Plantini *μετεθύον*, nec aliter conjecit Junius. In hoc ad-

adquievi. CD μεταθύοντα. Mox, σπάνις ἦν τοῦ μεθύοντος ἐπαίνου.

P. 22. χηρώσας] Editi χειρώσας. Bastius meus Epist. crit. p. 65. ex A jam firmavit Wyttenbachii, Toupii, Wesselingii (quem vide ad Herod. p. 475.) conjecturam certissimam χηρώσας; hancque lectionem inveni in B. Aristoteles Athen. XV. 51. in carmine celebri de Virtute:

σᾶς δ' ἕνεκεν Φιλίου μορφᾶς
καὶ ὁ 'ταρνέως ἔντροφος
ἀελίου χήρωσεν αὐγάς.

Malim αὐγάς quam αὐγᾶς: nam prius audacius esse videtur et λυρικώτερον.

P. 22. παραβλυζόντων κρχιπάλης ἀνθρώπων] Junius proponit κραιπάλας, sed Huetius: „ γρ. κραι-„ πάλης. Παραβλυζόντων κραιπάλης, quemadmo-„ dum apud Homerum οἴνου ἀποβλύζων." Verum in loco Homerico, Il. I. 490. οἴνου cum ἀποβλύζων non jungitur:

πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα
Οἴνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ.

Sic distinguunt quas videre licuit editiones: nec tamen Huetiana divisio displiceret; quanquam Athenaeus XV. 2. ἀποβλύζειν posuit sine regimine: καθάρσεως ἕνεκα τοῦ στομάχου πίνοντες ἄμυστιν ἀποβλύζουσιν. Quidquid id est, Eunapius imitatus est Philostratum Icon. I. 22. κεῖται παραβλύζων τοῦ οἴνου ἐν τῷ ὕπνῳ.

P. 23.

P. 23. τοῦ πολλάκις συμβαίνοντος κατὰ τὴν ὡρῶν φύσιν συμβάντος, ὅ, τε δῆμος ὑπὸ λιμοῦ παρεθέντες] Edebatur: τοῦ π. ἐμβαίνοντος κατὰ τὴν ὀρῶν φ. σ. ὅτι δῆμος ὑ. λ. παραθέντες. Ad Philostratum Her. p. 400. jam monui A habere συμβαίνοντος et ὡρῶν, Huetiumque conjecisse ὅ, τε. Addam Wyttenbachium quoque proposuisse συμβαίνοντος, et B obtulisse ὡρῶν et ὅτε, quod postremum legitur et in Veneto. Παρεθέντες, quae est optima Toupii conjectura, firmavi olim, firmavetatque ex codice A Bastius, quem vide Epist. Crit. p. 138, collato Schaefero Mel. p. 86. Noster p. 84. οἱ δὲ ἀντίτεχνοι διὰ φθόνον παρεθέντες ἔκειντο. Bernardus in vita Reiskii p. 206. sic locum corrigebat: καὶ τότε δὴ τούτου πολλάκις κ. τ. ὡρῶν φ. συμβάντος (vel συμβαίνοντος), ὅτι δ. ὑ. λ. παραθέντες. Quod est vix necessarium, φύσιν ὡρῶν illustrabo ex Nicephoro Greg. XI. 11. p. 347 C. φύσεις ὡρῶν καὶ ϛοιχείων καινοτομῶν.

P. 23. κατεῖχεν ἀθυμία] Plantinus et Venetus non habent ἀθυμία. Philostratus Her. p. 54. ἀθυμία μὲν οὖν αὐτίκα τὸν ἀθλητὴν ἴσχεν.

P. 23. εὑρηκέναι καιρὸν ἡγούμενοι κάλλιϛον] Aristaenetus I. 2. κατέβημεν καιρὸν εὔκαιρον εὑροῦσαι, λαβοῦσαι. Doctus editor Valckenaerianorum opusculorum t. 2. p. 169. putat λαβοῦσαι variam esse posse lectionem, temere in textum intrusam; sed Bastius meus, vir eruditissimus Epist. crit. p. 261. hoc participium optime defendit. In isto lusu

verborum καιρὸν εὔκαιρον, habuit centographus ille quos imitaretur. Herodianus I. 9. §. 6. τότε καιρὸν εὔκαιρον ἔχοντες. V. 8. §. 8. καιρὸν εὔκαιρον καὶ πρόφασιν δικαίαν νομίζοντες. Achilles Tat. VIII. 10. καιρὸν τοῦτον νενόμικεν εὔκαιρον μοιχείας. Sosipater Athenaei IX. 22. §. 23.

ἵνα τῷ λαλεῖν λάβωμεν εὔκαιρον χρόνον:

qui certe pro χρόνον scripsisset καιρὸν, ni fuisset metro coactus. Eusebius V. C. I. 20. καιρὸν εὔθετον ἀναμένοντες.

P. 23. κατακοπῆναι κελεύει] Huetius: „vide „Suidam in Σώπατρος." — Vide infra p. 222.

P. 23. θᾶττον ἢ ἐλέγετο] Locutio proverbialis similis Alciphroneae III. 3. λόγου θᾶττον. Heliodorus VIII. 8. p. 324. ὀξύτερον ἢ ὥστε εἰπεῖν. Euripides Hipp. 1186. θᾶσσον ἢ λέγοι τις: ubi Valckenarius nonnullas adfert ejusdem modi formulas hyperbolicas. Et ipse nonnullas addam, cum ad manus habeam. Herodianus III. 14. §. 7. παντὸς λόγου καὶ ἐλπίδος θᾶττον. Synesius ep. 51. θᾶττον ἢ λόγος. Diodorus t. 2. p. 529. θᾶττον ἤπερ τις ἤλπισε. Noster p. 81. ὁ δὲ θᾶττον ἦλθεν ἐλπίδος. p. 115. οἱ δὲ παρῆσαν θᾶττον ἢ κληθῆναι. Aristaenetus I. 5. θᾶττον νοήματος: cum nota Abreschii. Nonnus Paraphr. 20. 96. ὡς πτερὸν ἠὲ νόημα: cum nota Nansii, collatis Heinrichio ad Hes. sc. 222; Schwebelio ad Onos. p. 14. et Jacobsio ad Anth. t. 6. p. 203. Longus III. p. 84. θᾶττον πτεροῦ. Philostratus V. A. III. 17. p.

109.

109. πολλῷ θᾶττον ἢ οἱ ταχεῖς τῶν ὀρνίθων. Euripides Iph. T. 92.

Θόας ὃς ὠκὺν πόδα τιθεὶς ἴσον πτεροῖς,

Εἰς τοὔνομ' ἦλθε τόδε, ποδωκείας χάριν.

Aristides Rom. Encom. p. 206. πάντα δὲ ἐξ ἐπιτάγματος καὶ νεύματος τελεῖται ῥᾷον ἢ τις ἂν χόρδην ψήλειε. Themistius Or. XIV. p. 181 A. σκιᾶς ἀθροώτερον ἠφανίσθη. Heraclides Alleg. 17. θεὰ παντὸς ὀξυτέρα τάχους. Tryphiodorus 324. ἐπέδραμε θᾶσσον ἐϊσοῦ: vide ad Anth. t. 12. p. 233. Jacobsium, cujus meminisse vir doctiss. poterat ad Heliod. p. 138. Philostratus Her. p. 46. θᾶττον ἢ καταμῦσαι: ubi Euripidem Bacch. 785. apte allegans, oblitus fueram Valckenarii ad Hippol. p. 289. eamdem instituentis comparationem. Lycii ad Brutum epist. 24. καί σοι τάχιον ἐλπίδος νικᾷν συμβαίνοι, καὶ ἡμῖν δὲ ῥᾴδιον ἐπιταγῆς ὑπουργεῖν. Codex 1038. βράδιον habet pro ῥᾴδιον: unde forte legendum μὴ addito, καὶ ἡμῖν δὲ μὴ βράδιον: sed potest ῥᾴδιον teneri; est etiam, ni fallor, acutius et sophistico stylo aptius. De his formulis adi praeterea Martinum V. L. I. 4. et Huetium in Huetianis p. 142., qui Virgilium Aen. I. 321. corrigens, nesciebat sua jam occupasse Rutgersium Venus. Lect. c. 6. p. 264.

P. 23. 'Αβλάβιος ἔπαρχος μὲν τῆς βασιλικῆς αὐλῆς] Zosimus II. 40. ἀνῃρέθη δὲ τότε 'Αβλάβιος ὁ τῆς αὐλῆς ὕπαρχος, τῆς Δίκης ἀξίαν αὐτῷ ποινὴν ἐπιθείσης, ἀνθ' ὧν ἐπεβούλευσε θάνατον Σωπάτρῳ

τῷ φιλοσόφῳ, φθόνῳ τῆς Κωνσταντίνου πρὸς αὐτὸν οἰκειότητος: ubi Reitemeierus. Ammianus Marc. XX. 11. p. 255. „Olympiada *Ablabii* filiam „*praefecti quondam praetorio* ei copulavit con„jugem." Haec loca indicabat Huetius. Zosimus ὕπαρχος, Noſter vero hic et ubique ἔπαρχος, quod idem eſt. Vide Valeſium ad Euſeb. V. C. IV. 1.

P. 23. ὑπὸ Σωπάτρου δὲ παρευδοκιμούμενος ἀπήγχετο] Ex A recepi δέ. Huetius ἀπήγχετο interpretatur: „Qui a Sopatro ſplendore ſuperatus „ſuffocabatur, vel potius, quem Sopatri ſplen„dor ad ſuſpendium, reſtim adigebat." Wyttenbachius vertit: „invidia rumpebatur." Junius propoſuit ὑπήρχετο, barbare, ni fallor.

P. 23. διάφορον οὐδέν] Sic ſcripſi ex A pro edito δύσφορον. BCD δίσφορον.

P. 24. τὸ καλούμενον μεθ' ἡμᾶς συντεταμένων] Locus corruptus. Junius conjicit Μενδήσιον pro μεθ' ἡμᾶς, vel Μένουθις. Huetius Μενδήσιον στόμα τεταμένων. Ex codicibus nihil praeſidii. In A literae ſunt evanidae, et B habet μεθ' ὑμᾶς, inutili variatione. Exſpectemus meliores codices.

P. 24. παρελθών] De hoc verbo vide notam ad Philoſtr. Her. p. 483.

P. 24. παρελθὼν δὲ ὅμως] Sic ſaepe Noſter ὅμως ponit poſt inſerta verba per parentheſim. p. 64. ὁ δὲ παρῆλθε μὲν (——) παρελθὼν δὲ ὅμως. p. 81. κατελθὼν ὁ Προαιρέσιος (——) κατελθὼν δὲ ὅμως.

Ad-

Adde p. 82. 87. Alibi per δὲ interruptam fententiam redorditur. P. 72. ἐμβοήσαντος (——) ἐμβοήσαντος δέ: alibi per οὖν. P. 59. ἦν μὲν γὰρ ὁ Κλέαρχος . . . . . τῆς οὖν Ἀσίας ἁπάσης κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ὁ Κλέαρχος ἐπεστάτει. De his fententiarum per intercedentia divifarum nexibus plura dabit Abrefchius L. A. p. 58.

P. 24. εἰς τὸ πολυτελέστερον ὠθεῖται τῶν καπηλείων] p. 78. πρὸς τὸν Οὐλπιανὸν ὠσθείς. P. 32. πρός τι χωρίον συνωθοῦνται. AB καπηλείων, quod recepi loco καπηλίων. Mox, ἡ δὲ προεστῶσα τοῦ καπηλείου: Plantinus habebat καπηλίου, quod mutavit Commelinus, et in ABCD eft καπηλείου. P. 66. πολὺ τὸ καπηλεῖον ἐργάζεται. Synefius Ep. 32. ἐν τηλίᾳ καὶ κύβοις καὶ καπηλείοις καλινδηθείς: ubi loca notanda funt fcholiorum ineditorum, quae defcribere non gravabor. Τηλίᾳ] κοσκυνηγύρῳ. (Sed lege κοσκινογύρῳ, ut apud Scholiaftem Pluti Dorvillianum 1038.) Τηλία, τράπεζα ἐφ' ἧς ἐκύβευον καὶ τὰς (lege τοὺς) ὄρνις πυκτεύειν οἱ κυβεύοντες παρεσκεύαζον. Ἄλλως: ἐφ' ᾗ ἐκύβευον, καὶ ἀνατρεπομένης τοὺς ὄρνιθας πυκτεύειν παρεσκεύαζον. Confer Suidam in Τηλία, cum Toupio t. 2. p. 245; Brodaeum ad Aefchinem Tim. p. 78. Reiskianae; lexicon allegatum a Ruhnkenio ad Tim. p. 80. A Baftio meo accepi loca duo inedita Lexici Rhetorici inediti: Κυβευτήριον καὶ Τηλία: τόπος ἐστὶ τὸ κυβευτήριον εἰς ὃν συνερχόμενοι κυβεύουσιν· ἡ Τηλία δὲ σανὶς ἀλφιτοπολικὴ (l. ἀλ-

φιτοπωλικὴ) πλατεῖα προσηλωμένας ἔχουσα κύκλῳ σανίδας, τοῦ μὴ τὰ ἄλφιτα ἐκπίπτειν, καὶ ἐπ' αὐτῆς οἱ κυβεύοντες παίζουσιν. — Τηλία· ἤτοι ξύλινόν τι ἐφ' οὗ ἔπαιζον οἱ κυβεύοντες, ἢ πλέγμα τι ψιαθῶδες στρογγύλον ἐφ' οὗ συνέβαλλον τοὺς ἀλεκτρυόνας. Notandum adjectivo ἀλφιτοπωλικὸς carere lexica. Synesii locus potest firmare Damascii editam lectionem apud Photium Bibl. p. 1068, ἐν πάσῃ κυβείᾳ καλινδουμένην; margo notat variantem ὑηνείᾳ.

P. 24. ξηρός τε εἶναι] Potest conferri Theocritus I. 50.

τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν
Φατί, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.

P. 24. ἠρτυμένον] Hic esse videtur vinum aqua mixtum, et quidem calida; nam mox cauponaria Aegyptium hominem relinquit πρὶν τὸ θερμὸν ὕδωρ ἐπιβάλλειν.

P. 24. προθεμένης — καταχεομένης] CD προθέμενος — καταχεόμενος.

P. 24. ἐπὶ ταῖς ᾠδῖσιν — ἀφίκοιο] Editi: ἐπὶ τρεῖς ᾠδῖσιν ἡ φίλη καὶ συγγενής· καὶ γὰρ οὕτως ἔχειν, εἰ μὴ θᾶττον ἀφίκοιεν. Stephaniana ἔχεν. AB ταῖς dederunt, quod jam conjecerat Wyttenbachius. Εἶχεν habui ex AB, ἀφίκοιο ex A, Wyttenbachiusque ita legere jusserat. CD ἀφίκοιτο, quod non est malum, et posset cum ἔχειν stare; sed praetuli lectionem codicis A optimi. Interpositis parentheseos signis, nulla est obscuritas relicta.

P. 24. συντελέσασά γε] CD συνετέλεσά γε. — Mox

Mox pro παρὼν, B περὶ, et pro κατέλαβε, CD κατέβαλε.

P. 25. βραδυτῆτος] Sic codices. Apud Artemidorum II. 12. p. 155. video scriptum βραδύτητας, et V. praef. βραδύτητος. De accentu hujus vocis nonnulla adnotavi ad Philostr. Her. p. 335. Confer Corayum ad Isocr. p. 51.

P. 25. ἐδίψησεν] Artemidorus I. 66. p. 93. τὸ μὲν γὰρ διψᾶν οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ἐπιθυμεῖν: ubi Reiffius. Eodem sensu verbum usurpavit Noster p. 108. Synesius Ep. 98. πῶς οἴει με διψῶντα ταῖς ἡδίσταις ἐπιστολαῖς ἐντετυχηκέναι. Eumathius X. p. 389. ἡ ψυχή μου διψᾷ σε, καὶ ὡς καλλιῤῥόου πηγὴν ζητεῖ σε τὸ στόμα μου: ubi Gaulminus. M. Antoninus II. §. 3. τὴν δὲ τῶν βιβλίων δίψαν ῥῖψον. Athenaeus X. 43. illustria praebebit exempla. Vide plurima apud Philologos sacros ad haec Matthaei V. 6. μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην: Heraldum ad Mart. I. 31: Abreschium L. A. p. 244: Jacobsium Anth. T. I. p. 26. Apuleius Met. I. p. 15. „*Sititor* alioquin novitatis": ubi Oudendorpius, quem vide et p. 6. Verbum διψῶ forte est dandum Meleagro 18, ubi pro ψυχρὸν ὕδωρ νίψας varie et docte, sed non vere correcto, proposuerim ψ. ὕδωρ διψῶ. Judicent elegantiores.

P. 25. ἐπελθὸν] „quod animum subibat." CD ἀπελθὸν, male. Confer de hoc usu verbi ἐπελθεῖν Valckenaerium ad Phoen. 1378. Graecissat auc-

auctor epigrammatis Latini Anth. VI. 71.
„ Cum fici *tibi* suavitas *subibit* etc."

P. 25. τὸ τοῦ σώματος] B sine τό.

P. 25. βασιλέα τέτοκε] Similem prorsus historiolam de Nostradamo narrant, quam quaere, si tanti esse putas, apud Boursaltium *Lettr. Nouv.* p. 335. *Edit.* 1721.

P. 25. παίγνιον — Τύχης] Confer adnotata ad Philostratum Her. p. 476. Et Secundus p. 636. hominem vocat Τύχης παίγνιον. Codex 2991 A. non parum ab edita Secundi lectione recedit. Hunc locum de homine sic impressum legere est: Τί ἐστιν ἄνθρωπος; νοῦς σεσαρκωμένος, πνευματικὸν ἀγγεῖον, αἰσθητικὸν οἴκημα, οἰκητήριον ὀλιγοχρόνιον, ἐπίπονος ψυχὴ, τύχης παίγνιον, φρόντισμα χρόνου, ὠστεωμένον ὄργανον, κατάσκοπος βίου, φωτὸς ἀποστάτης, γῆς ἀπαίτημα. Codex vero sic: Τί ἄνθρωπος; πνευματικὸν ἀγγεῖον, αἰσθητηρίων χώρημα, ψυχῆς οἰκητήριον, ὀλοχρόνιον φάντασμα, ὀστεομένον ὄργανον, κατάσκοπος βίου, ἀπαράμονον ἀγαθὸν, γῆς ἀπαίτημα, ἕως καιρὸν νεκρός. In ὀλοχρόνιον, quod est vitiosum, notanda permutatio vocum ὅλος et ὀλίγος. Mox legerim ὀστούμενον. Bastius proponit ἕως καιροῦ, *post certum tempus*, quasi διὰ χρόνου, διὰ καιροῦ τινός.

P. 25. ὥστε — ὥστε] Prius pendet a τοσοῦτον, posterius ab οὕτω: quod non minimam parit styli asperitatem.

P. 25. αἰτίαν — τῷ τότε βασιλεύοντι] Plantinus, τῷ

τῷ τε βασ. Huetius proponit, τῷ τότε, quod legitur in Commeliniana et Stephaniana. Codices mei τῷ τότε. Wyttenbachius, qui hanc sententiam interpretatus est in Epistola et in notis ad Selecta p. 400. prima vice legit, δήμῳ καὶ τῷ τότε β., altera, δημῷ, τῷ τε βασ., vertitque loco priore: „ Sopatrum interfecit Socraticae similem causam „ ei inferens, at Constantino tanto plus adferen„ tem ignominiae, quantum rex ab indomita ple„ be differt:" posteriore autem: „ Ablabius in„ terfecit Sopatrum criminis condemnatum: cujus „ criminis accusatio multo majorem habet stupo„ ris significationem, quam Atheniensium adver„ sus Socratem crudelitas: ac tanto quidem ma„ jorem, quanto regem temerariae plebi praestare „ decet." Equidem a viro longe doctissimo dissentire audeo, servatoque codicum τότε, sic verba capio: Nempe hanc in Sopatrum accusationem fuisse absurdiorem veteri illa in Socratem, quippe quae Socrati fuerit illata per temerariam plebem tunc temporis quasi regnantem. Planius dixisset: ὥσπερ ἀτάκτου δήμου τοῦ τότε βασιλεύοντος. Sed nonnunquam dativus ponitur absolute, ut Latinorum fuit mos. Athenaeus I. 39. Τέλεσις δὲ, ἢ Τελέσης, ὁ ὀρχηστοδιδάσκαλος, πολλὰ ἐξεύρηκε σχήματα, ἄκρως ταῖς χερσὶ τὰ λεγόμενα δεικνυούσαις. Plutarchus Conf. §. 28. ἔχομεν γὰρ τὸ ζῆν, ὥσπερ παρακαταθεμένοις θεοῖς ἐξ ἀνάγκης: ubi Editor praestantissimus dativum esse absolutum ad-

notavit, pro genitivo. In Nostro p. 109. τοῖς πρώτοις θεωμένοις absolute posita sunt. Porphyrius V. Plot. c. 2. τελευτῶντι δὲ αὐτῷ, ἐγὼ μὲν ὁ Πορφύριος ἐτύγχανον ἐν Λιλυβαίῳ διατρίβων.

P. 25. ἐν τοῖς περὶ ἐκείνου] Non magnopere desiderandum est hoc Eunapii opus, si Suidae judicio credimus: Κωνσταντῖνος ὁ μέγας Βασιλεὺς, περὶ οὗ γράφει Εὐνάπιος φλημνάφους, καὶ παρῆκα αὐτοὺς αἰδοῖ τοῦ ἀνδρός. Historiam suam non semel in hoc superstite libro memorat Eunapius: loca collegit Jonsius H. P. III. 17. §. 4. ubi quoque plura huc pertinentia legere est.

P. 25. διαδεξάμενος δὲ] Addidi δὲ ex conjectura. Particulam loci ratio postulare videbatur.

P. 25. ἀκριβέστερον] B ἀκριβέστατον. Confer p. 195. de hac permutatione. Infra p. 112. in eadem periodo scripsit τὰ κάλλιστα καὶ γλυκύτερα τῶν μελῶν jungens comparativum simul et superlativum.

P. 25. εἰς τὴν ἑῴαν] Editi εἰς τὴν νεβίαν. Junii conjectura Νεσίβιν, placuit Spanhemio ad Jul. p. 161. Sed Codices ἑῴαν dederunt, excepto Veneto, in quo ἴβιαν. Eusebius V. C. I. 48. περὶ τῶν κατὰ τὴν ἑῴαν τρυχομένων ἐθνῶν. Philostratus V. S. II. 11. p. 591. Ἀκύλας ὁ ἐκ τῆς ἑῴου Γαλατίας. Olearius pravo fretus Hesychii loco textum sincerum esse putat; siletque Toupius Em. 4. 222. Sed Valesius Em. 3. 10. optime conjecit ἑῴου, quod inveni in codice 1696.

P. 26. ἑταιρικὸν] Vir doctus ad marginem libri

C adſcripſerat: „ interpres [Iunius] vertit: *aliosque adminiſtratores ſurrogat:* quod non placet. Ego potius exiſtimem pro praetoriana aliam praefecturam Ablabio delatam dicere Eunapium. Et ſane ἑταιρικὸν ad milites refertur; ut apud Polybium libr. 2. p. 42. [c. 17. §. 12.] ubi de Galatis: περὶ δὲ τὰς ἑταιρείας μεγίστην σπουδὴν ἐποιοῦντο, διὰ τὸ καὶ φοβερώτατον καὶ δυνατώτατον εἶναι παρ' αὐτοῖς τοῦτον, ὃς ἂν πλείστους ἔχειν δοκῇ τοὺς θεραπεύοντας καὶ συμπεριφερομένους αὐτῷ: ubi ἑταιρείας expono συστήματα." Equidem in Polybii loco ἑταιρείας expoſuerim illas clientelas, de quibus Tacitus G. 12. „ Eliguntur in iisdem conciliis et principes, qui jura per pagos vicosque reddunt. Centeni ſingulis ex plebe *comites*, conſilium ſimul et auctoritas adſunt. 13 .... Nec rubor inter *comites* aſpici .... magnaque et *comitum* aemulatio, quibus primus apud principem locus; et principum, *cui plurimi et acerrimi comites. Haec dignitas, hae vires, magno ſemper electorum juvenum globo circumdari, in pace decus, in bello praeſidium. Nec ſolum in ſua gente cuique, ſed apud finitimas quoque civitates id nomen, ea gloria eſt, ſi numero ac virtute comitatus emineat.*" Ad rem: Noſtri verba potius ſic interpretarer: „ alios circa ſe ſocios." Pro αὐτὸν, tunc voluerim αὑτόν.

P. 26. τὰ περὶ Βιθυνίαν χωρία πάλαι — ἔχοντα] Edi-

Editi τὰ π. Βιθυνίᾳ πάλαι: quod correxi ex AB et Veneto. Sed deest insuper aliquid ad loci integritatem. Forte legendum, ἀμφὶ τὰ περὶ B. χωρία.

P. 26. βασιλικάς τε καταφυγὰς] Gallice ad verbum: „des *retraites* royales." Et Hispani reges villam habent vocatam, *el buen retiro.*

P. 26. διέτριβεν ἐν ἀφθόνοις] Cum Plantinus omisisset ἐν, Junius conjiciebat ἀφθόνως. Sed praepositionem restituit Commeliniana, faventibus codicibus. Demosthenes Ctes. p. 541. Aug. ἐν ἀφθόνοις τραφείς. p. 449. ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀφθονωτέροις καὶ εὐωνοτέροις διήγαγεν ὑμᾶς. Julianus Or. I. p. 8 D. ἐξ ὧν ὑπῆρχε τῇ πόλει μὲν ἐν ἀφθόνοις εἶναι. Porphyrius V. Pyth. 10. βιοῦντα δ' ἐν ἀφθόνοις. Callimachus ep. 43.

Τὴν Φρυγίην Αἴσχρην, ἀγαθὸν γάλα, πᾶσιν ἐν ἐσθλοῖς
Μίκκος καὶ ζωὴν οὖσαν ἐγηροκόμει.

P. 26. ἀποδιδόναι] B ἀποδοῦναι.

P. 26. καὶ ὃς μάλα] Sic scripsi ex AB pro ὡς. Adnotator ad librum C: „malim ὃς, id est, αὐτός:" ad librum D: „ὃς praestat, id est, αὐτός." Infra p. 224. similis est permutatio.

P. 26. φοβερὸς — ἔφασαν] CD φοβερὸν — ἔφησαν. Mox B, αὐτοὶ τὰ μέν.

P. 26. τῇ γνώμῃ διῃρμένος] Haec est Plantini lectio optima, quam deinde male mutavit Commelinus in διῃρημένος, cui favent CD. Et AB recte διῃ-

διῃρμένος. Jamque διῃρμένος legendum monuerat Heynius, teste Bastio Epist. Crit. p. 255. et Append. p. 56. ubi de διαίρειν et διαιρεῖν confusis agit. Exemplis, quae ibi dedit vir doctissimus formulae διαίρειν τὸ στόμα, plurimis duo nunc mihi liceat addere. Theodorus Prodr. Rhod. I. p. 34.

Χείλη πεταννὺς καὶ διαίρων τὸ στόμα.

Synesius Dion. p. 55 D. διάραντα μόνον, ὥσπερ ἀνδριάντα, τὸ στόμα καὶ τὴν χεῖρα: vide Petavium. Codex 1039. habet διαίροντα. Memini loci Suidae sic concepti: Διάρας· διατείνας τὸ ὄμμα εἰς οὐρανόν. Legerem: Διάρας· διατείνας. „Διάρας τὸ „ὄμμα εἰς οὐρανόν." Nam διατείνας est scholium ad διάρας, nec in ipso fragmento sedem habere debet. Διαίρειν de oculis dici firmat lexicographus a Bastio ibidem adlatus. His lectis, Bastius mihi indicavit Phavorini locum meam Suidae emendationem omnino firmantis: Διάρας τὸ ὄμμα εἰς οὐρανόν, ἀντὶ τοῦ διατείνας.

P. 26. οἱ δὲ συγχωρηθέντες εἰσελθεῖν — καὶ ἀντὶ τῆς ἀλουργίδος] Editi: οἱ δὲ ἐχωρηθέντες, καὶ ἀντὶ τῆς ἀλ. Lacunam supplevi ex ABCD, Veneto et Barberiniano Dorvillii ad Char. p. 602. Συγχωρηθέντες codicis A praetuli τῷ caeterorum ἐγχωρηθέντες. Venetus ἐσχωρηθέντες. Barberinianus εἰσῆλθον.

P. 26. πορφύρεον θάνατον] Homerus Il. E. 83.

—— τὸν δὲ κατ' ὄσσε

Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.

Artemidorus I. 77. ἔχει γάρ τινα τὸ πορφυροῦν χρῶμα

μα συμπάθειαν καὶ πρὸς τὸν θάνατον: ubi vide Reiskium.

P. 26. κρεουργηδὸν — κατακόψαντες] P. 63. πάντων δὲ πανταχόθεν ἁρπαζομένων καὶ κατακοπτομένων, ὥσπερ ἀλεκτορίδων ἐν ἑορτῇ καὶ συμποσίῳ κοινὴν εὐωχίαν ἔχοντι: Quae gemella sunt. P. 67. οἱ δὲ ὑπὸ τῶν βαρβάρων κατεκόπτοντο. Ibid. κατακοπεὶς δὲ παρὰ τῶν βαρβάρων. Incertus de Captivitate Persica p. 332. ἕτερος δίκην προβάτου ἐν μακέλλῳ εἰς πολλὰ μέλη κατεκόπη: malim μέρη. Suetonius Aug. 15. „ *hostiarum more* mactatos:" ubi vide Casaubonum. — Κρεουργηδὸν Junius vertit *frustatim*. Cum adverbia in δὸν exeuntia *modum et rationem* (confer Belinum ad Oppian. Cyn. III. 208. p. 224.) significent, κρεουργηδὸν proprie verteris: „ ad modum carnium edulium, quae per frusta „ dissecantur.

P. 26. τῆς Προνοίας] His usus est Pricaeus ad sequentia Apuleii verba M. II. p. 140: „ Providentia Deum, quae nihil impunitum nocentibus „ permittit."

P. 27. ἐπί τινα μαντείαν] CD τιναν.

P. 27. ὁ δὲ ἀνακαλύψας ἔτι τὰ βλέφαρα καὶ περίφοβος ὢν ἔτι] B sine ὁ δέ. Wyttenbachius conjicit, ἀνακαλύψας ἄρτι, quod est ingeniosum, sed non valde necessarium. Leonidas Tar. ep. 41.

Τὰν ἐκφυγοῦσαν ματρὸς ἐκ κόλπων ἔτι:

ubi pariter ἔτι aoristo jungitur. Offendebat proculdubio virum doctissimum adverbii repetitio. Sed

Sed talia Eunapium non morabantur. Scriptor majoris elegantiae Philostratus H. p. 26. κἂν μειρακίῳ ἔτι· παῖς μὲν γὰρ ὢν ἔτι. — A pro περίφοβος habet περιδεής.

P. 27. τὸν μὲν νοῦν] Recepi conjecturam felicissimam Wyttenbachii: ante legebatur: τῶν μὲν οὖν. Libanius ep. 18. p. 7. τίς οὖν ἦν ὢν ἐπέστελλον ὁ νοῦς; Codex 3002. τίς οὖν ἦν ὁ νοῦς ὧν ἐπήγγελλον; Lucianus Prom. 3. καὶ ἴσως οὗτος ὁ νοῦς ἦν τῷ λελεγμένῳ. Nigr. 8. αὐτὸν ὑπ' ἀσθενείας τὸν νοῦν διαφθείρων. Noster p. 72. οὐ γὰρ ἠπίστατό γε αὐτὸ Τουσκιανὸς, τὸν δὲ νοῦν ἔφραζεν. Mox τόν τε νοῦν τῶν λεγομένων καταπεπληγμένου. Plutarchus V. Dem. §. 4. πνεύματος κολοβότης ἐπιταράττουσα τὸν νοῦν τῶν λεγομένων τῷ διασπᾶσθαι τὰς περιόδους. Οὖν et νοῦν permutantur apud Themistium Or. 18. p. 20 B. πάσχω οὖν ὥσπερ οἱ λίχνοι τῶν δαιτυμόνων· ἀπογεύομαι ἀεὶ τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἁρπάζων. Codex Valesianus, πάσχω νοῦν, quod utique praetulerim: idem non habet posterius ἀεὶ, sed si alterutrum delendum est, quod vix puto, prius delerem. In altero sensus est exquisitior ille, de quo verbo monuit Valckenaerius Adon. p. 197 C. 273 A.

P. 27. ὑπερφυὲς καὶ οὐρανόμηκες] P. 38. δῶρον οὐρανόμηκες καὶ τῶν ἀστέρων ἐφικνούμενον. P. 73. πάνυ μεγάλα καὶ οὐρανομήκη. Aristophanes N. 459.

Κλέος οὐρανόμηκες
Ἐν βροτοῖς ἕξεις:

ubi

ubi Scholiastes: οὐραν. μέγιστον. Post Aristophanem, κλέος οὐρανόμηκες dixerunt auctores Epigrammatum ἀδεσπ. 211. 505.

P. 27. περιέφευγεν — διωλίσθαινε] CD περιέφυγεν. Editi διολίσθαινε, quod correxi ex A.

P. 27. κατάπλεως] B κατάπλεος. — Statim ὡς e conjectura scripsi pro ὅς: vide supra p. 220. Εἶναι quod sequitur non legitur in B.

P. 27. ἐπὶ νήμασι νήματα] „ Μοιράων νῆμα occurrit etiam in Elegia Phanoclis ap. Clem. Alex. „ Vide Ruhnk. Ep. Crit. p. 299. coll. Valcken. Adon. p. 372." WAGNERVS.

P. 27. Ἦν δ' αὖ ποιμαίνῃς] Codices mei et Barberinianus Dorvillii ad Char. p. 602. δ' αὖ dederunt, pro δὴ edito. Praecedenti μὲν bene opponitur δ' αὖ: vide notata ad Philostr. H. p. 445. Illustrationem verbi ποιμαίνειν pete ab Alberto obss. Phil. Nostri loco et aliis utente ad Matthaei II. 6. ἡγούμενος ὅστις ποιμαίνει τὸν λαόν μου. Dio Chrys. Or. 56. p. 290. οὐκ ἂν ἔχοιμί σοι εἰπεῖν, εἰ ποιμένας μόνον ὀνομάζει σύμπαντας τοὺς τῶν ζώων νομέας, οὐ μόνον γε τῶν ἀλόγων, ὦ ἄριστε, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων. Lege e codice 2958. εἰ ποιμένας ἄμεινον ὀνομάζειν. Vestigia bonae lectionis insunt editioni Venetae, in qua ἃ μόνον.

P. 27. Ἔμμεναι — ὁ δὲ ἑπόμενος] Editi Ἔμμεναι ἀθανάτοισιν· ὁ δὲ ἑπόμενος. Lacunam explevi ex ABCD et Barberiniano.

P. 27.

P. 27. Αἶνον δέ τοι ὧδε νένευκεν] Callimachus H. P. 104. Μοιρᾶν ὧδ' ἐπένευσε λίνα.

P. 27. ὥσπερ ἵπτεσθαι] Wyttenbachius proponit οἷπερ, citra necessitatem. — Mox ex AB et Barberiniano recepi συνηπείγετο pro edito συνεπάγετο. CD συνεπείγετο.

P. 28. λόγων δεομ. ἢ παιδείας] Addidi ἢ ex Codicibus. BCD vitiose λέγων. Statim B προκαταχεχυμένη.

P. 28. ἀνιχνεύοντες αὐτ. περιεστήκεσαν, ὥσπ. κύνες ὠρυόμενοι περὶ τὰ πρόθυρα] De metaphora vide supra p. 144. Lucianus D. Mort. X. 13. ἀκούση τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων οἴκτιστον ἐπ' ἐμοί. — Ὠρύεσθαι proprium est canibus. Zenodotus apud Valcken. ad Ammon. anim. p. 229: ὠρυγὴ κυρίως ἡ τῶν κυνῶν φωνὴ, καὶ ὠρύεσθαι. Dicitur et de Lupis, teste eodem. Adde Casauboniana p. 57. — Plantinus περιηστήκεσαν. Commelinus περιηστήκησαν. Quod scripsi obtulerunt ABCD. — Mox pro ἐπὶ τὰ ὄρη, A περὶ τ. ὄρη.

P. 28. τῶν ἐκείνῃ] De ἐκείνῃ sine praepositione et nomine, jam egi ad Phil. H. p. 355. 414. Noster p. 53. ἵνα βασιλεύῃ τῶν ἐκείνῃ: et sic p. 42. 79. 89. Idem apud Suidam in Πρόβολος: πρὸς τὰς ἐκείνῃ τῶν Οὔννων ἐμβολάς. Philostratus V. A. I. 25. p. 33. γυνὴ γὰρ λέγεται Μήδεια τῶν ἐκεῖ ποτὲ ἄρχουσα. Photius ἐκείνῃ, quod praetulerim, et sic fuit olim in codice 1696, sed nunc ἐκεῖ legitur post rasuram. V. S. II. 3. p. 567. κἀξηρτημένῳ

πᾶν τὸ Ἑλληνικόν. Codex Olearianus πᾶν τὸ ἐκείνῃ Ἑλλην: quod habet codex 1696, sed ex additione emendatoris. Jacobsius ad Athen. p. 303. mallet ἐκεῖ. Philostratus ibid. 16. p. 596 ἐς τὴν Ῥώμην καὶ τὸν ἐκείνῃ θρόνον. Sic codex 1696 e correctione; ante fuit ἐκεῖθεν. Diogenes Laert. Thal. 43 πλώσαντές δὲ ἐς Αἴγυπτον, ὁμιλήσαντες τοῖς ἐκείνῃ. Adde Schaeferum ad Ellipf. p. 520.

P. 28. ἀφεστήκεσαν] Sic codices pro ἐφεστήκεσαν, Wyttenbachii conjecturam firmantes.

P. 28. προτεινούσης αὐτῷ] Ante αὐτῶν. Junius et A αὐτῷ.

P. 28. ἐν τῷ παλαιῷ Περγάμῳ] P. 38. περὶ τὴν Ἀσίαν καὶ τὸ παλαιὸν Πέργαμον διέτριβε. Barberin. et Ambrof. Carpzovii Spec. p. 23. ἐν τῷ καλῷ Π.

P. 28. Πρόσχωροι] Lexicum Cyrilli: πρόσχωρος: *adjacens*.

P. 28. ἡ δόξα τῶν ἄστρων ἔψαυεν] AB ἔψαυεν quod praetuli vulgato ἔψαυε, in fine sententiae. Locutio ipsa est inter notissimas. Potest conferri Aristaenetus I. 11. καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, ἐδόκει τῇ κεφαλῇ ψαύειν τοῦ οὐρανοῦ. Synesius Ep. 57. p. 198 B. τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανὸν ἐξαράσσειν ἐπιχειρεῖ. Adde notata Westono ad Horatium I. Od. 1. extr. et Gevartium ad Stat. S. I. 2. 212. Propius ad Nostri verba accedunt haec Fenelonii, qui se prorsus ad veteres composuerat, *Télém.* II. „Tu reverras Ithaque, *et ta gloire montera* jusqu'aux „astres."

P. 28.

P. 28. παραλιπεῖν τὰ] Plantinus τε. Junius et codices τά.

P. 28. ὀφθῆναι καὶ εἶναι] Hanc antithesim illustravi ad Her. p. 555. Dio Cass. XXXVIII. 12. p. 158. πρὸ τοῦ χρηστὸς εἶναι, δοκεῖν θηρώμενος. Satis ingeniose Noster de Rufino apud Suidam in Εὐτρόπιος: ὁ μὲν γὰρ Ῥουφῖνος ἀνήρ τε ὢν ἢ δοκῶν. Damascius Photii p. 1031. extr. οὐ δοκεῖν δὲ δίκαιος ἀλλ' εἶναι ἤθελε, βαθεῖαν τῷ ὄντι καὶ αὐτὸς αὔλακα διὰ φρενῶν καρπούμενος. Confer Martinum V. L. II. 4. Toupius quoque potest videri ad Long. §. 39. 4: ubi fateor me Weiskii argumentis non multum moveri et lectionem Toupianam τῷ δοκεῖν malle, cui etiam favet Eliensis margo.

P. 28. οὐκ ἔξω γοητείας] Confer notam ad Phil. Her. p. 524.

P. 28. ἐπήνθει] P. 49. τοσαύτη τις εὐκολία καὶ χάρις ἐπήνθει τοῖς λόγοις. Longinus §. 30. κάλλος, βάρος, ἰσχὺν, κράτος — τοῖς λόγοις — ἐπανθεῖν. Plato Leg. IV. p. 827 F. ὅπερ εὐθὺς παισὶ καὶ θηρίοις — ξύμφυτον ἐπανθεῖ. Photius p. 1457. de Isocratis orationibus: ἐπανθεῖ αὐτοῖς οὐ μόνον ἔμφυτον, ἀλλὰ καὶ κομμωτικὸν κάλλος. Ernestus Lex. Tech. Gr. in Σειρὴν, haec allegans verba, scribit ἐπλύνθη, errore vel calami vel oculorum.

P. 29. τοῦ λωτοῦ] Plantinus τοῦ λ. compendio non intellecto. De re vide notam ad Philostr. Her. p. 582: Jacobsium ad Anth. Ep. ἀδέσπ. 335. Ammianus Marc. XIV. 6. „ ingenuos advenas pleri-

„que nobilium (*ut Homerici baccarum suavita-* „*te Lotophagi*) humanitatis multiformibus offi- „ciis retentabant?"

P. 29. τῶν μουσικῶν οὐκ ἀπεῖχε Σειρήνων] Comparatio apud scriptores, in primis Sophistas, frequentissima: Vide Cresollium Th. Rh. I. 9. p. 64. Nostri non immemorem; Bodenum ad Achill. Tat. III. 10. p. 268. ubi quae dicit de loco Philostrateo confer cum mea ad H. nota p. 351; Pontanum ad Theophyl. Sim. H. p. 221; Jacobsium Anth. t. 12. p. 168. 179. 296; Ernestum Lex. Techn. in Σειρήν. Julianus Or. II. p. 52 D. τίνι δή ποτε τῶν ὑπὸ τῆς Ὁμηρικῆς ὑμνουμένων σειρῆνος εἴξομεν; Forte σ'εἰκάσομεν, pro εἴξομεν?

P. 29. ὥστε ὁ Βασιλεὺς αὐτὸν] Huetius putat excidisse μετεκαλέσατο, ἢ ἄλλο τι. Nihil variant codices. Μετεκαλέσατο potius quam aliud quid periisse crediderim; nam infra, μετεκλήθη τε οὖν ἐκ τοῦ βασιλέως.

P. 29. περιειργασμένου] Verbum optime illustratum a Toupio Em. t. 2. p. 51.

P. 29. ἐξαπιναίως] C ἐξαπευθέως. P. 111. τῶν μὲν ἐξαπιναίως κατεπτηχότων.

P. 29. ᾐρημένοι καὶ κατακεκηλημένοι] Venetus male ᾐφημένοι. Alterum verbum correxi ex A, et Wyttenbachii conjectura, pro editorum vitioso κατακεκλημένοι. Heliodorus I. 23. ὑπὸ δὲ τῶν λόγων, ὥσπερ τινὸς σειρῆνος, κεκηλημένος. Longinus §. 30. ἡ τῶν κυρίων καὶ μεγαλοπρεπῶν ὀνομάτων ἐκλογὴ

γὴ θαυμαςῶς ἄγει καὶ κατακηλεῖ τοὺς ἀκούοντας.

P. 29. τινὰ Ἕλληνα ἄνθρωπον] „ Non Christia-„ num, veteri relligioni addictum."

P. 29. εἰώθεσαν] Plantinus εἴρεσαν. Junius conjiciebat εἰώθεσαν: Commelinus vitio operarum εἰώθησαν, quod non mutavit Stephanus. Codices εἰώθεσαν.

P. 29. ςρατοπεδάρχας] P. 90. προσέθηκε τὸ μέγιςον τῶν ἀξιωμάτων, ςρατοπεδάρχην ἐπιτρέψας καλεῖσθαι. Confer de officio *magistri armorum* Valesium ad Ammian. p. 119.

P. 29. μετεκλήθη τε οὖν ἐκ τοῦ βασ.] Plantinus μετεβλήθη. Junii conjecturam μετεκλήθη firmant Codices. De β et κ commutatis vide Bastium Epist. App. p. 24. — B αὐτοῦ pro ἐκ τοῦ.

P. 29. τοσαύτη τις ἐπῆν ἀφροδίτη τοῖς χείλεσιν] P. 47. τοσαύτη τις ἀφροδίτη τοῖς χείλεσιν ἐπεκάθητο: ubi vide notam. P. 112. ἥ τε ἐπὶ τούτοις ἀφροδίτη τῶν ῥημάτων κατέθελγε τὸν ἀκροώμενον. P. 12. εἰς ἀφροδίτην αὐτοῦ καὶ χάριν τὰ λεγόμενα βέβαπται. P. 10. πολὺ γὰρ τὸ ἀκύθηρον — ἐπιτρέχει τοῖς λόγοις: ἀκύθηρον, Latinis *invenustum*, pari vocis origine et forma. Horatius A. P. 42.

„ Ordinis haec virtus erit, et *venus*, aut ego „ fallor."

Confer Ernestum Lex. Techn. Lat. in *Venus*, Gr. in χάρις.

P. 29. πεμφθῆναι, ἀξιωμάτων τε] Venetus πεμφῆναι, ut Plantiniana. BCD non τε.

P. 29. τινὲς αὐτῷ καὶ ἐθελονταὶ συνεξώρμησαν],

BD αὐτῷ τε καὶ ἐθέλοντι. Forte ἐθελοντί. C ἐθέλοντα. Venetus, συνεξώρμησθεν.

P. 30. μείζονα διάπειραν θέλοντες λαβεῖν] Pro διάπειρα: sic conjecit Junius, adstipulantibus codicibus. Hoc loco uti debuissem supra p. 185. vel p. 161. Eusebius V. C. I, 26. οἱ πεῖραν λαβεῖν θελήσαντες.

P. 30. ὡς δὲ εἰς τὴν τῶν Π. χώραν] Plantinus δεῖν εἰς τὸν Π. quod mutaverunt Junius et Commelinus in ὡς δὲ εἰς τὴν Π. Venetus εἰς τῶν Π. Utrumque articulum recepi. Lucianus Lap. 32. σὺ δὲ τὴν Σωκράτου γυναῖκα τοῦ μαθητοῦ ἐμοίχευες. Codex 1041. σὺ δὲ τοῦ Σ. Legerem σὺ δὲ τὴν τοῦ Σ. Theophylactus Sim. ep. 2. οὐ γὰρ ταῖς σιμβλων αὐτὸν ἀπαρχαῖς ἐτιμήσαμεν. Codices 2991 A. 3047. οὐ γὰρ τῶν σ. Unde reponerem: οὐ γὰρ ταῖς τῶν σ. Idem ep. 61. ἐπειδή σοι πολλὰ καὶ θαυμαστὰ παραινέσαντες τὸν Πηνελόπης ἐδόξαμεν ὑφαίνειν ἱστόν. Lego e codice 2991 A. τὸν τῆς Π. Philostratus V. S. I. 11, p. 495. Νεοπτολέμῳ τοῦ Ἀχιλλέως. Codex 1696. N. τῷ Ἀχ. Legerem: N. τῷ τοῦ A. Confer notam meam ad Her. p. 343. Sed priore tantum parte utaris, si tamen tanti est: nam in altera prorsus erravi credens Regem Persarum, κατ' ἐξοχὴν Graecis semper vocari ὁ βασιλεύς, cum et sine articulo scribatur. Vide censorem meum eruditissimum et humanissimum Schaeferum ad Ellips. p. 448.

P. 30. ἀφίκοντο] B ἀφικόμενος.

P. 30. καὶ ἄγριός τις Σαπώρης — ἀληθῶς] Haec verba omittunt CD. Venetus Ἀπώρης, ut Plantinus. — Infra B ἐθαύμασεν.

P. 30. ἡμέρως καὶ ἀλύπως διαλεγομένου — ἐπιτρεχουσῶν κοσμίως καὶ εὐκόλως ἀποδείξεων] Διαλεγομένου omissum a Plantino restituit Commelinus et habent Codices, quos vidi. — P. 37. ταῦτα ἐκείνη μετ' ὀλιγωρίας ἔφραζεν, εὐκόλως καὶ ἀλύπως εἰς τὸ σαφὲς ἐπιτρέχουσα. Insunt vestigia styli Philostratei, V. A. I. 21. p. 26. ὑπολαμβάνοντα τὴν φωνὴν ἀλύπως τε καὶ εὐκόλως. V. S. I. 25. §. 7. p. 537. ἐνδεικνύμενον πολὺ τὸ ἀλύπως φράζειν. II. 28. 6. p. 620. τὰ δὲ τῆς εὐροίας, οἷα τοῖς ἀλύπως ἀναγιγνώσκουσι, τὰ σφόδρα αὐτοῖς καθωμιλημένα. Plato Soph. 2. τῷ μὲν ἀλύπως τε καὶ εὐηνίως προσδιαλεγομένῳ. Noster rursus p. 112. τὰ κάλλιστα καὶ γλυκύτερα τῶν μελῶν πρὸς πᾶσαν ἀκοὴν ἡμέρως καὶ πράως καταῤῥεῖ. Plato Hipp. Min. p. 364 C. ἀλλά μοι πειρῶ πράως τε καὶ εὐκόλως ἀποκρίνασθαι. Noster p. 65. τοὺς εὐκόλως περὶ αὐτῶν προϊεμένους φωνήν. p. 95. εὔκολος δὲ ἀνὴρ εἰπεῖν. p. 49. τοσαύτη τις εὐκολία καὶ χάρις ἐπήνθει τοῖς λόγοις. p. 72. τὸ βάθος τῶν λέξεων καὶ τὴν εὐκολίαν. p. 46. τὸν δρόμον τῶν λόγων. Maximus Plan. V. Aesop. p. 10. ἔδοξεν ἰδεῖν τὴν Τύχην ἐπιστᾶσαν αὐτῷ, καὶ λύσιν τῆς γλώττης, καὶ λόγου δρόμον καὶ σοφίαν τὴν τῶν μύθων χαριζομένην. Confer notam ad Gregorium Cor. D. Ion. §. 186; Ernestum Lex. Techn. Gr. in εὐκολία et ῥέειν. Addam verba Phrynichi ex App. Soph. in-

inedito in Δρομική: Δρομικὴ γλῶσσα, ἡ διατρέχουσα πανταχοῦ καὶ διαγγέλλουσα· ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως καὶ πανταχόσε κατηγορούντων ἢ τοὐναντίον εὐφημούντων. Hic locus, quem mihi τὸ ἐπιτρεχουσῶν in memoriam revocavit, non multum ad nostri illustrationem facit; sed ineditus et novus, ut reor, poterit lectorem grammaticum recreare.

P. 30. θαλαμηπόλων] Venetus θαλαμηπόλων, ut Plantinus. In caeteris recte θαλαμηπόλων.

P. 30. εὖ πεφυκέναι] Additi εὖ ex AB et Veneto. CD ἀνευπεφ. et ἀναπεφ.

P. 30. θοίνην] B θύνην.

P. 30. τήν τε ὀρθὴν — τιάραν] Insigne Persarum regis Tiara recta. Themistius Or. II. p. 36 C. τιάρα οὐ ποιεῖ βασιλέα· Codex Valesianus; τιάρα δὲ βελτίω οὐ ποιεῖ, absque βασιλέα. Sed quae praecedit sententia in editis manca est, quam obiter restituamus: ὁ δὲ τῇ φύσει βασιλεὺς, ὃν οὐχ ἵππος ἐποίησε χρεμετίσας . . . . φιλοσοφία δὲ μάλιστα δείξασα ὅτι κρείττων ἐστὶ τῶν ὑπηκόων. Adde e codice Valesiano, αὕτη γάρ ἐστι δι' ἧς μόνης κρείττων γίνεται ἄνθρωπος ἀνθρώπου. Τιάρα κ. τ. λ. Philostratus Ep. 29. ἀθλητῇ μὲν οὖν κότινος πρέπει, βασιλεῖ μεγάλῳ πορθητῇ τιάρα, καὶ στρατιώτῃ λόφος, καλῷ δὲ μειρακίῳ ῥόδα. Wesselingius Obss. II. 9. legit βασ. μεγ. Πάρθων ὀρθὴ τιάρα, vel βασ. μεγ. ὀρθὴ τιάρα. Codices Parisinus 1696. et Vaticanus 140, ut Hemsterhusianus, habent ποθητή, et inserunt καὶ ante βασιλεῖ. Equidem credo ποθητή non statim

est

esse mutandum, quoniam non statim intellectum. Codex 1696 mox offert καλῇ δὲ γυναικὶ pro καλῷ δὲ μειρ. Frequenter in harum Epistolarum codicibus manuscriptis γυνὴ et μειράκιον permutantur. Epistola sequens inscribitur γυναικὶ, sed Vaticanus exhibet μειρακίῳ. Titulus editus epistolae 12 praebet γυναικί: in Vaticano legitur τῷ αὐτῷ nempe μειρακίῳ, ad quem proxima epistola scripta est. Sic epistolae 43. 49. 51. γυναικὶ in editis, μειρακίῳ in Vaticano inscribuntur. Insuper pro ῥόδα Vaticanus habet ῥόδον, varietate non rara; vide Ernestum ad Callim. H. Dian. 184.

P. 30. λιθοκολλήτους] Plantinus λυθοκολλήτους. Correctionem facile vidit Junius, recepit Commelinus, firmantque codices. Aristaenetus I, 1. περίκειται μέν τοι λιθοκόλλητον περιδέῤῥαιον.

P. 30. μεταμφιάσασθαι] Philostratus H. p. 16. μεταμφίασαι: ubi Scholium: μετάλλαξον τὰ ἄμφια.

P. 30. τοσαύτην] AB τοσαύτην dederunt jam propositum ab Huetio, pro τοσαύτης.

P. 30. ἐκώλυσαν οἱ παρατυχόντες τῶν μάγων] Plantiniana et Venetus vitiose ἐκύλυσαν. Editi γάμων: sed AB et Barberinianus Dorvillii ad Char. p. 619. μάγων, quod conjecerat Wyttenbachius, et ante eum Kuhnius ad Aelian. H. V. I, 24. Huetius vertit οἱ παρατυχόντες, „ qui epulo intererant."

P. 30. γόητα] Timaeus Lex. Γόητες· οἱ ἀπα-

τεῶνες. Eadem verba junxit Porphyrius de Antro 35. ποτὲ δὲ γοητεύοντα καὶ ἀπατῶντα. Confer Ruhnkenium et Goensium, addito Gottlebero ad Plat. Menex. p. 18. Synesius Calv. p. 68 B. τάχα δὲ οὐδὲ σοφία τὸ τῶν γόητων (codex 1038. addit πρᾶγμα), τερατολογία δέ τίς ἐςι, καὶ οὐκ ἐπιςήμη τις, ἀλλὰ δύναμις. Vide Petavium p. 27. Philostratus V. A. V. 12. p. 197. οἱ γόητες (ἡγοῦμαι δ' αὐτοὺς ἐγὼ κακοδαιμονεστάτους ἀνθρώπων), οἱ μὲν ἐς βασάνους εἰδώλων χωροῦντες, οἱ δ' (non οἷδ' ut editur) ἐς θυσίας βαρβάρους) (cod. 1696. βαρβάρων), οἱ δὲ ἐς τὸ ἐπᾶσαί τι ἢ ἀλεῖψαι, μεταποιεῖν φασὶ τὰ εἱμαρμένα. De voce γόης integram scripsit diss. Sturzius.

P. 31. φάσκοντες] Plantinus τες. Junius proponit λέγοντες. CD φ τες: unde conjiciunt φήσαντές viri docti ad marginem. Commelinus, Venetus et B φάσκοντες.

P. 31. τί δήποτε ἄνδρας εὐτυχοῦντες] AB desunt δήποτε pro ποτὲ, et εὐτυχ. pro ἐτυχοῦντες. Dorvillius Char. p. 541. invenit εὐτυχ. in Barberiniano. Vide supra p. 198.

P. 31. ἅπασα μὲν ἡ Ἑλλὰς — ηὔχοντο] P. 41. ἡ νεότης — ἐφοίτων: ubi confer notam. Philostratus H. p. 84. κατὰ πλῆθος εὐδόκιμοι καὶ κατ' ἄνδρα ἦσαν ἡ ξυμμαχία: ubi Scholium: ἦσαν πρὸς τὸ σημαινόμενον. Vide ibi notam p. 450. et Gregorium Cor. D. A. §. 15. et 27. cum notis.

P. 31. τοὺς θεοὺς] Plantinus τὰς θ. D. ut Comme-

melinus τούς. C τὴν, sed ex male intellecto compendio.

P. 31. ὡς δὲ διημάρτανον] Editi: ὡς δὲ ἡμάρτανον, quod mutavi ex codicibus meis et Barberiniano Dorvillii ad Char. p. 619. Infra p. 110. διαμαρτὼν in re simili.

P. 31. νοῦς] Philostratus praeivit. V. A. I. 38. p. 47. τίς οὖν φαίνεταί σοι τῆς πρεσβείας ὁ νοῦς; II. 6. ἐπεὶ δὲ τὸν νοῦν τῆς ἀποδημίας ἤκουσεν. V. S. I. 21. 6. τὸν δὲ νοῦν τῆς πρεσβείας δηλώσω. Vide Wyttenbachium ad Julian. p. 15 C.

P. 31. ἐπὶ τοῖςδε τοῖς] Sic AB. Commelinus τοῖς δέ. Plantinus τοῖς δὲ. Infra ex AB pro τὴν δὲ ἐπιδημίαν, scripsi τήνδε.

P. 31. τὸ ἔργον οὐκ ἀπήντησεν] P. 32. ὁ καρπὸς ἀπήντησε παρὰ τὴν ἐλπίδα. p. 54. μὴ πάντως εἴκειν τοῖς πρώτως ἀπαντήσασιν. p. 85. ἀπήντα τὸ σόφισμα κατὰ λόγον αὐτοῖς. Scholiastes Arati Phaen. 2. τοῦτο ἐνδεικτικόν ἐστι τῆς Προνοίας, δι' ἣν ἡ ζωή τε ἡμῖν καὶ ἡ εὐζωΐα ἀπαντᾷ. Dio Chryſ. Or. 73. p. 324. τῆς Τύχης παρούσης μὲν, χαίρειν καὶ ἥδεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, μὴ παρούσης δὲ, λύπην ἔχειν καὶ ἀπορίαν ἀπαντᾷ, ἐκ τῆς δαίμονος ταύτης. Reiskius non male per *contingit* interpretatur τὸ ἀπαντᾷ, varie nec feliciter a Casaubono tentatum. Editiones quaedam habent πάντα. Obſcuritatem omnem tollit Codex 2958. in quo legitur: ἀπορίαν· πάντα γὰρ ἐκ τ.

P. 31. διομαλοὺς ἐπ' ἐκείνοις] Recepi con-

jec-

jecturam Junii pro ἐκείνους, subaudito σημείοις.

P. 31. τὴν χροίαν καὶ τὸ σχῆμα] Χρῶμα et σχῆμα saepenumero jungi monuerunt Abreschius L. A. p. 124; et Heindorfius ad Phaedr. p. 228. Aristoteles Poet. 3. χρώμασι καὶ σχήμασι πολλὰ μιμοῦνται. Physiogn. 2. ἔκ τε γὰρ τῶν κινήσεων φυσιογνωμονοῦσι, καὶ ἐκ τῶν σχημάτων καὶ ἐκ τῶν χρωμάτων. Themistius Or. IV. p. 51 C. μένει ἔξω περὶ τὰ σχήματα καὶ τὰ χρώματα. Basilius Sel. Or. in Jos. p. 46 D. σιωπῶ τὰς ἔξωθεν, ὡς γυναικὸς, μηχανὰς χρωμάτων, ῥημάτων, σχημάτων.

P. 31. ἔξω θείου χοροῦ] CD ἔξωθεν. Nostri locum e Platonico fonte illustravit Hemsterhusius ad Lucian. t. I. Bip. p. 472. Adde Heindorfium ad Phaedr. p. 251.

P. 31. καί που τι καὶ παρὰ τὸ ἀνθρώπειον] Haec est lectio codicum AB. Editiones depravatissime ferebant, καί πουτί βίον παρὰ τ. CD καὶ πουτίκιον. Junius conjiciebat quidem καί που τὸ θεῖον, vel βίαιον, sed locum mutilum esse credebat. Lectio, quam recepi, sensui satis apta videtur. Distinctiones, quas feci nitidius interpungendo, locum non minime juvant. Nemo mirabitur in τῶν ἐμῶν καλῶν orationem directam. Post ὡς, ὅτι sic saepe stylum vertunt scriptores. Noster p. 62. extr. exemplum praebebit. Unde putaverim caussam non fuisse idoneam, cur Vir clarissimus De Furia, bibliothecae Laurentianae custos humanissimus, in Aesopo suo t. I. p. 30. pro διεγείρω et παρασκευάζω

ζω, quae sunt loquentium personarum verba, διεγείρει et παρασκευάζει reponeret, idque contra codicis fidem.

P. 31. Οὕτως Εὐςάθιος] Hic incipit Carpzovii specimen. Οὕτως Carpzovius, quem vide, recte interpretatur *postea, his peractis*. Non apte mutaretur in οὗτος, quod nonnemini placuisse didici. Sed haec mutatio apud Philostratum V. A. I. 37. p. 46. rectior erit: εἶτα οὐ πολλῶν, ἔφη, θανάτων ἄξιος ὑφέρπων οὗτος τὴν εὐνὴν τὴν ἐμήν; Malo codicis 1696 lectionem οὕτως.

P. 32. Σωσιπάτρα συνῴκησεν] BD, Lotharingiensis Carpzovii Σωσιπάτρῳ. C Σωσίπατρον. Regius Carpzovii, qui meus est B, Σωσιπάτρῳ ἢ συν. Hoc ἢ vel male addidit Carpzovius, vel ego imprudens omisi; quod caeteroquin vix fuit animadvertendum. In istis putidorum librariorum erratis indicandis tempore nimium quantum abutimur critici. Sed hic est aetatis hujusce mos, et diligentiam in minimis, utinam saepe non in absurdis, exercere, immo perdere cogimur. — „Fabricius B. Gr. Harles. III. p. 194. quae Eu„napius de Sosipatra narrat in fabulis Milesiis „ponit." WAGNER. Confer de illa muliere Carpzovii notam.

P. 32. δι' ὑπεροχὴν σοφίας] P. 50. διὰ λόγων ὑπεροχήν. P. 104. διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς δόξης.

P. 32. εὐτελῆ τινὰ καὶ μικρὸν ἀπέδειξε] Lotharingiensis σμικρόν. — Eusebius quidem V. C. I. 10.

κὰν σμικρὰ ἢ ταῦτα καὶ εὐτελῆ. Sed noster p. 68. οἰκίαν μικρὰν μὲν καὶ εὐτελῆ τινά. Herodianus I. 1. 2. εὐτελῆ καὶ μικρὰ ἔργα. Basilius Sel. V. Thecl. init. ὥστε τι καὶ τῶν ἡμῖν δυνατῶν, τῶν μικρῶν καὶ εὐτελῶν ἀναθεῖναι τῇ μεγάλῃ μάρτυρι. Carpzovius exemplum excitat e Philone V. Mos. I. p. 619 C. Ad sententiam conferendus noster p. 55. de Maximi uxore: ἡ δὲ φιλοσοφίας ἕνεκεν Μάξιμον οὔτε γράμματα εἰδότα ἀπέφαινεν. Eusebius V. C. I. 55. τῆς τῶν ἐσχάτων αὐτοῦ πράξεων ὑπερβολῆς σμικρὰ τὰ πρῶτα καὶ τὸ μηδὲν ἀποδειξάσης.

P. 32. τοσοῦτον κλέος] Carpzovius conjecturae κλέους poterat supersedere.

P. 32. Ἀσίας] Confer Carpzovii notam.

P. 32. διαῤῥέων γῆν] Philostratus V. A. I. 7. p. 8. ποταμὸς δὲ αὐτοὺς διαῤῥεῖ Κύδνος.

P. 32. ἀφ', ἑαυτοῦ τῷ πεδίῳ] B ἀφ' ἑαυτῶ οὕτω παιδίῳ δίδ. Carpzovius e Regio notavit αὐτῷ παιδίῳ. Quae hic habet loca de tractu Caystri homonymo hausit ex Wesselingii nota ad Diod. t. 6. p. 566. et eum nominare fuit oblitus.

P. 32. εὐδαίμονος καὶ ὀλβίου] Confer Carpzovium, et quae dixi supra p. 174.

P. 32. τοσοῦτόν τι κάλλους — κατέλαμπε] CD et Gudius Carpzovii τοσοῦτο. Pro κατέλαμπε Carpzovius proponit διέλαμπε: cui bono?

P. 32. δύο τινές] Quod recepi pro τινὲς δύο, motus consensu Codicum AB, Medicaei et Mediolanensium Carpzovii.

P. 32.

P. 32. ἄμφω μὲν — παρήλλαττον] Editi παρηλλάττην. ABCD παρήλλαττον, et sic Carpzovii Barberinianus, Lotharing. et Mediolanensium unus; alter παρήλλακται, cum correctione παρήλλαττον. Medicaeus παρελλάτν, sic post lituram. Casaubonus Carpzovii παρηλλαξάτην: sed probum est παρήλλαττον, jam a Carpzovio in speciminis textum receptum. A omisit μὲν.

P. 32. ἀφηλικέστερος] Carpzovius edidit ἀμφηλικέστερος e conjectura pessima, barbarismum pro voce pura. Confer notas ad Thomam p. 322. Gregorius Dial. Ion. §. 134. Ἀφηλικέστερον δὲ τὸν πρεσβύτερον: ubi vide notam Scholiastes Luciani Pseudol. 15. Ἀφῆλιξ· πρεσβύτης. Lexicum Cyrilli: Ἀφῆλιξ: *adultae aetatis*. Adde Phrynichum Bastii Ep. Crit. p. 131. Toupium Em. 3. p. 479.

P. 32. δέρματα ἐπὶ τῶν νώτων ἐνημμένοι] Regius νώτων. D ἐννημένοι. Vir doctus Carpzovii ἐννυμένοι, „sed non opus" ait Carpzovius. Ἐνημμένοι illustrant et firmant quae scripsi ad Philostr. Her. p. 380. De Philosophorum peris et pellibus Carpzovii nota est eruditissima.

P. 32. συνωθοῦνται] Confer supra p. 213.

P. 32. ἀμπελίων] B Ἀμπελείων. Scaliger Carpzovii ἀμπελώνων: quod malim, vel ἀμπέλων.

P. 32. παρὰ τὴν ἐλπίδα] CD, Lotharing. Ἑλλάδα: sicque Regius e correctione; et in Ambrosiano altero Ἑλλάδα est superscriptum. Varietas est notanda: sed absurdissima lectio Ἑλλάδα, etsi

Carp-

Carpzovius eam explicare conatus sit. P. 31. ἄελπτα ἦν ὑπὲρ ἐλπίδας.

P. 32. παρῆν — συμπαρῆν] Plantinus, Mediolanenses et Venetus bis παρῆν. Sed p. 70. ὅ, τε γοῦν Ἰουλιανὸς παρῆν, καὶ ὁ Ἀψίνης συμπαρῆν. Achilles Tatius II. 6. μόνη δὲ ἦν καὶ οὐδὲ ἡ Κλειὼ συμπαρῆν.

P. 32. τὸ παιδίον ἡ Σωσιπάτρα] CD παιδίων. P. 33. τοῦ δὲ παιδίου τῆς Σωσιπάτρας.

P. 32. θειασμοῦ τινός] Hic Carpzovius multa notat de studio sophistarum istorum miracula sua Christi miraculis opponendi, apud ipsum legenda.

P. 32. ὁμοτραπέζους ἐποιήσατο] P. 30. ὁμοτράπεζος ἐγένετο. 61. ὁμοτράπεζον ἔθετο. 89. ὁμοτράπεζος ἅμα τοῖς τιμιωτάτοις ἦν. Fragm. Leg. p. 21 D. ὁμοτραπέζους εἶχε καὶ ὁμοσκήνους. Vide Pollucem.

P. 32. πολλῆς ἐπιμελείας ἠξίου] „ Philo L. quis „ rer. d. her. p. 495 C. et saepius: καὶ πλείονος „ ἐπιμελείας ἀξιοῦν." CARPZOV.

P. 32. καταμεμφομένους] Wagnerus indicat videndum Abreschium Dil. Thuc. p. 733.

P. 32. ξενίας τε Ἑλληνικῆς] „ Cod. Lothar. τῆς „ Ἑλλην. [ut CD mei]. Vid. Casalium de con„ viv. Vet. c. 2. Thomasin. de tesser. hosp. t. 9. „ Thes. Gron. [c. 23.]" CARPZOV.

P. 33. τοῦ δὲ παιδίου] Addidi δὲ, monente etiam Carpzovio, ex AB, Mediolanensi et Barberiniano.

P. 33. τῷ τε περιττῶς καλῷ καὶ λαμυρῷ] „ Sic „ MSS. omnes et editi. In margine tamen utrius-

„ que

„ que Mediol. περιττῷ κάλλει καὶ λαμ." CARPZOVIVS: qui insuper de λαμυρὸν utilia monet. Vide Jacobsium ad Meleagri λαμυροῖς ὄμμασι Ep. 50. et Toupium Em. t. 3. p. 479.

P. 33. δηχθέντες] Plato Polit. V. p. 474 D. οἱ ἐν τῇ ὥρᾳ τὸν φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικὸν ἀμηγέπῃ δάκνουσί τε καὶ κινοῦσι. Themistius Or. I. p. 10 C. δάκνεται ὑπὸ φιλίας. Heliodorus II. 8. δακνομένην ἔρωτι. Multa dabit Valckenarius ad Hipp. 1303. p. 305. cui non facile concesserim in Euripide pro Veneris δηχθεῖσα κέντροις, reponendum πληγεῖσα κέντροις. Nam et δάκνειν de rebus dicunt omninò quae pungunt. Philostratus Ep. 22. μαλακώτερον διετέθης ὑπὸ τοῦ σανδαλίου. θλίβει σε, ὡς πέπεισμαι· δειναὶ γὰρ δακεῖν σάρκας ἁπαλὰς αἱ τῶν δερμάτων καινότητες. Notandum obiter codicem 1696 habere πέπυσμαι melius, et βληθεῖσα pro θλίβει σε, quasi ad feminam scripta esset epistola, quae in editis μειρακίῳ inscribitur; Vaticanum vero 140 exhibere βληθείς. Vt hic πέπυσμαι et πέπεισμαι confusa sunt (vid. Dorvill. ad Char. p. 562. 588. 603. Ernest. ad Xen. p. 92.) sic apud Meleagrum 118. Vaticanus codex πεύσῃ exhibet pro πείσῃ. En verba non facilia Meleagri:

οὐκ ἀπ' ἐμεῦ; μὴ τρηχύς· ἐπεὶ τάχα καὶ σύ τι πείσῃ
τρηχύτερον. — πάτρης χαῖρε σὺ δ' ἐξ Ἐφέσου.

In his latet personarum distinctio editori elegantissimo non animadversa. Οὐκ ἀπ' ἐμεῦ; verba sunt

Heracliti, indignantis nempe quod viator tam diu circa se vel circa sepulchrum maneat. Viator, his auditis, respondet: μὴ τρηχὺς: *ne sis tam durus; nam forte et tu durius quid patieris*; vel, quod malo, legendo πεύσῃ: *nam forte et tu durius quid a me poteris audire*. Tum abit viator, Heraclitum non sine ironia salvere et *gaudere* jubens.

P. 33. ταυτησὶ τῆς ἐπαινουμένης — πλεονεκτημάτων] Lothar. et CD ταύτης τῆς. Casaubonus Carpzovii nullum his sensum esse falso credens, proponit: καὶ τὸ αὐτησὶ τῆς ἐπ. Petiti Misc. observ. II. 5. similis est conjectura: καὶ τὸ ταυτησὶ τῆς ἐπ. εὐνοίας, ut τὸ εὐνοίας sit pro εὔνοια. Idem mox legit: πρὸς τὰ τῶν παρ' ἡμῖν πλεονεκτημάτων. Hae mutationes non sunt necessariae. Sententia integra est, sed non omnino plana. Maxima difficultas est in μετ' ὀλιγωρίας. Videamus loca, ubi noster hac voce fuit usus. P. 21. ὑπὸ γέλωτος καὶ ὀλιγωρίας, ubi videtur esse pro ῥᾳθυμίας positum, maleque a Junio versum *contumelia:* p. 24. μετ' ὀλιγωρίας ἐν ταῖς ἀποδημίαις ἀσχημονεῖν, id est, ἀμελῶς, vel ῥυπαρῶς, Hesychio interprete: p. 37. ταῦτα ἐκείνη μετ' ὀλιγωρίας ἔφραζεν, id est, ut patet e verborum serie, *absque ullo negotio, facile et negligenter*. His perpensis, crediderim fere comma tollendum post τι, et παίγνιόν τι τῶν παρ' ἡμῖν πλεονεκτημάτων dictum esse ut p. 25. παίγνιον Τύχης: verterimque „ haec, quam tantopere laudas, „ benevolentia res est ridicula, et quasi lusus fa-

„ ci-

„ tiis illarum, quibus praediti sumus, virtutum."

P. 33. ξενίων] Editi ξένων. Junii conjecturam ξενίων recepi, adstipulantibus B, Mediceo, Barberiniano, nec non Scaligero Carpzovii, ipsoque Carpzovio, qui meliora videns et probans, tamen ξένων servavit.

P. 33. ἐπικήροις] Remensis ἐπεκήροις. P. 39. τὰ γήϊνα καὶ ἐπίκηρα χρήματα. Hesychius: Ἐπίκηρα· ἐπίσφαλῆ — ἐπιθανάτια, &c. Eusebius V. C. I. 3. θνητοῦ καὶ ἐπικήρου τέλους. Themistius Or. 5. p. 67 D. γράμματα ἀνθρώπινα δεδιότας καὶ ἐπικήρους ἀνάγκας. Theophilus Coryd. Ruhnkenii ad Tim. p. 18. μόνος ἂν κήρας ὑπέρτερος, τῶν ἄλλων ἀπάντων ἐπικήρων ὄντων.

P. 33. ὑπὲρ σέ τε] „Rem. cod. male τι." CARPZOV.

P. 33. ἐφικνούμενον] „Ita Codd. Med. et Ambros. 1. 2. Sed in 2 correctum ἀφικνούμενον. „Concinunt MSS. Barberin. ac Reg. In Lothar. „ἐφικόμενον, ab inusitato ἵκομαι. Editi ἐφικνού-„μενον." CARPZ. — Hoc ἀφικνούμενον cum genitivo structum, non esset rejiciendum in tali scriptore: confer omnino Bastium Ep. Crit. p. 176. Noster p. 113. διὰ τοῦ βάθους, τῆς ψυχῆς οὐκ ἀφιγμένων. Julianus ad Them. p. 253 A. τῆς τελείας ἀρετῆς οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον ἀφίκωμαι. Vir doctissimus ἐφίκωμαι reponere jubet: sed forte soloecismum Juliano linquere satius erit. Valesius ad Amm. p. 109. haec verba adfert, nec mutat.

 Aeso-

Aesopus viri clarissimi de Furia I. f. 103. ἐπειδὴ οὐκ ἐδύνατο αὐτῆς ἀφικέσθαι.

P. 33. μηδενὸς — φοβηθῇς] Ambrosianorum ad marginem adscripta est conjectura μὴ νόσον pro μηδενός. Nonnemo apud Carpzovium mox pro θάνατον, proponit θανάτου. Offendebant conjectores ad haec dissimilia regimina, μηδενὸς, θάνατον, vitiumque structurae volebant sanare. Facillimus quidem fuerit calami lapsus e θανάτου in θάνατον. Nihil tamen mutandum esse putaverim. Lothar. φοβηθείς.

P. 33. ἴσο καὶ ἔμπεδος] „Recte sic Junius pro „ἔμποδος codicis Samb. In Mediol. 1. 2. erat „pessime ἴσο ἔμποδος, sed correctum ἴσο καὶ ἔμπε„δος." CARPZOV. CD, et Commelinus ἔμπεδος.

P. 33. τὸ χωρίον πατεῖν] Plantinus et Palatini sine τό. Gudius Carpzovii τὸ deleverat in suo exemplo. Restitutum est τὸ in Ambrosianorum altero. Πατεῖν, Carpzovio interprete, est hic *arare*, *subigere*. Praetulerim Junii versionem *pede calcare*. Hesychius: πατεῖν· πορεύεσθαι. Homeri πάτος Suidas vertit ὁδός. Ovidius Ep. 2. 121.
„Moesta tamen scopulos fruticosaque litora *calco*."

P. 33. περιτελλομένων] Sophocles Oed. T. 159. περιτελλομέναις ὥραις: ubi Scholiastes: εἰς τὸν ἑξῆς χρόνον προϊούσης τῆς ὥρας. Hesychius et Suidas: περιτελλομένων· πληρουμένων, περιερχομένων.

P. 33. κατὰ γυναῖκα] „MS. Barber. κατὰ τὴ „γυναῖκα." CARPZOV.

P. 33.

P. 33. πλέον] „ Intellige ἢ κατὰ γυναῖκα καὶ ἄν- „ θρωπον: et ſic πλέον idem eſt ac κρεῖττον, *divi-* „ *nius quid*, *auguſtius*." CARPZOV. Servius ad Aen. I. 200. „ Heros, vir fortis, ſemideus, *plus* „ *ab homine* habens."

P. 33. ἀγαθὸν ἔχεις θυμόν] „ MS. Reg. ἔχοις. „ Junius: *ſi bonum habes animum*. Melius, *ſi* „ *fidem nobis habes*. Veteres philoſophi εὐθυμίαν, „ quam Cicero *bonum animum* vocat, finiunt ani- „ mi tranquillitatem propter alicujus dicta." CARPZOV.

P. 33. ὑπτίαις χερσὶ δέξαι τὰ λεγ.] Suidas in Ὕπτιος fragmentum hoc citat anonymum: προθυμίᾳ τῇ πάσῃ ἀναπετάσαντες τὰς πύλας, ἐδέξαντο ὑπτίαις χερσὶ τοὺς πολεμίους. Anna Comn. I. p. 9 D. ἐπιόντα τοῦτον αἱ πόλεις ἅπασαι ὑπτίαις χερσὶ ὑπεδέχοντο. Nicetas Chon. in Joh. Comn. 7. p. 18 B. ὑπτίαις χερσὶ παρά τε τοῦ πρίγκιπος Ῥαϊμούνδου καὶ τοῦ πλήθους παντὸς τῶν ἀςῶν προσδέχεται. Idem in Man. Comn. I. 1. p. 35 D. ὑπτίαις ἀγκάλαις περιχυθέντων τῶν πολιτῶν, εἴσεισιν ἀσμένως τὰ βασίλεια. Senſu proprio Philoſtratus Icon. I. 6. p. 771. ὁ μὲν ἀφίησι φιλήσας τὸ μῆλον, ὁ δὲ ὑπτίαις αὐτὸ ὑποδέχεται ταῖς χερσί. Johannes Chryſ. de Educ. p. 29. ed. Combeſ. ἐπὶ τῆς χειρὸς θεὶς τὴν ςαγόνα ἐκείνην καὶ τὴν χεῖρα διακινήσας, δεχόμενος ὑπτίᾳ τῇ χειρὶ ἐπὶ τοῦ θέναρος, καὶ περιςρέφων κτλ. Monente Wagnero, vide Abreſchium Dil. p. 440.

P. 33. ἀνακινεῖς] „ MS. Reg. ἀνακινῇς." CARPZ.

P. 33. τὴν γλῶτταν ἐνδακὼν καὶ πτήξας] P. 54. καταπλαγεὶς καὶ πρὸς τὴν ὄψιν ὑποπτήξας, καὶ τὴν γλῶσσαν ἐνδακών. Conferri poteſt ſimilis locus p. 70. χροίαν τε ἤλλαξε καὶ τὰ χείλη διέδακνεν ἀπορούμενος. Eumathius Hysm. IV. p. 98. δάκνει τὸ χεῖλος καὶ τὴν ἀλγοῦσαν καθυποκρίνεται. Vide Erasmum Ad. III. 7. 69. Rusſaeus (*Emile* V.): „ Sophie interdite, rougit, baiſſe les yeux, *ſe* „ *mord la langue;* on ne peut imaginer une pa- „ reille confuſion."

P. 34. ἐγχειρίζει καὶ παραδίδωσι] Iamblichus V. P. 2. p. 6. τοῖς τῶν ἱερῶν προϊσαμένοις παραβάλλων αὐτὸν καὶ ἐγχειρίζων. Confer ſupra p. 165.

P. 34. τὸν οἰκονόμον μετακαλέσας] „ MS. Reg. „ τῶν οἰκονόμων, ſc. τινά. Supra: ἐπίτροπον. He- „ ſychius: οἰκονόμος, ὁ τὸν οἶκον νεμόμενος φύλαξ." CARPZ.

P. 34. πρὸς αὐτόν] „ MS. Reg. et Lothar. [cum „ meo D] ἑαυτόν. Perperam." CARPZ.

P. 34. πολυπραγμόνει] Multa nec mala notat Carpzovius de hoc verbo, in hoc tamen falſus, quod, comparationis faciendae cauſa, adtulerit Noſtri περιεργάζειν. Nam a tam foedo barbariſmo abſtinuit Eunapius, qui p. 36. legitime ſcripſit: περιειργάζετο τῶν κατ' ἐκείνην οὐδέν. Heſychius: πολυπράγμων· περίεργος. Confer Abreſchium L. A. p. 286.

P. 34. ταῦτα δὲ εἶπεν· οὔπω δὲ ἕως ὑπέφαινεν] Carpzovius notat δὲ deletum in Med. et Ambroſianis,

nis, oblitus sedem voculae indicare. CD ὑπέφενεν. Loth. ὑπέφρενεν. P. 36. ὡς δὲ ἕως ὑπέφαινε. Lucianus Necrom. 9. ἤδη δ'οὖν ὑπέφαινεν ἡμέρα. Confer Abreschium ad Catt. p. 92.

P. 34. παραλαβόντες τὸ παιδίον] P. 39. ὁ δὲ πατὴρ τὴν παῖδα παραλαβών.

P. 34. εἴτε ἥρωες, εἴτε δαίμονες, εἴτε τι θειότερον ἦσαν γένος] Scripsi pro edito εἴ τι, εἴ τε τι ex CD, Regio, Veneto, Medic. et Lotharingensi. De Diis, Daemonibus et Heroibus nonnulla dedit Carpzovius. Vide inprimis Cuperi dissertationem obss. III. 16. Nicephorus ad Synes. p. 380 C. οἱ μὲν πάλαι Ἕλληνες θεῶν καὶ δαιμόνων ἔλεγον εἶναι διαφορὰν, καὶ θεοὺς μὲν ἐκάλουν τοὺς μείζονας, δαίμονας δὲ τοὺς ἥττονας.

P. 34. τό, τε κάλλος ἑτεροῖον αὐτῷ κατεφαίνετο — ἠγνόει] Editi αὐτό. Junii recepi conjecturam, faventibus Mediolanensium marginibus, ubi: ἴσ. αὐτῷ. Bene, nam mox: οὕτως ἄλλην τινὰ ὁρᾷν ἔδοξεν. Lotharingensis κατεφραίνετο, ut supra ὑπέφρενεν pro ὑπέφαινεν: ni reponendum κατευφραίνετο. Nam sic distinguit: τό, τε κάλλος ἑτεροῖον αὐτὰ κατεφραίνετο τὸν πατέρα· σχεδόν τι καὶ ἠγνόει. Et Gudius δὲ delebat. Sed praestare videtur lectio quam edidi. Carpzovius ad ἠγνόει subaudit ἑαυτὸν, et vertit: „ parumque abfuit, quin semet pater ipse ignora- „ ret." Nempe non credebat, inquit, pater, se tam pulchrae et divinae puellae ποιητὴν fuisse. Sed hoc est nimis durum. Capio cum Junio de filia

patrem fere non agnoscente; et Wagnerus Carpzovio ait se non consentire, quid tamen ipse sentiat non declarans.

P. 34. ὡς δὲ] CD ὥστε.

P. 34. ἐρώτα ὅ, τι βούλει] Vide notam ad Philostr. H. p. 332. — Mox Medic. ἀλλ' pro ἀλλά.

P. 34. εὐδαιμονίαν] Confer supra p. 174.

P. 34. τετρακύκλου ὀχήματος] Rheda τετράκυκλος fuit hominum delicatiorum. Posidonius Athenaei XII. 59. τρυφῆς οὖν δοῦλος ἦν καὶ κακουργίας, διὰ μὲν χώρας τετρακύκλους ἀπήνας περιαγόμενος. Confer Themistium Or. IV. p. 50 A. Alia dabit Carpzovius.

P. 34. ἐξήγγειλε] „Ita MSS. Med. Lothar. „Reg. Barber., nec dubitavi in contextum recipe-„re pro ἀπήγγειλε." CARPZOVIVS: cui fui obsecutus, cum et mei CD haberent ἐξήγγειλε, et Venetus ἐξύγγειλεν. Codicum consensus me ad mutationem loci impulit; nec per se malum est ἀπήγγειλε. P. 39. τήν γε εὐχὴν ἀπήγγειλε τῷ Μαξίμῳ.

P. 34. ὥσπερ αὐτὴ συνηνιοχοῦσα] Editi ὥσπερ αὐτὴν συνηνιοχοῦσαν. Recepi Huetii conjecturam. P. 39. τὴν ὥραν προσέθηκεν, ὥσπερ συμπαροῦσα. Sed me poenitet mutationis. Locus stare poterat; accusativus erit consequentiae. Vide Ernestum ad Xen. p. 75.

P. 35. κατεπλήττετο] Sic scripsi pro κατεπλήσσετο, praeeuntibus Med. Barb. Loth. et meis CD. In B καταπλήττετο.

P. 35.

P. 35. προσπεσὼν] Barb. et Lothar. προπεσὼν, male. Mox προσπεσὼν τοῖς γόνασιν, ubi Carpzovius apte adtulit Lucae verba 5. 8. Πέτρος προσέπεσε τοῖς γόνασι τοῦ Ἰησοῦ. Confer ibi Pricaeum Rapheliumque; et cum Raphelio Palairetum et Elsnerum ad Marc. 3. 11.

P. 35. οἱ δὲ μόλις καὶ βραδέως] Medic. οἱ δὲ μόλις δὲ καὶ βραδέως. Carpzovius proponit μὲν, ut p. 81. οἱ δὲ μόλις μὲν καὶ βάδην. Confer. Dorvillium ad Char. p. 409.

P. 35. Χαλδαϊκῆς] Hic Carpzovius multa de philoſophia Chaldaïca quaerentibus dabit.

P. 35. δι' αἰνίγματα] „ Ex more Pythagoreo-„ rum, per ſymbola et aenigmata." CARPZ.

P. 35. κάτω νεύοντες] Confer ſupra p. 146.

P. 35. μυεῖν εἰς τὸ τελεώτερον] Sic Commelinus, CD et Ambroſiani e correctione. Plantinus μυεῖν θεῖς, et Ambroſiani ante emendationem. Junius conjecerat, μυεῖν θεοῖς τὸ τελ. Corayus, μυεῖν αὖθις.

P. 35. ἐπινεύσαντες] Verbum hoc illuſtravit Carpzovius.

P. 35. Καί τε θεοί] Odyſſ. P. 484. BCD ξένουσιν, ut et Lothar. in quo ξείνοισιν correctum. B ἐπιςραφῶσι. Carpzovius ait Homeri Editiones habere ἐπιςρωφοῦσι, quod non inveni in illis, quas videre licuit. Plato Polit. II. p. 431 D. ὡς ἄρα θεοί τινες περιέρχονται νύκτωρ, πολλοῖς ξένοις καὶ παντοδαποῖς ἰνδαλλόμενοι. Confer Himerium p. 458, Pricaeum, ad A. A. 14. 11. et Albertum Obſerv.

p. 250. Add. Carpzovii nota, et Thomasinus de Tesser. c. 8.

P. 35. ᾤετο ξένοις μὲν ἀνδράσι] Huetius: ξ. οὐ μὲν, quod est prorsus inutile.

P. 35. ἐμπιμπλάμενος] Sic scripsi cum Lotharing. pro editorum et codicum plurimorum ἐπιμπλάμενος. In Ambrosiano utroque deletum est ἐπιμπλ. et ἐμπιπλάμ. restitutum. Lectio edita Carpzovio sollicitanda non videbatur; mihi non item; malui Lotharingiensem sequi. Vide Dorvillium ad Char. p. 469. in Dione Chrys. Or. 17. p. 20. pro ἐμπιπλαμένων, cod. 2958 habet ἐμπιμπλαμένων: quod perinde est.

P. 35. τὴν δὲ στολὴν τῆς ἐσθῆτος ἐν ᾗ τετέλεστο] „ Haec lectio unice recta est. MS. Barb. τὴν ἐπιστολὴν τῆς ἐσθῆτος. Ambros. 1. 2. τὴν δὲ σ. sed „ in margine 1. correctum τὴν ἐπισ. At quamnam „ epistolam? Ego non capio: an, quia sequitur „ κατασημήνασθαι? MS. Reg. ex vitiosa pronun„ ciatione αι pro ε, τὴν δὲ στολ. τῆς αἰσθῆτος: quod „ ferri nequit. Pro τετέλεστο, Cod. Lothar. ἐτέ„ λεστο [forte ἐτετέλεστο?]: sed nihil muta. Puta„ bam ante, τῆς ἐσθῆτος glossema esse: sed est „ etiam in vit. Porphyr. [supra p. 7.] τὸ βασι„ λικὸν τῆς ἐσθῆτος [quae non comparanda; nam „ sunt dissimilia], et apud Achill. Tat. 3. p. 205. „ στολὴ τῆς ἐσθῆτος [sed haec non sunt prorsus „ parallela, ut videbit, qui locum inspexerit]. CARPZOV. Corayus conjicit τήν τε στολήν. De ve-

veste peculiari eorum, qui Sophisticis studiis initiabantur, vide Carpzovium, collato Cresollio Th. Rh. III. 16. p. 250.

P. 36. τὴν κοιτίδα τῆς Σ.] Vide Bosium ad Lucian. Ep. Saturn. 21. t. 9. p. 345. — Forte τὴν Σωσιπάτραν.

P. 36. κατασημήνασθαι] „ Pro κατασημεῖνασθαι „ in Plantiniana, Casaubonus not. MSS. κατασημειώσασθαι, *sigillum apponi.*" CARPZ.

P. 36. προσεμβάλλοντές τινα βιβλίδια] Plantinus προσεμβάλοντες. Huetius, προσεμβαλόντες, quod fere praetulerim. Pro βιβλία, scripsi βιβλίδια ex B, Medic. et margine Ambrosiani. Barberin. βιβλίδα. P. 42. σακκία ὑπόμεστα βιβλιδίων.

P. 36. κατὰ τὸ εἰωθός] „ MS. Reg. καὶ τὰ τὸ „ εἶδος. Lothar. κατὰ τὸ ἦθος." CARPZ.

P. 36. τῶν τις θεραπ.] Barberin. Medic. et Ambrosianorum margines τῶν τις θ. quod statim recepi loco editi, τις θερ. Carpzovius e Regio citat τις τῶν θερ. De hac articuli trajectione vide Schaeferum ad Long. p. 363. Diogenes Laert. I. 122. τῶν τινὰ ἰητρῶν.

P, 36. ὁ δὲ πλοῦτον — ἀναγκαῖον αὐτοῖς αἰτήσας] D οἱ pro ὁ δέ. Lothar. sine δέ. Pro αὐτοῖς, conjectura Carpzovii, quam admisi, editi habent αὐτῆς: Casaubonus proposuit αὐτῇ. Huetius sic locum vertit: „ et cum a villicis quaesivisset quae„ nam ad se in praesentia redirent opes, quan-

„ tum-

„ tumque ad vitae neceſſaria filia conſumpſiſſet." Equidem probo priorem Huetianorum partem, poſtrema vero ſic intelligo: *et quibus ipſis eſſet opus.* Pater cum vellet duumviris illis divinis munus egregium offerre, quaeſivit nummos, quos paratos tunc forte apud ſe habebat, et a villicis, qua nunc pecunia opus haberent, ut reliquis poſſet uti. Sed forte ſatius fuerit cum Corayo αὐτῆς delere, natum ex ſequenti αἰτήσ.

P. 36. ἐπισχοῦσα μικρὸν] Philoſtratus V. A. I. 34. p. 42. ὁ δὲ βραχὺ ἐπισχών. V. S. II. 5. p. 572. καιρὸν δ᾽ἐπισχὼν βραχύν. Plato Phaedr. 3. οὐ πολὺν δ᾽οὖν χρόνον ἐπισχών. Alcidamas de Soph. p. 86. μακροὺς μὲν χρόνους ἐπισχεῖν. Julianus Ep. 37. p. 413 A. κελεύσαντος δ᾽ἐκείνου μὴ φείσασθαι, ὅ, τι δ᾽ἂν ἐξῇ λαβόντα τὴν ὑπόσχεσιν ἐμπεδῶσαι, μικρὸν ἐπισχόντα χρόνον, εἰπεῖν. . . . . Codex 2755. ὅ, τι ἂν: Sed δὲ poſſe ſtare monſtrant notata Baſtio Ep. 219. Append. p. 49. Aptius reciperetur e Barocciano μηδενὸς, pro μή. Wagnerus adfert ex Himerio p. 700. ὁ δὲ μικρὸν ἐπισχών.

P. 36. ὡς γὰρ ταῦτα] Γὰρ pro δὲ ſcripſi poſt Corayum et Carpzovium ex Med. Barber. Lothar. et D.

P. 36. ἐπὶ τὸν ἑσπέριον ὠκεανόν] Lothar. et D. πρὸς τόν. Vide Carpzovium. Mox Lothar. ἀπήλεγξεν. P. 41. ὁ δὲ χρόνος ἀπήλεγξεν ἅπαντα.

P. 36. ἀπιόντες ᾤχοντο — καὶ ἀπήεσαν] Confer ſupra p. 165.

P. 36.

P. 36. εἰς μέτρον ἀκμῆς] Locutionem illustravit Carpzovius, cui adde Toupium in indice Longini ad εἰς ἡλικίας; Palairetum observ. p. 440; Jacobsium Anth. t. XII. p. 229. et t. I. p. 277. ad Pindari epigramma: ubi pro

Ἡσίοδ', ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης,

quod Jacobsius mutat in Ἡ. ἀμβροσίης μ. ἔ. σ. legere proposuerim, Ἡ. ἀνδρομέης μ. ἔ. σ. Cum scholium ἀνθρωπίνης, quo ἀνδρομέης explicabatur, in textum esset illatum, quidam metro cavens ἀνθρώποις potuit scribere, emendavisse putans.

P. 37. διὰ ςόματος εἶχε] Vt p. 47. διὰ ςόματος εἶχε τὰ βιβλία: ubi vide notam. p. 61. πάντες τοῦτο διὰ ςόματος εἶχον. p. 42. τὸν Εὐςάθιον διὰ ςόματος φέρειν. Lucianus Dem. 56. τὸν Ἀριςοτέλη δὲ διὰ ςόματος ἔχοντα. Aristaenetus I. ep. 1. ὦ νέμεσις τὸ γύναιον εἶναι διὰ ςόματος τῇ Ἑλλάδι. Lucianus Lex. 23. διὰ ςόματος ἐπὶ τῷ χείρονι τοῖς ἀρίςοις ἴση. Euripides Andr. 94:

ἀνὰ ςόμ' αἰεὶ καὶ διὰ γλώσσης ἔχειν.

Epigramma ἀδέσπ. 683. ἀνὰ ςόμα φωτὸς ἑκάςου: ubi vide Jacobsium. Noster p. 65. ἐπὶ ςόματος ἔχων, et p. 75. ἐπὶ ςόματος εἶχε. Cicero de fin. IV. 79. „semperque *habuit in ore* Platonem, Aristo„telem." Virgilius Aen. XII. 235. „vivusque „*per ora feretur*"; quod habet ab Ennio Ciceronis Tusc. I. 15. 34. „Nam *volito vivu' per* „*ora* virûm." Restituam hac occasione Themi-

stio

ſtio verba quae perdidit. Sic editur Or. XX. p. 237 B. οὗτος ὁ ἀγρὸς καὶ πάνυ οὐδὲ Ἑλληνικὸν τοὔνομα. Lege e codice Valeſiano: οὗτος ὁ ἀγρὸς, εἰ καὶ οὐ πάνυ Ἑλληνικὸν τοὔνομα, ὅμως ἐν στόματί ἐστιν ἐκείνων τῶν ἄγαν Ἑλλήνων.

P. 37. μετ' ὀλιγωρίας] Confer ſupra p. 242.

P. 37. εὐκόλως καὶ ἀλύπως] Confer ſupra p. 231.

P. 37. ἔδοξε γοῦν αὐτῇ] „MS. Reg. αὕτη, „ quod mihi non placet." CARPZ.

P. 37. ἀττάντων ἀνδρῶν] „MSS. Barber. et Loth. ἀ. τῶν ἀνδ." CARPZ. Et ſic D.

P 37. συμμαρτυρούντων δὲ οἱ] Reg. δέοι. Locus non jacet in mendo, ut ait Carpzovius; eſt omnino ſanus et integer. De hac imperativi forma cf. Gregor. de Dial. Att. §. 97. et Reitz. ad Lucian. t. 9. p. 338.

P. 37. παῖδας μὲν ὑπὸ σοὶ τέξομαι] Lucianus D. Mort. 16. 4. δύο γὰρ, φὴς, ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρύωνι: ubi lege Hemſterhuſium.

P. 37. πρὸς τὸ θεῖον δὲ οὐδὲ εἷς] Huetius: „ad „ Deum vero reſque divinas ne unus quidem ani„ mum applicuit." Junius, probante Carpzovio: „ ſed Deo obſiſtere nemo poteſt:" quod equidem malim.

P. 37. περὶ σελήνην ἡ χορεία] Reg. χορία. Erudita videatur Carpzovii nota, de animis ſapientum,

tum, post discessum a corpore, lunam habitantibus.

P. 37. εἴδωλον] P. 45. ὥσπερ ἐν τοῖς εἰδώλοις φέροντα. Εἴδωλον, *effigies*, *corpus*: Sosipatra ἐφυσιογνωμόνει, more Pythagorico, ut bene Carpzovius animadvertit.

P. 37. σὺν ἀγαθῇ καὶ εὐηνίῳ φορᾷ] „ Apud Pla„ tonem in Cratylo p. 282 E. ipsa Eunapiana le„ gis: ἀγαθῇ καὶ εὐηνίῳ φορᾷ." CARPZ. De εὐήνιος confer notam ad Philostratum H. p. 560. Themistius Or. XXVI. p. 326 C. ἐμοὶ δὲ εὐήκοος μὲν ὁ δῆμος καὶ εὐπειθής. Pro εὐήκοος, Codex Valesianus habet εὐήνιος. Plato et Synesius a Ruhnkenio adlati ad Tim. p. 125 jungunt, ille εὐπειθὴς et εὐήνιος, hic εὐήνια et καταπειθῆ.

P. 37. (εἶτα — κωλύει] locus, ut dedi, distinctus nemini jam molestiam creabit. Junius et Carpzovius a sensu aberraverunt.

P. 37. μοῖραι γὰρ οὕτως ἔνευον] P. 27. in oraculo λίνον δέ τοι ὧδε νένευκεν.

P. 37. μαντειῶν, οὕτω πανταχόσε ἐγένετο] Lothar. et D πανταχοῦ. Ambrosiani μ. πανταχόσε ἐγένετο, sed correcto χόσε in γάρ. B et Medic. μ. πάντα γὰρ ἐγένετο. Barberin. μ. πάντα ἐγέν. Carpzovius a me dissentiens e Regio citat οὕτω πάντα ἐγένετο. Ad sententiam conferenda p. 41. τὸ πρᾶγμά γε εἰς χρησμοῦ συνετελέσθη βίαν.

P. 38. προσιστορῆσαι δὲ τοῖς γεγενημένοις — εἴη] Wyttenbachius conjicit τοῖς γεγραμμένοις — ἔχει.

P. 38.

P. 38. ἀποχώρησιν] Confer supra p. 196.

P. 38. πρὸς τὰ αὑτῆς ἐπανελθοῦσα κτήματα, περὶ τὴν Ἀσίαν καὶ τὸ παλαιὸν Πέργαμον διέτριβε] Carpzovius sic distinguit: κτήματα περὶ τὴν Ἀσίαν, καὶ τὸ π., statuens διατρίβειν Πέργαμον posse dici, subaudita praepositione εἰς, quod exemplis probandum erat. Diogenes Laert. praef. 13. τὰ πλεῖστα κατὰ τὴν Ἰταλίαν διέτριβε. Saltem debuisset Carpzovius καὶ in κατὰ mutare: sed locus est integer. Scripsi αὑτῆς pro αὐτῆς.

P. 38. ἀντεκάθητό γε αὐτῷ] Sic pro ἀντεκάθητο αὐτοῖς scripsi ex BD, Barberiniano et Lotharingensi, et αὐτῷ in Ambrosiano altero e correctione. Medicaeus γε αὐτοῖς.

P. 38. συνεθαύμαζε — προσεκύνει] Philostratus V. A. I. 31. πλησίον δὲ ἤδη γιγνομένου, μέγα ἀναβοήσας, „οὗτος" ἔφη „ὁ Ἀπολλώνιος ὃν Μεγαβάτης ὁ ἐμὸς ἀδελφὸς ἰδεῖν ἐν Ἀντιοχείᾳ φησὶ θαυμαζόμενόν τε καὶ προσκυνούμενον ὑπὸ τῶν σπουδαίων."
Addidi ὁ ex Codice 1696.

P. 38. ἡττηθεὶς] Carpzovius, e codicibus, ut ait, omnibus, ἡτηθεὶς voluit scribere.

P. 38. εἰς ἔρωτα ἀφίκετο] Regius ἔρωτας. — Vide notam ad Philostr. Her. p. 332.

P. 38. ἔρως δὲ καὶ] Medicaeus sine καί.

P. 38. ἀμφὶ ταῦτα ἦν πολύς] Εἶναι περί τι illustravi ad Her. p. 340. Nostri locus poterit adjuvare Jacobsium in Heniochi fragmento apud Athen. IX. 74. pro

ὡς

ὡς δ' ἀεί ποτε

περὶ τοὺς κυάμους ἔσθ' οὗτος ὁ σοφιστὴς τέλεος,

reponenti ὁ σοφ. πολύς. Equidem olim conjeci γέλως, quod ad literas corruptas propius accedit, sed orationem scabram reddit et asperam.

P. 38. τῆς πείρας] Confer notam ad Heroic. Philostr. p. 412.

P. 38. ἀνὰ τὰ πρῶτα] „Id est, ἐν τοῖς πρώτοις". CARPZ. Vide supra p. 181.

P. 38. κατάμαθέ γε] „MS. Regius pessime, „κατάματά γε". CARPZ. Philostratus V. A. I. 39. τὴν δὲ σήραγγα τὴν ὑπὸ τῷ Εὐφράτῃ δεικνύντος ποτὲ αὐτῷ τοῦ βασιλέως καὶ „τί σοι φαίνεται τὸ θαῦμα;" εἰπόντος· καταβαλὼν τὴν τερατουργίαν ὁ Ἀπολλώνιος „θαῦμα ἂν ἦν, ὦ βασιλεῦ," ἔφη, „εἰ . . . Codex 1696. καταμαθών: sed vulgata praestare videtur.

P. 38. ἂν μὲν παρῇ — καρδία] Recepi optimam Wyttenbachii et Corayi conjecturam παρῇ pro γὰρ ῇ. Proclus ineditus in Cratylum cap. 37. ὁ γὰρ λέγων, τί λέγει. Codex Vatic. ὁ παραλέγων. Ex hujus loci antithesi inter ea quae fiunt ἂν παρῇ Φιλομήτωρ, et ἂν ἀποχωροῦντα θεάσηται ἡ Σωσιπάτρα, potest nonnihil firmari emendatio, quam fecit Valckenaerius verborum Aristaeneti corruptissimorum istorum II. 5: πυκνὰ παλλομένης ἐφάπτομαι τῆς καρδίας καὶ δεινῶς ἐκπηδᾷν καὶ φθέγγεσθαί μοι δοκῶν εἶτε . . . . θεωροῦσα δὲ τὸν καλὸν, αἰδοῦμαι. Sic igitur refingebat vir doctissimus: δεινῶς ἐκπ. καὶ φλέ-

γεσθαί μοι δοκεῖ, ἐὰν ἀπῇ . . . . θεωροῦσα δέ. Quidquid sit, φλέγεσθαι pro φθέγγεσθαι recte saltem reposuisse videtur, et hanc mutationem Ruhnkenio probaverat ad Longin. §. 10. Ipse ego Valckenaeriani inventi oblitus φλέγεσθαι conjeceram, et Bastius meus, futurus Aristaeneti sospitator, de illa mea correctione a me consultus, me monuit codicem Vindobonensem habere φλέγεσθαι. Apud Heliodorum V. 13. p. 190. permutantur φθεγγόμενος et φλεγόμενος, apud Julianum Aegypt. 40. φθέγμα et φλέγμα: ubi Jacobsius. Cum Eunapio, et Aristaeneto, ad quem videndus Abreschius, comparari potest Plato Symp. §. 32. ὅταν γὰρ ἀκούω, πολύ μοι μᾶλλον ἢ τῶν κορυβαντιώντων ἥ τε καρδία πηδᾷ. Ion. p. 72. Müll. ὀρθαὶ αἱ τρίχες ἵστανται ὑπὸ τοῦ φόβου, καὶ ἡ καρδία πηδᾷ. Philostratus V. A. I. 37. p. 46. πηδήσεταί τε ἡ καρδία θαμὰ ἐκθρώσκοντος τοῦ ὕπνου, ὃ δὴ μάλιστα περὶ τοὺς ἐρῶντάς φασι γενέσθαι: malim codicis 1696. γίνεσθαι. Confer Ernestum ad Callim. H. C. v. 89. Philostratus ib. II. 35. οἱ γοῦν μεμηνότες οὐδὲ καθεύδειν δύνανται διὰ τὴν τοῦ νοῦ πήδησιν, ἀλλ' εἰς ἄλλα καὶ ἄλλα ἀπιούσης τῆς ἐννοίας, γοργότερόν τι [confer notam ad Heroic. p. 514.] ἀναβλέπουσι καὶ ἀναιδέστερον. V. S. I. 22. 4. p. 525. καθεύδειν οὐκ ἐᾷ . . . . ἀλλ' ἐς πήδησιν ἄγει τὴν καρδίαν καὶ τὴν γνώμην, ἐνθυμουμένῳ ὡς πολλοί [οἱ inserit codex 1696.] ἐπαινεταὶ αὐτοῦ. Sophron Koenii ad Gre-

Gregorium Cor. Dial. Dor. §. 4. ἔτι μέθεν ἁ καρδία παδῆ. Maximus Tyrius diff. 24. p. 287. e pulchra Schæferi ad Julian. p. X. emendatione: ἐπήδησεν μὲν αὐτῷ τὴν καρδίαν ἐπὶ Χαρμίδῃ καὶ ἰδίαν τὸ σῶμα. Plato Ion. p. 82. audacius: εὐθὺς ἐγρήγορας καὶ ὀρχεῖταί σου ἡ ψυχή. Praeiverat Aeschylus Choëph. 165.

λέγοις ἄν· ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ.

P. 39. ὅπως ἀθλήσῃς] Plene Lucianus D. D. 22. 4. πατέρα δὲ ὅρα μὴ καλέσῃς με. Confer viros doctos ad Ellipf. in βλέπειν, ὁράω, σκοπεῖν.

P. 39. Προσέθηκεν] Ex B pro προσέθηκε. — Mox pro ἐξήει Regius δεξήει.

P. 39. καὶ ὑπὸ τοσαύτης τοιαῦτα ἐπεπίστευτο] Addidi καὶ ex B et Barberiniano. Remenfis ὑπὸ ταύτης. Albertus Obff. p. 300. bene vertit, *quod talia a tanta femina ipsi concredita essent*, fed male fcribit ἐπεπιστεύετο.

P. 39. προτεθεῖσιν] Praetuli hanc Plantinianae lectionem τῷ προστεθεῖσιν aliarum. Et quidem p. 40. καταγελάσας τῆς προθέσεως.

P. 39. Μάξιμος δὲ   τε ἐνέκειτο] Exhibui lacunam Plantinianae, Regii, Barberiniani et codicum caeterorum, praeter Remenfem et D, in quo textus continuatur; et Remenfis quidem ἐνέκειντο. Gudius conjiciebat, Μάξιμος δὲ ἀντενέκειτο, quod Carpzovio valde placuit; et favere videtur Barberinianus, in quo Μαξ. δὲ τενέκειτο. Carpzovius tamen

men proponit: φιλομ. δ. τ. π. ἐνεφύετο. Μαξ. δὲ ἴσως τε ἐνέκειτο: ob similem locum in Chrysanthio infra p. 110. Exspectandus integer codex.

P. 39. ᾧ τινι κέχρηται — καταλῦσαι] Carpzovius ᾧ τινι reposuit pro ὅ τινι, auctoribus Medic. Barber. Lothar., et sic quoque olim Huetius correxerat. Scripsi καταλῦσαι pro καταλύσας ex BD, Barber. Lothar. et Mediolanensium uno. Βιαιοτέρῳ τε malui quam β. δέ. Venetus βιοτέρῳ. Plantinus βιωτέρῳ.

P. 39. εἰ τὸ αὐτὸ τοῦ λόιποῦ] „ MSS. Barb. et „ Reg. εἰς τό. sed nihil muta. Nonnemo malebat „ τὸ λοιπόν. Eunapius saepius [mox p. 40.] τοῦ „ λοιποῦ." CARPZ.

P. 39. ὥσπερ συμπαροῦσα] Sic Commelinus. Plantinus ὥσπερ συ παροῦσα. D ὥσπερ παροῦσα. Casaubonus Carpzovii et Corayus cum Commelino faciunt. „ G. Canterus N. L. 8. 17. emendabat ὡσπερεὶ παροῦ- „ σα. In margine meo ὡσεὶ συμπαροῦσα. In vita „ Chrysanthii [p. 109.] ὡσανεὶ παρών τε καὶ συνὼν „ τοῖς θεοῖς." CARPZ. — Mox pro φανέντα Carpzovius proponit φανθέντα. Et quidem supra p. 31. habuimus φανθέντα σημεῖα, quod occurret rursus p. 45, et τοῖς φανθεῖσι σημείοις legemus p. 109.

P. 39. ἄντικρυς] Vocem hanc illustrat Toupius Em. 4. p. 370. Porphyrius V. Pyth. 53. μὴ ἄντικρυς Πυθαγορικοὺς εἶναι τοὺς ἐκφέροντας ταῦτα. Demosthenes π. παρ. p. 127. Tayl. ἄντικρυς οὕτως

καὶ

καὶ διαῤῥήδην ἀπολογία. Themiſtius Or. XX. p. 239 C. τοιαῦτα δὲ ἀπέφαινε καὶ τὰ ἑαυτοῦ καὶ ἄντικρυς παραπλήσια τοῖς Σωκρατικοῖς. Quae ſequitur ſententia abeſt ab edito Themiſtii textu; hanc ſic conceptam obtulit codex Valeſianus: εἶναι γὰρ αὐτῷ πολλὰ μὲν ὕπαιθρα καὶ δημόσια ἀγωνίσματα, οὐ φαυλότερα δὲ τὰ οἴκοι καὶ εἴσω τῆς αὐλῆς. Dio Chryſ. Or. XXIII. p. 512. οὐ δοκεῖ σοι τὴν δῖζὺν αὐτὴν κακοδαιμονίαν τινὰ λέγειν; Codex 2958. pro αὐτὴν optime habet ἄντικρυς.

P. 39. μὴ ῥέπῃς] B ſine μή. — Mox pro ἐξῄει, Lothar. ἐξείη. — Dein pro θειότητος, Plantinus, Ambroſiani, et Lothar. θειότατος. De harum terminationum confuſione vide Baſtium Comment. palaeogr. p. 790.

P. 39. περὶ θύρας αὐτῷ] Carpzovius quem ſecutus ſum αὐτῷ pro αὐτῶν edidit e Regio, et Junii conjectura. — Statim pro ἑταίρων, Plantinus ἑτέρων. Confer notam ad Philoſtr. Her. p. 345.

P. 39. μέγα φθεγξάμενος] Eadem verba jam vidimus p. 25.

P. 39. τοὺς θεούς σοι] Anacreon 31., ſed non Brunckianus:

ἄφες με, τοὺς θεούς σοι,
πιεῖν.

Vide de hac formula Fiſcherum ibi Fabrumque, viros doctos ad Ellipſ. v. ὀμνύειν, et ad Noſtri locum Wyttenbachium, qui Junium a ſenſu erran-

 tem

tem castigat. Nec erroribus caret Carpzovii nota, quos hic nolo describere.

P. 40. *καὶ τῆς γε ἐπιβουλῆς*] Recepi *γε* ex B et Ambrosiano altero. Barberinianus *τῆς γ ἐπιβ.*

P. 40. *γνησίως καὶ διαφ. ἑώρα*] „Id est non ut „*ἀνεψιὸν*, sed ut *ἀδελφὸν* etc." CARPZ. Quae explicatio mihi vera neutiquam videtur. *Γνησίως*, id est, ut *ἀνεψιὸν* habuit, non ut eum, qui ipsius pudicitiae insidiaretur et a quo sibi cavere deberet. — Reg. *ἑώνα*. — Mox pro *αὐτὴν*, codices nonnulli male *αὐτήν*.

P. 40. *ἐν ἀγρῷ διέτριβε*] „Sic omnes codices, „praeter Sambuc. e quo Antuerp. Ed. legit *ἐναγ*„*γῶς διέτριβεν.* etc." CARPZ.

P. 40. *κινουμένων λόγων*] Longinus §. 4. *ὑπὸ δὲ ἔρωτος τοῦ ξένας νοήσεις ἀεὶ κινεῖν πολλάκις ἐκπίπτουσι εἰς τὸ παιδαριωδέστατον.* Vide Heindorfium ad Plat. Theaet. p. 554.

P. 40. *τὰ προβαλλόμενα*] De verbo *προβάλλω* confer quae adnotavi in addendis Athenaei Schweighaeuseriani t. 8. p. 441. Noster p. 43. *οἱ μὲν λογικὸν πρόβλημα προθέμενοι .... οἱ δὲ τῶν θειοτέρων τι προβάλλοντες.* p. 81. *προβλήματά τε αὐτοῖς προεβλήθη.* p. 86. *πρόβλημά γέ τι τοῖς σοφισταῖς προπέμψας.*

P. 40. *περὶ καθόδου ψυχῆς*] Sic edidi, pro *καθόλου*, post Carpzovium, qui Medic. Reg. Lothar. sequebatur. Et *καθόδου* legitur in CD et Veneto. De ani-

animae descensu, obscurissimo Platonicae metaphysicae aenigmate, vide Carpzovium, et Bruckerum H. Ph. t. 2. p. 415.

P. 40. τί τὸ κολαζόμενον] Hic multum sudat Carpzovius, et salebras in loco planissimo quaerens proponit σχολαζόμενον.

P. 40. μεταξὺ τοῦ κορυβαντιασμοῦ καὶ τῆς ἐκβακχεύσεως] P. 66. κορυβαντιώντων ἐπὶ σοφίᾳ μειρακίων. Longinus §. 5. διὰ τὸ περὶ τὰς νοήσεις καινόσπουδον, περὶ ὃ δὴ μάλιστα κορυβαντιῶσιν οἱ νῦν. Timaeus Lex. Κορυβαντιᾷν· παρεμμαίνεσθαι καὶ ἐνθουσιαστικῶς κινεῖσθαι: ubi doctissima Ruhnkenii nota legenda est. „ Vide Valesii Emendat. p. 53. 224. „ Ernesti Lex. Tech. v. Βακχεία et τυμπανίζειν. „ Miscell. observ. t. X. p. 422. Apuleius in Asi„ no Aureo lib. VIII." WAGNER. Adde Carpzovii notam.

P. 30. ἐλλιποῦσα] Editiones λιποῦσα, quod mutavi e Reg. Med. Barber. et Veneto. Mox ἀνεβόησεν dedi pro ἐβόησεν ex Carpzovii codicibus. Venetus ἂν ἐβόησεν.

P. 40. δυσχωρίαν] Plantinus διαχωρίαν. Codices omnes δυσχωρίαν.

P. 40. κινδυνεύει περὶ τὼ σκέλη] Gudius adscripserat σκέλει, ut esset, περὶ τῷ σκέλει.

P. 40. τραύματα εἴληφε] Anacreon 45.

ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης.

Plutarchus Nic. 18. λαβὼν πληγὴν πρότερος, εἶτα

 δεύς.

δαύς. Isocrates Pan. 84. συμβαίνει τοὺς μὲν ληφθέντας ἀργύριον ἀποτίνειν καὶ πληγὰς λαμβάνειν. Lucianus Tim. 52. τηλικαύτην παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων: ubi Hemsterhusius. D. D. 26. I. τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν. D. Mort. 22. 3. ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω. Et sic Lucianus saepe. Incertus de captivitate Persica p. 331. ὁ μὲν ἀπὸ κεφαλῆς ἕως καρδίας τὴν πληγὴν λαβών. Confer ad II. Cor. XI. 24. Raphelium et Palairetum. Chrysologus de *Sanctis Innocentibus* Serm. I. 2. „*Sumpserunt mortem* qui nescierunt vivere."

p. 40. φορείου] *Lectica*. Confer Lipsium Elect. I. 19. et Carpzovium.

P. 40. ποτνιώμενος] Jam Ruhnkenius ad Tim. p. 221. probavit falsum esse Helladii canonem, ποτνιᾶσθαι de foeminis tantum dici statuentis. Adlatis a viro docto exemplis hoc et alia addi possunt. Noster 110. ὁ μὲν Μάξιμος . . . . ποτνιώμενος ἐπὶ τοῖς δρωμένοις. p. 119. Ἑλλησπόντιος . . . . ἀγανακτῶν καὶ ποτνιώμενος. Eusebius V. C. I. 28. ἀμφιβολῶν καὶ ποτνιώμενος. Julianus Caes. p. 313 A. Philo t. I. p. 478, 20. Synesius Calv. p. 67 D. ταῦτ' ἄρα ἐποτνιώμην. Ep. 4. p. 162 C. αἴρεται θόρυβος ἐξ ἀρχῆς, ἀνδρῶν οἰμωγὴ, γυναικῶν ὀλολυγή· ἅπαντες ἐθεοκλύτουν, ἐποτνιῶντο: ubi glossae: ἐθεοκλ. ηὔχοντο: ἐποτν. προσέπιπτον. Scholiastes Luciani Ep. Saturn. 28. ποτνιᾶσθαι, παρακαλεῖν μετ' οἰμωγῆς,

ψῆς, ἐπικαλεῖν τοὺς θεοὺς, δυσφορεῖν, ἀνιᾶσθαι. Confer Bodenum ad Achill. Tat. VI. 15. p. 544. Aelianus H. A. V. 49. usurpavit de elephantis: βοῇ τῇ σφετέρᾳ κινύρονταί τε καὶ ποτνιῶνται.

P. 41. τῶν μὲν δύο τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι γράφειν] Lothar. δεόμενος. Sed δέομαι iterum habet infra p. 42. τούτων γε τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι γράφειν. Plato Apol. §. 6. ὀνόματι γὰρ οὐδὲν δέομαι λέγειν.

P. 41. Ἀντωνῖνος] „Hujus Philosophi mentio„nem facit Syrianus ad Metaphys. Aristotelis, ut „Andr. Schottus (cujus Bibliothecae Eunapii le„gationes debemus) putat in margine Gudiani li„bri. Vita ejus in seqq. descripta." CARPZ. „Harles vol. III. p. 162. laudat Bruckerum T. II. „p. 276." WAGNER. — Mox τῶν πατρῴων in Regio.

P. 41. τὸ Κανωβικὸν τοῦ Νείλου καταλαβὼν στόμα] De Canobico ostio confer Carpzovium, Larcherum ad Herodot. t. 8. p. 367., et Nostrum mox 42. — P. 47. Κλαυδιανόν τε τὸν καταλαβόντα τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

P. 41. προσθεὶς ὅλον ἑαυτόν] Regius vitiose πρὸς τίς. Confer notam supra p. 157. — Mox in ἐξεβιάζετο explicit specimen Carpzovianum.

P. 41. ἡ νεότης — ἐφοίτων] Supra vidimus p. 31. ἡ Ἑλλὰς — ηὔχοντο καὶ ᾖτουν, ubi confer notata p. 234. Sic p. 23. ὁ δῆμος ὑπὸ λιμοῦ πιεσθέντες.

p. 55. δῆμος . . . . πηδῶντες p. 86. ἐτεθήπεσαν δὲ αὐτὸν ἡ Ἑλλάς. p. 92. τὸ δὲ ἔθνος ἐπὶ ποιητικῇ σφόδρα μαίνονται. p. 94. τὸ δὲ θέατρον ἐμεμήνεσαν. p. 119. ἀλλά σέ γε ἡ πόλις αἰτιῶνται. „Confer Wernsdorf. ad Himer. p. 450." WAGNER.

P. 41. καί τι μυθῶδες — σκότος] AB τὸ pro τι. Τὸ σκότος atticum minus est quam ὁ σκότος, teste Scholiaste Euripidis ad Hecubam, sicque sentit Corayus ad Heliod. p. 198. Sed Langius ad Hecubam, τὸ σκότος et τὸν σκότον aeque ab Euripide usurpata fuisse ostendit. Synesius ep. 22. τὰς ἐν σκότῳ καὶ γωνίαις ἐλπίδας: ubi codex 2988. σκότει. Theophylactus Simocatta ep. 51. ἵνα τῷ σκότῳ τὸ πραττόμενον διαλάθοι: codex 2991 A. τῷ σκότει.

P. 31. τυραννήσει] P. 21. τὴν Κωνσταντίνου πρόφασίν τε καὶ φορὰν τυραννήσων καὶ μεταστήσων τῷ λόγῳ. p. 29. τότε καὶ ἀνάγκης τυραννούσης.

P. 41. Ἡσιόδου καλουμένας Ἠοίας] „Vide Burmannum ad Valesii Emend. p. 222; Ruhnkenium Epist. crit. p. 289; Heynium ad Apollod. III. 986; Groddeck *üb.* Apollonii Argonaut. *Bibl. der alt. Litt. und Kunst St.* 2. *p.* 79." WAGNER. — „Vide Scalig. 9. catal. p. 250; „Petitum in LL. Att. f. 46. Meursium Att. LL. 2. c. 20." REINES.

P. 41. ἀπόῤῥοιαί τινες ὥσπερ ἀστέρων περιελείφθησαν] Editi ἀπόῤῥοαί τινες, quod mutavi ex Veneto. Cf. Longin. §. 13. — D obtulit περιελείφθησαν, quod prae-

praetuli vulgato περιελήφθησαν: et sic Huetius Corayusque conjecerant. De permutatione verborum λειφθεὶς et ληφθεὶς, vide notam ad Philostr. Her. p. 504. Dio Cassius XXXIX. 61. describens Tiberis inundationem: τῶν τε ἀνθρώπων ὅσοι μὴ ἔφθησαν πρὸς τὰ πάνυ ὑψηλὰ ἀναφυγόντες, οἱ μὲν ταῖς τέγαις, οἱ δὲ καὶ ἐν ὁδοῖς ἐγκαταλειφθέντες ἐξώλοντο. Lego ἐγκαταληφθέντες, suadente etiam Latino interprete, qui vertit, deprehensi. Dio Chrysost. Or. VII. p. 220. καταληφθεὶς δὲ μόνος. Codex 2958. recte καταλειφθεὶς, quod et Reiskius divinaverat.

P. 41. κατενεμήθησαν] Sic ABD, Venetus et Barberinianus Dorvillii ad Char. p. 624. pro edito κατενέμησαν. Et Corayus κατενεμήθησαν proposuit.

P. 41. τοῦ φιλοσοφεῖν ἡ συγγένεια] Scripsi τοῦ pro τὸ, ex Huetii conjectura. In D aliquid fuit adnotatum olim, sed nunc literae sunt prorsus evanidae.

P. 41. ὥσπερ Σωκράτης — ποιεῖν] Wyttenbachius indicat videndum Platonem Euthyphr. init. et Theaet. fin. Confer Fischerum ad Euthyphr. I. not. 3.

P. 41. ἐκινδύνευον] Huetius vertit *disputabant*: malim cum Junio, *periclitati sunt*; qui sensus placuit et Wernsdorfio ad Him. p. 827; indicante Wagnero. Tamen non satis perspicio qui connectatur sententia sequens, οὕτω περιεφρόνησαν χρήματα.

P. 41.

P. 42. κατεσύγησαν] Pro edito κατετύγησαν, B obtulit κατεσύγησαν, quod in mentem venit Dorvillio ad Char. p. 624, Corayo, et Reinesio in notis MSS. qui vertit: „ execrati sunt et detestati „ aurum." Junius conjiciebat κατετύχησαν, Huetius κατετρύγησαν.

P. 42. τριβώνιον — βιβλιδίων] Philostratus VI. 3. p. 231. ξυνῆκέ τε ὡς ἀνδρῶν σοφῶν εἴη τὸ πλήρωμα, ξυμβαλλόμενος (codex 1696 ξυμβαλλόμενος) τοῖς τρίβωσι καὶ τοῖς βιβλίοις οἷς προσεσπούδαζον.

P. 42. σακκία τε ἁδρά] Vide Toupium ad Longin. 43. §. 2. Lexicon inedit. Coislin. 394. ἁδρός· πλούσιος. Lexicon ineditum codicis 1720. ἁδρόν· μέγα, δαψιλές: ἁδροί· πλούσιοι. Noster p. 47. πλοῦτος ἁδρότερος. p. 58. ἀτιμία τις ἁδρὰ καὶ περιφανής. Legat. p. 22 B. συμποσίου ἁδροτέρου καὶ πολυτελεστέρου. Wagnerus ex Zosimo I. 19. II. 44. adfert ἁδραὶ διαδόσεις, ἁδρὰ δῶρα.

P. 42. διαθῆκαί τε — πράσεων] „ Vide ad hunc „ locum Em. Merillii Icti opera P. I. p. 2. [Obss. „ Juris libri I. c. 1.]" WAGNER.

P. 42. πρὸς τὴν πλανωμένην καὶ ἄτακτον ἄτην] D αὐτήν. Respicit, credo, Noster Empedoclis versum

Ἄτης ἐν λειμῶνι κατὰ σκότον ἠλάσκοντας,

ἄτης λειμῶνα vocantis τὸν ἔγγειον τόπον. Confer Valckenaerium ad Hipp. p. 193 D. Themistius Or. XX.

XX. p. 240 C. ἡμᾶς δὲ ἀπέλιπες (cod. Valesianus ἀπέλειψας) ἐν τῷ κλύδωνι καὶ τῷ χειμῶνι τῆς ἄτης (viri docti proponunt λειμῶνι recte omnino: codex Valesianus nihil mutat.), οὐδὲ ἔχομεν (cod. ἔχοντας) ὅσις χεῖρα ἄλλος (cod. ἄλλῳ: forte ἄλλως) ὀρέξει. Huc quoque facit Synesius ep. 146. ὅς γε ἀφεὶς τοὺς ἀνθρώπους ἡμᾶς

Ἄτης ἐν λειμῶνι κατὰ σκότον ἠλάσκοντας,

καὶ ταῖς χθονίαις ἐγκαλινδουμένους φροντίσιν. Codex 1038 ἐγκυλινδ. Codex 1039 καλινδ. eraso ἐγ. Utraque forma ἐγκαλινδ. vel ἐγκυλινδ. aeque recta est, illa tamen Attica magis: confer Corayum ad Isocr. p. 235. Julianus Misop. p. 344 A. τοῖς περὶ τοὺς τάφους καλινδουμένοις. Vide Bastium Epist. Crit. p. 210. et Fischerum ad Phaedon. p. 341.

P. 42. ἐπαινεῖν] Philostratus H. p. 146. τάξιν ἐπαινοῦσαι: ubi Scholiastes: χρώμεναι τάξει: confer et p. 614. 621. Julianus ad Them. p. 253 B. ἀνεπειθόμην τὴν σχολὴν ἐπαινεῖν.

P. 42. ὁ γὰρ λόγος οὐκ ἐπὶ τοὺς φαύλους — φέρειν συνεπείγεται] Dixerat prooemii initio: ἐμοὶ δὲ οὐκ εἰς πάρεργα τῶν σπουδαίων ὁ λόγος φέρει τὴν γραφὴν, ἀλλ' εἰς τὰ ἔργα. Theophylactus Simocatta Q. Nat. p. 8. ἀλλ' ἐκ τῆς θαλάττης ἐπὶ τὴν χέρσον μετελθεῖν ὁ λόγος ἐρᾷ, καὶ μετοχετεύειν ἐπὶ τὴν ἤπειρον τὴν θεωρίαν ἐπείγεται: ubi codex 993. pro θεωρίαν habet

θέαν:

θίαν: male, ſed notandum tamen. Haec permutatio poterit alibi prodeſſe.

P. 42. Ἀντωνῖνος ὄνομα ἦν αὐτῷ] Addidi ὄνομα e Junii conjectura. Philoſtratus V. A. VI. 3. Τιμασίων μὲν τῷ μειρακίῳ τούτῳ ὄνομα ἦν.

P. 42. ὃς διαβαλὼν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν] Plantinus ὁ διαμαλῶν. Junius conjecit διαμέλλων. Sed recte Commelinus e libris Palatinis, quibus mei conſentiunt, reſtituit διαβαλών. Corayus quoque propoſuit διαβαλών, et ὃς pro ὁ, quod minus neceſſarium eſt, ea, quam feci, loci diſtinctione. P. 73. διέβαλε μὲν γὰρ ὁ ταῦτα συντιθεὶς ἐξ Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην. p. 97. ἐπὶ τὴν Κωνσταντίνου πόλιν διαβαλών. Arrianus Alex. VII. 20. §. 16. παρ' ὀλίγον ἐλθεῖν διαβαλεῖν ἐς αὐτήν. Suidas: διαβάλλειν τὸ πέλαγος· τὸ διαπερᾷν. Ἀῤῥιανός: „ αὐτόν τε κυβερνῶν„ τα τὴν στρατηγίδα ναῦν διαβάλλειν ἐπιχειροῦντι „ Ἀλεξάνδρῳ τὸν Ὦξον ποταμόν· ἀντὶ τοῦ περᾷν. Librarius peſſime confudit duos Arriani locos, quorum alter, αὐτόν τε κυβερνῶντα τὴν στρατηγίδα ναῦν διαβάλλειν, legitur I. 11. §. 10: alter vero exſtat III. 29. §. 6. ſic editus: διαβαίνειν δὲ ἐπιχειροῦντι αὐτῷ τὸν ποταμόν: ubi ex Suida patet eſſe reponendam rariorem vocem διαβάλλειν. Librarius; qui Suidam deſcribebat, διαβάλλειν repetitum non concoquens, alterum omiſit, ſeque diligentiſſimum forte credidit. Simeon Metaphr. vit. S. Cy-

Cyriaci p. 104. τῇ τοῦ θαυμαστοῦ Εὐθυμίου λαύρᾳ διαβαλών.

P. 42. τοῖς ἐκείνῃ θεοῖς — ἀναθεὶς καὶ προσαρμόσας ἑαυτόν] De ἐκείνῃ confer notam p. 225. „'Αναθεὶς recte exposuit Junius [vertens, *totum se applicuit*]: vide Toupium ad Suidam p. 30. [Emend. t. I. p. 45.]" WAGNER.

P. 42. ἀπολυθεὶς] B ἀπολυπεὶς. — Mox pro προσῆκε, malim προσήκει vel προσῆκεν ἄν.

P. 43. ὑφορώμενος ἑτέρωσε] B ὑφορόμενος. Venetus ἑτέρως.

P. 43. τὸ ἄκαμπτον καὶ ἀμετάστατον] Plutarchus de vit. dup. §. 27. ἀκάμπτους διαμένειν καὶ ἰσχυροὺς καὶ δυσμεταθέτους.

P. 43. διά γε τὸ τοῦ Σαράπιδος ἱερὸν] Scripsi γε pro τε. B Σεράπ.

P. 43. ταῖς δὲ ἐξήρκει τὰ ποτάμια πλοῖα μετὰ ῥᾳστώνης ἐπὶ τὴν σπουδὴν ὑποφέροντες] Toupius haec adferens Em. t. 2. p. 251. ubi ποτάμια πλοῖα exemplis illustrat, dicere debuisset qui ὑποφέροντες vel cum πλοῖα vel cum ταῖς construi possit. Toupianis exemplis addo Zosimum II. 2. ἐμβαλὼν πλοίῳ ποταμίῳ τὰ τέκνα: et sic III. 5. 10. Julianus Or. I. p. 22 A. ἵππων παρασκευὴν καὶ νεῶν τῶν ποταμίων. Philostratum V. A. VI. 3. sic editum, καὶ ναῦν ἤδη ἄτοπον ἐκέκτητο, Toupius ibidem emendat, legens ποτάμιον pro ἄτοπον, hancque conjecturam amplectitur Ruhnkenius ad Tim. p. 43.

Equi-

Equidem ποταμὸς et τόπος confusa esse video apud Suidam in Πλαταμὼν, ὄνομα ποταμοῦ, ubi codex Kusterianus habet ὄνομα τόπου (confer Toupium Em. t. 2. p. 82.); non statim tamen Toupio adsentiri velim. Codex 1696. optimus habet ἄτοπον: potest forte prodesse citatus ab Oleario Suidas, qui ἄτοπον explicat per κακόν: unde ἄτοπον ναῦν esset, *cymbulam* εὐτελῆ καὶ σμικράν. Pro ἄτοπον, si ad correctionem confugere satius videtur, malim ἔντοπον, id est, ἐπιχώριον. Mox Philostratus habet: ἱκέτευε προσδοῦναί οἱ τῆς τοῦ πλοῦ κοινωνίας. Codex 1696. exhibet, ut Suidas, πλοίου, quod et ipsum bonum est, sed ex rasura; antea scriptum fuit, ut videtur, πλούτου.

P. 43. καὶ ἀφθορῶν] Haec est prava editorum lectio. BD ἀφορῶν. In A vox est evanida, sed ex reliquiis fere certum est non scriptum olim fuisse καὶ ἀφθορῶν. Junius scribebat ἀφθορῶς (voluit procul dubio scribere ἀφθόρως), vertitque Wagnerus *incorrupte:* quod usquequaque satisfacere potest. Huetius *nihil mutandum* adscripsit, sed non dixit quid esset ἀφθορῶν.

P. 43. ἀνδριάντι συνετύγχανον] P. 55. ἀκινητότερος ἐπέμενεν ἀνδριάντος. Apuleius Milesf. III. p. 191. „fixus in lapidem steti gelidus, nihil secius quam „*una de caeteris theatri statuis* vel columnis:" ubi Pricaeus p. 156. Adde Erasmi Adagium, *statua taciturnior*, IV. 4. 99.

P. 43.

P. 43. πρὸς αὐτῶν οὐδένα] B οὐδέν.

P. 43. ἄναυδος ἔκειτο καὶ ἄτεγκτος] P. 64. ἄναυδος ἔκειτο. — D ἄτακτος. Vocem ἄτεγκτος eruditiſſime illuſtravit Ruhnkenius ad Tim. p. 249. Sed nollem virum κριτικώτατον et alias prudentiſſimum ſollicitaviſſe hunc Damaſcii locum apud Photium p. 1036. extr. οὐδεὶς οὕτως ἦν τὴν ψυχὴν ἀτεράμων καὶ βάρβαρος, ὃς οὐκ ἐπείθετο καὶ κατεκηλεῖτο τοῖς ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ςόματος ἐκείνου ῥέουσι λόγοις: quae ſunt integerrima et eximie ſana. Attamen Ruhnkenius Platonicarum imitationum curioſior inveſtigator pro ἐπείθετο conjicit ἐτέγγετο, quod ἐτέγγετο vox ſit Platonica magis quam ἐπείθετο. Hoc ſane eſt doctrina abuti, et ſcriptores non corrigere, ſed adulterare.

P. 43. οὐ γὰρ ἔφθανεν — καί] De οὐ φθάνειν καὶ vide Marklandum ad Suppl. 1219. et Corayum ad Hippocr. p. 325. Eunapius Legat. p. 20 C. οὐ γὰρ ἔφθασαν τοῦ Σκυθικοῦ γένους εἰς τὴν ἐπικράτειαν τὴν Ῥωμαϊκὴν οἱ παῖδες, ὥσπερ ὀδόντες διασπαρέντες, καὶ πάντα ἦν μετὰ θυμοῦ καὶ μανίας καὶ φόνων. Pro μετὰ lege μεςὰ, ut tacite correxit Caſaubonus hunc locum adferens ad Aug. Hiſt. p. 245 D. Hoogeveen ad Viger. cum idoneis probaſſet exemplis οὐ φθάνειν καὶ idem eſſe ac ἅμα καί, credit tamen eſſe ubi *priusquam* ſignificet, citatque haec Luciani verba D. Mort. 27. 1. οὐ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρ-

ῥυὲν οὐκ οἶδ' ὅπως, αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. Sensum vulgarem ἅμα καὶ putas fabulae adversari; namque Tantalum ne labellum quidem summum potuisse irrigare. Sed hoc est ridicule argutari. Numquid enim poena non gravis satis, immo nonne gravior etiam, si aqua ad summum usque labrum perveniret, dein elaberetur.

P. 43. τὸ Σαραπεῖον ἱερὸν ἐσκεδάννυτο] B Σεραπ. „De subversione Serapii insignem librum composuit Sophronius: Hieron. in Catal. Script. Eccles." REINESIVS in notulis MSS. — „Vide Rufini Hist. Eccles. L. II. c. 22." WAGNER.

P. 44. Θεοφίλου δὲ προεστατοῦντός — πεπιστευμένου] Junius hunc locum non intellexit. Adponam versionem Jonsii H. P. III. 117. p. 93: „Theophilo „sceleratissimorum et sacerrimorum hominum (*ita* „*Christianos Alexandrinos Ethnicus Eunapius* „*adpellat*) [cf. Carpzov. spec. p. II.] episcopo, quasi Eurymedonte quopiam, qui

„Late rex tumidos inter saevosque Gigantes
„Imperium tenuit,

„Evetio vero Juridico et summo in civilibus magistratu, Romano militum in Aegypto duce." Jonsius monet insuper Theophilum illum fuisse Patriarcham Alexandrinum, remittitque ad Suidam in Σάρατις, Nicephorum Chronol., Baronium, et alios. „Theophilus", ait Reinesius „tum fuit Episcopus Alexandrinus. Ruffinus L. XI. ap. Vinc.

„Bel-

„ Bellov. Histor. l. 17. c. 57. Baronius sub anno „ 389." Van Dalius de orac. p. 546. servata, quam, Junium secutus, sustuli post πρεςατοῦντος distinctione, vertit, „ ducem se praebente Theo„ philo:" non recte. — Pro Εὐετίου, Valesius in notis MSS. legit Εὐαγρίου, ex lege XI. codicis Theodos. adfertque Sozomen. VII. 15. Et in D scribitur Εὐαγρίου, sed cum e regione apponatur Sozomeni indicatio, hanc lectionem putaverim magis esse conjecturam quam variantem e codice notatam. Reinesius quoque animadvertit hunc Evetium a Sozomeno Evagrium vocatum fuisse. Nec hanc diversitatem nominum praetermisit Jonsius, videndus praeterea de officio Juridici Alexandrini, quem Reinesius vocat praefectum Augustalem. Romanus Reinesio dicitur Comes Aegypti.

P. 44. ὅς ποθ' — βασίλευεν] Odyss. η. 59. — B γιγάντεσσι. Ven. βασίλευσεν.

P. 44. βαλλόμενοι] Editi ἀλλόμενοι, quod mutavi ex BD et Veneto.

P. 44. τῷ τε Σαραπείῳ κατελυμήναντο] B Σεραπ. Aristophanes Nub. 925.

Λυμαινόμενον τοῖς μειρακίοις:

ubi Scholiastes: ἀντὶ τοῦ ἐνυβρίζοντα· οὕτω δὲ αὐτοῖς (forte 'Αττικοῖς) σύνηθες, οὐχὶ, τὰ μειράκια λυμαινόμενον· πρὸς ὃ καὶ τὸ χ. Ipse tamen Aristophanes Av. 100.

 Τοιαῦ-

Τοιαῦτα μέντοι Σοφοκλέης λυμαίνεται
Ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐμὲ τὸν Τηρέα:

ubi vide Beckium, addito Alberto Obferv. p. 235. qui fcholiaftae fenfum non recte cepiffe videtur. Theophylactus Sim. ep. 12. μηδὲν τῷ ποιμνίῳ λυμαινόμενοι. Rurfus ep. 14. τὸ ποίμνιον ἅπαν ὁ σῦς ἐλυμήνατο παῖς. Confer indicem Diodori Siculi.

P. 45. ὁ δὲ βίος αὐτοῖς συώδης] „Confer Wernsdorfium Poet. Minor. vol. 5. p. 170." WAGNER.

P. 45. ἄφραστα] Illuftravit Toupius Em. t. 2. p. 101. Scholiaftes Oppiani Hal. I. 9. Ἀφράστοις· ἀδήλοις, πολλοῖς, καὶ μὴ νοηθῆναι δυναμένοις.

P. 45. μέλαιναν φορῶν ἐσθῆτα] „Confer Carpzovium p. II. Infra p. 93. [53] τῶν τὰ φαιὰ „ἱμάτια ἐχόντων. Et omnino Zofimus V. 23. et „qui laudantur a Reitem. p. 609. extr." WAGNER.

Niger tunc fuit monachorum veftitus. Synefius ep. 146. οὗτος οὖν ὁ Γανὸς ἐπεφήμιστέ σοι τὸν μονήρη βίον . . . καὶ φαιὸν τριβώνιον ἀμπέχεσθαί σέ φησιν· οὐδὲν μὲν ἦν μεῖον, εἰ καὶ λευκὸν ἦν. Ep. 153. p. 292 B. τῶν ἐν λευκοῖς ἔνιοι τρίβωσι καὶ τῶν ἐν φαιοῖς ἔφασάν με παρανομεῖν εἰς φιλοσοφίαν. Anna Comn. I. p. 36 A. φαιὸν ἐνδεδυμένον τριβώνιον καὶ ἐν μοναστηρίῳ διάγοντα. III. p. 71 A. ἐπὰν δὲ τὰς ὀφρῦς τούτοις ἐπισυνάξει, ἀντὶ τῆς πορφυρίδος καὶ τῶν στεμμάτων τὰ μέλανα ῥάκη καταμφιέννυσιν.

P. 45.

P. 45. Τοὺς δὲ μοναχοὺς] Cujus fuerint ordinis, et quod monasterii nomen quaerit Tillemontius t. V. p. 324.

P. 45. ὀςέα καὶ κεφαλὰς .... συναλίζοντες] Prodigiosus notetur Junii error, qui credidit συναλίζειν hic esse *salire et condire*. Scholiastes Theocr. Id. VII. 34. ἁλίζω, τὸ συναθροίζω. Confer omnino Albertum Observ. p. 217. — B συναλίζοντες (υ superscr.), sic. Etenim συναλίζω et συναυλίζω possunt facile confundi. In Xenophontis Historia I. 1. 21. pro συναυλίζων, Morus recte proponit συναλίζων. Vide Kusterum ad Jambl. p. 44. et Bastium Comm. Palaeogr. p. 705.

In codice 3044. inveni Christophori cujusdam, Imperatoribus ad manum, hominis mihi prorsus ignoti, poematium in Andream monachum, nimio *reliquiarum* studio ridiculum. Opusculum hoc non omnino malum describam in eorum gratiam quibus inedita, quoquo modo scripta, placent.

Ἰησοῦ προηγοῦ.

ςίχοι ρλβ.

Στίχοι τοῦ Μιτυλίνης (sic) πρός τινα μοναχὸν τὰ τῶν ἰδιωτῶν λείψανα ὡς ἅγια ἐξωνούμενον.

Πολλοὶ λέγουσιν (εἰ δ᾽ ἀληθεῖς οἱ λόγοι
Οὐκ οἶδα), πλὴν λέγουσι, καὶ πείθουσί με,
Ὡς σφόδρα χαίρεις, ὦ μονας ὰ καὶ πάτερ,
Εἴ τις σε σεπτοῖς δεξιοῦται λειψάνοις

Ἀνδρῶν μαρτύρων ἢ σεβαςῶν μαρτύρων (1),
Θήκας δὲ πολλὰς λειψάνων θείων ἔχεις,
Ἃς ἐξανοίγων τοῖς φίλοις σου δεικνύεις·
Τοῦ Προκοπίου μάρτυρος χεῖρας δέκα,
Θεοδώρου δὲ πέντε καὶ δέκα γνάθους,
Καὶ Νέςορος μὲν ἄχρι τῶν ὀκτὼ πόδας,
Γεωργίου δὲ τέσσαρας κάρας ἅμα,
Καὶ πέντε μασθοὺς Βαρβάρας ἀθληφόρου,
Καὶ νῦν μὲν ὀςᾶ δώδεκα βραχιόνων
Τοῦ καλλινίκου μάρτυρος Δημητρίου,
Νῦν δ' αὖ καλάμους εἴκοσι σκελῶν ὅλων
Τοῦ Παντελεήμονος (ὢ τῆς πληθύος!)· (2)
Λέγεις δὲ πίςει ταῦτα πάντα λαμβάνειν,
Οὐκ ἀμφιβάλλων, οὐκ ἀπιςῶν οὐδ' ὅλως,
Αἰδῶ τε πολλὴν τοῖς κιβωτίοις νέμεις,
Καὶ προσκυνεῖς ὡς ὄντα Χριςοῦ μαρτύρων.
Βαβαὶ ζεούσης πίςεως σῆς, Ἀνδρέα,
Ἥτις σε πείθει τοὺς μὲν ἀθλητὰς ὕδρας,
Τὰς μάρτυρας δὲ θήρας οἴεσθαι κύνας,
Τοὺς μὲν κεφαλὰς μυρίας κεκτημένους,
Τὰς δ' αὖ γε μασθῶν πλῆθος, ὥσπερ αἱ κύνες!
Ἐκ πίςεως σῆς καὶ πρὸς ἰχθὺν ἐτράπη

Νέ-

(1) Forte, ἀνδρῶν ἀθλητῶν: ut vs. 22.

(2) Iambicus politicus, ut nonnulli alii versus in hoc poematio.

Νέςωρ ὁ μάρτυς ὀκτάπους δεδειγμένος,
Καὶ Προκόπιον πίςις ἡ σὴ δεικνύει
Βριάρεων κομῶντα χειρῶν πληθύϊ.
Λέγεις ὁ σεμνὸς καὶ Θέκλας τῆς πρωτάθλου
Ὀδόντας ἑξήκοντα (φεῦ πλάνης!) ἔχειν,
Καὶ τοῦ μεγίςου Προδρόμου λευκὰς τρίχας.
Αὐχεῖς δὲ καὶ σὺ πάσας ὡς νῦν ἐπρίω (3)
Ἐκ τῶν γενείων τῶν σφαγέντων νηπίων
Ἐν Βεθλεὲμ πρὶν τῆς Ἰουδαίας πόλει.
Φάσκεις δὲ τιμᾷν ταῦτα; πιςοῖς ὡς νόμος.
Ὦ πίςις ὀρθὴ, πίςις ἠνθρακωμένη,
Ἣ τοὺς πατρῴους οὐκ ἀπαρνεῖται νόμους,
Τῶν Μακκαβαίων τὸ ζέον μιμουμένη!
Ὦ πίςις οὐκ ἔχουσα μῶμον οὐδένα,
Τάξεις ἀνατρέπουσα καὶ φύσεις μόνον,
Νῦν μὲν γυναῖκα δεικνύουσα πρεσβῦτιν
Ὕλην ὀδόντων σχοῦσαν ἑξηκοντάδα,
Νῦν δ' αὖ γε λευκαίνουσα τὴν κόμην νέῳ,
Καὶ νηπίοις διδοῦσα πωγώνων πλάτη (4)!
Καὶ ταῦτα πιςῶς ὡς ἀληθῆ προσδέχῃ,
Καὶ χρημάτων νέμησιν ἡδέως δέχῃ.
Οὐκ ἄν γε τοι λείψει σε πλῆθος λειψάνων·

Ἔςαι

(3) Scripsi πάσας pro πάντας, τρίχας nempe. Agitur de Innocentium barbis: cf. vs. 45.

(4) Codex λευκαίνουσαν et διδοῦσαν.

Ἔσαι γὰρ, ἔσαι λειψάνων ἔτι πρᾶσις,
Ἕως ἂν ἠχήσειε σάλπιγξ ἐσχάτη,
Ἑνοῦσα ταῦτα καὶ συναθροίζουσά πως;
Ἄφθαρτον εἰς σύμπηξιν ἄλλης οὐσίας
Σφίγγουσα τὰ πρὶν ἐκ φθορᾶς λελυμένα,
Ἑνοῦσα θᾶττον τὰ πρὶν ἐσκορπισμένα,
Πνοὴν διδοῦσα πᾶσιν ἐκπεπνευκόσιν,
Καὶ πάντας εἰς τὸ βῆμα συγκαλουμένη,
Τὸ φρικτὸν ὄντως βῆμα καὶ φοβούμενον,
Ἐν ᾧπερ αὐτὸς πράξεως οὐκ ἐνθέου
Ὀρθῶς ὑπόσχῃς ἀξίαν τιμωρίαν,
Ἀνθ' ὧν παρηνόμησας οὕτως ἀφρόνως,
Ὀςᾶ βεβήλων οἷα σεπτῶν μαρτύρων
Ὠνούμενός τε καὶ κατακλείων πύθῳ (5).
Τί καὶ τοσοῦτον ἐκκενοῖς οὖν χρυσίον;
Ἔξεςι καὶ γὰρ δωρεάν σε λαμβάνειν
Πρὸς τοὺς τάφους τρέχοντα τοὺς ἐν τῇ πόλει.
Εἴπερ σὺ μισθὸν οὐ κομίζεσθαι λέγεις
Ὧν ὀςῶν προῖκα λαμβάνεις ἐκ μνημάτων,
Ἴθι πρὸς ἐξώνησιν, ἡδέως ἴθι.
Ῥᾷον κενώσεις ἅπαν τὸ σὸν χρυσίον,
Ἢ τοὺς τάφους ἅπαντας οἱ νεκροπράται.
Ἔγωγε τοίνυν τοῦτο θαυμάζειν ἔγνων,
Πῶς οὐκ ἀπιςεῖς τοῖς πράταις τῶν ὀςέων,
Τοὐναντίον δὲ καὶ προσηνῶς προσδέχῃ

Ἀπαν-

(5) Forte πίθῳ.

Ἅπαντας αὐτοὺς καὶ μεθ' ἡδονῆς ἴσης.
Ἤκουσα δ' αὐτὸς πρός τινος τῶν σῶν φίλων,
Ὡς γνοὺς πλάνος τις πίστεως σῆς τὸ ζέον
Ὀστοῦν προβάτου μηριαῖον λαμβάνει,
Ἅπαν δὲ κύκλῳ βάμματι χρίσας κρόκου,
Καὶ θυμιάσας καὶ περιστείλας ἅμα,
Πρόσεισιν εὐθὺς καὶ δίδωσί σοι, λέγων·
„ Ὀστοῦν ὑπάρχει τοῦτο μάρτυρος Πρόβου·"
(Τὸ δ' ἦν προβάτου μᾶλλον, ἀλλ' οὐχὶ Πρόβου.)
„ Δεῖ τοιγαροῦν σοι χρυσίνων ἑκκαίδεκα."
Λαβεῖν τι χρῆμα θεῖον ᾠήθης, πάτερ,
Ἐκ πίστεως καὶ τοῦτο ποιήσας τάχα.
Πολλὴ γάρ ἐστι πίστις ἡ σὴ καὶ λίαν,
Καὶ μὴν δυνηθῇ καὶ μεθιστᾷν τὴν κτίσιν
Ὅπου γε μικρὰ πίστις ἀκραιφνεστάτη,
Ὡς κόκκος εἷς νάπυος, ὁ Χριστὸς λέγει,
Ὄρη μεθιστᾷν εὐκολώτερον σθένει.
Πλὴν ἀλλ' ἐπεί σε πιστὸν ἔγνων εἰς ἄκρον,
Οὐκ ἀμφιβάλλειν οὐδὲ διστάζειν ὅλως
Πρὸς τὰς δόσεις θέλοντα τὰς τῶν λειψάνων,
Παρέξομαί σοι προῖκα χρῆμά τι ξένον.
Ἐνὸχ τὸν ἀντίχειρα τοῦ τρισολβίου,
Καὶ γλουτὸν αὐτὸν Ἠλίου τοῦ Θεσβίτου.
Βούλει παράσχω, λειψάνοις τούτοις ἅμα,
Καὶ δάκτυλόν σοι Μιχαὴλ ἀρχαγγέλου;
Ἔσται· παράσχω τοῦτον ἐκ χώνων ἔχων.
Μόνον σύ μοι πίστευε ταῦτα λαμβάνων,
Ὡς εἰσὶ τούτων ὧν ἐγὼ διδοὺς λέγω.

Δώσω σὺν αὐτοῖς καὶ βραχὺ, πάτερ, μέρος
Τοῦ Γαβριὴλ σοι τοῦ μεγίστου τῶν νόων.
Ἐν Ναζαρὲτ γὰρ πρὶν κατελθὼν τῇ πόλει,
Πτεροῤῥυήσας ἐξανέπτη πρὸς πόλον.
Ἤχθησαν οὖν ἐκεῖθεν ὧδε τὰ πτίλα·
Ἐγὼ δὲ ταῦτα πάντων ἔχων (6) ἐσχάτως
Καί σοι παράσχω, πιστὲ λειψάνων φίλε.
Ἀλλ' οὐκ ἐκείνων φείσομαι τῶν κρειττόνων,
Οὕτω σε πιστεύοντα πρὸς ταῦτα βλέπων,
Τὸν ἥδυν ὄντως ἐν μονασταῖς Ἀνδρέαν,
Δώσω δέ σοι κἀκεῖνα σὺν προθυμίᾳ·
Ἑνὸς Χερουβὶμ τριῶν ὀμμάτων κόρας,
Καὶ τῆς φλογίνης χεῖρα ῥομφαίας μίαν,
Ἣν ἐξανάψας ἐν μέσῳ τῶν λειψάνων
Ἄλλου παρ' αὐτὴν οὐ δεηθήσῃ λύχνου.
Φλὸξ οὖσα καὶ γὰρ οἶδε καὶ φῶς ἐκφέρειν,
Καὶ πάντα νικᾷ φῶτα λαμπρῶν ἀστέρων.
Ἕξεις ἐκείνην τοιγαροῦν σὺ καὶ λύχνον
Καὶ λείψανον κάλλιστον, εἴπερ ἄλλο τι.
Καὶ πάντα ταῦτα προῖκα καὶ χωρὶς πόνου
Λοιποῖς συνάψας σοῖς ἀπείροις λειψάνοις,
Θήσεις με πρῶτον τοῦ χοροῦ τῶν σῶν φίλων,
Εὐεργέτην καλῶν με πάντα τὸν χρόνον·
Οὕτω γάρ ἐστιν, ὥσπερ οἶμαι, καὶ πρέπον.

Ἀπο-

(6) Ita nunc legitur in codice. Olim fuit lacuna sic: ταῦτα   ἔχων.

Ἀπογραφεύς σοι ταῦτα τῶν βασιλέων,
ὁ Χριστοφόρος, ὃν καὶ γιγνώσκειν ἔχεις,
Ἀγχοῦ μὲν εἰκῶν τοῦ νεὼ Προτασίου,
Ἀμφ' αὐτὸ φημὶ τὸ στρατήγιον, πάτερ,
Ποθῶν δὲ καί σε γνώριμον σχεῖν καὶ φίλον,
Ὡς ἂν γελῴην ἡδέως καθ' ἡμέραν,
Τῶν θλίψεων εὑρών σε φάρμακον μέγα.

P. 45. *θεούς τε ἀπεδείκνυσαν*] Eunapium Christianorum fidem calumniari ait Tillemontius t. V. p. 324.

P. 45. *προσεκαλινδοῦντο τοῖς*] Commelinus *τοι.* Plantinus et Venetus hac vocula carent. In A videtur fuiſſe *τοῖς*, quod recepi. Abeſſe poteſt vel *μνήμασι*, vel *λειψάνοις*, vel ſimile quid.

P. 45. *κρείττους ὑπελάμβανον*] Pro *ἀπελάμβανον*, codices recte *ὑπελάμβανον*, quod conjecerat Wyttenbachius.

P. 45. *μολυνόμενοι πρὸς τοῖς τάφοις*] Julianus Miſop. p. 344 A. *τὸ μὲν εὔχεσθαι πάντως ἀπαλλαγῆναι τοῦ τοσούτου κακοῦ τοῖς περὶ τοὺς τάφους καλινδουμένοις γραϊδίοις συνεχωρήσαμεν.* Alia apud Wyttenbachium.

P. 45. *πρέσβεις τῶν αἰτήσεων παρὰ τῶν θεῶν*] CD *αἰτήσεως.* Genitivus *θεῶν* poteſt apte defendi. Nec diſpliceret *παρὰ τὸν θεόν*: Aelianus, Baſtio mihi locum indicante, fragm p. 1055. *τὴν εὐχὴν* vocat *πρέσβυν πρὸς τὸν θεόν.* Vide Gentil. ad Apul. Apol. p. 275.

P. 45.

P. 45. δεδουλευκότα κακῶς] Confer Hemsterhusium ad Lucian. t. 2. Bip. p. 327.

P. 45. ἐν τοῖς εἰδώλοις] Junius *in corporibus*, recte. Confer supra p. 255. Tillemontius t. V. p. 758. de *imaginibus* intelligit, quod nequaquam placet.

P. 45. εἰς μεγάλην πρόνοιαν καὶ Ἀντωνίνου] Crediderim post καὶ excidisse εὐστοχίαν, vel ἀγχίνοιαν, vel vocem quamlibet aliam ejusdem sensus.

P. 45. τὰ ἱερὰ τάφους γενήσεσθαι] „ Confer Va- „ lesium ad Ammian. p. 353." WAGNER.

P. 46. ἔφη] Diligentiae caussa notabo in B esse εἶπε, in CD εἶπεν. Has voces fere ad libitum suum librarii mutabant. Philostratus V. A. I. 36. ἀφίξομαι, εἶπεν, ἐπειδὰν τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς εὖ μοι ἔχῃ. Codex 1696. ἔφη, et ἐπειδὰν, quod scripsi loco editi ἐπειδή. VI. 3. p. 231. μειράκιον, εἶπεν, Αἰγύπτιον. Codex ἔφη.

P. 46. τῷ νῷ θεωρεῖν — ὄμμασιν] Marinus V. P. c. 13. τὰς παρ' ἐκείνῳ θείας ὄντως τελετὰς ἐποπτεύειν ἐποίει τοῖς τῆς ψυχῆς ἀνεπιθολώτοις ὄμμασι καὶ τῇ τοῦ νοῦ ἀχράντῳ περιωπῇ: ubi nonnihil a me fuit adnotatum.

P. 46. τοῦτό γε αὐτοῦ μόνον ἀσθένειαν φέρει] Wyttenbachius: „ scripsit sine dubio Eunapius „ ἀγχίνοιαν." Faciliorem adfecto loco medicinam facere mihi viderer scribens εὐσθένειαν. Huetius pro αὐτοῦ conjecit αὐτῷ.

I P. 46.

P. 46. Καὶ λυπηρὸν τοῖς νοῦν ἔχουσιν τὸ προεγνωσμένον ἐκείνῳ τῶν ἱερῶν τέλος] Locus valde corruptus. Diſtinxi ut potui. In editis καὶ λυπηρὸν reliquis una ſerie jungitur. CD προεγνῶσθαι. — Modo CD ἄνησον pro ἄνοσον.

P. 46. καὶ πρότερον] Supra p. 38. — Quae fuerit Maximi patria non indicat Eunapius. Marcellinus XXIX. 1. p. 556. illum Epheſi natum eſſe refert. Ibi vide Valeſium, qui haec habet inter alia: „Eunapius Smyrnaeum facere videtur. Nym„phidianum enim, qui Maximi philoſophi frater „fuit, oriundum fuiſſe ait e Smyrna." Sed num inde ſequitur et Smyrnaeum fuisſe Maximum?

P. 46. τῷ δὲ καὶ πτηνοί] Sic edidi ex B pro τῷ δὲ πτηνόν: et Junius jam πτηνοί conjecerat.

P. 46. τὰς δὲ ὁρμὰς — ὄμματα] Damaſcius Vit. Iſid. p. 1046. οἵ τε ὀφθαλμοὶ τὸ τῆς διανοίας εὔτροχον ἀποσαφοῦντες. Wyttenbachius indicavit ſimilem Philoſtrati locum V. S. II. 1. §. 7. p. 552. χαροπήν τε ἀκτῖνα ἐκ τῶν ὀμμάτων ἐκδίδοσθαι παρεχομένην τι ὁρμῆς ἦθος.

P. 46. τὸν δρόμον τῶν λόγων] Vide ſupra p. 231.

P. 47. ὥσπερ ἐκ τριπόδων] Philoſtratus V. A. I. 17. ἀλλ' ὥσπερ ἐκ τρίποδος, ὅτε διαλέγοιτο, „οἶ„δα" ἔλεγε. V. S. I. 25. p. 542. ἡ σεμνολογία δὲ οὐχ ὑπτία, λαμπρὰ δὲ καὶ ἔμπνους, ὥσπερ ἐκ τρίποδος. I. 18. p. 509. eodem ſenſu; θεοφορήτῳ ὁρμῇ ἀποσχεδιάζοντος, ὥσπερ οἱ τοὺς χρησμοὺς ἀναπνέοντες.

τες. Theophylactus Simoc. ep. 33. ὥσπερ γὰρ ἐκ τρίποδός τινος πυθικοῦ τὰ μέλλοντα διηγήσω μοι: codex 2991 A. omittit πυθικοῦ. Idem Q. Nat. p. 10. ἐκεῖ γάρ τι παράδοξον ὁ Καρίνθιος ἔφη θεάσασθαι· ἀποφεύγειν τοὺς ὄφεις τὸ πήγανον, ὥσπερ τινὸς αὐτοὺς ἀποσοβούσης ἐντεῦθεν δυνάμεως. Τίς ὁ νοῦς, ἀπόκριναι τῷ σῷ Πολυκράτει, ὥσπερ ἐκ τινος τρίποδος τὰς ἀποκρίσεις ποιούμενος. Codices 993 3044. post τρίποδος addunt πυθικοῦ, dantque ἐντεῦθεν, quod inserui. Cicero Ep. ad Brut. 2. „Haec „*ex oraculo Apollinis Pythii edita* tibi puta." Velleius Paterc. I. 11. „quae vox, *veluti oraculo* „*emissa*." Quintilianus X. 1. §. 4. de Platone: „ut mihi „non hominis ingenio, sed *quodam* „*Delphico* videatur *oraculo* instinctus." Arno„bius init. velut quiddam promptum *ex oraculo* „dicere:" ubi vide Heraldum et Elmenhorstium. Conf. et Erasmum Adag. I. 8. 90. Potest etiam addi Nicephorus Gregoras Epist. ined. cod. 2991 A. τῷ μεγάλῳ Οἰκονόμῳ τῷ Βέκῳ: Λόγος τοὺς Πυθαγορείους οὕτω τοι θεῖα καὶ βεβαιότερα ἢ τὰ ἐκ Δωδώνης θεσπίσματα οἴεσθαι τὰ τοῦ Πυθαγόρου δόγματα, ὡς ἐν πέντε ὅλοις σιωπῶντας ἔτεσιν ἀκροᾶσθαί οἱ τῶν λεγομένων, οὔτ' ἀμφιβάλλουσαν ἀκοὴν, οὔτε γλῶτταν προϊεμένους ἀντίφωνον . . . . Καὶ κρεῖττον ἔμοι γε τό σου φανεῖται ψήφισμα ἢ τοῖς Πυθαγορείοις ἐκείνοις τὰ τοῦ Πυθαγόρου δόγματα, εἰ δὲ βούλει, καὶ τῶν ἐκ τοῦ Δελφικοῦ τρίποδος χρησμῶν ἀσφαλέστερα.

P. 47.

P. 47. ἀφροδίτη τοῖς χείλεσιν ἐπεκάθητο] Monuit Wyttenbachius de imitatione nobilis loci Eupolidei:

πειθώ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσιν.

Adde virum doctiſſimum ad Julianum p. 33 A. et quae notavi p. 229. Noſter p. 111. τό, τε γὰρ ἐπιφαινόμενον ἁπλοῦν καὶ ἀφελὲς καὶ ἀδιήγητον ἐπεκάθητο τοῖς λόγοις. Damaſcius p. 1035 extr. τοιάδε τις ἐπεκάθητο πειθὼ τοῖς χείλεσι τοῦ ἀνδρός.

P. 47. Κλαυδιανόν τε — καὶ Νυμφιδιανόν] Hujus vitam infra leges, ubi et illius mentio. „ Maxi„ mus philoſophus fuit patruus Claudiani poe„ tae, qui ex hoc Claudiano genitus et a parente „ inſtitutus Alexandriae ad poeſin Latinam venit „ et in aulam. In marmore Graeco apud Seldenum „ Claudianus Prytanis Smyrnae nominatur cum „ Nymphidia ἀρχιερείᾳ." REINESIVS.

P. 47. Οὗτος πάντων ἀνῃρημένων ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίου — γέγραπται] Scripſi ὑπὸ pro διὰ, ex BD, Veneto, et Barberiniano, quem laudat Dorvillius ad Char. p. 612. Locum prava interpunctione omnino corruptum reſtitui.

P. 47. παραφυλακαί] Confer Dorvillium ad Char. p. 612. hanc vocem illuſtrantem. Modo pro ὅμως αὐτόν, legitur αὐτὸν ὅμως in codice B, qui inſuper omittit βασιλικοί.

P. 47. διὰ σώματος εἶχε τὰ βιβλία] Ariſtaenetus I. 22. ἵνα σου μόνην ἐπὶ σώματος ἠρέμα τὴν προσηγορίαν

ρίαν ἐνέγκω. I. 26. πάντων ἀνὰ ϛόμα ταύτην Φερόντων. Ausonius Mos. 476.

„*Ibis in ora hominum* laetoque fovebere cantu".
Heraclides Alleg. Hom. p. 2. τοὺς ἐναγεῖς λόγους (Ὁμήρου) διὰ ϛόματος ᾄδων: ubi Schowius p. 243: „διὰ ϛόματος ᾄδων dictum est ut διὰ ϛόματος vel „ἐν ϛόματι ἔχειν." Sed exemplis probare hoc ᾄδων debuisset. Bastius ingeniose correxit διὰ ϛόματος ἄγων, opportuneque contulit Homerum Il. ξ. 91.

Μήτις τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ
Μῦθον, ὃν οὔ κεν ἀνήρ γε διὰ ϛόμα πάμπαν ἄγοιτο.

Confer notam supra p. 253.

P. 47. οὐχ ἔχοντες ὅ, τι διδάξουσι] Zosimus III. 2. ὁ Κωνϛάντιος ἐκ τῶν Ἀθηνῶν Ἰουλιανὸν μεταπέμπεται τοῖς αὐτόθι Φιλοσοφοῦσι συνόντα καὶ ἐν παντὶ παιδεύσεως εἴδει τοὺς ἑαυτοῦ καθηγεμόνας ὑπερβαλλόμενον.

P. 47. ἐπιτραπῆναί οἱ] Plantinus ἐπιτραπῆναι οι. Commelinus ἐπιτραπῆναι· οἱ: sine sensu. Distinctio post οἱ in meo textu deleri debet.

P. 48. ὑπομιμνήσκεσθαι] Sic B et Barberinianus Dorvillii ad Charit. p. 612. pro edito ὑπομνήσκεσθαι.

P. 48. τοῦτο δὲ ἐπιτραπέν] sic B et Corayus pro edito ἐπέτραπεν. D ἐπὶ τραπέν.

P. 48. πανταχοῦ βαθέων καὶ βαρυτάτων ὑποκειμένων κτημάτων] B πανταχόθεν, et ad marginem παντα-

παχέων. Tautologia esse videtur in βαθέων et βαρυτάτων: nam βαρὺς et βαθὺς promiscue et sensu fere simili, pro *dives*, *opulentus*, dicuntur. Philostratus V. S. I. 12. τοὺς εὐπατρίδας τῶν νέων καὶ τοὺς ἐκ τῶν βαθέων οἴκων: ubi recte Valesius Em. III. 2. βαθέων explicat per βαρυπλούτων. Callimachus H. Cer. 114.

'Αλλ' ὅτε τὸν βαθὺν οἶκον ἀνεξήραινον ὀδόντες.

Apud Eubulum Athenaei III. 72.

Τρέφει με Θετταλός τις, ἄνθρωπος βαρὺς,
Πλουτῶν . . .

proposui in Addendis t. 8. p. 415.

Τρέφει με Θετταλός τις ἄνθρωπος, βαρὺ
Πλουτῶν.

Haec conjectura non multopere necessaria, nuda tamen nimis tunc fuit exposita. Sophocles Aj. 129. ἢ μακροῦ πλούτου βάθει. Vide ibi Lobeckium. Nicolaus Damasc. p. 228. Edit. Corayanae: ἐν τοῖς βαρυπλούτοις. Cf. Elsner. Sched. crit. p. 19.

Divitiae illae, quibus affluere dicitur Julianus, ipsi obtigerant ex aviae haereditate. Vide *La Bletterie*, *vie de Julien* I. p. 41. Agri ex Avia accepti meminit Julianus Ep. 46. init. οὐ κτηττείδιον μικρὸν ἀγρῶν τεττάρων δοκούντων λαβὼν παρὰ τῆς τήθης ἐν τῇ Βιθυνίᾳ, τῇ σῇ διαθέσει δῶρον δίδωμι. Petavius ex Barocciani varietate δοθέντων pro δοκούντων, facit δοθέν μοι, et probabiliter sane; οὐ sustulit initio sententiae. Equidem negationem hanc importunam

non inveni in codice 2755, ſed monſtrum vocis ὑγκτησείδιον, facile procurandum addito Σ, quod librarius oblitus fuit pingere. Et editio Cujaciana, quam a Petavio non inſpectam fuiſſe demiror, diſerte habet Συγκτησείδιον. Negationem, e Juliani textu jure ſublatam, reſtituam Theophylacto Sim. Ep. 85. τὰς μεγίστας τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονίας ἐπόψει περαιτέρω κόνεως κεκτημένους τὸ φύσημα. Inſero οὐ poſt ἐπόψει et lego κεκτημένας. Epiſt. 50. οὐ γὰρ συκοφάντας ἄνδρας καὶ τὸ „ ἄνδρες δικαστα὚" φθεγγομένους πυκνότερον ἢ τῶν γεωργῶν πολιτεία προσίεται. Hic locus ſanus eſſe videtur, ſed negatio aptius collocatur in codice 2991 A., ubi legi quod reponerem, ſi Theophylactum ederem: τοὺς γὰρ συκοφάντας — πολιτεία οὐ προσίεται.

P. 48. μετὰ βασιλικῆς ὑπονοίας καὶ δορυφορίας περιεφοίτα] Sumpſi περιεφοίτα pro edito ἐφοίτα, ex ABD, Veneto et Barberiniano Dorvillii ad Char. p. 612. 619. Philoſtratus V. S. I. p. 483. περιφοιτῶν τὰ ἄστη. Carpzovius Spec. p. 14. ὑπονοίας recte interpretatur „ quod ſuſpicionem facit de „ magnitudine et opibus ita incedentis." Theophylactus Sim. Hiſt. V. c. 3. p. 123 D: περιεστοιχίζετο γοῦν πάντοθεν βασιλικῇ δορυφορίᾳ Χοσρόης, ὁπόσῃ νόμος Ῥωμαίοις αὐτοκρατορικὰ σκῆπτρα γεραίρεσθαι.

P. 48. διέστειχεν] B διέστειλεν. Mox pro ἀφίκετο D ἀφίκητο.

P. 48.

P. 48. Χρυσάνθιος] Hujus vita infra defcribitur.

P. 48. Πρισκος] „ Prifcum Philofophum nomi-
„ nat Julianus epift. 3. ad Libanium." REINES.
„ Confer Ammian. 25. 3." WAGNER.

P. 48. Εὐσέβιος] Reinefius quaerit, num Eufebius Eunapii ille fit, cujus meminit Ammianus XIV. c. 7. §. 18. Vide ibi notas interpretum.

P. 48. ἐν μειρακίῳ] Plantinus ἐν μειρακί, Commelinus ἐν μείρακι. Carpzovius Spec. p. 10. citat ἐν μειράκι. Recepi μειρακίῳ ex B et Barberiniano Dorvillii ad Char. p. 619. Nec lectio Commeliniana prorfus vitiofa eft. Sed volui, cum per codices liceret, Eunapium crimine liberare laefi atticismi. Nam, tefte Luciani fcholiafte ad Pfeudof. 5. τὸ μεῖραξ οὔ φασιν ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ γυναικὸς ἡβώσης· ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς μειράκιον λέγουσιν. Sic fentiunt et graviores grammatici, quos vide in doctisfima ad hunc locum Graevii nota. Ὁ μεῖραξ tamen apud Atticos de viro, fed molli atque pathico. Ariftaenetus, qui I. 2. αἱ μείρακες bene dixit: pejus, ut videtur, fcripfit I. 10. μείρακι de Acontio. Heliodorus IV. 19. p. 167. X. 23. p. 422. ὁ μεῖραξ de viro juvene ἁπλῶς ufurpavit. Anna Comn. I. p. 19 C. ἐς μείρακας παραγγείλας. Nicetae Choniatis fimile exemplum mox adferetur. — Formulam ἐν μειρακίῳ illuftravi ad Her. p. 348.

P. 48. ἐν μειρακίῳ πρεσβύτης] De praematura

 ju-

juvenum ſapientiorum ſenectute vide Burmannum Secundum, qui ad Lotichii Elegiarum librum quartum, Elegia tertia, verſ. 104. multa ingenti cum eruditione collegit loca et illuſtravit. Libanius ep. 59. πρὶν δ'εἰς ἄνδρας ἐξελθεῖν (codex 3002. ἀπελθεῖν), τὰ γερόντων ἐδείκνυ: ubi Wolfius ſimilia diligenter congesſit. Julianus Oratione I. p. 12 A. πατέρα τὸν σὸν διανοηθέντα φαίην ἂν εἰκότως τοῖς Κελτῶν ἔθνεσιν ἐπιςῆσαί σε φύλακα καὶ βασιλέα, μειράκιον ἔτι, μᾶλλον δὲ παῖδα κομιδῇ τῷ χρόνῳ, ἐπεὶ τῇ γε συνέσει καὶ ῥώμῃ τοῖς καλοῖς κἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἐνάμιλλον ἤδη. Gregorius Nazianzenus Vita Gregorii Thaumaturgi p. 246. χαλεπὸν ἦν τοῖς ὁμήλιξι θέαμα, νέος ὑπὲρ τὴν πολιὰν ἐν σωφροσύνῃ κοσμούμενος. Epigramma ἀδέσπ. 754.

Ὅσσων θ', ὡς πρέσβυς, κοῦρος ἐὼν κράτεες:

ubi vide Jacobſium, virum eruditisſimum, qui, adlatis locis nonnullis ſimilibus, lectorem plura cupientem ablegat ad Cortium in Plinium V. Epiſt. 9. not. 6. Nicetas Choniates Man. Comn. I. p. 35 C. κἂν τῷ ἀκριβῶς μείρακι τὴν σύνεσιν ἔσωζε τῶν καταγηρασκόντων ἐν τοῖς πράγμασι πλείονα. Epigramma in Anthologia Latina IV. 42.

„ Moribus et ſenſu maturus, obit tener annis."

Hilarius panegyr. Honorat. „ amittere ſe omnis patria in juvenibus illis patres ſentiebat; et vere erat in illis ſenectus, non annis cana, ſed gratiis; non carioſa artubus, ſed moribus vetuſta."

„ ſta." Ambroſius de obitu Valentin. t. 5. p. 105 D. „ amiſimus Imperatorem, in quo duo pariter „ acerbant dolorem, annorum immaturitas et con„ ſiliorum ſenectus".

P. 48. *ὑπὸ τῆς διψάδος δηχθέντες χανδὸν καὶ ἀμυστὶ τῶν μαθημάτων ἕλκειν ἐβούλετο*] Lucianus de Dipſad. 9. fons fuit, e quo Noſter hauſit: *ἀλλά μοι δοκῶ . . . ὅμοιόν τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς, οἷον ἐκεῖνοι πάσχουσι πρὸς τὸ ποτὸν οἱ δηχθέντες ὑπὸ τῆς διψάδος· ὅσῳ γὰρ ἂν ἐπὶ πλέον παρίω ἐς ὑμᾶς, τοσούτῳ μᾶλλον ὀρέγομαι τοῦ πράγματος . . . ὥστε σύγγνωτε εἰ . . . ἐμφοροῦμαι χανδόν* . . . Confer Lucianum ibid. c. 4. Anonymus Suidae in *Ἰουλιανὸς*, quem ex ſtylo Eunapium esſe cum Kuſtero putaverim: *ἐπὶ τὸν Ἰουλιανὸν πολλαὶ δίκαι ἐχώρουν, χανδὸν ἐμφορουμένων τῶν ἀνθρώπων τῆς δικαιοσύνης τοῦ κρίνοντος.* Etenim Noſter verbo *ἐμφορεῖσθαι* uſus eſt frequentisſime. P. 8. *ἀκορέστως τῆς παιδείας ἐμφορούμενος.* p, 108. *χανδὸν ἐνεφορεῖτο τῆς τοιαύτης σοφίας.* Adde p. 17. 43. 49. Noſtro quoque tribuerim fragmentum aliud apud Suidam in *Χανδόν.*

P. 48. *χανδὸν καὶ ἀμυστί*] Tautologia Eunapiana: confer p. 163. Ad vocis *ἀμυστὶ* illuſtrationem egregie faciunt notata Valckenario ad Callim. Eleg. p. 252 ſeq.

P. 48. *ἕλκειν*] Propria poteſtate de pueris ſugentibus legitur apud Galenum VIII. de Hipp. et Plat. *τὰ παιδία τῇ παρενθέσει τῶν χειλέων ἔκ τε τῶν*

τιτθῶν ἕλκει τὸ γάλα. Longus I. p. 6. ὥσπερ ἐκ μητρῴας θηλῆς τὴν ἐπιῤῥοὴν ἕλκον τοῦ γάλακτος. Scholiastes Theocr. I. 36. τοὺς μασοὺς τῶν κυνῶν ὁ ἔλαφος ἕλκοι. Philostr. Icon. II. 14. γάλα τε οἷον ἀπὸ μαζῶν ἕλκειν. Confer Valckenarium ad Callim. Eleg. p. 254.

P. 49. ἰνδάλματα καταμανθάνω] „ Ἰνδάλματα, „ *species*, *figurae*. Ἰνδάλλεσθαι est apud Hime- „ rium p. 632. Confer Ruhnkenium ad Tim. „ p. 150." WAGNER. Apposite Themistius Or. XV. p. 188 C. οὔτε ἀλκὴ τὸν ἀγαθὸν ποιεῖ βασιλέα, εἰ μή τι ἴνδαλμα φέροι ἐν τῇ ψυχῇ τῆς πρὸς τὸν θεὸν ὁμοιώσεως. — D καταμανθάνων. Verbum hoc illustrat Albertus Obss. p. 60.

P. 49. περὶ Πρίσκον] D π. Πρίσκου.

P. 49. ὁμοψύχως Μαξ. τὰ περὶ θειασμὸν συνενθουσιῶν, καὶ ὑφεῖλκεν ἑαυτὸν ἐν τοῖς μαθήμασι] Editi ὁμόψυχος, quod mutavi. Corayus proponit ὁμόψυχος — θειασμὸν, συνενθουσιῶν καὶ ἐφέλκων ἑαυτόν.

P. 49. μηχανὰς καὶ πλοκάς] Vide Cresollium Th. Rh. II. 4. p. 125. — Infra p. 53. μηχανημάτων πλεκομένων.

P. 49. ἀπόντος δὲ — ἀπέλαμπε] BD ἀποστάντος. Vir doctus apud Carpzovium Spec. p. 10. διέλαμπε: cui bono?

P. 49. εὐκολία] Carpzovius Specim. p. 9. proponit ἀσκολία, quod et inveni in D: monstrum vocis. Quae scripsi p. 231. abunde tuentur receptam lectionem.

P. 50.

P. 50. τὸ ἐπιφώνημα] scripsi ex conjectura Junii pro ἐπιφθόνημα

P. 50. εἴ τι σοι μέτεστιν ἀληθείας] Plato Apol. 3. ἀλλὰ γάρ μοι τῶν τοιούτων οὐδὲν μέτεστι. Idem Phaedon. 5. Plutarchus de Superst. §. 11. τῷ μὲν ἀθέῳ τῆς δεισιδαιμονίας οὐδὲν μέτεστιν. Confer Toupium Em. t. 2. p. 258.

P. 50. τῆς ἐξηγήσεως] Ven. τῆς ἐξητήσεως.

P. 50. προσεπέῤῥαινεν] Commelin. προσέραινεν. Plantinus προσέῤῥαινεν. AB προσπέραινεν. D προσεπέρενεν. Dorvillius ad Charit. p. 624., cum Barberinianus habere videretur προσεπέραινεν, verbum inde extrahebat προσεπέῤῥαινεν, quod recepi. Toupius Em. t. 4. p. 479. adfert, nihil mutans, Commelinianum προσέραινεν ad Hesychii προσραίνουσι, προσβάλλουσι.

P. 50. εὐγλωττίαν καὶ τὸ εὔστομον ἐπὶ τὸ φράζειν ἀφεὶς] Confer Ernesti Lex. Techn. in Εὔγλωσσος et Εὐστομία. Junius conjicit ἐπὶ τῷ: male. D ἐφ' ἧς, pro ἀφείς.

P. 50. ἐπὶ μανίας τινὰς] Wyttenbachius, qui μανίας corruptum esse censet, conjicit μαγγανείας, vel, quod propius accedit ad vulgatam, μαγείας. Equidem maluerim μαγγανείας, ob ea quae superius dicta sunt. Fuit cum putarem scribendum μαντείας. — Mox pro πρώην, B πρώτην, D πρῶτον.

P. 50. καθῆσθε] Sic ex B et Huetii conjectura

scripsi pro καθεῖσθε. — Mox non μέλλον, sed μᾶλλον in B.

P. 51. καθεσθέντων] Vox soloeca, si grammaticis credendum, qua tamen usi sunt scriptores non inelegantes. Vide interpretes ad Thomam Mag. p. 485. 486. et omnino Graevium ad Lucian. Soloec. t. 9. p. 498. Dio Chrys. Or. VII. p. 229. ἐπεὶ δ' ἐκάθησάν ποτε: codex 2958. ἐκαθέσθησάν ποτε. Optime; nam ἐκάθησαν, num sit graecum, valde dubito.

P. 51. χόνδρον καθαγίσας λιβανωτοῦ] Sic mutavi καθαρίσας ex Wyttenbachii conjectura. Suidas: καθαγίσω· καύσω, ἀφιερώσω. Pausanias VIII. 2. p. 600. ὁπόσα ἔχει ψυχὴν, τούτων μὲν ἠξίωσεν οὐδὲν θῦσαι, πέμματα δὲ ἐπιχώρια ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καθήγισεν. Philostratus V. S. II. 1. p. 558. τί σοι, θύγατερ, καθαγίσω; Codex 1696. ad marginem: γρ. κατασπείσω; Alia apud Wyttenbachium. Marinus initio Procli Vitae: χόνδρον, εἰ τύχοι, λιβανωτοῦ θύοντες: ubi vide quae adnotavi. De λιβανωτῷ fructu λιβάνου arboris, confer auctores indicatos a Jacobsio ad Anth. t. 7. p. 370.

P. 51. ὕμνον περαίνων] Confer notam ad Philostrati Her. p. 337. — Mox B ἐπιδείξεων.

P. 51. πρῶτον ἐμειδία — εἶτα καὶ γέλως ἦν] Recepi Gesneri ad Lucian. t. 5. p. 510. correctionem εἶτα pro εἶτε, quam jam probavit melior me judex Dorvillius ad Char. p. 313. Et Corayus, vir doc-

doctissimus, εἶτα conjecit. Hic locus aptissimus est ad declarandum verborum μειδιᾷν et γελᾷν discrimen. Homerus H. in Cer. 204.

Μειδῆσαι γελάσαι τε καὶ ἵλαον σχεῖν θυμόν:

ubi vide Ruhnkenium. Dio Chrys. Or. XXX. p. 548. ἐμοὶ μὲν γὰρ ἐδόκει τοὐναντίον πολλῶν ἱλαρώτερος καὶ πρὸς τὸ παίζειν ἕτοιμος, ὅσαι ἐλευθέριαι (codex 2958. ἐλευθέριοι) παιδιαὶ, καὶ ἀεί περ (codex bene ἀεί πως) μειδιᾷν πρὸς τοὺς συνήθεις· γελῶντα δὲ αὐτὸν ἀιέδην (codex male ἀναίδην) οὐ πολλάκις εἶδον. Parum ἀκριβῶς Achilles Tat. II. 6. ἡ δὲ μειδιάσασα γλυκὺ καὶ ἐμφανίσασα διὰ τοῦ γέλωτος ὅτι συνῆκε. Nec accuratius Anna Comn. I. p. 37 B. ταῦτα ἐνθυμουμένῃ μοι μειδιᾷν ἐπέρχεται καὶ γέλως ἐπιτρέχει τοῖς χείλεσι πρὸς λύχνον ἐπισυροῦσι τὸν κάλαμον: lego ἐπισυρούσῃ. Proprie Nilus de Octo vitiis 2. p. 362. ἐμειδίασας, κἀκεῖναι κεχυμέναις ἐγέλασαν.

P. 51. τὸν θεατρικὸν] BD θεατρικὸν, ut conjecerat Junius, quod recepi statim pro vulgato θεανδρικόν. Wyttenbachius editam lectionem defendi posse putabat ex Marini cap. 19, ubi nominatur Arabum deus quidam, Θεανδρίτης.

P. 51. μηδὲν θαυμάσης — ὑπολαμβάνων] Recepi, pro ὑπολαμβάνω, Wyttenbachii conjecturam. Sed si probum est codicis D θαυμάσας, tunc scribendum fuerit ὑπολάμβανε.

P. 51. καταφιλήσας τὴν κεφαλὴν] „ De hoc ritu

„ caput osculandi vide Dorvillium ad Char. p.
„ 621." WAGNER.

P. 51. ἀπρὶξ τῆς ὅλης σοφίας εἴχετο] Nostri exempla p. 113. Legat. p. 22 B. dedit Hemsterhusius ad Lucian. Necyom. t. 3. p. 337. Timaeus Lexic. ἀπρίξ· ἐμπεφυκότως: ubi Ruhnkenius. Lexicon codicis 1720. ἀπρίξ· ὅλῃ δυνάμει, ἰσχυρᾷ χειρὶ, νεωτερικῶς. Scripsi ἰσχυρᾷ, sed codex ἰσχυρ. Ibidem: ἀπρίξ· ἀσφαλῶς, δαψιλῶς, ἢ ὅλῃ δυνάμει κατασχεῖν, βίᾳ.

P. 52. τοὔνομα οὔ μοι θέμις λέγειν] Confer de hac nominis hierophantae tacendi religione quae notant Valesius Em. III. 15. et Villoisonus *Mém. de l'Acad. des* B. L. t. 47. p. 338.

P. 52. εἰς Εὐμολπίδας ἦγε] vertit Junius: „ inter Eumolpidas retulerit;" Eunapium nempe. Et sic intellexit Carpzovius Specim. p. 15. Sed alium esse credo loci sensum, videlicet: hicce hierophanta ad Eumolpidas genus referebat. Ἀναφέρειν εἴς τινα, subaudito γένος, illustravit optime Schaeferus ad Ellips. p. 76. Rariorem locutionem ἄγειν εἴς τινα hoc unico Nostri loco hactenus cognitam habeo. De Eumolpidis confer Hesychium cum interpretibus.

P. 52. ὡς μεθ' αὐτὸν — ᾧ μὴ θέμις] B μεθ' αὐτ. pro μετ' αὐτόν. Dein ᾧ pro edito ὡς debetur codici eidem, nec aliter conjecerunt Valesius Em. III. 15., Wyttenbachius, et Corayus. — Mox ἐπει-

ἐπειδὴ, pro ἐπὶ δὲ, conjectura est Valesii. Wyttenbachius proposuit ἐπεί γε.

P. 52. ὁμώμοκεν — μὴ προςήσεσθαι, προςήσεσθαι δὲ ἔλεγεν αὐτόν] Commelin. μὴ περιςήσεσθαι· προςήσεσθαι δέ. B μὴ προςήσεσθαι δέ. Plantiniana, cui consentit Venetus, lectionem habet, quam exhibui. Valesius Em. III. 15. προςήσεσθαι quoque reponebat pro περιςήσεσθαι. Αὐτὸν pro αὐτὸς ex Valesii notis manuscriptis recepi.

P. 52. ἐφ' ἑαυτοῦ τὰ ἱερὰ κατασκαφήσεσθαι καὶ δῃωθήσεσθαι] B ἐφ' αὐτοῦ τε τὰ — δῃωθήσ. Editiones διωθήσεσθαι. Hesychius: ἐπόρθουν· κατέσκαπτον, ἐδίωκον: ubi Ruhnkenii emendatio κατέσκαπτον, ἐδῄουν, Nostri loco quadamtenus firmatur, sed omnino labefactatur parallelismo Albertino. — Confer Wyttenbachium Epist. crit. p. 21. — „ Reitem. ad Zosim. p. 604." WAGNER.

P. 52. διὰ φιλοτιμίαν περιττήν] Junius: „ propter „ nimiam obstinationem." Huetius: „ propter „ nimiam bonorum cupiditatem." Credo verum esse sensum: „ propter nimiam ambitionem *teme-„ rarii istius et pseudohierophantae.*"

P. 52. ἱεροφάντην — βίον] Dictum ut Philostrati V. A. V. 38. p. 223. ςρατιώτου βίου. Confer notam supra p. 131. — Paulo ante pro τὸν δὲ τῆς τιμῆς ἀποςερηθέντα, malim αὐτὸν vel αὑτόν.

P. 52. ὁ ἐκ Θεσπιῶν] Editiones ὁ ἐκθεσπιῶν· Valckenaerius Diatr. p. 292 C. reponit ὁ ἐκ Θεσπιῶν, *The-*

Thespiensis, eique sum obsecutus. In eadem sententia Valesius fuisse videtur, qui Em. III. 15. hunc hominem Thespiensem dicit. Salmasius quoque Nostri verbis usus ad H. Aug. p. 117 E. scribit ἐκ Θεσπιῶν.

P. 52. ἐγένετο πατὴρ ὢν] Sic p. 77. γηραιὸς ὢν ἦν; ubi vide notam. Cf. dicta ad Philostr. Her. p. 660., et Gailium V. Cl. ad Thucyd. I. c. 22. p. 30.

P. 52. πατὴρ ὢν τῆς Μιθριακῆς τελετῆς] Editiones τελευτῆς, quod mutavi, praeeuntibus Salmasio ad H. Aug. p. 117 E., Valesio Em. III. 15. et Gatakero, apud Burmannum ad Vales. p. 228. jam citatis a Carpzovio Specim. p. 15. qui insuper notat codices Mediolanenses habere τελετῆς. Burmannus ibi et ad Anthol. Lat. t. I. p. 32. eruditissime explicat et illustrat, quid sit πατὴρ τελετῆς. Vide et Brouërium de adorat. p. 44. qui tacitus Spanhemii descripsit notam ad Callim. Jov. 94. Inscriptio vetustissima apud Barthelemium *Mémoir. Acad. des Inscript.* t. 23. p. 409. ΑΘΑΜΑΣ Ο ΕΤΛΑΟ ΠΑΤΕΕΡ. Cujus Dei fuerit sacerdos, sive *pater*, Athamas, non dicitur. Caeterum parum fidei dandum inscriptioni illi, quae est e Formontianis. Lapis γνησιώτερος inter Marini viri praestantissimi Albanas inscriptiones p. 19:

* C * RVF *
VOLVSIANVS * VC *
PATER * IEROFANTA *
PROFETA * ISIDIS *
PONTIFEX * DEI * SOL *
VOT * SOLVI *

Apud eumdem de Fratr. Arval. p. 529.

D. M.
L. SEPTIMIVS. AVGG. LIB. ARCHELAVS
PATER. ET. SACERDOS. INVICTI
MITHRAE . . . . .

Rursus p. 341.

VAL. MARINVS. PATER SIGNV. ....
INVICTI MITHRAE EX VOTO POS. ....

Et Sacerdotes feminae Apollinis Amyclaei ΜΑΤΕΡΕΣ vocantur in celeberrima illa Formontiana inscriptione quam Barthelemius ibidem illustravit. Reinesiana inscriptio p. 362.

GEMINIA. TITVLLA.
ARAVSIENSIS. MATER.
SACRORVM. HIC.
ADQVIESCIT.

P. 53. *ἱπποκρότου πεδίου τρέχων*] B non habet *πεδίου τρέχων*.

P. 53. *τὰ φαιὰ ἱμάτια ἐχόντων*] Vide supra p. 276.

P. 53. *παραῤῥαγεὶς*] Editiones *παραγεὶς*. B et Bar-

Barberinianus Dorvillii ad Char. p. 624. παραραγεὶς, unde ſcripſi παραῤῥαγεὶς.

P. 53. ὑπὸ τὸν Κωνςάντιον ἀπήγετο σφοδρῶς ὡς παραβασιλεὺς ὢν] Dorvillius ad Char. p. 467. ubi vocem σφοδρὸς illuſtrat, tacitus ſcribit ἐπὶ τὸν K. Et Junius ἐπὶ conjecerat. Sed ἐπὶ contra ſententiam loci poneretur. Velim ὑπὸ τοῦ Κωνςαντίου. Conſtantius Julianum ad ſe vocaverat, ut eum Caeſarem crearet. Vide *La Bletterie, vie de Julien p.* 63. Valeſius in notis manuſcriptis conjicit ὡς παραβασιλεύων.

P. 53. πήχεσι δὲ ἐπὶ πᾶσαν σοφίαν αὐξόμενος] „ imitatus eſt Marinus Vit. Procli p. 65. [cap. 26 „ extr.] ubi vide Fabricium." WYTTENB. Adde quae ipſe notavi ad Marini locum.

P. 53. πεμφθεὶς δὲ Καῖσαρ — διαφθαρῇ] Ammianus Marcell. XVI. p. 137. „ illud tamen rumore tenus ubique jactabatur, quod Julianus „ non levaturus incommoda Galliarum electus eſt, „ ſed ut posſet per bella deleri ſaevisſima." Vide ibi Valeſium et Lindenbrogium.

P. 53. πάντας δὲ νικῶν ὅ. ἐ. θεούς] Haec, quae ab editis aberant, inveni in B, Veneto et Barberiniano Dorvillii ad Char. p. 537.

P. 53. μόνοις ἐκείνοις] Ἐκείνοις debeo Veneto et BC.

P. 54. καθάπερ θεὸν τινα — φανέντα] P. 74. προσεῖ-

φεῖχεν ὥσπερ αὐτοκλήτῳ καὶ ἄνευ τινὸς πραγματείας φανέντι θεῷ. Illustravit haec loca Spanhemius diss. de P. et U. N. p. 426. 427.

P. 54. ἄνδρες οὕτω δραςήριοι κτλ.] „ Confer Reitemeierum ad Zosim. p. 571." WAGNER.

P. 54. ὀξυδορκίαν καὶ διάθρησιν] Plantinus ὀξυδερκίαν. Commelin. et BC ὀξυδορκίαν. Confer notam p. 143. Editi διάτρησιν, quod mutavi ex BC.

P. 54. ἐγχρίπτουσιν] Editi ἐγχρίμπτουσιν. B ἐγχρίπτουσι, forma verbi antiquiori: vide Ruhnkenium ad Tim. p. 106.

P. 54. ἐκεῖνοι ᾔδεσαν τὰ φανθέντα σημεῖα. Ὁ μὲν] Malim: ὡς ἐκεῖνοι — σημεῖα, ὁ μέν. Quod praecessit ἀγρίοις, ὡς potuit absorbere. — Φανθέντα: vide notam p. 260.

P. 54. ὑποπτήξας, τὴν γλῶσσαν ἐνδακών] B ὑποπτήσας. Confer notam p. 246.

P. 54. τοῖς πρώτως ἀπαντήσασιν] Confer notam p. 235.

P. 55. ἄχρις ἂν ἐπικλίνοις] B ἐπικλίνῃ, quod et ipsum bonum esset, melius fortasse. Vide notam p. 203.

P. 55. οὐκ ἂν μαχεσαίμην] In C ες punctis deletur, unde patet librarium voluisse μαχοίμην scribere.

P. 55. ἀκινητότερος ἐπέμενεν ἀνδριάντος] Vide notam p. 272. Mox p. 57. ἔμενεν ὅμως ἀκίνητος.

P. 35.

P. 55. ἀπολέλυντο] BD ἀπελέλυντο. Noſter et augmentum nunc habet, nunc negligit. P. 7. ἐπετέτακτο. 16. κατεκέχυντο. 20. συνεκέκλιτο. 39. ἐπεπίςευτο. 35. τετέλεςο. 38. κεχώριςο. De omisſione augmenti in hoc tempore vide Albertum Obſervation. p. 65., Reichardum ad Gem. Plethon. p. 37. et Böckhium ad Platon. Min. p. 60. Apud Heliodorum I. 1. p. 2. ἀναμέμικτο pro ἀνεμέμικτο edidit Corayus, cui codex Venetus 409 ſuffragatur: vide ibi ejus notam. Et 2. p. 3. pro ὑπεςήρικτο, codex idem melius ὑποςήρικτο. 16. p. 28. προὐλελύπητο: codex προλελύπητο. II. 32. p. 100. συνετέτακτο: Codex συντέτακτο. Achilles Tat. V. 3. μεμήνυκε: praeſtat lectio Veneti 409. μεμηνύκει. 5. p. 414. ἐπελέληςο: Venetus ἐπιλέληςο. 8. ἤδη μοι γεγόνασι μῆνες ἕξ: malim γεγόνεσαν cum Veneto et Vaticano. Porphyrius Vit. Plot. 7. προκεχωρήκει: ſed codex 2290. προὐκεχωρήκει. Philoſtratus V. A. I. 13. p. 14. εἴκοσιν ἐγεγόνει: codex 1696. εἴκοσι γεγόνει. In Longi Coureriana editione egregia libr. III. p. 119. (Schaeferianae p. 89.) e codicibus Vaticano et Florentino πεπαίδευτο ſcribitur: IV. p. 181. (Schaef. p. 410.) πέπληςο κρατὴρ offerunt codices: ſcriberem πέπληςθ' ὁ κρατήρ.

P. 55. ἐςενοχώρει τὰς προόδους] Lucianus Nigr. 13. στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας: ubi Hemſterhuſius. Chariton IV. 7. p. 102. τὰς ὁδοὺς ἐςενοχώ-

ρουν:

ρουν: ubi Dorvillius. Constantius Themistii p. 21 B. εἰ γὰρ τείχεσι μὲν αὐτὴν περιφραγνύναι, κοσμεῖν δὲ τὰ ἔνδον οἰκοδομήματα, δήμου δὲ πλήθει ςενοχωρεῖν, σημεῖον ἀγαπῶντός ἐςι βασιλέως: malim legere e codice Valesiano: κοσμεῖν δὲ τοῖς ἔνδον οἰκοδομήμασι. Zosimus II. 35. Gregorius Nyss. Vit. Thaumat. p. 269. εἰσῄει ςενοχωρούμενος ἁπανταχόθεν τοῖς παραπέμπουσιν. Johannes Chrysostomus Orat. in S. Lumina p. 119. Combef. πολλὴ τῶν σωμάτων ὑμῶν ἡ ςενοχωρία. Luciani Scholiastes l. c. διὰ τοῦ πλήθους τῶν οἰκετῶν ςενοχωρίαν ποιῶν.

P. 55. ἦν — θεραπεύῃ] Editi ἦν — θεραπεύειν: quae sensu carere videbantur. D ἦν — θεραπεύει, cum nota, *p. fab.*, qua significatur vel conjectura vel liber Petri Fabri. Hanc lectionem recepi, mutato tamen θεραπεύει, ob ὅταν.

P. 55. τῇ πλαγίᾳ θύρᾳ] B πλασίᾳ, sic. „Πλα„γία θύρα, id est, *posticum*, si glossis veterum „credimus. Conf. Polluc. I. 8." CARPZOV, Specim. p. 27.

P. 55. οὔτε γράμματα εἰδότα ἀπέφαινεν] Malim οὐδέ. Ad sententiam confer notam p. 238. Libanius Epist. 404. Φιλομήτωρ δ' ἥκων καὶ τοιαῦτα ἀπέφηνεν, ὥςε με μικρὰ λέγοντα ἀπέφηνεν. Lucianus Hipp. 3. παῖδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπέφηνεν. Athenaeus XIV. 12. ὡς λῆρον ἀποφαίνειν Κάσσανδρον. Xenophon Ag. I. 17. παῖδα ἀπέδειξε τὸν Τισαφέρνην τῇ ἀπάτῃ.

P. 55. ἔμεινε κατὰ χώραν] B ἔμενε. Junius vertit *domi mansit*. Κατὰ χώραν idem valere videtur ac infra p. 57. ἔμενεν ἀκίνητος. Hesychius: κατὰ χώραν· κατὰ φύσιν ἢ ἀκίνητον: quod huc facit adprime. De hac locutione multus est Villoisonus *Troisième Lettre sur l'inscript. de Rosette*. p. 4.

P. 56. ὅς κε θεοῖς] Homerus Il. α. 218. Corrige erratum operarum γε pro κε.

P. 56. πάντα ἦσαν ἐπὶ Μαξίμῳ] Sic BD et Corayus, pro ἐπὶ Μαξίμου. Mox B dedit καὶ post νύξ.

P. 56. μεταπέμψασθαι γοῦν αὐτοῖς] Forte αὖθις. Non bene video, quo αὐτοῖς pertineat. Apud Synesium αὖθις et αὐτῆς permutata indicabam ad Philostr. Her. p. 481.

P. 56. ἐπέστειλε] Editiones hic ἐπέστελλε, ut et mox, πρὸς τὴν γυναῖκα ἐπέστελλεν. Cum B utrobique ἐπέστηλεν haberet, aoristum utrobique scribendum duxi. C priori loco ἐπέστελεν. Sic p. 57. τοὺς ἄξοντας ἔστειλεν dedi, pro ἔστελεν vel ἔστελλεν editionum, et inferius πρὸς τὸν βασιλέα ἐπέστελλεν mutavi in ἐπέστειλεν, duce B, in quo ἀπέστειλεν.

P. 56. ἰδίᾳ] Plutarchus Thes. c. 12. εὗρε δὲ τά τε κοινὰ ταραχῆς μεστὰ καὶ διχοφροσύνης, καὶ τὰ περὶ τὸν Αἰγέα καὶ τὸν οἶκον ἰδίᾳ νοσοῦντα. Malim ἴδια, ut opponantur τὰ κοινὰ et τὰ ἴδια, quemadmodum alibi κοινῇ et ἰδίᾳ, et infra apud Nostrum p. 58. δημοσίᾳ et ἰδίᾳ. Confer Ruhnkenium ad Tim. p. 146.

P. 57. ἐσβαλὼν] Sic reponendum esse visum est pro ἐκβαλὼν, quod Junius mutare volebat in ἐμβαλών. Statim B σφραγῖδα.

P. 57. ὡς ἂν τὴν μίαν] Corayus proponit ὡς αὐτὴν μίαν, quod verissimum esse credo.

P. 57. ἀπὸ στόματος] Sic Gallice ad verbum: *de bouche.* Plato Theaetet. 2. p. 142 C. τίνες ἦσαν οἱ λόγοι ἔχοις ἂν διηγήσασθαι; ΕΥ. οὐ μὰ τὸν Δία, οὔκουν οὕτω γε ἀπὸ στόματος. Heindorfius, post Ruhnkenium, vertit *memoritér*, bene utique ad convenientiam loci. Xenophon Symp. 3. 5. δυναίμην ἂν Ἰλιάδα ὅλην καὶ Ὀδυσσείαν ἀπὸ στόματος εἰπεῖν. Philemo fragm. p. 314.

ἀπὸ στόματος ἅπανθ', ἐὰν βούλησθ', ἐρῶ.

Confer Abreschium ad Aesch. t. 1. p. 185.

P. 57. Ῥηϊδίως] Il. ι. 184.

P. 57. αὐτὸν οἱ θεραπ. — ἔμενεν ὅμως ἀκίνητος] BD dederunt ὅμως, quo carebant editiones. — Achilles Tat. I. 12. τὸν μὲν οὖν Κλεινίαν πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἀφῆκεν ἡ φωνὴ, καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος.

P. 57. τὰ παρὰ τῶν θεῶν] *Signa a Diis data.* Lege optimam adnotationem Valckenarii in N. F. p. 352.

P. 57. πρὸς τὸν βασιλέα ἐπέστειλεν] Confer supra p. 306 B. ἀπέστειλεν. Mutatio facilis et frequens; vide notas ad Lucianum D. D. X. 2. Libanius Ep. 1581. p. 717. δοκεῖς δέ μοι καὶ τούτους ἀπεσταλκέναι πρὶν ἢ τὸν Φιρμῖνον ἰδεῖν. Malim legere e codi-

dice 3002. τούτους ἐπεσαλκέναι τοὺς λόγους πρὶν ἢ . . . .

P. 57. ὡς ὑπὲρ τοῦ βασιλέως, ἢ κατὰ Λυδίαν ὑπὲρ αὐτοῦ γίνοιτο μόνον] Editiones γίνοι. Nihil praesidii a codicibus. B duntaxat Junii conjecturam γίνοιτο firmat. D γένος. Wyttenbachius sic locum emendare voluit: ὡς ὑ. τ. β. καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ εἴη, εἰ κατὰ Λυδίαν γίνοιτο μόνον. Equidem putaverim delenda esse verba ὑπὲρ τοῦ βασιλέως, scholium nempe marginale, quo non nemo volebat sublatam in αὐτοῦ ambiguitatem, cavebatque ne ad Chrysanthium pronomen referretur; et reliqua sic legerim: ὡς ἡ κατὰ Λυδίαν ὑπὲρ αὐτοῦ γίνοιτο μονή. Infra p. 110. de hac ipsa re scribens Eunapius: ὁ δὲ Χρυσάνθιος ἔμεινε κατὰ χώραν· καὶ τὰ πρῶτα μὲν ὁ βασιλεὺς ἤλγησεν ἐπὶ τῇ μονῇ. . . . Apud Bastium Epist. p. 210. μόνη et μονή videsis permutata. Et verba γίνοιτο μονὴ firmare potest locus similis Thucydidis II. 18. ἥ τε ἐν τῷ ἰσθμῷ ἐπιμονὴ γενομένη.

P. 57. Μαξίμου δὲ καὶ Πρίσκου συνεπομένων) Et ambo quidem, teste Ammiano XXV. 3, Augusto adfuerunt, cum, hiante latius suffossi lateris vulnere, jamjamque moriturus, super animorum sublimitate Socratico more modoque, perplexius disputaret.

P. 58. ἐγκωμιαζόντων ἀνθρώπων] Editiones, ἐγκωμίαζον τῶν ἀνθρώπων, quod correxi ex C et Junii conjectura.

P. 58.

P. 58. (εἴ γε μὴ παρὰ τοὺς πλείονας οὕτως ἀπῆλθε!) Junius, *nisi pluribus idem accidisset:* pessime. *Abire ad plures*, παρὰ τοὺς πλείονας ἀπελθεῖν, notissimus euphemismus, quo *mori* significatur. Leonidas Tar. 79.

ἀπὸ ζωὴν ὁ παλαιὸς
Ὤσατο, κεἰς πλεόνων ἦλθε μετοικεσίην.

Vide Heraldum Adv. II. 4; Interpretes ad Hesychii Πλείονες· οἱ τετελευτηκότες; Taubmannum ad Plaut. Trin. II. 2, 13; Vulcanium ad haec Callimachi, Epigr. 4. al. 38:

Τίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσὶ) τί τοι, σκότος ἢ φάος, ἐχθρόν;
Τὸ σκότος· ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν Ἀΐδῃ.

— in Nostri loco, pro εἴ γε malim εἴθε vel εἰ γὰρ, *utinam*. Caeterum locum prorsus laborantem nova et perspicua interpunctione planum et facilem reddidi. Statim Βαλεντιανὸς mutavi in Βαλεντινιανός.

P. 58. περιττῶς διαλάμπουσα] Venetus περιτωλάμπουσα. Plantinus περὶ τῷ λάμπουσα. Confer Bastium Epist. p. 116. not.

P. 58. πρὸ τῶν ἐλπιζομένων] Ἐλπίζω verbum est mediae potestatis, et non raro in malam partem sumitur. Aristaenetus I. 19. τῆς προσδοκωμένης ἐλπίδος ἀπήλλαξα τάχιον. Q. Calaber I. 428.

— ἐλπωρὴ δὲ πέλει καὶ δούλιον ἦμαρ
Εἰσιδέειν.

Euripides Or. 849.

Οἴμοι! προσῆλθεν ἐλπὶς, ἣν φοβουμένη

Πάλαι, τὸ μέλλον ἐξετηκόμην γόοις.

Et sic Latini. Vide Tanaq. Fabrum ad Andriae prologum; Lennepium ad Phal. p. 175; Kuinoelium ad Cydon. c. 23. p. 138.

P. 58. *οὐδὲν ὑποστὰς δεινὸν*] Plantinus et C *καλὸν*, pro *δεινόν*. Polemo Declam. p. 6. *σὺ δὲ, ὦ τέκνον, μηδὲν ὑποστάς.* Codex 3017. *μηδὲν δεινὸν ὑποστάς.*

P. 58. *εἶναι καὶ γεγενῆσθαι*] Supra p. 6. pro edito olim *μαθητὴς τε αὐτοῦ εἶναι λέγων* rescripsi e codicibus (vide p. 150.) *αὐτοῦ γεγενῆσθαι λέγων*: forte, *εἶναι καὶ γεγενῆσθαι*, utrumque verbum ibi, ut hic, dederat Eunapius. Plato Hipp. Maj. §. 30. *ἀδύνατον πᾶσι τοῦτο γενέσθαι καὶ εἶναι καλόν*: et Ion. p. 30 Mull. *γραφεῖς πολλοὶ καὶ εἰσὶ καὶ γεγόνασι ἀγαθοί.* Libanius t. 4. p. 460. *εἴη ἂν καὶ τοῦτο τῆς ἐμῆς ἀτυχίας, ὦ ἄνδρες, τό τινας ἐπιχειρεῖν πείθειν ὑμᾶς ὡς ἄρα βελτίους περὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν καὶ γεγόνασι καὶ εἰσιν.* Qua in formula animadvertendum est verbum *γίνομαι* in praeterito poni, *εἰμὶ* vero in praesenti.

P. 58. *εἰς ἐφήβους ἄρτι τελῶν*] P. 96. *εἰς τοὺς ἄκρους ἐτέλει.* P. 92. *εἰς ἕκτον που καὶ δέκατον ἔτος τελῶν.* P. 75. *εἰς σώματος ἀλκὴν ἐτέλουν.* Locutionem illustravit Schaeferus Mel. p. 28. Philostratus V. S. II. 1. *Ἡρώδης ἐτέλει μὲν ἐκ πατέρων*

ἐς

ἐς τοὺς διστυπάτους. Vide alia in indice Olearianae. Gregorius Naz. in Epitaphio Basilii: τελοῦμεν εἰς ἄνδρας ἐξ ἀγενείων. Marinus V. P. c. 6. εἰς παῖδας ἤδη καὶ μειρακίσκους ἐτέλει. Synesius Dio. p. 35 D. ἐτέλεσεν ἐς σοφιστάς. Vide Wolfium ad Liban. Epist. p. 30. Eusebius V. C. I. 7. θᾶττον δ' ἢ συντελέσαι εἰς ἄνδρας ὠκύμορον ἀποβῆναι. Synesius iterum de Regn. p. 16. καθάπερ εἴ τις χρυσῷ δεθεὶς καὶ μᾶλλον πολυταλάντοις ταῖς πέδαις, ἔπειτα μηδὲ ἐπαΐοι τοῦ κακοῦ, μηδὲ ἡγοῖτο σχέτλια πάσχειν εἰς δεσμώτας τελῶν. Codex 1038. μηδὲν ἐπαΐοι τοῦ κακοῦ, quod et ipsum bonum est. Plato Apol. 3. ὧν ἐγὼ οὐδὲν οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν πέρι ἐπαΐω.

P. 59. ἐς τὸ βαθύτατον α. τῆς τιμωρίας] Corayus conjicit βαρύτατον. Nihil facile definio in tali scriptore. Caeterum, hae voces quam facile permutentur, vidimus p. 289.

P. 59. ὀλίγου τιμήσαντες αὐτῷ] De horum regiminum ratione vide Fischerum ad Plat. Apol. p. 145; Schaeferum ad Ellipf. Graec. p. 111.

P. 59. ἐπὶ καταβολῇ] Confer notam ad Philostr. Her. p. 287.

P. 59. ἡ Περσῶν λεγομένη σκάφευσις] „ Scaphismus cujusmodi supplicii genus sit, non aperiunt „ Grammatici; itaque obiter hic explicabo ex Plu„ tarcho et Zonara, ut lucem huic loco dem. Sca„ phis duabus, quae committuntur ac coagmentan-

 „ tur,

„ tur, ita includitur homo totus, ut promineat „ foris caput cum manibus pedibusque; dein ju„ betur edere, aut si nolit, vi allata, cibum capere „ compellitur, compunctis etiam oculis: infundunt „ quoque lac melle mistum, radiisque solis adver„ sis objiciunt, ubi facies prius illita muscis api„ busque oppletur: interim ab excrementis, cum „ vesicae, tum alvi, intra scaphas verminantibus „ corpus misere absumitur. Dirum supplicii ge„ nus apud Persas receptum." JVNIVS.

Huetius indicat Plutarchum in Artax. p. 1019; Zonaram I. 2. p. 225; Ctesiam Persic. p. 643. ad calcem Herodoti, ubi Aspamitres σκαφεύεται; Scaligerana p. 320; et ex Tavernerio Tom. I. p. 616. monet genus quoddam scaphismi retinere adhuc Persas. Confer Dorvillium ad Char. p. 549; Brissonium de R. Pers. p. 333; Larcherum ad Ctesiam.

P. 59. *οἱ γυναικεῖοι τῶν Ἀρτάβρων σκαλισμοί*] B, Plantinus *ἀλέσμοι*, ut et codex Dorvillianus ad Char. l. c. Commelinus *ἀλισμοί*. „ Vertit Ju„ nius, *muliebria et prooacia tortorum convicia*; „ sed vereor, ut suam versionem nobis approbet. „ In edit. Commel. legitur *ἀλισμοί*. Ἀρταβροι „ autem populi sunt Hispaniae. Cum hic ergo „ de suppliciis agatur, crediderim ab Eunapio fe„ rum aliquem reos puniendi morem ab Artabris „ usitatum designari, qui fortasse, cute detracta,

„ sale

„ sale corpus conspergebant, idque muneris mu„ lieribus demandabant." HVETIVS. Sed amplexus sum, post Colomesium Observ. p. 142, emendationem Valesii Em. III. 16. reponentis σκαλισμοὶ ex hoc Strabonis loco III. c. 2. p. 147. ἐν δὲ τοῖς Ἀρτάβροις, οἳ τῆς Λυσιτανίας ὕςατοι πρὸς ἄρκτον καὶ δύσιν εἰσὶν, ἐξανθεῖν φασὶν ἀργυρείῳ τὴν γῆν καττιτέρῳ, χρυσίῳ λευκῷ· ἀργυρομιγὴς γάρ ἐςι· τὴν δὲ γῆν ταύτην φέρειν τοὺς ποταμούς· τὴν δὲ σκαλίσι τὰς γυναῖκας διαμώσας πλύνειν ἐν ἠθητηρίοις πλεκτοῖς ἐπὶ κίςῃ. Nihil hac emendatione vero similius; attamen vix intelligo, qui hae *sarculationes*, quantumvis difficiles et operosae, cum Persico scaphismo possint comparari. Caeterum infelicissima fuisse videtur mulierum apud Artabros conditio. Photius Bibl. cod 94. p. 357. ἐν Ἀρτάβροις ἤχθη, οὗ γυναῖκες μὲν πολεμοῦσι, ἄνδρες δὲ οἰκουροῦσι. Non negligendus Burmannus in Addendis ad Valesium p. 229. Omitto Trilleri Observ. p. 78. infelicia tentamina.

P. 59. πρὸς τὰς ἐπιφερομ.] Articulum inserui ex B et Veneto.

P. 59. παρῆν καὶ ὑπερήλγει] Editi, ἢ παρῆν ὑπερήλγει. Praetuli lectionem B et Veneti.

P. 59. ἀποχομένης] C ἀπολομένην.

P. 60. ὁ γὰρ Προκόπιος ἀνταναςὰς πολλαῖς καὶ ἀπείροις δυνάμεσι — εἰς τὸ συνήμεναι] B ἀναςάς. — Plantinus et Venetus carent τῷ καί. — Vox συνήμε-

μεναι foede corrupta est, nihilque praesidii codices obtulerunt, tacentque critici. Wagnerus melius tacuisset, quam haec scripsisset: „Τὸ συνήμ. „ infinitiv. Junius vertit: *ut ad pactiones de- „ scendere eum compulerit.* Ergo a συνάπτειν; „ sed tum duplici μ: Συνημμένος est p. 133." Vellem Wagnerus docuisset, quid hoc sit infinitivi, συνήμμεναι vel συνημμέναι, et qui a συνάπτω possit elici. Scribendum foret συνῆφθαι, vel συνωμολογηκέναι, vel συνιέναι, ad sensum, quem Junius invenire sibi visus est? Sed pugnat historia; nam Ammianus, qui XXVI. 6. res Procopii stylo non suavi, at vivido, narravit, Zosimus IV. 4., Aurelius Victor, Zonaras, Idatius, caeteri, non significant Valentem cum Procopio ad pactiones unquam descendisse. Nihilque de pactionibus invenio notatum a Themistio in Oratione VII, qua Procopium interemtum Valenti gratulatur. Ergo exspectandum meliorum codicum vel hominum sagaciorum auxilium. Interim, si non Eunapio, saltem Themistio prodesse conabor Procopianam seditionem oratorie describenti. Orat. VII. p. 86 C. καὶ μέτρον τὸ πανταχόθεν ἀδόκητον τῆς τόλμης ποιησάμενος ὁρμητήριον, ὑπὲρ τὸν Κρίξον, ὑπὲρ τὸν Σπάρτακον ἐθρασύνετο. Pro μέτρον, quod sententiam laedit, Codex Valesianus habet μόνον, in quo possumus acquiescere. Petavius ingeniosius quid conjecit, non verius. — P. 87 B. πόῤῥωθεν ὁρώμενος,

πλὴν

πλῆν ἢ τριάκοντα μεταξὺ σαδίων. Codex πλεῖν, quod miror non divinasse editores. Vide notas ad novam Gregorii Cor. editionem p. 140. — P. 88 A. πρὸς μὲν τὸ κρατῆσαι τῶν πολεμίων ῥοπήν τινα συνεισήνεγκαν οἱ μετασχόντες σοι τοῦ κινδύνου. Cod. συμμετασχόντες. — P. 88 D. facilem et certam Petavii emendationem ὅς γε, pro οὗ γε, codex firmat. — P. 89 A. πάντα ἔνεστιν ἀτεχνῶς ἐν τῷ βασιλικῶς ὧν ἐδεῖτο· ἐδεῖτο δὲ τὸ φιλανθρώπως, αἰδημένως.... Codex τοῦ φιλανθρώπως, ἀδημόνως: illud accipiendum; hoc, non. — P. 89 B. βασιλέα γὰρ ἀξιοῦντα εἶναι πάντων τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων, ἔπειτα ἐξαρνεῖσθαι πρᾶξαί τι βασιλικῶς, αἰσχρὸν ἦν καὶ μαχόμενον πρὸς τοὔνομα. Editio Petaviana exhibet πρᾶξαί τε, quod sic tacite immutavit Harduinus: sed codex, πρᾶξαί γε, quod melius; μαχομένου, quod fere malim. — Mox: ἑκάστου γὰρ, οἶμαι, τεχνίτου ἡ περὶ τὴν τέχνην πρᾶξις ἀλλότριον δείκνυσι τὸν πράξαντα τοῦ προσρήματος. Hiat sententia. Codex bene: ἡ μὴ περὶ τ. Sensum viderat Harduinus. — P. 89 D. καὶ ἐρῶμεν Ὅμηρον: absque sensu, qui fiet optimus, si legeris e codice καὶ ἐῶμεν. — P. 91 A. ῥῆγμα ὕπουλον ὑποτρεφόμενον ἐν τῷ βάθει περὶ τὸ κυριώτατον τῶν μερῶν ἀπεσήμαινεν. Legendum forte καιριώτατον: Eamdem medicinam Themistio Or. VI. p. 83 C. feci ad Philostr. Her. p. 613. praeeunte codice Parisino, cui nunc suffragantes video codicem Valesianum, et editionem Morellianam p. 35. The-

Themiſtius rurſus Or. VIII. p. 117 D. *ἵπποις μὲν ἴσως* (Cod. Valeſ. omittit *ἴσως*) *οὐκ ἂν ἐχρήσαντο μὴ λίαν ἐξητασμένοις, ἀνθρώποις δὲ ἐχρῶντο πρὸς τὰ κυριώτατα ἀνεξετάςοις.* Codex Valeſianus, *καιριώτατα*, quod qui praetulerint, me non invenient repugnantem. De hac confuſione vocum *καίριος* et *κύριος*, vide quos indicavit Morellii, viri egregii, diligentia ad Ariſtid. p. 63. — P. 93 C. *τοσαύτη δέ ἐςιν ἡ τῆς πρᾳότητος περιουσία, ὥςε ἀγανακτοῦμεν, εἰ καὶ σμικρόν τις ἀνιαθεὶς τῶν τὰ ἔσχατα προσδοκώντων.* Liber Valeſianus bene, *ἀνιασθείη.* Mox *ἀπῄειμεν*, lacunulae ſupplementum a Petavio propoſitum, exhibet codex. *Ὅθεν οὖν ἐξέβην*, ut ait alibi Themiſtius ille.

P. 60. *ὁ Κλέαρχος ἐπεςάτει*] BD male *ἀπεςάτει.* — Clearchus fuit Aſiae Vicarius, ſubjectusque Praefecto Praetorii. Vide ad Ammian. XXVII. 9. p. 495. Valeſium, qui et ad eumdem XIV. 5. p. 17. de Vicariis erudita notavit, addenda Sirmondi et Savaronis animadverſionibus ad Sidon. I. Ep. 3. — „ Ad Clearchum Vicarium Aſiae est „ lex unica, *ne colonus inſcio domino ſuum alie-* „ *net peculium.* Cod. Th. Impp. Val. et Val. „ VI. cal. febr. Coſſ. iisdem. A. Chr. 366." REINES.

P. 60. *ἀφ' Ἑλλησπόντου — ἀφορίζεται*] Mox p. 80. Aſiae Provincia rurſus definitur et terminis circumſcribitur. Confer Carpzovium Specim. p. 10.,

10., et, monitore Wagnero, Wernsdorfium ad Himer. p. 230.

P. 60. Σαλούτιος] Ammianus XXVI. 5. p. 453. „ Orientem quidem regebat poteſtate praefecti *Sal-* „ *luſtius.*" 7. p. 461. „ Nebridius in locum *Sal-* „ *luſtii* praefectus Praetorio factione Petronii re- „ cens promotus." Ibi codices nonnulli habent *Salutii*, quod Eunapianam lectionem asferit. Carpzovius Specim. p. 11. Σαλλούςιος malebat. Vide Valeſium, collato omnino, quem indicavit Wagnerus, Wernsdorfio ad Himer. p. 11.

P. 60. βλακείαν] Gregorius Cor. Ion. §. 171. Βλακόν· τὸ τρυφερόν. Confer ibi Koenium, et Ruhnkenium ad illa Timaei: Βλάξ· ὁ διὰ νωθρίαν ἁμαρτηκώς.

P. 60. Νικίαν] Et nota quidem Niciae Athenienſis ſtrategi imbecillitas: ἦν εἰρηνικὸς, ait Suidas, ὡς καὶ δειλὸς εἶναι διὰ τοῦτο νομίζεσθαι.

P. 60. ἔμελεν αὐτῷ — μοσχεύειν καὶ ῥωννύναι τὴν ψυχὴν] C ἔμελλεν: male. — Suidas: Μοσχεύων· μεταφυτεύων. Εὐνάπιος· „ οὗτοι μὲν ὧδε μένοντες „ ἐμόσχευον τὸν πόλεμον·" ὑπέςρεφον, ὑπεφύτευον. Kuſterus proponit, non ſine veri ſpecie, ὑπέτρεφον pro ὑπέςρεφον. Heſychius: Μοσχεύσας· γεννήσας. Vide Bentleium ad Men. p. 79. Photius: Μοσχεύεται· τρέφεται. A ſtolonibus educandis vox ad moralem culturam deflexa eſt: „ animum „ excolere et confirmare ipſi curae fuit." Philo de

de Agric. p. 190 A. φυτεύσω δὲ ταῖς μὲν ἐν ἡλικίᾳ παιδικῇ ψυχαῖς μοσχεύματα, ὧν ὁ καρπὸς αὐτὰς τιθηνήσεται.

P. 60. ὑπερηγάσθη τὸν Κλέαρχον καὶ οὐκ ἀπέλυσε τῆς ἀρχῆς] Idem est ſenſus verbi παραλύειν, quod p. 61. legemus: τῷ γοῦν Σαλουτίῳ τὴν ἀρχὴν παραλύσας. P. 64. παραλυθεὶς τῆς ἀρχῆς. Photius Bibl. cod. 98. τῆς βασιλείας τοῦτον παραλύσας. Zoſimus IV. 2. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες, ὅσοι παρὰ Ἰουλιανοῦ διοικήσεις ἐθνῶν ἢ ἄλλας ἀρχὰς ἔτυχον ἐπιτετραμμένοι, παρελύοντο τούτων. 22. τῇ τῶν ἀρχόντων βαρυνομένου κακίᾳ καὶ παραλῦσαι μὲν αὐτοὺς . . . ὀκνοῦντος.

P. 60. εἰς ἀρχὴν μετέστησε μείζονα, ἀνθύπατον — Ἀσίας] Vide Valeſium ad Amm. XXIX. 2. p. 564. et Weſſelingium ad Itin. p. 658. de Proconſule Aſiae.

P. 60. Ἀσίας] B οὐσίας. Schaeferus, vir praeſtantisſimus, videndus ad Gregor. p. 532., docuit quam ſaepe ου et α fuerint confuſa. Libanius t. 4. p. 145, 10. τίς λοιπὴ δίαιτα; οὐχ ἡ τοῦ Πλάτωνος; Lego cum codice 3017. Πλούτωνος. Lucianus Pſeudoſ. 7. ἀττικίζοντος δέ τινος, καὶ „τεθνήξει" λέγοντος ἐπὶ τοῦ τρίτου: ad quae Scholiaſtes: τεθνήξεται γὰρ ἐχρῆν λέγειν ἐπὶ τοῦ τρίτου, ἀλλ' οὐ τεθνήξῃ ἐπὶ δευτέρου. Lego: ἀλλὰ τεθνήξει. Luciani textus τεθνήξει reponere jubet; ἀλλὰ, vis ſententiae. Infra apud Noſtrum p. 62. οὐ παντὸς et ἅπαντος confuſa fuisſe videntur.

P. 60.

P. 60. Αὕτη δὲ — τὸ ἀλιτενὲς] Αὕτη pro αὐτὴ debeo Dorvillio sic laudanti ad Char. p. 451. Idem pro edito ἀλιγενὲς dedit ἀλιτενὲς, quod jam conjecerant Scaliger Carpzovii Spec. p. 10, Wesselingius ad Itin. p. 658. et Vossius ad oram libri Valckenariani. Ernestius in indice Polybiano v. ἀλιτενὲς, videndos indicat Wesselingium ad Diod. I. p. 211. [t. 3. 523] et Ruhnkenium ad Timaeum *in hac voce*. Sed Timaeus habet, non ἀλιτενὲς, sed ἀλίπεδον.

P. 61. τὸν νεώτερον τουτονὶ θόρυβον] „ Maximi „ fortasse rebellionem intelligit. Sextus Aurel. „ Victor. p. 1222 C." HVET. Maximus rebellavit sub Gratiano, et Occidentem maxime premebant belli atrocissimi calamitates. Probabilior est Valesii opinio, qui in Ammian. p. 564. θόρυβον τουτονὶ ad Arcadii tempora refert.

P. 61. φυγεῖν ἀπηνάγκασε] „ Eunapius θαύματα „ et θειασμοὺς ubique Christo et religioni Christianae opponit. Penes eum Sopater ventos vincit, ut Christus apud Matth. VIII. 26, 27 (id „ etiam de Empedocle Iamblichus in Vit. Pythag. „ ait; et inde *Alexanemon* vocat). Ipse Iamblichus inter preces μετεωρίζεται, quomodo Paulus [conf. not. supra p. 179.] 2 Cor. XII. 2. 4. „ Porphyrius Daemonem ejicit Καυσάθαν dictum, „ i. e. Satanam, Domini et discipulorum more. „ Aedesium (Vit. Chrysanth.), grammaticam et

„ li-

„ literas nescientem, Deus agitat: conf. Act. II. „ 4. 8. Fugat Clearchus miraculose tortores *Sallu-* „ *stii* [voluit scribere Maximi] (nam sic legen- „ dum pro *Salutio* in editis), plane ac in horto „ Servator milites; Joh. XVIII. 6. Alii *ἄῤῥητα ῥή-* „ *ματα* exaudiunt; his Deus apparet in somniis; „ etc." CARPZOV. spec. p. 11.

P. 61. *ἐπιμέλειάν τε ἐποιήσατο τοῦ σώματος.*] Wyttenbachius optime *ἐποιήσατο* legit, post Junium, pro *ἐπονήσατο.* Noster p. 10. *χρὴ τούτων ποιεῖσθαι τὴν ἐπιμέλειαν.* Isocrates Evag. 19. *τῶν ἄλλων ποιοῦνται ἐπιμέλειαν*: et Plat. 20. *ἐπιμέλειάν τινα ποιήσασθαι περὶ ἡμῶν*: et Archid. 28. Plato Theaet. 2. *εἴ τινες αὐτόθι περὶ γεωμετρίαν ἤ τινα ἄλλην φιλοσοφίαν εἰσὶ τῶν νέων ἐπιμέλειαν ποιούμενοι.* Philostratus V. A. II. 39. *οἱ θεοὶ πρῶτον μὲν ἐπιμέλειαν ποιοῦνται τῶν ξὺν ἀρετῇ φιλοσοφούντων.* Suidas in Ἰοβιανός. Themistius Or. XXVI. p. 320 D. *χρημάτων μὲν πέρι ἅπασαν σπουδὴν ἔχετε ὅπως ὑμῖν ἔσται· τῶν δὲ υἱέων οἷς ταῦτα παραδώσετε, οὐδεμίαν ἐπιμέλειαν ποιεῖσθε.* Petavius *παραδώσεται*, quod Harduinus, non monito lectore, mutavit. Codex Valesianus *αὐτὰ παραδώσετε.* — Permutatio inter *ποιέω* et *πονέω* non est infrequens. Vide Wyttenbachium ad hunc Nostri locum. Themistius Or. VIII. p. 112 C. *γῆν καλῶς πονοῦντες*: sic edidit Harduinus tacite, pro Petavii *ποιοῦντες*; et codex Valesianus recte habet *πονοῦντες.* In Plutarchi

thi Theſeo 9. ποιεῖν et πονεῖν permutantur, ubi πονεῖν melius fere esſe videtur. E contrario in Xenophontis Venatione 3. codex a Gailio V. Cl. inſpectus ποιεῖν habet pro πονεῖν, quod omnino retinendum eſt. Baſtius et hanc mihi notulam miſit: „ Libanius IV. p. 417. ὁρᾶτε καὶ τοὺς ἀνθρώπους, „ οὐ μόνον τὰ ἄλλα ὑπὲρ αὐτῶν ποιοῦντας, τὰ μὲν „ ἐν γῇ, τὰ δὲ ἐν θαλάσσῃ, ἀλλὰ καὶ κτλ. Reis- „ kius malit πονοῦντας, quam cónjecturam firmat „ codex Pariſinus 3017." Hac permutationis ratione abutebatur Boſius, quem confutat Elsnerus Obſſ. t. 2. p. 377.

P. 61. ὥςε ὁ βασιλεὺς — μεθῆκε] Syntaxis uſitatisſima. Heſychius Illuſtris p. 9. οὕτω δὲ ἄτυφος ἦν, ὥςε τοῖς μαθηταῖς παρῄνει καὶ ἄλλων ἀκούειν. Huetius, in notis manuſcriptis, παραινεῖν proponit, quod eſt prorſus inutile.

P. 61. ὁμοτράπεζον] Vide notam p. 240.

P. 61. τὴν ἀρχὴν παραλύσας] Zoſimus IV. 10. ὕπαρχον μὲν οὖν τῆς αὐλῆς Αὐξόνιον ἀπεδείκνυ, Σαλούςιον ταύτης διὰ τὸ γῆρας ἀφεὶς, ἤδη δεύτερον ταύτην μεταχειρισάμενον τὴν ἀρχήν. — De verbo παραλύειν ſupra p. 318.

P. 61. Ἐξόνιον ἐπενόησε τοῖς τῆς αὐλῆς ἔργοις] Plantinus: ἐξόνιον ἐπ. τοῖς ἄλλοις ἔργοις. Commelinus: τοῖς τῆς αὐλῆς: quod inveni in codicibus. CD ἐπενόησαν. Dorvillius ad Char. p. 470. ſervato τοῖς ἄλλοις, legebat ἐξόδιον, *finem*, puto, in-

X tel-

telligens. Junius: „ forte ἐπίστησε, aut scriben- „ dum ἐξώνιον, ut locus ita vertatur: *quare, abro- „ gato Salutio suo officio, inter caetera excogita- „ vit modum redimendi captivos.*" Absurde omni- no. Huetius: „ Ἴσως· ἐξωνίων ἐποίησε ἐν τοῖς ἄλ- „ λοις ἔργοις." et citat secure Hesychii corruptam vocem: ἐξωνίων· ἔξω τῶν πρασίμων πραγμάτων. Huetius talia sibi infeliciter excogitata non facile vertisset. Valesius ad Ammian. XXVI. 7. p. 462. citat Eunapii verba, ex editione nescio qua, Αἰ- ξόνιον ἐπενόησε, et corrigit Αὐξόνιον ἐπέστησε, testi- monio nixus Zosimi IV.] Et Reinesius Αὐξόνιον voluisse videtur. Equidem Ἐξόνιον reliqui, etsi Zosimus aliter habeat. Caeterum erravit Rei- temeierus, qui, apud Eunapium, Αὐξόνιον, ut apud Zosimum suum, legi dixit. Junii et Valesii ἐπέστησε, vox est facilior et tritior (Zosim. IV. 26. Ἰούλιον ἐπέστησε τῇ τούτων ἀνατροφῇ τε καὶ φυλα- κῇ.) pro rara, non vera pro corrupta; nam ἐπε- νόησε sat probum esse videtur. Anna Comnena Alex. I. p. 4 B. εἰς ἀξιόμαχον ἀντικατάστασιν ἐπι- νοεῖται ὁ ἀξιάγαστος οὗτος Ἀλέξιος, στρατηγὸς αὐτο- κράτωρ ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ ἀναδεδειγμένος.

P. 61. ὅσον — ἦσαν ὑφελόμενοι] Emenda statim vitium typotheticum ὅσων pro ὅσον. Miror ἦσαν ὑφελόμενοι post ὅσον. Voluissem ὅσον ἦν ὑφελόμε- νον. Sed credere potuit post ὅσον, quod est col- lectivi generis, ἦσαν non male inferri posse. Ta-

men

men ſupra p. 20. rectius ſcripſit: *τὸ τῶν ὁμιλητῶν ἄριστον πρὸς μυστηριώδη τινὰ σιωπὴν ἐπιῤῥεπὲς ἦν* — non *ἐπιῤῥεπεῖς ἦσαν*.

P. 61. *διὰ στόματος εἶχον*] Vide notas p. 287. 332. Terentius Ad. I. 2. 13. „*in ore'st* omni „ populo." Et ibi Westerhovius.

P. 61. *ὁ Μάξιμος*] non habent Plantiniana et Venetus: legitur in BC et Commelino.

P. 61. *οὐ γὰρ ἐπεφύκει πρὸς θέατρον .... ὡς ἀνέφερεν ἑαυτὸν*] Pro *αὐτὸν* dedi *ἑαυτὸν* ex Veneto. Wyttenbachius legit *ἕως*, et, reprehenſa Junii verſione ineptisſima, hanc proponit: „ Itaque pri„ mum publice aliquoties orationes recitavit, quo „ tamen parum profecit, quod non tales ei esſent „ à natura dotes; verum privatis deinde inſtitutio„ nibus totam fere, quanta erat, priſtinam glo„ riam recuperavit." Hujus interpretationis optatem virum praeſtantisſimum rationes reddidisſe. Ego vero ſic locum intelligere mihi videbar: „ Tunc declamationes aliquot publice recitavit „ Maximus, ſed ad theatralem et ſophiſticam elo„ quentiam, recens a vexationibus, quaeſtione et „ ſuppliciis, minime erat aptus, gloriaeque parum „ inde tulit; ut vero recreari coepit a malis, de„ nuo declamavit etc." *'Αναφέρειν ἑαυτὸν*, *recreari*, frequentisſime legitur. Noſter p. 84. *χρόνῳ δὲ ὕστερον ἀναφέροντες*: nempe *ἑαυτούς*. Junius recte: „ aliquanto post tempore reſumptis viri„ bus."

„ bus." Heliodorus I. 2. ὁ δὲ τραύμασι μὲν κατήκιστο, καὶ μικρὸν ἀναφέρειν, ὥσπερ ἐκ βαθέος ὕπνου, τοῦ παρ' ὀλίγον θανάτου κατεφαίνετο. Achilles Tat. III. 8. ἀναφέρει δὲ λυπούμενον (ſic codex Venetus 409. Anglicano conſentiens) Ἡρακλῆς. Vide ibi Salmaſium et Bodenum. Zoſimus IV. 34. Adde Schaeferum ad Ellipſes p. 522. Huc redit alius Noſtri locus p. 53. παρὰ δόξαν ἅπασαν ἐκ τῆς τῶν θεῶν προνοίας ἀνήνεγκεν. Wagnerus, *retulit ſe:* obſcure. Mallem: *extulit ſe*, a malis, videlicet, et oppresſione parata. Sic p. 58. ὅτι πρὸς τοσαύτας ἀνέφερε συμφοράς: id eſt, quod adverſus tantas efferret ſe calamitates, et exſereret animum. Sed p. 50. disſimilis eſt hujus verbi ſenſus: ὁ δὲ βαθέως μάλα καὶ σωφρόνως ἀνενεγκών: nam hic ſubaudienda eſt vox φωνὴν, vel, quod malim, πνεῦμα: *ſuſpirans*. Vide Ellipſes Boſii Schaeferianas p. 522. Junius vertit, *revocans ſe*, quod hic capere nequeo, nec ipſe procul dubio capiebat; ſed mira eſt hujus interpretis ſecuritas.

P. 62. τῆς ἀσινότητος τῆς περὶ θεουργίας ἐςὶ μὲν πεπειρασμένος — ἐδόξαζεν] Venetus, ut Plantinus, θειουργίας. B πεπειρασμένος, quod malui quam πεπειραμένος. Pro ἐδόξαζεν B ἐδόξαμεν: Huetius conjicit ἐδόξαζον, quod non minus obſcurum eſt quam vulgatum. Si legeretur ἐκ τοῦδε, pro ἐς τόνδε, ita locum fere intelligerem: „ et ſuae circa theurgiam „ innocentiae periculum ſubiit, *indeque* hanc

„ (theur-

ς (theurgiam) magis fecit illustrem."

P. 62. τραχύτερον] Editi ταχύτερον. Emendatio Wyttenbachio debetur. Similem confusionem notat Schaeferus ad Gregor. Cor. p. 561. Τραχέως et ταχέως permutata vide apud Taylorum ad Lycurg. p. 186. Reisk. Sed non audiendus est vir doctissimus, cum Lycurgum hac permutationis ratione emendare vult.

P. 62. οἱ γὰρ περὶ τὰ βασίλεια τοῖς βασα τινὰ συνησάμενοι καὶ προσησάμενοι μ. ἰδ. οὐ παντός] Plantinus τοῖς Μα τινά. Venetus μασα. Commelinus τοῖς βασα, quod inveni in aliis codicibus. B προσησάμενοι omittit. In A non οὐ παντὸς, sed ἅπαντος esse videtur, et fere magis placet: vide p. 318. Exspectandi codices. Οἱ περὶ τὰ βασίλεια dicitur, ut τῶν περὶ τὴν αὐλὴν, apud Appianum Syr. 44; et τινὰ τῶν ὑπηρετῶν τῶν περὶ τὸ ἱερὸν, apud Aristidem t. 1. p. 275; et τῶν περὶ τὸ ἱερὸν, apud Philostratum V. A. I. 8. Philostratus V. A. I. 37. ἦγον αὐτὸν ἀμφὶ τὴν γυναικωνῖτιν. Lege cum codice 1696. οἱ ἀμφὶ τ. ut jam conjecerat Abreschius ad Cattier. p. 6.

P. 62. χρησμοῦ — ἀσαφεστέρου] Zosimus IV. 15. πρῶτος μὲν οὖν τῶν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ γνωρίμων ἀνῄρητο Μάξιμος, καὶ μετὰ τοῦτον ὁ ἐκ Φρυγίας Ἱλάριος, ὡς δὴ χρησμόν τινα λοξὸν εἰς τὸ σαφέστερον ἑρμηνεύσας.

P. 62. χρησμοῦ τινὸς ἐκπεσόντος ἀσαφεστέρου] Suidas:

das: Ἐκπεσών· ῥηθεὶς, δοθείς. „ Χρησμὸς δὲ ἐκπε- „ σὼν περὶ Εὐτοκίου Θρᾳκός." Quae verba Eunapiana esse stylus significat. Et in voce Εὐτόκιος Suidas rursus: καὶ χρησμὸς ἐξέπεσεν, ἔχων ὧδε.

P. 62. τὸν χρησμὸν ἐπὶ τὸν Μάξιμον ἀνήνεγκαν] Junius: „ ad Maximum attulerunt." Immo: „ ora- „ culi crimen in Maximum transtulerunt." Sic p. 2. ἐφ' ἑτέρους ἀναφέροιτο ἁμάρτημα. p. 9. τὸ δὲ Πορφυρίου κλέος εἰς Πλωτῖνον πᾶσα πληθὺς ἀνέφερεν. p. 56. ἐπὶ τοὺς θεοὺς ἅπαντα ἀνέφερον. p. 61. οὐ γὰρ ἄν τις οὕτως τὸ παράλογον ἐς ἄλλον τινὰ ἀναφέροι δικαίως ἢ θεόν. Quae sequuntur non melius cepit Junius. Nec mirum; nam qui ad facillima cespitat, in locis obscuris et salebrosis debet cadere. Vertit igitur: „ de re inter se minime conve- „ nientes, sed clarius aliquid ab eo tanquam va- „ ticinii auctore scire cupientes." Maximus non fuit vaticinii auctor. Hujus inimici, cum ipsum perdere vellent, oraculi crimen in eum transferre conabantur, sed callide, nec palam, et tanquam ab eo cupientes discere clarius aliquid *ipso propheta*, id est, prophetae verbis. Genitivi αὐτοῦ χρήσαντος non sunt absolute positi, sed pendent, ordine solito, a comparativo σαφέστερον.

P. 62. χρήσαντος καὶ ἀνελόντος] Plantinus tantum χρήσαντος: reliqua addidit Commelinus, et mihi obtulerunt Codices. Tautologia vere est Eunapiana. Confer supra p. 163.

P. 62.

P. 62. δεδείκτω γὰρ τότε — μὴ μόνον] Corayus conjicit: ἐδέδοκτο γὰρ τότε τὰ τῶν θεῶν Μάξιμον μόνον εἰδέναι. Quae vertit: „ c'étoit alors une opi„ nion générale que Maxime ſeul connoisſoit la „ volonté des Dieux." Μὴ quod ejicit, non habent BD, et Huetius deletum volebat; videturque Commelinus, uncis includens negationem, in Palatinis non invenisſe. Ratio Corayana eſt ingenioſa, ſed, ni fallor, non omnino vera. Propoſuerim δέδεικτο, et deleto μὴ verterim: „ Tunc enim „ palam fiebat, et quid ſibi vellet oraculum, et „ Maximum unum omnium conſilia Deorum ex„ plorata habere." Sic explebatur futuri anxia curioſitas, et Maximum calumniandi anſa ipſis dabatur.

P. 62. πάντας, οὐ τοὺς εἰδότας τὴν τάξιν μόνον] Editi: αὐτούς. Recepi optimam lectionem in D repertam: „ omnes, qui erant injuſte puniendi, „ declaravit, non eos tantum qui conſilii hujus de „ oraculo fuerant conſcii." Pro τάξιν ſenſus esſet facilior ſi legeretur πρᾶξιν: et notum eſt quam ſaepe hae voces inter ſe permutentur. Exempla praebent Onoſander c. 19; Proclus ad Cratylum c. 173. 182; Ruhnkenii nota ad Timaeum p. 251.

P. 62. ἀπέφηνεν, ἐξ αδύτων δὲ ἐπέθηκεν] Sic ſcribere placuit pro ἀπέφηνεν τε, ἀδύτων δέ — D ἀπέφυ ἄν, ſic, pro ἀπέφηνεν.

P. 63. φόνον εἰργασάμεθα] Corrige typotheti-

X 4 cum

cum vitium, *εἰργάσμεθα*. — Plantinus *φθόνον εἰργασάμεθα*: et Junius in nota malit *φθόρον* vel *φόνον*. Commelinus edidit *φόνον*, e codicibus procul dubio, et *φόνον* habent libri, quos vidi. Sed et in *εἰργασάμεθα* consentiunt, quod omnino sententiae adversatur: nam non occident miseri, sed occidentur. Typorum iste meorum error, *εἰργάσμεθα*, passivo quidem sensu, esset aptior, si cum *τὸν φόνον* stare posset. Et hic exspectandi codices. Forte: *τῶν φονέων ἔργον ἐσόμεθα*.

P. 63. *οὐδὲ ἐνδόξου τάφου*] B *εὐδόξου*.

P. 63. *συστησάμενοί καὶ ἀρθμήσαντες*] Pro *ἀριθμήσαντες* recepi Junii conjecturam. Facillime hae voces possunt confundi. Hesychius: *Ἀρθμήσαντε· φιλιωθέντες, δυϊκῶς. Ὁμοίως καὶ ἀριθμήσαντες*: ubi probo Heinsii emendationem *ἀρθμήσαντες*. Suidas in *Ἄρθμια*: *Ἀρθμήσαντες· φίλοι γενόμενοι*. Confer Apollonii Lexicon, et Schaeferum Melet. I, p. 129.

P. 63. *πάντων δὲ πανταχόθεν ἁρπαζ. καὶ κατακοπτομένων ὥσπερ ἀλεκτορίδων*] C *πανταχόσε*. — Supra notatis p. 222. addo Nicetam Chon. in Andron. Comn. II. 10. p. 219 D. *καὶ διχῆ διελὼν, ἐκεῖνον μὲν ἐᾷ κύρμα πρόκεισθαι κυσὶν, ὡς βόσκημα σφακελίζοντα*: Longum I. p. 27. Sch. *εἰ γάρ με ἀσεβεῖς λησταὶ πρὸ τῶν βοῶν μαχόμενον κατέκοψαν ὡς βοῦν*.

P. 63. *συμποσίῳ κοινὴν εὐωχίαν ἔχοντι*] P. 26. *κοι-*

χωρία βασιλικάς τε καταφυγὰς καὶ ῥαθυμίας ἔχοντα: ad quae cum notam ſcriberem p. 220, non memineram fontis Plutarchei Alcib. 24. παραδείσων τὸν κάλλιςον.... καὶ διατριβὰς ἔχοντα καὶ καταφυγὰς ἠσκημένας βασιλικῶς καὶ περιττῶς.

P. 63. φονικὴν] Mutavi editum φοινικὴν, praeeunte Junio. Et video Petitum haec adferentem Miſc. Obſ. II. 7. φονικὴν ſcripſiſſe.

P. 63. τὸν Φῆςον ἐπὶ τὴν Ἀσίαν αὐτῷ συνεξέπεμψαν] Editi αυτῶν. C αὐτόν. Junius conjecit αὐτῷ, quod recepi. Zoſimus III. 2. συνεκπέμπει Μάρκελλον αὐτῷ.

P. 63. τὴν Ἀσίαν τοιοῦτον] Ante τὴν in B eſt lacunula trium fere vocum. A fuit olim integer, ſed nunc locus legi omnino non poteſt. Forte defuit ἀνθύπατον: συνεξ. ἀνθύπατον. Vel ἀνθύπατον latet in αὐτὸν quod habet C ante συνεξέπεμψαν. Feſtus tunc fuit Aſiae Proconſul. Ammianus XXIV. 2. p. 564. „ Regere Aſiam Proconſulari „ poteſtate exorſus :" ubi vide Valeſio notata. Huetius putat, quod jam putaverat Valeſius, hunc Rufum auctorem eſſe Breviarii, quod adhuc habemus.

P. 63. ἄφθονόν τινα χ. τῷ σιώδει καὶ λελυσσηκότι τῆς ψυχῆς νέμων] Τι pro τινα Commelinus, vitio typographico. — Noſter ſupra p. 45. de monachis, ὁ δὲ βίος αὐτοῖς συώδης: et apud Suidam, in Φῆςος, de hoc ipſo Feſto: ἦν δὲ ἡ μανία οὐ θυράθεν, ἀλλ' ἔνδοθεν ἐλύσσα καὶ ἐμαίνετο.

P. 63. *πολλοὺς γὰρ προκατακόψας αἰτίους τε καὶ ἀναιτίους, καὶ τὸν μέγαν Μάξιμον αὐτοῖς ἐπέσφαξε.*] Zosimus IV. 15. *πάντας γὰρ ὁ Φῆστος ἀναζητήσας, οὓς μὲν εὗρεν ἀκρίτως ἀπέκτεινε.* Eunapius Suidae, in Φῆστος: *ἐπὶ τοσόνδε παραφορᾶς ἐῤῥύη καὶ φόνων, ὥστε καὶ Μάξιμον ξίφει διέφθειρε, Κοίρανον Αἰγύπτιον ἐπισφάξας αὐτῷ.* Ammianus p. 564. immania recitat belluae hujus facinora. — „Ephesi in Patria „jugulatus Maximus. Amm. XXIX. [c. 1. p. „556.]" REINES.

P. 63. *ξένον τινὰ ἠφανίσθη τρόπον*] De hac atroci pugna post Cannensem una omnium maxime exitiali, et de Valentis interitu vide Ammianum XXXI. 13, cum notis doctissimis Valesii, et quos indicat Flechierus Vit. Theodos. I. 67—72, Cyrillus Vit. S. Euthymii p. 8. *ὁ θεομάχος Οὐάλης καὶ τῶν βαρβάρων τὴν Θρᾴκην ληϊζομένων ἐπεστρατεύει, καὶ ἐπὶ ὀλίγον χρόνον τῷ πολέμῳ συγκοπτόμενος ὕστερον δίκην ἔτισε τῆς θεομαχίας ἀξίαν.* — „Anno Ch. „378." REIN.

P. 64. *ἐγεγαμήκει — γάμον*] Confer de his locutionibus, *ἔρωτα ἐρᾷν*, *λῆρον ληρεῖν*, et similibus, Gregorium Cor. Att. §. 1. cum notis interpretum, ubi indicato, inter alios, Vorstio ad Iustinum XI. 12 [lege 11.], adde Berneccerum ibidem, Priceum ad Matth. II. 10, et Stolbergium ad Ajac. p. 155. — Γάμος pro *conjuge* habet Plutarchus VII. Sap. p. 214. editionis Duthelii, viri eximii:

δέ

ἕδια μὴ μέχρι γάμου καὶ γενεᾶς ἐξίκηται. Justinus III. 5. „ eo usque desperationis Spartanos „ adduxit, ut, ad supplementum exercitus, ser- „ vos suos manumitterent, hisque interfectorum „ *matrimonia* pollicerentur." Vide Merrickium in indice Tryphiodori.

P. 64. τοῖς ἐν ἀξιώματι καὶ κατὰ εὐγένειαν προβεβηκόσι] *Honoratis et Nobilibus.* Ammianus XIV. 5. „ si quis enim Militarium vel *Honoratorum*, aut *Nobilis* inter suos." Valesius ibi egregia notat de *Honoratis*, τοῖς ἐν ἀξιώματι, iis nempe qui civilia munera gesserant vel in Vrbe vel in provincia.

P. 64. ὡς οὕτως Ἰανουαρίας — προσονομάζουσι] De hac adverbii οὕτως abundantia vide Bastium Epist. p. 36 et 276. cum Schaeferi Appendice. Theophylactus Sim. Hist. I. 7. κατὰ τὸν Ἐργινίαν οὕτω καλούμενον ποταμόν. Adde Beckium ad Arist. Av. 1360.

P. 64. προσκυνήσαντες πάντες αὐτῷ ὑπέσχοντο] Ex B αὐτῷ dedi pro αὐτῶν. B ὑπέχοντο. Junius proposuit vel αὐτὸν relatum ad προσκυν., vel αὐτῷ ad ὑπέσχοντο. Et refero quidem αὐτῷ ad ὑπέσχοντο, sed et προσκυνεῖν regere posset dativum. Suidas: προσκυνεῖν· δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ δέ. Matthaeus XXVIII. 17. ἰδόντες αὐτὸν προσεκύνησαν αὐτῷ. Confer Raphelium ad Matth. II. 11.

P. 64. τὸ τῶν Νεμέσεων ἱερόν] B τῶν ἐμέσεων. De

De Nemesibus vide Dorvillium ad Char. p. 401. 577. Loca plurima congesserunt Taylorus praef. Comm. ad Leg. Decemvir. p. IX—XII, et Barlowius Explic. Inscr. Gr. p. 45. Strato Epigr. 35.

Οὐδὲ Σμυρναῖαι Νεμέσεις ὅ τι σοί τι λέγουσιν,
'Αρτεμίδωρε, νοεῖς;

ubi confer Jacobsium. Automedon Epigr. 2.

καὶ κάλλους εἰσί τινες Νεμέσεις.

Adde Chandleri Iter, c. 18.

P. 64. τραχηλάγχην ἐπιλαβόμενον] Junius vertit: „numella collo injecta". Legebatne ἐπιβαλόμενον? Confer Bastium ad Greg. Cor. p. 352.

P. 64. δάκρυα ἀπέψηχεν ἕκαστος] Plantinus ἀπέψεχεν. Commelinus ἀπέψυχεν. Junius conjecit ἀπέψυχον, ob sequens ἐκέλευον. C ἀπέψηχεν, quod edidi. Quam saepe fuerint permutata ψήχω et ψύχω cum derivatis, ostendent notae Ernesti ad Callim. H. Cer. 46; Bentleii ad ejusdem fragm. 86.

P. 64. ἀμφοῖν] deest in B.

P. 65. πρότερον εἴρηται] P. 48. 56. sqq.

P. 65. κρυψίνους τε ἦν ἄγαν καὶ βαθυγνώμων] Noster apud Suidam, indicante locum Reinesio, de Rufino: οὗτος ἐπὶ Θεοδοσίου ἦν· βαθυγνώμων ἄνθρωπος καὶ κρυψίνους. Damascius Suidae 'Εχέμυθος: ἦν δὲ ἐχέμυθος ἐς τὰ μάλιστα καὶ κρυψίνους.

P. 65. ἐπὶ στόματος ἔχων] „Athenaeus XIV. „[c. 12.] de Cassandro: οὕτως ἦν φιλόμηρος, ὡς

διὰ

„ διὰ σώματος ἔχειν τῶν ἱππῶν τὰ πολλά." REIN. Vide notas p. 253. 287. 323.

P. 65. κάλλιστός τε ὢν καὶ μέγας ὀφθῆναι] Haec epitheta passim junguntur. Homerus Od. γ. 199.

Καὶ σὺ φίλος, μάλα γάρ σ' ὁρόω καλόντε μέγαν τε,
Ἄλκιμος ἔσσ' —

Chamaeleon Athenaei IX. 16. ἦν δὲ τὴν ὄψιν καλὸς καὶ μέγας, Procopius B. Goth. III. p. 466 C. ἦν δὲ καὶ τὸ σῶμα καλός τε καὶ μέγας Belisſarius. Plurima alia negligo. Vide Villoisonum ad Long. p. 264; Toupium ad Longin. §. 35, sed non sano utentem Arrianei Epicteti loco, quem correctum exhibet Schweighauseriana. II. 14. 26.

P. 65. τὸ μόλις χωρεῖν] Sumpsi Junii emendationem μόλις pro μόνης.

P. 65. σὺ γὰρ νικώμενον ἐν ταῖς διαλέξεσιν ....] In simili sententia fuit Chrysanthius, περὶ τὰς διαλέξεις καὶ φιλονεικίας ἐν τοῖς μάλιστα τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνων ἐκτραχύνεσθαι: vide p. 112.

P. 65. καὶ διαπράττεσθαι] Wyttenbachius, vir praestantissimus, ad Phaedon. p. 238. proponit διαταράττεσθαι: quod aptissimum esse videtur.

P. 65. ὀγκώδης κατὰ τὸ ἦθος, καὶ τὸ ἦθος ἐφύλαττεν] Displicet omnino repetitio; et in alio scriptore crederem verba κατὰ τὸ ἦθος prorsus esse delenda, sed potuerunt ab Eunapio proficisci. Styli Eunapiani plurima jam vidimus prodigia. — B μετὰ pro κατά: confusio frequentissima, cujus rationes de-

dedit Bastius ad Greg. Cor. p. 405. 825.

P. 65. τὸ ἦθος ἐφύλαττεν] P. 67. τὸ βαθὺ διαφυλάττων ἦθος.

P. 65. αὐτῷ τὸ ἀξίωμα συνεγήρασεν] C αὐτὸ — συγγετήρησεν, et B συνετήρησεν.

P. 66. ἀσυφήλους] Hesychius: Ἀσύφηλος· ἀνόητος, ἄτιμος. Ἀσύφηλον· ἀπαίδευτον, κακὸν, ἁμάρτωλον, ἀδόκιμον, μηδενὸς ἄξιον: cum notis. „Tamen significationem activam habere videtur „superbi, qui alios prae se contemnit. Vide „Schneiderum". WAGNER. Lexicon codicis 1720. Ἀσύφηλος· ἀπαίδευτος, ἀνόητος, μετὰ ἀπάτης βλαπτικός: qui postremus sensus paulo hic aptior est.

P. 66. διειλέχθη] Plantinus διηλέχθη, quod Dorvillius ad Char. p. 511. mutabat in διελέχθη. Sed Commelinus διειλέχθη illud habuit.

P. 66. ὅ, τι πολὺ τὸ καπηλεῖον ἐργάζεται] Plantinus: ὅτι π. τὸ καπηλ. Junius proponit: ὅτι ἐμπολὴ τὸ καπ. ἐργάζ. Commelinus edidit: ὅτι πολὺ τὸ κ. Scripsi ὅ, τι ex Huetii conjectura, qui sic vertit: „ecquamnam magnam mercaturam exer„ceret" Aliter capio: „quid mercaturam mag„nam efficiat."

P. 66. λογάρια] Suidas: λογάρια· οἱ λόγοι. Et adfert locum Synesii: οὐ φανοῦμαι δὲ στρογγύλων λογάριά τινα καὶ προοίμια. Editus textus p. 66 D. sic legitur: οὐδὲ φ. στρογγύλλων λογάρια, προοίμιά τι-

τινα καὶ προνόμια. Codex 1038. προοίμιά τινα καὶ προλόγια: et ad marginem: γρ. προνόμια. Inter utramque lectionem potest ambigere lector. Λόγος et νόμος permutantur apud Menandrum Heerenii p. 95.

P. 66. κορυβαντιώντων ἐπὶ σοφίᾳ] Recepi Junii emendationem pro edito κουρυβαντίων τῶν. B κουριβαντιώντων ἐπὶ σοφίας. P. 115. συγκορυβαντιῶντα πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν. Confer supra p. 263.

P. 67. ὅς γε ἦν] Addidi ἦν ex C.

P. 67. διὰ λύπην προϊεμένων τὸν βίον] Plantinus: διὰ λύπον. Unde Huetius proponit διάλυπον. Bene Junius διὰ λύπην, quod habet Commelinus. — Plutarchus VII. Sap. p. 190. Duthiel. τῆς μητρὸς αὐτοῦ προεμένης τὸν βίον ἑκουσίως. Dio Chrys. Or. XXXI. μυρίοι δέ εἰσιν οἱ τὰς ψυχὰς προέμενοι ὑπὲρ τῆς πόλεως. Virgilius Aen. VI. 436.

„ . . . . . lucemque perosi
„ *Projecere animas.*

Statius Th. I. 237. de Oedipo:

„ *Projecitque* diem.

P. 67. Προτέριός τε ἦν τις] Sic B et Venetus pro edito Προτέριός τις ἦν.

P. 67. πρὸς δὲ τῷ καθαρῷ — ὁ Εὐφράνωρ] B Εὐφράνωρ. Junii versionem, quae erat absurdissima, sic correxit Gatakerus ad Anton. I. §. 6. „ qui „ praeter ingenuam sive liberalem reliquam disci„ plinam, in pictura quoque ita versatus est, ut „ per

„ per ejus manus Euphranor adhuc superesse vi-
„ deretur. Τὸ καθαρὸν τῆς παιδείας est ἡ καθαρὰ
„ παιδεία, ingenua sive liberalis disciplina. Φιλο-
„ σοφεῖν studere, in exercitio aliquo versari." Haec verba suo exemplari adscripserat Reinesius, Gatakero non nominato, adlataque sunt a Colomesio ad Quintiliani XII. 10. locum huc maxime conferendum: „Euphranorem admirandum facit, quod,
„ et *caeteris optimis studiis* inter praecipuos, et
„ pingendi fingendique idem mirus artifex fuit." Et Carpzovius Spec. p. 24, Junio reprehenso, τὸ καθαρὸν τῆς παιδείας „ ingenuam disciplinam" vertit.

P. 67. τῶν ἀπολαυσάντων ἦν τῆς κοινῆς συμφορᾶς] Multa de hoc τοῦ ἀπολαύειν sensu in malam partem Hemsterhusius notavit ad Lucian. t. I. Bip. p. 327.

P. 67. γραφήσεται] Futura media sensu passivo illustravit Schwebelius ad Onos. p. 18. Confer Dorvillium ad Char. p. 642.

P. 67. ἐκεῖ σαφέστερον] Ἐκεῖ emendatio est Huetii pro edito ἔχει.

P. 67. ὅσον ἐπέβαλε τὸ καθ' ἕκαστον, ἱκανῶς εἰς ἀφήγησιν εἴρηται] Recepi ἐπέβ. e Veneto et B pro ὑπέβαλε editionum. C ὑπήβαλλεν. Ultima possunt conferri cum initio vitae Proaeresii p. 73.

P. 68. ἐτυῤῥάνει γε τῶν Ἀθηνῶν] Illustrationem pete ex Cresollio Th. Rh. I. 7, p. 52. IV. 2. p.

p. 379. Noster p 78. πρὸς τὸν Οὐλπιανὸν καρτοῦντα τῆς Ἀντιοχείας ἐπὶ λόγοις. p. 80. τὴν ἐπὶ λόγοις βασιλείαν εἶχον αὐτοί. p. 85. τὸ δὲ Προαιρεσίου τύραννις ἐδόκει τις εἶναι. p. 157. in inscriptione statuae Proaeresii: τὸν βασιλεύοντα τῶν λόγων. Libanium (t. I. p. 24.) Nicocles, sophista Constantinopolitanus, Athenas jam jam reversurum in Urbe manere hortatur, dicens: μηδ' ἄρχειν ἐξὸν, ἀρξόμενος πλέε· ταυτηνὶ δὲ ἐγώ σοι παραδώσω τὴν βασιλείαν αὔριον, τετταράκοντα νέους, τὰ πρῶτα τῶν τῇδε.

P. 68. Ἀψίνης] De hoc Apsine vere, ut videtur, monuit Fabricius B. Gr. t. 6. p. 107. nepotem esse Apsinis Atheniensis, filium vero Onesimi Lacedaemonii, quorum Suidas meminit. Et cum Wolfio crediderim de eodem Apsine dixisse Libanium Ep. 881: Φιλείτω τοίνυν με καὶ ὁ καλὸς Ἀψίνης.

P. 68. δόξαν ἔχων τεχνικοῦ τινὸς] „Qui artis „rhetoricae magistrum cum laude gessit." Verba sunt Fabricii ibidem. Vocem τεχνικὸς illustrant Cuperus obs. I. 11. p. 83. et Ernestius Lex. Rh. Gr. in Τέχνη.

P. 68. μακρῷ τινὶ ἦν ἔλαττον] Quis Virgilii non meminit?

„Proximus huic, *longo sed proximus intervallo*,
„Insequitur Salius."

P. 68. ὅπου τε ἱδρύθησαν] C ὅπως. Corayus: ὅπου γε.

P. 68. καὶ Ἐπάγαθος, καὶ τοιαύτη τις] Editiones, καὶ ἐπαγαθῶ, καὶ τοιαύτη τινός. Recepi Junii emendationem, de qua subdubitat Wagnerus, sed quae mihi quidem certissima videtur. Vocis depravatio orta est e formula ἐπ' ἀγαθῷ [cf. not. ad Phil. Her. p. 421.], quae librario magis nota erat quam nomen Ἐπάγαθος, ipsum tamen non rarum. Inscriptio Reinesiana p. 676, 81.

D. M.
Q. SEXTILIO. EPAGATHO. F.
Q. SEXTIL. FORTVNATVS
PATER FILIO OPTIMO

Alios titulos dabit volenti Muratorianus Thesaurus.

P. 68. Προαιρέσιος, καὶ Ἡφαιστίων] Proaeresii vita infra narratur, ubi et de Hephaestione nonnulla p. 78. 79. recitantur.

P. 68. Ἐπιφάνιός τε ὁ ἐκ Συρίας, καὶ Διόφαντος] Utriusque vitam infra legemus, et nonnulla ad ipsos pertinentia Proaeresianae inserta sunt.

P. 68. Τουσκιανοῦ] Fuit natione Lydus, ut infra docebimur p. 81., et λόγων δημιουργός τε καὶ κριτὴς ἀγαθὸς, teste Libanio Ep. 348., nec non ῥήτωρ δεινότατος, ut Suidas ait. Fuit et in comitatu Anatolii praefecti, cumque ab eo parce admodum et tenuiter locoque infimo haberetur, Anatolium rogavit Libanius Ep. 351. ποιῆσαι Τουσκιανῷ τὰ πράγματα βελτίω. Meminerat Tusciani No-

Noster in Historia, et eo fortasse loco, quem anonymum transcripsit Suidas: Ἀκάκιος, ῥήτωρ δεινότατος ἐπὶ Ἰουλιανοῦ. καὶ Λιβανίου τοῦ σοφιστοῦ· ὃς ἐπεκάλει τὸν Ἰουλιανὸν καὶ διεμέμφετο τὰς κρίσεις αὐτοῦ, σὺν τῷ Τουσκιανῷ τῷ ἐκ Φρυγίας, καὶ αὐτῷ ῥήτορι ὄντι δεινῷ. Libanius quoque Ep. 351. ἀπὸ Φρυγίας habet; nec tamen pugnat, quod Λυδὸς infra dicatur.

P. 68. μικρὰν μὲν καὶ εὐτελῆ] Glossae ad Aristophanem Nub. 629. Brunck. Σκαλαθυρμάτια· μικρὰ καὶ εὐτελῆ παίγνια. Confer supra notam p. 237.

P. 69. καὶ εἰκόνες τῶν . . . . ἀνέκειντο] Haec est lectio Plantini. Commelinus et C alterum καὶ habent ante τῶν. De ἀνακεῖσθαι vide notam ad Philostr. Her. p. 362. Philostratus V. S. II. 7. p. 576. καὶ τοῦτο μὲν ὡς οὐκ ἀπὸ δόξης ἠσεῖζοντο ἔξεστι συμβαλεῖν ταῖς εἰκόσιν αἳ ἀνάκεινται ἐν τῷ τῆς Περγαίας ἱερῷ. Aeschin. Tim. p. 52. Lycurg. p. 176. Reisk. Scholiastes ineditus ad Philostratum prooem. Icon. p. 764. ἀνακείσθω τούτῳ ἡ σπουδὴ τοῦ λόγου] ἤγουν ἀνατεθειμένη ἔστω. Λέγεται δὲ τὸ ἀνακεῖσθαι κυρίως ἐπὶ τῶν ἀναθημάτων καὶ ἀνδριάντων. Herodianus Phil. p. 441. ἀνακεῖσθαι ἐπὶ εἰκόνων καὶ ἀνδριάντων: et ibi Piersonus. Dio Chr. Or. 72. p. 383. καὶ ἀνδρῶν εἰκόνας ὁρῶσι πολιτῶν τῆς πόλεως, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς στρατηγῶν οὕτω, ἀνακειμένας γένεια καθεικότων. Codex 2958.

ϛρατ. καὶ βασιλέων exhibet, nihil vero auxilii ad sanandam depravationem vocum πολιτῶν πόλεως. Forte pro πολιτῶν legendum πολλαχοῦ.

P. 69. ἦν ξεϛοῦ λίθου] Philostratus V. A. II. 8. τὸ δὲ ἄγαλμα εἴκαϛαι μὲν ἐφήβῳ Ἰνδῷ, λίθου δὲ ἐξεϛαι λευκοῦ.

P. 69. ὅσον πρέπειν οἰκίᾳ] B πρέπειν, quod posui loco editi πρέπει. Venetus τρέπει, ut Plantinus: quae permutatio et alibi obtinet. Vide Abreschium ad Aesch. III. p. 158. — De privatis rhetorum theatris lege Cresollium Th. Rh. III. 12. IV. 4.

P. 69. ἀπολαβόντες τὰς φωνὰς αὐτῶν] „ In pri- „ vatis theatris voces suas continentes." HUET. Quae sequuntur, μειράκια ἐλέγοντο, Wyttenbachius mutanda censet in μειρακίοις συνελέγοντο: praetulerim μειρακίοις διελέγοντο. Corayus: μειράκια διελέγοντο.

P. 69. οὐ τὸν περὶ ψυχῆς θέοντες] Supplendum ἀγῶνα, quod plene scriptum habuimus supra p. 60. τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχοντος. Potest subaudiri quoque vel δρόμον vel κίνδυνον: vide Bosii Ellipses Schaeferianas sub his vocibus. Eumathius X. p. 398. ὡς τὸν περὶ ψυχῆς τρέχοντες: et ibi Gaulminus.

P. 69. ἀγωνιζόμενοι] emendatio est Huetii et Wyttenbachii pro edito ἀγωνιζομένης.

P. 69. κρατήσαντες τοῦ Ἰουλιανοῦ] Velim κρ. τῶν τοῦ Ἰ: nempe τῶν μαθητῶν.

P. 69.

P. 69. Λακωνικαῖς] Suidas: Λακωνικός· ὁ σέβ-βος καὶ ἀνδρεῖος· τοιοῦτοι γὰρ οἱ Λάκωνες. Καὶ Λακωνικὸν πνέων, ἀντὶ τοῦ ἰσχυρόν.

P. 69. τῶν πεπονθότων περὶ τοῦ σ.] Huetius: ἴσως· καὶ περί. Conjunctio non est omnino necessaria.

P. 69. βαρύς τις εἶναι καὶ φοβερός] P. 73. βαρὺς ἐκεῖνος καὶ ἀμείλικτος.

P. 70. παρῆν .... συμπαρῆν] Vide notam p. 240.

P. 70. οὕτως ἐπιταχθέν] Heliodorus I. 8 p. 12. κεχώριστο γὰρ (τοῦτο προσταχθέν) ἐπί τινος χαμεύνης κατακεκλιμένη. Vide Hemsterhusium ad Propert. Burm. p. 948.

P. 70. προεισήκει δὲ τῆς ἀτάκτου σπάρτης Θεμιστοκλῆς τις Ἀθηναῖος] Meursius Misc. Lac. III. 2. adludi putat ad proverbium Σπάρταν ἔλαχες, de quo vide Erasmum Adag. II. 5. 1. Sed et lusum quaesivit Eunapius, cum factio Proaeresio adversa ducem haberet Apsinem Lacedaemonium. Themistoclem hunc Atheniensem laudari credo a Libanio Ep. 1032. ἐγώ σε πάλαι μὲν ἄνδρα ἀγαθὸν ἡγούμην ἀπὸ τῆς Θεμιστοκλέους πρὸς σὲ φιλίας· ὁ γὰρ ἀνὴρ ἐκεῖνος οὐκ ἂν φιλῆσαι μὴ λίαν ἀγαθόν. Diversa Libanii et Eunapii judicia de eodem homine nihil miri habent. „Vid. Jonsius H. Ph. III. 15. 3." WAGNER.

P. 70. ἐς τὴν ἐπωνυμίαν ὕβριζεν] P. 71. Θεμιστοκλῆς ὀνόματος ἦν ὕβρις. Adludit Eunapius ad nominis etymum. Junius non intellexerat.

P. 70. ταυρηδὸν ὑπιδὼν] P. 83. ταυρηδὸν μὲν αὐτοὺς ὑπέβλεψε: ubi vide, quae fcripfit Wyttenbachius Epift. p. 46. Confer notam ad Philoftr. Her. p. 499.

P. 70. περὶ τοῖς ἑαυτοῦ τέκνοις] Junius corrigebat ἐμαυτοῦ: fruftra, ut oftendent Normannus ad Ariftid. t. 2. p. 595, et Dorvillius ad Char. p. 296. Huetius adfcripfit: „ optime, ἑαυτοῦ." Pluribus et ego egi de hoc ufu pronominis ad Her. p. 326. Adde quos indicat Wernsdorfius ad Him. p. 489. Apud Achillem Tat. VIII. 5. τὸ πράγμα ἐμαυτοῦ edidit Salmafius, contra libros, qui, ut et Venetus 409. ἑαυτοῦ habent, omnino reponendum. Fallitur vir doctisfimus ἑαυτὸν pro ἐμαυτὸν recentiorum, nec idoneorum, esfe credens. Ἑαυτὸν fic pofitum legere eft apud Platonem: vide Ruhnkenium ad Tim. p. 92. Philoftratus V. A. II. 26. p. 78. ἐμαυτοῦ δὲ ἐκλαθόμενος: Codex 1696. melius ἑαυτοῦ. Libanius t. 4. p. 662. ὅμως δ' οὖν ἐνεγκὼν καὶ μόλις ἐν ἐμαυτῷ γενόμενος: Codex 3017. ἀνενεγκὼν καὶ μόλις ἐν ἑαυτῷ γεν: utrumque optime. Ἀνενεγκὼν, *recreatus*, fupra p. 323. illuftratum eft. Libanius Ep. 1581. ἔλεγον πρὸς ἐμαυτόν: Codex 3002. ἑαυτόν. Themiftius Or. X. p. 129 D. τοῖς νουθετοῦσιν εὔκολον σεαυτὸν παρέχεις καὶ χειροήθη: Codex Valefianus ἑαυτὸν, bene; nam ἑαυτὸν et ad fecundam referri poteft perfonam.

P. 70.

P. 70. κόμας ἔχοντες] Periit epithetum, vel αὐχμηρὰς, vel aliud quid simile.

P. 70. τῷ κρίνοντι] Sic ex B, pro κρίναντι.

P. 70. δοθέντος δὲ τοῦ λόγου] Vide Budaeum Comm. L. Gr. p. 174.

P. 70. χροίαν τε ἤλλαξε] Similia collegit Abreschius Lectt. Arist. p. 61., qui p. 332. Dionis Chrys. locum recte emendans, ignorabat non Dionem ipsum se emendare, sed Morellianae textum; nam Veneta sana erat.

P. 70. τὰ χείλη διέδακνεν ἀπορούμενος] Lege omnino Klotzium ad Tyrt. fr. I. p. 30. ubi, inter alia, haec adferuntur Eustathii: ὅπερ ἐςὶ σχῆμα θάμβους καὶ ἀπορίας. Ad ἀπορίαν referri potest hic *Du fresnyi* locus ex comoedia cui titulus: *La Joueuse.* II. 1. *Pour lui cacher ce plaisir qu'elle me faisoit, je me refrognois le visage; je me mordois les lévres.* Est et furoris σχῆμα iraeque. Tyrtaeus militem hortatur, ut hostem maneat χεῖλος ὀδοῦσι δακών. *Tassus* ad veterum imitationem dixit *Ger.* IV. 1.

Ambo le labbra per furor si morse.

Vide et VII. 87. *Mollus*, Poeta Neapolitanus, Algeriensis principis furorem et indignationem alio raroque σχήματι depinxit:

e morde il dito — sul destin de' vinti
il Dey feroce.

Confer supra notam p. 246.

P. 71. καθ' ὅλον] B καθόλου. Et ſtatim post περὶ omittit τό.

P. 71. ἀλλ' οὐδεὶς ὑμῶν χειρὶ τῶν ἐσκεμμένων διδασκάλων, οὐδὲ κροτήσει τις τῶν μαθητῶν] Junius proponit χειρίσει, ut ſit verbum quod κροτήσει respondeat. Sed potest verbum κροτήσει ad utrumque ſententiae membrum pertinere. — De interdicto plauſu vide Creſollium Th. Rh. III. 20. §. 10.

P. 71. εἴσεσθε] Sic Junius et B pro εἴσεσθαι, De frequentisſima permutatione harum vocalium vide, inter alios, Westenium ad Origen. p. 216.

P. 71. πεποίηκας Πυθαγόραν 'Αψίνην] P. 83. ſimili luſu: τὸ δὲ ἀναγκαίως Πυθαγορικὸν θέατρον.

P. 71. ὡς δὲ ταῦτα] B ὡς τὰ τ.

P. 71. εἴσω τῶν κατηγ.] Corayus conjicit, εἷς ὢν τῶν κατ. — Mox ἐμβοήσαντος αὐτῷ ex B et Plantino ſcripſi pro ἐμβ. αὐτῶν, quod habent Commelinus et C. Statim pro διάτονον proponit Wyttenbachius διάτορον, quod equidem malim; ſed, codicibus vulgatae faventibus, nihil mutare volui.

P. 72. ὥσπερ ἐπὶ τῶν στεφανιτῶν οἱ παρακελευόμενοι καὶ προτρέποντες] Marinus vit. Pr. c. 14. ὥσπερ οἱ τοῖς θέουσι παρακελευόμενοι. Vide Wyttenbachii, viri eximii, animadverſionem ad Phaedon. p. 126. — Ad τῶν στεφανιτῶν ſupple ἀγώνων: Confer notam ad Philoſtr. Her. p. 403.; Ulpianum ad Leptin. §. 129.

P. 72.

P. 72. τὸν δὲ νοῦν ἔφραζεν] Confer ſupra notam p. 223.

P. 72. καὶ που καὶ διαλέξεως μιᾶς διαβολή τις] BC et Venetus καί πού τις καὶ διαλ. Quod forte verum eſt; nam hunc ordinem verborum alibi Noſter habet. P. 31 et 110. καί πού τι καί. — Μιᾶς est pro τινὸς, et cum noſtrorum hominum vocula *un*, articuli vice poſita, omnino poteſt conferri. Jam attigi ad Her. p. 434. Adde Valckenarium in N. F. p. 347; Heinrichium ad Muſ. p. 45. Plutarchus Craſſ. 4. ἔπεμψεν ἕνα δοῦλον: quem locum fruſtra ſollicitasſe videtur editor praeſtantisſimus. Idem de Superſt. §. 17. ἔμειναν ὥσπερ ἐν σαγήνῃ μιᾷ τῇ δεισιδαιμονίᾳ συνδεδεμένοι.

P. 72. κάτω δὲ τοῦ ἀνθ. νεύοντος] Vide notam p. 146.

P. 72. τὴν εὐκολίαν καὶ τὸν κρότον] Junius: „morum comitatem et aptam manuum plauſionem." Prorſus contra loci ſententiam, ut ſexcenta alia. Vox εὐκολία, quam illuſtravi p. 231. est „facilitas loquendi, dicendi ubertas et facundia." Κρότος autem eſt orationis ſonoritas quaedam et verborum dulcis et elegans concentus. Noſter p. 100. ἡ λέξις μετὰ κρότου πρὸς τὸν ἀρχαῖον ἐπέστρεφε τρόπον: quod Junius abſurde vertit: „dictio ejus ad manuum plauſum priſco dicendi genere accedit" Forte, Latinorum rhetorum

verbis: „ ejus sermo canoroso sonitu modulato„ que ad veterem se modum informabat.” Rursus p. 95. κρότον δὲ ἔχει καὶ ἦχον ἡ συνθήκη πολιτικόν. Junius: „ compositio ab urbano strepitu „ plausuque non dissonat.” malim: „ compositio „ civilem (non vero sophisticum) sonitum habet „ et concentum.” Junii errores jam reprehendit eruditissimus Cresollius omnino legendus Th. Rh. III. 27. Adde Ernestium Lex. Rh. in κρότος.

P. 72. διοσημίαν] B διοσημείαν. Eamdem permutationem notavi ad Marinum c. 37. — Mox ad μυστηριώδους vide notum p. 203.

P. 73. ἀνά τε ἐπήδησεν] De hac tmesi vide supra p. 153. et notas ad Gregorium Cor. p. 449. In hac superiori adnotatione locum Aristaeneti II. 7. μὴ γὰρ ἡ τύχη σὺν τὸ σῶμα κατεδούλωσε τὴν ψυχὴν, pessime sollicitavi. Legendum omnino, quod conjecerant editores, σὺν τῷ σώματι: quam lectionem unice veram sibi videri significavit mihi per literas vir doctissimus, cuique plurima me debere gratus profiteor, Lennepius; et nunc asserta est et extra dubium omne posita a Bastio Epist. app. p. 17. et Comm. Palaeogr. p. 799.

P. 73. ἀνά τε ἐπήδησεν ὁ ἀνθ. ἐκ τοῦ θρόνου, καὶ τὴν περιπόρφυρον ἀνασείων ἐσθῆτα] Eusebius H. Eccl. VII. 30. p. 229 C. eosdem fere recenset plaudendi modos, nisi quod ὀθόνας, non ἐσθῆτα, concuti narret: τοῖς μὴ ἐπαινοῦσι μηδὲ ὥσπερ ἐν τοῖς

τοῖς θεάτροις καταπείουσι ταῖς ὠδῖναις, μηδ' ἐκβοῶσί τε καὶ ἀναπηδῶσι. Vide ibi Valesium, collato omnino Harduino ad Themist. p. 500. Aristaenetus I. 26. ὁ δὲ δῆμος ἀνέστηκέ τε ὀρθὸς ὑπὸ θαύματος . . . . καὶ τὼ χεῖρε κινεῖ καὶ τὴν ἐσθῆτα σοβεῖ: ubi lege Bastium in Specimine elegantissimo. Apuleius Apol. p. 43. „ Ego comperior omnes judi„ces tanto poetae adsurrexisse, miris laudibus „ eum tulisse:" ad quem locum erudita videnda est Pricaei nota.

P. 73. τὴν περιπόρφυρον ἀνασείων ἐσθῆτα· τήβεννον αὐτὴν Ῥωμαῖοι καλοῦσιν] Junius: „ purpuream„ que togam (Romani trabeam vocant) excuti„ ens." „ Duplex error"; ait Ferrarius de Re Vest. II. 3. „ nam et toga illa non erat tota pur„ purea, sed περιπόρφυρος, id est, tantum prae„ texta, vestis nempe proconsularis; neque eam „ vestem Romani trabeam appellant; nec τήβεννος „ est trabea, sed simpliciter toga. Ad verbum er„ go: *vestem praetextam excutiens quam Romani* „ *togam appellant*. Nullus hic trabeae locus." Vide ibidem I. 1. Ferrarium de origine vocis τήβεννος, et alios scriptores a Reiffio indicatos ad Artem. II. 3. p. 311. Themistius or. IX. p. 127 D. τὴν τήμερον τῆς ἁλουργίδος: Codex Valesianus, τὴν τήβεννον τ. ἁ. quod conjecerat Petavius, et, ante ipsum, P. Faber Sem. II. p. 138, qui et ibi Nostri locum tractat. Themistius iterum Or. II. p. 26.

p. 26 C. *μεταμφιεσάμενοι τὰς τηβέννας*: Codex Valesianus, *μεταμφιεσμένοι τὰς τηβέννους*. Sed aeque dixerunt *τήβεννος* et *τήβεννα*.

P. 73. *τῶν ἐν Λακεδαιμονίᾳ μαστίγων*] Vide Meursium Gr. fer. II; Petavium ad Themist. p. 503; Wernsdorfium ad Him. p. 779; Naigeonium ad Senec. Provid. c. 4.

P. 73. *καὶ τῶν Ἀθηναίων*] Nempe, cum res Athenis ageretur, flagra Attica iis minatur Proconsul: is est, credo, loci sensus.

P. 73. *εὐδοκιμῶν δὲ — καὶ διὰ τῶν ὁμιλητῶν*] Διὰ pro δὴ edito dederunt opportune BC.

P. 73. *μέγαν ἐπιτάφιον ἀγῶνα παραδεδωκώς*] Editi *παραδέδωκεν*, quod syntaxi adversabatur: participium inveni in A. Himerius ad filium interemtum p. 806. *κοσμήσω σε καὶ ἐπιταφίοις ἀγῶσι καὶ παραδώσω τῷ χρόνῳ τὸ σὸν ὄνομα.* Non raro *ἀγὼν ἐπιτάφιος* nihil aliud est apud scriptores quam funebris laudatio: vide Wernsdorfium ad Himer.

P. 73. *εἴρηται*] p. 68.

P. 73. *καὶ ταῦτά γε, εἰ καὶ πάνυ μέγαλα*] Edebatur *κ. τ. γ. εἰς πάνυ μ.* Veram lectionem restitui ex B. Wyttenbachius et Junius locum sanare conjecturis voluerunt, nunc demum inutilibus.

P. 73. *ἀφεστήκεσαν*] Secutus sum Codicis B scripturam et Wyttenbachii conjecturam. Antea legebatur *ἐφεστήκεσαν*.

P. 73. *διέβαλε*] C *διέβαλλε*. Vide notam p. 270.

P. 74. *τελῶν εἰς ἕκτον*] Quae iterantur infra p. 92. Sic p. 108. *τῶν μὲν οὖν εἰς βουλὴν τελούντων ἦν ὁ Χρυσάνθιος*: aliisque in locis jam indicatis, cum ſupra p. 310. de hac locutione agerem. Scholiaſtes Sophoclis Oed. T. 231. *τελεῖ εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἤγουν Ἕλλην ὑπάρχει· καὶ τελεῖ εἰς τοὺς ἀςοὺς, ἤτοι ἀςὸς ὑπάρχει*. Pollux On. V. c. 28. *τὸ δὲ εἰς ἥμισυ τελῶν, ἡμιπλήρωτον*. Syntaxi diverſa nec facile obvia, Photius Bibl. Cod. 260. p. 1453. *ἐν παισὶ τελῶν*. Confer Ruhnkenium ad Timaei *Τέλος· τάξις*. Adde not. ad Phil. Her. p. 582.

P. 74. *συνεχὴς ἡ κόμη*] „ V. Toup. Ep. Crit. „ p. 44. [Emend. t. 2. p. 467.]" WAGNER.

P. 74. *διὰ πλῆθος — ὑπαργυρίζουσα*]. Haec admovit Pricaeus p. 270. ad Apuleii Met. V: „ can„ denti canicie lucidus."

P. 74. *ἀγήρων τινὰ καὶ ἀθάνατον*] B *ἄγηρων*. C *ἄγηρον*. — Haec epitheta ſaepisſime juncta leguntur. Homerus Od. E. 238.

Ἡ μὲν γὰρ βροτός ἐςι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως.

H. in Cer. 242.

Καί κέν μιν ποίησεν ἀγήρων τ' ἀθάνατόν τε;

ubi Ruhnkenius. Phocylides 109.

ψυχὴ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ζῇ διὰ παντός.

Philoſtratus V. A. I. 14. *χρόνον ἀγήρω τε καὶ ἀθάνα-*

νατον. Epiphanius t. 2. p. 1090 D. Παναίτιος ὁ Ῥόδιος τὸν κόσμον ἔλεγεν ἀθάνατον καὶ ἀγήρω. Maximus Tyr. Diss. 35. Vide Dorvillium ad Char. p. 583; Spanhemium ad Callim. H. Jov. 9; Beckium ad Aristoph. Av. 588.

P. 74. φανέντι θεῷ] Vide supra p. 302.

P. 74. ἦν ἥκων] Audacior forte recepi pro ἔχων conjecturam meam, quam et apud Huetium inveniebam. Libanius t. 1. p. 24. ἦν ἀναστρέφων ἐν τῇ τοῦ Κωνσταντίνου πόλει.

P. 74. περὶ πρώτην φυλακὴν] Achilles Tat. III. 16. περὶ δὲ πρώτην νυκτὸς φυλακὴν πάντας ἐπιτηρήσας καθεύδοντας. Herodotus IX. 50. ἐπεὰν τῆς νυκτὸς ᾖ δευτέρη φυλακή. Eumathius V. 178. περὶ δὲ τὴν τρίτην φυλακήν. Matthaeus 14. 25. τετάρτῃ δὲ φυλακῇ τῆς νυκτὸς ἀπῆλθε πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰήσους. Pollux quidem I. §. 70. tres tantum indicat φυλακάς.

P. 74. ἐπὶ πυρετῷ λάβρῳ — γενομένῳ] Et γενομένῳ pro γενομένων correxeram, cum sic vidi Huetium fecisse. BC λαύρῳ: qua de permutatione egi supra p. 172. Hesychius: Λαύρα· ῥύμη δι' ἧς ὁ λαὸς εἰσέρχεται. ἡ φλόξ. Sopingius frustra ἢ φλόξ tentabat. Hesychius indicare voluisse videtur λαύρα esse quoque epithetum, dicique posse, immo dictum fuisse alicubi, λαύρα ἡ φλόξ: atque ita Toupius sentiebat, quippe qui comparat Em. t. 4. p. 345. Appiani λαῦρον πῦρ.

P. 73.

P. 74. πολλοί τινες] Mox οὐκ ὀλίγοι τινές. p. 80. ἐν ὀλίγοις τισί. Confer Schaeferum ad Gregor. p. 864.

P. 74. τὸ γὰρ πλοῖον] Emendet lector vitium typographicum πλεῖον. — B. πλείων. — Nauclerus ille statim Athenas petit, neglectis quae fieri solebant, cum navis Piraeum intraret, quod navis qua utebatur, esset Attica, nec iis forte obnoxia legibus, quibus exterae naves tenebantur, et simul quod multi juvenes, huic vel illi professori faventes, circa portum quasi in insidiis starent, navium operientes adventum, et advenas invaderent studiorum causa Athenas delatos, ut ad sui magistri partes traherent. Proaeresii autem vetus hospes cum esset nauclerus, ad ipsius domum hanc advenarum turbam ducere illico volebat, ne ab aliis Sophistis missi exploratores quemquam ad magistri, in quem *insaniebant*, scholas possent rapere. De hoc furore et ridicula insania vide quae notavit Wyttenbachius Bibl. crit. III. 2. p. 86; Cressolium Th. Rh. IV. c. 10.; Thorlacium Prolus. p. 216. Ut autem Noster τῶν μεμηνότων dixit, sic Libanius in eodem argumento t. I. p. 19. ἐν δὴ μανίᾳ τῶν νέων.

P. 74. ἐναυλόχουν] Hesychius: Ναυλοχώντων· ὑποδεχομένων τὰς ναῦς. — Wagnerus indicat videndum Abrescium Diluc. p. 665.

P. 74. ἦν τε νυκτὸς τὸ σαθερώτατον] B ἦν τάς.

For-

Forte τῆς legendum. De hoc loco vide Ruhnkenium ad Tim. p. 237. qui Eunapii tangit κακοζηλίαν, nescio an merito. Scholiastes Philostrati Her. p. 403. ϛαθερὸς explicat, et ibi nonnulla fuerunt adnotata.

P. 74. ἐνεβεβήκει γὰρ τῷ ζυγῷ καὶ τὰ νυκτερεῖα ἔμελλε] BD ἀναβ. B κατανυκτ. D κἂν τὰ νυκτ. — „ Νυκτερεῖα, *Noctes longiores.* Schneiderus so„ lum Nostrum laudat." WAGN.

P. 75. περὶ ἑνὸς μειρακίου καὶ δυοῖν] Paroemiace dicitur. Homerus Od. XII. 53.

Ὦ φίλοι, οὐ γὰρ χρὴ ἕνα ἴδμεναι οὐδὲ δύ' οἴους
Θέσφαθ' ἅ μοι Κίρκη μυθήσατο δῖα θεάων.

Heliodorus I. 26. p. 42. πολλὰ μία ἡμέρα καὶ δύο πολλάκις ἔδοσαν τῶν εἰς σωτηρίαν. Joh. Chrysostomus de Educat. p. 15. Comb. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἀφείσθω τὸ εἶδος, ἑνός που ἢ δευτέρου ὄν. p. 17. ἀλλ' ἐφ' ἕτερον ἔλθωμεν εἶδος κενοδοξίας. Ποῖον δὴ τοῦτο; ὃ τῶν πολλῶν ἐϛὶ, καὶ οὐκ ἑνὸς καὶ δευτέρου. Orat. I. de Paulo p. 12. οὐ δύο καὶ τρεῖς καὶ πέντε συγγενεῖς, ἀλλὰ τὴν οἰκουμένην ἅπασαν: cum nota Valckenarii. Adde Casaubonum ad Pers. p. 40.

P. 75. πλήρωμα διατριβῆς ὅλους σοφιϛικῆς] De πλήρωμα vide notam ad Philostr. Her. p. 556. Pro ὅλους, Junius conjicit ὅλης, non bene, si quid video.

P. 75. εἰς πλοῦτον — ἀκρότεροι] B ἁβρότεροι, et sic conjiciebat Junius; sed praestat ἀκρότεροι.

P. 31.

P. 31. τοὺς ἄκρους ἐπὶ σοφίᾳ. p. 83. τοὺς ἄκρους τῶν γραφέων.

P. 75. ἐπὶ ςόματος εἶχε μόνον] B μόνον εἶχε. Et Carpzovius Specim. p. 21. hoc ordine legere jubet. — Confer notam p. 332.

P. 75. ἐλεεινῶς διακείμενος] Malui ἐλεεινῶς a B oblatum quam editum ἐλεεινός. Erunt forte, quibus adjectivus placeat magis, praesertim si eorum meminerint, quae notavit Heusdius Spec. p. 77.

P. 75. χαρμονή — ἐχλεύαζον] Haec contulit Pricaeus ad Apuleii Met. II. p. 107. „ Epularis „ sermo percrebuit; jam risus affluens et joci libe„ rales et cavillus."

P. 75. οἱ μὲν ἐγέλων, οἱ δὲ ἐχλεύαζον] Mox: ἐπεδείκνυτο καὶ χλευασίαν — καὶ γέλωτα. Haec et alii jungunt. Libanius t. 4. p. 194. τὴν χλεύην οὐ φέρων καὶ τὸν γέλωτα ἐκείνου τὸν πολύν. Himerius p. 592. αὐτὸ τὸ πρόσωπον καὶ τὴν φωνὴν γέλωτα καὶ χλεύην ἥγηντο. Noster p. 77. χλευασίας φεισάμενοι καὶ παιδιᾶς. Nicephorus Gregoras Hist. I. c. 1. p. 5 F. ἵνα μήτε .... γίνηται τοῖς φιλοσκώμμοσι πρόφασις γέλωτος ἅμα καὶ χλεύης.

P. 75. ἐξ Ἀρμενίας] Confer p. 78, 2.

P. 75. ἦσαν εἰς γειτόνων καὶ περὶ τὰ λουτρὰ μ. τ. ἐπιδ., ἥ τε νεότης ἐς αὐτοὺς ἐπεδείκνυτο καὶ χλ.] Pro ἦσαν editorum, quod exhibere volui, etsi corruptum, male nunc editur ᾖσαν, errore typographico. Sensus postulare, pro ἦσαν, videtur, vel

ᾔεσαν, *iverunt*, vel *ἦξαν*, *duxerunt*. Reinesius conjicit *ἦγον*. Pro *εἰς γειτόνων*, quod probum est (vide Berglerum ad Alciphr. II. 2. Schaeferum ad Ellipf. p. 297.), D. *ἐγγειτόνων*, quod idem et ac *ἐν γειτόνων*: et Barberianus Dorvillii ad Char. p. 564. *ἐκ γειτόνων*, solita, ut ait vir doctus, variatione. Mox *ἥ τε νεότης*, scripsi ex conjectura, pro *ἡ τότε νεότης*, quod sententiae adversabatur; haec mutatio levissima est et necessaria. B et Barberianus dederunt *ἐπεδείκνυτο*, quod recepi loco editi *ἀπεδείκνυτο*. — Caeterum de his ludicris ritibus, quibus novi discipuli inaugurabantur, vide Wyttenbachium Bibl. Crit. III. 2. p. 86; Thorlacium Prolus. p. 217; Holstenium ad Porphyr. V. Pyth. p. 10; Bulengerum de Lud. c. 32.

P. 75. *ὀνειρῶξαι δοκῶν*] Noster in fine Legationum: *καὶ ὁ μὲν ἔκειτο πεσὼν, ὀνειροπολήσας τὴν ἄδικον ἐπιβουλήν*. Plutarchus Alcib. c. 17. *Ἀλκιβιάδης δὲ Καρχηδόνα καὶ Λιβύην ὀνειροπολῶν*. Julianus Ep. 40. p. 417 D. *παρὰ σοῦ πρὸς ἡμᾶς ὀνειροπολῶν γράμματα*. Confer Hemsterhusium ad Luc. D. Mort. V. 2; Jacobsium ad Anthol. t. 7. p. 367. Si vera est, quam esse tradunt inter *ὀνειροπολεῖν* et *ὀνειρώττειν* differentiam Scholiastes Nub. vs. 16 et Tzetzes Chil. VIII. 887. *τῷ ὀνειρῶξαι* noster hic proprie fuisset usus, cum hoc verbum de insomniis *ἐρωτικοῖς* eximie usurpetur. Conf. Foesius Oec. Hippocr. v. *ὀνειρώττειν*. P. 75.

P. 75. οἱ δὲ ὁμοεθνεῖς καὶ ἐκ Λυδίας] Haec est lectio Commelini; Plantinus καὶ εὐκλυδίας. Junius proponit καὶ οἱ ἐκ Λ. Forte, ὁμοεθνεῖς οἱ ἐκ Λ.

P. 75. τοῖς κατὰ τήνδε τὴν ἡλικίαν ἀπιοῦσιν] Junius conjicit ἐπιοῦσιν, et vertit: „ adolescentiam „ aetatis florem ineuntibus." Pessime. Ἀπιοῦσιν est *morientibus*, notissimo euphemismo. Plato Phaed. §. 4. ἀσφαλέστερον γὰρ εἶναι μὴ ἀπιέναι πρὶν ἀφοσιώσασθαι ποιήσαντα ποιήματα. §. 5. ἄπειμι δὲ, ὡς ἔοικε, τήμερον. Cinnamus plene I. 1. ἀπῄει τοῦ βίου. Confer notam supra p. 196.

P. 76. πένθος κατεῖχε τὴν πόλιν] P. 23. τὸν βασιλέα κατεῖχεν ἀθυμία.

P. 76. οὐκ Ἀθηναῖος — πατρίς] Wagnero haec verba glossam sapere videbantur, mihi non item. Timuit Eunapius, homo festivus, ne quis de Aeschine Atheniensi oratore cogitaret.

P. 76. οὐχ ὅσους — ἀλλὰ καὶ ὅσους] Id est, οὐχ ὅσους μόνον. P. 79. περὶ λόγων οὐκ ἦν αὐτοῖς ἡ στάσις, ἀλλ' ὑπὲρ ἐθνῶν ὅλων: et hic deest μόνον. De hac ellipsi vide Schaeferum ad Ellips. p. 309. et Schwebelium ib. p. 772.

P. 76. ὅσους εἶδε μόνον] Simile acumen est Lucillii Epigr. 37.

Ἑρμογένη τὸν ἰατρὸν ἰδὼν Διόφαντος ἐν ὕπνοις
οὐκ ἔτ' ἀνηγέρθη, καὶ περίαμμα φέρων:

ubi Martialem VI. 53. opportune adtulit Jacobsius.

Z 2 P. 76.

P. 76. νεκρῷ με] Ita Plantinus; sed Commelinus νεκρῷ [μὲν] με: Sic. Particulam importunam inveni in BD; at Plantinianam lectionem praetuli.

Mox ὅ, τι scripsi pro ὅτι editionum, et distinctionem plenam sustuli ante ἐμβαλὼν δὲ ὅμως. B habet ἐμβ. ὁ δὲ ὅμ.

P. 76. θάψας] Damascius Vit. Isid. p. 1056. εὐφυεστέρων ἤδη πολλῶν καὶ τῶν πρεσβυτέρων κατέχωσε δόξας τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ὁ Μαρῖνος. Aristides t. I. p. 135. ἀποκρύψας τοὺς ἄλλους ἅπαντας στρατηγούς. Zosimus Ascal. Vit. Demosth. p. 146. ἐκ γονέων δὲ μὴ πάνυ τι σεμνῶν προελθὼν, τοῖς αὐτοῦ τἀκείνων συνέκρυψεν. Cf. Nostrum p. 96. de Libanio.

P. 76. προσέδωκε πάλιν τῆς δυνάμεως τοῦ φαρμάκου] Huetius conjicit τὸ φάρμακον. Sed alia medicina locus eget, caeterum non intellectu difficilis. Delendum comma post σώματος: nam jungendum videtur προσέδωκε εἰς ῥῶσιν, *denuo dedit ad corpus roborandum*: posset tamen comma servari, quando sic vertendus locus: *nisi quod tantisper manens, dum corpus reficeretur, denuo dedit medicam illam potentemque potionem.*

P. 77. παιδιᾶς] Pro παιδείας edito, Reinesius παιδιᾶς conjecit, nec aliter Dorvillius ad Char. p. 446. Huetius reponere volebat παιδίας, male.

P. 77. ψαίροντες] B ψείοντες. Cum Plantinus haberet vitiose ψέροντες, Junius vitiose conjecit φέροντες.

P. 77.

P. 77. ὁ Πλάτωνος λόγος, ὡς ἀλήθεια] Plato Legg. V. p. 605 F: fontem indicavit Wyttenbachius Epist. crit. p. 15, omnino legendus. Adde Fabricium ad Marin. c. 4.

P. 77. γηραιὸς ὢν ἦν] Ex B ὢν sumpsi. Supra p. 52. ἐγένετο πατὴρ ὤν: ubi vide notam p. 300, et adlatis ibi auctoribus adde Stolbergium ad Ajac. p. 123. Schema est Chalcidiacum, de quo egit Lesbonax p. 179, cui adjungendus omnino Abreschius Auct. p. 317. Euripid. Hec. 117. ἦν σπεύδων. 575. εἶ δώσων, quod pro δώσεις esse potest, sed ob praecedens ἕστηκας malim εἶ ab εἶμι derivare. Schol. ad Hec. 521. παρῆν] παρὸν ἦν. Liban. t. 4. p. 146. τῇ πυκνότητι τῶν ῥημάτων τὰς νιφάδας συγκρύπτουσα: Cod. 3017. ἦν ἀποκρύπτουσα: melius. Duo exempla vide supra p. 350. et conf. Schaeferum ad Soph. Trach. 1066.

P. 77. πρὸς τοσοῦτον σῶμα] C τοσοῦτο. — Mox post κολοσσὸς ἐδόκει, comma est ponendum.

P. 78. Οὐλπιανόν] Bynkershoekius Obss. VIII. 15. p. 508. Ulpianum hunc credit illum ipsum esse, qui ad Demosthenem scholia scripsit, quae feruntur. Sed Chapmannus, in Observationibus ad Commentarios Ulpianeos, erudite ostendit Ulpianum Antiochensem, de quo nunc Eunapius loquitur, et Demosthenicum, longe diversos esse homines. Ibidem §. 2. Chapmannus de hoc Antiochensi utilia notavit.

P. 78. ὡσθεὶς] Suidas qui ὠσθεὶς καὶ ὤσθην citat, absque auctoris nomine, forte habuit ex Nostro, cujus verba non raro in suum Lexicum transtulit. Confer supra p. 213.

P. 78. ἓν γοῦν αὐτοῖς ὑπῆν ἱμάτιον] „ In his „ mire et pueriliter errat Ferrarius IV. de Re Vest. „ c. 16. p. 186: *Quid hoc loco* BARBA *cum tri-„ bonio?* Nimirum legit ὑπήνη." REINESIVS. De ὑπῆν vide notam supra p. 199.

P. 78. τὴν οἴκοθεν — ἀπαγορεύοντα] Junius de more non intellexit locum, etsi facillimus erat, Huetius vertit non eleganter sane: „ quae dome-„ sticam tincturam cum crassitie temporis lapsu „ amiserant."

P. 78. ἐνί τε ἀνθρώπῳ] Scripsi ἀνθρώπῳ pro ἀνθρώπων, et sic velle Huetium postea vidi.

P. 78. δύο τε ἦσαν καὶ εἷς] Plutarchus in Cat. Min. p. 794 D. Πόρκιος καὶ Μαρφαδάτης δύο φίλοι, ψυχὴ μία. Lege notata Wyttenbachio ad Plut. t. I. p. 659. Cyrillus Vit. S. Euthymii p. 14. ὥστε τοὺς ἀμφοτέρους μὲν ὁμογνώμονας καὶ ὁμοτρόπους γενέσθαι, καὶ οἱονεὶ μίαν ψυχὴν ἐν δυσὶ σώμασιν ἐπιδείξασθαι. Minucius Felix c. I. §. 2. „ Crederes unam mentem in duobus fuisse divi-„ sam."

P. 78. ἐν τοῖς στρώμασι κατακείμενος] „ Paupe-„ riores adeo Epaminonda, qui dum pallium ful-„ lonis in manibus esset, domi se continere coac-„ tus

„ tus fuit. Aelian. V. H. V. 5." WAGNER.

P. 78. πρὸς ἐκεῖνον αὐτῷ τὰ ὦτα ἀνειστήκει] Himerius Or. XXIII. §. 2. ἐγὼ μὲν ὀρθοῖς καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἱστήκειν τοῖς ὠσὶ πρὸς τὴν ἀκοὴν τὴν τριπόθητον. Libanius t. 4. p. 629. ἐγὼ δὲ ἔστησα τὰ ὦτα: cui in proximis, ἢ δίκην με δεῖ ἢ τεθνάναι, restituo e codice 3017. λαβεῖν post δεῖ. Terentius Andr. V. 4. vs. 30. „ *Arrige aures*, Pamphile." Vide ibi Interpretem, collata nota ad Philostr. H. p. 442.

P. 79. τῆς διαδοχῆς τῶν — πλεον.] D τῶ δὲ pro τῶν.

P. 79. δοκιμασθέντες ἁπάσαις κρίσεσι] Exemplum notandum plenae locutionis, cum fere semper ἁπάσαις, absque nomine, scribatur. Confer Ellipses Schaeferianas in voce ψῆφοι. Aristophanes Av. 445. πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς Καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσιν. — Rem ipsam illustrat Cresollius Th. Rh. IV. c. 1. et, indicante Wagnero, Merillius Observ. III. 18.

P. 79. Ἐπιφάνιος καὶ Διόφαντος καὶ Σώπολις — καὶ Παρνάσιος] Horum res infra peculiariter narrantur. Huetius de Parnasio indicat videndum Ammianum 19. [p. 229.] ubi Parnasii cujusdam mentio quidem, sed non nostri.

P. 79. Σώπολις ἐκ τῆς πρεσβύτου καὶ παρημελημένης ἐς τὸν ἀριθμὸν ἐνδείας] Scriptoris mens est, Sopolim electum fuisse, hominem ignotum et fere neglectum, ut numerum expleret, Parnasiumque

 simi-

similiter, magis etiam neglectum et vilem. Παρά-βυστος in conviviis vocabatur, qui se, nullo invitante, convivam intrudebat, et ἐκ παραβύστου sedere dicebatur. Sopolis ex supplemento quodam in literis quasi parasitico ad explendum numerum fuit electus. Hanc esse credo adjectivi παραβύστου vim hic et significationem. Pro παρημελημένης forte legendum παρειλημμένης.

P. 79. οἱ μὲν εὐτελέστεροι τὸ ὄνομα εἶχον] „ Qui „ doctrina et fama minus valebant, nomen tan„ tum et dignitatem professoris et sophistae ha„ bebant." Junius et Cresollius Th. Rh. IV. 2. crediderunt aliis hoc ipsum nomen fuisse, εὐτελέστεροι, aliis vero, οἱ δυνατώτεροι: quod mihi nondum persuadere potuerunt.

P. 79. μέχρι τῶν σανίδων — καὶ τοῦ βήματος] Illustrat haec Cresollius Th. Rh. III. 13. p. 223. 227. Theophylactus Sim. Ep. 50. εἰ δὲ ῥήτορες παρὰ σοὶ καὶ δικαστήρια καὶ βήματα περισπούδαστα. Codex 3047. δικαστήριον καὶ βῆμα περισπούδαστον. Idem Ep. I. verba arti sophisticae propria transtulit ad cicadam musicam: τερετίζει γοῦν ὁ μελῳδὸς, βῆμα τὸ δένδρον ποιούμενος, θέατρον τὸν ἀγρὸν, καὶ τοῖς ὁδίταις τὴν μουσικὴν ἐπιδείκνυται.

P. 79. περὶ λόγων οὐκ ἦν αὐτοῖς στάσις, ἀλλὰ] Vide supra notam p. 355.

P. 79. ἡ μὲν γὰρ ἑῴα κ. τ. λ.] Ex hoc loco *Lefevre* quidam in gallico libro, cui titulum fecit *la* nou-

nouvelle Athenes p. 4. pro certo affirmavit fuisse Athenis quatuor *Nationes*, ut olim in Universitate Parisiensi, quarum unicuique praeesset professor; sed non recte posuit calculum; nam Hephaestion sophisticum thronum reliquit, Proaeresium veritus, moxque Athenis excessit et simul e vita. Ergo tres tantum Professores numerandi sunt, Epiphanius, Diophantus et Proaeresius, trium *Nationum* praesides. Sed taedet his diutius immorari. Dicebam Hephaestionem excessisse e vita, ἀπελθεῖν ἐξ ἀνθρώπων, sensum hujus locutionis vulgarem secutus (confer supra p. 196.); hic tamen Eunapius forte significare tantum voluit Hephaestionem, prae Proaeresii metu et invidia, ab hominum commercio se secrevisse, et vitae se tradidisse solitariae et obscurae.

P. 79. διὰ τῆς καλουμένης νῦν Ἀσίας] Vide notam p. 316.

P. 80. καὶ κλῆρος] Deleri velim καὶ quod locum impedit, non jam facilem nimis et perspicuum. Oriri potuit facile conjunctio ex male repetita τοῦ κλῆρος syllaba priore: ΚΑΙ ΚΛΗ.

P. 80. τό, τε ἄγνωστον] Editorum τότε mutavi.

P. 80. ἐπεὶ, τό γε ἀκριβῶς, καὶ διαφορὰς ἔσχε — εἴπου τις —] Editi διαφθορᾶς, quod in διαφορὰς mutavi, praeeunte B. De hac solenni permutatione vide notam ad Phil. Her. p. 344; Schweighauserum ad Athen. XIV. c. 31. Permutabuntur

 in-

infra p. 107. διαφεροῦμεν et διαφθεροῦμεν. — Mox εἴπου pro edito ἤπου optima est conjectura Wyttenbachii, quem reliqua violentius immutantem sequi non potui. Locum sic impressum, ἐπεὶ τό γε ἀκριβῶς, καὶ διαφθορὰς ἔσχε τὰ ἔθνη — ἢ μεταναστασιν παρ' ἑτέρους, ἤπου τις —, refingit eo modo vir doctissimus: ἐπεὶ τότε ἀκριβής τις διαφορὰ — διὰ μετανάστασιν π. ἑ. εἴπου τις. — Verba, ut edidi, non sunt, equidem reor, prorsus sincera, et velim deleri saltem καὶ ante κατ' ἀρχάς: attamen quodam modo possunt intelligi, isto forte sensu: „ haec autem fuse narrata sunt, quoniam, „ revera, dissidia exercebant populi illi ob pau„ cos quosdam juvenes" (cf. p. 75. πολεμοί τινες ἐγένοντο περὶ ἑνὸς μειρακίου καὶ δυοῖν) „ et ad alios „ deficiebant, si quis forte adolescentulus initio „ deceptus alii se magistro adjunxisset." Nempe, si Syrius quidam discipulus, ad professoris Syrii scholam missus, ab exploratoribus illis, de quibus supra relatum fuit, captus et interceptus, alius professoris disciplinam amplecteretur, tunc saepe caeteri Syrii discipuli civi suo adhaerebant, illumque apud novum professorem sequebantur; hincque μετανάστασις παρ' ἑτέρους. Rem melius expedient qui fuerint acutiores, vel codicibus melioribus instructi.

P. 80. Ἴσχυσεν ἡ σύστασις] Editi στάσις, quod mutavi ex D et Veneto. Modo pro σφοδρᾶς D σφοδρῶς.

P. 80.

P. 80. δεκάσαντες] Scholiastes Aeschinis Timarcheae ineditus in codice Coisliniano ad Reiskianae p. 110, 7. δεκάσαι ἐςὶ τὸ διαφθεῖραί τινας χρήμασι, παραδικάσαι, ἤ τι τοιοῦτον ποιῆσαι. Vide Scholia edita ad p. 108. et Ruhnkenium ad Timaei Δεκάζει. Moschopulus Eclog. in Δεκάζω: παραδικάζω δὲ οὐ γράφεται· ἀντὶ τούτου δὲ χρώμεθα τῷ δεκάζω, ὅπερ δηλοῖ τὸ ἀπὸ τῶν δέκα λαμβάνειν ἕν. Οἷον· „δειναὶ γὰρ αἱ ψῆφοι δικάσαι (lege „δεκάσαι) τὴν ἀλήθειαν·" ἤγουν παρακρῖναι. Respicit, puto, Synesii Epist. I. ubi: αἱ γὰρ εὔνοιαι δειναὶ δεκάσαι τὰς ψήφους. Scholia Synesiana: ἐπιτήδειαι, ἰσχυραὶ διαφθεῖραι, παρὰ τὸ δέον, τὸ δίκαιον κρῖναι. Hic esse videtur turbarum aliquid. Nam verba παρὰ τὸ δέον etymologia esse possunt τοῦ δειναί. Moschopulus: Δεινὸς, ὁ ἐπιτήδειος, ἀπὸ τοῦ δέον, τὸ πρέπον. Codex Synesii 1039. pro ψήφους, variantem lectionem γρ. κρίσεις ad marginem exhibet; sed manus est recentior, et glossam crediderim, non lectionem. Julianus Or. II. p. 61 A. ἐκεῖνος (Ὅμηρος) . . δεκάζει τοὺς κριτὰς καὶ οὐκ ἐπιτρέπει δικαίαν φέρειν καὶ ἀψευδῆ ψῆφον. Adde Wyttenbachii notam ad Plutarchi p. 92. D. t. 1. p. 636.

P. 80. πρὸς τῇ φυγῇ] Sic emendavi editam scripturam πρὸς τὴν φυγήν. Meursius haec secure adtulit in Pisistrato 4. ubi rei vide illustrationem.

P. 80. κἂν τοῖς πολεμίοις παρέπεμπεν] Editi:

καὶ

καὶ τ. π. παρέπεμπον. Junius παραπέμπων. Emendavi ut potui.

P. 80. μεταπεσόντος ὀςράκου] Hoc proverbio Noster alibi fuerat usus. Suidas: Ὀςράκου περιςροφή· παροιμία ἐπὶ τῶν ταχέως τι ποιούντων λεγομένη. Εὐνάπιος· „ὥσπερ ὀςράκου μεταπεσόντος ἐπὶ „τὸ βέλτιον ἐχώρησε Ῥωμαίοις." Anna Comn. I. p. 7 B. τούτων ἀκούσαντες τῶν ῥημάτων, ὥσπερ ὀςράκου μεταπεσόντος, τὴν γνώμην μεταβαλόντες οἴκαδε ἀνεχώρουν. Nicephorus Greg. Hist. VII. 2. §. 2. ὁπόσας Σικελικὰς πόλεις ὁ Κάρουλος εἷλέ τε καὶ δεδούλωτο, πᾶσαι, καθάπερ ὀςράκου μεταπεσόντος, ἐς Θευδέριχον ἐπανῆκον. Scholiastes Luciani ad Apol. pro Merc. init. Πλατωνικὴ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπροφασίστως μεταβαλλομένων ἀπὸ τῶν πρώτων (f. πρῶτον) αὐτοῖς πρεσβευομένων. Dixit Πλατωνικὴ, nam Plato proverbium habet in Phaedro §. 40. ubi vide Heindorfium. Adde notas ad locum Luciani, Cangium ad Annam, Bulengerum de Ludis c. 24.

P. 80. τὸ δεύτερον αὖθις] Confer p. 163.

P. 80. ἐλεγχθέντες καὶ συσπειρασάμενοι] D ἐλεγχθέντες. B συσπειρας.

P. 81. ἑτέρας ἐξηρτύοντο μηχανάς] P. 85. τοιαύτας ἐπιβουλὰς ἤρτυον.

P. 81. καὶ οἱ μὲν ἐν τούτοις ἦσαν] Heliodorus II. 12. haec habet ipsa verba. Synesius Ep. 4. p. 163 B. καὶ οἱ μὲν ἦσαν πρὸς τούτοις. Codex 1039. ἐν τούτοις: quod nunc fere praetulerim, etsi

licet aliter ad Philostratum senserim p. 310. Idem Ep. 8. ἐν τίσιν ἐστί; Ep. 79. p. 226 C. ἐν τούτοις τῇ πατρίδι τῶν πραγμάτων ὄντων. Ep. 94. p. 232 C. ἔπεμψα πειθόμενος ἐν οἷς εἴης· εἴης δὲ ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς. Aristides t. I. p. 300. Heliodorus IV. c. 4. 14. Vide Bodenium ad Achillem Tat. V. c. 14; Reitzium ad Lucianum Saturn. 19; Raphelium ad I. Tim. 4. 15. Westerhovium ad Terentium Heaut. III. 1. 63.

P. 81. ἐπὶ τῷ ἀπίστῳ τοῦ θαύματος, τοὺς] forte, τοῦ θ. τούτου.

P. 81. μόλις μὲν καὶ βάδην] Confer notam p. 163.; Dorvillium ad Charit. p. 409.

P. 81. ἀνάγκης δὲ καλούσης] Editi: καὶ ἀν. Delevi conjunctionem, quae locum impediebat, praeeunte Veneto; et Commelinus uncinulis circumscripsit, utpote in codicibus non repertam. — Pro καλούσης, forte legendum κελευούσης. P. 86. ἀνάγκη γὰρ ἐκέλευε.

P. 81. διαλεχθέντες] Sic mutavi barbarum ἀνεχθέντες. Reliqua Junio rectius explicavit Cresollius videndus Th. Rh. III. 20. §. 8.

P. 81. τοὺς Προαιρεσίου — ἐξαπιναίως] Haec tantum exhibent editiones. Media, quae deerant, supplevi ex Veneto, B, et Barberiniano Dorvillii ad Char. p. 537. — Ἐξαπιναίως supra p. 228.

P. 82. ὡς οὐκ εἰσὶ τῶν ἐμούντων] B καὶ pro ὡς. —

„ Te-

„ Temere effutientium quidquid in buccam venit.
„ Ernesti Lex. Technol voce ἐμεῖν et ἀκρίβεια."
WAGNER. — Verba sunt Aristidis Sophistae apud Philostratum V. S. II. 9. §. 2. quibus et adludere videtur Philostratus V. S. I 8. §. 4. τὰ μὲν δὴ ἐς Πρόξενον μήτ' ἂν ἐνθυμηθῆναι τὸν Φαβωρῖνον ἡγώμεθα (non ἡγούμεθα: cf. notam ad Her. Philostr. p. 625.), μήτ' ἂν ξυνθεῖναι, ἀλλ' εἶναι αὐτὰ μειρακίου φροντίσματα μεθύοντος, μᾶλλον δὲ ἐμοῦντος. Martialis XI. 91.

„ Attonitusque legis terraï frugiferaï,
„ Accius et quidquid Pacuviusque vomunt."

Lennepius, qui mea haec legere non gravatur, mihi indicavit opportune Ciceronis de Antonio verba Epp. ad Div. XII. 2. „ omnibus est visus „ *vomere* suo more, non dicere."

P. 82. ἀπὸ τῆς καθέδρας] Loquebantur ἀπὸ τῆς καθέδρας, ἀπὸ τοῦ θρόνου, sedentes nempe, si volebant. Mox Proaeresius ἀνέστη θαῤῥαλέως ἐπὶ τὸν ἀγῶνα, ut Albutius, de quo Seneca apud Cresollium Th. Rh. III. 13. „ Incipiebat enim sedens, „ et, si quando illum produxerat calor, exsurgere „ audebat." Philostratus V. S. I. 21. διελέγετο δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ θρόνου ξὺν ἁβρότητι, ὀρθὸς δὲ ὀρθῶς διελέγετο, ἐπιστροφήν τε εἶχεν ὁ λόγος: ubi vide Olearium. I. 25. §. 7. Φησὶ δὲ αὐτὸν Ἡρώδης ἀναπηδᾷν τοῦ θρόνου περὶ τὰς ἀκμὰς τῶν ὑποθέσεων, τοσοῦτον αὐτῷ περιεῖναι ὁρμῆς. Olearius περὶ optime se restiti-

stituisse putat pro edito παρά; sed παρὰ, quod et inveni in codice 1696 optimo, bene se habet, eo nimirum sensu, de quo dixi ad Her. p. 314.

P. 82. εἰς προαγχῶνά τινα] Editi, εἰς προάγωνά τινα, quod mendosum esse videtur. De προαγῶνι, vide Cresollium Th. Rh. IV. 8. — „ Werns„ dorf. ad Himer. p. 391. Cf. not. ad Ammian. „ p. 58." WAGN.

P. 82. τὸν σχέδιον ὅσος ἐςὶν ἐξάρας λόγον] D ὅπως non ὅσος. — De oratione extemporali Cresollius Th. Rh. III. 11. — „ Ernesti Lex. Technol. V. „ σχεδιάζειν. Wernsdorf ad Him. p. 21." WAGN.

P. 82. ὅρον τινὰ προβαλεῖν ἕτοιμος] B ἕοιμος. — Mox, προβαλεῖν τὸν καλούμενον ὅρον. „ Ernesti „ Lex. Technol. v. ὅρος. Wernsdorf ad Him. „ p. 457." WAGN. Adde Cresollium Th. Rh. IV. 8.

P. 82. πολὺ μὲν ἑώρα — μικρὸν] Μὲν abest a Veneto. Scripsi, post Huetium, μικρὸν pro μικροῦ.

P. 82. περὶ τὴν ἐσχάτην ἄντυγα] „ in extremo „ theatri ambitu." Wagnerus indicat Hemsterhusium ad Luciani D. D. 25. Ex Hemsterhusio disces, quid sit ἄντυξ in curru, quod nihil ad rem praesentem facit. Inspice potius, I. D. Lennepium Lex. Etym. voce ἄντυξ.

P. 82. περὶ ῥητορικὴν τετριμμένων] Nonnulla facien-

cientia ad τοῦ τρίβεσθαι illustrationem habet Toupius Em. t. 2. p. 279. Philostratus V. S. I. c. 14. δικογραφίαν γὰρ αὐτῷ προφέροντός ἐςι δή που ταῦτα, καὶ τὸ ἐν δικαςηρίοις συκοφαντοῦντα τρίβεσθαι. Salmasius legebat προσφέροντος, et in codice 1696 fuit olim προσφέροντος, sed nunc τὸ σ erasum est. Recte quidem. Scholiastes ad Heroica p. 428. προφέρον αὐτῷ τὰς ἔλξεις interpretatur per ὀνειδίζον. Et grammatici πρόφερε in Iliados Γ. 64. exponunt ὀνείδιζε: confer Heynium ibi, et Corayum ad Isocratem t. 2. p. 45. Scholiastes Thucydidis ad I. 77. ὀνειδίζεται vertit προφέρεται. Scholiastes Hecubae 6701. ὠνείδισας· ἤτοι εἰς ὀνειδισμὸν προέφερες. Dio Chrysostomus Or. 64. p. 328. Πέρσαι μὲν ἐμέμφοντο τὴν Τύχην μετὰ τὴν Κύρου σφαγήν . . . ἤδη δέ τινα καὶ τῶν ἰδίων παθῶν τῇ Τύχῃ προσφέρουσι: forte προφέρουσι. Libanius t. 4. p. 145. ἐν ονείδει μοι προφέρουτι τὴν σὴν φλυαρίαν: codex 3017. pronomen habet ex additione. Epist. 18. p. 6. προφέρεις δή μοι πολλοὺς ἐπαινεῖν, ἐγὼ δέ σοι τὸ πολλοὺς ψέγειν· ubi Mediceus προσφ. sed τῷ σ puncto notato. Codex 3002. τὸ πολλοὺς ἐπ. quod et recipiendum. Vide Wyttenbachium ad Plut. t. 1. p. 131. locos Plutarcheos indicantem.

P. 82. τὰ πλεῖςα τῶν κακῶν] B καλῶν. Permutatio frequens. Libanius t. 4. p. 181. τὸ δὲ ἅψασθαι Ἀλκιβιάδου καὶ τὸν ἐκείνου βίον καλῶς εἰπεῖν

παν·

πανταχοῦ καὶ ἐρῶντος ἂν εἴη καὶ μισανθρώπου. Codex 1037. κακῶς, male. Cf. p. 373.

P. 82. πεισθήσονται] Editi πισθήσονται, quod Junius derivat a πιςοῦμαι, parum commode, vel mutat in πιεσθήσονται, a πιέζομαι, cogitans de confessione equuleo extorta, quod est absurdum. Venetus πιθήσονται. Scripsi πεισθήσονται, mutatione soni nulla, literarum minima. Et sic Vossium legisse dein animadverti, Wagnerumque, qui et πιςωθήσονται proponit.

P. 83. ῥητορικῇ πομπείᾳ] „ Ernesti Lex. Techn. „ V. πομπικός." WAGN.

P. 83. τοὺς ταχέως γράφοντας ... οἳ καθ' ἡμέραν μὲν τῆς Θέμιδος γλῶτταν ἀποσημαίνονται] Agitur, non de *Notariis*, ut vertit Junius, qui locum non intellexit, sed de *Exceptoribus*, qui *quotidie* Praesidum acta notis scribebant. Vide Eunapiana interpretantem Valesium ad Ammian. p. 45. Huetius vertit: „ qui quotidie Themidis linguam li„ teris consignant." Ἀποσημαίνονται proprie dictum est; nam σημεῖα sunt tachygraphicae notae. Confer Jacobsium ad Anthol. t. 12. p. 276.

P. 83. ἐπέτειλε] Editi ἐπετέλει. Dorvillius ad Char. p. 555. proponit ἐπέτελλε et de Proconsule recte intelligit. In hac voce corrupti sunt codices. Barberinianus habet ἕπεται: B, εἶπέ τε: D, ἵκετο. Ἐπετέλει facile mutavi in ἐπέτειλε, et ha-

bui adſentientem Corayum, qui et de ἐπέτελλε cogitavit.

P. 83. λέγειν ῥύδην] „ Erneſti Lex. Technol. „ in ῥέειν." WAGN.

P. 83. κατὰ κρότον ἀναπαύων ἑκάστην περίοδον] Junius: „ ſingulas periodos pulſu manuum fi- „ niens." Junium a ſenſu aberraviſſe intellexit Creſollius Th. Rh. III. 20. §. 4. ipſe vertens: „ quaſi ſingulae dicentis periodi audientium plau- „ ſu exciperentur:" ſed aeque fallitur. Κρότος hic eſt verborum concinnorum in fine ſententiae ex- quiſita diſpoſitio; alibi vocatur ἦχος. Confer quae notavi et indicavi p. 345. Verterim ergo: „ ſingulas periodos ſonoro quodam verborum con- „ cinnorum ambitu claudens."

P. 83. πυθαγορικὸν θέατρον] Confer notam p. 344.

P. 83. ὑπὸ τοῦ θαύματος καταῤῥηγνύμενον] P. 88. τὸ θέατρον βοῶν τε ἐῤῥήγνυτο. Vide notam p. 205. Himerius Or. IX. §. 4. Τιτᾶνες πάντες διεῤῥή- γνυντο φθόνῳ. Libanius t. 4. p. 183. 194.

P. 83. μυκηθμοῦ] Vide Creſollium Th. Rh. III. 20. §. 6.

P. 83. δόξαν ἀνθρωπίνην] B ἀνθρώπινον. P. 85. ἐπιβουλὰς αἰσχρὰς: ubi B αἰσχρούς. Hunc atti- cismum (de quo vide notas ad Gregorium Dial. Att. §. 20.) recipere neglexi, ab uno codice datum et in tali ſcriptore. Lycurgi Leocratea

ſic

ſic incipit: Δίκαιον .... καὶ εὐσεβῆ ... τὴν ἀρχὴν τῆς κατηγορίας .... ποιήσομαι. Equidem asſentior Reiskio ſcribendum esſe putanti δικαίαν, quam lectionem receperunt Schulzius, Augerius, Thorlacius: nam δίκαιον obſcuritatem quamdam parit, et, praeterquam quod ſic foeminina vice poſitum parum est in uſu, certe non est in uſu Lycurgeo. In hac oratione ubique δικαίαν invenias.

P. 84. τὴν κατάστασιν] Quid ſit, ex Rhetorum ſenſu, κατάστασις, explicat, indicante Wagnero, Ernesti Lex. Technol.

P. 84. ἐπιστρέψας] Credo δὲ excidisſe post ἐπιστρ., vel καὶ initio ſententiae.

P. 84. ἀπήγγελλεν] Sic reſcribe loco τοῦ ἀπήγγελεν, quod e Commeliniana, me invito, irrepſit. Plantinus ἀπήγγελλεν. D, ut Commelinus.

P. 84. τὰ στέρνα τοῦ σοφιστοῦ περιλιχμησάμενοι] Confer Creſollium Th. Rh. III. 19. Ariſtaenetus I. 13. ἱκέτευε τά τε στήθη φιλῶν καὶ τῶν γονάτων ἁπτόμενος. Adde, monitore Huetio, Lucianum Nigr. c. 21.

P. 84. Ἑρμοῦ λογίου τύπον] Hanc locutionem illuſtrat Toupius Em. t. 2. p. 285. collato Wyttenbachio Epiſt. crit. p. 37. Toupius dicens Syneſium ep. 101. p. 240 C. ad Ariſtidem reſpexisſe, *quod nemo vidit*, falſus est, vel memoria vel fide lapſus. Hoc eſt paulo inclementius

dictum; ſed tam ſaepe Toupius ſibi aliorum inventa vindicat, ut bilem legenti moveat. Ante Toupium, Syneſium ad Ariſtidem reſpexiſſe viderat et diſerte monuerat Creſollius Th. Rh. I. 9. qui et Noſtri non fuit immemor. Huetius adfert Lucianum Pſeudol. I. §. 24. ubi vide Reitzium, qnem confer et ad Apol. c. 2. Adde Alberti Obſervat. p. 251.; Jacobſium ad Anthol. t. 12. p. 200.; Erneſtium Lex. Techn. in λόγιος, quem et indicavit Wagnerus.

P. 84. διὰ φθόνον παρεθέντες] Confer notam p. 209., Wyttenbachium ad Plut. t. 1. p. 701. et Bernard. ad Nonn. t. I. p. 185.

P. 84. ὁ δὲ ἀνθύπατος — μετὰ πάντων ἢ τῶν δυνάμεων] Creſollius videndus Th. Rh. III. 19. de ſolemni Sophiſtarum domi reductione, hunc locum citat e Junii verſione. Junius autem vertit: „ cum „ omni ſatellitio ſive copiis ſuis." velim καὶ legere pro ἢ, et ſic intellexerim: „ cum omnibus qui „ aderant *et* cum ſatellitibus." Ἢ et καὶ ſaepe permutantur. Cf. Schaeferum ad Gregor. p. 384. Philoſtr. V. A. II. 11. ὅτε δουπήσειεν ἀσπὶς, ἢ ἀστράψειαν αἱ κόρυθες, καὶ (cod. 1696. ἢ melius) παιανιζόντων τε καὶ ἀλαλαζόντων βοὴ γένοιτο.

P. 84. συνεχώρησαν αὐτῷ εἶναι κρείττονι] Αὐτῷ e conjectura edidi pro εἰς τό. Video Dorvillium haec adferentem ad Char. p. 473. nihil mutare; ſed non capio quid hoc ſit ſyntaxeos: εἰς τὸ εἶναι κρείτ-

κρείττονι. Cum αὐτῷ ſententia recte ſtruitur. Aeſchines Cteſ. p. 245. τούτῳ μὴ ἐξεῖναι πάλιν πορθμεῖ γενέσθαι. Philoſtratus V. S. II: 1. 14. τοσοῦτον γὰρ αὐτῷ περιῆν τοῦ ἐν λόγοις βούλεσθαι ὀνομαστῷ εἶναι. Julianus Or. I. p. 4 D. ὑπῆρξέ σοι καὶ τὸ τοιούτῳ γενέσθαι. Onoſander c. 42. τῷ δευτέρῳ κελεύσας ἐφεδρεύειν καὶ ἑτοίμῳ εἶναι: ubi Schwebelius. Trendelenburgius ad Menonem §. 15. pro ᾧ ἐγὼ πιστεύων ἀληθῆ εἶναι, recte reponit ἀληθεῖ.

P. 84. ἀναφέροντες ὥσπερ αἱ τῆς ὕδρας κεφαλαί] Vide Eraſmum Adag. I. Cent. X. 9. — De ἀναφέροντες vide notam p. 323. et, cujus indicium Lennepio debeo, Weſſel. ad Her. III. 22.

P. 85. ταῦτα τιμῶντες] Cui non diſplicebunt haec verba repetita? Forte ſcripſerat Eunapius: οὐκ ἐξ ἀρχῆς, ὅμως — ταῦτα τιμῶντες. Sed et p. 87. ἕκαστος male iteratur.

P. 85. ἐπιβουλὰς ἤρτυον αἰσχράς] B αἰσχρούς. Vide notas p. 364. et p. 370.

P. 85. ἀνεπίφθονοι δὲ ἦσαν, εἴ τις ἑαυτὸν καὶ κακῶς φιλεῖ] B καλῶς. Cf. p. 368. Huetius vertit: „irreprehenſi vero erant, ſuo judicio, veluti cum „quis ſe ipſum inepte amat." Forte ἐπεί τις. Sed ſuſpicor deesſe nonnulla.

P. 85. ἀπήντα τὸ σόφισμα] Vide ſupra p. 235.

P. 85. δόξης ἐραστὴν καὶ λόγων] Illuſtravi ad Her. p. 555. Inſra p. 117. σοφίας ἐραστής. Theophy-

lactus Simoc. Phyſ. Quaeſt. p. 4. ἐρῶ σοί τι φύσεως ἔργον, Πολύκρατες, ἐπεί σε φιλότιμον καὶ λόγων μουσικῶν ἐραστὴν ὑπαισθάνομαι· φίλῳ γὰρ μηδὲν ἄγνωστον ἔχοιμι καλὸν, τῷ Κυρηναίῳ πειθόμενος. Quae poſtrema iterum habet Theophylactus initio Dialogi, quem Hiſtoriae praemiſit: ἀποκρινοῦμαι ὡς ἔχω συνέσεως· μηδὲν γὰρ ἄγνωστον ἔχοιμι καλὸν, ὡς ἔμοιγε καὶ τῷ Κυρηναίῳ δοκεῖ. Ibi Fabrottus de Cyrenaeo Ariſtippo cogitat, non de Cyrenaeo Callimacho. Mirum id mihi accidit, Hemſterhuſium, qui ad Fragmenta Callimachea 570. eamdem profitetur opinionem, Fabrotti non meminiſſe.

P. 85. ἐκ Βηρυτοῦ] Libanius Epiſt. 10. ἐγὼ δὲ ἐρασθῆναι ὁμολογῶ, Βηρυτοῦ μὲν διὰ πολλὰ, Ἀθηναίων δὲ διὰ πάντα, δυνηθῆναι δὲ εἰς οὐδετέραν ἐλθεῖν. Suſpicor, ob οὐδετέραν, Libanium ſcripſiſſe Ἀθηνῶν. Hae voces fuerunt nonnunquam permutatae: vide notas ad Gregorium Schaeferianum p. 381. In his Libanii T. I. p. 11. οἶμαι δὲ, κατὰ τὸν Ὀδυσσέα, καὶ θεῖον ὑπεριδεῖν ἂν γάμον πρὸς τὸν Ἀθηναίων καπνόν, cum Reiskio malim Ἀθηνῶν.

P. 85. Ἀνατόλιος] De Anatolio vide Toupium Em. t. 2. p. 431. et Wernsdorfium ad Himer. p. 296.

P. 85. Ἀζουτρίωνα] Toupius ibidem, rejecta Fabri opinione, qui in Ἀζουτρίωνα latinam, eamque ſcenicam, vocem *adjutor* agnoſcere ſibi videbatur, ipſe legit Σαλουτίωνα, facta alluſione ad Salu-

lutionis mimi nomen. Cangius Lex. Add. p. 8. admittit prae aliis St. Lemonii conjecturam, apud ipsum videndam; nam has hariolationes referre taedet. Si quid video, Faber a vero non nimium abludit.

P. 85. ὁ κακοδαίμων ἴσω τῶν θυμελῶν χορός] Zosimus IV. 33. οἱ κακῶς ἀπολούμενοι ὀρχησαὶ, καὶ πᾶν ὅ, τι πρὸς αἰσχρότητα καὶ τὴν ἄτοπον ταύτην καὶ ἐκμελῆ συντελεῖ μουσικήν.

P. 85. τῆς τε νομικῆς τελουμένης παιδείας] Corayus proponit, καλουμένης vel λεγομένης. Et ego καλουμένης conjeceram, quod praetulerim; nam hoc participio in hac formula gaudet noster: vide p. 141.

P. 85. Βηρυτὸν ἣ τοῖς τοιούτοις μήτηρ ὑποκάθηται παιδεύμασι] „Nobilis urbs Berytus ob jurisprudentiae scholam, quae ibi inde a tertio post „Chr. saeculo floruit. Peculiaribus libellis de hac „academia egerunt plures, quos vide apud Ba„chium in Hist. Jur. LIII. c. II. 45. p. 486;" JACOBSIVS ad Anth. t. 11. p. 21. Vide Villoisonum in Memoriis Academiae Inscriptionum t. 47. p. 297., Wolfium ad Libanium Epist. p. 274. et Spanhemium ad Julianum p. 120.

P. 85. μήτηρ] Himerius Ecl. 17 §, 2. Aegyptum vocat μητέρα τῶν σοφῶν λόγων: ubi Wernsdorfius. Et Zachariae Mytilenaeo, apud Wolfium, loco modo citato, Berytus μήτηρ νόμων dicitur.

P. 85. φρονήματος ἐμπλησθεὶς καὶ λόγων] Haec non semel juncta legere est. Exempla dedit Toupius ad Longinum fragm. 1. Mox p. 86. junguntur τὸ, τε φρόνημα καὶ τὴν παιδείαν.

P. 85. λόγων ὕψος ἐχόντων καὶ βάρος] Wyttenbachius malit βάθος, quod verissimum esse sentio, et permutatio est harum vocum facillima. Vide Bernard. ad Nonn. t. 1. p. 114.

P. 86. βασιλεία ἐστὶν ἀπόρφυρος] Vide P. Fabrum Semestr. I. p. 15, Casaubonum ad Hist. Aug. p. 142. E. 252. F.

P. 86. τὸ γὰρ καλούμενον Ἰλλυρικὸν] B Ἰλλυρικῶν. De Illyrico vide Topograph. cod. Theodos.

P. 86. χρυσῆς — μανίας] Philostratus Her. p. 6. χρυσῆν ἀγορὰν λέγεις: ubi scholiastes χρυσῆν interpretatur per τιμίαν.

P. 86. σπάσαι] Editi πάσαι. C πᾶσαι. B πᾶσαι et ad marginem σπάσας. Unde scripsi σπάσαι, quod volebat Wyttenbachius, nec aliter habet margo libri Vossiani. Et alibi sic periit vel male fuit additum Σ initiale. Cf. Bernard. ad Non. T. 1. p. 204. T. 2. p. 272.

P. 86. πρόβλημά γέ τι — προπέμψας] De quaestionibus sic missis vide Cresollium Th. Rh. IV. 9. Huetius haec verba loco movebat et collocabat post ἀδωροδόκητος: sed parenthesis, cujus signa adposui, ut locus esset minus obscurus, plane est apta Eunapiano stylo.

P. 86.

P. 86. περί τε καλουμένης στάσεως] Rhetoricam hanc vocem, Latinis *ſtatum*, vel *conſtitutionem*, docte expoſuit Erneſti Lex. Techn. Vide Wernsdorfium ad Philen XI. 77.

P. 87. ἕκαστος — ἕκαστος] Vide p. 373.

P. 87. τῆς Περσικῆς, ἐκείνης — στρατιᾶς] Notanda τοῦ ἐκείνης emphaſis. Anacreon Od. 12. ὡς ὁ Τηρεὺς ἐκεῖνος. Themiſtius Or. XXI. p. 246 A. B. Besſario apud Morellium doctisſimum et humanisſimum Venetae bibliothecae cuſtodem, Bibl. Manuſcr. t. I. p. 212. ἐγὼ μὲν οὖν χαίρω παρὰ τοιοῦτον ἄνδρα Φοιτήσας, οὗ Πλάτωνι, μετά γε τοὺς πρώτους ἐκείνους ἄνδρας, οὐκ ἔφυσεν ἡ Ἑλλας οὐ σοφίᾳ, οὐ τῇ ἄλλῃ ἀρετῇ ὁμοιότερον. Et ſic οὗτος. Lydus de Magiſtr. Prooem. Σαλούστιος, οὗτος ὁ ἱστορικός.

P. 87. Ἰμέριός τις] De hoc infra agit Eunapius loco peculiari p. 95.

P. 87. πολλῷ καμάτῳ παρετείνοντο, τὴν λοξὴν ἕκαστος μελετῶντες στάσιν] C πολλῶν καμάτων. Editi παρετείνοντο τὴν δόξαν ἕκ, quod non capio, nec probo Junii conjecturam τὴν ἰδίαν δόξαν. Ipſe vertit: „pro generali quaeſtione et ſtatu ſuam „quisque opinionem excolit atque expolit." Sed Graeca ſenſum hunc fundere nequeunt. Mutavi τὴν δόξαν in τὴν λοξήν. Στάσις erat intricata, λοξή. Noſter p. 9. τῷ λοξῷ καὶ αἰνιγματώδει τῶν λόγων: ubi vide notam p. 162. Themiſtio Or. 21. p.

 247

247 C. ſic edito, σκοτεινὰ καὶ λωβὰ ῥήματα τῆς Ἀριστοτέλους διαλεκτικῆς, reſtituunt viri docti σκοτ. καὶ λοξὰ ῥήμ. Confer Erneſtium Lex. Technol. in λοξόν. — De παρατείνομαι Ruhnkenius ad Tim. p. 206.

P. 87. τοὺς κροτοῦντας, τὰ μειρακία, ἐγέλα] „ Ridebat eos qui plaudebant, adoleſcentes vide„ licet:" HVETIVS, τὰ μειράκια per appoſitionem recte intelligens.

P. 88. τὴν στάσιν ἣν ἐπαινεῖ] „ Conſtitutionem „ quam valde probaret." HVET.

P. 88. ἐν τοῖς ἄνω λόγοις] P. 87.

P. 88. οὐδὲ Ἀνατόλιον ἔδει ταῦτα νικᾷν] „ Nec „ enim in his neceſse erat Anatolium excellere." HVET.

P. 88. ὥστε ἐπήδα τε ὁ Ἀνατ.] Vide p. 346.

P. 88. οὐδεὶς ἦν ὃς οὐχὶ θεὸν ὑπελ.] P. 35. θεὸν εἶναι τὴν παῖδα ἐπέπειστο. P. 50. θεόν τινα νομίσας Χρυσάνθιον ἐπὶ τῷ λόγῳ.

P. 88. ἐξηκρίβου τὴν ἀκοήν] Junius a ſenſu vocis ἀκοήν erravit. Wernsdorfius ad Himer. p. 770 ſic vertit: „ hanc rem ante multos annos geſtam „ ego ex *fama* non incerta accepi." Melius Huetius: „ atque ita rumorem, qui de ea ſpargebatur, „ ſtudioſe tradere ſcriptor ſatagebat." De ἀκοῇ pro *fama* ſupra p. 130 et 131. ubi pro 379. lege 397.

P. 88. τὸν Μιλήσιον] Et de hoc loquitur infra p. 91.

P. 88.

P. 88. σχολαστὴν — βίον] Vide supra p. 131. et notas ad Gregorium Schaeferianum p. 108.

P. 88. πρός τε ἱεροῖς ἦν] Confer quae notavi ad Philostr. Her. p. 310.

P. 88. διαιρέσεις] Rhetoribus *partitiones*: hic cum nota ridiculi quadam. Vide Ernesti Lexicon.

P. 89. πάντων ἕνεκα — ὑπερεθαύμαζεν] B ἕνεκεν. C ἕνεκε — ὑπερεθαύμαζον.

P. 89. ὁμοτράπεζος — αὐτῷ] C αὐτῶν. Errore solenni.

P. 89. ὅσον — οὐκ ἐξικνοῦντο] P. 61. ὅσον — ἦσαν ὑφελόμενοι, quo de loco dubitationem meam tollere poterat is, quem nunc tracto; sed tunc (p. 322.) non memineram. — In hac de Gallis narratione Proaeresii pulchritudinem admirantibus, cujus sermones non capiebant, Wyttenbachius credit Eunapio esse obversata Philostrati verba V. S. II. 10. §. 5. φανέντος ἂν περὶ τὴν σκηνὴν τοῦ τῆς ἀκροάσεως ἀγγέλου, ἐξανίσταντο μὲν ἀπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς, ἐξανίσταντο δὲ τῶν δημοσίᾳ ἱππευόντων, οὐχὶ τὰ Ἑλλήνων σπουδάζοντες μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁπόσοι τὴν ἑτέραν γλῶτταν ἐπαιδεύοντο ἐν τῇ Ῥώμῃ. Codex 1696. οὐχ οἱ habet recte pro οὐχί.

P. 89. τήν γε μὴν καρτερίαν] Notavit aptissime Wyttenbachius hic et in sequentibus Eunapio Platonem Symp. p. 385 A. fuisse obversatum. Multa enim apud Platonem §. 35. re et verbis similia deprehendes.

P. 89.

P. 89. ὥσπερ ἐς ἀνδριάντα τινά] De hac pulchrorum hominum cum statuis comparatione plurima notavi ad Philostr. Her. p. 377. 582. Adde Olearium ad Philostratum p. 612.; Bodenum et Salmasium ad Achill. Tat. V. c. 11; Jacobsium Exercit. t. 1. p. 22 seq. et ad Meleagri Epigr. XI. 3. Libanius t. 4. p. 193. τὴν Δεινομάχην μακαρίζειν, οἷον ἄγαλμα εἰς φῶς ἤγαγε. Socrates Stobaei p. 9. Schowianae: τοῦ βίου, καθάπερ ἀγάλματος, πάντα τὰ μέρη καλὰ εἶναι δεῖ.

P. 89. καὶ κολοσσόν] Theocriti XXII. 47. σφυρήλατος οἷα κολοσσός: ubi Wartonus.

P. 89. ἀναβλέποντες] B ἀναβλάπτοντες.

P. 89. ὄντως ἀπαθῆ τινὰ καὶ σιδήρεον] D οὗτοι. — Apuleius Mil. II. p. 36. „vides hominem *fer-* „*reum*:" ubi similia Pricaeus Nostri non oblitus. Juvenalis I. 31.

„Nam quis iniquae
„Tam patiens urbis, tam *ferreus*, ut teneat se?"

Et ibi Grangaeus. Adde Wartonum ad Theocr. t. 2. p. 412.

P. 89. τρυφῆς περιουσίαν ἐπίθετο τοὺς Γαλατικοὺς χειμῶνας] BD τροφῆς et γαλακτικούς. Perpetua τρυφῆς et τροφῆς permutatio; quod jam monuerunt Wyttenbachius ad Plut. de S. N. V. p. 35, et Schwebelius ad Onos. p. 38. Vide Dion. Chrys. Or. XI. p. 332. Apud Achillem Tat. V. 13. αὕτη μοι τροφὴ bene se habet, et Bodenus vane conji-

jicit τρυφή: quod illi patebit, qui locum voluerit inspicere. Synesius Ep. 23. τοιοῦτόν ἐςιν ἡ Σύρων τρυφή· καὶ συγγενῶν καὶ φίλων ἐπιλήσμονας ἀποδείκνυσι. In codicibus plurimis inveni τροφὴ cum Scholio ἀνατροφή: sed τρυφὴ servandum. Athenaeus IV. 30. ἡγοῦμαι δ' ὅτι οὐκ ἂν περιεγένοντο, οὐδ' ἂν ἐδέησε τοῖς Ἕλλησι περὶ Πλάταιαν παρατάττεσθαι, ἀπολωλόσιν ἤδη ὑπὸ τῶν τοιούτων τροφῶν. Agitur de Persis, quos thriis, pisciculis, hillis, pulte, et aliis hujus generis quisquiliis Attaginus excepisse fertur. Si τρυφῶν pro τροφῶν scriberetur, major esset suavitas loci ironice scripti. Et τρυφαὶ dixerunt plurali numero. Isocrates Evag. 32. Euripides Or. 1111. Theopompus Athenaei XII. 42. — Ἐτίθετο, idest ἡγεῖτο, ἐνόμιζεν. Hunc sensum illustravit Valckenarius Diatr. p. 8 C. ubi inter alia excitato Heliodori VIII. 17. hoc exemplo, φιλίους μᾶλλον ἢ πολεμίους τοὺς ἐπιόντας ἐπιτιθεμένη, corrigit τιθεμένη. Corayus e conjectura scripsit ὑποτιθεμένη, felicior Valckenario, cujus non meminit. Synesius Ep. 4. p. 162 D. τὸν ἐν θαλάττῃ θάνατον ἀκριβεςάτην ἀπώλειαν εἶναι τιθέμενος: cum scholio, λογιζόμενος. Tres Synesii codices habent πειθόμενος, et ad marginem γρ. τιθέμενος: quod hic praefero. Nec semel πείθεσθαι et τίθεσθαι confusa sunt: Vide Valckenarium ibidem p. 9 A. — Γαλατικοὺς in memoriam revocat Julianum sic editum Ep. 38. p. 414 C. ἐπανιὼν εἰς τοὺς Γαλατικοὺς, ἐπεσκόπουν,

καὶ

καὶ τῶν ἐκεῖθεν ἡκόντων ἀνεπυνθανόμην, μή τις φιλόσοφος, μή τις σχολαστικὸς, ἢ τριβώνιον ἢ χλανίδιον φορῶν κατῆρεν. Codex 2775 supplet, εἰς τοὺς Γαλατικοὺς αἰγιαλούς.

P. 89. πεπηγότα σχεδόν τι τὸν Ῥῆνον ἔπινε] Herodianus I. 6. §. 2. οὐ παύσῃ δὲ, ἔλεγον, ὦ δέσποτα, πηγνύμενόν τε καὶ ὀρυττόμενον πίνων ὕδωρ. II. 10. §. 5. πίνειν ὀρυττόμενον ἀλλ' οὐκ ἀνιμώμενον ὕδωρ εἰθισμένοι. Ovid. Trist. III. 10. 22.

„ . . . . nec hausta meri, sed data frusta bibunt."
Nemesianus de Laudibus Herculis 74.

„ . . . . et puram fractis bibis amnibus undam."

P. 90. τυχόντες ἐπαίνων] Junius erravit de more. — Vertit Huetius: „ cum multas ab illo laudes fuissent consecuti." Sophistae enim urbes publicis encomiis laudabant; et exstat Romae Encomium Aristidis.

P. 90. ἀνδριάντα] „ De statua Proaeresio erecta Athenis et Romae vide Libanium in Ep. 365. [278 Wolf.] ad Maximum" (VALESIVS); et de statuis sophistis et oratoribus erectis, Gentilem ad Apuleium Apol. p. 278; Cresollium Th. Rh. I. c. 8.

P. 90. Ἡ ΒΑΣΙΛΕΥΟΥΣΑ ῬΩ΄ΜΗ ΤΟ'Ν ΒΑΣΙΛΕΥ΄ΟΝΤΑ ΤΩ͂Ν ΛΟ΄ΓΩΝ] ΤΩ͂Ν sumsi ex B. — ῬΩ΄ΜΗ ΒΑΣ. docte illustratur a Spanhemio ad Julianum p. 30. Confer Lindenbrogium ad Ammianum p. 6; Claverium ad Claudianum Get. praef.

praef. 7; Sorberiana p. 310. — ΤΟ'Ν ΒΑΣ. Τ. ΛΟ'Γ. Nonnulla huc facientia jam dedi p. 336. Adde Fabrum ad Anacreontem 28. 3. et Jacobsium Anth. t. 12. p. 102. Philostratus V. S. II. 10. p. 586. Ἡρώδην τὸν βασιλέα τῶν λόγων: et ibi vide Olearium. Wolfius ad Libanium Ep. 278. hanc inscriptionem adferens, exhibet τῷ βασιλεύοντι τῶν λόγων: sed accusativum ubique sic pendentem legere est in inscriptionibus, ellipsi verbi ἐτίμησε vel ἐτίμησαν. Confer Ellipses Graecas, et Villoisonum in Horreo Encyclopedico VIII. t. 5.

P. 90. κατὰ σιτηρέσιον ταῖς Ἀθήναις] Editiones κ. σιτ. ὂν ταῖς Ἀθ. B. κατὰ σιτηρέσιον τῆς Ἀθήνας: unde lucramur saltem jus pellendi ὂν, quod deletum volebat Toupius Em. t. 3. p. 480. ad Hesychii Σιτηρέσιον· ἐφόδιον. Spanhemius haec citans ad Julianum p. 78. ὂν tacite mutavit in ἐν.

P. 90. ὁ δὲ καὶ ταῦτα] Καὶ abest a Plantiniana; in Commeliniana uncis inclusum est.

P. 90. στρατοπεδάρχην. Cf. supra p. 229.

P. 90. ὅπως νεμεσῷ μηδείς] Editorum νεμεσῶν correxi ex Huetii placito. Junius proponebat νεμεσοίη, quod est vitiosum; Dorvillius ad Charit. p. 504. νεμεσώη: sed νεμεσῷ propius ad νεμεσῶν accedere videbatur, et jam saepissime in hoc ipso scriptore ων terminationem habuimus pro ῳ. Dorvillius tamen potest veram lectionem invenisse; nam in Philostrati Apollonio I. 27. φοιτῶν et φοιτῴη

τῦφη permutantur: ἤρετο ὄνομά τε αὐτοῦ, καὶ οἶκον, καὶ ὅ, τι ἐπιτηδεύων, καὶ ἐφ' ὅ, τι φοιτῶν. Codex 1696 φοιτῴη.

P. 90. συνηγόρους οὐκ ἐκάλεσε μόνους] Οὐκ addidi, quod erat omnino necessarium. Junius male conjicit συνηγ. ἐκάλεσε οὐ μόνους - τοὺς γνωρίμους, vel simile quid.

P. 90. σοῦ παρόντος] Plantinus τοῦ, ut et Barberinianus Dorvillii ad Char. p. 523. B τό. Junii pessimam versionem reprehendit Dorvillius. Wyttenbachius: „ turpe enim foret, si, te prae„ sente, alius quam tu regem laudaret."

P. 90. ὥσπερ ἵππος εἰς πεδίον κληθεὶς] „ Resti„ tuendum videtur ἱππεὺς ex Platone Theaetet. „ p. 131 G. [p. 183 D. — §. 100. p. 429. „ Heind.] Sic et Epictet. Arrian. L. II. D. XIII. „ p. 239. Hoc certe malim, licet et ἵππος Grae„ ci frequentasse videantur ex Luciano Pisc. p. 577 „ [§. 9.] ubi vide VV. DD." WYTTENBACHIVS. Nihil ergo mutandum. Confer Heindorfium ad Platonem l. c.

P. 91. Κελεὸν καὶ Τριπτόλ.] Celeus et Triptolemus junguntur etiam in Hymno in Cererem vs. 480. 482. De Celeo vide Ruhnkenium ad vs. 96. et Claverium V. C. ad Apollodorum II. p. 58. Reliqua sunt notissima. — „ Cf. Wernsdorfius ad Himer. Praef. p. 59." WAGNER.

P. 91. καὶ ὁ τῶν λόγων ἔλεγχος ἦν αὐτῷ φιλοτι-

μία

μίαν] Junius: „ imo oratio ipsa facile prodebat „ ejus ambitionem ac gloriae studium." Huetius: „ orationes suas ad examen revocari prae honoris „ studio desiderabat, eas sibi honori et gloriae „ futuras sperans." Equidem sic intelligo: „ Et „ hoc eloquentiae periculum (nam Anatolius rhe„ torem voluit βασανίζειν) gloriosum ipsi fuit, no„ vaeque laudis occasio consequendae."

P. 91. ἐξ Ἀσίας τῆς Τραλλιανῶν πόλεως, καὶ Ἀμφ.] D ἐξ A. τ. Τραλλιανῶν· Ἀμφίκλεια. Forte ἐξ Ἀσιατικῆς Τραλλ. πόλ. ut p. 88. ἐκ Σμύρνης τῆς Ἰωνικῆς. Saltem distinguendum post Ἀσίας.

P. 91. καταναλίσκεται] Junii hanc emendationem pro καταλίσκεται, firmant B et Barberinianus Dorvillii ad Char. p. 619. Dorvillius ibidem p. 204. locum totum vertit, quem prorsus Junius perverterat: „ filiae vero ipsis natae fuerunt tantum „ aetate distantes, quantum tempus requiritur in„ ter conceptionem et puerperium [*id fere decem* „ *vel undecim mensium*); progressae vero ad il„ lam aetatem, in qua infantes formosissimi et „ beatissimi esse solent, et cum patris animum „ prae voluptate exsultare facerent, intra paucos „ ambae dies patrem et matrem morte destitue„ runt". Addit Dorvillius interstitium inter conceptionem et partum animadvertisse Plutarchum Rom. 51. et S. Empir. Adv. Astrol. 346, 55.

P. 91. τοὺς πατέρας] Vide supra p. 153.

P. 91. Μιλησίου] B Μελισίου ut Plantinus. Commelinus Μελεσίου. Reposui, e mente Junii, Μιλησίου, ut supra p. 88.

P. 91. πολλὰ παίζουσα] Editiones π. πεσοῦσα. Huetius conjicit πείθουσα, vel πείσουσα, vel πείσασα: Reinesius, ποιοῦσα. Scripsi παίζουσα quod verius esse visum est.

P. 91. ἐναρμόσειν ἄλλως] Forte ἐν. δὲ ἄλλως.

P. 92. ἐπὶ ποιητικῇ μὲν σφ. μαίνονται] Hac tempestate Aegyptii valde mutati erant a veteribus illis Aegyptiis, apud quos nulla erat poesis. Vide Heynium Opusc. t. 1. p. 92. — Libanius t. 4. p. 182. μαινόμενος ἐπὶ τῷ μειρακίῳ. Lucianus D. Mar. I. §. 1. φασὶ τὸν Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ἐπιμεμηνέναι σοι.

P. 92. ἐπανέστη δὲ αὐτῷ ὁ Μουσώνιος] Non „ejus „in locum successit Musonius", ut ait Junius, sed in eum insurrexit, ei fuit adversatus. De hoc Musonio vide Wernsdorfium ad Himer. p. 472; Jonsium Hist. Phil. III. 7. §. 9. qui Musonium Eusebii successorem et discipulum, ex male intellecto Nostri loco, fuisse tradit. — „Ad hunc „scripsit Julianus. Fragmentum ejus epistolae est „apud Suidam in Μουσώνιος et repetitum a Peta„vio extrem. oper. Juliani." REINESIVS. Egregie Reinesius fallitur. Apud Suidam legitur quidem fragmentum Julianeae epistolae, non ad Musonium hunc nostrum, sed in qua laudatur Mu-

so-

ſonius ſtoicus aevi Neroniani philoſophus.

P. 92. διὰ τὰς ἄλλας] Junius putat αἰτίας addendum vel ſubaudiendum. Et fuerunt certe multae cauſae, cur in hiſtoria politica Muſonio eſſet locus.

P. 92. τόπου τοῦ παιδεύειν ἐξειργόμενος] Plantinus τόπω. Commelinus et C τόπων. B τόπον. Volui ego ſcribere τόπου, ſed operae, me inſcio, dederunt τόπον. Credo corrigendum eſſe: τόπου τοῦ παιδευτικοῦ ἐξ. Conf. p. 95. extr.

P. 92. παρὰ τῶν θεῶν] Sic repoſui pro περὶ, praeeunte Chapmanno Obſſ. in Ulpian. §. 3.

P. 92. ἐμέτρει — τοῖς Ἕλλησιν] Junius „doctis „hominibus." Reineſius melius: „paganis, ſeu „gentilibus." Fundorum menſurationem novam inſtituebat, ut Graeci homines non cenſu nimio gravarentur. Vide Valeſium ad Amm. p. 224. Merillius Obſſ. VI. 40., quem indicavit Wagnerus, locum intelligit de immunitate munerum patrimonii profeſſoribus conceſſa. Sed Ἕλλησι non ſignificat *profeſſoribus*, nec ἐμέτρει τὴν γῆν, *immunem terram tribuebat*.

P. 93. τὴν οἰκουμένην] Jam Libanius Ep. 278. de Noſtro dixerat: τοῦ τὴν οἰκουμένην ἐκ λόγων εὖ ποιοῦντος Προαιρεσίου. De hoc vano vocis οἰκουμένης uſu vide Wolfium V. Cl. ad Leptin. p. 256.

P. 98. οὗτος ἦν] B ſine ἦν. „Laodiceae amici „ipſi [Epiphanio] fuere et familiares, Apollina-

„ res, pater et filius. Et licet Theodotus epi„ scopus Laodicenus metueret, ne ad gentilismum „ ab eo persuaderentur, tamen amicitiam ejus reti„ nuerunt, neglecta episcopi prohibitione. Hu„ jus succesfor Georgius eos propterea communi„ one privavit. Socrat. II. c. 46." REINES. De hoc Epiphanio, cujus et supra Noster meminit, vide Fabricium Bibl. Gr. t. 8. p. 260. Harl. Aeneas Gazaeus epistolam 93. inscripsit Epiphanio sophistae, qui Reinésio non alius a nostro videbatur; sed tempora non quadrant.

P. 93. ὅμως τε σοφ. τῷ Προαιρ.] Junii recepi emendationem τῷ pro τε. Forte: ὁμῶς vel ὁμοῦ vel ἅμα pro ὅμως.

P. 93. εἰς πολὺ δόξης ἐχώρησεν] P. 96. Ἐπιφανίῳ μεγίστην ἔχοντι δόξαν.

P. 93. τὸ αἷμα νοσήσας] Bernardus, medicus graece doctissimus, haec verba intelligit de sanguinis profluvio: ad Nonn. t. 2. p. 38.

P. 93. πολὺ προαπελθόντα] Et hic, ut p. 355, Junius euphemismum non intellexit. Verto: „quip„ pe qui diu ante ipsius peregrinationem e vita „ excesserit."

P. 93. Διόφαντος] Non aliunde notus esse videtur. Libanius Epist. 632. Diophanto cuidam scribit in Aegypto degenti et σοφίαν ὅσον οὐκ ἄλλος κεκτημένῳ, ejusque disciplinae juvenem e suis discipulis optimum tradit, quem incendit philosophiae

phiae amor. Cum autem Diophantus Eunapianus non philosophum egerit, nec in Aegypto degerit, Wolfius putat Diophantum Alexandrinum geometrica laude clarissimum, illum esse, cui Libanius scribit. Sed hoc argumenti genus non est firmissimum. Paucissima de Diophanto narrat Eunapius, et potuit, nobis insciis, in Aegypto ad tempus degere, nec a sophistica professione aliena fuit philosophica. Et forte philosophiae, vel alii arti, studuisse ante quam rhetoricae se daret, ex his colligere est: *καὶ εἰς τοὺς τεχνικοὺς ἐβιάζετο.* Equidem nolim affirmare Libanium ad Diophantum Eunapianum vel scripsisse, vel non scripsisse.

P. 94. *ἐν διατριβῆς εἶχεν μέρει*] Commelinus *ἐν δ. εἶχεν* [*ἐν*] *μέρει.* Et C bis *ἐν.* Secutus sum Plantinum. *Διατριβὴ* eodem sensu exhibet Synesius Ep. 4. p. 160 B. *τοιοῦτον οὐ μετρίαν παρεῖχε τὴν διατριβήν.* „Quod idiotismus noster proprie „admodum exprimit, *un passe-temps:*" verba sunt Petavii ad hunc Synesii locum, ubi et alia adfert apud ipsum legenda. Scholiastes Synesii: *οὐκ ὀλίγην τὴν διάχυσιν καὶ ἐλευθερίαν.* Confer Scholiastem Luciani ad Prom. §. 16. et Hemsterhusii notam. Philostratus V. S. II. X. §. 6. p. 590. *τουτὶ δὲ διατριβῆς ἕνεκα παῖξαι λέγεται.* — In hoc, quem adduxi Synesii loco Petavius notat *οὐ* ante *μετρίαν* abesse a Codicibus, et ego negationem in omnibus non inveni. Sed omnino retinenda est.

Hesychius: *οὐ μετρίως· μεγάλως.* Lucianus Nigr. §. 8. *οὐ μετρίως με ἀποκναίεις.* Philostratus V. S. II. 5. §. 3. *ἰδοῦ δὲ μῆκος τοῦτο οὐ μέτριον.* Et sic passim. Vide Palairetum Obss. p. 322. Horatius II. S. 4.

„ . . . . at mihi cura
„ *non mediocris* inest . . ."

Rutilius Lupus I. 14. Pytheam vertens: „ con„ cursus vero *non mediocris.*" Nec aliter loquimur.

P. 94. *ἐγίγνωσκεν*] Dedit B pro *ἐγίνωσκεν.*

P. 94. *παραθεῖναι δὲ τῇ γραφῇ τῶν λεχθέντων — οὐδέν*] Toupius Em. t. 2. p. 243. ubi verbum *παρατιθέναι* in sensu allegandi illustrat (quod plenius fecit Valckenarius Adnot. in N. F. p. 393), in notula subjecta Nostri verba *παραθεῖναι τῇ γραφῇ* adducit et addit: „ *To make remarks upon* „ *other men writings:* quod rarum et notandum; „ nam interpretes non intellexerunt." Agnoscis stylum Toupianum. Sed fallitur vir doctissimus. Οὐδὲν, commate a *μνημονευθέντων* divulsum, in ordinem reduxi, sensum esse ratus hunc: „ Nihil „ allegare in hoc scripto eorum, quae dixit et quo„ rum memini, satius videbatur; nam scriptum „ hoc ad illustrium virorum memoriam, non ir„ risionem, pertinet." P. 97. *διαβολῆς δέ τινος γενομένης περὶ τὰ μειράκια, ἣν θεμιτὸν οὐκ ἦν ἐμοὶ γράφειν, ἐς μνήμην ἀξιολόγων ἀνέντι τὴν γραφήν.*

P. 94.

P. 94. ἀλλ' ὅμως ἐπιτάφιόν γε] B dedit γε pro τε. Contrario modo peccatur in Nicephori Basilacae Ethopoeiis apud Allatium Exc Var. p. 179. ἀλλὰ τό γε μὲν ἐκράτησεν ἔρως οὑμός. Codex 2918 a Bastio collatus, ἀλλὰ τότε: quod est verum.

P. 94. ὦ Μαραθὼν καὶ Σαλαμὶν] „Gregorius „Naz. Ep. 131. ad Ablabium sophistam: „πυν„θάνομαί σε σοφιστικῆς ἐρᾷν, καὶ τὸ χρῆμα εἶναι „θαυμάσιον· οἷον, σοβαρὸν φθέγγεσθαι, μέγα βλέ„πειν, βαδίζειν ὑψηλὸν, καὶ μετέωρον τὸ λῆμμά σοι „φέρειν ἐκεῖσε ὡς Μαραθῶνα καὶ Σαλαμῖνα· ταῦτα „δὴ τὰ ὑμέτερα καλλωπίσματα." REINESIVS. Lego σε pro σοι, et e cod. Paris. 506. λῆμά et ἐκεῖθεν.

P. 94. οἵαν σάλπιγγα] Antipater Sidon. Ep. 79. Pindarum Πιερικὰν σάλπιγγα vocat, ubi vide Jacobsium. Hieronymus Epist. Sel. III. 6 „Lu„cinius noster digne *eloquentiae tuba* praedicari potest." Confer notam ad Phil. Her. p. 377. 378.

P. 94. ἐπὶ πλοῦτον καὶ τρυφὴν] Haec et alii jungunt. Isocrates Evag. 32. τῶν ἐν τυραννίδι καὶ πλούτῳ καὶ τρυφαῖς ὄντων. Herodianus I. 12. §. 3. II. 15. §. 1. Achilles Tatius VI. 13. Artemidorus II. 37. Jamblichus V. P. c. 12. χρημάτων καὶ τρυφῆς πόθος. Dio Chrys. Or. I. p. 44. ὑπ' ἐξουσίας καὶ τρυφῆς. Thucydides I. 123. πλούτῳ τε

νῦν καὶ ἐξουσίᾳ ὀλίγον προφέρετε. Athenaeus IX. 28. de homine quodam divite loquitur et luxurioſo, qui, ὑπὸ πλούτου καὶ τρυφῆς, coquos ſuos ediſcere cogebat Platonis dialogos et inter illatas patinas recitare. Huic loco, in Addendis Schweighaeuſterianis t. 8. p. 466, admovi conjecturam, cujus nunc me poenitet.

P. 94. Σωπόλιδος] Ad hunc ſcripſiſſe videtur Libanius Epiſtolam 881. — Sopolidis Noſter ſupra meminit p. 79.

P. 94 τῆς ὑγιαινούσης μούσης] Vocem ὑγιαινούσης illuſtrat Alberti Obſſ. p. 409. ad Pauli verba: ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῇ ὑγιαινούσῃ. Adde Palairetum Obſſ. p. 475. et quae notavi ad Her. p. 336. 525.

P. 94. ὀριγνώμενος] Heſychius: Ὀριγνᾶσθαι· ἐπιθυμεῖν, ὀρέγεσθαι. Ὀριγνώμενοι· ἐπιθυμοῦντες. Platonis Scholiaſtes p. 252. Ὀριγνωμένη· ὀρεγομένη.

P. 94. ἔκρουε μὲν τὴν θύραν] Illis, quae de hac metaphora notavi p. 147. nonnulla nunc addam. Plutarchus Alcib. c. 10. μεγάλας δ' αὐτῷ κλεισιάδας ἐπὶ τὴν πολιτείαν ἀνοίγοντος τοῦ τε γένους καὶ τοῦ πλούτου. Philo de Temul. p. 247. οἱ καλοκαγαθίας ἐρασταὶ οὐ πρότερον ἐπὶ τὰς τῆς πρεσβυτέρας ἀφικνοῦνται θύρας φιλοσοφίας, πρὶν ἢ ταῖς νεωτέραις ἐντυχεῖν γραμματικῇ καὶ γεωμετρίᾳ. Plinius H. N. XXXV. 36. „Ab hoc [Apollodoro] artis *fores* „apertas Zeuxis Heracleotes intravit." Caſſiodorus in Psalm. p. 1. „Coeleſtis myſterii *clauſtra*

„*pul-*

„ *pulsemus*, ut aperiat sensibus nostris floriferas „ sedes." Boilavius in Bolaeanis p. 99. dixisse narratur Gallicam linguam bucolico genere vix posse feliciter uti, „ que presque tous nos auteurs „ y avoient échoué, et n'avoient pas seulement „ *frappé à la porte* de l'églogue." Dalembertus in Boilavii *elogio* p. 41. „ il lutta ainsi pen„ dant quelques années contre la nature, *frap„ pant à toutes les portes* qu'elle avoit fermées „ pour lui." — Libanius T. I. p. 12. a januis metaphoram aliam sumsit: ἐμοὶ δὲ ἀνοίγει τὰς πύλας. Reiskius ibi: „ videtur non tam portas ur„ bis Antiochiae, quam Ciliciae indicare." addo: „ non tam Ciliciae quam domus." Locutio est proverbialis. Voluit dicere Libanius sibi abeundi potestatem esse datam, januasque quasi apertas fuisse, ut sibi peregre abire cupienti exitus pateret. Sic nos Galli dicimus sermone vulgari, *donner la clef des champs*.

P. 94. ἔκρουε — ψοφήσειεν] Scholia ad Plutum Hemsterhusianum vs. 1098. κόπτει τις τὴν θύραν ὅταν ἔξωθεν κρούῃ, ψοφεῖ, ὅταν ἔσωθεν: et ibi alia legenda sunt quae non describo. Adi de hac re nunc notissima, Muretum V. L. I. c. 17.; Larcherum ad Charit. t. 2. p. 138.; Westonum ad Horat. p. 11.; Scholiasten, Reitzium, Solanum, et in primis Graevium ad Lucianea Pseudos. §. 9. εἴ τίς γε νῦν ψοφοίη τὴν θύραν εἰσιών, ἢ ἐξιὼν κόπτοι:

quae ſunt inverſo ordine dicta et ſoloeco, ratione habita atticismi. Hic ψοφήσειεν de janua ipſa dicitur, quae ſtridet cum aperitur. Poſt ἐκεῖθεν diſtinguendum puto, et tollendum comma post ἀσθενὲς, ita ut λεπτὸν et ἀσθενὲς ad θείου πνεύματος pertineant; hancque fuiſſe Junio mentem, ex ejus verſione patet: „ quin ſi quando verſi cardines „ ſtriderent, exigua quapiam et tenui divini fla„ tus particula intro allapſa, auditores percelle„ bantur."

P. 94. τὸ δὲ θεάτρον ἐμεμήνεσαν . . . . φέροντες] Δὲ quod addidit Commelinus, inveni in D. Aberat a Barberiniano Dorvillii ad Char. p. 577. cui haec omisſio placet, mihi non item: nam conjunctio ſententiam nectit non inepte. Pro ἐμεμήνεσαν Dorvillius fere proponit ἐνεμέσησαν, *invidebant*, quod ait non quadrare minus. In ſequentibus, ſuſpicor ante φέροντες deesſe adverbium, χαλεπῶς fortasſé, vel aliud ejusdem ſenſus: aut forte mendum latet in φέροντες, quod mutandum fuerit in ψέγοντες, aliudve verbum ſimile. Auditores percellebantur, nequidem extortam aegre illam Castalii laticis guttam repudiantes. Ad haec Perſii in Prologo,

„ Nec fonte labra prolui Caballino,"

Caſaubonus Noſtri ῥανίδα τὴν Κασταλίαν admovet, et interpretatur „ oppido tenuem dicendi facul„ tatem."

P 95.

P. 95. τούτῳ παῖς ἐγένετο] Libanius in Epistola ad Sopolidem, fortasse nostrum: ἠρόμην δὲ τὸν δόντα μοι τὴν ἐπιστολὴν περὶ τῶν τοῦ παιδὸς πηγῶν, καὶ μεγάλα ἀκούσας οὐκ ἠπίστησα.

P. 95. τὸν ἄνδρα τοῦτον] De Himerio jam meminit Noster p. 87. Hujus vitam erudite scripsit Wernsdorfius, qui et ejus scripta diligenter collecta edidit.

P. 95. οὐ, διὰ τὴν ἐς Προαιρέσιον ἀχθ. τοῦ βασιλέως, ἀσμ. ὀφθησόμενος] Editi: οὐ διὰ τὴν ἐς Πρ. ἀχθηδόνα τοῦ βασιλέως ἀσμένως ὀφθήσομαι, Ἰουλιανοῦ..] Junius proponit: ὑπὸ τοῦ β. ἀσμ. ὤφθη· τοῦ δὲ Ἰουλιανοῦ.... Wyttenbachius legit et distinguit: τοῦ βασιλέως, ἀσμένως ὤφθη τε καὶ Ἰουλιανοῦ.... Wernsdorfius in Vita Himerii §. 12. conjicit: οὐ διὰ τὴν ἐς Πρ. ἀχθ. τοῦ βασιλέως, ἀσμ. ὀφθεὶς, Ἰουλ. Cum B dedisset ὀφθησόμενον, feci ὀφθησόμενος, et distinxi, ut vides. Sed hoc parum quadrat cum historia; nam Julianus amice excepisse Himerium videtur. Confer Wernsdorfium ibidem.

P. 95. εὔκολος — ἵσταται] Hunc locum explicat videndus Wernsdorfius Vit. Him. §. 18. Confer et notata supra p. 231. 345.

P. 95. ἐπὶ θυγατρὶ δὲ τελευτᾷ] Junius: „Discessit e vita post filiam:" imo, „relicta filia." Mirum hic a sensu aberasse Junium, qui p. 41. ἐτελεύτα ἐπὶ τοῖς τρισὶ παισί, bene verterat, „diem „autem obiit ternis relictis liberis." Et p. 107.

in

in eadem formula non peccabit. Alberti Obff. p. 243. prava hujus loci verfione abufus eft, quod jam notavit Carpzovius Specim. p. 31. quem vide. Locutionis vim et fenfum bene explicat Wernsdorfius Vit. Him. §. 4. omnino legendus. Philoftratus hanc formulam aliquoties habet, nempe V. S. II. 5. p. 576. 12. p. 593. 7. p. 577. ἐτελεύτα μὲν οἴκοι, οὔπω γηράσκων, καὶ ἐπὶ παισί. Codex 1696. ἐτ. μὲν οὖν, et fic jam legebatur in Nicoliniana.

P. 95. τῆς ἱερᾶς νόσου] Hefychius: ἱερὰ νόσος· ἐπιληψία. Confer Scholiaften Platonis p. 239., et Callimachi fragmentum 276. Theophanes Nonnus c. 36. de epilepfia: ἐκάλεσαν δὲ αὐτὸ τοῦτο (τὸ πάθος) ἱερὰν νόσον, διὰ τὸ ἱερὸν καὶ τίμιον εἶναι τὸν ἐγκέφαλον. Vide ibi notam Bernardi; additis Gentili ad Apul. Apol. p. 260, 516., Cafaubono ad Ath. t. 4. p. 150, Wernsdorfio Vit. Him. §. 16, Larchero ad Herod. III. 33., Corayo ad Hipp. t. 2. p. 33.

P. 95. Παρνάσιος] Et hujus jam meminit Nofter p. 79.

P. 95. καί τοι γε] Sic fcripfi pro καὶ τοῦ γε ὀνόμ.

P. 96. Λιβάνιον δὲ] Codex Neapolitanus primus non habet δέ.

P. 96. τῆς Κοίλης καλ. Συρίας] Vide fupra p. 175. — Statim ad πρώτη πόλεων vide notam p. 152.

Co-

Codex Neapolit. primus πρ. τῶν πόλ.

P. 96. εὖ γεγονότων] Confer supra p. 199.

P. 96. εἰς τοὺς ἄκρους ἐτέλει] Ἄκροι illustravi p. 352. Adde Valckenarium Adon. p. 414. De ἐτέλει vide supra p. 349.

P. 96. ἔχοντι δόξαν] Codices Neapol. primus et Valesianus ἔχοντι dederunt pro ἔχων. — Mox ἔτι, quo caret Plantiniana, habent Commelinus, D et Neapolitani tres.

P. 96. καὶ τῷ μεγέθει] Codd. iidem articulum obtulerunt.

P. 96. καλυφθησόμενος] D, Venetus, et Neapolit. tertius καμφθησόμενος: qua de permutatione vide Bastium Comment. Palaeogr. p. 724. — Iidem codices statim ἐνεδρευθεὶς καὶ ὑπό. Venet. et Neapol. ἐνδρευθ. Vox ἐνεδρευθεὶς ex loco superiore p. 80. et nota p. 362, explicanda est.

P. 96. τὸ γεγονὸς συμμαθὼν] Haec absunt a Valesiano et Neapol. primo. Distingui velim et post συνουσίαις. „Cum rescivisset τὸ γεγονὸς, „nempe sibi Diophanteos insidiatos esse, scho„lis et coetibus rarissime aderat." Hanc esse puto loci mentem.

P. 96. ὀχληρὸς οὐκ ἦν] Valesianus ὀχλ. ἦν οὐδαμῶς.

P. 96. ἑαυτὸν ἐπὶ ταῖς μελέταις συνεῖχε] Neapolit. primus συνῆχε. Wyttenbachius aptissime confert Philostratum V. S. I. 7. p. 488. ἀπὸ δυοῖν βιβλίον ἑαυ-

ἑαυτὸν ξυνεῖχε: ubi malim ἐπὶ, ut est apud Eunapium. Fischerus ad Phaedon. p. 227. Philostratum non intelligebat, credens, ex hujus verbis, Dionem Chrysostomum, de quo scilicet ibi agitur, Platonis Phaedonem nunquam attigisse. Imo Dio hunc ipsum dialogum est imitatus: vide notas Wyttenbachii p. 110. Dio *in duobus libris se continuit*, ut Libanius Eunapii, *in declamationibus*.

P. 96. ἐξεβιάζετο τύπον] Editi: ἐξεβιβάζετο. Recepi Wyttenbachii conjecturam, in quam et Corayus incidit, quamque firmat codex Neapol. primus, in quo et καὶ τὸν τύπον. P. 94. εἰς τοὺς τεχνικοὺς ἐβιάζετο. Rursus: ἦν ἀνὴρ εἰς τὸν ἀρχαῖον χαρακτῆρα τὸν λόγον ἀναφέρειν βιαζόμενος. Themistius Or. XXI. p. 246. C. ἐκ τινῶν φαύλων καὶ ὀλίγου ἀξίων τεχνίων εἰς ἐπιτήδευσιν μείζω καὶ σεμνοτέραν ἐκβιαζόμενοι. Codex Valesianus τεχνῶν: sed exquisitius est diminutivum τεχνίων. Et aliud non protritum diminutivum habet Theophylactus Simoc. Ep. 75. προικείων τὸν γάμον ὠνήσομαι. Lege cum codice 2991. A. προικίων — ὠνήσομαι.

P. 96. τὴν ψυχὴν] Haec et sequentia usque ad ἐκ τοῦ ζήλου omittit codex Neapol. primus.

P. 97. παραξέων ἡγεμόσιν ἀρίστοις τοῖς ἀρχαίοις, καὶ οἷς ἐχρῆν ἑπόμενος] D παραζέων, vitiose. Τοῖς ἀρχαίοις non habent Valesianus, et Neapolitanus primus, nec invenerat Commelinus, qui uncis il-

la

la inclusit. Et ἑπόμενος deest in Neapol. — Synesius de Regno p. 8 A. Ἀριστοτέλει καὶ Πλάτωνι τοῖς ἐμοῖς ἡγεμόσιν. Libanius ipse T. I. p. 19. οἷς ἐχρῆν ἡγεμόσιν ἀκολουθοῦντα. Et p. 8, ἡγεμόσι τυφλοῖς ἑπόμενον. Cf. Nostrum p. 209 m.

P. 97. ἐς ἴχνος τε ἄριστον ἐνέβαινε] Ἐς addidi ex Valesiano et postea inveni in Neapolit. primo. — Neapolit. secundus ἐνέβενε. — Mox τὰ ante εἰκότα sumsi ex Vales. et reperi deinde in Neapol. primo.

P. 97. θαρσήσας δὲ ἐπὶ] Neapol. primus, δ' ἐπί. Secundus, θαρσίσας.

P. 97. μεγαλοφρονοῦσιν] Venetus, Valesianus, et Neapolitanus tertius μεγαφρονοῦσιν. Neapolit. primus μεγαφθονοῦσιν, permutatione notanda.

P. 97. διαβαλών] Confer notam p. 270. Eurip. Suppl. 931. φυγῇ πρὸς Ἄργος διαβαλεῖν: ubi vide Marklandum.

P. 97. ἔργων τε ἅμου καὶ] Haec absunt a Valesiano et Neapolit. primo. — Mox καὶ malim abesse ante κατ' αὐτήν.

P. 97. εἰς συνουσίαν — ἀποκρουσθείς] His caret Plantiniana; Commelinus primus dedit hoc supplementum e suis libris et uncis inclusit; in meisque ego inveni.

P. 97. εἰς ἐπίδειξιν λόγων] Λόγων scripsi pro λόγου ex D et Huetii conjectura.

P. 97. Διαβολῆς δέ τινος αὐτῷ γενομένης περὶ τὰ

μει-

μειράκια] Neapolitanus 1. αὐτοτινος: Librarius ſcribere voluit αὐτῷ τινός, quod habet Neapolitanus 3. — De hac ipſa calumnia vide Fabricium Bibl. Gr. t. 6. p. 752.

P. 97. ἦν θεμιτὸν οὐκ ἦν ἐμοὶ γράφειν] Valeſianus, Venetus et Neapolitanus 3. ſine ἦν. Valeſianus οὐκ ἦν ἐμοὶ θεμ. γράφ.

P. 97. ἐκπεσὼν τῆς Κωνς. πόλεως] Neapolitanus 1. ἐκπ. ἐκ τῆς. Sed facile carebimus praepoſitione. Philoſtratus V. A. I. 36. δεινὸν γὰρ εἰ τῆς αὐτῶν ἐκπεσόντες μηδ' ἂν, ἃ ἀντ' ἐκείνης ἔχουσιν, ἕξουσι. Codex 1696 et Oleariani omnes μηδ' ἣν ἀντ' ἐκ. quod equidem praetulerim. V. 35. ἐπειδὴ ἐκπέσῃ τῆς ἀρχῆς. Lege ἐπειδὰν e codice 1696. V. S. I 18. §. 4. προαγωνιζόμενος Ἀθηναίων οὐ μικρὸν ἡγουμένων τὸ μὴ ἐκπεσεῖν τοῦ ἐν Δήλῳ ἱεροῦ. Codex 1696. ad marginem, οὐ μικρὸν ἀγώνισμα ἡγ. ſupplemento non recipiendo. In Epiſtola Socratica 3. ἐκπίπτειν conſtruitur cum ἀπό: ἐκπεσὼν ἀπὸ τῶν οἴκοι: Nam ſic lego pro ὑπό. — Caeterum de hac Libanii pulſione, vide Fabricium Bibl. Gr. t. 6. p. 752

P. 97. κἀκεῖθεν τῆς Φήμης ἐπισπομένης] B, Venetus et Neapolit. 3. κἀκεῖ δέ. Pro ἐπισπωμένης ſcripſi ἐπισπομένης, quam ſcripturam poſtea repeperi in Neapolitanis primo et tertio. Damaſcius Photii p. 1070. ταῖς Φίρμου καὶ Γαλήνου τὸ πλέον ἐννοίαις ἐπισπώμενος: forte ἐπισπόμενος.

P. 97.

P. 97. διὰ ταχέων] De hac elliptica formula confer Schaeferum ad Ellipf. p. 556. Codex Neap. prim. διὰ τάχεος.

P. 97. μετὰ χρόνον τινὰ] abfunt a Valefiano, Veneto et Neapolitanis 1. 3.

P. 97. μακρὸν καὶ παρατείνοντα] Neapol. 3. παρατείνοντα. — Notandum παρατείνοντα neutraliter.

P. 97. Μνήμην — ἐπεξελεύσεται] abfunt a Neapolit. — Scripfi ἐπεξελ. pro ὑπεξ. ex B. Et fic conjecit Corayus, hancque lectionem habent Neapol. fecundus et tertius.

P. 97. τῶν συλλεγέντων Λιβανίῳ] B συλλεγόντων. Valefianus et Neapol. 1. συμμιξάντων.

P. 98. ἄδηκτος] Gatakerus ad Anton. p. 333. ait ἄδηλος veram esfe lectionem. Et certe ἄδηλος fequentibus aptius eft.

P. 98. τό, τε ἦθος εὐθὺς] Prodigiofam narrat Porphyrius vit. Plot. c. XI. Plotini fagacitatem: περιῆν δὲ αὐτῷ τοσαύτη περιουσία ἠθῶν κατανοήσεως, ὡς κατενόει τὰ ἀνθρώπινα ἤθη, καὶ τὰ κλεπτόμενα ηὕρισκε, καὶ ποῖός τις ἕκαστος τῶν συνόντων ἀποβήσεται προὔλεγεν.

P. 98. καὶ συνεῖχεν αὐτοῦ — ῥέποντα] defunt in Neapol. 1. Pro συνεῖχεν, malim συνῆκεν.

P. 98. τοσοῦτος ἦν — τὴν πρὸς ἅπαντας ἐξομοίωσιν, ὥστε ὁ μὲν πολύπους λῆρος ἠλέγχετο] Editiones: τὴν εἰς ἑκάτερον ἐξομ. ὥστε ὁ μὲν λῆρος ἦν αὐτῷ. Quam dedi lectionem inveni in Valefii codice,

eamque iam expofuerat in Emend. III. 19. Locus non aliter fcriptus est in Neapol. 1., nifi quod ἅπαντα habeat pro ἅπαντας. — Polypodis notum miraculum: confer notas ad Lucian. D. Mar. IV., Wyttenbachium ad Plut. t. 1. p. 659. — λῆρος hoc modo pofitum illuftrant Wyttenbachius ad Phaedon. p. 180. et Jacobfius ad Athen. p. 331. Plato Theaet. §. 85. οὐ λῆροί εἰσι: cum nota Heindorfii. Xenarchus Athen. VI. 6. οἱ μὲν ποιηταὶ λῆρός εἰσιν. Lucianus D. M. XX. §. 2. κόνις πάντα καὶ λῆρος πολύς. Prometh. §. 6. Tim. §. 1. ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε: ubi Scholiaftes: ἀντὶ τοῦ οὐδέν. Idem ad Alex. §. 1. λῆρον ἀποφήνας τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ σπούδασμα.

P. 98. τῶν δὲ συγγιγνομένων ἕκαστος ἄλλον ἑαυτὸν ὁρᾷν] Haec est lectio Valefiani, quam et reperi in Neapolit. 1. Edebatur: τῶν δὲ συνιόντων ἑκ. ἄλλον ὁρᾷν ἑαυτόν.

P. 98. ἔφασκον γοῦν . . . πίνακά τινα καὶ ἐκμαγεῖον] Neapol. primus οὖν. — Anna Comn. I. p. 34. D. ὅλως γὰρ οὗτος τοῦ πατρὸς ἀποσφράγισμα ἦν καὶ τῆς ἐκείνου φύσεως ἐμφύλιον ἐκμαγεῖον. Noftri locum vocemque ἐκμαγεῖον illuftrat Petavius ad Them. p. 501.

P. 98. ὅτῳ μᾶλλον] Sic Valefianus, quod fcripfi pro ᾧ μ. Et ὅτῳ habet Neapolit. primus. — Mox Valefianus dedit καὶ ante ἐπί. Neapolit. primus κἀπί. — Πᾶς τις, quod fequitur, illuftravi p. 127.

127. Anonymus in Allatii Excerptis Var. p. 333. ὁ Ποσειδῶν τὸν ταῦρον ἠγρίωσε καὶ παντί τῳ τὸ ζῶον ἀπρόσιτον ἦν. Non delendum τῳ, ut putabat olim Bastius, cujus notulas in hunc librum habeo, sed quem mentem mutasse credo, cum ad Gregorium commentaretur p. 8.

P. 98. ἀλλοπρόσαλλον] B ἄλλο πρὸς ἄλλον, et sic Plantinus. Secutus sum Commelinum.

P. 98. γάμου δὲ καὶ οὗτος ἠμέλησε — γυνῆ τις συνῆν] Confer Fabricium et Harlesium Bibl. Gr. t. 6. p. 753. — Ipse Libanius T. 1. p. 40. οἷόν τι καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἐποίησα τὸν ἐπὶ δεῖπνόν τε ἅμα καὶ αὐτὴν τὴν θυγατέρα καλοῦντα, μόνην ἐν μεγάλοις αὐτῷ τρεφομένην χρήμασι, τὴν μὲν γνώμην ἐπαινέσας, κελεύσας δὲ ζητεῖν νύμφιον, ὡς ἔμοιγε οὔσης ἀντὶ γυναικὸς τῆς τέχνης. Et in prima juventute, cum adhuc Antiochiae degeret, patres ipsi filias obtulerunt, πλήθει προικὸς ἕτερος ἕτερον παριόντες, ἀλλ', inquit p. 11., ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.

P. 98. ὁ δὲ λόγος — ἀσθενὴς καὶ τεθνηκὼς καὶ ἄπνους] Aristaenetus I. 22. φθέγγεται ταπεινόν τε καὶ σκυθρωπὸν καὶ τεθνηκὸς ἀθυμίᾳ: sic emendavit Reiskius pravum τεχνηκῶς, quod jam Mercerus mutaverat in τεθνηκὼς, hancque emendationem Wyttenbachio Epist. p. 52. probavit, qui aptissime indicavit fontem Aeschineum ex Oratione περὶ παραπρ. p. 451. C. φθέγγεται τὸ θηρίον τοῦτο προοίμιον σκοτεινόν τε καὶ τεθνηκὸς δειλίᾳ. Lennepius, vir

eruditisſimus, qui et ipſe τεθνηκὸς invenerat, locumque Aeſchinis mihi per literas ſignificaverat Ariſtaenetum fuisſe imitatum, aliam notavit ex Dione Casſio XL. 54. imitationem. Sic enim Dio de Cicerone: βραχὺ δέ τι καὶ τεθνηκὸς χαλεπῶς φθεγξάμενος. Conferri debet Libanius t. 4. p. 632. οὐχ ὁρᾶτε ὡς ἀσθενὲς φθέγγομαι καὶ ἀποχωλός;

P. 98. μὴ τετυχηκέναι διδασκάλου] Neapolitanus 1. μὴ τετεχνηκὼς διδ. Librarius voluit ſcribere μὴ τετυχηκὼς, quod recepisſem, ſi tunc has habuisſem variantes lectiones, cum textus typis deſcribebatur.

P. 98. χάριτός γε αὐτῷ καὶ κωμικῆς βωμολοχίας καταπέπλησαι] Neapolitanus 1. αὐτῆς, 3. αὐτῶν. Valeſianus ἀναπέπλασαι. Neap. 1. ἀναπέπλησαι. 3. καταπέπληται. De βωμολοχίᾳ vide Timaeum et notam Ruhnkenii.

P. 98. περιτρέχει πανταχοῦ] Valeſianus et Neapolitanus 1. πανταχόσε. Erneſtius Noſtri verba admovit ad haec Callimachi H. Del. 28. πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαί. — Mox pro διακονουμένη, Neapol. 3. διακονομουμένην. Idem ſtatim Συροφοίνικες. Valeſianus omittit τὴν ante κοινήν.

P. 99. οἱ μὲν οὖν Ἀττικοὶ μυκτῆρα καὶ ἀσεϊσμὸν] Neapolitanus 3. συτικοὶ pro Ἀττικοί. Valeſiani codicis ἀσεϊσμὸν recepi loco editi ἀλισμόν. Neapolitanus 1. ἀσεϊγμόν: 2. ἀλισμόν. Et Valeſius Emend. III. 19. ἀσεϊσμὸν e codice ſuo ſcribere jusſit,

quam

quam scripturam amplexus est Ruhnkenius, de ἀστεϊσμῷ conferendus, ad haec Longini §. 34. ἄφατοι δὲ περὶ αὐτόν εἰσιν ἀστεϊσμοὶ, μυκτὴρ πολιτικώτατος. Philostratus V. S. I. 25. §. 9. ἀναγράψω καὶ τοὺς ἀστεϊσμοὺς τοῦ Πολέμωνος. De μυκτῆρι videndi Ruhnkenius ibidem Toupiusque, collatis interpretibus ad Lucianum Prom. §. 1. Jacobsio Anth. t. 12. p. 171. et Elsnero Obss. t. 2. p. 199.

P. 99. εἰλκυσμένος καὶ τοῦ κατὰ θύραν τερπνοῦ καὶ γοητεύοντος τὴν ἀκοὴν γενόμενος] Neapolitanus 2. εἰλκοσμένος, καὶ τοῦ κὰ θύραν τερπνοῦν. Reinesius proponit θήραν pro θύραν. Nihil mutandum censeo. Τὸ κατὰ θύραν τερπνὸν voluptas est, quae circa sensus ludit nec intus intrat, animum tactura. De γοητεύειν vide p. 177. Γενόμενος, quod pro γινόμενος scripsi e Valesiano, inveni et in Neapolitano 1. Γίνεσθαί τινος jam habuimus p. 17, ubi vide notam p. 194. Confer Abreschium ad Aesch. t. 2. p. 105.

P. 99. παιδείας δὲ] Addidi δὲ ex Valesiano, legiturque in Neapol. 1.

P. 99. λέξεσι κατεγλωττισμέναις] Reinesius V. L. III. p. 428. haec a Philostrato V. A. I. 17. mutuatum esse Eunapium monuit, et melius quam Junius vertit. Sic autem Philostratus: λόγων δὲ ἰδέαν ἐπήσκησεν οὐ διθυραμβώδη καὶ φλεγμαίνουσαν ποιητικοῖς ὀνόμασιν, οὐδ᾽ αὖ κατεγλωττισμένην καὶ ὑπεραττικίζουσαν. Ibi Olearius Nostri verba adducens,

cens, recte quoque intellexit, nempe de sermone γλώσσαις referto, κατὰ γλῶτταν γραφομένῳ. Confer Solanum ad Lucianum Lexiph. §. 25. Witterum ad Thomam p. 41. et Bastium ad Gregor. p. 906. Casaubonus ad Athenaeum t. 1. p. 375: „Eunapius in Libanio vocat λέξεις καταγλωττισμένας, „quas alii *glossas*." Casaubonus editam lectionem καταγλωττισμένας non mutavit, sed Reinesius et Olearius Nostri locum allegantes, tacite scribunt κατεγλωττ. quod recepi, praeeunte etiam Valesiano libro, quocum Neapolitanus 1. consentit. Maittairius in opere de Dialectis edita voce καταγλωττ. usus est, hanc formam probam esse putans.

P. 99. Εὐπόλιδος δένδρα Λαισποδίαν καὶ Δαμασίαν] Editi Δεσποσίαν. Neapolitanus 3. καὶ δασίαν. Scripsi Λαισποδιαν, vel scribere volui (nam operae dederunt Λαισποσίαν), ex jussu Valesii Em. III. 18. quem vide omnino, collata in Addendis Burmanni nota. Et apte admovebitur Ruhnkenius Epist. p. 87, quem Wagnerus indicavit. Bernardus ad Nonn. t. 1. p. 182. hoc loco usus est, sed corrupto. — Velim deinceps legere οὐκ ἂν παρῆκε, καὶ εἰ τὰ ὀνόμ. Vltima in παρῆκε sequens καὶ potuit absorbere.

P. 99. οὗτος λέξιν] Valesianus et Neapol. 1. οὕτω. — Mox pro ὑπ' ἀρχαιότητος, Valesianus ὑφ' ἁπλότητος. Neapol. 1. ἐφ' ἁπλότητος.

P. 99. διακαθήρας] Wagnerus indicat Ruhnkenium

nium et Toupium ad Longin. §. 10. — Mox τε ante ἤγε B. et Neapolitanus 3. omittunt.

P. 99. νεοπλούτῳ — ἀπεξεσμένῃ] Neapol. 3. ἐπεξ. Reinesius V. L. III. p. 429. legendum esse ait νεοπλύτῳ. — Modo pro ἅβρας codex Valesii εὔβοας. Neapolitanus 3. ἄκρας.

P. 99. ὁ θειότατος Ἰουλιανὸς] Neapolitanus 1. ὁ βασιλεὺς Ἰουλ: noluit librarius tam insigni laude ornare Julianum *apostatam*. — Mox idem ante λόγοις, omittit τοῖς, quod nec habet Valesianus.

P. 99. ἀναλεγόμενος] Vide supra p. 145. et adde Jacobsium ad Callim. Epigr. 60. — Mox pro πρὸς τέρψιν, Valesianus et Neapolit. 1. εἰς τ.

P. 100. ἔπαρχον μέχρι προσηγορίας] Codex Valesii ὕπαρχον. Valesius ad Amm. p. 71. de hac honoraria praefectura videndus est.

P. 100. καὶ τοῦτό γε] Γε, quo caret Plantiniana, non habent B, Valesianus et Neapolit. 1. 2.

P. 100. ἀλλ' ἐτελεύτησε καὶ οὗτος] Valesianus Ἐτελεύτησε μέντοι οὗτος, et sic Neapol. 1. cum καὶ ante οὗτος. Infra p. 107. eadem, qua hic formula: ἀλλ' ἐτελεύτα.

P. 100. μακρότατον] „Nonagenarium vocat „Synesius de Insomn. Vide ibi Nicephori Sch. „p. 428." REINESIVS. — Ejus septuagesimus sextus annus e monumentis asseri potest.

P. 100. Τούτῳ δὲ ὁ ταῦτα — ἐπηρείᾳ τύχης συμβάντων] Haec addidi ex Valesiano, inveniuntur-

 que

que in Neapolitano primo. — Lucianus Pro lapsu init. χαλεπὸν μὲν ἄνθρωπον ὄντα δαίμονός τινος ἐπήρειαν διαφυγεῖν: Scholiastes ἐπήρ. βλαβήν. Himerius Or. XXIII. §. 6. ὑποπτεύων διὰ τὸ μέγεθος τῆς ἀρετῆς τὴν παρὰ τῆς τύχης ἐπήρειαν. Philostratus Ep. 22. ἀνοίᾳ μᾶλλον ἢ ἐπηρείᾳ δαίμονος γενόμενα. Codex 1696. Paris. δαιμόνων γινόμενα, et Vaticanus δαιμόνων. Libanius t. 4. p. 655. ἵνα μὴ πρὸς λύπῃ ζημίαν, ἵνα μὴ καὶ ταύτην δυστυχήσω τὴν ἐπήρειαν. Codex, 3017. πρὸς τῇ λύπῃ. p. 159. τὴν ἐπηρεάζειν βουλομένην τύχην νενίκηκα. Codex, νενικήκαμεν τύχην. Confer Wassium ad Thucyd. I. 26., Elsnerum Obss. t. 1. p. 30., Ruhnkenium ad Xenoph. p. 232. et Wyttenbachium ad Plut. t. 1. p. 860.

P. 100. ἦν συνανασχὼν] Plantinus, συνα ών. B συνα ών. Junius conjicit συνάγων. Canterus N. L. VIII. 17. proponit συνακμάζων, quod et in mentem venit Corayo; et sic primum Dorvillius scribere volebat ad Char. p. 579.; sed demum probavit Commelini συνανασχών, metaphora a sole ducta, atque hanc lectionem ait Barberinianum agnoscere videri. Statim iterum habebimus συνανασχὼν, pro quo B exhibet συνασχών.

P. 100. τόνου δὲ σοφιστικοῦ καὶ πνεύματος .... γέμων] Confer Cresollium Th. Rh. IV. 8., et de γέμων Alberti Obss. p. 134.

P. 100. μετὰ κρότου] Vide notata p. 345. 370.

P. 100. πρὸς τὸν ἀρχαῖον — τρόπον] Wyttenbachius

chius conjicit τύπον, et non ſine veri ſpecie. P. 98. ἐπὶ τὸν ἀρχαῖον . . . διεγείρεται τύπον.

P. 100. βιβλίδιον . . . περὶ εὐφυΐας] Venetus βιβλίον. Vide notam p. 251. — Hic Libanii liber periisſe videtur. — Mox pro ἅπαν, B ἅπαντα.

P. 100. λεξείδια] Suidas vocem λεξείδιον nudam exhibet, auctore non nominato. Potuit Noſtrum reſpicere.

P. 101. παντὸς ἔμελε μέτρου] Huetius conjiciebat πάντως, non male.

P. 101. μήτε Φειδίᾳ] Locus non facilis. Huetius proponit περιλαβεῖν, et, probata Junii conjectura πόδα pro παῖδα, ſic vertit: „ neque ſemper „ curasſe Phidiam, ut vel digitus vel pes ad nor„ mam esſet exacte circumſcriptus." Valckenarius Junii πόδα ad marginem ſcripſerat, quod id probaret forſan. Et ſane prior haec pars loci non male procedit ex mente Huetii. Θεᾶς intelligetur de Minervae ſtatua; τυραννεῖν poteſt pendere ab ἀγνοῶν; τὸ μὲν pertinet ad εὐφωνίαν καὶ μέλος, et καὶ τὸ αἴτιον ponitur pro τὸ δὲ αἴτιον: ſaepe poſt μὲν non ſcribunt δέ. Hanc esſe credo loci rationem. Δάκτυλον et παῖδα primum revocabant in mentem quae narrant ſcriptores (vide Th. Canter. V. L. I. 24.) de Phidiae amaſio Pantarce, cujus nomen digito inſcripſerat vel Jovis Olympii vel Minervae. Sed me hac via non extricabam.

P. 101. Νυμφιδιανὸς — Μάξιμος — ἀδελφὸς — Κλαυδιανός] Confer p. 47. Venetus non habet ἀδελφός.

P. 101.

P. 101. γεγονὼς δὲ εἰς ῥητορικὴν] B καὶ γεγὼ Crediderim post ῥητορ. deesse ἄκρος.

P. 101. προαγῶσι] Editi προάγωσι.

P. 102. Ζήνων τε ὁ Κύπριος] Chapmannus in eruditis ad Vlpianum observationibus §. 4. hunc Zenonem eumdem esse putat ac Suidae Zenonem qui Κιτιεὺς fuit, ergo Cyprius, et rhetorica multa scripsit a lexicographo laudata; opinionemque suam inde tuetur, quod Eunapius Zenonem referat ἄμφω ἐξησκῆσθαι λέγειν τε καὶ ποιεῖν ἰατρικήν. Sed Eunapius dicere tantum voluit, Zenonem arte valuisse docendi scite et eleganter, non autem rhetorem fuisse et grammaticum. Suidas de Zenone suo ait dubitare se, num rhetor fuerit an philosophus; medicum fuisse non dicit. Et mirum sane videtur medicum nihil nisi grammatica scripsisse, et Eunapium de his literariis Zenonis sui laboribus omnino siluisse. Zenonem Suidae et Zenonem Eunapii, etsi conterraneos, diversos fuisse homines puto.

P. 102. ἐξήσκητο λέγειν τε καὶ ποιεῖν ἰατρικὴν] Julianus Ep. 45. ad Zenonem ἀρχίητρον, qui noster est Zeno: σὺ δὲ οὐκ ἰατρὸς ἁπλῶς, ἀλλὰ καὶ διδάσκαλος τοῖς βουλομένοις τῆς τέχνης· ὥςε σχεδὸν ὃ πρὸς τοὺς πολλοὺς εἰσιν οἱ ἰατροὶ, τοῦτο ἐκείνοις σύ. Medici, qui artem publicis scholis docebant, ἰατροσοφιςαὶ vocabantur, quod notavit legendus Valesius ad Socrat. VII. 13., diserte facta men-

mentione Magni, de quo ſtatim loquetur Eunapius; et Geſii, qui Stephano Byzantino, in Γέα, dicitur περιφανὴς τῶν ἰατρῶν σοφιςής. Legerem τῶν ἰατρικῶν non ἰατρῶν, ſubaudito λόγων. Socrates, loco citato: Ἀδαμάντιος ἰατρικῶν λόγων σοφιςής. Caeterum ex hac Juliani epiſtola diſcimus Zenonem Georgii cujusdam machinis Alexandria pulſum fuisſe et ab Imperatore in Alexandriam priſtinumque locum reſtitutum.

P. 102. τῶν δὲ ὀνομαςῶν] Verſio Junii: „ e diſcipulis ejus clari nominis fuere Magnus, Oribaſius et Ionicus." Haec nomina abſunt a Graecis exemplis.

P. 102. ἐκληρονόμησαν] Junii est conjectura pro ἐκληρονόμησεν. — Forte ἔργου τε.

P. 102. Μάγνος] „ Ejus meminit Marinus in vita Procli. Item: Magnus Emiſenus ſophiſta de urinis ſcripſit; eum ſequi ſe ſcribit Theophilus [de Vrinis prooem.]. Magni Emiſeni ſophiſtae tractatus de Vrinis dictante Philotheo [Cf. Guidot. ad Theophil. de Vrinis p. 141. 144.] in cod. reg. 1506 et 2216. ap. Labb. p. 538." REINESIVS. Marinum Magni meminisſe equidem non memini. Plutarchus Athenienſis Marino c. 12. ὁ μέγας dicitur; hinc forte Reineſii obſervatio pendet. Theophilus de Vrinis in prooemio Magnum ἰατροσοφιςὴν nominat, et cum viris doctis, quorum opinionem ſequi videtur Guidotius in

in notis ad Theophilum p. 153, eumdem fuisse crediderim ac Nostri Magnum, praesertim cum eum Theophilus dicat ἰατρὸν μὲν τῷ λόγῳ, ἄπειρον δὲ τῷ πράγματι, quae mire consentiunt cum istis Eunapianis: θεραπεύειν δὲ οὐκ ἐδόκει δυνατὸς εἶναι καθάπερ λέγειν. Forsitan et ad Magnum hunc referendum Lucillii Epigramma 124. εἰς Μάγνον ἰατροσοφιστήν, quod et voluit Fabricius Bibl. Gr. t. 4, p. 480.

Μάγνος ὅτ' εἰς ᾅδην κατέβη, τρομέων Ἀϊδωνεὺς
Εἶπεν· „ἀναστήσων ἤλυθε καὶ νέκυας".

Nam Chardo a Rochetta, vir eruditissimus, a quo egregia speratur Anthologiae Graecae recensio, me docuit hunc Lucillium ad alteram saeculi quarti partem pertinere, quae fuit et Magni Eunapiani aetas. Varios medicos nomine Magnos recenset Guidotius ad Theoph. p. 149.

P. 102. Ἀντιοχείας — Νίσιβιν] Theodoretus Hist. I. 7. Ἰάκωβος μὲν γὰρ ὁ Ἀντιοχείας τῆς Μυγδονίας· Σύροι αὐτὴν καὶ Ἀσσύριοι Νίσιβιν ὀνομάζουσιν. Vide Spanhemium ad Jul. Or. I. p. 189.

P. 102. τῇ περὶ τῶν σωμάτων τῶν προαιρετικῶν φύσει...] Non mihi liquet de corporibus hisce προαιρετικοῖς: vox est philosophica et Aristotelica, sed non ob id clarior. Junius vertit: „ nativa mo„ le Aristotelem provocare potuit ad disserendum „ de corporibus electivis et quibus ad arbitrium „ vires suppetunt." Et notat Eunapium innuere corpulentum fuisse Magnum, unde fortassis ipsi Ma-

Magni nomen: quod est Junii acumine omnino dignum. Vide num tibi magis placeat P. Petiti conjectura, legentis Misc. Obff. II. 7., καὶ τὸν Ἀρις., ἐς τὸ δύνασθαι περὶ τῶν σωμάτων καὶ τῶν προαιρετῶν λέγειν, τῇ φύσει συνεφελκ. vertentisque: „ cumque Aristotelem propriae naturae sive „ ingenio socium adjutoremque adjunxisset, ad „ hoc, ut posset de corporibus (*loqui*) et aliis „ quae sunt proposita medicis ad considerandum." Equidem nullus dubito quin Petitus verba, ἐς τὸ δύνασθαι λέγειν Ἀρις. συνεφελκυσάμενος, recte ceperit, sed quam facit reliquis medicinam non laudo.

P. 103. Φασὶν Ἀρχίδαμον — ἐκεῖνος — νενίκηκεν] Scripsi ἐκεῖνος pro edito ἐκεῖνα ex B, Veneto, et conjectura P. Petiti Misc. Obff. II. 7. qui et alia mutat, quod Plutarchus in Pericle c. 8. hoc dictum non Archidami, sed Thucydidis Milesii Archidamo respondentis esse retulerit: Ἀρχιδάμου, τοῦ Λακεδαιμονίων βασιλέως, πυνθανομένου πότερον αὐτὸς (Thucydides nempe ille Milesius, Periclis in administranda republica adversarius) ἢ Περικλῆς παλαίει βέλτιον· ὅταν, εἶπεν, ἐγὼ καταβάλω παλαίων, ἐκεῖνος, ἀντιλέγων ὡς οὐ πέπτωκε, νικᾷ, καὶ μεταπείθει τοὺς ὁρῶντας. Sed nihil mutaverim, nam Eunapius potuit memoria labi. Multo minus pro καταβάλλω cum Petito reposuerim καταβάλω, qui credit καταβάλλω esse indicativum, et ἂν omnino postulare conjunctivum καταβάλω. — Καταβάλ-

βάλλειν verbum est e palaestra sumptum. Diogenes Laert. VI. 62. ἀφυῆ παλαιστὴν θεασάμενος (Diogenes Cynicus) ἰατρεύοντα, ἔφη· τί τοῦτο; ἢ ἵνα τοὺς ποτέ σε νικήσαντας νῦν καταβάλῃς.

P. 103. χάριν ὡμολόγουν] Exempla adfert similia Alberti Obss. p. 88.

P. 103. διδασκαλεῖον] Fuit ergo ἰατροσοφιστής, quod jam monui p. 411.

P. 103. λαλεῖν] B et Venetus λαβεῖν. Schol. Platon. p. 137. τὸ ἁπλῶς λαλεῖν. Cod. 3017. λαβεῖν, eadem nec meliore permutatione.

P. 103. Ὀριβάσιον δὲ Πέργαμος] Suidas Sardianum Oribasium, non Pergamenum, fuisse refert: sed major habenda fides Eunapio, qui fuit Oribasii amicus. Eunapio libros Εὐπορίστων nuncupavit Oribasius. Reinesius notat Isidorum Pelus. ad Oribasium scripsisse I. Ep. 437. Tempora vix quadrare videntur.

P. 103. αὐτῷ συνετέλει] Scripsi αὐτῷ pro edito οὕτω, sed calidius; et lectorem moneo, ut οὕτω reponat. Malim quidem etiam nunc αὐτῷ, sed οὕτω defendi potest; nam dicet aliquis οὕτω et ὥσπερ sibi invicem respondere, nec perfracte velim negare.

P. 103. Ἐχατέρων] Scribendum forte ἐκ πατέρων, vel saltem subaudiendum.

P. 103. συμφέρεται καὶ τελεῖ] Is. Vossius: „συμφέρει τε καὶ τελλεῖ (sic) Canter. τελεῖ."

Op-

Optimum συμφέρει τι esse videtur.

P. 104. παλαίοντα τοῖς νοήμασιν, αὐτὸς καὶ ἐν τούτοις δὲ ἄριστος] Dorvillius ad Charit. p. 491. legit π. τοῖς νοσήμασιν αὐτον, καὶ . . . Sed παλ. νοήμασιν est optimum, et intelligendum de nimio Magni studio circa verba et voces, artemque scribendi. Scholiastes Philostr. Her. p. 332. dixit παλαίων λογισμοῖς: Palladius Hist. Laus. p. 16. πυκτεύουσα τῇ ἀκηδίᾳ καὶ τοῖς λογισμοῖς.

P. 104. αὐτὸς καὶ ἐν τούτοις ἄριστος ὤν] B sine καί. Distinctionem, quae erat post αὐτὸς posita, loco mutavi, ut αὐτὸς et ἄριστος jungerentur. Photius Cod. 219., de stylo Oribasii quid senserit, his verbis aperit: Φράσεως δὲ χαρακτῆρα λέγειν τοῦ λόγου, ἅμα τε ἄπορον καὶ περιττὸν εἶναι δοκεῖ· ἔκ γε γὰρ διαφόρων καὶ παντοδαπῶν αὐτῷ τὰ συντάγματα συνήθροισαι, καὶ ἰατρὸς ἀνὴρ οὐ τοῦ ἐν λόγῳ κάλλους καὶ τῆς σοφίας εὐθύνας ἄν τινι τῶν σωφρονούντων παράσχοι, ἀλλ' εἴ τι τῶν κατὰ τὴν ἰατρικὴν ἔργων οὐκ ὀρθῶς διῆλθεν οὐδ' ἐπεδείξατο.

P. 104. τὸν πάτριον ἐμ. θεὸν] „ Aesculapium, cujus Pergami ἰατρεῖον erat. Lucian. p. 737 D." HVETIVS. Luciani locus est Icar. 24. ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεσκήσατο, ἐν Περγάμῳ δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιός: ubi Solanus. Epithetum ipsum πάτριον illustrat Alberti Obss. p. 266.

P. 104. Ἰουλιανὸς — συνήρπασεν] Julianus in

Epist.

Epist. ad Athen. p. 277 C. narrat se, cum a Constantio Caesar esset creatus, vix potuisse quatuor servare et secum habere familiares, quorum εἷς ἰατρὸς, ὃς καὶ ὅτι φίλος ὢν ἐλελήθει, συναπεδήμησεν. Oribasium innuit. Συνήρπασεν ἐπὶ τῇ τέχνῃ: „ secum, ut medicum, in Gallico itinere abduxit." Oribasius, apud Photium Bibl. Cod. 217. in epistola ad Julianum testatur, se fuisse Caesari in Gallia comitem: τὰς προσταχθείσας ἐπιτομὰς παρὰ σῆς Θειότητος, Αὐτόκρατορ Ἰουλιανὲ, πρότερον, ἡνίκα διετρίβομεν ἐν Γαλατίᾳ τῇ πρὸς ἑσπέραν, εἰς τέλος ἤγαγον, καθὼς ἠβουλήθης. Quod addit Eunapius, Oribasium virtutibus βασιλέα τὸν Ἰουλιανὸν ἀποδεῖξαι nescio quo sensu intelligendum sit. Lectorem Eunapius remittit ad suam chronographiam, quae malo fato periit. Significare forte voluit, Oribasium, quibus excellebat, virtutes in Juliani pectus exemplo et monitis infudisse, ita ut vere regem illum efficeret. Verba graeca, quae sunt ambigua, de navata ab Oribasio opera in Juliani ad imperium evectione vix ausim intelligere, in historicorum silentio, et hac viri literati et medici conditione, quae a turbis civilibus et motu bellico fere est alienissima.

P. 104. κορυδαλλὶς — ἄνευ φθόνου] De hoc adagio vide Junium Ad. III. 54. Plutarchus de Vtilit. p. 91 E. ἐπεὶ δὲ πάσαισι κορυδαλλίσι χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι, κατὰ τὸν Σιμωνίδην, καὶ πᾶσα φύ-

σις

σις ἀνθρώπου φέρει φιλονεικίαν καὶ ζηλοτυπίαν καὶ φθόνον: ubi legenda Wyttenbachii nota eruditissima. „Conf. Valcken. ad Theocr. VII. 23." WAGNER.

P. 104. οἱ μετὰ Ἰουλ. βασιλ. τῆς τε οὐσίας ἀφείλοντο] B μὲν pro μετά. Reinesius legit τὰς pro τῆς: quae constructio esset usitatior. Sed et ἀφαιρεῖσθαί τινά τινος invenitur. Isidorus Pelus. I. Ep. 437. Ὀριβασίῳ ἰατρῷ: Ἰατρικὴ μὲν, κατὰ Δημόκριτον, σώματος νόσους ἀκέεται, σοφίη δὲ ψυχὴν παθέων ἀφαιρέεται. Vide alia apud Fischerum ad Well. t. 3. p. 435.

P. 104. ἐξέθηκαν — ὑπερέχοντας] corrige vitium typorum ὑπεροχέντας. Scripsi ἐξέθηκαν cum Huetio pro edito ἐξέθηκεν. B soloece ὄκνησε, ἔπραξεν, et barbare ἠσχύνθησε.

P. 104. ἐκείνους — βουλεύματος] Junius erravit de more. Huetius vertit: „ipsos suae voluntatis „arbitros facientes." id est, ipsis permittentes ut pro arbitrio et libitu agerent.

P. 104. οὐδὲ γραφομένης ἤθεσιν] Wyttenbachius conjicit: οὐδ᾽ ἐγγραφ. Equidem, si quid mutandum, malim: οὐ τόποις ὁριζομένης οὐδὲ γραφομένοις ἤθεσιν: „nec locis circumscriptae nec exaratis mo„rum legibus."

P. 104. στάσιμον καὶ μόνιμον] Confer p. 131.

P. 105. ὥσπερ τοὺς ἀριθμούς φασι] B φησι: quod nec malum est. Saepissime autorum allegatorum

 sen-

sententiae sic per φησὶ, autore non nominato, adferuntur. Et haec sententia de natura numerorum et mathematum immutabili ex aliquo scriptore forsitan est deprompta. Plutarchus de Consol. §. 34. καλούσης αὐτῆς (τῆς εἱμαρμένης), φησὶν, ἤδη πρὸς ἑαυτήν: ubi Wyttenbachius φησὶν, quod viros doctos offenderat, his verbis explicat: „ ut ait poeta „ ille, unde hoc sumptum est." Julianus Ep. 29. ὁ Συλοσῶν ἀνῆλθε, φησὶ, παρὰ (cod. 2755. πρὸς) τὸν Δαρεῖον: φησὶ nempe Herodotus III. 140. Longinus §. 2. γεννᾶται γὰρ, φησὶ, τὰ μεγαλοφυῆ: ubi vide Weiskium, notantem φησὶ sic saepe poni pro φησί τις. Julianus Ep. 21. ἐμαρτυρήθη, φησὶ, καὶ ἡ Πηνελόπη φίλανδρος. Synesius Ep 79. p. 227 D. οὐκ οἶδα ὑπὲρ τίνων ἐκτίνω τοσαύτας δίκας, καὶ εἴ τῳ, φησὶ, θεῶν ἐπίφθονοι πρότερον ἦμεν, ἀποχρώντως τετιμωρήμεθα. Ep. 101. p. 239 D. κόσμει, φησὶν, ἂν ἔλαχες Σπάρταν: de quo proverbio indicatis scriptoribus supra p. 341. adde Duportum Gnomol. p. 28. Johannes Chryf. de Educat. p. 55. Combefisianae: ἀνὴρ, φησὶν, ἐὰν κομᾷ, ἀτιμία αὐτῷ ἐστιν: verba sunt D. Pauli. Idem in Diodori laudatione p. 230. Bigotianae: οὐ γὰρ κατὰ δόξαν κρινεῖ, φησὶν: verba sunt Isaiae. Adde Reiskium ad Dion. Chrys. T. I. p. 212, Vptonum ad Epict. Max. c. 24., Warrenium ad Hierocl. p. 25, et Hasaeum, virum eruditissimum, in Notitiis Manuscriptorum t. 8. p. 355.

Nec

Nec aliter Latini. Phaedrus III. prol. 4. „ Verum, *inquit*, tanti non est ingenium tuum". Confer ibi notas Burmanni et Schwabii.

P. 105. *ἀπὸ τῆς τοῦ θανάτου πύλης*] Homerica locutio, quam pluribus illuſtravit Boden. ad haec Achillis Tat. V. 9. *οἱ δὲ ἐφείλκυσάν με ἐξ αὐτῶν τῶν τοῦ θανάτου πυλῶν.* Plinius H. N. VII. 44. „ *a limine ipſo mortis* revocatus." Vide et Albertium Elsnerumque obſſ. ad Matth. XVI. 18. In Muſeo Helvetico t. 1. integra exſtat Altmanni disſertatio de Mortis portis.

P. 105. *τὸ τῆς λεγομένης — πρόφασις*] Heliodorus II. 29. *δυσπραξία τῶν κατὰ τὴν οἰκίαν ἡ δή μοι καὶ εὐπραξίας αἰτία γέγονεν.*

P. 105. *τὸν ἀπὸ τῶν ἀρετῶν πλοῦτον*] Empedocles Porphyrii Vit. Pyth. p. 20.

Ὃς δὴ μήκιστον πραπίδων ἐκτήσατο πλοῦτον.

Julianus Ep. 1. *ἐπὶ τὸν τῆς ἐπιστήμης πλοῦτον ἰθύνεις.* Multa collegi ſimilia in Addendis Athenaei Schweighaeuſeriani t. 8. p. 466.

P. 105. *τῶν κατὰ πλοῦτον ἐπιφανῶν*] Editi *ἐπιφανῆ* quod mutare non dubitavi. Vel ſcribi oportuit *τὴν* pro *τῶν*.

P. 105. *εἰσί τε καὶ εἴησαν — ἐν ἀνθρώποις ἐστί τε καὶ εἴη*-] P. 120. *ἱκανὸς ἀνθρώποις ὁμιλεῖν ἐστὶ καὶ εἴη.* Hujus bene precantium formulae exempla nonnulla adduxit Valeſius Emend. III. 13. ubi Burmannus, quem et vide ad Lotichium II. 14.

37. e Latinis scriptoribus locos similes protulit. — Εἶναι pro *vivere* multi illustrarunt. Vide, si tanti esse putas, Wolfium, Nostri non immemorem, ad Liban. Epist. p. 11.; Albertium Obss. p. 11.; Palairetum Obss. p. 6.

P. 105. ταῦτα μὲν οὖν ἐςὶ] Plantinus εἰσί. Praestat ἐςί. Polemon p. 7. τὰ μὲν οὖν ἄλλα βέλη ταύτης οὐχ ἥπτοντο. cod. 3017. ἥπτετο, melius. Theophylactus Simoc. Ep. 70. οὐ γὰρ ἀθανάτους τὰς ἀλγηδόνας τὰ τῶν ἐρώτων βελη παρέχεται. Cod. 2991 A., qui τὰς non incommode tollit, exhibet παρέχοντας, male. Lege Porsonum ad Hecub. Add. 1149.

P. 106. ὀνομάτων — καὶ πραγμάτων] saepissime juncta leguntur ὄνομα καὶ πρᾶγμα. Plato Theaet. p. 177, D. Leg. I. p. 626. A. Mimas Galaei p. 709. Gregorius Naz. Or. III. ipso initio: Εἰρήνη φίλη, τὸ γλυκὺ καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα. et initio Orationis funebris in Caesarium: ὦ φίλοι καὶ ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, τὸ γλυκὺ καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα. Synesius Ep. 16 et 93. p. 231 D. de Regno p. 19 D. Calv. p. 80 C. p. 85 D. τίς οὖν ποτ' ἐςὶν ἥδε (ἡ παροιμία), καὶ τί βούλεται;

„ οὐδεὶς κομήτης ὅςις οὐ ....”

Τὸ δὲ ἀκροτελεύτιον αὐτὸς σὺ πρὸς τὴν ἠχὼ τοῦ μέτρου συνάρμοσον· οὐ γὰρ ἔγωγε φθέγξομαι τὸ δεινὸν ἐκεῖνο καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα. Minor fuit Scholiastae pudor, cujus haec sunt verba: οὕτως ἔχει πᾶσα ἡ παροιμία· „ οὐ-

„ οὐδεὶς κομήτης ὅςις οὐ βινητιᾷ."

Et ipse Synesius Ep. 104. p. 244 A. integrum versum ausus est scribere, sed cum variatione: τοῦ-τό γε πάντως οἶσθα τὸ

„ οὐδεὶς κομήτης ὅςις οὐ ψηνίζεται."

Confer Suidam in ψηνίζεται. Jamblichus vit. Pythag. §. 16. σεμνοτέροις, εἴπερ (lege ᾗπερ) εἰώθεσαν, ὀνόμασί τε καὶ πράγμασιν ἐχρήσαντο. Themistius Or. IX. p. 126 C. ὅτι τοῖς πράγμασι (cod. Vales. male γράμμασι: permutatione non rara. Cf. Wolfii Indicem Libanianum, et Bastium Comm. Palaeogr. p. 803.) φιλοσοφεῖ μᾶλλον ἢ τοῖς ὀνόμασι, ταύτῃ πάμπολυ διενήνοχεν· ὥσπερ καὶ ὁ τοῦ παντὸς οὐρανοῦ βασιλεὺς οὐχ ὅτι δοκιμώτατα φθέγγεται, προσκυνεῖται παρὰ τῶν ἄλλων, ἀλλ' ὅτι .... Pro ἄλλων lege omnino ἀνθρώπων cum codicibus duobus Valesii.

P. 106. οὔτε φαρμάκου — οὐδ' ἴσα] Editi οὐδὲ φ. Dorvillius ad Char. p. 641. e codice legit οὔτε φ. et probat οὔτε et οὐδὲ sibi apte opponi, nec majorem esse quaerendam similitudinem. Sedulus nimis fuit Reiskius οὔθ' pro οὐδ' opponens τῷ οὔτ' in Demosthenis Epitaphio p. 1391. — Vide notam supra p. 169.

P. 106. κρίσις] Dorvillius ibidem et Reinesius proponunt χρῆσις, Wyttenbachius κρᾶσις, et sic conjecit adnotator in C. Equidem mutationis caussam non video idoneam.

P. 106. τεχνικώτατοι] Hoc adjectivum de medicis peritis usurpatum illustrat Bernardus ad Nonn. t. I. p. 163.

P. 106. ἀλλὰ καὶ δῆσαι — οὐ σχίσαι τοῖς μέρεσιν] B σχέσαι. Cum de hoc loco ambigerem, consului Corayum, virum humanissimum, ὃς ἐξήσκηται κριτικήν τε ποιεῖν καὶ ἰατρικὴν, et tale ab eo responsum tuli, quod ipsius verbis exhibebo: „Votre „variante de σχέσαι pour σχίσαι me rappelle une „pareille variante de σχίσματα pour σχάσματα. „Voyez le Glossaire d'Erotien, edition de Franz „p. 344. Au reste il me paroit à peu près „certain qu'au lieu de σχίσαι, il faut lire σχά„σαι. C'est un terme de médecine qui expri„me les incisions qu'on fait sur la chair par „des instruments tranchants, tels que le scapel, „le bistouri, et la lancette; dans ce dernier cas, „on dit σχάσαι τὴν Φλέβα. Ce qui m'embar„rasse, c'est la négation. Je la regarde com„me une faute du copiste, qui avoit les yeux sur „la derniere syllabe de μόριον. Je suis porté à „croire que le texte étoit ainsi conçu: ... μόριον, „σχάσαι τε τοῖς μέρεσιν: ou bien, μόριον, καὶ σχά„σαι τοῖς μ. Ce n'est pas tout; il manque quel„que chose à ce τοῖς μέρεσιν, et ce doit être un „adverbe, σχάσαι τοῖς μέρεσιν οἰκείως; à moins de „supposer qu'Eunapius a employé τοῖς μέρεσιν au „lieu de κατὰ τὰ μέρη, ce qui indique assez l'idée

„d'ol-

„d'οἰκείως. C'est un des préceptes les plus im-
„portants de la chirurgie, de varier les incisions
„suivant la partie du corps qu'on doit opérer,
„pour éviter le danger qui pourroit résulter d'une
„incision faite ἀνοικείως τῷ μέρει. Il est à remar-
„quer qu'Hippocrate (*de Medico* vol. I. p.
„46—47.) procède de la même manière qu'Eu-
„napius, en commençant par les bandages (ἐπι-
„δέσεις ou ἐπιδέσματα), après lesquels vien-
„nent les préceptes sur les incisions: ἔςι δὲ
„ΟἸΚΕΙ'Η ἐπίδεσις τῆς ἰητρικῆς . . . πιέσαι ὅκου
„δεῖ, καὶ ΑΝΕΙΜΕ'ΝΩΣ ἐπιδῆσαι . . . Τὸ δ'αὐτὸ
„ἐπὶ τῶν ὀργάνων λέγοιμ' ἄν. Τοῖς δὲ μαχαιρίοις
„δέξιτι δεῖ (ce δεῖ doit être retranché, ou changé
„en δεῖν) χρῆσθαι καὶ πλατέσιν οὐκ ἐπὶ πάντων
„ὁμοίως παραγγέλλομεν. ΜΕ'ΡΗ γὰρ τινά ἐςι τοῦ
„σώματος, ἃ ἐν τάχει μὲν ἔχει τὴν ῥύμην τοῦ αἵμα-
„τος καὶ κατασχεῖν ἐςὶν οὐ ῥᾴδιον κτλ." Hacte-
nus vir egregius. Equidem pronus sum ad mu-
tationem negationis; nam aliter sensus probus
vix potest elici. Legerem ergo καὶ σχίσαι vel
σχάσαι. Hoc quidem est doctius et magis tech-
nicum: vide Foesium Oecon. Suidas: Σχάσαν-
„τα. τεμόντα. „Ἔλεγον σχάσαντα, ἐκ τῶν βρα-
„χιόνων τὰς φλέβας, λειποψυχήσαντα, ἀποθανεῖν."
Οὕτως Ἀππιανός. Sed et σχίσαι locum tenere pot-
est; nam sensus fere est idem, et Suidas, in Σχά-
σον, explicat σχάσαι per διασεῖσαι καὶ διασχίσαι.

τοῖς μέρεσιν pro κατὰ τὰ μέρη paulo durius est.

P. 106. τὸ πεπονθὸς μόριον] Sic loquitur Basilius in Scholiis ineditis ad Gregor. Naz. p. 87 β. cod. 573. μώλωψ ἐπισυνουλωθὲν τραῦμα· πληγὴ δὲ φλεγμαίνουσα, ἢ μήπω μὲν συνουλωθεῖσα, τοῦ δὲ πεπονθότος μορίου ἔτι φλεγομένου καὶ καταπιμπραμένου τῷ παρὰ τὴν φύσιν πυρί· λέπρα δὲ καὶ σπῖλος κατά τι πάθος ἐν σώματι γίνεται, σβεννυμένου τοῦ αἵματος καὶ λευκαινομένου· οὐδὲν γάρ ἐστιν ἕτερον σὰρξ ἢ πεπηγὸς αἷμα. Photius Bibl. Cod. 220. πάντων τῶν πεπονθότων μορίων τοῦ σώματος θεραπείας τινὰς ἀναγράφων.

P. 106. Ἔργα τε οὖν καὶ ὀνόματα] Vt πρᾶγμα καὶ ὄνομα, quae modo vidimus opposita, sic opponuntur ἔργον καὶ ὄνομα, ἔργον καὶ λόγος. Nihil exemplis frequentius. Heraclitus Epistola ad Hermodorum quadam, quam ineditam esse puto: καὶ τοῦτο τῆς ὑμετέρας ἀδικίας καὶ ἔργον καὶ ὄνομα. Sed quidni integram adfero epistolam? Illa ipsa est, e qua nonnulla fecit latina Politianus Miscell. 51. quae unde habuisset nescire se profitebatur Hemsterhusius ad Lucian. Tim. §. 22. Harlesius Bibl. Gr. T. 1. p. 685. credit Politianum totam epistolam latine vertisse, in hoc non satis accuratus. Sic autem legitur Epistola in codice Vaticano 1353, qui fuit olim Κωνσταντίνου τοῦ Λασκάρεως κτῆμα καὶ πόνος:

Ἡράκλειτος Ἑρμοδώρῳ.

Ἀχμ

"Ἄχρι τίνος, Ἑρμόδωρε, κακοὶ ἔσονται ἄνθρωποι, καὶ οὐκέτι εἷς ἕκαστος ἰδίᾳ, ἀλλὰ καὶ κοινῇ πόλεις ὅλαι; Ἐφέσιοί σε ἀνδρῶν ὄντα ἄριστον ἐλαύνουσιν· ἀντὶ τίνος; Ἢ ὅτι νόμους γράφεις τοῖς ἐλευθέροις ἰσοπολιτείας (1) καὶ τοῖς τούτων τέκνοις ἰσοτιμίας; Καί τοι γε ὃς (2) μὲν γνήσιος πολίτης, οὐ κριθεὶς ἀγαθὸς, γίνεται, ἀλλὰ γεννηθεὶς, ἀναγκάζεται, καὶ, οὐδ' ἣν ἀναγκασθῇ, πολλάκις κακὸς ἔμεινεν· οἱ δὲ δοκιμασθέντες ἀξιοῦνται τοῦ πολιτεύματος, μαρτυρησάντες βίῳ τὸ ἰσότιμον, πόσῳ κρείττους, οἱ δι' ἀρετὴν (3) ἐγγραφόμενοι; Λακεδαιμόνιοι δὲ μετ' ἄλλων καὶ τοῦτο ἀγαθοὶ, οὐ γράμμασιν ἀποδεικνύντες Σπαρτιάτας, ἀλλ' ἀγωγῇ (4)· κἂν ἐλθών τις Σκύθης, ἢ Τριβαλλὸς (5), ἢ Παφλαγὼν, ἢ μηδὲν ἔχων ὄνομα χώρας, ὑποστῇ τὴν Λυκαύργειον σκληραγωγίαν, Λάκων ἐστίν· ὥστε ἕκαστος τῶν πολιτευθέντων ἐν ἑαυτῇ

το

(1) Cod. 1760. in quo haec epistola legitur, habet ἰσοπολίτας: unde posset conjici legendum δούλους pro νόμους. Cod. Vatic. 1085 consentit in νομ. ἰσοπολιτείας.

(2) Codd. ὁ. Sed legendum duxi ὃς: ut et mox οἱ δὲ δοκιμ. pro ὁ δὲ δ. Cod. 1085. εἰ δὲ δοκ.

(3) Cod. 1760. δι' ἀρετῆς.

(4) Lexicon in Cod. 1720. Ἀγωγή· τρόπος, ἀναστροφή.

(5) Cod. 1760. Τριβαλὸς: et mox χώρης.

φέρων τὴν πατρίδα ἔρχεται, πάσης δὲ πόλεως φυγαδεύει κακία, κἂν ἐν μέσαις ταῖς πύλαις τις οἰκῇ. Οὐδὲ Ἐφέσιον εἶναί τινα πείθομαι, εἰ μὴ ὡς κύνα Ἐφέσιον ἢ βοῦν· ἀνὴρ δὲ Ἐφέσιος, εἰ ἀγαθὸς, κόσμου πολίτης. Τοῦτο γὰρ κοινὸν πάντων ἐςὶ χωρίον, ἐν ᾧ νόμος ἐςὶν, οὐ γράμμα, ἀλλὰ θεὸς, καὶ ὁ παραβαίνων ἃ χρὴ, ἀσεβήσει, μᾶλλον δὲ, οὐδὲ παραβήσεται, εἰ παραβὰς οὐ λήσεται. Πολλαὶ δίκης Ἐριννύες, ἁμαρτημάτων φύλακες· Ἡσίοδος ἐψεύσατο τρεῖς μυριάδας εἰπὼν (6)· ὀλίγαι εἰσὶν, οὐκ ἀρκοῦσι κακίᾳ κόσμου· πολὺ ἐςὶ πονηρία. Ἐμοὶ δὲ πολῖται θεοί· θεοῖς ξυνοικῶ δι' ἀρετῆς (7)· οἶδα ἥλιον ὁπόσος ἐςὶ, πονηροὶ δὲ οὐδ' ὅτι εἰσίν (8). Ἢ αἰσχύνονται Ἐφέσιοι δούλους ἀγαθοὺς εἶναι; εἰκότως· αὐτοὶ γὰρ κακοὶ ἐλεύθεροι, οἳ οὐκ ἐλευθέροις πάθεσιν ἄγουσι. Παυσάσθωσαν· οἷοί εἰσι καὶ ἀγανακτήσουσι πάντας ἰσότητι ἀρετῆς. Τί δὲ οἴεσθε, ὦ ἄνθρωποι, εἰ θεὸς οὐ πεποιηκὼς κύνας, οὐδὲ πρόβατα δούλους, οὐδὲ ὄνους, οὐδ' ἵππους, οὐδὲ ὀρεῖς, ἀνθρώπους ἐποίησε;

Καὶ

(6) Consentiunt Codd. nisi quod 1760. habeat ψεύσατο. Nescio in quo Hesiodi superstite loco tres Erinnyium myriades inveniantur; sed potuit Sophista memoria lapsus respicere Theogoniae versum 252. ubi non de Furiis sed de Diis ultoribus τρισμυρίοις agitur.

(7) Cod. 1760. ξυνοικῶν.

(8) Cod. 1085. bis εἰσίν. — Mox ἴεσθε pro οἴεσθε. — Et οὐδὲ ἵππους.

Καὶ ὅτι κρείττονας ἐπώλησας δουλείᾳ, οὐκ αἰσχύνεσθε. καὶ τοῦτο τῆς ὑμετέρας ἀδικίας καὶ ἔργον καὶ ὄνειδος. Πόσῳ κρείσσονες Ἐφεσίων λύκοι καὶ λέοντες! Οὐκ (9) ἐξανδραποδίζονται ἀλλήλους, οὐδὲ ἐπρίατο ἀετὸς ἀετὸν οὐδὲ λέων λέοντα οἰνοχοεῖν (10), οὐδὲ ἐξέτεμε κύων κύνα, ὡς ὑμεῖς τὸν τῆς Θεοῦ Μεγάβυζον (11), φοβούμενοι τὴν παρθενίαν αὐτῆς, μὴ ἀνὴρ ἱερᾶται (12). Ἢ πῶς ἀσεβήσαντες εἰς φύσιν, εὐσε- [illegible] βεῖ-

(9) Οὐκ deest in 1353. Addidi e duobus aliis.

(10) Cod. 1353. οἰνοχοεῖ. Et sic invenerat in suo libro Politianus, cujus nunc adponam totum locum, quem fecit latinum: „Quanto Ephesiis meliores lupi „ atque leones! non se invicem mancipant, nec aquila „ aquilam emittat, nec leoni leo ministrat pocula. Sed „ neque canem canis exsecat, ut vos deae sacerdotem „ exsecuistis Megabysum, metu ne virgini vir consecretur. Et quo pacto impii adversus naturam, pii „ sitis adversus simulacrum? Principio enim id agitis, „ ut diis primus imprecetur sacerdos amissa virilitate. „ Quin deam quoque impudicitiae velut insimulatis, me- „ tuentes ne illi ministretur a viro." Cum οἰνοχοεῖ scribendum foret λέοντι. Recepi codicum aliorum οἰνοχοεῖν: nempe ἐπρίατο — ὡς οἰνοχοεῖν.

(11) Vide Hemsterhus. ad Lucian. Tim. §. 52. et Arnaldum in Memoriis Acad. Hum. Liter. et Inscr. t. 49. p. 213.

(12) Cod. 1760. παρθενίην. Legendum puto τῇ παρθενίᾳ.

βεῖτε εἰς ξόανα, ἵνα θεοῖς καταρᾶται· πρῶτον ὁ ἱερεὺς ἀφῃρημένος τὸν ἄνδρα; Κατέγνωτε καὶ τῆς θεοῦ ἀκρασίαν, εἰ φοβεῖσθε ὑπ' ἀνδρὸς αὐτὴν θεραπεύεσθαι. Μὴ συγκαθιζέτω μοι δοῦλος, μηδὲ συνδειπνείτω, Ἐφέσιοι λέγουσιν· ἐγὼ δὲ ἐρῶ (13) δικαιοτέραν φωνήν· συγκαθιζέτω μοι ἀγαθὸς καὶ συνδειπνείτω μοι, μᾶλλον δὲ προκαθιζέτω, προτιμηθήτω· οὐ γὰρ τύχῃ τὸ ἰσούμενον, ἀλλ' ἀρετῇ (14). Τί ὑμᾶς ἀδικεῖ Ἑρμόδωρος, Ἐφεσίους ὑπομιμνήσκων πάντας ἀνθρώπους εἶναι, καὶ μηδένα μεγαλαυχεῖν τύχῃ ὑπὲρ φύσιν; Μόνη πονηρία δουλαγωγεῖ, μόνη ἐλευθεροῖ ἀρετὴ (15), ἀνθρώπων δὲ οὐδείς. Κἂν ἐπιτάττητε ἄλλοις διὰ τύχην ἀγαθοῖς οὖσιν, αὐτοὶ δοῦλοι ἐστὲ δι' ἐπιθυμίαν, κελευόμενοι ὑπὸ τῶν ἑαυτῶν δεσποτῶν. Οὐ φοβεῖσθε δὲ, ὦ ἄνθρωποι, πόλεως ὀλιγανδρίαν; Τί οὖν ἔπηλυ εἰσάξετε πλῆθος, δέον τοὺς ἀφ' ὑμῶν (16) ἀχθέντας καὶ τραφέντας, καὶ ἀπειλαῖς καὶ κολάσεσι καὶ φόβοις ἀγαθοὺς γεγονότας; Ἔσονται κρείττους, Ἑρμόδωρε, οἱ πεισθησόμενοι τοῖς σοῖς νόμοις. Μὴ χαλέ-

(13) 1760. ἱερῶ.

(14) 1760. τύχῃ — ἀρετή. — Mox μηδενὸς pro μηδένα.

(15) Hic explicit cod. 1760; sed librarius finem epistolae alibi adposuit, nescio quo errore, et epistolae Hippocratis ad Thessalum adnexuit.

(16) 1085. ὑφ'.

λέπαινε. Μαντεύεται τὸ ἐμὸν ἦθος ὅπερ ἑκάστῳ δαίμων, καὶ πεισθήσονται, ὧν ἔςαι· καὶ τὸ σύμπαν κράτος μιμησαμένων φύσιν. Σῶμα δὲ (17) δοῦλον ψυχῆς συμπολιτεύεται ψυχῇ, καὶ οὐ χαλεπαίνει νοῦς ἰδίοις συνοικῶν ὑπηρέταις· καὶ γῆ, τὸ ἀτιμότατον ἐν κόσμῳ, οὐρανῷ συνάρχει, καὶ οὐκ ἀναίνεται οὐρανὸς ἐπίκαιρα ἐδάφη· οὐδὲ καρδία σπλάγχνα, τὸ ἱερώτατον χρῆμα τὰ φαυλότατα ἐν σώματι· ἀλλὰ θεὸς μὲν οὐκ ἐφθόνησεν ἐπίσης ἅπασιν ὀφθαλμοὺς ἅψαι, καὶ ἀκοὰς ἀναπετάσαι, καὶ γεῦσιν, καὶ ὄσφρησιν, καὶ μνήμην, καὶ ἐλπίδα, καὶ ἡλίου φῶς οὐκ ἀπέκλεισε δούλων, πάντας ἀνθρώπους κόσμου καταλέξας πολίτας. Ἐφέσιοι δὲ τὴν ἑαυτῶν πόλιν ὑπερκόσμιον οἴονται, μηδέποτε τῶν κοινῶν ἀξιοῦντες. Ὁρᾶτε μὴ ἀσεβεῖτε, θεῷ ἀντιπολιτευόμενοι. Ἀεὶ βούλεσθε μισεῖσθαι ὑπὸ δούλων, καὶ ἐν ᾧ ὑπηρέτουν πρότερον, καὶ ἐν ᾧ ἀτιμοῦνται ὕςερον; Τί οὖν αὐτοὺς ἐλευθεροῦτε, εἰ μὴ ἀξίους ἐνομίζετε; Ἢ ὅτι πάθεσιν ὑμῶν ὑπήκουσαν; Ἐκείνοις οὖν χαλεπαίνετε, οἳ διὰ τύχην (18) ἐλειτούργουν, ἀλλ' οὐχ ἑαυτοῖς, οἳ διὰ κακίαν ἐπάσχετε; Οἰκτροὶ ἦσαν τὰ κακὰ φόβῳ ἀνεχόμενοι, κατάρατοι δ' ὑμεῖς ἐπιτάττοντες τὰ χείρω· καὶ τότε πικροτέροις ἐδουλεύετε δεσπόταις, καὶ νῦν ἔτι δουλεύετε φοβούμενοι ὧν ἤρξατε. Τί οὖν

(17) 1085. δὲ obtulit quo 1353, caret.
(18) 1085. διὰ τὴν τ.

σὺν βούλεσθε; τῆς πόλεως ἀθρόοι πάντες ἐξέλθωσι, καὶ ἐξελθόντες ἰδίαν πόλιν κτίσωσι, καταρώμενοι ὑμῖν, καὶ παισὶ παίδων ἀνεπιβασίαν ψηφισάμενοι; Πολεμίους ἑαυτοῖς τρέφετε, Ἐφέσιοι, καὶ τοῖς μέλλουσι παισὶ πρὸς τοὺς μέλλοντας ἐξ ἐκείνων. Ὄψονται, Ἑρμόδωρε, Ἐφέσιοι τὰ ἑαυτῶν (19)· σὺ δὲ χαῖρε ἀγαθὸς ὤν.

P. 106. ὥσπερ ὀνόματα κρυπτόμενα μέχρι τῆς γραφῆς] Sensum, a quo Junius procul erravit, esse puto: „ ut verba latentia scriptura tenus;" id est: „ latentia omnino, nisi quod scripturae „ lineamentis tantum pingerentur."

P. 107. καὶ σώζειν] Conjunctionem addidi, quae necessaria videbatur, Corayumque mecum facientem reperi.

P. 107. ἐπὶ δύο παισὶν ἀξίοις λόγου τε καὶ μνήμης] De ἐπὶ supra p. 395. B λόγου γε. Sed hic τε praestat, non item in Luciani ad Nigrinum epistola: μόνην σοι δηλῶσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω. Malim legere e cod. 2600. ὅπως γε.

P. 107. Θέων] Videtur fuisse medicus, nec cogitandum, cum Reinesio, de Theone poeta, ex Ausonii epistolis notissimo.

P. 107.

(19) Yriarte, qui in Catalogo Matritensi p. 76. hujus epistolae prima et ultima adtulit verba, scribit τὰ ἑαυτοῦ, errore, puto, calami.

P. 107. ἀλλ' οὐδὲν γε] C ἀλλ' οὐδὲν τε γε. Librarius reperta variante lectione τε, quae particula ubivis cum γε permutatur, et γε et τε recepit, ne quid periret.

P. 107. ἐπαίδευεν] B ἐπαίδευσεν, permutatione horum temporum frequentisſima, et de qua monui ad Phil. Her. p. 530., alia daturus ad Marini Proclum.

P. 107. οὐ διαφθεροῦμεν] Editi διαφεροῦμεν. Venetus veram obtulit lectionem, quam fuerant conjectura adſecuti Dorvillius ad Char. p. 597. et Corayus. De hac permutatione vide notam p. 361.

P. 108. Ἰννοκέντιος] Ammianus XIX. 11. *Innocentium quemdam agrimenſorem* nominat: ubi vide Valeſium.

P. 108. κατάληψιν] Venetus λῆψιν.

P. 108. χανδὸν .... ἐνεφορεῖτο] Sic ex C et Junio ſcripſi pro χανδών. Confer notam p. 293. Themiſtius Or. II. extr. ῥῶκουν δεοίμην (Codex Valeſ. ἂν) εὔχεσθαι ἔτι .... ξυνδραμεῖν τε (Cod. ποτε pro τε) βασιλείᾳ φιλοσοφίαν καὶ ξυμπορευθῆναι .... ἀλλ' ἔνεστιν (cod. ἔνεστι καὶ) ἀπολαύειν καὶ ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀνεμπλήστου θεάματος. Pro ἀνεμπλήστου, codex ἀνελπίστου, quod malim.

P. 108. σοφίας οὐ τυχούσης] Plantinus σοφίας τυχούσης. In Commeliniana nullum lacunae ſignum. Junius propoſuit σ. οὐ τῆς τυχ. Parui

Al-

Albertio Obſſ. p. 29. legere jubenti σ. οὐ τυχὶ — Mox pro ἀπαγορεύων, C ἀπαγορεῦον.

P. 108. ἀτρύτου] Hanc vocem illuſtrat Wyttenbachius ad Plutarch. T. I. p. 761.

P. 108. ἀδαμαντίνου] Lexicon in Codice 1720. Ἀδαμάντινα· στεῤῥά. De ἀδαμάντινος fuſe egi ad Phil. Her. p. 405. Adde Spanhemium ad Jul. Caeſ. p. 202., Schwebelium ad Onoſ. p. 124., Hoepfnerum ad Cyclop. 592., Jacobſium ad Anthol. t. 9. p. 421. t. 10. p. 65. Polemon p. 7. εἰς ἄνδρας ἐπλεύσαμεν ἀδαμαντίνους: Codex 3017. ἐπ' ἄνδρ. Idem p. 9. πολλὰ μὲν βελῶν καὶ κοντῶν καὶ ξιφῶν καὶ παντοδαπῶν βλημάτων ὑπεδέξατο, πάσας δὲ αὐτῶν ὑπέμεινε προσβολὰς, ὥσπερ ἐξ ἀδάμαντος ὢν πύργος. Codex: πολλὰ .... ξιφῶν παντοδαπῶν βλήματα. Recte quidem βλήματα, ſed deesſe puto nomen cum καὶ παντοδαπῶν nectendum.

P. 108. ὑπουργεῖν] B ὑποφέρειν.

P. 108. καὶ πᾶν εἶδος ἀναλεγόμενος] B ſine καί.

P. 109. τὰ μὲν εἰπεῖν, τὰ δὲ σιωπῆσαι δυνάμενος] „Imitatio Euripidei: Λέγειν θ' ὅπου χρὴ, καὶ σιγᾶν ὅπου καλόν." WYTTENB.

P. 109. εἴπου βιασθείη] Editi, βαθείη. Junius conjecit βαθύνῃ; Huetius ἀρθείη, ἢ ἄλλο τι. Secutus ſum facilem Wyttenbachii conjecturam, ad quam accedit C, in quo βασθείη. Plutarchus Nic. 26. εἴποτε βιασθείη τοῦτο ποιῆσαι.

P. 109.

P. 109. τοῖς πρώτοις θεωμένοις] Dativus est abſolute poſitus, quod Graecis non eſt inſolens. Plutarchus Coriol. c. 12. παυσαμένῳ δὲ τῷ πολέμῳ, cum variante lectione: παυσαμένου δὲ τοῦ πολέμου. Idem de Superſt. §. 18. σκόπει τὸν ἄθεον, γελῶντα μὲν μανικὸν καὶ σαρδώνιον γέλωτα, τούτοις ποιουμένοις. Porphyrius de Abſtin. I. 2. καὶ γάρ μοι κατ' ἐμαυτὸν λογιζομένῳ, ... φήσαιμι. Themiſtius Or. XXI. p. 244 C. ὥστε καὶ, πάνυ βουλομένοις αὐτοῖς, ἐγγράφειν μὴ δύνασθαι τὰ παιδεύματα. Vide quae notavi de hac locutione ſupra p. 217.

P. 109. θεωμένοις] Verbum θεᾶσθαι ſenſu passivo non puri helleniſmi eſſe videtur. Scholiaſtes Philoſtrati Her. p. 360. ἐπὶ τοῦ θεαθέντος. Nicephorus Schol. ad Syneſ. p. 374 D. τὰ τῶν θεαθέντων εἴδωλα. Apollonius Tyaneus Ep. 49. πέπεισμαι δι' ἐπιθυμίας εἶναί σοι θεάσασθαί με καὶ ὑπ' ἐμοῦ θεαθῆναι. Vide notam ad Philoſtr. Her. p. 421.

P. 110. εἶτα τυχὼν μὲν ἐνίκα] Editi τυχόν: Junius propoſuit τυχὼν, quod praetuli.

P. 110. διαμαρτὼν — ἐφήρμοζεν] C διαμαρτὸν — ἐφήρμ.

P. 110. Θετταλικὴν — πειθανάγκην] De re vide p. 54. — Epiſtolam Juliani et miſſorum honoris cauſa militum comitatum, τὴν Θετταλικὴν vocat πειθανάγκην, qua de locutione Spanhemius et Wyt-

tenbachius ad Julianum Or. I. p. 31 D. veterum collegerunt loca. Adde Heynium ad Zosimum I. 21. p. 629., Gaulminum ad Psellum de Daemon. p. 125. Cum Thessali dolis et astu nimis quantum uterentur, Spanhemius putat, ex his illorum moribus originem duxisse proverbium, vel, quod sensisse videtur et Carpzovius in Specimine p. 28., ex arte magica, qua inprimis erant celebres. Nicetas Choniates in Andronico Comneno II. 12. A. dixit τὰς παλαιὰς πειθανάγκας ἀνακινάσσειν. Simplex πειθανάγκη legitur apud Ciceronem Epist. ad Attic. IX. 13. „ Ego autem non tam γοητείαν „ ejus timeo quam πειθανάγκην. Αἱ γὰρ τῶν τυ„ ράννων δεήσεις, inquit Πλάτων, οἶσθ' ὅτι μεμιγ„ μέναι ἀνάγκαις". Periphrasi usus est Dion Chrysostomus Or. XXX. p. 551. ὥσπερ δὲ θηρία ἔνδον κατακεκλεισμένα ἔχει, μετὰ βίας ὁμοῦ καὶ πειθοῦς τινὸς ἠναγκασμένα ἠρεμεῖν. Et Or. LII. p. 267. τὸ μὲν πλέον, ἄκων, τὰ δέ τι καὶ πειθοῖ ἀναγκαίᾳ. Conferendus Agathias sic in Praefatione p. 3. locutus: τῷ πείθοντι καταμιγνῦσα τὸ ἀναγκάζον. Aristaenetus I. 2. ἐγὼ δέ πως ἡδέως ἠναγκαζόμην. Vide H. Stephanum ad Thucydidem T. 1. Bip. p. 289., Jacobsium ad Anthologiam T. 6. p. 284.

P. 110. κοινωνῆσαι] scripsi pro κοινωνήσας Commelini, et κοινώσας Plantini.

P. 110. ἐπὶ τοῖς δρωμένοις] Forte δρωμένοις. Simi-

milem permutationem notavit Koenius ad Gregorium Dial. Att. §. 55.

P. 110. *ποτνιώμενος*] Vide p. 264.

P. 110. *ἐξηγεῖτο*] Recepi optimam hanc lectionem ex B pro edito *ἐξῄειτο*. Ἐξηγεῖσθαι proprium est de prodigiorum in sacris observatorum interpretatione. Vide Ruhnkenium ad Timaeum p. 110. — Pro *παρακλίνοντι*, forte legendum *παρακρίνοντι*, *perverse interpretanti*.

P. 110. *τὸ φανθὲν*] Vide notam p. 260. Lecapenus in Grammatica p. 78. discrimen statuit inter *φανεὶς* et *φανθεὶς*: de quo ipse consulendus. Noster utroque tempore utitur: vide p. 302. 117.

P. 110. *ἀρχέκακον ὁδὸν*] Confer p. 55. seqq.

P. 110. *ἔμεινε κατὰ χώραν*] De re vide p. 54. 55.; de verbis, p. 306.

P. 110. *ἤλγησεν*] Plantinus *ἤγησεν*. Commelinus et codices mei *ἤλγησεν*.

P. 110. *καί πού τι καί*] Hanc formulam restitui Nostro p. 31. Pindarus Ol. 1. 44. *Καί πού τι καὶ βροτῶν φρένας* . . . . quod Heynio jejunum videtur.

P. 110. *οὐ πρὸς αὐτὸν μόνον*] Vide p. 56.

P. 111. *πρὸς τὸ θεῖον*] C *π. τὸν θ.*

P. 111. Ὡς δὲ πολλάκις τοῦτο ἦν   ὁ μὲν *βασιλεὺς ἐπαίτης*] Plantinus, Ὡς δὲ π. τ. ἦν καὶ ὁ   ὁ μὲν β. ἐπ. Verba *καὶ ὁ* Commelinus, qui in codicibus suis non reperiebat, uncis

Ee 2   cir-

circumscripsit, et ego illa prorsus sustuli, cum nec in meis essent, nec in Veneto. Sed servare fuerat melius; nam insunt, quod postea didici, codici Neapolitano secundo: in tertio autem locus sic conceptus legitur, absque lacuna: *ὡς δὲ π. τ. ἦν ὁ μὲν β. ἐπ.* Wyttenbachius conjicit *ἐπείσθη* pro *ἐπαίτης*, et Corayus *ἀπέστη*, ingeniosissime uterque. Sed cum statim Julianus *ἐπὶ τὸν Περσικὸν συνήγετο πόλεμον*; ut ait Eunapius p. 57., legendum forte: *ὁ μὲν βασιλεὺς ἐπ' Ἀσίης*, deficiente verbo *ἠπείγετο*, vel alio simili. Wagnerus conjicit *ἐπαινέτης*, quod non multum placebit; sed a vero non longe recederet *ἐπῄνει*.

P. 111. *ἀρχιερωσύνην*] Confer p. 57.

P. 111. *κατὰ τὴν ἐξουσίαν*] Junius, *in munere*: recte. Eunapius dixit p. 60. Clearchum Asiae toti praefuisse *ὅση κατὰ τὴν ἐξουσίαν ἀφ' Ἑλλησπόντου — ἐπὶ Παμφυλίαν ἀφορίζεται.* Ibi Junius verba non difficilia *κατὰ τὴν ἐξουσίαν* non vertit. Sensum loci dabit Usserius de Asia Lydiana p. 51. sic Nostri verba interpretatus; nempe Clearchum „ factum fuisse praesidem universae illius Asiae, „ cujus *jurisdictio* ab Hellesponto, per Lydiam „ et Pisidiam usque Pamphyliam pertinebat." *Ἐξουσία* p. 114. *Potestas.*

P. 111. *τοὺς νεώς*] Plantinus *τ. νέους.* Corayus conjiciebat *ναούς.* Secutus sum Commelini et codicum lectionem.

P. 111.

P. 111. θέρμῶς καὶ περικαῶς] B περικακῶς, varietate pessima, sed neutiquam negligenda. Suidas: Περικαῶς· ἐρωτικῶς. „Περικαῶς τῆς γυναι-„κὸς ἔχων:" quod forte sumpsit e Nostri libris. Genitivus γυναικὸς pendet ab ἕνεκα quod subauditur. Grammaticus quidam in codice Vaticano 1322. p. 179: Ἔχω, τὸ κέκτημαι, καὶ τὸ ἐλαύνω [Hesychius: Ἔχον· εἶχον, ἤλαυνον, ἐφύλασσον.] ποιητικῶς, αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ἔχω, τὸ δύναμαι, ἀπαρεμφάτῳ, ὡς τό· οὐκ ἔχω λέγειν. Ἔχω, τὸ διάκειμαι, ἐπιῤῥήματι, ὡς τό· καλῶς ἔχω· ἐνίοτε δὲ καὶ γενικῇ προστίθεται, νοουμένου ἔξωθεν τοῦ ἕνεκα, οἷον· καλῶς ἔχω τοῦ σώματος· ἢ δοτικῇ, ὡς τό· ὁ δεῖνα ἐπιτηδείως μοι ἔχει· ἢ αἰτιατικῇ. Ἔχομαι δὲ, τὸ ἀντέχομαι, γενικῇ.

P. 111. λυπῶν] B λιπών.

P. 111. τὰ πρῶτα] forte legendum, τὰ πράγματα. Sed potuit Eunapius τὰ πρῶτα vocare τοὺς ἐν τέλει, magistratus nempe, et ipsos Caesares, qui inde a Juliano ab ethnicis Sacris fuerunt alieni.

P. 111. ἅπαντα συνέτρωντο] B συνεςέρων: voluit ne librarius scribere συνεςοροῦντο? C συνεςέρωντο.

P. 111. ὥσπερ ἐν κλύδωνι] Hanc metaphoram pluribus illustrat Albertius, Nostri non immemor, Observ. p. 370.

P. 111. κατά τινα ξύλον καὶ μίμησιν] Has vo-

ces saepius jungunt scriptores, ut et ζηλοῦν καὶ μιμεῖσθαι. ζηλωτὴς καὶ μιμητής. Exemplis, quae praebebit Bergeri diligentia ad D. Pauli Galatas p. 280. addam haec paucula. Longinus §. 13. ποιητῶν μίμησίς τε καὶ ζήλωσις. Isocrates ad Dem. §. 3. μιμητὴν δὲ καὶ ζηλωτὴν τῆς πατρῴας ἀρετῆς. Plutarchus Demosth. §. 6. ζηλῶν καὶ μιμούμενος. Palladius praef. Hist. Laus. Psellus Symeon. Laudat. §. 13. Synesius Epist. 5. p. 168 A. ζηλωταὶ γένεσθε τῆς εὐλογίας τῆς Μωσαϊκῆς: ubi Scholiastes: ζηλωταί] μιμηταί. Inde non mirum has voces nonnumquam permutatas inveniri. Libanius Epistola 382 (quae Κελυκίῳ in editione Wolfii, Τιτιανῷ in codice Parisino 3002 inscripta est), πῶς οὖν οὐ δεινὸν Κίμωνα μὲν τὰ ἐν ταῖς ἄπλοις ζηλῶσαι: Idem codex μιμεῖσθαι exhibet pro ζηλῶσαι. Caeterum etsi in his locis ζῆλος et μίμησις fere συνωνύμως ponantur, nonnihil tamen inest discriminis. Vide Corayum ad Isocratem p. 5.

P. 111. αὐτῷ γεγαμημένην] B οὕτω.

P. 111. ἁπλοῦν καὶ ἀφελὲς καὶ ἀδιήγητον ἐπεποίηντο] Plantinus et B non habent καὶ ante ἀδιηγ., et Plantinus, pro ἀφελὲς Commelini et codicum, exhibet ἀφὲς, quod Junius mutabat in ἀφυές. Corayus in ἀφελές. Dorvillius ad Charitonem p. 500. ἀφελὲς laudat, et e Plutarcho excitat, φύσει τὸν τρόπον ἁπλοῦς καὶ ἀφελής. Is. quoque Vossius legit ἀφελὲς, et adscripsit: „ Sedulitas,

ut

-, ut loquitur Gellius." — Verbi ἐπεκάθητο elegantiam illustravi p. 287.; et de voce ἀφροδίτη, quae sequitur, vide notam p. 229.

P. 112. ἡμέρως καὶ πρᾴως] Vide notam p. 231.

P. 112. μέχρι τῶν ἀλόγων] Subaudito ζώων, quod saepius exprimitur. Porphyrius V. Pyth. p. 15. loco simillimo: μέχρι καὶ τῶν ἀλόγων ζώων διϊκνεῖτο αὐτοῦ ἡ νουθέτησις. Incertus auctor vitae Pythag. p. 51. εἰ γὰρ τῷ κόσμῳ εἰσὶ θεοὶ, ἔστι καὶ ἄλογα ζῶα, ἔστι καὶ φυτά. — Idem mox: ἐν τοῖς ἀλόγοις. Plutarchus de Vtil. p. 91 C. ὀρθῶς ὁ Πυθαγόρας ἐν ἀλόγοις ζώοις ἐθίζειν ὠμότητος ἀπέχεσθαι. Ammonius in Αἶγες. Apollonius Tyaneus Ep. 44. οὕτως ὁ Ὁμηρικὸς Ὀδυσσεὺς, ὥς φασιν, οὔτε (malim οὐδὲ codicis 3047.) ἀθανασίαν ὑπὸ θεᾶς διδομένην Ἰθάκης προὐτίμησεν. ὁρῶ δ' ἔγωγε τὸν νόμον τόνδε (codex τοῦτον) καὶ διὰ τῶν ἀλόγων ζώων πεφοιτηκότα. Theophylactus Simocatta Ep. 7. τῶν ἀλόγων ὄντως ἀλογώτερόν σοι τὸ φρόνημα. Plene Ep. 13. ἐγὼ δὲ τοῦ Νικίου τεθαύμακα τῶν ἀλόγων ζώων ἔχοντος τὸν λογισμὸν ἀλογώτερον· ὑπάρχων γὰρ παῖς ἀνδρὸς σοφιστοῦ, τὰ πατρῷα ἐκλελάκτικας ἔθη: quod ultimum vocabulum, ἔθη, addidi e codice 2991 A. Videndum etiam, num pro σοφιστοῦ reponendum sit σοφοῦ, quod certe totius epistolae sensui esset aptius. Non raro permutari σοφὸς et σοφιστὴς supra notavi p. 202. Cf. Wyttenb. ad Plutarch. T. I. p. 653. Theophylac-

lactus rursus Quaest. p. 9. *ἔστιν αἴσθησις καὶ τοῖς ἀλόγοις ζώοις, Πολύκρατες, καθ' ἣν τῆς οἰκείας σωτηρίας ἀπειλήφασι τὴν διάγνωσιν.* Pro *οἰκείας* malim *ἰδίας* e codice 993., quia mox *οἰκείας* sequitur: *οἶδεν ἡ σηπία τῆς οἰκείας ἀχλύος τὸ σόφισμα, καί που θηραταῖς ἀορασίαν ἄγρας ἐνέθηκεν:* Codex 993. *ἀορασίαν πολλάκις ἐνέθ.* Scriberem, recepta utraque lectione: *ἀορ. ἄγρας πολλάκις ἐνέθ.* Lexicographus Coislinianus p. 481; *βίος, ἐπὶ ἀλόγων ζώων. Ξενοφῶν Ἀπομνημονεύμασιν.* Respexit Memorabilia III. 11, 6. *οἶσθα γὰρ ὡς ἐκεῖναι (αἱ φάλαγγες) θηρῶσι τὰ πρὸς τὸν βίον.* *Muta animalia* dixerunt Latini ad Graecorum imitationem. Juvenalis VIII. 55.

„ Dic mihi, Teucrorum proles, *animalia muta*
„ Quis generosa putet, nisi fortia?"

Quintilianus I. 22. „ sensum ipsum, qui communis dicitur, ubi discet, cum se a congressu qui „ non hominibus solum, sed *mutis* quoque *anima*„ *libus* naturalis est, segregarit"? Conf. Minucius Felix p. 355. Reiffius ad Artemidorum t. 2. p. 450. ait *ἄλογα muta* animalia, non *rationis expertia* significare, eo quod animalia non ratione careant. Sed in Theophylacti modo adlatis locis *ἄλογα* certe ponitur pro *ratione carentia.* Notabo insuper *ἄλογα* et *ἄλλα* permutari. Nicephorus ad Synesium p. 427 A. *καὶ γὰρ κἂν τοῖς ὕπνοις δοκοῦσιν ὁρᾶσθαι καὶ ἄλλα ζῶα πολλάκις ἀνθρώποις δια-*

διαλεγόμενα. Lege ἄλογα ζῶα cum codice 831. Vide Reiſſium ad Artemidorum II, 9. not. 9, Wyttenbachium ad Pſeudoplutarchum de fluv. c. 1.

P. 112. Δυσκίνητος δὲ ἦν, περὶ τὰς διαλ. καὶ φιλον· ἐν τοῖς μάλιςα τοὺς ἀνδρ.] Editi ἐπὶ τοῖς μάλιςα. Hemſterhuſius ad Lucianum Somn. §. 2, emendabat: δυσκ. δὲ ἦν περὶ τ. διαλέξεις, ταῖς φιλονεικίαις ἐν τοῖς μάλιςα . . . . Facilior et verior mihi viſa est loci emendatio, mutato tantummodo ἐπὶ in ἐν; quarum praepoſitionum confuſio ſolemnis est. Vim locutionis ἐν τοῖς μάλιςα egregie illuſtravit Hemſterhuſius ibidem. Porphyrius V. Plot. c. 7. τοῦτον ἀπεδέχετο ὁ Πλωτῖνος, καὶ ἐν τοῖς μάλιςα ἐπαινῶν διετέλει. Et mox: ἔσχε δὲ καὶ ἐμὲ Πορφύριον Τύριον ὄντα ἐν τοῖς μάλιςα ἑταῖρον. Huetius Noſtri verba ſic vertit: „ non facile ad disputationes et altercationes deſcendebat"; jungens, δυσκίνητος περὶ τὰς διαλ. quod equidem non probaverim, niſi pro τοῖς, cum Corayo, τούτοις legatur. Quae ratio loci emendandi mihi nunc, ſed ſerius, Hemſterhuſiana et mea, melior videtur. — Similis, ut videtur, fere fuit ſententia Priſci ſupra p. 65.

P. 112. διογκυλλομένου] Editi: διωγκυλωμένου. B διωκυλλομένου. Huetius: ἴσως, διωγκωμένου vel potius διογκυλουμένου. Scribere placuit διογκυλλομένου, quam lectionem Bastio probavi, quem vide Append. Epiſt. Crit. p. 18. Suidas: Ὀγκύλλε-

λεσθαι· ὑψαυχενεῖν καὶ ὄγκους περιβάλλεσθαι, σεμνύνεσθαι. Ὀγκυλλόμενος· ὑπερήφανος.

P. 112. τά τε λεγόμενα] Scripsi τε ex B pro γε.

P. 112. καθάπερ] Huetius proponit καίπερ.

P. 112. πάντα ἦν ἡσυχίας μεςά] Philostratus V. S. I. 8. p. 491. διαλεγομένου δὲ αὐτοῦ κατὰ τὴν Ῥώμην, μεςὰ ἦν σπουδῆς πάντα.

P. 112. ἔξω λόγου] Metaphora ducta a formula ἔξω βελῶν, de qua dixi ad Phil. Her. p. 607.

P. 113. διὰ τοῦ βάθους τῆς ψυχῆς οὐκ ἀφιγμένων] Wyttenbachius legendum proposuit, διὰ τοῦτο τοῦ β. τ. ψ. οὐκ ἐφιγμένων. Prior emendationis pars placet, altera non item: nam ἀφικνεῖσθαι cum genitivo strui posse credo. Confer quae notavi p. 243.

P. 113. κινήσεσιν] Venetus νικήσεσιν. Sed modo p. 112. εἰ δέ πού τις ἐγένετο κίνησις.

P. 113. ὑείων] Thomas damnat hanc vocem, et ὑεικὸν pro ὕειον dici vult. Vide quae adversus illum adtulit Oudendorpius. Hic describam quae notavit Philemon in Lexico inedito V. ὑικόν. — Ὑικὸν δέρμα τὸ τοῦ ὑὸς, ὅπερ ἐν χρήσει οὐχ εὕρηται, εἰ μὴ παρὰ Ἀξιονίκῳ, ἡμάρτηται δέ. Οὐδέποτε γὰρ λέξις σημαίνουσα μέρος σώματος ἔχει εἰς κὸν κτητικὸν, ἀλλὰ διὰ καθαροῦ τοῦ ον· οὐ γὰρ λέγομεν χοιρικὸν κρέας, ἀλλὰ χοίρειον, οὐδὲ ἀνθρωπικὸς ποὺς, ἀλλὰ ἀνθρώπειος. Οὕτως οὐ δεῖ λέγειν ὑικὸν, ἀλλὰ ὕειον δέρμα. Ἀποροῦσι δέ

τινες, λέγοντες διὰ τί Αἰάντειος υἱὸς λέγεται, Αἰάντειος δὲ ἀδελφὸς οὐ λέγεται· καὶ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν πρὸς μείζονας λαμβάνει ἡ σχέσις, καὶ πρὸς ἴσον καὶ πρὸς ἥττονα. πρὸς μείζονα μὲν, οἷον ὁ ἐμὸς δεσπότης, πρὸς ἴσον δὲ, οἷον ὁ ἐμὸς ἀδελφὸς, πρὸς ἥττονα δὲ, οἷον ὁ ἐμὸς δοῦλος. Ἐπὶ δὲ τῶν κτητικῶν ὀνομάτων οὐδὲν τοιοῦτον εὕρηται· ἀεὶ γὰρ πρὸς ἥττονα θέλει εἶναι ἡ σχέσις, καὶ οὔτε πρὸς μείζονα, οὔτε πρὸς ἴσον. Οὐδεὶς γὰρ λέγει Ἀριστάρχειος πατὴρ ἢ φίλος, Ἀριστάρχειος δὲ ἀγρὸς λέγεται. Τούτου χάριν, Αἰάντειος μὲν υἱὸς λέγεται, ἐπεὶ πρὸς ἥττονά ἐστιν ἡ σχέσις· Αἰάντειος δὲ ἀδελφὸς οὐ λέγεται. Πρὸς ἴσον γὰρ ἡ σχέσις ἐστίν.

P. 113. ἀπρίξ] Vide Scholiaſtem Platonis p. 19. et ſupra notam p. 298.

P. 113. ἐνενέκαπτο] Dorvillius ad Charitonem p. 469. de α omiſſo in nonnullis verbis agens: „Apud Eunapium p. 186. 1 [Plantinianae] ἐνεκάπτετο pro ἀνεκάμπτετο". Quae non ſunt diligenter ſcripta; nam Plantiniana non ἀνεκάπτετο, ſed ἐνενέκαπτο, ut reliquae, habet.

P. 113. ἀναστὰς δὲ ἀπὸ τῆς ἀσκήσεως] Editi, ὑπὸ τῆς ἀσκ. Huetius: „ forte exercitationis „causa". Malui ſcribere ἀπό: et huc ducit Juniana verſio, „ a ſtudio ſurgens". Dein vidi Corayum quoque malle ἀπό.

P. 114. δι' ἀλαζονείαν — ἢ τῦφον] Haec verba frequenter jungi docent exempla ad Longinum

§. 44.

§. 44. a Toupio collecta, qui Nostri non fuit oblitus.

P. 114. *οὐκ ἔλαττον ἠγάπα*] Junius deesse putat *ἢ παῖδα γνήσιον*, vel simile quid, cui contradicit Huetius. Nec ego aliquid deesse credo.

P. 114. *τῷ διαφέροντι*] Plantinus et B *τῷ φέροντι*.

P. 114. *τοὺς δὲ καὶ φιλοσόφους τῶν λόγων*] Similis structura in Heroïcis Philostrati p. 42. *οἱ θερμοὶ τῶν νυμφίων*. p. 96. *τοὺς ποιητικοὺς τῶν τρόπων*: ubi vide quae notavi p. 382 et 464. Philostratus Epist. 14. *οἱ ἐρωτικοὶ τῶν ποιητῶν*. V. Ap. I. 7. p. 9. *οἱ νέοι τῶν ἀετῶν*. Synesius de Regno p. 3 A. *ἐγχειρητέον τῷ καλλίστῳ τῶν λόγων*. Isocrates Dem. §. 3. *αἰσχρὸν γὰρ τοὺς μὲν γραφέας ἀπεικάζειν τὰ καλὰ τῶν ζώων, τοὺς δὲ παῖδας μὴ μιμεῖσθαι τοὺς σπουδαίους τῶν γονέων*. Libanius T. 4. p. 183, 7. 185, 8. Multus est de hac constructione Hemsterhusius ad Lucianum Tim. §. 8. D. M. X. § 9. Confer Heynium ad Tibullum III. IV. 3. Cum hoc hellenismo frequenter utantur Latini, miror nuperrimum Quintiliani editorem servasse vulgatam I. 4. lectionem, „Desint ne aliquae nobis necessariae literae"; codice praebente „*necessariae literarum*".

P. 114. *τὸ ἔργον ἦν πανήγυρις*] Anonymus Suidae in *Μακρῷ*, quem cum Kustero, et Hemsterhusio ad Lucianum Necyom. §. 4. Eunapium esse cre-

crediderim: ἐκπέμπεται δὲ ὁ Φῆστος τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη Ἕκτορα . . . χρυσὸν ἀποδείξων καὶ πανήγυριν. Libanius Ep. 382. λογισάμενος ἡλίκην ποιήσεις πανήγυριν καὶ γονεῦσι καὶ κηδεσταῖς.

P. 114. γενναῖος καὶ ἄλλως τὸ ἦθος] Wyttenbachius hujus loci confessus elegantiam credit tamen magis congruere, γενν. καὶ καλός. Corayus malit γενναῖος δὲ ἄλλως, quocum equidem facio.

P. 114. εὐδαίμονα καὶ μακάριον] Saepissime junguntur haec epitheta. Vide apud Plutarchum Nupt. mon. §. 20., Consol. §. 13. 27.; Lucianum Nigr. 1., de Sacrif. 2.; Dionem Chrys. Or. XX. p. 497. Julianus Or. I. p. 25 B. εὐτυχὲς καὶ εὔδαιμον. Themistius Or. XX. p. 240 B. ἀλλὰ σὺ μὲν ὄλβιός τε καὶ εὐδαίμων πρὸς ὀλβίους τε ἀνέδραμες καὶ εὐδαίμονας τοὺς καταπέμψαντας. Codex Valesianus: ἀλλά σοι μὲν μακάριός τε καὶ εὐδαίμων ὁ ἀγρὸς καὶ πρὸς . . . Opponitur μακάριος ὁ ἀγρὸς τῷ λειμῶνι τῆς Ἄτης, de quo statim loquitur orator.

P. 115. μαντείας] Describam quae in codice Parisino 1720. p. 73. inveni περὶ μαντειῶν γένους, et inedita esse puto. Ὅτι κληδὼν μέν ἐστιν ἡ διὰ λόγων παρατήρησις, οἰωνισμὸς δὲ ἡ διὰ πτηνῶν. Γαστραὶ δὲ οἱ δι' ἠπάτων μαντευόμενοι λέγονται, ἢ ἄλλως πως προφητεύοντες. Μαγεία δέ ἐστιν ἐπίκλησις δαιμόνων, ἀγαθοποιῶν δῆθεν, πρὸς ἀγαθοῦ τινὸς σύστασιν, ὥσπερ τὰ τοῦ Τυανέως Ἀπολλωνίου. Γοητεία

τεῖα δέ ἐστιν ἀπὸ τῶν ʼγόων καὶ θρήνων τῶν παρὰ τοῖς τὰ τοιαῦτα ἐπιτηδεύουσι γινομένων. Φαρμακεία δέ ἐστι πόσις ἢ βρῶσις θανατηφόρος διὰ σώματος δοθεῖσα. Μαντεία δέ ἐστιν ἡ Πυθία ἡ (f. ἢ ἡ) διὰ τῆς Δωδωναίας ληροῦσα δρυός· καὶ οἱ ἀλευρομάντεις λεγόμενοι. Ἤ τε διὰ τῶν σπλάγχνων καὶ πτήσεως ὀρνέων καὶ λαλαγῆς καὶ πταρμῶν συμβολιστική, οἷα ἡ διὰ βροντῆς, μυῶν, γαλῆς (f. γαλῆς), τρισμοῦ ξύλων, ὠτὸς ἤχου, σπαλμοῦ σώματος· καὶ οἰωνιστικὴ λεγομένη, ἧς τὸ μέν ἐστιν ὀρνεοσκοπικὴ (f. ὀρνεοσκοπικὸν), τὸ δὲ σπαλμοτικὸν, τὸ δὲ χειροσκοπικὸν, τὸ δὲ ἐνόδιον ἢ κληδωνιστικὸν, οἷον ὅταν διὰ τοῦ ἐκ τοῦ παρατυχόντος εἰρημένου τεκμαίρηταί τις τὸ ἐσόμενον, καὶ ὅταν δι' ὀνομάτων νεκρῶν ἐπικλήσεως, καὶ ὅταν δι' ἄστρων ἢ ὑδάτων ἢ ὀνειράτων ματαίων, ἢ οἱ (f. οἷα, vel ἃ) καθ' ἑκάστην πᾶσαι (f. πᾶσιν) προσπίπτουσιν. Cf. Schol. Aeschyli Prom. 483. ubi bis pro μαντείων legendum μαντειῶν.

P. 115. οὕτοι εἰς τὴν 'Αν.] Carpzovius Spec. p. 9. legere vult οὕτως. Vide notam p. 237. Sed haec mutatio non est necessaria. In Xenophontis Symposio IX. 3. οὗτοι sollicitandum non videtur, et sensum potest habere τοῦ εἶτα, quod proposuit vir egregius.

P. 115. βωμοὺς — αὐτοσχεδίους] Aristaenetus I. 2. θάλαμον αὐτοσχέδιον εὑρὼν ἀρκοῦντα τῇ χρείᾳ. Philostratus Ic. 3. στιβὰς μὲν αὐτοσχέδιος αὕτη. Procopius Villoisoni Anecd. p. 33. αὐτοσχέδιον κα-

καλύβην.. ὅπῃ τύχῃ συμπηγνύμενος.

P. 115. θᾶττον ἢ κληθῆναι] Vide notam p. 210. ubi varias collegi celeritatis exprimendae formulas. Adde Ammianum Marcellinum XXVI. 8. p. 464., Orpheum Lith. 114. 124., Oudendorpium ad Silium II. 173., Weitzium ad Dracontium p. 105.

P. 115. θαῤῥοῦντες ὥσπερ παιδείᾳ] B θαρσοῦντες. Junius vertit *more puerorum*, conjiciens ὥσπερ παιδία, nec tamen suae multum conjecturae tribuens, quam et reprehendit jure Dorvillius ad Charitonem p. 446. Apud Achillem Tat. VIII. 17. p. 726. ὡς ἐν τρυφῇ καὶ παιδείᾳ: forte, παιδιᾷ.

P. 115. ὀφθαλμῶν ςάσιν] „Quis de τάσις posset cogitare", ait Dorvillius ad Charitonem p. 473. ipse tamen ςάσιν illustrans.

P. 115. στρώματος] Venetus στόματος.

P. 115. τὰς ὑπήνας] Haec admovit Toupius Em. t. 3. p. 483. ad Hesychii Ὑπήνας· γενειάδας.

P. 115. παρεφλέγοντο] Editi: παρεφρύγοντο, quod correxi; nam nullus videbam, qui παρεφρύγοντο loci sententiae posset aptari.

P. 116. τοῦ λοιποῦ γε οὐκ ἐπαύσατο] Editi τ. λ. γε, ὡς μανθάνων ὅσα μὴ πρότερον, οὐκ ἐπ. Verba media sustuli, nempe e superioribus male repetita; nec in meis, nec in Veneto aderant.

P. 117. ἐπῆλθε μικροῦ καὶ τὴν ἀοίκητον, μαςεύων ...] Verbum μαςεύειν illustrat Wernsdorfius ad Himerium p. 236. Themistius Or. XXVI. p.

p. 318 D. αἱ μὲν τὰ θεῖα μαςεύονται. Sic tacite correxit Harduinus Petavianam lectionem μαντεύονται. Codex Valesianus plenius: αἱ μὲν τὰ θεῖα μόνα μαςεύουσαι.

P. 117. ἔργων καὶ λόγων] Verba duo postrema absunt a Veneto.

P. 117. εἰς τὰς παλαιὰς Σάρδεις] B non εἰς. Memoriam mihi Σάρδεις refricant loci Philostratei V. A. I. 11. τὰ ἀπὸ τῶν Ἰνδῶν τε καὶ Σάρδων. Sic edidit Olearius, pro Σαρδόνων, quod habent editiones, et codex 1696. Si Σαρδόνων corruptum est, quod puto, legere malim Σάρδεων, ut suasit Faber ad Anacr. c. 2., vel Σαρδιανῶν.

P. 117. αὐτῷ γενομένῳ] Editi οὕτω, quod mutavi, Wyttenbachio praeeunte.

P. 117. ἐπτερωμένον] Philostratus V. A. I. 7. p. 9. ὥρμησεν ἐπὶ τὸν τοῦ Πυθαγόρου βίον, πτερωθεὶς ἐπ' αὐτὸν ὑπό τινος κρείττονος.

P. 117. τῶν ἵππων οὐκ εἶχε θάτερον, ἧ φησὶν ὁ Πλ. οὐδὲ ἐβρ. κάτω νοῦς αὐτῷ] Editi: τ. ἵ. οὐκ εἶχε θατέρου ἢ φ. ὁ Πλ. οὐδὲ ἐβρ. κατὰ νοῦν αὐτός. Wyttenbachius, indicatis locis Platonicis e Phaedro p. 344. Nostri verba refingit, fere ut edidi. Legit, οὐθ', ἧ φησὶν ὁ Πλ. ἐβρίθετο κάτω νοῦς αὐτοῦ. Non intellexi quid conjunctionis trajectio prodesset. Αὐτῷ praetuli ex A, τῷ αὐτοῦ quod est in B: nam dativus magis est styli Eunapiani. „Θάτερον pro κακὸν dedit Eunapius per Euphe-

„ mis-

„ mismum, de quo notavi quaedam ad Julianum
„ Or. I." WYTTENBACHIVS. Adde quae
scripsit egregia vir doctissimus ad Phaedonem p.
321., et notas Heindorfii ad Euthydemum §. 24,
Corayique ad Isocratem t 2. p. 279.

P. 117. ὅλος εἶναι ψυχή] Vide notam p. 190. Nonnus Synag. I. 14. de Epicteto: λέγεται οὖν μὴ τὸ σῶμα εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἡ ψυχή.

P. 117. στέφανον ἐπιθεῖναι] Vide Bodenium ad Achillem Tatium VII. 12. p. 611. — mox pro ἀναβλέποντα, Venetus ἐβλέποντα.

P. 118. ἠπίστατο] dedi ex B pro ἐπίστατο.

P. 118. θεὸς ἅπαντα ἦν αὐτῷ] Illustrationem pete ab Albertio Obss. p. 354. Diogenes Laertius VI. 96. πάντα ἦν Κράτης αὐτῇ: ubi Casaubonus. Xenoph. Eph. II. 13. πάντα ἂν αὐτὴ γένοιτο Περιλάῳ· ubi Interpretes. Basilius Thecl. I. p. 250 A. σὲ πάντα ἡγούμενος. Varro fragm. p. 305. „ Hic enim *omnia erat.*" ubi Popma.

P. 118. τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς] B ἀναφορᾶς, quod et Plantinus habet.

P. 118. ἦν ἐν τοῖς συνήθεσι] ἔργοις nempe. Vide Bernardum ad Nonnum T. I. p. 130.

P 118. πραγμάτων ἃ τὰς] Editi: πραγμάτων τὰς] Venetus ἃ τί. Corayus proposuit ἃ τάς.

P. 118. ὥστε εἰκαστέ τις οὐδὲ —] Forte εἰκάσαιμί τις, vel, εἰκάσαι τιν' οὐδέ. Pro οὔτε edito, scripsi οὐδέ.

P. 118. εἰς ταυτὸν συνήντησαν] Plantinus εἰς τόν. Junius conjecit εἰς τὸν λόγον, Vossius εἰς τόπον, Corayus εἰς ταυτὸν, quod ultimum jam dederat Commelinus e codicibus, et in meis inveni.

P. 118. σκηνοῦσθαι παρὰ Χρυσανθίῳ] Editi π. χρυσάνθιον, quod forte non debui mutare.

P. 118. μετέμελε δὲ αὐτῷ, — πεπλανημένος — ἀφικόμενος] Wyttenbachius legit πεπλανημένῳ, debuerat et ἀφικομένῳ legere. Sed nihil mutavi. Structura est insolentior et παλαιοφανής. — Statim πρίν τι, pro πρὶν ἔτι, debeo Wyttenbachio.

P. 118. συμβὰν] Vide notam p. 132. Maximus Planudes V. Aes. p. 6. 60. ed. Froben. συμβὰν δ'οὕτω.

P. 118. φλέβα διελεῖν] illustrat Bernardus ad Nonnum T. I. p. 153.

P. 118. ὅ, τε συγγραφεὺς] Plantinus, ὅτε ὅ, τε σ. Codices mei et Venetus ὅ, τε non habent, nec invenit Commelinus, qui uncis inclusit. Equidem ὅτε delere malui quam ὅ, τε. — mox pro καὶ τῶν ἰατρῶν, Venetus αὐτῶν ἰ.

P. 119. κενῶσαι] Confer Foesium Oecon. in Κένωσις. Mox p. 120. παρὰ μέτρον κενώσεως γενομένης.

P. 119. σκευασάμενος] Huetius proponit, σκεψάμενος.

P. 116. κοτνιώμενος] Sic A. et Junius e conjectu-

tura. Editi. ποτνυ . . . . Vide notam p. 264. et Carpzovium Spec. p. 30. Cf. Basil. Theel. p. 253 B. 287 B. ubi ποτνιῶμαι de viro.

P. 119. πρεσβύτης οὗτος ἀνὴρ] Forte οὕτως. Confer notam p. 237.

P. 119. διὰ τῆς χειρὸς] Junius: de manu. Χεὶρ hic est *brachium*, quo sensu illustratur a Larchero ad Herodotum II. §. 121. Not. 420. Huetius vertit: „ope manus, id est, opera chirur„gi." In quo falsum esse virum doctissimum opinor. Legemus in pagina extrema: ὁ δὲ ὑπέσχε τὴν χεῖρα, quod Junius vertit absurde, „men„to manum subdidit;" Huetius, „manum me„dici sustinuit," ad sensum male. Equidem verterim, „brachium medicis praebuit."

P. 119. τοῦ δὲ εἰπόντος ὡς] A τοῦ δὲ πόλεις ὡς. Plantinus τοῦ πο ὡς. Commelinus et B lectionem habent, quam dedi.

P. 119. συσκευασάμενος] Commelinus, συ ασάμενος. In Plantino verba ὁ μὲν Ἑλλ. — βιβλία καὶ omissa sunt. A exhibere videtur συσκιασάμενος, sed literae adeo sunt evanidae, ut fere crediderim, olim eas exhibuisse συσκευασάμενος, quod recepi e Wyttenbachii conjectura.

P. 119. ἧξων] Plantinus ἧξον.

P. 119. μετήλλαξε τὸ ζῆν] Plantinus μετήλλαξε cum lacuna. Junius supplebat τὸν βίον. Commelinus edidit τὸ ζῆν, quod B exhibet. In

A post μετήλλαξε est lacuna. Supra p. 118. μετήλλαξεν absolute. Vide p 172.

P. 119. θεραπείαν ἐλθὼν] Venetus ἀνελθὼν, male, adscita praepositione ex ultima vocis θεραπείαν syllaba.

P. 119. προειπόντος] Plantinus προς τος. Junius conjecit προεςῶτος, Canterus melius (Lectt. VIII 17.) προειρηκότος. Commelinus προειπόντος edidit; et sic codices. Mox pro περιμένειν αὐτὸν, Vossius proponit π. αὐτήν, quo sensu nescio

P 119. οἱ μὲν] absunt à Plantiniana. Commelinus οὐ γὰρ, quod B exhibet; sed A οἱ μὲν, quod recepi. — Mox pro ὁ δὲ, Commelinus unus οὐδέ. — Dein καὶ παρὰ μέτρον supplevi ex A. Editiones statim παρ σεις τε ἠκολούθησαν καὶ τὰ ἀρ συνέκαμνε. Supplementa dedit A.

P. 120. παρέσεις] Suidas: πάρεσις· ὑέκρωσις. Euthymius in Saracenicis Sylburgianis p. 2. νοσήσαντος δέ ποτε παρέσει μελῶν, ἡ δηλωθεῖσα τούτου γυνὴ σφόδρα ἠνιᾶτο .... ὡς παραλυτικὸν ἔχουσα τὸν γημάμενον. Marinus V. Procli c. 20. ἐπιβρισάσης αὐτῷ παρέσεως. c. 30. τὸ τῆς παρέσεως νόσημα. Idem c. 26. Plutarchus Coriol. c. 24. Vide locum Mazaris infra adlatum ad Legationum fragmenta p. 20. extr. regiae editionis. Alia dabit Foesius Oecon. in Πάρεσις.

P. 120. καὶ κλιμοπετὴς ἦν] quae aberant a Plantiniana, Commelinus restituit, et codices mei habent

bent. Toupius Em. t. 3. p. 481. haec admovit Hesychianae Glossae: Κλινοπετεῖς· ἐπὶ διφροῦ καθημένοι. — Mox pro παραγίνεται, quod edidi ex A, B, et Plantiniana, Commelinus παρεγένετο.

P. 120. καθ' ὑπερβολὴν] quae deerant Plantinianae, inseruit Commelinus, et inveni in meis libris. — καὶ χρίσμασι supplevit quoque Commelinus. — Dele comma post κατεψυγμένα.

P. 120. ὀγδοηκοστὸν γὰρ] Prius vocabulum Commelinus primus inseruit, ego posterius ex A.

P. 120. καὶ τέταρτος] Inserui καὶ τέταρτος ex A, in quo tamen, cum literae sint fere evanidae, ττα τος tantum clare legitur.

P. 120. νοσηλευθεὶς] Hesychius: Νοσηλεύεται· νοσεῖ, ἢ νοσοῦντα ὑπηρετεῖ. Vide ibi Toupium, Em. t. 3. p. 361. et 482. qui priore sensu vocem accipi ab Eunapio putat, ego vero altero fere crediderim. Dion Chrys. Or. X. p. 299. νῦν μὲν ἵνα νοσηλεύεις. Codex Parisinus 2958, ut Morelliana, νοσηλεύσεις. Plutarchus Consol. §. 15. πάνυ δὲ καλῶς καὶ ὁ Εὐριπίδης ἐπὶ τῶν τὰς μακρὰς νοσηλείας (longas diuturnorum morborum curationes) ὑπομενόντων. Confer Wyttenbachium ad Plutarchum T. I p. 811.

P. 120. 'Επίγονος] Valesius ad Ammianum XIV. 7. p. 37. ubi „Epigonius e Lycia philosophus" nominatur, de 'Επιγόνιος quoque Nostro restituendo cogitat.

P. 120. Βερονικιανός] Nominatur ὁ γραμματικὸς Βερονικιανὸς in tertia Dionysii epistola. Sed cum non constet de Dionysii aetate, non possum dicere an Dionysii Beronicianus idem esse possit atque Eunapianus ille.

P. 120. Χάρισιν ἔθυσε] Cf. not. p. 177. et Scholiastem ad Luciani Lexiphanem c. 23.

P. 120. ἱκανὸς ἀνθρώποις ὁμιλεῖν ἐςὶ, καὶ εἴη] Menagius ad Diogenem Laert. IV. 6. distinguit plene post ὁμιλεῖν, et verba ἐςὶ καὶ εἴη vertit, „vivit, et vivat precor." Hanc interpunctionem probat Burmannus ad Valesii Emendationes p. 228, et Wagnerus probare videtur. Malui ἐςὶ et εἴη jungere cum ἱκανός: „idoneus nunc est, et ut „sit semper, precor." Vide notam supra p. 419.

A P-

APPENDIX

EUNAPII FRAGMENTA

CONTINENS.

EUNAPII FRAGMENTA.

ΠΕΡΙ ΠΡΕΣΒΕΩΝ¹

ΕΘΝΩΝ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ.

Comm. p. 211. Reg. p. 15.

Ἐκ τῆς ἱςορίας Εὐναπίου τοῦ Σαρδιανοῦ.

Ὅτι τοῦ Ἰουλιανοῦ ² ἐς τὴν πολεμίαν χωροῦντος, καὶ τῶν Χαμάβων ³ ἱκετευόντων φείδεσθαι καὶ ταύ-

1 ΠΕΡΙ ΠΡΕΣΒΕΩΝ] Sic cod. et Commel. Hoeschelius π. πρεσβειῶν in titulo paginarum, sed in operis fronte πρέσβεων. Editio regia et πρέσβεων habet et πρεσβειῶν.

2 Ὅτι τοῦ Ἰουλιανοῦ] Haec pertinent ad Ann. 358. cum Julianus in Gallia et Germania ageret, Caesaris dignitate ornatus a Constantio. Eunapii narrationem sequitur Zosimus III. 6. et 7. cui adjunge Amm. Marcellinum XVII. 8. et Petrum p. 28 C.

3 Χαμάβων] A Zosimo Κούαδοι vocantur; quem errorem redarguunt Reitemeierus et Heynius. „ Chamavi

„ sunt

ταύτης ὡς οἰκείας, Ἰουλιανὸς συνεχώρει, καὶ τὸν βασιλέα σφῶν προελθεῖν κελεύσας, ἐπειδὴ προῆλθε, καὶ ἐπὶ τῆς ὄχθης εἶδεν ἑστηκότα, ἐπιβὰς πλοίου (τὸ πλοῖον οὖν ἔχων τοξεύματος 4), ἑρμηνέα ἔχων διελέγετο τοῖς βαρβάροις. Ἐκείνων δὲ πάντα ποιεῖν ὄντων ἑτοίμων, ὁρῶν εὐπρόσωπόν 5 τε ἅμα καὶ ἀναγκαίαν αὐτῷ τὴν εἰρήνην (Χαμάβων γὰρ μὴ βουλομένων, ἀδύνατόν ἐστι τὴν ἐκ τῆς Βρεττανικῆς νήσου σιτοπομπίαν ἐπὶ τὰ Ῥωμαϊκὰ φρούρια διαπέμπεσθαι), καμπτόμενος

„ sunt Tacito [G. 33. et ibi Broter.] et Marcellino „ [XVII. 8.] Germaniae populi: sed adverte hic dici „ impossibile fuisse Romanis in suas colonias, Chamavis invitis, commeatus e Britannia invehere." CANTOCLARUS. Vide Heynium ad Zosim. p. 636. Julianus ipse in Epist. ad Athen. p. 280 B. Χαμάβους ἐξήλασα, πολλὰς βοῦς καὶ γύναια μετὰ παιδαρίων συλλαβών· οὕτω δὲ πάντας ἐφόβησα καὶ παρεσκεύασα καταπτῆξαι τὴν ἐμὴν ἔφοδον, ὥστε παραχρῆμα λαβεῖν ὁμήρους καὶ τῇ σιτοπομπίᾳ παρασχεῖν ἀσφαλῆ κομιδήν. Quae adduxi etsi longiora, quod sequentia firmare possunt et illustrare.

4 τὸ πλοῖον — τοξεύματος] Subaudi πλῆρες, de qua ellipsi vide Ellipses Schaeferianas p. 389.

5 εὐπρόσωπον] Eurip. Phoen. 1356. οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχει λόγου. Libanius T. 4. p. 943. ἔχων πρόφασιν εὐπρόσωπον.

νος 6 ὑπὸ τῆς χρείας, χαρίζεται τὴν εἰρήνην, καὶ ὅμηρα ᾔτει λαβεῖν 7, πίστεως ἕνεκεν. Τῶν δὲ ἱκανοὺς εἶναι αἰχμαλώτους λεγόντων, ἐκείνους ἔφη τὸν πόλεμον αὐτῷ δεδωκέναι 8· καθ' ὁμολογίαν γὰρ μὴ λαβεῖν· νυνὶ δὲ ζητεῖν παρ' αὐτῶν τοὺς ἀρίστους, εἰ μὴ τεχνάζουσι 9 περὶ τὴν εἰρήνην. Τῶν

6 καμπτόμενος] Suidas: Κάμπτω σε, αἰτιατικῇ· ἀντὶ τοῦ μαλακίζω τὴν ψυχήν σου. Julianus Aegypt. Epigr. 66.

σεῖο τεκοῦσαν
ἀχνυμένην ἐπὶ σοὶ μοῦνος ἔκαμψε γέλως.

Plutarchus de Vit. Pud. §. 20. Ξενοκράτης, καίπερ αὐστηρὸς ὢν τὸν τρόπον, ὅμως ὑπὸ δυσωπίας ἐκάμφθη. Themistius Or. II. p. 26 A. Aristaenetus I. 20. πρὸς ἔλεον ἐπεκάμφθην. Acta Bacchi Junioris p. 82. 86. Vide notata ad Eunap. p. 90. et Duker ad Thuc. III. 58.

7 ὅμηρα ᾔτει λαβεῖν] Acta Ap. III. 3. ἠρώτα ἐλεημοσύνην λαβεῖν: ubi Pricaeus hunc infinitivi παρέλκοντος usum illustrat. Vide eumdem et ad Apul. Met. p. 179.

8 ἐκείνους — πόλεμον δεδωκέναι] Petrus: ἐζήτει ὁμήρους λαβεῖν. οἱ δὲ βάρβαροι πάνυ πολλοὺς ἔλεγον ἔχειν πολέμῳ, ἀλλ' οὐ παρ' ἐκείνων δεδομένους· νῦν δὲ ζητεῖν εἰρήνης ἐνέχυρα. Quae sunt hiulca; sed vertit Cantoclarus lacunae securus. Codex Autuerp. nihil amplius habet nisi vitia librarii, πολέμου nempe et δεδομένος. Forte legendum: πολλοὺς ἔλεγον ἔχειν· πολέμῳ μὲν ἔφη, ἀλλ' οὐ παρ' ἐκ. Cf. infra p. 464.

9 τεχνάζουσι] Suidas: Τεχνάζειν· τὸ πανούργως τι διαπράττεσθαι.

Τῶν δὲ ἱκετευόντων καὶ ἀξιούντων εἰπεῖν ὅθεν βούλεται, μεταλαβὼν αὖθις τὸν τοῦ βασιλέως αὐτῶν αἰτεῖται παῖδα, πλαττόμενος ὃν εἶχεν
C. 212. αἰχμάλωτον ὥσπερ οὐκ ἔχων. Ἐνταῦθα ὅ τε βασιλεὺς αὐτῶν καὶ οἱ βάρβαροι πρηνεῖς [10] ἐκτα-
R. 16. θέντες, οἰμωγῇ τε ἀφθόνῳ καὶ ὀλοφύρσει προσεκέχρηντο, δεόμενοι μηδὲν ἀδύνατον ἐπιτάττεσθαι· ἀδύνατον δὲ αὐτοῖς εἶναι καὶ τοὺς πεσόντας ἀναστῆσαι, καὶ ὁμήρους δοῦναι τοὺς τετελευτηκότας. Γενομένης δὲ σιωπῆς, ὁ τῶν βαρβάρων βασιλεὺς ἀναβοήσας μέγιστον ὅσον, „εἴθε ἔζη μοι" ἔφη „ὁ παῖς, ἵνα σοι δοθεὶς „ὅμηρος, ὦ Καῖσαρ, δουλείαν ηὐτύχει [11] τῆς „ἐμῆς βασιλείας εὐδαιμονεστέραν· ἀλλ' ὑπὸ σοῦ „τέθνηκεν ἀτυχήσας ἴσως καὶ τὸ ἀγνοηθῆναι [12]. „Πολέμῳ γὰρ ἐπίστευσε τὸ σῶμα νέος ὤν, ὃν „σὺ μόνον ἀντάξιον εἰρήνης ὑπολαμβάνεις. Καὶ „νῦν,

10 πρηνεῖς] Suidas: πρηνές· ἐπὶ πρόσωπον. Καὶ πρηνής.

11 δουλείαν ηὐτύχει] Εὐτυχεῖν accusativo junctum illustravi supra p. 198. Cf. quem ibi citavi Dorvillium.

12 ἀτυχήσας ἴσως καὶ τὸ ἀγνοηθῆναι] Cantoclari versio: „quae calamitas illi fortasse contigit, propterea „quod minime notus fuit." Legebat τῷ, sed τὸ servandum. Ἀτυχεῖν est active structum ut modo εὐτυ„χεῖν: „forte nec id habens felicitatis, ut nosceretur."

„ νῦν, ὦ βασιλεῦ 13, σὺ μὲν ἐξαιτεῖς ὡς ὄντα, „ ἐγὼ δὲ ἄρχομαι 14 θρηνεῖν συνορῶν τίνα οὐκ „ ἔχω. Παῖδα γὰρ ὀδυρόμενος ἕνα, καὶ κοινὴν „ εἰρήνην τῷ παιδὶ συναπολώλεκα. Κἂν μὲν „ πιςεύσῃς τοῖς ἐμοῖς ἀτυχήμασιν, παραμυ„ θίαν ἔχει μοι τὸ πάθος, ὡς ὑπὲρ ἁπάντων „ ἠτυχηκότι· ἂν δὲ ἀπιςήσῃς, καὶ πατὴρ ἀτυ„ χὴς καὶ βασιλεὺς ὀφθήσομαι. Τοῖς γὰρ „ ἐμοῖς κακοῖς οὐκ ἀκολουθήσει μὲν ὁ παρὰ τῶν „ ἄλλων ἔλεος, ὅσπερ ἅπασιν ὀφείλεται τοῖς „ ἐν τούτοις καθεςηκόσι, προσκείσονται δὲ αἱ „ κοιναὶ συμφοραί· καὶ οὐ παραιτήσομαι τοῖς „ ἄλλοις ἀτυχῶν, ἀλλὰ κοινωνεῖν ἐμοὶ τῶν δει„ νῶν ἀναγκάσας 15, τοσοῦτον ἀπολαύων τῆς „ βασιλικῆς ἐξουσίας ὅσον ἀτυχεῖν μόνος μὴ δύ„ νασθαι." Τούτων ἀκούων ὁ βασιλεὺς τήν τε ψυχὴν ἔπαθε καὶ τοῖς λεγομένοις εὐπαθῶς 16 ἐξεδά-

13 ὦ βασιλεῦ] Sic Hoefch. et Reg. Sed Cod. et Commel ὦ βασιλεύς.

14 ἄρχομαι] In Comm. αὔχομαι; nec aliter codex in textu, fed ad marginem habet ἄρχομαι. — Mox τίνα Hoefch. et Reg. τινὰ in cod. et Comm.

15 ἀναγκάσας] Comm. ἀναγκάςας. Hoefch. Reg. et cod. ἀναγκάσαι.

16 εὐπαθῶς] Codex et editi ἀπαθῶς. — „ Legi εὐ„ παθῶς, non ἀπαθῶς. Sed fi ἀπαθῶς legas, verte: „ ani-

δάκρυσε. Καὶ καθάπερ ἐν τοῖς δράμασιν, ὅταν
C.213. *εἰς ἄπορον καὶ δύσλυτον* 17 *αἱ τῶν ὑποκειμένων ἔργων πλοκαὶ τελευτήσωσιν, ὁ καλούμενος ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἐπεισόδιος* 18 *εἰς μέσον ἕλκεται* 19 *πάντα συμπεραίνων καὶ καταστρέφων ἐπὶ τὸ σαφέςε.*

„ animo condoluit et his quae dicta erant, *sine sensu* „ *doloris* illacrymavit." CANTOCLAR. Haec versio esset absurda. Recepi *εὐπαθῶς*, sensu jubente. Nemo nescit quam saepe *α* et *ευ* permutentur.

17 *δύσλυτον*] Cod. *δύσκλυτον*.

18 *ὁ καλούμενος — ἐπεισόδιος*] Haec translatio Nostro placuit, nec est inelegans. Vide fragm. infra. Locutionem egregie illustrat Wyttenbachius ad Julian. p. 5 D. Adde Erasmum Adag. I. 1. 68. Themistius Or. II. p. 38 D. *σχεδὸν γὰρ* (Cod. Valef. *γὰρ καὶ*) *ὥσπερ ἐπὶ σκηνῆς ὁ τοῦ δράματος ποιητὴς δεινόν τι καὶ φοβερὸν πάθημα πολλάκις ἐπικρέμασας τοῖς θεωμένοις, κᾆτα παραλόγως ἐκ μηχανῆς λύσιν εὕρετο* (Cod. *εὕρατο*) *τῷ δράματι τῆς δυσχερείας· οὕτω καὶ ὁ τῶν ἀληθινῶν παθημάτων μυθοποιὸς* . . . . . Procopius Gaz. Villoisoni Anecd. p. 32. *πάντων ἀπειρηκότων ταῖς συμφοραῖς, ὥσπερ θεὸς ἐκ μηχανῆς ἀναφανεὶς, χεῖρα προὔτεινες ἐλευθέριον.*

19 *εἰς μέσον ἕλκεται*] Meminisse potuit Aristotelis Metaph. I, 4. ab Erasmo jam adducti: *Ἀναξαγόρας μηχανῇ χρῆται τῷ νῷ πρὸς τὴν κοσμοποιΐαν, καὶ ὅταν ἀπορήσῃ, διὰ τίν' αἰτίαν ἐξ ἀνάγκης ἐςὶ, τότε ἕλκει αὐτόν.*

φερον καὶ εὔκριτον, οὕτω καὶ αὐτὸς, ἐπὶ πράγμασιν ἀμηχάνοις καὶ δυσεξόδοις, μετ' οἰμωγῆς ἁπάντων [20] τὴν μὲν εἰρήνην αἰτούντων, τὸν δὲ ἐπιζητούμενον ὅμηρον ἀπαγορευόντων μὴ ἔχειν, τόν τε νεανίσκον παραγαγὼν, ἅπασιν ἔδειξε βασιλικῶς παρ' αὐτοῦ διαιτώμενον [21], καὶ διαλεχθῆναι τῷ πατρὶ κελεύσας ὅσα ἐβούλετο, περιεσκόπει τὸ πραχθησόμενον. Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις ἦν ἄξια τούτων. Οὐκ ἔτεκεν ὁ ἥλιος τοιαύτην ἡμέραν, οἵαν τότε ἐξῆν [22] τοῖς παροῦσιν ὁρᾷν καὶ ἱστορεῖν. Οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ θορύβου καὶ θρήνων ἐκπλήξει καὶ θάμβει συνδεθέντες ἐς τὸ ἀκίνητον ἐπάγησαν, ὥσπερ Ἰουλιανοῦ δείξαντος [23] αὐτοῖς,

οὐ

20 ἁπάντων] Cod. et editt. ἀπαντῶν, quod mutavi.

21 παρ' αὐτοῦ διαιτώμενον] Schaeferus vir praestantissimus ad Soph. Ant. 1123. hunc genitivi usum asserit docte, et declarat vix se assentiri mihi ad Her. Phil. p. 383. τῆς παρὰ σοῦ τραπέζης in Pseudo-diogenis Ep. 4. sollicitanti, et e codice reponenti τ. παρὰ σοὶ τραπέζης. Nec ego quidem emendatiunculam hanc valde tuebor; attamen, animadvertam codicem Parisinum 2755. et Vaticanum 1353. σοὶ quoque exhibere.

22 ἐξῆν] Cod. ἐξῆς.

23 δείξαντος] Reg. et Hoesch. πορίζοντος, natum ut videtur, ex obscura codicis scriptura, in quo πείξαντος. Secutus sum Commelinum.

οὐ τὸν νεανίσκον, ἀλλ' εἴδωλον· ὁ δὲ βασιλεὺς,
ἐπεὶ ἡσυχία μυστηρίων ἁπάντων ἐγένετο σταθερω-
τέρα 24, βαρὺ φθεγξάμενος εἰς μέσον, „ τοῦ-
R. 17. „ τον" εἶπεν „ ὁ μὲν ὑμέτερος, ὡς ὑμεῖς ὑπο-
„ λαμβάνετε, πόλεμος ἀπολώλεκεν 25, θεὸς δὲ
„ ἴσως καὶ τὸ Ῥωμαίων δέδωκε φιλάνθρωπον.
„ Ἕξω 26 δὲ αὐτὸν ὅμηρον, οὐ παρ' ὑμῶν καθ'
„ ὁμολογίαν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ πολέμου λαβὼν,
„ καὶ τῷ κρατεῖν ἀρκούμενος. Καὶ οὗτος μὲν
„ οὐδενὸς ἀτυχήσει τῶν καλλίστων ἐμοὶ ξυνὼν,
„ ὑμεῖς δὲ πειρώμενοι παραβαίνειν τὰς συνθή-
„ κας ἀποτεύξεσθε πάντων. Φημὶ δὲ, οὐχ ὅτι
„ κολάσομαι τὸν ὅμηρον, ὃν οὔτε ἐνέχυρον παρ'
„ ὑμῶν εἴληφα τῆς εἰρήνης 27, ἀλλ' ἀνδρείας ἀπό-
„ δει-

24 μυστηρίων — σταθερωτέρα] Cantoclarus in nota: „ ubi omnia mysteria fuerunt peracta;" in versione: „ ubi quies et silentium a mysteriis fuit." Utrobique absurde. Loco facillimo admove notata ad Eunap. p. 203.

25 ἀπολώλεκεν] Sic Commelinus, et relinquere placuit, favente codice. Hoeschel. et Reg. ἀπολώλεκε. De ν ἐφελκυστικῷ etiam ante consonantem cf. Bern. ad Nonn. T. I. p. 39.

26 ἔξω] Cod. ἕξω.

27 ἐνέχυρον — εἴληφα τῆς εἰρήνης] Cod. et Com. εἴλημμα —. Suidas: Ὅμηρον, παρὰ Θουκυδίδῃ· ἐνέχυρον, τὸ εἰς εἰρήνην διδόμενον ἐπὶ συνθήκαις. Cf. Petri loc. supra in nota 8.

„ δειξιν καθ' ὑμῶν ἔχω (ὃ καὶ ἄλλως ἄνισον 28
„ καὶ θεομισὲς 29 τοὺς οὐδὲν ἀδικοῦντας ὑπὲρ τῶν C. 214.
„ ἀδικούντων δάκνειν καὶ σπαράττειν, ὥσπερ
„ τὰ θηρία τοὺς ἀπαντῶντας 30, ὅταν ὑφ' ἑτέρων
„ διώκηται)· ἀλλ' ὅτι, πρῶτον μὲν, ἄρξετε
„ χειρῶν ἀδίκων 31, οὗ μείζων ὄλεθρος οὐκ ἔςιν
„ ἀνθρώποις, κἂν δοκῶσι πρὸς τὸ βραχὺ καὶ
„ παρὸν ἐπιτυγχάνειν· δεύτερον δὲ, ὅτι πρὸς
„ Ῥωμαίους ὑμῖν ὁ λόγος ἔςαι κἀμὲ τὸν ἄρ-
„ χοντα τούτων, ὃν οὔτε πολεμοῦντες οὔτε εἰ-
„ ρήνην αἰτοῦντες ἐνικήσατε." Προσεκύνησαν ἐπὶ τούτοις ἅπαντες καὶ ἀνευφήμουν, θεόν τινα ἐπὶ τοῖς λόγοις ἡγούμενοι. Σπεισάμενος γοῦν καὶ τὴν τοῦ Νεβισγάςου μητέρα μόνον 32 αἰ-

28 ὃ καὶ ἄλλως ἄνισον] Forte ὃν και — absolute.

29 θεομισὲς] Suidas: Θεομισὴς, ὑπὸ θεοῦ μισούμενος· θεομίσης δὲ, ὁ μισῶν τὸν θεόν.

30 ἀπαντῶντας] Sic Cod. et Comm. — Hoesch. et Reg. ἀπαντοῦντας.

31 ἄρξετε χειρῶν ἀδίκων] Cod. et Comm. ἄρξηται. Reg. et Hoesch. ἤρξατε, e conjectura, ut videtur. Dedi ἄρξετε, quod sensus postulat. Locutionem ἄρχειν χειρῶν ἀδίκων plene illustravit Leopardus Emend. X. 12. Conf. Ellipses Schaeferianas p. 527, et Alberti Obss. p. 223.

32 μητέρα μόνον] Dissentit Zosimus III. 7. σὺν αὐ-

 τῇ

αἰτήσας, ἐκείνων ὁμολογούντων τε ἅμα καὶ δόντων, ἀνέζευξεν ἐπὶ τοιαύταις πράξεσιν, μετοπώρου τε ἑστηκότος καὶ χειμῶνος ἤδη συνισταμένου καὶ διαψύχοντος.

Ὅτι Βαδόμαριός [33] τις δυνάμει καὶ τόλμῃ προεῖχε [34] Γερμανῶν, καὶ ἐς τοῦτο ὑπετύφετο μεγαλαυχίας, ὥστε ἐτύγχανε μὲν ὅμηρον τὸν ἑαυτοῦ δεδωκὼς υἱὸν, ἕως ἂν ἀποδῷ τοὺς αἰχμαλώτους οὓς ἐκ τῆς καταδρομῆς εἶχε συνηρπασμένους, τούτους δὲ οὐκ ἀποδιδοὺς, ἀπῄτει τὸν ὅμηρον, πολλὰ ἀπειλῶν εἰ μὴ λάβοι. Ἀποπέμπει δὴ τοῦτον Ἰουλιανὸς αὐτῷ, τοσοῦτον ἐπιθεὶς, ὡς οὐκ ἔστιν ἀξιόπιστον ἓν μειράκιον ὑπὲρ πολλῶν εὐγενέστερον ὁμηρεῦον παρ' αὐτῷ, ἀλλ' ἢ τοὺς αἰχμαλώτους ἀποδιδόναι προσῆκον ὄντας ὑπὲρ τρισ-

τῷ (Nebisgasto) τῶν εὖ γεγονότων ἄλλους ὁμήρους λαβών.

33 Βαδομάριος] Fuit Germanorum regulus, cujus non semel meminit Ammianus. Zosimus III. 4. Vadomarium cum Chnodomario confudisse videtur: confer Reitemeierum p. 568. Quae hic narrat Eunapius apud nullum alium scriptorem reperiuntur, pertinereque possunt ad ann. 360 plus minus.

34 προεῖχε] Scribere nullus dubitavi pro cod. et editt. προσεῖχε.

τρισχιλίους τοῖς αὐτίκα ἥξουσι πρέσβεσιν, ἢ ἀδικοῦντα εἰδέναι. Ταῦτα ἔγραφέ τε καὶ τὴν πρεσβείαν ἔςελλε, καὶ αὐτὸς εἵπετο τῇ πρεσβείᾳ ἀπὸ Νεμέτων 35 ἄρας ἐπὶ τὸν Ῥῆνον, ἤδη τε ἦν πρὸς τοῖς Ῥαυράκοις 36, ὃ ἐςι φρούριον 37. C. 215.

Ὅτι μετὰ τὴν Ἰουλιανοῦ τῆς βασιλείας ἀναγόρευσιν 38 πρεσβεῖαι πανταχόθεν 39 συνέβαινον, καὶ ςέφανοι πολλοὶ χρυσοῖ, 40 οἱ αὐτῷ παρὰ τῶν ἐθνῶν

35 Νεμέτων] Nemetes circa Spiram habitabant.

36 Ῥαυράκοις] Rauraci finitimi erant Helvetiorum, circa Rhenum, nunc Basilienses.

37 φρούριον] Procopius, apud Lindenbrog. ad Ammian. XVI. p. 139. καςέλλους τὰ φρούρια τῇ Λατίνων καλοῦσι φωνῇ.

38 ἀναγόρευσιν] Julianus fuit a militibus Imperator creatus anno 360.

39 πρεσβεῖαι πανταχόθεν] Zosimus III. 11. ὄντι δὲ αὐτῷ (Juliano) κατὰ τὸ Σίρμιον, ἐξ ἁπάσης, ὡς εἰπεῖν, τῆς Ἑλλάδος ἐςέλλοντο πρέσβεις.

40 ςέφανοι χρυσοῖ] De hoc more coronas aureas principibus, in fidei argumentum, mittendi, vide Petavium ad Synes. p. 7. Cyrillus Hierosol. Epist. ad Constantium p. 247 A. ἕτεροι ἀφ᾽ ὧν ἔχουσι τὴν τιμίαν σου πολλάκις ςεφανοῦσι κεφαλὴν, χρυσοκολλήτους ςεφάνους, λίθοις διαυγεςάτοις πεποικιλμένους προσκομίζοντες. et Noster rursus p. 469.

ἐθνῶν ἀνεκομίζοντο. Ἐνταῦθα καὶ οἱ τὴν Ἰωνίαν οἰκοῦντες ἔτυχον ὅσων ἐδεήθησαν καὶ πλειόνων ἢ ἐλασσόνων 41. Λυδοὶ δὲ καὶ εὐχῆς κρεῖττον 42
R. 18. ἔπραττον, Εὐναπίου 43 μὲν τοῦ ῥήτορος ὑπὲρ αὐτῶν πρεσβεύοντος, εὐημερήσαντος 44 δὲ οὕτω κατὰ τὴν πρεσβείαν, ὥςε καὶ δίκῃ τινὶ περιμαχήτῳ συνειπεῖν ᾗ ὁ βασιλεὺς αὐτὸν ἐκέλευεν. Ὁ δὲ ἐνίκα καὶ τὴν δίκην, καὶ ἐκ Κλαζομενῶν δὲ Πείσων 45 εὐδοκίμει λέγων.

Ὅτι

41 ἐλασσόνων] Cod. et editt. ἐλάσσων. Margines Hoesch. et Reg. ἐλασσόνων, quod recipere debui.

42 εὐχῆς κρεῖττον] Hanc loquendi formulam illustrant notae interpretum ad Gregor. Cor. p. 133. Synefius de Regno p. 4 A. τὸ κρεῖττον εὔχεσθαι ἴαμα.

43 Εὐναπίου] Non Noster, fed Eunapius alius aetate prior, et cujus meminit Suidas in Μουσώνιος. Vide omnino Chapmannum Obsf. in Ulpian. §. 3. et Fabricium Bibl. Gr. t. 7. p. 538.

44 εὐημερήσαντος] Hinc forte fuum Εὐημερήσαντος haufit Suidas.

45 ἐκ Κλαζομενῶν δὲ Πείσων] Reg. ἐκκλαζόμενους et ad marg. conjicitur ἐκκλησιαζομένων vel ἐκκλησιαζόμενον. Cantoclarus: „Legi δικαζομένους πείθων εὐδοκιμ. „ λ. Fronto, vir pius et doctus, ex Casaubono legit „ καὶ ἐκ Κλαζομένων Πίσων. Et Piso Clazomenis ortus „ dicendi facultate clarus fuit." Equidem fervavi codicis lectionem et Commel. Hoefchelique, diftinctis tan-

tum

Ὅτι Βαλεντινιανοῦ ἀνάῤῥησις 46 ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας γίνεται, πρεσβεῖαί τε, ὅσαι συνεπεφοιτήκεσαν ἐπὶ τοῦτον, τοὺς χρυσοῦς ἔχουσαι ςεφανοὺς, πρὸς ἐκεῖνον 47 ἀνεφέροντο. Καὶ πρὸς πάσας ἀπεφαίνετο μὲν οὐδὲν, ἐπιτρέχων ῥᾳδίως οὑτωσὶ καὶ συντόμως, ἐπήγγελλέ τι δὲ ἅπασιν, ὡς ποιήσων αὐτίκα μάλα.

Ὅτι τῷ βασιλεῖ Οὐάλεντι 48, ἡσυχίαν ἀπὸ τῶν οἰκείων καὶ τῶν ὀθνείων ἄγοντι, τὸ ἐπίλεκτον ἀγγέλλεται τῶν Σκυθῶν ςράτευμα πλησίον ἤδη που τυγχάνειν, οὓς ὁ Προκόπιος 49 εἰς συμμαχίαν ἐξε-

tum modo ἰκ et Κλ. quae coaluerant et, majoribus Κλ. et Πεισ. literis, propria nomina, perſpicuitatis cauſa, notavi. Piſo potuit eſſe Eunapii adverſarius. Pro καὶ τὴν δίκην legendum forte κατὰ τ. δ., vel delendum καὶ natum ex ultima ſyllaba vocis ἐγίκα. Comm. καὶ πείσων, vitio typographico.

46 Βαλεντινιανοῦ ἀνάῤῥησις] Anno 364. Vide Zoſim. III. 36. extr. et Zonar. XIII. 14. p. 29 A.

47 ἐπὶ τοῦτον — πρὸς ἐκεῖνον] τοῦτον, Jovianum; ἐκεῖνον, Valentinianum. Jovianus ſubito morbo fuit oppreſſus, cum octo menſes imperaſſet. Cantoclarus totum hunc locum peſſime vertit. — De coronarum aurearum dono nonnulla modo adnotavi, p. 467.

48 τῷ βασιλεῖ Οὐαλέντι] Anno 367. Vide Zoſimum IV. c. 10.

49 οὓς ὁ Προκόπιος] Zoſimus ibid. et IV. 7. ubi

ἐξεκεκλήκει παρὰ τοῦ Σκυθῶν βασιλέως. Γαύρους εἶναι τὰ φρονήματα ἔλεγον τοὺς πρεσιόντας [50] καὶ περιφρονητικοὺς τῶν ὁρωμένων, ὀλιγώρους τε πρὸς τὸ ἀκόλαςον μεθ' ὕβρεως, καὶ πολὺ
C.216. τὸ ἀγέρωχον καὶ θερμὸν ἐπὶ πᾶσιν ἔχοντας. Ὁ δὲ βασιλεὺς, συντόμως αὐτοὺς ἀποτεμὼν τῆς ἐπὶ Σκύθας ὑποςροφῆς, κατεῖχεν ἐντὸς ἀρκύων, καὶ τὰ ὅπλα παραδοῦναι [51] κελεύσας. Οἱ δὲ ἔδοσαν, τὴν τῆς γνώμης ὑπεροψίαν, μέχρι τοῦ κινῆσαι τὰς κόμας [52], ἐπιδειξάμενοι. Διασπείρας οὖν αὐτοὺς κατὰ τὰς πόλεις, ἐν ἀδέσμῳ κατεῖχε φρουρᾷ [53], καὶ καταφρόνησιν ἐνεποιεῖτο τοῖς θεωμένοις αὐτῶν τὰ σώματα, πρός τε

Rekem. — Modo τυγχάνειν, pro Commeliniano τυγχάνει, scripsi ex Hoesch. et Reg. Codex τυγχάνει.

50 τοὺς πρεσιόντας] Forte οἱ προσιόντες, vel πρὸς τοὺς προσιόντας. Sensu tamen vulgata non caret.

51 τὰ ὅπλα παραδοῦναι] Zosimus IV. 10. hinc sua sumsit, et multa in sequentibus habet similia.

52 κινῆσαι τὰς κόμας] „Lego κομῆσαι. Etenim „κινῆσαι τ. κ., *capillos movere*, vix est ut mentis fero„ciam significet; sed comas nutrire petulantiam indicat." CANTOCL. Locum non expedio. Credo hic innui morem quemdam horum hominum.

53 ἐν ἀδέσμῳ κατεῖχε φρουρᾷ] Hoesch. et Reg. φρουρᾷ. Cod. φρουρᾷ, sed ductu in desinentia impedito. Comm.

τε μῆκος ἀχρεῖον 54 ἐλαυνόμενα, καὶ βαρύτερα τοῖς ποσὶ, κατά τε τὸ μέσον διεσφιγμένα, ἧπερ φησὶν Ἀριστοτέλης τὰ ἔντομα 55. Δεχόμενοι δ' οὖν 56 αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας οἱ τὰς πόλεις οἰκοῦντες, καὶ πειρώμενοι τῆς ἀσθενείας, τὴν ἑαυτῶν ἐξαπάτην γελᾷν ἠναγκάζοντο. Τούτους ἀπήτει τοὺς γενναίους ὁ Σκυθῶν βασιλεὺς, καὶ ἦν τὸ πρᾶγμα δριμὺ, καὶ πρὸς τὸν τοῦ δικαίου λόγον 57 οὐκ εὐδιαίτητον. Ὁ μὲν γὰρ

Comm. φρουρᾷ. Zosim. l. c. ἐν ἀδέσμῳ φρουρεῖσθαι παρακελευσάμενος φυλακῇ: pro φρουρᾷ reponens φυλακῇ. Et Suidas: Φρουρά· φυλακή.

54 ἀχρεῖον] Suidas: Ἀχρεῖον· τῷ τόνῳ ὡς ἄμεινον. Forte: τῷ τόνῳ ὥς, ἄμεινον. Et p. 477. ἀχρεῖον iterum, at p. 479. ἄχρηστος. Dio Chryf. Or. VI. p. 201. ἀποδιδράσκουσι τὸν ἀέρα καὶ τὰ σώματα ἄχρηστα ποιοῦσι καὶ ἀδύνατα ἀνέχεσθαι χειμῶνος. Cod. 2958 habet ἀχρεῖα.

55 διεσφιγμένα — τὰ ἔντομα] Ariftot. H. An. I. c. 2. Dio Chryf. Or. VIII. p. 279. ὑπὸ δὲ ἀνδρῶν ἡττωμένους λεπτῶν τε καὶ ἀσάρκων, καὶ τῶν σφηκῶν τὰς γαστέρας μᾶλλον ἐντετμημένων. Nuper Parifiis Ruffos vidimus Scytharum horum ἀπογόνους, immani proceritate, fterno mirum in modum prominente, corpore circa lumbos ftrigofo et conftricto, homines plane σφηκοειδεῖς.

56 δεχόμενοι δ' οὖν] Recepi emendationem Valefii. Vide fupra p. 192. Cod. ut editi.

57 πρὸς τὸν τοῦ δικαίου λόγον] Julianus Epist. p. 398

γὰρ ἔφασκε βασιλεῖ δεδωκέναι 58 κατὰ συμμαχίαν καὶ ὅρκους· ὁ δὲ ἀπέφασκε 59 βασιλέα μὴ τυγχάνειν καὶ αὐτὸν οὐκ ὀμωμοκέναι. Ἐκείνου δὲ προστεθέντος 60 τὸν Ἰουλιανὸν καὶ ὅτι διὰ τὴν ἐκείνου δεδώκει συγγένειαν .... 61 καὶ τὰ τῶν πρέσβεων ἀξιώματα προστιθέντος, ὁ Βασιλεὺς ἀντεφώνει τούς τε πρέσβεις

ἔχειν

398 B. κατὰ τὸν τοῦ δικαίου λογισμὸν, συνῳδὰ τοῖς ἔνωθεν βασιλεῦσι θεσπίζοντες.

58 ὁ μὲν γὰρ ἔφασκε βασιλεῖ δεδωκ.] Cf. Zosim. l. c.

59 ἀπέφασκε] Suidas: Ἀποφάσκει· ἀπαγορεύει ἢ ἀποφαντικῶς λέγει τι.

60 προστεθέντος — συγγένειαν] Procopio enim fuit cum Juliano cognatio sanguinis. Zosimus IV. 7. πρὸς τοῦτο δὲ αὐτοὺς (τοὺς βαρβάρους) ἐπεσπάσατο τῆς Ἰουλιανοῦ τοῦ βασιλέως συγγενείας τὸ κλέος.

61 συγγένειαν] Post hanc vocem in codice lacuna patet dimidiae fere paginae. Mox pro ἀξιώματα προστιθέντος, quae est lectio codicis, Hoeschelii et Commelini, Regia habet προστιθέντες, non vitio operarum, sed editoris; nam vertitur: „ Legatorum etiam dignitatem, „ tanquam legatorum loco essent, *obtendebant.*" Equidem putaverim nihil, vel fere nihil hic deesse. Rex Scytharum obtendebat legatorum dignitatem, qui a Procopio fuerant ad ipsum missi: Zosimus IV. 10. τούτους ἀφεθῆναι παρὰ τοῦ βασιλέως ἀπῄτει, κατὰ πρεσβείαν τοῦ τότε κρατοῦντος αὐτοὺς φήσας ἐκπεπομφέναι.

ἔχειν τὴν δίκην 62, καὶ τοὺς παρόντας ὡς πολεμίους κατέχεσθαι, πολεμίῳ πρὸς συμμαχίαν ἥκοντας. Ἐκ τούτων δὲ τῶν προφάσεων ὁ Σκυθικὸς ἀνεγείρεται πόλεμος, τῷ μὲν ἀξιώματι τῶν συνιόντων ἐθνῶν καὶ τοῖς μεγέθεσι τῶν παρασκευῶν ἐπὶ μέγα προβήσεσθαι καὶ χωρήσειν R. 19.
πολυτρόπων συμφορῶν καὶ ἀτεκμάρτου τύχης προσδοκηθεὶς 63, τῇ δὲ τοῦ βασιλέως ὀξύτητι C. 217.
καὶ προνοίᾳ κατενεχθεὶς ἐπὶ τὸ ϛαθερόν τε καὶ 64 ἀσφαλέϛερον.

Ὅτι

62 ἔχειν τὴν δίκην] Zosimus IV. 8. ἐπεξῄει (ὁ Οὐάλης) πικρῶς ἅπασι, διερευνώμενος οὐ τοὺς συμπράξαντας τῇ τυραννίδι μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς βουλῆς κοινωνήσαντας, κτλ.

63 τῷ μὲν ἀξιώματι — προσδοκηθείς] Suidas, qui hunc locum adfert in voce Ἀτέκμαρτον, exhibet τῷ τε pro τῷ μὲν, et προσδοκηθείσης pro προσδοκηθείς verbumque χωρήσειν omittit. Cum προσδοκηθείσης, non capio qui stare possint verba πολυτρ. συμφορῶν. Servato textu, jungendum πολ. συμφ. καὶ ατεκμ. τύχης cum μέγα. Ἀτεκμάρτου Suidas vertit, ἀκατανοήτου.

64 κατενεχθεὶς ἐπὶ τὸ ϛαθερόν τε καὶ] Sumpsi τε ex Suida, qui haec habet in Σταθερὸν, quod vertit ἰσχυρὸν, βέβαιον. Caeterum verba paulum immutavit, ὁ δὲ πόλεμος ponens ante τῇ τοῦ βασ. et κατηνέχθη pro κατενεχθεὶς, scilicet ut sententia non penderet.

Ὅτι τῶν Σκυθῶν 65 ἡττηθέντων καὶ ὑπὸ τῶν Οὔννων ἀναιρεθέντων καὶ ἄρδην ἀπολλυμένων τὸ πλῆθος, οἱ μὲν ἐγκαταλαμβανόμενοι σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις διεφθείροντο, καὶ οὐδὲ μία 66 φειδὼ τῆς περὶ τοὺς φόνους ἦν ὠμότητος, τὸ δὲ συναλισθὲν 67 καὶ πρὸς φυγὴν ὁρμῆσαν πλῆθος μὲν οὐ πολὺ τῶν εἴκοσι μυριάδων ἀποδέουσαι, συνῆλθον ἐς τὸ μάχιμον ἀκμαζούσας 68. κινηθέντες 69 καὶ ταῖς ὄχθαις ἐπιςάντες χεῖράς τε ὤρεγον πόῤῥωθεν μετὰ ὀλοφυρμῶν 70 καὶ βοῆς, καὶ προέτεινον ἱκετηρίας 71, ἐπιτραπῆναι τὴν

65 τῶν Σκυθῶν] Rem narrat Zosimus IV. 20.

66 οὐδὲ μία] Regia οὐδεμία. Sed Eunapius fere semper οὐδὲ εἷς scribit. Vide not. p. 193.

67 συναλισθέν] Suidas: Ἀλίσας· συναθροίσας. Συναλίσας· συνάξας, συναθροίσας. Confer notam ad Eunapium p. 277. ubi, de permutatione verborum συναλίζω et συναυλίζω agens, poteram indicare Kusterum ad Suidae Συναλίσας.

68 πλῆθος μὲν — ἀποδέουσαι — ἀκμάζούσας] Locus verbis et depravatis et omissis laborat, sensu tamen perspicuo satis nec multum impedito.

69 κινηθέντες] Margines Hoeschel. et Reg. νικηθέντες. Κινηθέντες potest explicari verbis Zosimi IV. 20. ὧν εἶχον ἐκςάντες οἰκήσεων.

70 ὀλοφυρμῶν] Suidas: Ὀλοφυρμός· θρῆνος.

71 ἱκετηρίας] Suidas: ἱκετηρία· ὁ θαλλὸς τῆς ἐλαίας.

Ἱκε-

τὴν διάβασιν παρακαλοῦντες, καὶ τὴν σφῶν συμφορὰν ὀδυρόμενοι, καὶ προσθήκην τῇ συμμαχίᾳ παρέξειν ἐπαγγελλόμενοι 72. Οἱ δὲ ταῖς ὄχθαις ἐπιτεταγμένοι Ῥωμαίων οὐδὲν ἔφασαν πράξειν ἄνευ βασιλέως γνώμης 73. Ἐντεῦθεν ἀναφέρεται μὲν ἐπὶ τὸν βασιλέα ἡ γνῶσις· πολλῆς δὲ ἀντιλογίας γενομένης, καὶ πολλῶν ἐφ' ἑκάτερα γνωμῶν ἐν τῷ βασιλικῷ συλλόγῳ ῥηθεισῶν, ἔδοξε τῷ βασιλεῖ, καὶ γὰρ ὑπ' ἀντιζηλοτυπίας αὐτῷ πρὸς τοὺς συμβασιλεύοντας 74, οἳ παῖδες μὲν ἦσαν ἀδελφοῦ (καὶ γέγραπται 75 οὕτω πρότερον), τὴν βασιλείαν δὲ διῃρῆσθαι κατὰ σφᾶς ἐδόκουν, τὴν διανομὴν οὐκ ἐνεγκόντες 76 ἐπὶ τὸν θεῖον· τούτων δὴ ἕνεκα

καὶ

Ἱκετηρία δέ ἐστιν ἣν οἱ δεόμενοι κατατίθενταί που, ἢ μετὰ χεῖρας ἔχουσιν. Confer Ilgenium Opusc. t. I. p. 135.

72 ἐπαγγελλόμενοι] Sic cod. et Commel. Ἀπαγγελλ. in Hoesch. et Reg.

73 ἄνευ βασιλέως γνώμης] Valentis scilicet.

74 συμβασιλεύοντας] Gratianum nempe et Valentinianum minorem, Valentiniani fratris filios.

75 γέγραπται] in Historia nunc deperdita. Confer Zosimum IV. 19. §. 2. ubi Reitemeierus.

76 οὐκ ἐνεγκόντες] „ Totus locus pessime acceptus „ est ab interprete [Cantoclaro]. Verte igitur: *tandem*

„ *im-*

καὶ ὡς μεγάλη προσθήκη τὸ Ῥωμαϊκὸν αὐξήσαν, δεχθῆναι κελεύει τοὺς ἄνδρας, τὰ ὅπλα καταθεμένους. Πρὶν δὲ τὴν διάθεσιν 77 ἐκ βασιλέως ἐπιτραπῆναι, Σκυθῶν οἱ τολμηρότατοι καὶ
C.218. αὐθάδεις βιάσασθαι τὸν πόρον ἔγνωσαν, καὶ βιαζόμενοι κατεκόπησαν. Οἱ δὲ διαφθείραντες τὸν ἀπόδασμον 78 τοῦτον, τῆς τε ἀρχῆς παρελύθησαν καὶ περὶ τοῖς σώμασιν ἐκινδύνευσαν, ὅτι

πο-

„ *imperator eos recipere decrevit, partim ex aemulatione adversus consortes imperii (erant hi fratris filii, ut superius dictum est, qui paternum imperium inter se arbitratu suo diviserant inconsulto Patruo), partim etiam, quod maxima virium accessione aucturus sibi imperium videbatur; has ob causas jussit etc.*" VALESIVS. Loci constructio valde est contorta nec facile in ordinem redigenda; nihil tamen deesse videtur. De re vide Valesium ad Ammianum Marcellinum libr. 31. c. 12. p. 641.

77 *διάθεσιν*] Eunapium scripsisse credo *διάβασιν*. Cum θ et β multum inter se similitudinis nonnunquam habeant, ut ostendit Bastius in Comment. Palaeogr., librarius, qui *διάθασιν* legere sibi videbatur, mutavit in *διάθεσιν* et se egregium esse criticum credidit.

78 *ἀπόδασμον*] Sic Cod. et editt. Suidas scribit *ἀποδασμὸν*, quod vertit *μοῖράν τινα*, haecque scriptura est vulgatior.

πολεμίους 79 διέφθειραν. Οἵ τε παραδυναστεύοντες βασιλεῖ καὶ δυνάμενοι μέγιστον κατεγέλων αὐτῶν τὸ φιλοπόλεμον καὶ στρατηγικὸν, πολιτικοὺς δὲ οὐκ ἔφασαν εἶναι. Ὁ μὲν γὰρ βασιλεὺς ἐξ Ἀντιοχείας ἐπέτρεψεν αὐτοῖς τὴν ἀχρεῖον ἡλικίαν πρῶτον ὑποδεξαμένοις καὶ παραπέμψασιν εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπικράτειαν καὶ ταύτην ἐς ὁμηρίαν ἀσφαλῶς κατέχουσιν, ἐπιστῆναι ταῖς ὄχθαις καὶ μὴ πρότερον τοὺς μαχίμους δέξασθαι διαβαίνοντας, μηδὲ τὰ πλοῖα παρασχεῖν ἐς τὴν περαίωσιν, εἰ μὴ, τὰ ὅπλα καταθέμενοι, γυμνοὶ διαβαίνοιεν· οἱ δὲ ταῦτα R.20. ἐπιτραπέντες, ὁ μὲν ἐκ τῶν διαβεβηκότων ἤρα παιδαρίου τινὸς λευκοῦ καὶ χαρίεντος τὴν ὄψιν, ὁ δὲ ἠλέει γυναικὸς εὐπροσώπου τῶν αἰχμαλώτων, ὁ 79* δὲ ἦν αἰχμάλωτος ὑπὸ παρθένου, τοὺς δὲ τὸ μέγεθος κατεῖχε τῶν δώρων, τά τε λίνα ὑφάσματα καὶ τὸ τῶν στρωμάτων ἐπ' ἀμφότερα

79 ὅτι πολεμίους] Hoesch. et Reg. hinc novum caput ordiuntur; sed verba sunt continuanda, quod et Valesius monuit. Mox pro οἵ τε παραδ. Reg. habet ὅτι τε παρ. vitio typographico. Sequentia sunt salebrosa et, ut videtur, mutila.

79* ὁ] Cod. Hoesch. et Reg. ὅς.

ρα θυσανοειδὲς 80, ἕκαςος δὲ ἁπλῶς αὐτῶν ὑπε-λάμβανε καὶ τὴν οἰκίαν 81 καταπλήσειν οἰκετῶν καὶ τὰ χωρία βοηλατῶν, καὶ τὴν ἐρωτικὴν λύσ-σαν 82 τῆς περὶ ταῦτα ἐξουσίας. Νικηθέντες δὲ ὑπὸ τούτων νίκην αἰσχίςην καὶ παρανομωτά-την, ὥσπερ τινὰς εὐεργέτας καὶ σωτῆρας πα-λαιοὺς μετὰ τῶν ὅπλων ἐδέξαντο. Οἱ δὲ το-

σοῦ-

80 θυσανοειδές] „ Intelligit tapetes utrimque villo-„ sos, qui uno verbo ἀμφίμαλλοι dicuntur; qualia „ sunt stragula e lana quibus lectos operimus. His op-„ ponuntur tapetes ἑτερόμαλλοι, cujusmodi sunt ii quos „ Turcicos et Persicos vocamus: sic Gaza vocem θυ-„ σανώδη interpretatus est in Theophrasti Historia plan-„ tarum. Quod si quis cum Cantoclaro maluerit in-„ terpretari *stragula utrimque fimbriata*, equidem non „ valde repugnabo." VALES. Cf. Jacobs ad Anthol. t. 7. p. 251. Suidas: θυσανόεσσα· κροσσοὺς ἔχουσα.

81 οἰκίαν] Cod. οἰκείαν. Hoesch. et Reg. οἰκείαν cum οἰκίαν in margine.

82 τὴν ἐρωτικὴν λύσσαν] Longus IV. p. 122. οὐκ ἄπειρος τῆς ἐρωτικῆς λύττης. Haec est Schaeferi lectio e conjectura vocem λύπης emendantis. Et ipsi quidem Eunapii locus favet; fateor tamen me non statim credere Longum scripsisse ἐρωτικῆς λύττης, quod Theocritus, Eunapius, Basilius Vit. Thecl. p. 248. C., Lucianus Toxar. 15., vel alii ita scripserint. Vulgata lectio, λύπης commodum satis sensum habet nec sollicitanda videtur.

τοῦτον ἀκονιτὶ 83 πρᾶγμα διαπεπραγμένοι καὶ τὴν εἰκοι συμφορὰν εὐτυχήσαντες (οἵ γε ἀντὶ C. 219.
τῆς Σκυθῶν ἐρημίας καὶ τοῦ βαράθρου τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχὴν ὑπελάμβανον), εὐθὺς πολύ τι βάρβαρον ἐν τῷ παρασπόνδῳ καὶ ἀπίςῳ διέφαινον. Ἡ μὲν γὰρ ἄχρηςος ἡλικία, προλαβοῦσα κατὰ τὴν διάβασιν, μετὰ βαθείας σπουδῆς καὶ φροντίδος τῶν ταῦτα βεβουλευμένων, εἰς τὰ ἔθνη κατεχεῖτο καὶ διεσπείρετο· οἰκέται δὲ καὶ γυναῖκες καὶ παῖδες ἐκείνων, οἱ μὲν βασιλικὰ παράσημα 84 ἔχοντες, τὰς δὲ ἦν ἁβροτέρας ὁρᾶν ἢ κατὰ αἰχμάλωτον· παῖδες δὲ αὐτῶν καὶ τὸ οἰκετικὸν πρός τε τὴν εὐκρασίαν τῶν

83 ἀκονιτί] Cod. et Comm. ἀκονητί, male. Suidas: Ἀκονιτί· χωρὶς κόνεως, ἄνευ ἀγῶνος καὶ μάχης, ἢ εὐμαρῶς. Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν, τῶν οὕτως εὐμαρῶς περιγινομένων, ὥςε μηδὲ κονίσασθαι.

84 Παράσημα] „ Male Cantoclarus vertit, *signa regia gerebant*, cum potius *insignia* vertere debuisset. „ Id enim sibi vult Eunapius, pueros Gothorum impuberes inter Imperatoris ministros adscriptos fuisse et „ cultu regio vestitos. Nam paedagogiani pueri purpura induebantur, ut docet Marcellinus in rebus Procopii [XXVI. 6.]. Sunt igitur βασιλικὰ παράσημα, „ quos *colores* regios vocamus vernaculo sermone, quos „ etiam in regalibus pedissequis magnopere Galli venerantur." VALES.

τῶν ἀέρων ἀνέδραμον καὶ παρὰ τὴν ἡλικίαν ἥβησαν, καὶ πολὺ τὸ ἐπιφυόμενον ἦν πολέμιον γένος. Οἱ μὲν οὖν παλαιοὶ μῦθοι λέγουσι, περὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὴν Κολχίδα δρακοντίων ὀδόντων κατασπαρέντων, ἐν ὅπλοις 85 ἅμα τῷ σπόρῳ τοὺς ἄνδρας ἀνατέλλεσθαι· ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς χρόνος καὶ τὸν μῦθον τοῦτον εἰς φῶς καὶ ἔργον συνήγαγεν καὶ ὀφθῆναι κατηνάγκασεν. Οὐ γὰρ ἔφθασαν τοῦ Σκυθικοῦ γένους εἰς τὴν ἐπικράτειαν τὴν Ῥωμαϊκὴν οἱ παῖδες ὥσπερ ὀδόντες διασπαρέντες, καὶ πάντα ἦν μεςὰ 86 θυμοῦ καὶ μανίας καὶ φόνων, ἀνελθόντων αὐτῶν εἰς ἡλικίαν μάχιμον παρὰ τὸν χρόνον. Τὸ δὲ ἀκμάζον τῆς Σκυθικῆς ἀλκῆς καὶ γενναιότατον 87 τοῖς ὑπο-

85 ἐν ὅπλοις] Sic Hoesch. et Reg. In Commel. est ἐνόπλους, in codice ἐνάπλοις. Thucyd. VI. 56. ἐν ὅπλοις ἀθρόους γενέσθαι. Lycurg. p. 233. Auger. τὴν βουλὴν χρηματιοῦσαν ἐν ὅπλοις. Dicitur et ξὺν ὅπλοις, Thucyd. II. 2. et μεθ' ὅπλων, Apollon. praef. in Aesch. p. 16. Reisk.

86 οὐ γὰρ ἔφθασαν — πάντα ἦν μεςά] Cod. et editt. μετά. Vide not. ad Eunap. Sophist. p. 273.

87 γενναιότατον] Hoesch. et Reg. γενναιότητος, et ad marginem γενναιότατον, pro variante lectione. Cod. γενναιότατον. — ἐκ βεβληκότων, nempe τῶν Οὔννων cf. p. 474.

ὑποδεξαμένοις ἀντὶ τῶν ἐκβεβληκότων ἐς ἐπανάςασιν εὐθὺς ἐγερθῆναι καὶ 88 μαχόμενον, πολὺ δεινότερα καὶ τραγικώτερα συνετόλμησεν ὧν ἔπαθεν. Ἡ μὲν γὰρ Θράκη πᾶσα καὶ ἡ συνεχὴς αὐτῇ 89 χώρα Μακεδονία καὶ Θεσσαλία τοιαύτη τίς ἐςι καὶ οὕτω πολυύμνητος, ὥςε οὐδὲ εἷς κατὰ ταῦτα ἀναγράφειν λόγος ἦν· τοσαύτην δὲ οὖσαν αὐτὴν καὶ οὕτω πολυάνθρωπον, εὐδαίμονά τε ἅμα καὶ εὔανδρον, ἡ τῶν Σκυθῶν ἄπιςος καὶ παράλογος ἐπανάςασις ἐξαπιναίως καὶ παράχρημα τῆς διαβάσεως συντολμηθεῖσα καὶ ἀνοιδήσασα κατεςόρεσεν 90 εἰς τοσόνδε καὶ καθημάξευσε 91 ταῖς συμφοραῖς, ὥςε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι 92 πρὸς τὰ Θρᾴκια πάθη τὴν Μυσῶν C.220.

88 ἐγερθῆναι καὶ] Forte legendum ἐγερθὲν καί.

89 συνεχὴς αὐτῇ] Sic Hoesch. et Reg. — Comm. et Codex αὐτῷ.

90 κατεςόρεσεν] Sic Hoesch. et Reg. Sed Cod. et Commel. κατεςόρευσεν. Illud praeferre debui. Suidas hinc forte: κατεςόρεσε· κατέςρωσε.

91 καθημάξευσε] Suidas: Καθημαξευμένος· τετριμμένος.

92 χρυσὸν ἀποδειχθῆναι] „Ut simul atque aurum „per ea tempora calamitosa in Thracia ostenderetur, „Mysorum, ut est in proverbio, praeda esset: id est, „il-

R. 21. σῶν παροιμιώδη λείαν 93. Δόξαι αὐτοῖς ςαςιάζειν.

„ illud impune liceret a quovis eripere. Mysorum enim „ praeda de direptione et grassatione pro libidine facta „ nullo poenae metu dicitur." CANTOCL. — „ verte: „ *ut vetus illa Mysorum praedatio, proverbio celebrata, cum hac Thraciae vastatione collata, aurum esse „ videretur.* Hanc Graeci sermonis elegantiam non intellexit interpres, ut ex ipsius versione satis apparet. „ Eadem phrasi usus erat Eunapius in Gestis Carini „ Augusti: Καρῖνος, inquit, ὁ βασιλεὺς, γενόμενος ἐν „ ἐξουσίᾳ καὶ βουλήσεως κύριος, ἀνέδραμε τηλικοῦτον „ κακὸν ἐς τυραννίδα, ὥςε ἀπέδειξε χρυσὸν τὴν τραγῳ„ δουμένην τυραννίδα: quem Eunapii locum citat Suidas in v. Μακρῷ et in v. Καρῖνος [vide infra Fragm. „ §. 4] Est autem phrasis elegans et plane Attica, qua „ utitur etiam Plato, in Epist. 7. ad Dionis propinquos, „ ubi loquens de Triginta Tyrannis, qui reip. constituen„ dae caussa, ab Atheniensibus creati fuerant, sic ait: „ ὁρῶν δήπου τοὺς ἄνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσῆν ἀπο„ δείξαντας τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν. Similiter Dio in „ L. 47. [c. 15] Historiae Rom. οὕτω τὰ πράγματα „ πρός τε τὸ βούλημα καὶ πρὸς τὸ ἐπιθύμημα τὸ ἑαυ„ τῶν διῆγον, ὥςε χρυσὸν τὴν τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος „ μοναρχίαν φανῆναι. Male apud Joannem Zonaram in „ tomo 2. Annal. pag. 141. legitur: ὥςε χρηςὴν τὴν τοῦ „ ἀνῃρημένου Καίσαρος μοναρχίαν νομίζεσθαι. Scriben„ dum enim est χρυσῆν ex Dione, quem Zonaras ex„ scripsit. Denique Conon, vetus scriptor, in Narrat. „ 13. apud Photium, χρυσὸς ἂν αὐταῖς δόξειε τὰ τῆς

„ Τροίας

ζειν, ἀξιομάχου μὴ παρούσης δυνάμεως εἰς ... ἄμυν...

... Τροίας κακά." VALES. Eadem leguntur in Valesii Emendat. III. 17. Adde omnino Hemsterhusium ad Luc. Necyom. c. 4., cui non assentior χρυσὸν in loco Platonis legenti pro χρυσῆν, et iterum χρυσὸν pro χρυσέων in Lucianeo.

93 τὴν Μυσῶν καὶ λείαν] Cf. Erasm. Adag. I. 10, 92., Wolfianum Libanii indicem, Pantinum ad Basil. Seleuc. p. 390. et praeclaram Corayi notam ad Isocr. p. 53. Mazaris ineditus, in Διαλόγῳ νεκρικῷ cod. Paris. 2991 A. ἐπεὶ οὖν ἡ τοιαύτη (τύχη) κατὰ πάντων διώδευσε, καὶ πᾶσιν οὕτως ὁμῶς, ὡς ἔφην εἰπεῖν, ἐπεισέφρησε, μετὰ τῶν ἄλλων μάλα γε ἀναιδῶς, ὦ παρόντες, κἀμοὶ ἐπέθετο, καὶ δίκην ακηπτοῦ μιᾷ πρὸς ταῖς εἴκοσιν ἡμέραις κατὰ τοῦ σώματος ἐκστρατεύσασα, νῦν μὲν συνεχέσι πυρετοῖς, νῦν δὲ κλόνοις, νῦν δὲ σκοτοδίνοις ἰλίγγοις καὶ μελῶν παρέσεσι καὶ ἄλλαις ποικίλαις ὀδύναις διαδεξαμένη, Μυσῶν λείαν, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὰ ξύμπαντα κατειργάσατο μέλη. Postrema a verbis καὶ δίκην nuper adtulit Hasius, vir eruditissimus, ad Timarionem §. 12. p. 189. Theodorus Prodr. Rhodant. p. 5. Καὶ πάντες ἤδη εἰδότες τὴν πόλιν Λείαν Μυσῶν ἔθεντο ταύτην, ὡς λόγος. Nicetas Eugenianus, Theodori imitator, in *Notit. Manuscriptorum* t. 6. p. 231. Οἱ βάρβαροι δὲ συνδραμόντες αὐτίκα Λείαν Μυσῶν ἔθεντο τὰ πρὸς ταῖς πύλαις. Manuel Palaeologus ibid. t. 8. p. 375. διὰ πλεονεξίαν πολλὴν Μυσῶν μὲν λείαν τὰ προστυχόντα ποιεῖσθαι.

ἄμυναν, τῷ τε πλήθει πρὸς ἀνθρώπους ἀφυλάκτους καὶ ἀνόπλους ἐφάνησαν φοβερώτατοι, καὶ τῷ φονικωτάτῳ πρὸς τὸ κρατούμενον πάντα ἀνδρῶν ἐχήρωσαν· περιεςήκει δὲ εἰς ἴσον λόγον καὶ Σκύθας Οὔννων μὴ φέρειν ὄνομα καὶ Ῥωμαίους Σκυθῶν. Πόλεις γοῦν εὐαρίθμητοι καὶ ὀλίγαι τινὲς διεσώθησαν καὶ ἔτι σώζονται, τειχῶν ἕνεκεν καὶ οἰκοδομημάτων· ἡ δὲ χώρα καὶ τὸ πλεῖςον 94 ἀπανάλωται καὶ ἔςιν ἀοίκητον, καὶ ἄβατον διὰ τὸν πόλεμον. Βασιλεὺς δὲ ἐπειδὴ τούτων ἐπύθετο τῶν ἀδιηγήτων κακῶν, πρὸς μὲν τοὺς Πέρσας ἀναγκαίαν εἰρήνην συνθέμενος, ἑαυτῷ δὲ πολεμήσας ἐπὶ μεταγνώσει τῆς ὑποδοχῆς, τῷ θυμῷ τε ὑπερέζεσε 95, καὶ πρὸς τὸν πόλεμον ἐντείνων ἑαυτὸν, προκαταπέμπει τὸ Σαρακηνῶν ἱππικὸν 96, ὡς ἀντισχήσον τοῖς βαρβάροις. Ἤδη γὰρ καὶ τὴν Κωνςαντινούπολιν κατέτρεχον καὶ τοῖς τείχεσιν ἠνώχλουν περικαθήμενοι, πο-
C. 221. λέμιόν τε οὐδὲν ὁρῶντες ἐς ἀντίπαλον μάχην, καὶ τοῖς φρονήμασιν εἰς πᾶσαν ὕβριν ὠλισθηκότες.

94 καὶ τὸ πλεῖςον] Forte, κατὰ τὸ πλ. — ἀοίκητος καὶ ἄβατος.

95 ὑπερέζεσε] Cod. et Comm. ὑπερέζεσαν.

96 Σαρακηνῶν ἱππικὸν] *Arabum equitatum.* Confer Heynium ad Zosim. IV. 22. 3.

τες· ὃ δὴ 97 καὶ περιφανῶς ἔδοξε κάλλιςα ςρατηγῆσαι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἡ τύχη.

Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου 98 τοὺς πρώτους χρόνους τῆς βασιλείας, τὸ τῶν Σκυθῶν ἔθνος ἐξελαυνόμενοι τῆς χώρας ὑπὸ τῶν Οὔννων, διεβεβήκεσαν τῶν φυλῶν ἡγεμόνες ἀξιώματι καὶ γένει προήκοντες 99. Οὗτοι ταῖς τιμαῖς τοῦ βασιλέως ἐξωγκωμένοι καὶ πάντα ἐφ' ἑαυτοὺς ὁρῶντες κείμενα, ςάσιν ἐν ἀλλήλοις οὐ μικρὰν ἤγειραν· οἱ μὲν ἀγαπᾷν καὶ δέχεσθαι τὴν παροῦσαν εὐδαιμονίαν κελεύοντες, οἱ δὲ τὸν οἴκοι γεγονότα φυλάττειν ὅρκον αὐτοῖς καὶ μὴ παραβαίνειν ἐκείνας τὰς συνθήκας 100 (αὗται δὲ ἦσαν ἀσεβέςατοι 101 καὶ βαρβαρικὸν ἦθος εἰς ὠμότητα παρατρέ-

97 ὃ δὴ] Hoesch. et Reg. in marg. ἥδη.

98 ἐπὶ Θεοδοσίου] Cf. Zosim. IV. 56.

99 προήκοντες] Cod. et Comm. προσήκοντες.

100 ὅρκον — συνθήκας] Haec verba saepe junguntur. Vide notam Hemsterhusii ad Plut. p. 441. Lydius p. 779. 784. 800.; Dionys. Hal. A. R. I. 40.; Zosim. III. 9. 53. Demosth. Rhod. p. 198, 16. Plato Menex. §. 17. ξυνέθεντο καὶ ὤμοσαν. Praeivit Homerus, Il. A. 77. σὺ δὲ σύνθεο καί μοι ὄμοσσον.

101 ἀσεβέςατοι] Sic Cod. et Commel. — Hoesch. et Reg. ἀσεβέςαται.

τρέχουσαι), παντὶ τρόπῳ Ῥωμαίοις ἐπιβουλεύειν καὶ πάσῃ μηχανῇ καὶ δόλῳ τοὺς ὑποδεξαμένους ἀδικεῖν, κἂν τὰ μέγιστα ὑπ' αὐτῶν εὖ πάσχωσιν, ὡς ἂν τῆς ἐκείνων ἁπάσης χώρας ἐγκρατεῖς γένωνται. Περὶ τούτου μὲν οὖν ἦν αὐτοῖς ἡ στάσις· καὶ διανεμηθέντες ἀπελθάγχησαν, οἱ μὲν τὰ χείρω προθέμενοι τῆς βουλῆς, οἱ δὲ τὰ εὐσεβέστερα, ἐπικρύπτοντες δὲ ἑκατέρα στάσις τὴν πρόφασιν τῆς ὀργῆς. Ὅμως καὶ ὁ βασιλεὺς τιμῶν οὐκ ἔληγεν, ἀλλ' ὁμοτραπέζους εἶχε καὶ ὁμοσκήνους, καὶ πολὺ τὸ φιλόδωρον ἐς αὐτοὺς ἦν· οὐδαμοῦ γὰρ ἐξεφέρετο καὶ παρεγυμνοῦτο τὰ τῆς φιλονεικίας. Ἦν καὶ ἡγεμὼν τῆς μὲν θεοφιλοῦς καὶ θείας μερίδος Φράβιθος 102,
C. 222. ἀνὴρ νέος μὲν κατὰ τὴν ἡλικίαν, γεγονὼς δὲ εἰς
R. 22. ἀρετὴν καὶ ἀλήθειαν ἁπάντων ἀνθρώπων κάλλιστος· θεούς τε γὰρ ὡμολόγει θεραπεύειν κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον 103 καὶ οὐδὲ μίαν 104 ὑπέστη πλάσιν εἰς ἀπάτην καὶ διακράτησιν 105, ἀλλὰ γυ-

102 Φράβιθος] Cf. Fragm. 43.

103 κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον] De Frabithi gentilismo testis est Zosimus V. 20, 1. 21, 21.

104 οὐδὲ μίαν] Sic Cod. et Commel. — Hoesch. et Reg. οὐδεμίαν. Cf. supra p. 193.

105 διακράτησιν] Sic Hoesch. et Reg. — Commel. διὰ κράτ.

γυμνὴν καὶ καθαρὰν διέφαινε τὴν ψυχὴν περὶ τοῦ βίου, ἐχθρὸν ὑπολαμβάνων

ὁμῶς Ἀΐδαο 106 πύλῃσιν

Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ. Γυναῖκα οὐκ ᾔτησε Ῥωμαίαν εὐθὺς, ἵνα μηδὲν ὑβρίζῃ διὰ σώματος ἀνάγκην, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπέτρεψε τὸν γάμον, καὶ ὁ πατὴρ τῆς κόρης (ἐτρέφετο γὰρ ὑπὸ πατρί 107) καὶ τὸ πρᾶγμα ἐθαύμασε, μακάριον ἑαυτὸν ὑπολαμβάνων, εἰ τοιοῦτον ἕξοι γαμβρόν. Τῶν μὲν οὖν ὁμοφύλων ὀλίγοι τινὲς τὴν εὐσέβειαν καὶ ἀρετὴν ἀγασθέντες τοῦ νεανίσκου, πρὸς τὴν ἐκείνου γνώμην ἐχώρησαν καὶ συνεφήκεσαν· οἱ δὲ πολλοὶ καὶ δυνατώτεροι τῶν δεδεγμένων ἐξ ἀρχῆς ἀπρὶξ εἴχοντο, καὶ πρὸς τὴν ὠδῖνα τῆς ἐπιβουλῆς σφαδάζοντες 108 ἐμεμήνεσαν, ὧν ἦρχεν Ἐρίουλφος 109, ἀνὴρ

106 ὁμῶς ἀΐδαο] Hom. Il. IX. 312.

107 ὑπὸ πατρὶ] Hoesch. et Reg. πατρὸς in marg. e conjectura, puto, nec vera.

108 σφαδάζοντες ἐμεμήνεσαν] Cod. et Commel. σφαγδάζ. Suidas: Σφαδάζοντες· σπώμενοι ἢ δυσφοροῦντες. Cf. Ruhnk. ad Timaei Σφαδάζειν· δυσανασχετεῖν μετά τινος ὥσπερ σπασμοῦ. Plut. de Educ. 13. ἀγανακτοῦντας καὶ σφαδάζοντας. quae jungit et Themistius XXIII. p. 298 B. Heliodorus IV, 3. οὔτε ἀτρεμεῖν ἔτι κα-

ἀνὴρ ἡμιμανὴς καὶ τῶν ἄλλων λυσσωδέστερος. Συμποσίου δὲ προτεθέντος αὐτοῖς παρὰ τοῦ βασιλέως ἁδροτέρου καὶ πολυτελεστέρου, τὴν παροιμίαν ἀποδείξαντες ἀληθῆ, τὴν λέγουσαν „ οἶνος „ καὶ ἀλήθεια" 110, τοῦ Διονύσου καὶ τότε ῥήξαντος αὐτοῖς παρὰ πότον τὴν ἐπικρυπτομένην στάσιν, διαλύεται μὲν τὸ συμπόσιον ἀτάκτως καὶ διὰ θυρῶν ἐχώρουν τεθορυβημένοι καὶ παρακεκινηκότες· ὁ δὲ Φράβιθος, δι' ἀρετῆς ὑπερβολὴν,
C.223. τὸ καλὸν καὶ δίκαιον κάλλιον ἅμα καὶ θεοφιλέστερον ὀφθήσεσθαι νομίζων, εἰ προσθείη τάχος, οὐ περιμείνας ἕτερον καιρὸν, ἀλλὰ σπασάμενος τὸ ξίφος, τῆς πλευρᾶς Ἐριούλφου διήλασεν· καὶ ὁ μὲν ἔκειτο πεσὼν, ὀνειροπολήσας 111 τὴν ἄδικον ἐπιβουλὴν, οἱ δὲ . . . .

S. L.

κατεῖχεν ἡ κόρη, ἀλλ' ἐσφάδαζεν ἡ βάσις καὶ οἱ πόδες ἐσκίρτων. Adde Schultens. Orig. Hebr. II. p. 108. — Cantoclarum non capio pro ἐμεμήνεσαν proponentem ἐμείνεσαν.

109 Ἐρίουλφος] Zosimo Πριούλφιος.

110 οἶνος καὶ ἀλ.] Cf. Erasm. Adag. I. 7. 17. Theocriti sunt Id. 29. 1. vel potius Alcaei; nam Thierschio viro doctissimo sic sentienti accedo.

111 ὀνειροπολήσας] Cf. supra p. 354.

EUNAPII FRAGMENTA

EX SUIDA.

§. 1.

Ὁ δὲ τοξότης ἠφίει βέλος, εὔστοχος ὢν τοσούτους κατακαίνειν, ὅσα ἠφίει βέλη.

Suidas: Κατακαίνειν· ἀναιρεῖν, φονεύειν. „Ὁ δὲ — βέλη". Εὐνάπιός φησι. De verbo καίνειν dixi ad Philostr. Her. p. 559. Vide et Van Goensium Observ. Misc. c. 5. p. 45. Mimas Pythagoreus Diss. II. p. 713. ἄνδρα καινόν. Ubi Galeus; „κτανὼν, procul dubio". Procul dubio fallitur vir doctissimus. — Caeterum hoc fragmentum pertinet ad illam historiae partem, qua Eunapius narrabat Palmyram ab Aureliano, vel Cremnam a Probi militibus obsessam. Rem illustrat Zosimus I. c. 54. §. 7. et c. 70. §. 1. Crediderim Eunapiana haec esse referenda ad Cremnae obsidionem; nam Zosimus, loco posterius citato, Nostri verba ante oculos habuisse videtur: συνῆν τις ἀνὴρ αὐτῷ (Lydio in Cremna obsesso) μηχανάς τε κατασκευάζειν εἰδὼς, καὶ ἐκ μηχανῶν εὐστόχως

ἀφιέναι βέλη δυνάμενος· ὥςε ὁσάκις ἐνεκελεύσατο ὁ Αὔδιος αὐτῷ κατά τινος τῶν πολεμίων ἀφιέναι βέλος, μὴ διαμαρτεῖν τοῦ σκοποῦ.

§. 2.

Σελευκίς: ὄρνεόν ἐςιν εὔπεπτον, καὶ ἀκόρεςον, καὶ πανοῦργον, καὶ τὰς ἀκρίδας χανδὸν λαφύσσον.

Haec verba credo Suidam hausisse ex Eunapio, quod Zosimus I. 57. 6. in ea parte Historiae, quam ex Nostro sumsit, Σελευκιάδας, memoret, αἳ ταῖς ἀκρίσι συμπεριίπτανται καὶ τοῖς ςόμασι ταύτας δέχονται. Seleucidum avium meminit et Theodorus Photii Bibl. Cod. 223. p. 681, 49. jam a Kustero indicatus: ἡ σέλευκὶς τὸ πτηνὸν οὕτως ἐςὶν ἀκρίσιν ὀλέθριον, ὥςε καὶ ὅσαι ἂν τῇ σκιᾷ ταύτης καταληφθεῖεν, φθείρονται. Cf. Heynium ad Zosimum; Broterium ad Plinium H. N. X. 39. 27; H. Stephanum in Thesauro.

§. 3.

Ἴββειοι καὶ Ἐρκούλειοι, ὀνόματα τάξεων. τάγματα γάρ τινα δαίμοσιν ἐπώνυμα. Ἴοβις γὰρ παρὰ Ἰταλοῖς ὁ Ζεύς, Ἐρκούλης δὲ ὁ Ἡρακλῆς.

Haec esse Eunapiana non praestiterim; credo tamen vel tota vel ex parte fuisse lecta in ejus historia. Suspicionem hanc meam firmare mihi videtur Zosimi locus

II.

II. 42. 3: Μαγνεντίῳ τῷ τὴν ἀρχὴν ἐπιτετραμμένῳ τῶν Ἰοβιανῶν καὶ Ἑρκουλιανῶν· ταγμάτων δὲ ταῦτα ἐπώνυμα: ubi legendum puto ταῦτα δαίμοσιν ἐπώνυμα. nam Zosimo, ut nunc editur, aliquid videtur ad integritatem deesse. Idem III. 30. 4. cum nominasset Ἰοβιανοὺς καὶ Ἑρκουλιανοὺς, addit: ταγμάτων δὲ ταῦτα ὀνόματα, παρὰ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ κατάςαντα, φερόντων τὰς τούτων ἐπωνυμίας· ὁ μὲν γὰρ Διὸς, ὁ δὲ Ἡρακλέους ἐπώνυμον εἶχε.

§. 4.

Καρῖνος 1 Κάρου τοῦ βασιλέως υἱὸς, γενόμενος ἐν ἐξουσίᾳ καὶ βουλήσεως κύριος, ἀνέδραμε τηλικοῦτον κακὸν ἐς τυραννίδα 2 ὥςε ἀπέδειξε χρυσὸν 3 τὴν τραγῳδουμένην τυραννίδα· οὕτω καὶ τοὔνομα τοῖς ἔργοις μακρῷ παρῆλθε. Παίδων μὲν γὰρ εὖ γεγονότων 4 ὕβρεις, διὰ τὸ σύνηθες, οὐδὲ ὕβρεις ἐνομίσθησαν, ἀλλ' ἦν ἐγχώριον 5 αὐτῷ καὶ πρόχειρον τὸ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτάνειν. Ὁ δὲ ἐγκλήματά τε ἀνέπλαττε καὶ ἐδίκαζε τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ τῶν δικαζομένων οὐδεὶς ἐσώζετο· ὅπου γε πολλῆς οὔσης καὶ ἀδιηγήτου τῆς φθορᾶς παρεμαλίσκοντό τινες τῶν εὐδαιμόνων, ὥσπερ ἐν κοινοῖς δείπνοις ἀλεκτορίδες 6, ἐς τὴν Καρίνου τρυφήν. Μεμνῆσθαι δὲ τῶν καταχαπτομένων ἔφασκε, τῶν μὲν, ὅτι οὐκ

ἐπῄ-

ἐπῄνεσαν αὐτοῦ τὸ κάλλος, τῶν δὲ, ὅτι λέγοντα, ὅτε ἦν μειράκιον, οὐκ ἐθαύμασαν, ὡς ἐβούλετο. Ἀπώλλυντο δέ τινες καὶ γελάσαντες ἐναντίον αὐτοῦ ποτέ, καὶ πάντα ἦν αὐτοῦ βαρύτερα διοσημείας, καὶ ἔλυττα ἐν μέσοις τοῖς ὑπηκόοις.

1 Καρῖνος] Suidas in Voce. Auctor non nominatur, hic quidem; sed in vocibus Μακρῷ, Ἐγκύκλιον, Ὕβρις, Διοσημία, ubi illius longioris articuli sententiae adferuntur, Eunapii nomen legitur adpositum.

2 κακὸν ἐς τυραννίδα, ὥστε] Suidas in Καρινός: κ. ἐς τ. οὕτω καὶ τοὔνομα. Quae deficiebant supplevi, monente etiam Kustero, ex Suida in Μακρῷ.

3 ἀπέδειξε χρυσὸν] Vide notam p. 482. et infra ad Fragm. §. 28.

4 εὖ γεγονότων] Suidas οἱ γεγ. hic et sub voce Ὕβρις. „Probo conjecturam Wolfii, qui legendum suspicatur εὖ γεγον." KUSTER. Et εὖ recepi, praeeunte Casaubono ad Vopisc. p. 252 D. Locutio est Eunapiana: cf. p. 199. et Fragm. §. 45.

5 ἀλλ' ἦν ἐγκύκλιον — ἁμαρτάνειν] Leguntur apud Suidam in Ἐγκύκλιον, quam vocem vertit, ἀπανταχοῦ καθολικόν. Et ἁμαρτάνειν, interpretatur: τουτέστιν εἰς παῖδας ὑβρίζειν. Articulos τὸ, τὰ inserui ex hoc loco (nam in voce Καρῖνος non comparent, nec in voce Ὕβρις), et ex Zonarae Lexico, ubi col. 604 adferuntur verba Ἐγκύκλιον — ἁμαρτάνειν, sine auctoris nomine.

6 ἀλεκτορίδες — τῶν κατακοπτομένων] Vide supra no-

notas p. 221. 328. Plutarchus Cleom. 36. *μὴ ἀπεριμένειν, ὥσπερ ἱερεῖα πιανθέντας, κατασφαγῆναι.*

7 *καὶ πάντα — ὑπηκόοις*] Leguntur et ſub voce *Διοσημία* apud Suidam. *Διοσημείας* Suidas habet in *Καρῖνος*, *διοσημίας* in *Διοσημία*. Haec ſcribendi varietas in illo vocabulo ubique fere reperitur. Cf. quae notavi ad Eunap. p. 340., ad Marin. p. 141. 149., et Coraynm ad Plut. Galb. p. 463.

§. 5.

Καρικὸν θῦμα.

Suidas: *Καρικὸν θῦμα· ἐπὶ τῶν ἀσέμνων ἢ ἄβρωτα μέλη θυόντων. Οἱ γὰρ Κᾶρες κύνα θύουσιν. Εὐνάπιος.* Kuſterus putat *τὸ Εὐνάπιος* alieno loco eſſe poſitum, pertinereque ad vocem *Καρῖνος*, fere ſequentem, et in qua, quae de Carino narrantur, ex Eunapio ſumpta ſunt, ut videre licet Fragm. praeced. Haec Kuſteri opinio non caret probabilitate quadam; nihil tamen definiri tuto poteſt. *Καρικὸν θῦμα* forte lectum fuit olim in Eunapio. Quidni?

§. 6.

Ὁ Διοκλητιανὸς λόγον ποιούμενος τῶν πραγμάτων, ᾠήθη δεῖν καὶ δυνάμεσιν ἀρκούσαις ἑκάστην ἐσχατιὰν ὀχυρῶσαι καὶ φρούρια ποιῆσαι.

Apud Suidam in *Ἐσχατιά*, ſine auctoris nomine. Reitemeierus ad Zoſim. II. 34. p. 557. Eunapium in his fere agnoſcit, non ſine veriſimilitudine. Cf. ejus no-

nam

tum est, quem indicavit Kusterus, Valesium ad Amm. Marc. XXIII. c. 5. p. 359.

§. 7.

Χαριέττων 1 μὲν οὖν καὶ πρὸ τούτου φανερός τις ὢν καὶ ἀνυπόστατος τῷ τε πλεονάζοντι τοῦ δραστηρίου φοβῶν, ἀνεῖχεν 2 ἀπὸ λῃστείας ἅπαντας.

1 Χαριέττων] Suidas in Ἀνεῖχε, sine auctoris nomine. „ Hoc fragmentum ex Eunapio depromptum esse „ putat Valesius ad Ammianum Marcell. p. 144 [Edit. „ 1636. p. 172. Edit. 1681. ad libr. 17. c. 10.] quem „ vide". KVSTER. Hanc Valesii notam ad Zosimum III. 7. p. 569. repetivit Reitemeierus. Zosimus ibi multa de Chariettone narrat, quae e Nostro mutuatus est. Suidas: Χαριέττων· ὄνομα κύριον: quod est huc referendum.

2 ἀνεῖχεν] Suidas: Ἀνεῖχεν· ἐκώλυε.

§. 8.

Μάξιμός τε καὶ Πρίσκος λόγου μὲν μετειχέτην, τῆς δὲ τῶν κοινῶν καὶ ὑπαίθρων πείρας πραγμάτων ἐλάχιστον.

Suidas in Ὑπαίθριον, auctore nominato. De Maximi et Prisci in aula Caesarea habitatione et fatis cf. Nostrum supra p. 56 seqq.

§. 9.

§. 9.

Σαλούστιος 1, ὁ τῆς αὐλῆς ἔπαρχος ἐπὶ Ἰουλιανοῦ, ἀνὴρ ἦν διαφερόντως περιττὸς εἰς φιλανθρωπίαν· ᾧ γε τοσοῦτον ἡμερότητος καὶ πραότητος ὑπῆρχεν εἰς ἅπαντας, ὥστε τὸν Μάρκελλον ἐκεῖνον, τὸν, ἡνίκα ἦν Καῖσαρ, ὑβριστικῶς αὐτῷ χρησάμενον πάνυ περιδεᾶ ὄντα διὰ τὰ προγεγενημένα, καί τοι τοῦ παιδὸς ἐλεγχθέντος ἐπανίστασθαι διὰ τὴν πρὸς Κωνστάντιον φιλίαν, τῷ νεανίσκῳ 2 τὴν δίκην ἐπέθηκε, τὸν δὲ Μάρκελλον καὶ διαφερόντως ἐτίμησε.

1 Σαλούστιος.] Verba Suidae. „ Totum hunc locum „ ex Eunapio excerptum esse suspicatur Valesius ad „ Amm. Marcell. lib. XXII. p. 229. [c. 11. p. 324.], „ qui recte etiam monuit, Suidam hic omnia confun„ dere, et ad Sallustium male referre ea, quae Juliano „ conveniant". KVSTER.

2 τῷ νεανίσκῳ] Amm. Marcell. l. c. „ Marcelli ex „ Magistro Equitum et peditum filius, ut injectans im„ perio manus, publica deletus est morte".

§. 10.

Τότε δὲ ἴλη τῶν καταφράκτων ἱππέων ὑπὲρ τοὺς ὁ ἐς τοὺς ὀπισθοφύλακας κατεῤῥάγη.

Suidas: Ἴλη: σύστημα, συστροχή, τάξις ὄχλου ἱππικοῦ .... καὶ Εὐνάπιος· „ τότε κτλ. Crediderim hunc

hunc locum pertinuisse ad narrationem Persicae Juliani expeditionis, et inde profecisse Zosimum, qui haec non absimilia habet III. 28. 6. οἱ Πέρσαι συνταχθέντες εἰς πλῆθος τοῖς οὐραγοῖς τοῦ Ῥωμαίων στρατεύματος ἀδοκήτοις ἐπέπεσον.

§. 11.

Οἱ δὲ τῶν Πάρθων οἰσυΐνας ἀσπίδας ἔχοντες καὶ κράνη οἰσύϊνα πλοκήν τινα πάτριον πεπλεγμένα.

Apud Suidam in Οἰσυΐναις, auctore nominato. Valesius haec verba admovet Ammiano XXIV. 2. p. 394. ubi describuntur Persae Pirisaborae civitatis „ defensores, „ obtecti scutis vimine firmissimo textis".

§. 12.

Πάντα 1 ὅσα ἦν ἄριστα μικρὰ ἐφαίνοντο πρὸς τὸν ὄγκον Μουσωνίου, καὶ τὴν τῷ δραστηρίῳ τῆς γνώμης βαθύτητα· δι' ἃ κατὰ λόγον εὐδοκιμῶν, τήν τε ἀλιτενῆ 2 χώραν τῆς Ἀσίας ἐπῆλθε, καὶ ὁ τὴν ἀνθύπατον ἔχων ἀρχὴν πρὸς τὰς ἐπιδημίας ἐξίσατο. Κἀκεῖνος ἅπαντα ἐπιὼν, ἐν ὀλίγαις ἡμέραις τὴν θάλασσαν ἐπλήρωσε τῶν ἀπὸ τῆς Ἀσίας εἰσφορῶν. Ἐπεκάλει δὲ οὐδεὶς ἄδικον οὐδὲν τοῖς γινομένοις, ἀλλὰ παιδιά τις ἦν ἅπασι τοῖς καταβάλλουσι τὰ εἰσφερόμενα·

Εὐ-

Εὐνάπιος γὰρ ὁ ῥήτωρ 3 ἐπεστάτει τοῖς πραττομένοις.

1 πάντα] Suidas: Μουσώνιος. Ἐπὶ Ἰοβιανοῦ ἦν βασιλέως. Πάντα, κτλ. Eunapius non nominatur a Suida, sed haec illi tribuo auctoribus Valesio ad Ammian. Marc. XXVII. c. 9. qui locum adducit et Latine vertit, et Wernsdorfio ad Himer. p. 473: nec dissentit Kusterus. De hoc Musonio ait Eunapius Soph. p. 92. se scripsisse ἐν τοῖς διεξοδικοῖς πολλά: ubi vide notata p. 388. Cf. Fragm. §. 16.

2 ἀλιτενῆ] Cf. notam p. 319.

3 Εὐνάπιος] Rhetoris hujus sibi homonymi jam supra meminit, Legat. p. 468.

§. 13.

Οὗτος 1 (Αἰλιανὸς) ἐπὶ Οὐάλεντος ἐστρατήγησεν· ἦν δὲ ἐκ Συέδρων 2. Ἐλεύθερος δὲ ὢν ἄγαν 3 καὶ ἀνεστηκὼς 4 ἐκ παιδὸς τὴν ψυχὴν γενόμενος, ἀφθόνως ἐχορηγήθη τὰ παρὰ τοῦ σώματος· τὰ γὰρ ὄργανα συνεπεπήγει καὶ ἐνέτρεχε τοῖς τῆς ψυχῆς κινήμασιν, ὥσθ' ἅμα τι πρᾶξαι ἐδέδοκτο καὶ ἐπέπρακτο. καὶ παιδείας οὔτε ἐντὸς ἦν 5 οὔτε ἄμοιρος, ἀλλ' ἦν ἀγροικότερος, ὅσον θυμοειδέστερος, καὶ τὸ θηριῶδες τοῦ θυμοῦ καὶ ἄγριον οὐκ ἐξημέρωτο καὶ κατείργαστο ὑπὸ τοῦ λόγου.

1 Οὗτος] Ex Suida in Αἰλιανός. Auctor non nominatur, sed „ totum hunc locum" inquit Kusterus, „ ex historia deperdita Eunapii depromptum esse discimus ex Suida v. ἀνεστηκώς, ubi fragmenti hujus pars „ addito scriptoris istius nomine adducitur". Suidas in Συέδρων repetit prima hujus fragmenti verba: Αἰλιανὸς ἀπὸ Οὐ. ἐςρ. ad ἐκ παιδός.

2 ἐκ Συέδρων] „ sic recte e MSS. Parif. et ipse „ Suidas v. Συέδρων. At priores editiones male συνέ„ δρων, quod Portus plane ἀςόχως verterat ex assesso„ ribus; non animadvertens scilicet, voce hac patriam „ Aeliani designari. Est enim Σύεδρα nomen urbis, in „ Isauria olim sitae, teste Stephano Byzantio: ex qua „ Aelianum hunc oriundum Suidas lectorem hic docere „ vult." KVSTER.

3 ἐλεύθ. δὲ ὢν ἄγων] In Αἰλιανὸς legitur, ἐλεύθ. ἄγων; in Ἀνεστηκὼς autem, ἐλεύθ. δὲ ὤν: ex utraque lectione illam feci, quam exhibeo.

4 ἀνεστηκώς] Suidas: Ἀνεστηκώς: ἀνάστημα ἔχων. Εὐνάπιος· Ἐλεύθερος δὲ ὢν καὶ ἀν. ἐκ τ. τ. τύχην κτλ. Toupius ad Longinum §. 7, vocem ἀνάστημα illustrans, hic pro τύχην legendum esse ψυχὴν vere monuit, firmavitque loco altero Suidae in Αἰλιανός.

5 οὔτε ἐντὸς ἦν] „ sic habent MSS. Parif. At prio„ res edit. οὔτε ἐκτὸς ἦν; quae lectio propter tautolo„ giam admitti non potest. sequitur enim οὔτε ἄμοιρος „ ἦν, quod idem plane significat, ac praecedens illud „ οὔτε ἐκτὸς ἦν" . . . . KVSTER. Conferri potest nota ad Philostr. Her. p. 524.

§. 14.

Ὁ δὲ Προκόπιος τοὺς χαριεςέρους ἀναλαβὼν, ἐπὶ τὸν βασιλέα Οὐάλεντα διὰ Φρυγίας συνήπτετο.

Suidas: Χαριεςέρους· ἐνδοξοτέρους. Εὐνάπιος· „Ὁ δὲ, κτλ. Fragmentum referendum ad Procopii seditionem et bellum adversus Valentem; qua de re vide Zosimum IV. 4—8. et supra notam p. 314. Pro συνήπτετο legendum forte συνηπείγετο: ut supra p. 27.

§. 15.

Μικροῦ [1] τὰ πράγματα μετακινήσαντος Ὁρμίσδου [2] τοῦ Πέρσου.

1 Μικροῦ] Suidas: Μικροῦ· σχεδὸν, φανερῶς. Εὐνάπιος· „Μικροῦ, κτλ. Idem fragmentum repetit voce Μικροῦ δεῖν, sed integrum minus, nec nominato Eunapio, et μικροῦ vertit, παρ' ὀλίγον, παρὰ μικρόν.

2 Ὁρμίσδου] Referendum fragmentum ad bellum Procopianum. Μικροῦ ἐδέησεν, inquit Zosimus IV. 8., ἡ Προκοπίου μερὶς ὑπερτέρα γενομένη τὴν τῶν πραγμάτων εἰς αὐτὸν μεταθεῖναι ῥοπὴν, τοῦ Ὁρμίσδου, τοῦ Πέρσου, παιδὸς, (ὁμώνυμος δὲ ἦν τῷ πατρὶ), δόξαντος ἐν τῇ μάχῃ πλεονεκτεῖν. De Hormisda patre hujus Hormisdae Procopiani vide Zosimum II. 27. III. 13., qui et utriusque meminit IV. 30. etc.

§. 16.

Καὶ τούτῳ ὥσπερ δράματι μεγάλῳ καὶ τραχεῖ τὸ κατὰ Μουσώνιον ἐπεισόδιον οὐκ ἔλαττον ὁ δαίμων ἐπήνεγκε.

Καὶ τούτῳ] Suidas in Δρᾶμα et in Ἐπεισόδιον, utrobique auctore nominato. Τούτῳ legitur sub voce Ἐπεισόδιον, τοῦτο sub voce Δρᾶμα. Praetuli τούτῳ. Timaeus Lexic. Σφαδάζειν· δυσανασχετεῖν μετά τινος ὥσπερ σπασμοῦ. Nescio quid sit hoc δρᾶμα μέγα καὶ τραχὺ: forte bellum Procopianum; et mors Musonii, Asiae vicarii, qui praedones grassantes adoriri conatus, „per angustum quemdam transiens devexitatis anfrac„tum, ibi cum his confossus est, quos ducebat," teste Ammiano 27. c. 9., erit dramatis episodium. De Musonio plura supra Fragm. 12. Caeterum ἐπεισόδιον interprete Suida, τὸ εἰς τὰ δράματα εἰσαγόμενον, κατὰ προσθήκην τινὰ καὶ αὔξησιν τοῦ δράματος. Non absimili metaphora Demetrii Vitam claudit Plutarchus: διηγωνισμένου δὲ τοῦ Μακεδονικοῦ δράματος, ὥρα τὸ Ῥωμαϊκὸν (τὸ τοῦ Ἀντωνίου) ἐπεισαγαγεῖν.

§. 17.

Οὗτος [1] [Φῆστος] περὶ τοὺς χρόνους Οὐάλεντος εἰς τὴν Ἀσίαν ἐκπέμπεται ἀνθύπατος, τὴν δὲ βασιλικὴν γλῶσσαν [2] ἐπεπίστευτο. Ἐκπέμπεται [3] δὲ ὅμως, τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη Ἐχε-

χετον 4, καὶ εἰ δή τις ἄλλος ἐκ Θετταλίας ἢ Σικελίας τοιοῦτος, χρυσὸν 5 ἀποδείξων καὶ πανήγυριν 6. Ἦν δὲ μανία 7 οὐ θύραθεν 8, ἀλλ' ἔνδοθεν ἐλύσσα καὶ ἐμαίνετο, ἀνὴρ φύσει πονηρὸς καὶ ἐξουσίαν ἔχων, καὶ τὴν ἐν ταῖς κολάσεσιν ἀγριότητα καταλιπὼν εὐδοκιμοῦσαν ἐν τοῖς βασιλείοις, οὐκ ἔςιν ὅ, τι παρανομίας ἀπέλιπε καὶ ἀσελγείας, ἀλλ' ἐπὶ τοσόνδε παραφορᾶς ἐῤῥύη καὶ φόνων, ὥςε καὶ Μάξιμον 9 ξίφει διέφθειρε, Κοίρανον 10, Αἰγύπτιον ἐπισφάξας αὐτῷ. Καὶ ἔτι θερμὸς ὢν καὶ ζέων τῷ λύθρῳ 11 πάντας συνανήρει καὶ κατέφλεγε.

1 Οὗτος] Ex Suida in Φῆςος, ubi auctor non nominatur; sed Eunapii hoc esse fragmentum existimant Kusterus, Valesius ad Amm. Marc. XXIX. 2. p. 563., et Hemsterhusius ad Luciani Necyom. c. 4., quibuscum facio. Stylus plane est Eunapianus. De Festo proconsule Noster egit et in Sophistis p. 63. ubi eum φονικήν τινα καὶ μαγειρώδη ψυχὴν vocat: Vide notata p. 329. 330.

2 βασιλικὴν γλῶσσαν ἐπεπίςευτο] Colorem sumsit e Philostrato V. S. II. 29. ἐπιςεύθη (Quirinus) ἐκ βασιλέως τὴν τοῦ ταμιείου γλῶτταν. Theophylactus Simoc. Hist. I. 1. p. 8. B. αὐτὸς μὲν (Tiberius moriens) οὐδέπω τοῖς ἐντυχοῦσι διείλεκται, βασιλέως δὲ γλῶτταν τὸν Ἰωάννην ἐδείκνυεν, ἄνδρα ῥήτορά τε δεινόν.

3 Ἐκπέμπεται] Scripsi pro πέμπεται ex Suida, qui in voce Ἔχετος hujus fragmenti nonnulla repetit.

 4 τὸν

4 τὸν ποιητικὸν — Ἔχετον] Vide Homerum Odyss. Σ. 83. Ante τὸν ποιητ. Suidas in Φῆτος habet κατὰ, quod delevi, monente Kustero, et in voce Ἔχετος importuna haec praepositio non comparet.

5 Χρυσὸν] Vide notam ad Fragm. §. 28.

6 πανήγυριν] Vide notam p. 444.

7 μανία — ἐλύσσα] Vide notam p. 329.

8 θύραθεν] Synesius de Regno p. 4. D. κἂν δεήσῃ τοῦτο πιςώσασθαι παραδείγμασι, μὴ θύραθεν αὐτὸ μετίωμεν, ἀναπέμπασαι δὲ τὸν πατέρα. Suidas in θύραθεν, quod vertit ἔξωθεν, hanc hujus fragmenti particulam iterum adponit, et scribit ἔνδον pro ἔνδοθεν.

9 Μάξιμον] Vide notam p. 330.

10 Κοίρανον] Ammianus XXIX. 2. p. 564. „ Philosophum quemdam nomine Coeranium, haud exilis meriti virum, ea causa tormentorum immanitate inultum occidit, quod ad conjugem familiariter scribens, id sermone addiderat Graeco, σὺ δὲ νόει καὶ ςέφε τὴν πύλην: quod dici proverbialiter solet, ut audiens altius aliquid agendum agnoscat." — In Epigrammate apud Jacobs. Anth. t. 13. p. 808. Κοίρανος mihi nomen esse videtur illustris cujusdam aurigae, vel equitis.

11 λύθρῳ] Suidas: Λύθρος· φόνος, ἢ ὁ ἐκ τοῦ αἵματος μολυσμός.

§. 18.

Σιμωνίδης· οὗτος ἦν, ἐπὶ Ἰοβιανοῦ τοῦ βασιλέως, διὰ φιλοσοφίαν ἐπισημότατος.

Verba sunt Suidae, quorum fons debuit esse Eunapii his-

historia, eo loco, ubi narrabat, quam atrociter in philosophos Valens saevierit. Audiamus Zosimum IV. 15: πρῶτος μὲν οὖν τῶν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ γνωρίμων ἀνῄρητο Μάξιμος· καὶ μετὰ τοῦτον ὁ ἐκ Φρυγίας Ἱλάριος, ὡς δὴ χρησμόν τινα λοξὸν εἰς τὸ σαφέστερον ἑρμηνεύσας, καὶ Σιμωνίδης ἐπὶ τούτῳ, καὶ Πατρίκιος ὁ Λυδὸς, καὶ ὁ ἐκ Καρίας Ἀνδρόνικος· ἦσαν δὲ οὗτοι πάντες εἰς ἄκρον παιδείας ἐληλυθότας, καὶ φθόνῳ μᾶλλον ἢ ψήφῳ δικαίᾳ κατακριθέντες. Ammianus Marcell. XXIX. 1. p. 555.: „ his accessit philosophus *Simonides*, adulescens ille „ quidem, verum nostra memoria severissimus, etc." Possit legi ἐπὶ Οὐάλεντος, ut in Fragm. proximo haec formula a Valesio fuit emendata. Nam Suidas potuit errare in temporum notatione.

§. 19.

Πατρίκιος· οὗτος ἤκμασεν ἐπὶ Ἰοβιανοῦ βασιλέως· ἦν δὲ ἐκ Λυδίας· ὃς τῆς ἀπὸ τῶν φαινομένων ἢ παρατρεχόντων σημείων τεκμάρσεως ἀκριβὴς ἦν ἐξεταστής.

Et haec Suidae verba ex Eunapii Historiis deprompta sunt, sed forte non αὐτολέξει. Confer locum Zosimi, quem admovi fragmento superiori. Kusterus monet, praeter Zosimum de Patricio videndum Ammianum Marcellinum XXIX. p. 387. [I. p. 548.], cujus verba describam: „ Et correptus Fidustius . . . absolute con„ fessus se cum Hilario et *Patricio vaticinandi peritis*, „ quorum Hilarius militaverat in Palatio, de imperio

„ consuluisse futuro, etc." Confer et p. 552. ubi hunc Suidae locum Valesius Eunapio tribuit et pro ἐπὶ Ἰοβιανοῦ scribendum existimat ἐπὶ Οὐάλεντος.

§. 20.

Ἱλάριος ὁ ἐκ Φρυγίας, ἐπὶ Ἰοβιανοῦ βασιλέως Ῥωμαίων· κατὰ παιδείαν μὲν ἦν ἀνὴρ οὐ γνώριμος, κοινωνεῖν δὲ αὐτῷ θεὸς ἐδόκει τῆς τοῦ μέλλοντος προγνώσεως, ὥςε ἦν μάντις ἄριςος.

„ Articulum hunc a Suida descriptum esse ex Eunapii „ historia suspicatur Valesius ad Amm. Marcell. l. XXIX. „ p. 381. [L. p. 552.]" KVSTER. Valesius legendum putat ἐπὶ Οὐάλεντος pro ἐπὶ Ἰοβιανοῦ. De Hilario cf. Zosimum adlatum ad Fragm. §. 18., et Marcellinum ad Fragm. §. 19. Zosimus Hilarium ait εἰς ἄκρον παιδείας ἐληλυθότα, cum, teste Eunapio Suidae, fuerit κατὰ παιδείαν οὐ γνώριμος. Eunapium firmare Marcellinus videtur. Nam Hilarius *militaverat in Palatio*, et rara sub militari doctrina panno.

§. 21.

Ὁ δὴ [1] βασιλεὺς τούτους δεξάμενος, κτήματά τε αὐτοῖς καὶ χώραν ἀπένειμε καὶ προβόλους τε ὑπελάμβανε γενναίους καὶ ἀδαμαντίνους [2] ἔχειν πρὸς τὰς ἐκείνη [3] τῶν Οὔννων ἐμβολάς.

1 Ὁ

1 'Ο δέ] Apud Suidam in πρόβολος, auctore nominato. Agi credo de Valente, qui Scythas Hunnorum impressionibus continuis vexatos in Thraciam recepit. Rem vide brevius expositam apud Zosimum IV. 20. 8.

2 ἀδαμαντίνους] Cf. p. 432.

3 ἐκείνῃ] Cf. notam p. 225., et Reiskium ad Lysiam p. 460., ubi, pro ἐπειδὴ δὲ ἐκίνησαν, conjiciens ἐπειδὴ δὲ ἐκείνῃ ἦσαν, vere conjecisse mihi videtur: Taylorus et Marklandus ἐκεῖ proposuerunt. Codex Lysiae Vaticanus 88. ille ipse, quem laudat e Ryckii Catalogo Taylorus ad Lys. p. 806., cum vulgato textu consentit. Codex ille nondum fuit collatus, quod quidem noverim; sed, qui conferet, non multum Lysiae proderit. Apud eumdem Oratorem p. 497. nunc legitur e conjectura: οὗτος δὲ οὕτω τολμηρὸς καὶ ἐκεῖ ἐγένετο· συνηκολούθει γὰρ λαβὼν τὰ ὅπλα. Vulgati libri, ἐκεῖνος. Ἐκεῖ satisfacere potest erudito lectori. Permutata vide sis adverbium ἐκεῖ et pronomen ἐκεῖνος in Damascio apud Toup. ad Long. Fragm. §. 5. Obiter notabo in Lysiaca sententia nullam esse movendam dubitationem de γὰρ post οὕτω, cum ὥστε exspectetur. Lysias alibi, in Eratosth. p. 395., modo simili locutus est: εἰς τοσαύτην ἀπληστίαν καὶ αἰσχροκέρδειαν ἀφίκοντο καὶ τοῦ τρόπου τοῦ αὑτῶν ἀπόδειξιν ἐποιοῦντο· τῆς γὰρ Πολεμάρχου γυναικὸς, κτλ. Critias Xenophonteus Hell. 2. 3. 34. καλλίστη μὲν γὰρ δήπου δοκεῖ πολιτεία εἶναι ἡ Λακεδαιμονίων· εἰ δὲ ἐκείνῃ ἐπιχειρήσειέ τις τῶν Ἐφόρων, ἀντὶ τοῦ τοῖς πλείοσι πείθεσθαι, ψέγειν τε τὴν ἀρχὴν καὶ . . . Leunclavius ἐκείνῃ vertit *in hoc statu*; sed fere crediderim ἐκείνῃ hic esse, non pro ἐν ἐκείνῃ τῇ πολιτείᾳ,

τεῖς, sed cum sensu adverbii ἐκεῖ, ut sexcenties alibi, nempe ἐν ἐκείνῃ τῇ τῶν Λακεδαιμονίων πόλει.

§. 22.

Οὗτος [1] (Σεβαστιανὸς) ἐπὶ Οὐάλεντος ἦν. Ἐγένετο δὲ ἐπὶ τούτου ἀνδρῶν πολεμικῶν ζήτησις [2]. Εὑρέθη δὲ οὗτος ὁ ἀνὴρ πάσης ἐλπίδος κρείττων, οὐδεμιᾶς ἀρετῆς ἀποδέων. Οὐδενὸς γὰρ μὴ ὅτι τῶν καθ' αὑτὸν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ τοῖς παλαιοῖς δίκαιος ἦν παραβάλλεσθαι, καὶ τούτων τοῖς ἄγαν εὐδοκιμοῦσιν εἰς ἅπαντας· ὅς γε φιλοπόλεμος μὲν ὢν, ἥκιστα φιλοκίνδυνος ἦν, οὐ δι' ἑαυτὸν, τῶν ἀρχομένων δὲ ἕνεκεν. Χρημάτων δὲ αὐτῷ πλήθους ἔμελεν, ὅσα τὸ σῶμα διὰ τῶν ὅπλων κοσμήσειν ἔμελλε. Τροφὴν δὲ [3] προῃρεῖτο σκληρὰν καὶ τραχεῖαν, καὶ ὅση καμόντι ἤρκει, καὶ ὁρμωμένῳ πρὸς κάματον οὐκ ἦν κώλυμα. Φιλοστρατιώτης δὲ ὢν διαφερόντως, στρατιώταις οὐκ ἐχαρίζετο, ἀλλὰ πᾶσάν τε ἀφῄρει πλεονεξίαν τὴν ἀπὸ τῶν οἰκείων, καὶ τὸ ἁρπακτικὸν ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἔτρεπεν. Ἐκόλαζε δὲ ἰσχυρῶς τοὺς παραβαίνοντας αὐτὰ καὶ τοῖς πειθομένοις εἰς τὸ εἶναι συνηγωνίζετο. Ἁπλῶς δὲ εἰπεῖν, ὑπόδειγμα καὶ χαρακτῆρα παρεῖχεν ἑαυτὸν ἀρετῆς. Γεγονὼς δὲ ἐπὶ μεγάλαις καὶ λαμ-

πραῖς

τραῖς ϛρατηγίαις, ὥσπερ ὁ Ῥοδίων 4 κολοσσὸς, διὰ μέγεθος καταπληκτικὸς ὢν, οὐκ ἔϛιν ἐράσμιος, κἀκεῖνος διὰ τὸ ἀφιλοχρήματον θαυμαϛὸς ὢν, οὐκ ἔσχε χάριν. Προσκεκρουκὼς δὲ διὰ γνώμης ὀρθότητα τοῖς κατακοιμιϛαῖς εὐνούχοις τῶν βασιλέων [5], εὔκολος ὢν διὰ πενίαν καὶ κοῦφος εἰς μετανάϛασιν, διεδέχθη τῆς ϛρατηγίας.

1 „ Assentior H. Valesio, qui ad Amm. Marcell. p. „ 428. [XXXI. c. 11. p. 639.] articulum hunc ex Eu„ napii Sardiani historia excerptum esse existimat." KVSTER ad Suid. v. Σεβας. ubi hoc fragmentum legitur anonymum.

2 ζήτησις] Cf. Zosim. IV. 22, 6.

3 τροφὴν δέ] Eadem fuit Procli temperantia, qui, Marino teste c. 19., τὰς ἀπὸ σίτων καὶ ποτῶν ἀναγκαίας ἡδονὰς ἀπαλλαγὰς πόνων ἐποιεῖτο, ἵνα μὴ ἐνοχλοῖτο ὑπ' αὐτῶν.

4 ὥσπερ ὁ Ῥοδ.] monet Kusterus haec legi etiam ap. Suid. voce Κολοσσὸς, et sequentia repeti in voce Προσκεκρουκώς.

5 τῶν βασιλέων] Gratiani nempe et Valentiniani Secundi. Cf. Zosim. IV. 21, 7.

§. 23.

Πολὺ διεϛῶτας ἀλλήλων χωρεῖν ἐκέλευεν, ὅπως μὴ δουποίη τὰ ὅπλα, μήτε τῷ παραϛάτῃ θλιβόμενα, μήτε τῷ φέροντι διὰ τὸν συνωθισμὸν περικτυπούμενα.

Apud

Apud Suidam in Παραστάται, auctore nominato. — Hoc fragmentum mihi videor referre posse ad Modaris strategema, quo barbaros vino et somno sepultos oppressit. Res narratur a Zosimo IV. 25. ubi haec inter alia: ἡσυχῇ παραγγέλλει τοὺς στρατιώτας ξίφη μόνα καὶ ἀσπίδας ἐπικομιζομένους, μείζονος δὲ ἢ βαρυτέρας ὑπεριδόντας ὁπλίσεως καὶ τοὺς συνασπισμοὺς τοὺς συνήθεις ἐάσαντας, ἐπελθεῖν τοῖς βαρβάροις.

§. 24.

Ὁ δὲ [1] φέρων γράμματα ἐν χαλκῷ στέατι [2] παραπεπλασμένα, καθεὶς ἐν πήρᾳ, ἐπιθείς τε καὶ ἄλλους ἄρτους ὁμοίως, ὡς μή τινα γνῶναι τὸ ἀπόρρητον.

1 Ὁ δὲ] Suidas in Στέατα, auctore nominato.

2 στέατι] Suidas: Στέαρ πυροῦ· ὁ κάλλιστος σῖτος καὶ ἄρτος. — Potuit Eunapius hic describere Julii solertiam, qua Senatum Constantinopolitanum monuit de bello, quod dispersi per Orientis urbes barbari moliebantur. Rem verbo tangit Zosimus IV. 26. 6. τῇ κατὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν γερουσίᾳ γράψας ἐν παραβύστῳ.

§. 25.

Καὶ Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς ἐκμελὴς ἦν καὶ πάσῃ ῥαθυμίᾳ ἐκκείμενος.

Καί] Apud Suidam in Ἐκμελές, ubi auctor non nominatur, sed quem Eunapium e re esse putavi.

§. 26.

§. 26.

Ὥσε ὁ σιρομάςης μᾶλλον εὐδοκίμει τοῦ δόρατος.

Suidas: Σιρομάςης· σκεῦός τι σιδηροῦν, λαβὴν ξυλίνην ἔχον παρὰ τοῖς τελώναις εἰς ἔρευναν. Εὐνάπιος. Ὥσε, κτλ. „ Joan. Tzetzes Chil. XIII. p. 492.

„ Πολλοὶ μέν τὸ ἀκόντιον καλοῦσι σειρομάςην;
„ Κυρίως δὲ σιδήριον τῶν τελωνῶν ὑπάρχει,
„ Ὡς μέγας ὁ βελίσκος τις, ᾧ πλήττοντες τοὺς σάκκους,
„ Τὰ κλεπτοτελωνούμενα νοοῦσι καὶ κρατοῦσι.

„ Confirmant haec interpretationem Suidae. Plura de „ hac voce legi possunt apud Dufrensum in Glossario „ Graeco v. Σειρομάςης." KVSTER. In loco, unde hoc fragmentum sumsit Suidas, describebat forte immanem hanc pecuniae cupiditatem, qua Theodosius laborabat, cum fisci procuratores vectigalia atrocibus modis extorquerent, et Imperator, in pensionibus exigendis totus, remque militarem prorsus negligens, τὸν σιρομάςην praeferret τῷ δόρατι. Cf. Zosim. IV. 28 et 32.

§. 27.

Τοσαύτη τις ἦν πρὸς τὸ ἀσελγέςερον ῥύμη τε καὶ φορά, ὥςε οἱ ἄρχοντες τῶν πολεμίων ἦσαν πολεμιώτεροι.

Suidas: Ῥύμη· ὁρμὴ βιαία . . . Εὐνάπιος· „ Τοσαύτη, κτλ. — Et hic forte respicitur idem, qui Fragmento prae-

praecedenti, publicae rei status. Οἱ τὰς πόλεις οἰκοῦντες, πενίᾳ τε καὶ ἀρχόντων κακίᾳ τρυχόμενοι, δυστυχῆ καὶ οἴκτιστον ἔτριβον βίον .... ἦν πᾶσα πόλις, καὶ πᾶς ἀγρὸς οἰμωγῆς καὶ θρήνων ἀνάμεστος. τοὺς βαρβάρους ἁπάντων ἀνακαλούντων, καὶ τὴν ἐξ ἐκείνων ἐπισπωμένων βοήθειαν: ut ait Zosimus IV. 29 et 32.

§. 28.

Τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε 1 κακὰ, ὥστε χρυσὸς 2 ἦν αὐτοῖς καὶ λευκή τις ἡμέρα 3 κρατῆσαι τοὺς βαρβάρους 4.

1 ἐπέκλυσε] Suidas: Ἐπέκλυσεν: ἐκαθάρισεν, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπέῤῥευσε. „ Τοσαῦτα, κτλ. Eunapio fragmentum hoc tribuo, motus et scribendi genere, et Hemsterhusii auctoritate ad Luc. Necyom. 4. Referri potest ad Theodosii tempus: cf. Zosimi locum adlatum ad Fragm. §. 25. — Quod est metaphoricum in ἐπέκλυσε illustratur a Jacobsio ad Anthol. T. 13. p. 696. Cf. Fragm. §. 34.

2 Χρυσὸς] „ Elegans est proverbium apud Graecos, „ quod dicitur de re quadam expetenda et alteri longe „ praeferenda" etc. KUSTER: cujus notam integram non describam, quod sua sumsit e Valesianis, quae jam descripsi superius p. 482.; quibus adde Wyttenbachium ad Phaedon. p. 181. Cf. et Fragm. §. 17.

3 λευκή τις ἡμέρα] Hoc proverbium explicat Phylarchus Zenobii VI. 13. vel Suidae in Λευκὴ ἡμέρα ἢ ἀγαθή. Cf. Schottum ad Zenobium; Bentleium ad Horatium I. Od. 36. 10.; Thomam Magistrum in Λευκὴν ἡμέραν, ἤγουν ἡδεῖαν, cum interpretibus; Doeringium ad

ad Catullianum *candidi soles*; interpretes ad Plinium VI. Epist. 11., et ad Persium 2. 2. Aristaenetus I. 12. διὰ ταύτην ἡμέρα μοὶ πᾶσα λευκή: ubi Mercerus Phylarchi locum descripsit, non indicato fonte.

4 κρατῆσαι τοὺς βαρβάρους] Id est, τοὺς βαρβ. κρατῆσαι, *vinci a barbaris*: quod notandum duxi, ne crederet lector τοὺς βαρβάρους pendere a verbo κρατῆσαι. Etenim κρατεῖν vulgo cum genitivo, nonnunquam cum accusativo, struitur. Pausanias accusativo saepius utitur; vide I. c. 1. §. 3. c. 13. §. 2. c. 15. §. 1 etc. Nonnus Synag. Hist. I. 28. Κράτης ἀπολύει τὰ Κράτητος, ἵνα μὴ τὰ Κράτητος κρατήσῃ τὸν Κράτητα. Theodorus Prodromus in Notitiis Manuscriptorum T. 8. part. 2. p. 82. πολλοὺς δὲ κρατήσας ἀγῶνας: sed hic non eadem est ratio; nam praepositio subaudiri potest. In eadem pagina, quod obiter monebo, leguntur hi versus:

Τλῆμον Ἀρετὴ, λόγος ἄρ' ἦσθα μόνος· ἐγὼ δέ σε
Ὡς ἔργον ἐτίμων, σὺ δέ ἄρ' ἐδούλευες Τύχῃ.

Editori vox μόνος interpolatio mera videtur, quod metro noceat. Equidem credo vocem hanc non tollendam, nam metrum prorsus periret, sed immutandam leviter; scribendum enim μόνον. Et δ' ἄρ' praestabit vulgatae δὲ ἄρ'. Sed hi pessimi versus, vel post emendationem, erunt pessimi.

§. 19.

Ἀβρογέσης ¹ Φράγγος· ὃς κατὰ ἀλκὴν σώματος καὶ θυμοῦ τραχύτητα φλογοειδὴς ἦν, δευτεραγωνίστης τυγχάνων Βαύδωνος ². Ἄλλως τε ἦν καὶ πρὸς εὐφρεσύνην πεπηγώς τε καὶ ἀμφρ-

ὅρων

θρωμένος [3], καὶ πρὸς χρήματα [4] πόλεμον πολεμῶν ἄσπονδον. Διέφερε γοῦν τῶν εὐτελῶν στρατιωτῶν ὅσον γε εἰς πλοῦτον οὐδέν, καὶ διὰ τοῦτο ἐδόκει τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ χρήσιμος· ὅς τε πρὸς τὸν Οὐαλεντινιανοῦ [5] τρόπον, ἀῤῥενωπὸν ὄντα καὶ δίκαιον, καὶ τὸ παρ' ἑαυτοῦ βάρος ἐπετίθει, καθάπερ ὀρθὸν καὶ ἀστραβῆ τινὰ κίονα [6] τοῖς βασιλείοις, πρὸς τὸ μηδὲν τῶν περὶ τὴν αὐλὴν παραβλάπτεσθαι ἢ ἁμαρτάνεσθαι.

1 Apud Suidam, fine nomine auctoris, quem ex stylo et rebus Eunapium esse affirmaverim. Zosimo IV. 33. dux ille Ἀρβογάστης vocatur, quod credo verius esse. Monet Kusterus, locum hunc αὐτολέξει reperiri apud Eusthath. ad Il. E. p. 513.

2 Βαύδωνος] Zosim. IV. 33.

3 πεπηγὼς καὶ διηρθρ.] „ Proprie *temperantiae* „ *affixus et ei firmiter junctus.* Διαρθροῦσθαι enim apud „ medicorum filios dicitur de articulatione et junctura „ partium corporis humani; et ὀστᾶ διηρθρωμένα Gale- „ nus vocat ossa in corpore humano sibi invicem juncta „ et cohaerentia." KVSTER. Suidas: Διηρθρωμένον· δεδηλωμένον, ἠκριβωμένον.

4 χρήματα] cf. Zosim. IV. 33, 2. 53, 2.

5 Οὐαλεντινιανοῦ]. nempe Valentiniani Secundi.

6 κίονα] Pro vulgato κίονα Kusterus edidit e duobus codd. κανόνα. Revocavi κίονα. Nam mihi videtur et lectori, puto, videbitur, Pindaricam his inesse imitationem. Lyricus Ol. 2. 146. Hectorem vocat Τροίας ἄμαχον ἀστραβῆ κίονα.

§. 30.

§. 30.

Οὗτος [1] (Ῥουφῖνος) ἐπὶ Θεοδοσίου ἦν, βαθυγνώμων ἄνθρωπος καὶ κρυψίνους. Ἦσαν δὲ οὗτός τε καὶ Στελίχων ἐπίτροποι τῶν Θεοδοσίου παίδων. Ἄμφω τὰ πάντα συνήρπαζον [2], ἐν τῷ πλούτῳ τὸ κράτος τιθέμενοι, καὶ οὐδεὶς εἶχεν ἴδιον οὐδὲν, εἰ μὴ τούτοις ἔδοξε. Δίκαι τε ἅπασαι πρὸς τούτων ἐδικάζοντο, καὶ πολὺς ἦν ὄχλος τῶν περιθεόντων, εἴπου τινὶ χωρίον ὑπάρχοι παντομιγές [3] τε καὶ εὔκαρπον, καὶ ὁ δεσπότης εὐθὺς συνήρπαστο, κατηγορίας πεπλασμένης [4] εὐλόγου, διὰ τινῶν ὑφειμένων ἐνηδρευμένος, καὶ ὁ ἀδικούμενος ἠδικεῖτο, τοῦ ἀδικοῦντος κρίνοντος. Ἐς τοσοῦτον δὲ ὁ Ῥουφῖνος ἐχώρησεν ἀμετροκάκου [5] πλεονεξίας, ὥστε καὶ ἀνδράποδα δημόσια ἀπημπόλει, καὶ, ὅσα δημόσια δικαστήρια, Ῥουφίνῳ πάντες ἐδίκαζον. Καὶ ὁ κολάκων ὄχλος περὶ αὐτὸν ἦν πολύς. Οἱ δὲ κόλακες χθὲς [6] μὲν καὶ πρώην δεδρακότες τοῦ καπηλείου καὶ τοῦ τὰ βάθρα καλλύνειν καὶ τοὔδαφος κορεῖν [7], ἄρτι δὲ χλαμύδας τε εὐπαρύφους ἐνδεδυκότες καὶ περόναις χρυσαῖς διαπεπερονημένοι, καὶ σφραγῖσι χρυσοδέτοις διεσφιγμένοι [8]. —

1 Οὗτος] Apud Suidam in Ῥουφῖνος, auctore non nominato. Quae sequuntur ἦσαν. — contracta leguntur apud Joannem Antiochenum p. 849 Valesianorum Excerptorum. Sed credo Joannem e Nostro sua derivasse. Verba illa imprimis vivida βαθυγνώμων καὶ κρυψίνους usurpavit et in Sophistis Noster; vide notam p. 332. Multus autem fuerat Eunapius in narrandis Rufini rebus: τὰ δὲ πολλὰ, inquit Suidas ibidem, κατὰ Ῥουφίνου εὕροις ἐν τῇ τοῦ Σαρδιανοῦ Εὐναπίου Χρονογραφίᾳ. Et Kusterus in nota ad Suidae Παντομιγὲς fragmentum hoc Eunapianum esse sentiebat.

2 Ἄμφω — συνήρπαζον] Suidas in Στελίχων· ὃς σὺν Ῥουφίνῳ ἐπὶ Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου ἄμφω τὰ πάντα συνήρπαζον. Locus male structus. Forte: ὃς ἦν σὺν — Ὀνωρίου. Ἄμφω —

3 παντομιγές] Suidas sub hac voce partem hujus fragmenti repetit. Epitheto παντομιγὲς noster usus est in Sophistis p. 10. Ad rem egregie facit Claudianus in Rufinum I. 186.

„ Fluctibus auri
„ Expleri sitis ista nequit. Cuicumque monile
„ Contextum gemmis, aut praedia culta fuissent,
„ Rufino populandus erat; dominoque parabat
„ Exitium fecundus ager. Metuenda colonis,
„ Fertilitas. Laribus pellit, detrudit avitis
„ Finibus; aut aufert vivis aut occupat haeres."

4 κατηγορίας πεπλασμ.] Claudianus ibid. 238.

„ . . . . . causis fallacibus instat;
„ Arguit admonitos se judice . . . . "

5 ἀμετροκάκου] Suidas in Ἀμετροκάκου, quod vertit, πλεῖστον πληθυνούσης περὶ κακίαν, hanc sententiam ad-

adfert, ubi Kusterus lectorem non monuit de loci amplioris fede. Hinc fumfi ἐς τοσοῦτον pro ἐς τοῦτο quod legitur fub voce Ῥουφῖνος. Praetuli τοσοῦτον, quod fere crederem me in his aliquid coloris Euripidei e Troadibus v. 971. deprehendere:

ἐγὼ γὰρ Ἥραν παρθένον τε Παλλάδα
οὐκ ἐς τοσοῦτον ἀμαθίας ἐλθεῖν δοκῶ,
ὥσθ' ἡ μὲν Ἄργος βαρβάροις ἀπημπόλα.

in Ἀμετροκ. legitur δημοσία.

6 χθὲς — διεσφιγμένοι] Haec repetit Suidas in Βάθρα, ubi χλαμύδας τὰς εὐπαρ. fcribit.

7 χθὲς — χορεῖν] Haec iterum apud Suidam leguntur in voce Καλλύνων.

8 περόναις — διεσφιγμένοι] Iterum exhibet Suidas in voce περόνη, quam interpretatur, πόρπη, κόσμος τις. Ibi amplioris loci fedem non meminerat Kusterus.

§. 31.

Οὕτως ἀμείλικτοι ἦσαν ἄμφω κατὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸ ἔργον ἐχώρει περιφανέστερον.

Suidas: Ἀμείλικτον· ἀπηνῆ, ἀκαμπῆ. Καὶ Ἀμείλικτος· ἀπάνθρωπος. Εὐνάπιος· Οὕτως κτλ. „ Senfus „ hujus fragmenti est obfcurus et mutilus, quem illu- „ ftrare et fupplere non posfumus, quoniam opus Euna- „ pii, ex quo haec deprompta funt, hodie non amplius „ exftat." KVSTER. Agitur forte de Rufino et Stilichone: cf. Fragm. §. 30.

§. 32.

Ὁ μὲν γὰρ [1] Ῥουφῖνος, ἀνήρ τε ὢν ἢ δοκῶν, καὶ ἐν ἀξιώμασι γεγονὼς, καὶ ποικίλαις ὁμιλήσας τύχαις, οὐ παρὰ λόγον, οὐδὲ τοῦ πρέποντος ἐκτὸς ἐδόκει κατεξανίςασθαι τῆς νεωτεριζούσης [2] ἅπαντα τύχης· ὁ δὲ θαλαμηπόλος εὐνοῦχος, παραλαβὼν τὸ ἐκείνου κράτος, ἐς τοσόνδε κατέσεισεν [3] ἅπαντα καὶ κατεβρόντησεν, ὥςε οὐ μόνον Ῥουφῖνος ἦν αὐτὸς, ἀλλ' ὁ τοῦ μύθου Σαλμωνεὺς μικρόν τι χρῆμα πρὸς αὐτὸν ἦν· Ὅς γε, ὢν εὐνοῦχος, ἀνὴρ εἶναι κατεβιάζετο. Καὶ οἱ μὲν μῦθοί φασι τὴν Γοργόνα φανεῖσαν ἅμα τε φαίνεσθαι καὶ τοὺς ἰδόντας μεταβάλλειν εἰς λίθον· ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς βίος λῆρόν τινα [4] καὶ περιττὸν καὶ φλήναφον τὸν μῦθον ἀπέδειξε [5].

1 Ὁ μὲν γάρ] Suidas: Εὐτρόπιος ὁ εὐνοῦχος, ἐπίτροπος Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως. Καί φησιν Εὐνάπιος· „Ὁ μὲν κτλ."

2 νεωτεριζούσης — τύχης] Noster in Soph. p. 25. ἐγένετο παίγνιον τῆς εἰς ἅπαντα νεωτεριζούσης τύχης. Cf. et Fragm. §. 68.

3 κατέσεισεν — χρῆμα πρὸς αὐτὸν ἦν] Haec iterum habet Suidas, sed absque Eunapii nomine, et paulo immutata ac mutila in voce Χρῆμα.

4 λῆρόν τινα] Vocem λῆρον supra illustravi p. 402.

Py-

Pythagoras Stobaei Serm. I. p. 8. οὗτος θεοῦ νόμος ἀρετὴν εἶναι τὸ ἰσχύον μόνον, τὰ δ' ἄλλα λῆρον. Cf. Casaubonum ad Athen. I. extr.

5 ἀπέδειξε] Hunc hujus verbi usum illustrant quae adtuli p. 288. et 305. Severus Ethop. 7. p. 226. παῖδα τοῖς ἔργοις ἀποδείξας τὸν φύσαντα. Multa adtulit Wyttenbachius ad Phaedon. p. 180. seqq. — Suidas post ἀπέδειξε addit e suo: καὶ πολὺν καταχέει διασυρμὸν ὁ ἰσορικὸς τοῦ εὐνούχου τουτουῒ, τοῦ βίου αὐτοῦ ἐπάξιον.

§. 33.

Ὁ βαρὺς ¹ καὶ μυριέλικτος ἐκεῖνος ὄφις ² καθάπερ ὑπὸ τῆς Μηδείας ὑποψιθυριζόμενος, καὶ τὴν ψυχὴν κεκαρωμένος, παρέδωκεν αὐτόν.

1 ὁ βαρύς] Suidas: Μυριέλικτος· ὁ πολλαῖς ἑλίξεσι στρεφόμενος. Εὐνάπιος· „ ὁ βαρύς κτλ."

2 ὄφις] Suidas addit ὁ πολυέλικτος quod sustuli, monente Toupio. — Emend. T. I. p. 411., ut glossema τοῦ μυριέλικτος. Hoc jam viderat H. Stephanus in Thesauro voce Μυριέλικτος. Suidas habet καὶ βαρυνόμενος τὴν ψυχὴν κεκαρωμένος. Toupius delere jubet βαρυνόμενος, et parui. Credo hic agi de Eutropio, qui Fragm. §. 35, incerto illo quidem, serpenti comparatur.

§. 34.

Ὁ δὲ τὴν καρδίαν ταῖς τιμαῖς ἤδη κεκαρωμένος παρέδωκεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ὁδόν.

Suidas in Καρωθεὶς, sine auctoris nomine. Toupius Emend.

Emend. T. I. p. 411. e ſcribendi modo Eunapium auctorem esſe credidit, quod et mihi vero ſimile eſſe videtur. Cf. Fragm. §. 33. Kusterus pro ταῖς τιμαῖς putat legendum ταῖς λύπαις: male omnino. Eſſe fragmentum hoc mihi videtur quaſi epitome Fragmenti 33., ubi in nota de Eutropio agi conjeci. Sed et poterit aliquis hic agnoscere Rufinum, qui imperium adfectans ac ſpe tumidus obviam proceſſit Stilichonis militibus, a quibus circumventus fuit et occiſus. Claudianus in Ruf. II. 343.

„ Ipſe ſalutatum reduces post praelia turmas
„ Jam regale tumens et principe celſior ibat,
„ Collaque femineo jactabat mollia gestu,
„ Imperii certus, tegeret ceu purpura dudum
„ Corpus et ambirent ardentes tempora gemmae."

Cf. Zoſim. V. 7.

§. 35.

Ὁ δὲ 1 εὐνοῦχος κατεκράτει τῶν βασιλείων; καὶ περισπειρασάμενος τὰς αὐλὰς, συνέσφιγγεν ἅπαντα, καθάπερ τις γενναῖος ὄφις 2, καθελίττων εἰς τὴν ἑαυτοῦ χειάν 3.

1 Ὁ δὲ] Apud Suidam, in Περισπειραθείς, qui auctoris nomen non edidit. Sed Kustero accedo et Toupio, qui Eunapianum hic fragmentum agnoscunt. Etenim Suidas addit: περὶ Εὐτροπίου λέγει.

2 ὄφις] Cf. Fragm. §. 33.

3 χειάν] Emendatio est Toupii Emend. T. 2. p 58. pro edito χρείαν, quam ſtatim recepi. Suidas: Χειᾷ· τῇ τῶν δρακόντων καταδύσει, ἀπὸ τοῦ χεῖσθαι, ὅ ἐστι χω-

χωρεῖσθαι. Plura vide apud Valckenarium ad Adoniaz. p. 254 C. qui Toupianam Eunapii emendationem veram esse dicit.

§. 36.

Καί τοι παρακινηθεὶς τοῦ προσήκοντος.

Suidas in Παρακινοῦντα. Εὐνάπιός φησι περὶ Εὐτροπίου τοῦ Εὐνούχου· „ Καί τοι κτλ.

§. 37.

Οὗτος [Τιμάσιος] [1] ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως ἦν, ὃν Εὐτρόπιος ἐπιστῆσαι τοῖς πράγμασι βουλόμενος, ἐκ τῆς Ἀσίας μετακαλεῖται πρὸς τὰ βασίλεια. Ὁ δὲ γαῦρός [2] τε ὢν ἀνὴρ καὶ ἀγέρωχος, καὶ στρατείαις ὡμιληκὼς, καὶ τοῦτο πρῶτον ἀγαθὸν ἡγούμενος τῶν ἐν ἀνθρώποις, τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ πλοῦτον ἐπικλύζοντα, καὶ τὸ ἔχειν ἑαυτῷ ὅ, τι βούλοιτο χρῆσθαι καὶ ἀδεῶς [3], διά τε μέθην νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ εἰδέναι, οὔτε ἀνατέλλοντα καὶ δυόμενον τὸν ἥλιον καθορᾶν, ἴσα καὶ οὐρανῷ [4] εἶναι νομίσας τὴν μετάκλησιν, ἐκ τῶν ἀλύπων καὶ διακεχυμένων πρὸς ὀλιγωρίαν διατριβῶν ἀποῤῥήξας ἑαυτὸν καὶ κατατείνας τὴν ψυχὴν εἰς φιλοδοξίαν, βαρὺς ἀναστὰς ἐκ Παμφυλίας ἐπὶ Λυδίαν ἀνέστρεφεν, ὡς ἂν δή τις βασιλεύων ἢ τόν γε

βασιλέα καὶ τὸν εὐνοῦχον κατὰ πάρεργόν τι παιδιὰν θησόμενος [5], εἰ βούλοιτο.

1 Οὗτος] Ex Suida in Τιμάσιος, ubi auctoris nomen reticetur. Eunapium horum auctorem esse manifestum est. De Timasio nonnunquam loquitur, post Eunapium suum, Zosimus. Vide inprimis capita 8. 9. libri V. ubi Timasii casus narratur.

2 Ὁ δὲ γαῦρος — ἀνέστρεφεν] Repetuntur, monente Kustero, et in voce Γαῦρος.

3 χρῆσθαι καὶ ἀδεῶς] In Γαῦρος est κεχρῆσθαι, καὶ ἀδεῶς διὰ μέθην — δυόμενον ἥλιον, ἴσα δὲ οὐρ. — εἰς ὀλιγωρίαν — ἐκ Παμφ. ἀνέστρεφε.

4 Ἴσα καὶ οὐρανῷ] Kusterus et Portius a sensu credo aberrant, quem hunc esse puto; nempe Timasium Eutropii mandatum, quo Byzantium evocabatur, pro coelesti mandato habuisse.

5 ἤ τόν γε βασιλέα — θησόμενος] Repetuntur et sub voce Παιδιά· παίγνιον. — In Τιμάσιος legitur, ut edidi. In Παιδιὰ paulo aliter: κατὰ παρ. παιδιάν τινα θησ. Cf. Fragm. §. 65.

§. 38.

Οὗτος [1] [Λέων] στρατηγὸς ἐπέμφθη παρὰ Εὐτροπίου τοῦ εὐνούχου κατὰ τῶν βαρβάρων, εὐκολώτερος [2] ὢν καὶ διὰ μελέτην μέθης εὐπαράγωγος. Ἦν γὰρ αὐτῷ [3] τὸ ἀνδρεῖον ἐπὶ τοῦτο συνενεγκάμενος, πλείους ἔχειν παλλακίδας τῶν

στρα-

στρατιωτῶν, καὶ πλείονα πίνειν ἢ ὅσα πάντες οἱ ἄνθρωποι πίνουσι.

1 Οὗτος] Apud Suidam in Λέων, ubi auctor non nominatur; sed Eunapium haec scripsisse patet. Leonem ab Eutropio ducem electum fuisse narrat Zosimus V. 14. Confer notata ad fragm. §. 39.

2 εὐκολώτερος] Sic scripsi pro εὔκολος, ex alio loco Suidae, qui in Εὐπαράγωγος, haec verba repetens, habet εὐκολώτερος. Ibi Suidas εὐπαράγωγος vertit εὐπειθής.

3 αὐτῷ] forte αὐτό, vel οὗτος.

§. 39.

Καὶ γὰρ 1 οὐκ ἀπεστάτει τῆς τοῦ Λέοντος ἐπωνυμίας 2· οὕτω γὰρ καὶ τὸ ζῶον ποιεῖν εἴωθεν.

1 Καὶ γὰρ] Suidas: Ἀπεστάτει: ἀπεῖχεν, ἀπεχωρίζετο. Εὐνάπιος· „ Καὶ γὰρ κτλ. et addit commode, quod fontem aperit locutionis Eunapianae: οὐκ ἀπεστάτει: οὐ παρῆλθεν. Σοφοκλῆς· Μέγας, χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα, Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολύ. περὶ Λαΐου φησὶν Ἰοκάστη [Oed. T. 743.]

2 τῆς τοῦ Λέοντος ἐπωνυμίας] De hoc Leonte vide fragmentum praecedens. Credo agi de Leontis immani edacitate, quem hoc nomine dignum fuisse ait Eunapius, quod Leonis mores referret. Adscribendus omnino Claudianus in Eutrop. II. 376.

„ Emicat extemplo, cunctis trepidantibus, audax
„ Crassa mole *Leo*, quem vix Cyclopia solum

βασιλέα καὶ
παιδικὰ θησόμ

1 Οὗτος] E
men reticetur.
festum est. D
Eunapium suum
libri V. ubi Tin
2 Ὁ δὲ γαῦ
Kustero, et in
3 χρῆσθαι κ
ἀδεῶς διὰ μέθη
γωρίαν — ἐκ Γ
4 Ἴσα καὶ
aberrant, que
pii mandatum
mandato hab
5 ἢ τὸν
voce Παιδι
di. In Π
ἐγγ. Cf.

Οὗτ
τροπὶ
κολῶ
γωγ
συν

[illegible] Cdem
[illegible] Louis ....
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

§ [illegible]

[illegible] τῶ τριγμάτω
[illegible] ἀπηχθίζετο:
[illegible], ἐπὶ κατὰ φαῦ-
[illegible]

1 [illegible], cum Eunapii no-
[illegible]

2 [illegible] Suidas: Ἀπηχ. τὴν ἀπ-
[illegible] Vide Fragm. § 66. Verba ἀπηχθ-
[illegible] et in Fragm. § 72.

§ 41.

Οὗτος 1 [Σαυβαρμάγιος] τῶν ἀμφ' ἐκεῖνον ἦν ἡγεμόνων, πιστότατος τῷ εὐτυχεῖ Εὐτροπίῳ, εἴπερ τις ἄλλος. Ἔπινε δὲ οἶνον πλεῖστα ἢ ὅσον ἠδύνατο χωρεῖν· ἀλλ' ὅμως τὰ περὶ γαστέρα διὰ

τὴν

ἦν συνήθειαν οὕτω καὶ γυμνάσιαν ἰσχυρὰν καὶ ϛανικὴν πάντα φέρειν [2] ἐπὶ τὴν φυσικὴν τῶν γρῶν ἔκκρισιν. Ἀεὶ γοῦν ἦν, πεπωκώς τε καὶ ὑ πεπωκως, μεθύων· τὴν δὲ μέθην παρεκάλυ-τε οὐ σφαλερὸν [3] διαβαίνων τοῖς ποσὶ καὶ πρὸς ἡν πτῶσιν πολεμῶν ὑφ' ἡλικίας διὰ νεότητα καὶ υνιϛάμενος. Ἦν δὲ βασιλικοῦ μὲν γένους, όλχος ἀκριβὴς τῶν ὑπὲρ Φᾶσιν καὶ Θερμώδον-α, τοξότης ἄριϛος, εἴ γε μὴ κατετόξευεν αὐ-ὸν τὸ περιττὸν τῆς τρυφῆς.

1 Οὗτος] Apud Suidam in Σουβαρμάχιος. Auctor fragmenti non nominatur; Kusterus Eunapium esse putat; nec contradicit Toupius Emend. T. 2. p. 181., nec ego. Nam res Eutropii narraverat Eunapius, et hic ejus stylum genuinum habemus. Cf. ad Fragm. §. 39.

2 φέρειν] Locus non integer.

3 οὐ σφαλερόν] Negationem addidi e Portii conjectura, sensu postulante, et adstipulantibus Kustero Toupioque. — Quod sequitur διὰ νεότητα valde languet post ὑφ' ἡλικίας, fereque crediderim glossema esse; saltem legerim ὑφ' ἡλικίας, διὰ νεότητα καὶ συνιϛ., vel ὑφ' ἡλ. καὶ διὰ νεότ. συνιϛ.

§. 42.

Καὶ τότε [1] ὁ μέγιϛος Ἑλλανοδίκης Γαϊνᾶς τὸν Ῥωμαϊκὸν ὄλεθρον ἠθλοθέτει.

1 Καὶ τότε] Apud Suidam et Zonaram in Ἑλλανο-δί.

„ Aequatura fames, quem non jejuna Celaeno
„ Vinceret: *hinc nomen fertur meruisse Leonis* .....
„ Tunc Ajax erat Eutropii, lateque fremebat,
„ Non septem vasto quatiens umbone juvencos,
„ Sed, quam perpetuis dapibus, pigroque sedili,
„ Inter anus interque colos oneraverat, alvum.

Quae si cum fragment. §. 41, comparentur, forte videbitur Subarmachium et Leonem unum et eumdem esse hominem. Subarmachio, propter Leoninam famem, cognomen Leonis fuerit datum. Sed hoc est hariolari.

§. 40.

Ὁ δὲ 1 ἐπὶ τὰ λειπόμενα τῶν πραγμάτων διεξανιςάμενος, ἀνωρθοῦτο καὶ διηυχενίζετο 2 πρὸς τὸν λεγόμενον Λέοντα, ὅπως αὐτὸν φονεύσειεν.

1 Ὁ δὲ] Suidas in Διηυχενίζετο, cum Eunapii nomine.

2 ἀνωρθ. καὶ διηυχενίζετο] Suidas: Διηυχ. τὸν αὐχένα ὄρθιον εἶχεν. Vide Fragm. §. 66. Verba ἀνωρθοῦτο καὶ διηυχενίζετο junguntur et in Fragm. §. 70.

§. 41.

Οὗτος 1 [Σουβαρμάχιος] τῶν δορυφόρων ἦν ἡγεμὼν, πιςότατος τῷ εὐνούχῳ Εὐτροπίῳ, εἴπερ τις ἄλλος. Ἔπινε δὲ οἶνον πλείονα ἢ ὅσον ἠδύνατο χωρεῖν· ἀλλ᾽ ὅμως τὰ περὶ γαςέρα διὰ

τὴν

τὴν συνήθειαν οὕτω καὶ γυμνάσιαν ἰσχυρὰν καὶ νεανικὴν πάντα φέρειν [2] ἐπὶ τὴν φυσικὴν τῶν ὑγρῶν ἔκκρισιν. Ἀεὶ γοῦν ἦν, πεπωκώς τε καὶ οὐ πεπωκως, μεθύων· τὴν δὲ μέθην παρεκάλυπτε οὐ σφαλερὸν [3] διαβαίνων τοῖς ποσὶ καὶ πρὸς τὴν πτῶσιν πολεμῶν ὑφ' ἡλικίας διὰ νεότητα καὶ συνιςάμενος. Ἦν δὲ βασιλικοῦ μὲν γένους, Κόλχος ἀκριβὴς τῶν ὑπὲρ Φᾶσιν καὶ Θερμώδοντα, τοξότης ἄριςος, εἴ γε μὴ κατετόξευεν αὐτὸν τὸ περιττὸν τῆς τρυφῆς.

1 Οὗτος] Apud Suidam in Σουβαρμάχιος. Auctor fragmenti non nominatur; Kusterus Eunapium esse putat; nec contradicit Toupius Emend. T. 2. p. 181., nec ego. Nam res Eutropii narraverat Eunapius, et hic ejus stylum genuinum habemus. Cf. ad Fragm. §. 39.

2 φέρειν] Locus non integer.

3 οὐ σφαλερόν] Negationem addidi e Portii conjectura, sensu postulante, et adstipulantibus Kustero Toupioque. — Quod sequitur διὰ νεότητα valde languet post ὑφ' ἡλικίας, fereqne crediderim glossema esse; saltem legerim ὑφ' ἡλικίας, διὰ νεότητα καὶ συνις., vel ὑφ' ἡλ. καὶ διὰ νεότ. συνις.

§. 42.

Καὶ τότε [1] ὁ μέγιςος Ἑλλανοδίκης Γαϊνᾶς τὸν Ῥωμαϊκὸν ὄλεθρον ἠθλοθέτει.

1 Καὶ τότε] Apud Suidam et Zonaram in Ἑλλανοδί.

δίκαι et Ἡθλοθέτει. Suidas Eunapium nominat in priore loco, non in posteriore; Zonaras utrobique nomen scriptoris reticet. Zonaras in Ἑλλαν. habet, οὕτω καὶ τότε: sed credo οὕτω esse ipsi, non Eunapio, tribuendum. Suidas et Zonaras in Ἡθλοθ. habent ἕως ὁ μέγ. —

2 Γαΐνᾶς] Suidas Γαϊνάς in Ἡθλοθ. Zonaras utrobique Γαΐνᾶς. Zosimus V. 13. Γαϊνῆς. Gaïnas ille, circa annum 400, imperio excidium minatus est. Vide Zosimum l. cit.

§. 43.

Οὗτος 1 [Φράβιθος] στρατηγὸς ἦν τῆς ἀνατολῆς, ὃς ἀκμάζων τὴν ἀρετὴν, ἐνόσει τὸ σῶμα, τῆς ψυχῆς ὑγιαινούσης πλέον 2. Καὶ τό γε σῶμα διαλυόμενον ἤδη καὶ ἀποκολλώμενον εἰς τὴν λύσιν συνεγόμφου καὶ συνέπλεκεν εἰς πῆξίν τινα καὶ ἁρμονίαν, ὅπως ἂν ἀρκέσειεν τῷ καλῷ· Ὃς τοὺς λῃστὰς ῥᾳδίως συνεῖλεν, ὥστε μικροῦ καὶ τὸ ὄνομα τῆς λῃστείας ἐκ τῆς μνήμης τῶν ἀνθρώπων ἐκπεσεῖν. Ἦν δὲ Ἕλλην τὴν θρησκείαν.

1 οὗτος] Ex Suida in Φράβιθος, suppresso auctoris nomine. Sed nullus dubito, quin haec in Historiis Eunapius scripserit, sintque eorum fons, quae habet Zosimus Hist. V. 20. στρατηγὸν αἱροῦνται πολέμῳ Φραΐουτον ἄνδρα βάρβαρον μὲν τὸ γένος, Ἕλληνα δὲ ἄλλως, οὐ τρόπῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ προαιρέσει καὶ τῇ περὶ τὰ θεῖα θρησκείᾳ. Τούτῳ τοίνυν, ἤδη πολλαῖς διαπρέψαντι στρατηγίαις, καὶ τὴν ἑῴαν ἅπασαν, ἀπὸ Κιλικίας ἄχρι Φοι-

Φοινίκης καὶ Παλαιςίνης, τῆς ἀπὸ τῶν λῃςῶν λύμης ἐλευθερώσαντι, παραδεδώκασι τὰς δυνάμεις. Eunapius et in Fragmentis Legationum p. 486. meminit hujus Φραβίθου, quem Zosimus Φραΐουτον et Φραούςιον vocat. Alias nominis varietates recenset Reitemeierus ad Zosim. V. 20. Reinesius malit Φραούςιος legere. Equidem credo scripturam Eunapianam esse meliorem. Φράβιθος, qui consul fuit ann. 401., vocatur *Fravvitus* in veteri inscriptione. Cf. Relandi Fastos p. 543. et Heyn. ad Zosim. p. 643.

2 ἐνδόσει — πλέον] Cf. ad Fragm. §. 67.

§. 44.

Πηξάμενος δρομάδας τριακοντήρεις Λιβερνίδων τύπῳ.

Suidas: Λίβερνα, εἶδος πλοίου· καράβια. „ Πηξάμενός κτλ. Haec verba anonyma credidi posse pertinere ad eum Eunapii Historiae locum, ubi de classe agebat, quam sibi Fravithus (cf. Fragm. §. 43.) comparavit. Nunc legimus apud Zosimum V. 20. b. πλοῖα fuisse αὐτῷ πρὸς ναυμαχίαν ἀρκοῦντα, Λίβερνα ταῦτα καλούμενα, κτλ.

§. 45.

Γυναικῶν δὲ ὕβρις καὶ τὸ ἀτάσθαλον εἰς παῖδας εὖ γεγονότας συνεκυρώθη καὶ νόμος εἶναι.

Suidas in Ἀτάσθαλα: Καὶ Ἀτάσθαλον: ἄδικον, παράνομον. Εὐνάπιος· „ Γυναικῶν κτλ. Forte: καὶ νόμος ἦν. Cf. Fragm. §. 4.

§. 46.

§. 46.

Εἴτε φιλοχρήματος εἴη καὶ δοῦλος τῶν βαλαντίων· καὶ ταῦτα σαφῶς ἐκπυνθανόμενοι, πρὸς ταῦτα διεστρατήγουν τὸν πόλεμον.

Suidas: Βαλάντιους μάρσιπος, Εὐνάπιος· „ Εἴτε κτλ.

§. 47.

Ὥσπερ ὀστράκου μεταπεσόντος ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐχώρησεν Ῥωμαίοις.

Ex Suida in Ὀστράκου, Eunapio nominato. Vide notas ſupra p. 364. et ad Marinum p. 100. Injecta hac Marini mentione, liceat mihi obiter ipſum et nuperam, quam vulgavi, ipſius editionem illuſtrare. Ait Marinus c. 3. p. 3. Proclum adeo fuisſe pulchrum, ὥστε μηδένα τῶν γραφόντων ἐφικέσθαι αὐτοῦ τῆς ὁμοιότητος. In his imitatus est Plutarchum Vit. Demetr. §. 2: ἰδέᾳ δὲ καὶ κάλλει προσώπου θαυμαστὸς καὶ περιττὸς (Demetrius erat), ὥστε τῶν πλαττόντων καὶ γραφόντων μηδένα τῆς ὁμοιότητος ἐφικέσθαι. — In ſcriptore de Phyſiognomonia, quem in notis edidi, lacuna est p. 134, 5. post vocem ἑτοίμως, quam ſtellulis indicare neglexi. Ibidem, paucis inde verſibus, legitur: Τὶ καὶ τοῦτο τοῖς εἰρημένοις προσκείσθω. Credo Τὶ delendum, esſeque natum ex ultima ſyllaba vocis ἀποτίκτει, quae praecedit. Fere ſtatim haec habemus, τοὺς ἰδίους λόγους πιστοτέρους σπουδάζων εἶναι ἢ τῶν ἄλλων ὅρκους, κτλ: quae ex Iſocrate ad Nicoclem §. 7. ſumta esſe me monuit Ami-

Amicus meus Νικολόπουλος, Graecus homo Graece doctissimus. Monuit me quoque Viscontius, vir egregius, in quarta Dionis epistola edita a me p. 85. pro Δρακοντίων legendum esse Δρακοντίῳ, quod miror me non statim animadvertisse, qui non semel ad Eunapium de hac permutatione literarum ν et ι adscripti notaveram, et ad ipsum Marinum p. 75. Socordiam meam redimam, si possim, emendato Plutarcho, in Galba §. 3. αἰτίαν ἔσχεν . . . . μικρολογίας, ἣν ἔωλόν τινα δόξαν εὐταξίας ἔφερε καὶ σωφροσύνης. proposuit interpretum aliquis δι' ἣν: facilius corrigo, ἢ. Sic §. 4. ediderunt ἐκείνῳ pro ἐκείνων, et in Bruto §. 16. δεομένου σπουδῆν pro δ. σπουδῇ. Sed posterior emendatio neutiquam placet, et σπουδῇ, id est, σὺν σπ. optimum esse videtur, nec movendum. Alibi ι adscriptum fuit loco τοῦ σ. Plutarchus Anton. §. 6. πολλοὺς μετέστησε τῇ γνώμῃ: Lego τῆς γνώμης. Hoc ι adscriptum alii loco Plutarcheo nocuit T. 2. p. 456, C. ὁ Μαρσύας, ὡς ἔοικε, φορβίᾳ τινι καὶ περιστομίοις βίᾳ τοῦ πνεύματος τὸ ῥαγδαῖον ἐγκαθεῖρξε. Jacobsius ad Simonid. fr. 8. delet βίᾳ, utpote ortum ex φορβίᾳ: quam crisin amplecti videtur vir eruditissimus, qui nuper Simonidem edidit. Equidem credo βιαίου ponendum pro βίᾳ τοῦ. Scripserat librarius ΒΙΑΙΤΟΥ pro ΒΙΑΙΟΥ. Placeret magis etiam βιαίου τοῦ. Delendum alibi male additum ι. De Vit. Pud. §. 21. Matth. οὐκ οἶδεν ἡμᾶς ὁ βασιλεὺς, ἀλλ' ἑτέρους ὁρᾷ μᾶλλον. Lego, ὅρα: quod firmat adlata statim a Plutarcho historiola Lysandri ἀπιέναι πρὸς ἑτέρους κελεύοντος illos, qui ipso apud regem patrono ac fautore uti volebant.

§. 48.

Τοσούτου δὲ οἰδοῦντος καὶ ὑποφυομένου κακοῦ.

Apud Suidam in Οἰδοῦσαν, auctore nominato. Supra p. 481. ἡ Σκυθῶν ἐπανάστασις . . . . ἀνοιδήσασα. Cf. et p. 112.

§. 49.

Τῶν δὲ Ῥωμαίων ἐπ' αὐτὸ τοῦτο βιαζομένων ἄπορον αὐτῆς ἀποδεῖξαι καὶ πλῆθος, καὶ θέσιν, καὶ βέλη, καὶ μηχανὰς, καὶ μεγέθη ποταμῶν, πρὸς τὸ μὴ ἡττᾶσθαι σφῶν καὶ ὁμολογεῖν εἶναι χείροσιν.

Ex Suida in Θέσεις, auctore nominato. Kusterus hoc fragmentum pronunciat esse obscurum, et procul dubio corruptum vel mutilum. Suspicor legendum ἄπειρον pro ἄπορον: sed et alia sunt vel mutanda vel addenda.

§. 50.

Οὗτοι [1] μὲν ὧδε μένοντες ὑπεμόσχευον [2] τὸν πόλεμον.

1 Οὗτοι] Suidas in Μοσχεύων, auctore nominato.

2 ὑπεμόσχευον] Hermogenes Method. c. 2. Μοσχεύειν· γεωργικόν. Ibi Gregorius Corinthius: Μοσχεύειν, τὸ ἀνατρέφειν. μοσχεύονται γὰρ τὰ κλήματα τὰ μέλλοντα φυτευθῆναι, τῶν γεωργῶν παρὰ τὸ ὕδωρ τιθέν-

θέντων τὰ φυτὰ, ἐπὶ τῷ θᾶττον αὐξεσθαι. Μοσχεύειν οὖν κλῆμα, ἀντὶ τοῦ περιβάλλειν, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐμφυλλίζειν καὶ ἐπιτήδεια ποιεῖν τὰ κλήματα. Vide Niclasium ad Geopon. XI. 3. et quae notavi supra p. 317.

§. 51.

Ἐς τόξου ῥῦμα περιέπλεον τοῖς Ῥωμαίοις οἱ Βάρβαροι, πολλ' ἅμα βέλη ἀφιέντες. Πέτρα δέ τις ἀπεσπασμένη ἐς τόξου ῥῦμα.

Suidas haec adfert in Ῥῦμα. Eunapii nomen inter haec fragmenta medium inferitur, ita ut definire non potuerim, num alterutrum an utrumque esset ex Eunapio sumtum.

§. 52.

Τῶν 1 αὐτῶν ἐτῶν γυναῖκά τινα ςείλας ἐσθῆτι λευκῇ καὶ ςέμμασιν, ὡς δὴ μελεδωνὸν 2 οὖσαν τῆς Συρίας οὕτω δὴ καλουμένης 3 θεοῦ.

1 τῶν] Suidas in Μελεδωνός, auctore nominato.

2 μελεδωνόν] Suidas: τουτέςιν, ἱέρειαν. De hac voce vide hunc locum Suidae, indicem Aeliani H. V., et H. Stephanum in voc. Herodot. recensu.

3 Συρίας οὕτω δὴ καλ. θεοῦ] Formulam οὕτω καλούμενος illustravi ad Marinum p. 671, et ad Eunap. supra p. 331. Scholiastes Aeschyli Prom. 792. αἱ Γοργόνες οὕτω καλούμεναι. Athenaeus III. 9. τῶν ἰξαλίων δὲ σύκων οὕτως καλουμένων. Cf. notam Casteril vid

Ll doc-

doctissimi ad Xenoph. de Equit. p. 81. — De Syria Dea exstat libellus notissimus inter Lucianea. — Τῆς θεοῦ, ἡ θεὸς, res est inter vulgares omnium maxime vulgaris: nec verbo quidem monuissem, ni locus Eunapii mihi Gorgiae locum in memoriam revocasset, ubi ὁ θεὸς τῆς θεοῦ locum occupat. Helenam defendens Sophista p. 94. Reisk. p. 128 C. H. Steph. sic loquitur: ἢ οὖν τῇ τύχῃ καὶ τῷ θεῷ τὴν αἰτίαν ἀναθετέον. Codex Vatic. 88. τῇ θεῷ, optime; nempe Veneri. Quae praecedit, sententiae non omnino sanae simul prodesse quid vetat? θεοῦ γὰρ προθυμίαν ἀνθρωπίνῃ προμηθείᾳ ἀδύνατον κωλύειν· πέφυκε γὰρ οὐ τὸ κρεῖσσον ὑπὸ τοῦ ἥσσονος κωλύεσθαι, ἀλλὰ τὸ ἧσσον ὑπὸ τοῦ κρείσσονος ἄρχεσθαί τε καὶ ἄγεσθαι. Τὸ μὲν γὰρ κρεῖσσον ἡγεῖσθαι, τὸ δὲ ἧττον ἕπεσθαι. Codex idem exhibet lectionem planiorem et faciliorem: ἄγεσθαι, καὶ τὸ μὲν κρεῖσσον ἡγεῖσθαι κτλ. Editi statim: θεὸς δ' ἀνθρώπου κρείσσων καὶ βίᾳ καὶ σοφίᾳ. Codex, θεοὶ δ' ἀ. κρεῖσσον κτλ.: quod melius videri potest, certe non deterius.

§. 53.

Καὶ οἱ μὲν αὐτοὺς διέφθειρον σχοινίοις ἀποτραχηλίζοντες.

Suidas: Ἀποτραχηλίζοντες: ἀπάγχοντες. Εὐνάπιος· Καὶ οἱ κτλ.

§. 54.

Καὶ τἄλλα πάθη κατὰ τὴν ἐκμελῆ λύραν ἐθεραπεύετο.

Sui-

Suidas: „ Καὶ — ἐθεράπευσεν." φησὶν Εὐνάπιος. Ἐπιμελὴς οὖν ἡ κακόνυχος.

§. 55.

Πρὸς τὸ ἀφανὲς καὶ ἀόριςον τῆς χώρας ἐκπεσόντες, πρὸς τοὺς φόνους καὶ πρὸς τὴν λείαν ἀπαγορεύοντες.

Suidas: Ἀπαγορεύει· ἀποτρέπεται, ἀρνεῖται. „ Ἀπαγορεύουσι τῷ Φιλίππῳ καὶ τὸν Δέκιον ἀναγορεύουσιν." Καὶ αὖθις Εὐνάπιος· „ Πρὸς τὸ ἀφ. κτλ." Verba, Ἀπαγορεύει — ἀναγορεύουσιν, leguntur et in Lexico Zonarae col. 255. ubi Titmannus fragmentum ex Eunapio sumtum esse putat, ductus procul dubio formula Suidae, καὶ αὖθις. Attamen cum Historia Eunapii tempus Philippi et Decii non attigerit, credo καὶ αὖθις non indicare duplicem Eunapii locum, ut in Fragmento §. 68., sed duplex vocis ἀπαγορεύειν exemplum.

§. 56.

Ζεύγνυται [1] δὲ Ῥωμαίοις ἀπονώτατα τῶν ποταμῶν τὰ ῥεύματα, ἅτε καὶ τοῦτο διὰ μελέτης ἀεὶ τοῖς ςρατιώταις ὂν, καὶ ὥσπερ ἄλλο τι τῶν πολεμικῶν ἀσκούμενον, ἐπί τε Ἴςρῳ καὶ Ῥήνῳ καὶ Εὐφράτῃ. Ἔςι δὲ ὁ τρόπος, οὐ γὰρ δεῖ πάντας εἰδέναι, τοιόσδε. Πλατεῖαι μέν εἰσιν αἱ νῆες δι' ὧν ὁ πόταμος ζεύγνυται· ἀνορμίζονται δὲ ὀλίγον ἄνω τοῦ ῥεύματος ὑπὲρ τὸν μέλ-

λόντα ζεύγνυσθαι τόπον. Ἐπὰν δὲ τὸ σημεῖον δοθῇ, ἀφιᾶσι μίαν πρώτην ναῦν κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι πλησίον τῆς οἰκείας ὄχθης· ἐπὰν δὲ κατὰ τὸν ζευγνύμενον ἥκει τόπον, ἐμβάλλουσιν εἰς ῥεῦμα φορμὸν λίθων ἐμπεπλησμένον, καλωδίῳ [3] δήσαντες ὥσπερ ἄγκυραν· ἀφ' οὗ δεθεῖσα ἡ ναῦς πρὸς τῇ ὄχθῃ ἵσταται σανίσι καὶ ζεύγμασιν, ἅπερ ἄφθονα αὐτοῖς ἡ ναῦς φέρει, καὶ παραχρῆμα μέχρι τῆς ἀποβάσεως καταστρώννυται. Εἶτα ἄλλην ἀφιᾶσιν ὀλίγον ἀπ' ἐκείνης, καὶ ἄλλην ἀπ' ἐκείνης, ἐς τ' ἐπὶ τὴν ἀντιπέραν ὄχθην ἐλάσωσι τὸ ζεῦγμα. Ἡ δὲ πρὸς τῇ πολεμίᾳ ναῦς καὶ πύργους ἐπ' αὐτῇ, καὶ πυλίδα, καὶ τοξότας, καὶ καταπέλτας φέρει. Βαλλομένων δὲ πολλῶν βελῶν ἐπὶ τοὺς ζεύγνυντας, ὁ Κάσσιος ἀφιέναι βέλη καὶ καταπέλτας κελεύει· πεσόντων δὲ τοῖς βαρβάροις τῶν πρώτων ἐφεστηκότων, ἕτεροι εἶκον [4].

1 Ζεύγνυνται] Suidas: Ζεῦγμα. Εὐνάπιος. Ἡ τοῦ ποταμοῦ διάβασις· ἡ γέφυρα. „Ζεύγνυνται κτλ." Valesius hoc fragmentum Dioni Cassio tribuit, et in Reimariana legitur p. 1201. Sed Reimarus, et ante eum Lipsius, et post eum Tittmannus ad Zonarae Ζεῦγμα, Eunapii verba esse credunt, cum Suidas Eunapii nomen praemiserit. Equidem locum non esse Eunapii puto, cui tantum tribuerim vocem Ζεῦγμα (vide Fragmentum

sequens); et ipse Reimarus fatetur in hoc fragmento non exiguam esse cum Dione similitudinem. Quod sub finem narratur de Cassio, nempe Avidio Cassio, Valesio egregie patrocinatur.

2 δεῖ] Suidas δή. Sed Valesii codices, δεῖ.

3 καλωδίῳ] Suidas: Καλώδιον· σχοινίον.

4 εἶχον] Valesius edidit εἶχεν. Suidas habet ἧκεν.

§. 57.

Ζεῦγμα.

Suidas: Ζεῦγμα. Εὐνάπιος. Ἡ τοῦ ποταμοῦ διάβασις· ἡ γέφυρα. Haec vox forte legebatur olim in descriptione classis Juliani. Zosimus III. 13. 4. ἕτερα πλατέα συνηκολούθουν, δι' ὧν, εἴ που δεήσειεν, ἔδει γίνεσθαι ζεύγματα, πεζῇ διδόντα τῷ στρατοπέδῳ τοὺς ποταμοὺς διαβαίνειν: ubi credo inserendum πλοῖα ante πλατέα. Cf. eumdem III. 30. 10.

§. 58.

Ψιλόν.

Suidas in Ψιλός: Εὐνάπιος δὲ λέγει ψιλὸν καὶ τὸν κοῦφον.

§. 59.

Ἀνῆψεν.

Suidas: Ἀνῆψεν: ἀνεκρέμασε τοῖς θεοῖς. Εὐνάπιος.

§. 60.

Οἱ δὲ Οὖννοι πλατὺ καγχάζοντες ᾤχοντο.

Suidas: Καγχάζει: ἀθρόως γελᾷ. Εὐνάπιος· „Οἱ δὲ κτλ."

§. 61.

Οὔτε ἄλλως τὸ μεγαλοπρεπὲς κατὰ τὴν δίαιταν ἐν ταῖς μάχαις ἐςὶ φιλοκίνδυνον.

Suidas, auctore nominato, in voce Μεγαλοπρεπής.

§. 62.

Τὸν πάντα βίον αὐτοῦ συγτεκμηράμενος ἐκ τῶν ἐναργῶν περὶ αὐτὸν συμβόλων τε καὶ σημείων.

Suidas: Συντεκμηράμενος· συμβαλὼν, καταςοχασάμενος. Εὐνάπιος· τὸν πάντα κτλ.

§. 63.

Ὡς κατά τινας διαμέτρους κεραίας κεχιῶσθαι τὴν γλῶτταν ταῖς ἀντιτύποις συμβολαῖς τῶν ἀκίδων.

Ὡς] Suidas: Διάμετρος: γεωμετρικόν τι εἶδος. Εὐνάπιος· „Ὡς κτλ."

§. 64.

Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ὑπὸ τῆς ἀνδρώδους γυναικὸς ἔργον κατετολμήθη καὶ συνεπράχθη γεν-

γενναῖον οὕτω καὶ ἀνδρῶδες, ὥστε ἄπιστον εἶναι διενεγκεῖν εἰς τὴν διήγησιν.

Suidas: Διενεγκεῖν· ἀγαγεῖν. Εὐνάπιος· „ Κατὰ κτλ. — Pro ὑπὸ τῆς, malim, ὑπό τινος, vel ὑπὸ ταύτης τῆς.

§. 65.

Καὶ οἱ μὲν παιδιάν τινα ἐκ τῶν πολεμίων ἡγούμενοι, τοσοῦτον ἐδυσχέραινον, ὅσον ἠναγκάζοντο βοᾷν καθ' οὓς ἐμβάλλοιεν.

Ex Suida in Παιδιὰ, ubi Eunapius nominatur.

§. 66.

Ὁ δὲ 1 τὰ φρονήματα καὶ τοὺς θυμοὺς τῶν στρατιωτῶν ἀνηρέθιζε, καὶ διαυχενίζεσθαι 2 πρὸς τὸ ἀγέρωχον ταῖς μελέταις ἐξεκάλει καὶ φιλοκίνδυνον.

1 Ὁ δέ] Apud Suidam in Διαυχενίζεσθαι. auctore, hic quidem, non nominato; sed in voce ἀνηρέθιζε, verba ὁ δὲ usque ad καὶ διαυχεν. Eunapio diserte tribuuntur.

2 καὶ διαυχενίζεσθαι] Suidas: ἀντὶ τοῦ· ὑψοῦ τὸν αὐχένα ἔχειν. Et sic vocem explicat Zonaras, qui col. 534., hunc locum adfert, sine auctoris nomine. Cf. Fragm. §§. 40. 70. — Incerta fragmenti sedes. Agitur forte de Valentiniano, qui, ut Celticarum gentium securitati provideret, νεολαίαν ὅτι πλείστην, ait Zosimus IV. 12.

12. 2., ἀθροίσας, ἔκ τε τῶν προσοικούντων τῷ Ῥήνῳ βαρβάρων καὶ ἐκ τῶν ἐν τοῖς ὑπὸ Ῥωμαίους ἔθνεσι γεωργῶν, τοῖς στρατηγικοῖς ἐγκαταλέξας τάγμασιν, οὕτως αὐτοὺς ἐξήσκησε τὰ πολέμια, ὥστε φόβῳ τῆς περὶ τὰ τοιαῦτα τῶν στρατιωτῶν μελέτης καὶ πείρας, ἐννέα τοὺς πάντας ἐνιαυτοὺς μηδένα τῶν ὑπὲρ τὸν Ῥῆνον ταῖς ὑπὸ Ῥωμαίους πόλεσιν ἐνοχλῆσαι. Vel respicitur Fravithus, de quo supra notavi (ad Fragm. §. 43.) qui adversus Gainam (cf. Fragm. §. 42: dux electus, ἀργούντων οὐκ ἠνείχετο, Zosimo teste V. 20. 4., τῶν στρατιωτῶν, ἀλλὰ μελέταις συνεχέσι ἐξήσκει, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον τοῖς γυμνασίοις ἐπέῤῥωσεν, ὥστε κτλ. Potest etiam fragmentum referri ad Sebastianum, qui, electis duobus militum millibus, τῇ συνεχεῖ γυμνασίᾳ, ut ait Zosimus IV. 23. 5. τὸ ἐνδέον ἐπλήρου κτλ. Quo de Sebastiano vide Fragm. §. 22.

§. 67.

Ὁ [1] δὲ τὰς δυνάμεις ἤθροισε, καὶ τὸ χρῆμα τῆς διαβάσεως ἐπισπέρχων [2] ἤδη καὶ συμβιαζόμενος, καὶ πλὴν ἀγαθῆς ψυχῆς σῶμα οὐχ ἔχων [3].

1 Ὁ δὲ] Apud Suidam in Χρῆμα, cum Eunapii nomine.

2 ἐπισπέρχων] Suidas: Ἐπισπέρχει· κατεπείγει, σπεύδει.

3 σῶμα οὐκ ἔχων] Haec possunt illustrari e notatis supra p. 196. Agitur forte de Fravitho, qui, teste Eunapio Fragm. §. 43., ἐνόσει τὸ σῶμα, τῆς ψυχῆς ὑγιαινούσης πλέον.

§. 68.

§. 68.

Ὁ δὲ βάρβαρος οὐδὲ ἐπὶ τὴν νεωτερίζουσαν τὰ πράγματα τύχην ἔσχεν ἀνενεγκεῖν τὴν αἰτίαν, ὡς ἄν ἔννομόν τινα καὶ ὕπαιθρον ἀγωνισάμενος μάχην.

Ὁ δὲ] Suidas in Νεωτερίζειν, auctore non nominato. Stylus Eunapianus videbatur, ob usum vocum νεωτερίζειν, de Fortuna, et ὑπαιθρον. Vide supra ad Fragm. §§. 8. 32. Accedit aliud argumentum. Suidas in Ὕπαιθρον, adductis Eunapii verbis non anonymis, quae supra leguntur Fragm. §. 8. addit: καὶ αὖθις· „ὡς ἂν ὕπαιθρόν τινα καὶ ἔννομον ἀγων. μάχην." Formula καὶ αὖθις, quam ad Fragm. §. 55. alio modo intellexi, mihi Eunapium auctorem indicare nunc videbatur. — Suidas ὕπαιθρον vertit προφανῆ.

§. 69.

Εὐτόκιος ¹, ἀπὸ Θρᾴκης ἐλθὼν, οὔτε γνώμης ἐπιεικής τις ἦν οὔτε γένους εὖ ἥκων, ἀλλὰ καὶ στρατιώτης μὲν ὁ τυχών· πολλὰ δὲ χρήματα κοινὰ τοῦ ἰδίου τάγματος ὑποκλέψας, ᾤχετο εἰς τὴν Παλαιστίνην. Ἐπεχείρησε μὲν οὖν Ἐλευθεροπολίταις ἑαυτὸν ἐγκαταλέξαι, τῆς βουλῆς μετασχὼν ἐπὶ χρήμασι μεγάλοις, καὶ ἐγλίχετο τὴν τύχην μεταβαλεῖν ἐς τὸ εὐγενέστερον· καίτοι ἔδει ² πρότερον μετατίθεσθαι τὴν προαίρεσιν

εἰς τὸ κρεῖττον· ἀλλ' ὅμως οἱ Ἐλευθεροπολῖται, τὸ πλῆθος ὑπειδόμενοι τῶν χρημάτων, οὐ προσεδέξαντο τὸν Εὐτόκιον. Ὁ δὲ μετεχώρησεν ἐς τὴν Ἀσκάλωνα· καὶ ὁ τότε πρωτεύων Κρατερὸς εὐμενῶς αὐτὸν ὑπεδέξατο μετὰ τῶν χρημάτων, καὶ πολιτικῆς μετέδωκεν ἐλευθερίας· οἱ δὲ Θρᾶκες ὑςέρῳ χρόνῳ κατὰ πύςιν ἥκοντες ἐπὶ τὸν Εὐτόκιον, ἀπῄτουν τὸν Κρατερὸν τὸν Εὐτόκιον καὶ τὰ χρήματα, ὁ δὲ οὐ μεθίει τὸν ἄνδρα· τῶν δὲ ςρατιωτῶν ἐπὶ δίκην ἐλθόντων, ὁ Κρατερὸς ὑπεραγωνίζεται τοῦ Εὐτοκίου καὶ περιγίνεται τῶν Θρᾳκῶν· ἐφ' ᾧ καὶ χρησμὸς ἐξέπεσεν 3, ἔχων ὧδε.

1 Εὐτόκιος] „ Integrum hunc articulum descripsit „ Suidas ex historico aliquo deperdito, quem ex stylo „ Eunapium esse suspicor. Nam et multa alia Suidas in „ collectanea sua retulit, quae Eunapii esse certo con„ stat." KVSTER: cui assentior, sed ita tamen ut non parum dubitem. De Eutocio et Cratero nihil novi.

2 καί τοι ἔδει] Editio Suidae: εὐγενέςερον· ἀλλ' ὅμως οἱ Ἐλευθεροπολῖται οὐ προσεδέξαντο. Reliqua Kusterus invenerat in codice, satisque habuerat illa notae inserere.

3 χρησμὸς ἐξέπεσεν] Suidas in Ἐκπεσών, quod vertit ῥηθεὶς, δοθεὶς, hujus loci meminit: „ χρησμὸς δὲ ἐκπεσὼν περὶ Εὐτοκίου Θρᾳκὸς. Noster in Soph. p. 62. eodem modo locutus est. Sed ductum inde argumentum ad

ad vindicandum Eunapio hoc fragmentum non mihi nunc videtur esse validissimum. Nam et alii πίπτειν et ἐκπεσεῖν sic usurpant. Proclus Photii in Chrestom. p. 387. Gaisfordianae: χρησμὸς δὲ τοῖς Θηβαίοις ἐξέπεσεν. Lucianus Pseudom. §. 24. 43. Didymus Schol. ad Il. Υ. 307. Photius Lex. in Πάντα κινεῖν λίθον· „Πολυκράτει τῷ Θηβαίῳ χρησμὸς ἐξέπεσε". Non abludit Arriani sententia Epict. Diss. Praef. τοιαῦτα δ'ὄντα οὐκ οἶδα ὅπως, οὔτε ἑκόντος ἐμοῦ, οὔτε εἰδότος, ἐξέπεσεν εἰς ἀνθρώπους.

§. 70.

Ἕτερα δὲ οὐ πολύ τι μείω ἀνωρθοῦτο καὶ διηυχενίζετο, ἀλλὰ τούτων βαρύτερα καὶ κεραυνῷ προσεμφερῆ.

Ἕτερα] Apud Suidam in Διηυχενίζετο, quod vertit ὑψηυχένει. Verba sunt anonyma, sed Eunapiana esse suspicor ob usum verbi Διαυχενίζεσθαι, quo usus est Eunapius Fragm. §. 66.; et haec ipsa verba ἀνωρθοῦτο καὶ διηυχενίζετο leguntur in Fragmento §. 40.

§. 71.

Τὸ κόσμιον καὶ ἡσύχιον μετὰ τοῦ δραστηρίου αὐτῷ ἐτέτακτο, καὶ τοῦ ἀνδρώδους. Ἐπιεικὴς γὰρ ὢν καὶ πρός γ' ἔτι ἀπράγμων, ὅμως εἰς ἀγῶνα πραγμάτων ἐμβεβηκὼς ἐξ ἀνάγκης, οὐδενὸς ἐλείπετο τῶν περὶ ταῦτα καλινδουμένων.

Frag.

Fragmentum hoc anonymum, quod habet Suidas in voce Δραστήριον, Eunapio dandum duxi, ex solo scribendi genere. Sentio quam levidense sit hoc argumentum.

§. 72.

Περικαῶς τῆς γυναικὸς ἔχων.

περικαῶς] Suidas: Περικαῶς· ἐρωτικῶς: et, suppresso auctoris nomine, verba haec adponit, quae Eunapio tribuo, quod adverbio non vulgari περικαῶς fuerit usus in Sophistis p. 111. Et notum, quam saepe Suidas Eunapium non nominatum excerpserit. Rursus fateor hoc argumentum non esse validissimum.

§. 73.

Ἐμφέρεια· ὁμοιότης.
Μεσαιπόλιος· ὠμογέρων, μιξοπόλιος.

Haec, quae nude leguntur apud Suidam, referri posse ad Eunapium putavi, ex hac Zosimi, qui Eunapium saepissime exprimit, sententia II. 51. ἄνδρα μεσαιπόλιον, ἐμφέρειάν τινα πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως ἰδέαν δοκοῦντά πως ἔχειν, εὑρών. Sed potuit Suidas ipsa Zosimi verba respicere. Quidquid id est, manifestum est Leunclavium non recte in Zosimo malle μεσοπόλιον.

§. 74.

EUNAPII FRAGMENTUM

EX PHOTIO.

§. 74.

Ἀλεκτρυονῶδες 1.

Ἐλαφωδέστερον.

Συωδέστερον 2.

Ἱερακώδεις.

Κορακώδεις.

Πιθηκώδεις.

Ποταμῶδες δάκρυον 3.

1 His vocibus usus erat Eunapius in Historiis, docente nos Photio, cujus locum vide inter Testimonia.

2 Συωδέστερον] Non semel adjectivum συώδης legitur adhuc in Eunapii Reliquiis. Vide p. 329.

3 Ποταμῶδες δάκρυον] Philostratus Her. p. 158. ἀστακτὶ δακρύει. — Scholiastes: ἀστακτί] ποταμηδόν. Nihil frequentius quam δάκρυα, lacrymae ubertim fluentes, rivis comparatae; sed δάκρυον ποταμῶδες videtur esse

ri-

ridiculum. In hac nimia tralatione ſe jactat ineptiſſimus ille Eumathius, putidus talium ſectator: IV. p. 145. τὸ δάκρυον κατὰ ποταμοὺς τῶν ὀφθαλμῶν ἐξεχεῖτό μοι. V. p. 185. κατὰ ποταμοὺς κατεχένου τὸ δάκρυον. Conf. VIII. p. 298. et notam Gaulmini p. 23. Apud eumdem VII. p. 246. Hysmene maria integra lacrymarum effundit, ὅλας θαλάσσας ἐκκενοῦσα τῶν ὀφθαλμῶν.

FINIS FRAGMENTORUM.

DANIELIS WYTTENBACHII

ANNOTATIO

IN

EVNAPIVM

APPENDICULA FRAGMENTORUM

EX SUIDA.

§. 75.

Ἐπὶ τὸν Ἰουλιανὸν [1] πολλαὶ δίκαι ἐχώρουν, χανδὸν ἐμφορουμένων [2] τῶν ἀνθρώπων τῆς δικαιοσύνης τοῦ κρίνοντος· ἀναβολαί τε οὐκ ἦσαν ἐπ' αὐταῖς, ὅσαι νόμιμον ἐκ τῶν συνήθων γραμμάτων τὸ ἄδικον ἴσχουσιν εἰς βοηθείαν τῶν ἀδικούντων καὶ προειληφότων· ἀλλ' ἢ παράχρημα ἔδει τὸ ἴσον ἐλέγχεσθαι κατὰ φύσιν, ἢ τὸ μέλλον καὶ διωθούμενον εἰς τὸν χρόνον ὕποπτον ἦν. Βαρὺς μὲν οὖν καὶ λυπηρὸς ἐτύγχανε, καὶ ἐπὶ τοῖσδε καὶ τὸ τῶν πονηρῶν ἔθνος καὶ ἀδικούντων διηγείρετο· οὐ γὰρ ἀδικεῖν ἐξῆν οὐδὲ λανθάνειν ἀδικοῦσι· βαρύτερον δὲ αὐτὸν ἀπεδείκνυε τοῖς μοχθηροῖς καὶ τὸ εὐπρόσοδον. Οἷα

 γὰρ

γὰρ προϊόντος μὲν πολλάκις διὰ τὰς ἱερομηνίας [3] καὶ θυσίας, ἡμέρου δὲ φύσει πρὸς πᾶσαν ἔντευξιν τυγχάνοντος, ἀκώλυτον τοὺς δεομένους λόγου τυχεῖν. Ὁ μὲν οὖν ἐλάχισον τῆς ὑπὸ τῶν πονηρῶν ταύτης βλασφημίας τε καὶ ὀργῆς ᾐσθάνετο καὶ ἐφρόντιζε.

1 „ Haec et quae ſequuntur usque ad finem articuli „ hujus deſcripta eſſe puto ex Eunapii historia, quam „ temporum injuria nobis eripuit". KVSTER. *Quae ſequuntur* a me non deſcripta continent oracula duo Juliano data. In Fragmento ſtylus Eunapium fere prodit; ſed illa oracula in ejus historiis olim fuiſſe lecta, indeque fuiſſe a Suida deprompta, quis nunc poſſit praeſtare?

2 χανδὸν ἐμφορουμένων] cf. not. p. 293.

3 ἱερομηνίας] Suidas: ἱερομηνία· ἱερὰ ἑορτὴ κατὰ μῆνα.

§. 76.

Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ὁ παραβάτης [1], καίπερ τοσούτοις ἐμβεβηκὼς, τῆς τε περὶ λόγους ἥπτετο φιλοτιμίας, καὶ τὸν τῆς Ἀντιοχείας σοφιςὴν, ᾧ Λίβανιος ὄνομα, διαφερόντως ἐθαύμασεν, τὰ μὲν, ἴσως ἐπαινῶν, τὰ δὲ, ὅπως λυποίη τὸν μέγαν σοφιςὴν Προαιρέσιον [2], προτιμῶν ἕτερον. Ἀκάκιος [3] γοῦν τις αὐτῷ τῶν περὶ τὴν ῥητορικὴν

κὴν δεινῶν, καὶ ὁ ἐκ Φρυγίας Τουσκιανὸς, ἀεὶ πρὸς ταῦτα ἐπεκάλουν καὶ διεμέμφοντο τὰς κρίσεις.

1 παραβάτης] Haec Suidas voce Λιβάνιος, sine nomine autoris; sed fere affirmaverim eum ex Eunapii historiis depromsisse. Eunapius in Soph. p. 68. τούτου (τοῦ Τουσκιανοῦ) καὶ ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν ἐμνήσθημεν διεξοδικοῖς: ubi p. 339. adduxi e Suidae voce Ἀκάκιος locum ipsum, ut putabam, Historiarum Eunapii. Sed tunc nondum inveneram hoc fragmentum, ex quo articulus Ἀκάκιος excerptus est et adumbratus. Epithetum ὁ παραβάτης fuit a Lexicographo Christiano additum satis inepte.

2 Προαιρέσιον] Cf. addenda ad p. 92, 12.

3 Ἀκάκιος] De Acacio vide Nostrum Vit. Soph. p. 100.

γὰρ προϊόντος μὲν πολλάκις διὰ τὰς ἱερομηνίας [3] καὶ θυσίας, ἡμέρου δὲ φύσει πρὸς πᾶσαν ἔντευξιν τυγχάνοντος, ἀκώλυτον τοὺς δεομένους λόγου τυχεῖν. Ὁ μὲν οὖν ἐλάχιςον τῆς ὑπὸ τῶν πονηρῶν ταύτης βλασφημίας τε καὶ ὀργῆς ᾔσθάνετο καὶ ἐφρόντιζε.

1 „ Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli „ hujus descripta esse puto ex Eunapii historia, quam „ temporum injuria nobis eripuit". KVSTER. *Quae sequuntur* a me non descripta continent oracula duo Juliano data. In Fragmento stylus Eunapium fere prodit; sed illa oracula in ejus historiis olim fuisse lecta, indeque fuisse a Suida deprompta, quis nunc possit praestare?

2 χανδὸν ἐμφορουμένων] cf. not. p. 293.

3 ἱερομηνίας] Suidas: ἱερομηνία· ἱερὰ ἑορτὴ κατὰ μῆνα.

§. 76.

Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ὁ παραβάτης [1], καίπερ τοσούτοις ἐμβεβηκὼς, τῆς τε περὶ λόγους ἥττετο φιλοτιμίας, καὶ τὸν τῆς Ἀντιοχείας σοφιςὴν, ᾧ Λίβανιος ὄνομα, διαφερόντως ἐθαύμασεν, τὰ μὲν, ἴσως ἐπαινῶν, τὰ δὲ, ὅπως λυποίη τὸν μέγαν σοφιςὴν Προαιρέσιον [2], προτιμῶν ἕτερον. Ἀκάκιος [3] γοῦν τις αὐτῷ τῶν περὶ τὴν ῥητορικὴν

κὴν δεινῶν, καὶ ὁ ἐκ Φρυγίας Τουσκιανὸς, ἀεὶ πρὸς ταῦτα ἐπεκάλουν καὶ διεμέμφοντο τὰς κρίσεις.

1 παραβάτης] Haec Suidas voce Λιβάνιος, sine nomine autoris; sed fere affirmaverim eum ex Eunapii historiis depromsisse. Eunapius in Soph. p. 68. τούτου (τοῦ Τουσκιανοῦ) καὶ ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν ἐμνήσθημεν διεξοδικοῖς: ubi p. 339. adduxi e Suidae voce Ἀκάκιος locum ipsum, ut putabam, Historiarum Eunapii. Sed tunc nondum inveneram hoc fragmentum, ex quo articulus Ἀκάκιος excerptus est et adumbratus. Epithetum ὁ παραβάτης fuit a Lexicographo Christiano additum satis inepte.

2 Προαιρέσιον] Cf. addenda ad p. 92, 12.

3 Ἀκάκιος] De Acacio vide Nostrum Vit. Soph. p. 100.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

P. 1, 9. οὐκ εἰς τὰ πάρεργα ὁ λόγος φέρει τὴν γραφήν] cf. pp. 42. 269.

P. 1, 13. ἀσεβοῖτο ἂν] Cf. p. 28, 19.

P. 1, 15. ἀσφαλῶς] Cf. p. 73. in Proaerefio: εἰδότι τε ἀσφαλῶς.

P. 4, 5. ἠθικὴν ἀρετὴν καὶ ὅση πρὸς τὴν τῶν ὄντων διήρατο φύσιν] Nempe ἠθικὴν ἀρετὴν et θεουργικήν. Cf. Marinum Vit. Procli §. 3. p. 2. Jam habuimus p. 1. ἠθικὴν ἀρετήν.

P. 6, 18. μαθητής τε αὐτοῦ γεγενῆσθαι] Legendum videtur μ. τ. α. εἶναι καὶ γεγ. Cf. not. p. 310.

P. 7, 3. Lege καὶ ἡμᾶς.

P. 8. *penult.* ὁρῶν] Cf. Alberti Obferv. p. 274.

P. 9, 2. σαφηνείας] Cf. not. ad Tiber. Rhet. p. 30.

P. 11, 9. ἐν Ῥώμῃ] Nihil certius de Porphyrii morte tradiderunt Scriptores Graeci vel Latini. Mafoudius in Libro indicationis et admonitionis ait verbis difertisfimis, Porphyrium in Aetnae cra-

te-

tere interiisse. Silvester Sacyus, vir praestantissimus, qui hujus libri excerpta dedit in T. 8. Notit. Manuscriptorum, credit (p. 153.) Masoudium confudisse nomina Plinii et Porphyrii, et de hoc narrasse, quod de illo narrandum erat. Sed Plinius non interiit in Aetnae cratere, qui in litore Neapolitano, crassiore Vesuvii ardentis caligine obstructo spiritu, concidit suffocatus. Verosimillimum est Masoudium Porphyrium pro Empedocle nominasse.

P. 12, 13. *εὐηκοΐας*] Cf. not. ad Marin. p. 64.

P. 12, 20. *ἄλλοι τε — δύναμιν*] Editi haec efferunt indistincta, et Junius vertit: „ aliique multi „ non multo in dicendi facultate inferiores". Quae versio non unam ob causam displicet. Interpunctione sensum extudi meliorem, ut mihi quidem videtur: *ἄλλοι τε, κατὰ πλῆθος οὐ πολὺ τῶν πρότερον ῥηθέντων, Σωπάτρου δῆθεν, Αἰδεσίου καὶ τῶν λοιπῶν, λειπόμενοι, κατὰ τὴν ἐν λόγοις δύναμιν ὑπερέχοντες, ὥσπερ οὗτοι κατ' ἀρετήν.* Igitur par fere fuit multitudo discipulorum, qui virtute, et eorum, qui eloquentia, excellebant, unde mirum erat *ὅτι πᾶσιν ἐπήρκει.*

P. 13, 19. *οὐδὲν — πεπράξεται*] Cf. p. 15, 9.

P. 14, 5. *τὸν νοῦν ἐπιστήσας*] Sic p. 62, 20. Vide Hemsterhus. ad Luc. Nigr. c. 17. Noster p. 115. *ὁ δὲ Ἰουστὸς ἐπιστήσας*, cum ellipsi nominis. Cf.

Ellipf. Gr. in Διάνοια, et Wyttenb. ad Plut. T. I. p. 196.

P. 15, 14. ἀλλ' οὐκ ἔςι γε πρόφασις] Junius: „ negarunt fe causfam nominum posfe refcire". Wagnerus: „ fortasfe: ibi est myfterium, quod „ efferri non debet". Credo Junium verum melius vidisfe. Infra p. 105, 10. τὸ τῆς λεγομένης συμφορᾶς εὐδαιμονίας ἁπάσης πρόφασις *caufa.* Cf., indicante Wagnero, Jacobfium ad Antiph. Byz. Epigr. 35.

P. 21, 10. σύνεδρον] „ Cf. Valef. ad Ammian. „ Marc. 22. 10". WAGNER.

P. 24, 6. δημοσίᾳ μετ' ὀλιγωρίας . . ἀσχημονεῖν] Cf. p. 45, 7. — Not p. 24.

P. 25, 12. τῆς εἰς ἅπαντα νεωτεριζούσης τύχης] Cf. Fragm. §. 32.

P. 25, 6 *a fine.* Lege Κώνσαντι — et mox ἐφίαν.

P. 27, 5 *a fine.* Δὴ τότε] Hanc formulam illuftrat Beck. ad Arifloph. Aves 984.

P. 28, 4 *a fine.* αἱμύλιον] Ernesti, Lexic. Techn. in Αἱμύλος, monente Wagnero, hoc loco ufus, fcribit αἱμύλον, nihil de mutatione monens, quam forte fecit imprudens. Vide Lexic. Bekk. Anecd. T. 1. p. 362. Wagnerus confert Ruhnk. Epist. Crit. p. 28.

P. 29, 7. Ἀντιοχείαν ἤδη περιεργάζ.] „ Cl. Heyn. ad Zofim. p. 630. Valef. ad Ammian. 23. 5." WAGNER.

P.

P. 43, 19. τὰ ὄμματα στήσας] Chariton 3. 9. p. 79. στήσασα τοὺς ὀφθαλμούς: ubi Dorvillius. Philostratus V. Ap. I. 10. τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐς τὴν γῆν στήσας. Liban. T. 4. p. 264. στήσας εἰς ἐμὲ τοὺς ὀφθαλμούς. Cf. not. p. 183.

P. 45, 13. Lege 'Οσία.

P. 47, 4. τῶν εὖ γεγονότων] Cf. not. p. 199.

P. 47, 5. πλοῦτος ἁδρότερος ὑπῆν] Cf. not. p. 268 et 199.

P. 48, 4 *a fine*. τὸ δὲ ὄργανον αὐτῆς] Carpzovius Specim. p. 19., indicante Wagnero, ait ὄργανον ψυχῆς hic esse *animam*, quod neutiquam credo; immo *corpus* suum sic vocat Aedesius. Recte locum cepit *La Bletterie*, *vie de Julien*. I. p. 42.

P. 49, 6. ἐγένου καὶ ἐκλήθης] Eadem verba jungit Isocrates Helen. 20. ἐπεθύμησε Διὸς γενέσθαι καὶ κληθῆναι κηδεστής. Procopius pariter jungit εἶναί καὶ καλεῖσθαι Anecd. p. 7. edit. Lugd. ὥστε πατήρ τε καὶ μήτηρ καὶ τὸ ξυγγενὲς ἅπαν ἔγωγε καλοίμην ἄν, ὦ γενναῖε, καὶ εἴην δικαίως. Idem p. 6. jungit εἶναί τε καὶ ὀνομάζεσθαι, ut et p. 8. ὅσοι δὴ ἐν Χριστιανοῖς δεινότατοι ὅρκοι εἰσί τε καὶ ὀνομάζονται. et p. 15. καταφυγὼν εἰς τὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου, ὃς περὶ Βυζαντίοις (Leg. ὃς παρὰ B. cum alio codice) ἀξιώτατός ἐστί τε καὶ ὠνομάσθη. Jungunt alii εἶναι καὶ λέγεσθαι. Cf. quae notavit Warren. ad Hier. p. 280.

P. 50, 1. μαγγανεῖαι] Cf. not. ad Marin. p. 84.,

Corayum ad Plut. T. 6. p. 362. — Philippus Solitarius, quem e Crusii Turco-Graecia p. 198. attulit vir doctus in Mus. Crit. Cantabr. vol. 1. p. 131:

τοῦ τραπεζῶν ἁβρότητες, μαγείρων μαγγάνειαι;

vitium in accentu postremae vocis est sedulo corrigendum. Ut versus politicus legi pedariae pareat, scribe μαγγανεῖαι. Thesaurum Stephani inspicienti in voce Μαγγανεία patebit Philippum Solitarium e Gregorio Naz. profecisse.

P. 50, 12. θεὸν — ἐπὶ λόγῳ] Sic loquitur in Fragm. p. 465.

P. 56, 2. ὡς δὲ — Ἐνταῦθα] non credo hunc locum esse integrum. Occurrit p. 58, 3. eadem scribendi forma: ὡς δὲ — Ἐνταῦθα. In utroque loco, interpunctio non recta omnino videtur. Posterior sic interpungendus: Ὡς δὲ — διετέλεσεν, εἶτα — πράγμασιν· ἐνταῦθα. — Et in priore legendum: ἀπέφερον· ἐνταῦθα. — P. 59. 87. eadem utitur formula.

P. 60, 5. τῆς οὖν Ἀσίας — ἀφορίζεται] Letronnius, qui in notis ad Eunapium, Horreo Encyclopaedico April. 1813. insertis, de toto hoc loco egit doctissime, legendum proponit διὰ Λ. ἐπὶ Πισιδίαν καὶ Παμφ. cujus correctionis rationes quaere in ipso opusculo.

P. 61, 19. Lege: ὅσον.

P. 62, 12. οὐ παντός] Cf. not. p. 318 extr.

P.

P. 62, 20. τὸν νοῦν ἐπιστήσας] Cf. Add. ad p. 14.

P. 63, 1. Lege εἰργασάμεθα.

P. 63. *antep.* forte distinguendum: ὅ, τε γὰρ — εὑρέθη, προεπέθηκε δὲ ὁ δ. coll. p. 56, 58.

P. 65, 3. Lege: εἴρηται ὅθεν.

P. 65, 15. Forte ταῖς τε.

P. 66, 5. ἐμφυτεύων] Syntaxis non minime laborat, locusque non omnino integer videtur. Deest forte vox una aut altera.

P. 66, 11. πορείαν ἐπιστήσας] Cf. Hemsterhus. ad Luc. Nigr. 17.

P. 66, 4 *a fine.* ἀναγωγὴν] Corayus: „forte: „ἀγωγήν".

P. 67, 5 *a fine.* Lege: γραφήσεται, οὐ.

P. 68, 11 *a fine.* ὡς εἰπεῖν] De hac formula cf. Creuzerum ad Plotin. de Pulcrit. p. 144., Blomf. Gloss. ad Pers. 720.

P. 72, 10. Lege: οἴκτου.

P. 73, 12. τῶν Ἀθηναίων] Forte subaudiendum μνήμην, ex verbo ὑπέμνησε: vel, quod malim, τι. Notandum insuper Ἀθηναίων pro Ἀττικῶν.

P. 74, 18. Lege: πλοῖον.

P. 75, 19. Lege: ἦσαν.

P. 77, 7 *a fine.* εἴ τις ἀφ' ἡλικίας] Junius: „an alius quispiam simili in aetate". Male. Hic ἡλικία est omnino „juvenilis aetas, juventus". Vide Aeschinis indicem Fischerianum.

P. 79, 9. Lege: ἀριθμόν.

P. 79, 10. δεῖ γὰρ πολλοὺς εἶναι] Posteriores voces π. ε. quae desunt Plantinianae, leguntur in Commel. et restituerat e codice A. Fumaei (mei D) Petrus Faber Agon. 3. 28. p. 668. de hoc loco videndus.

P. 79, 19. Lege: ἴφα.

P. 83, 13. Lege: γλῶτταν.

P. 84, 10. Lege: ἀπήγγελλεν.

P. 84, 7 *a fine.* ὥσπερ ὑπὸ σκηπτοῦ βληθέντες] „ Cf. Dorvill. ad Charit. p. 624". WAGNER.

P. 85, 19. Ἀζουτρίωνα ἐπίκλησιν] Apud Pausaniam I. c. 18. pro τέμενος τῆν ἐπίκλησιν Ὀλυμπίας, Claverius conjecit τέμ. γῆς τὴν ἐπίκλ. Ὀλ. Letronnius aptius mutat τὴν in γῆς, monens Pausaniam in hac formula semper ἐπίκλησιν, non τὴν ἐπίκλησιν habere. Et sic noster ἐπίκλησιν sine articulo. Schol. Arati Phaen. 27. ἡ μὲν οὖν Ἄρκτος κυρίως, ἅμαξα δὲ κατ' ἐπίκλησιν. Homer. Il. 18. 487.

Ἄρκτον θ' ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν. —

P. 87, 5 *a fine.* Lege: κροτοῦντας, τὰ μειράκια.

P. 88, 8. το θέατρον βοῶν τε ἐῤῥήγνυντο] Cf. p. 83 extr. Adi interpretes ad Hes. Scut. 203.

P. 89, 5 *a fine.* ἀπείρατος θερμοῦ γεν. ποτοῦ] Calidae potus in delicias et luxum usurpabatur. Cf. Butium de Potu c. 9. ubi nostri locum non neglexit.

P. 91, 14. Lege: μακάριον παιδίον. — Locutionem πάγκαλόν τι χρῆμα, qua Eunapius non semel usus est, illustravit, indice libro Valckenaria-

riano, Hemsterh. Miscell. Observat. t. 3. p. 404.

P. 92, 11. Lege: *τόπου*.

P. 92, 12. *ἐδόκει εἶναι Χριςιανός*] De Musonio Junius intelligit, ut patet ex illius indice, ego de Proaeresio; quemadmodum cepit etiam *La Bletterie, Vie de Julien* p. 287. Cf. quae p. 93. dicuntur de *βασιλέως εἰς Προαιρέσιον ἀχθηδόνι*: et noster Fragm. 76. ait Julianum, ut magnum illum Proaeresium angeret, summis Libanium extulisse laudibus. Isidorus Pelus. Epistolam I. 108. scripsit Proaeresio *σχολαςικῷ*, qui idem est, vel esse videtur, atque Eunapianus ille, eumque ut *Χριςιανὸν*, saltem ut *φιλόχριςον* alloquitur. Eunapianum certe, non alium, epitaphio decoravit Gregorius Nazianz. in Murat. Anecd. p. 1.

Εἰς Προαιρέσιον σοφιςήν.

Μηκέτι Κεκροπίη μεγάλ' εὔχεο. οὐ θέμις ἐςὶν
ἠελίου τυτθὴν ἄντα φέρειν δαΐδα,
οὐδὲ Προαιρεσίου ῥήτρῃ βροτὸν ἄλλον ἐρίζειν,
ὅς ποτε ἀρτιτόκοις κόσμον ἔσεισε λόγοις.
βροντὴν 'Ατθὶς ἔνεικε νεόκτυπον· ἀλλὰ σοφιςῶν
πᾶν γένος ὑψιλόγων εἶξε Προαιρεσίῳ·
εἶξε μεν· ἀλλά μιν ἔσχε μόρῳ φθόνος. οὐκέτ' 'Αθῆναι
κύδιμοι. ὦ νεότης, φεύγετε Κεκροπίην.

Scripsi vs. 6. *εἶξε* pro *εἶκε*.

P. 92, 9 *a fine.* Forte *μενεῖ*, vel *μένοι*. De hoc loco cf. *La Bletterie.* l. cit.

P. 97, 16. *θέμιτον οὐκ ἦν*] Non raro *ἦν* ponitur pro *ἐςί*.

ἐςί. Cf. Schaefer. ad Theocr. 19. 8. Elmsleius vere hanc locutionem reſtituiſſe videtur Euripidi Heracl. 417. Horatius Com. I. Od. 37.

„ . . . . . Nunc ſaliaribus
„ Ornare pulvinar deorum
„ Tempus *erat* dapibus, Sodales."

P. 99, 11. Lege: *Λαισποδίαν* — et in margine: 174.

P. 100, 2. *μέχρι προσηγορίας*] Epigr. *ἀδέσπ.* 426.

Πρᾶγμα μέν ἐσθ' ὁ Φίλος πάνυ δύσκολον· εἰσὶ δὲ πολλοὶ,
Καὶ σχεδὸν οἱ πάντες, μέχρι προσηγορίας.

Thucydides 6, 10. *ὀνόματι σπονδαὶ ἔσονται*: ubi Schol. *ἔσονται μέχρι ὀνόματος.* Noster p. 106. *μέχρι γραφῆς.*

P. 101, 5 *a fine.* *τὴν βασιλικὴν γλῶτταν ἐπέτρεψε*] Cf. Fragm. §. 17. p. 500. 501.

P. 103, 5 *a fine.* *ὅτι 'Αττικὴ μοῦσα*] Cf. P. Faber. Agon. 3, 21. p. 604.

P. 103, 8 *a fine.* Lege: *εὐθὺς οὕτω.*

P. 104, 20. Lege: *ὑπερέχοντας.*

P. 105, 6 *a fine.* Lege: *πλοῦτον ἐκ.*

P. 110, 1. *ἐκ παραγωγῆς*] Junius vertit: „ e diverſo Chryſanthius, ubi prima viderat, ſenſim, „ veluti perſuaſione adductus, edita ſequebatur „ prodigia." Neſcio quomodo haec Latina potuerint e Graecis naſci. Maximus datis a Diis prodigiis reſiſtebat, contraque audentior ibat; Chryſan-

ſanthius autem non ex abrupto et violenter data ſigna convellere conabatur, ſed caute experiebatur et ſenſim, num artibus quibusdam et callidis interpretationum commentis posſent in melius immutari. Hunc esſe puto loci ſenſum.

P. 112, 7. Lege: *καταῤῥεῖ.*

P. 112, 4 *et* 3 *a fine.* Lege: *οὔτε — οὔτε — οὔτε.*

P. 113, 5 *a fine.* *τὰ ἄκρα δακτύλων — ἐνεκέκαπτο*] Lucianus in Gallo 31. avarum foeneratorem depingit, ex consuetudine ſupputandi, *τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα.*

P. 115, 5. *Ἱλάριος*] Ille forte Hilarius, cujus mentio fit ap. Zoſim. 4. 41., vir *γένους τε λαμπρότητι καὶ παντὶ παιδείας εἴδει προήκων, ἄρχειν παρὰ βασιλέως ταττόμενος Παλαιστίνης ἁπάσης.*

P. 115, 9 *a fine.* *ἐπιστήσας*] Cf. add. ad p. 14.

P. 116, 8. *τὸν γέλωτα ἐνῆκεν*] Junius: „ubi ri„ſum vix represſit". quam verſionem ſecure Wagnerus amplectebatur. Sed qui potest *ἐνίημι γέλωτα* ſignificationem hanc induere. Immo: „ubi „in riſum vix effuſus est". Justus primum vultu ſtabat ſerio et meditabundo, dein ridere coepit.

P. 117, 5. Lege: *ἀοίκητον, μαστεύων εἶπου.*

P. 120, 6. Lege: *κατεψυγμένα μικροῦ.*

P. 123, 7. Vide et Wernsdorf ad Him. p. 801. de permutatione verborum *κοσμεῖν* et *κομίζειν.*

P.

P. 124, 12. Wagnerus confert verba Act. Ap. 7. 22. de Moyse:

δυνατὸς ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις.

P. 124, 15. Et facillime quidem ἔτι et ἐςὶ permutantur. Cf. notas ad Greg. Cor. p. 95. Autor Vitae Homeri p. 323 Gal. ἧς (τῆς φιλοσοφίας) ἔτι μέρη, τὸ φυσικὸν καὶ ἠθικόν. Lego ἐςὶ pro ἔτι. In Venatore Dionis Chryſ. p. 221 οὐκ ἔςι inveni in cod. 2958. pro edito οὐκ ἔτι. Elmsleius ea ratione Heraclidarum verſum 540 emendavit. Sed hic ἔςι ſtare poſſe videtur, ut ostendere conatus ſum ad Gregorium l. c. Suidae locus ibi adlatus est omnino ſimilis. Est alius Photii locus, qui mihi adverſatur, ſed quem tamen non ſupprimam, in Biblioth. §. 3. πρός τε Αἰθίοπας καὶ Ὁμερίτας καὶ Σαρακηνοὺς . . . . ἔτι δὲ καὶ πρὸς ἄλλα ἀνατολικὰ ἔθνη. Caeterum ſi quis omnino velit (et volet amicus meus Graece doctisſimus Νικολόπουλος ὁ Σμυρναῖος) ἔτι Eunapio reſtituere, non valde repugnabo.

P. 125, 11. Cf. Meibomium initio Vitae Maecenatis.

P. 125, 14. Arrian. Diſſ. I. 16. 9. ἄγε ἀφῶμεν τὰ ἔργα τῆς φύσεως· τὰ πάρεργα αὐτῆς θεασώμεθα.

P. 126, 3. Dion. Chryſ. Or. II. p. 71. ταῦτα μὲν οὖν ἐπὶ τοσοῦτον ἅμα τῇ σπουδῇ ἐπαιξάτην, quod non puto ſollicitandum.

P.

P. 126, 9. non „ p. X." sed „ p. XII." Adde Interprr. ad Mamert. Genethl. 12. §. 3., Markl. ad Stat. p. 2, 1.

P. 128, 4 *a fine.* Herodiano non se probaverit Polyaenus, qui Strat. I. 13 scripsit, θεραπαίνῃ τῇ μάλιστα καλλίστῃ: nec se probavit Corayo, editori suo nuperrimo, qui μάλιστα ut superfluum et ejiciendum notavit: sed Polyaeno talia sunt relinquenda. Et ecce apud Damascium reperio Vit. Isid. p. 1044. ὀξύτατος εἰς ὑπερβολήν. — De formula εἰς ἄκρον, adde Interprr. ad Athen. XV. c. 56. p. 320, 321.

P. 129, 17. Fabricius Bibl. Gr. t. 5. p. 759. pro κέρας scripsit πέρας, nullo sensu.

P. 130, 6. Proponendo τι pro τοι, viro docto faciam satis, cui vapulavi, quod apud Philostratum pro οὕτω τι, οὕτω δή τι scripserim οὕτω τοι, οὕτω δή τοι. Cf. notas ad Heroïca p. 428, 575, 617. Libanius T. 4. p. 153. οὕτω τι τὸ τάχος ἀμήχανον ἦν: ubi jam non amplectar varietatem codicis 3017 οὕτω τοι. Vide Hemsterhusium ad Luciani D. D. 20. 14.

P. 130, 7. Quis non videt ἡγεῖται esse reponendum? Confusio solemnis syllabarum η et ει. In mendo simillimo cubare videtur ultimus versus undecimi Idyllii Theocritei:

Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα
Μουσίσδων· ῥᾷον δὲ διᾶγ' ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

Le-

Legerim ῥᾷον δ. δ. εἰ χρυσὸν ἔδωκεν; *melius ne degisset, si medico aurum dedisset?* Placet quoque Reiskiana ratio.

P. 130, 6 *a fine.* Reinesius in not. MSS. Confert Onosandri prologum, ubi sententiae non absimiles leguntur.

P. 131, 2. Lege: p. 397.

P. 131. *antep.* Cf. notas p. 299. 379. et ad Marinum p. 82. Julianus Epist. 9. p. 378 A.

P. 132, 19. Ne quis mihi vitio vertat, quod non exilis satis et tenuis sit diligentia mea, monebo Commelinum non συμβὰν habere, sed συμβᾶν. Statim, notatis exemplis adde aliud Juliani Epist. 63. p. 453 C. Et noster p. 51. καὶ γενόμενον οὕτως, quod idem est. Cf. not. p. 450. In loco Zosimi, ubi Reitemeierus omisit ἐν ante αὐτῷ, Bastius legere velit ἐν ταυτῷ, vel ἐν τῷ αὐτῷ. Sed ἐν αὐτῷ forte idem valet. Cf. Schaefer. ad Gregor. p. 57.

P. 134, 1. Bastius me monuit ὧδε et ὦ δικασταὶ fuisse permutata, quod voces ὦ δικασταὶ quodam saepe compendio exhibeantur, quod fere ad ὧδε accedit; isto nempe, $\overset{\delta}{\omega}$. Est et aliud compendium, $\overset{\delta\delta}{\omega}$. Sic pro ὦ ᾿Αθηναῖοι, scribunt librarii per compendium $\overset{\iota}{\omega}$ vel ὦ $\overset{\kappa}{\alpha}$. Caeterum in hoc Libanii loco, lectio παρῆν ὧδε non mala est.

P. 134, 8. Ingentem numerum Dinarchearum

ora-

orationum! CCCCX! invenies verosimiliora in Fabricii Bibl. Gr. T. 2. p. 863.

P. 136, 7. Et interpretes Arriani Dissert. 3, 15. 8.

P. 137, 1. Haec historiola et de aliis narratur. Cf. collecta Wyttenbachio ad Plut. T. I. p. 628.

P. 138, 8. Nunc rationes Carpzovii non multum validae mihi videntur. Etenim quod Graeci Theologi Christi incarnationem vocaverint *ἐπιδημίαν θεοῦ*, teste Suicero Thes. Eccles T. 1. p. 1136, non inde sequitur, Eunapium voluisse Apollonium Christo opponere: siquidem, ut ex adlatis mox exemplis patet, hac loquendi formula saepius usi sunt scriptores, qui de impia cum Christo comparatione neutiquam cogitabant. Immo theologi ad Christum transtulerunt haec verba, quae Ethnici de suis Deis et philosophis usurpabant. Allegatis autoribus adde Libanium t. 4. p. 188, 28. *οὐκ ἔστιν Ἀλκιβιάδης Ἀθηναῖος, οὐδ' ἄνθρωπος . . . . θεῖον δέ τι φάντασμα ἐξ οὐρανόθεν ἧκον ἐν ἡμῖν πλανᾶται . . . . πάλιν ἐπιδημία θεῶν*: Achillem Tat. I. 12. *συνῄεσαν δὲ πάντες οἱ Ῥόδιοι, τὸ κάλλος τῶν παίδων καταπεπληγότες . . . . ἄλλοι μὲν ἔλεγον ἐπιδημίαν ἐκ τῶν θεῶν.* Quo in loco Locellae nota non mihi persuadet, praepositionem *ἐκ* apte positam esse. Nam exempla, quae adtulit, non sunt omnino paria. Velim vel delere *ἐκ*, vel mutare in *εἶναι*. Apud Lucianum Alex. 43. Gly-

con deaster, δεῖ, inquit, ἀπολαῦσαι καὶ τοὺς βαρβάρους ἐπιδημίας τῆς ἐμῆς. Cf. Basilius Seleuc. Laudat. S. Steph. p. 286. ed. Combef.; Albertius Observ. p. 251.

P. 139, 17. De Musonio Stoïco vide et Wernsdorf ad Him. p. 802. Varios Musonios recenset Bisciola Hor. Subcef. IX. c. 9. quem non legi.

P. 140, 7 *a fine*. Hujus varietatis alia nunc dabo exempla. Achilles Tat. 5. 22. ἐπείτοι δὲ μέχρι τῶν ὀνομάτων. Cod. Venet. 409. ὀμμάτων, recte, et sic legebat interpres Latinus. Mox, μέχρι γὰρ τῶν ὀμμάτων ἔχω τὸν ἐρώμενον. In Juliani Misop. p. 343 D. pro ὄμματα, conjicit editor ad marginem ὀνόματος, quod non capio. Voluit forsitan ὀνόματα, quod reciperem, et merito quidem, ut ei patebit, qui totum locum perlegerit. Cf. Euripid. Iph. A. 354. T. 905. et Blomfieldus ad Aeschyli Theb. 574.

P. 141, 5. et Blomfieldum ad Callim. H. Jov. 76.

P. 141, 9. et Corsinium Vit. Plutarchi §. 6.

P. 142, 6 *a fine*. Pro „Menex." lege „Me„non." et mox post πρὸς ἕκαστον insere ἔργον.

P. 143, 1. Saepe permutantur hae voces. Cf. Basilium Sel. Vit. Theclae II. init.; Corayum in Indice Isocrateo v. κάλλιστα, et ad Hippocr. T. I. p. 123.; Anonymum Anglum doctissimum in Museo Critico Cantabr. T. . p. 259.

P.

P. 143, 6. Idem Romul. c. 7. Demetr. c. 30. Zenobius Ad. I. 95.

P. 146, 13. Venerat ἐνείρεσθαι et in mentem Bastio meo.

P. 147, 14. Cf. Wyttenbach. ad Phaedon. p. 185.

P. 148, 1. Bastius: „Comment pouvez vous „ fouiller cette page par la citation d'un *ſacré* au„ teur, tel que ce Joſeph Μοισιδδαξ? Si M.... „ faiſoit cela, à la bonne heure!" Condonet amicus doctiſſimus intempestivum lectionem ostentandi cacoethes.

P. 148, 19. Theodorus Hyrtac. Epist. 6. *ὥσπερ τις ἐρασιχρήματος ἑαυτῷ μόνῳ θησαυρίζων τὸν ὄλβον, οὐκ εἰδὼς ὡς τοσούτους ἐςὶν ἀποστερῶν, ὅσους εὖ ποιεῖν ἠδύνατο.* Ad vocem *ἠδύνατο* editor adſcripſit *ſic.* Num dubitabat de ſinceritate hujus formae?

P. 150, 2. Cf. virum doctum in Muſ. Critico Cantabrig. Vol. I. p. 126.

P. 150, 3. Cf. infra addenda ad p. 263, 21.

P. 151, 7. Bastius adſcripſit: „Les fabricans „ d'Ellipſes veulent ſousentendre *μερίδα.* Schae„ fer a raiſon de ne pas les écouter. Kuster. *ad* „ *Suid.* T. 3. p. 473. où on lit, *ἀλλὰ καὶ πολ*„ *λὴν τῆς Ἰταλίας καὶ Λιβύης τοῖς ὅπλοις κατεςρέ*„ *ψατο*, dit: *deëst vox μοῖραν vel ſimile quid.* „ Pas du tout, il ne faut ni ajouter ni même ſous„ entendre ce *μοῖραν.* Dans Joſephe A. I. X. p. „ 312. *edit. Baſ.* on liſoit dabord, *καταστρέψα-*

„ σθαι γὰρ αὐτόν φησι Λιβύης τὴν πόλιν καὶ Ἰβηρίαν.
„ Boivin a corrigé on ne peut pas mieux, πολλήν."

P. 151, 11. Suidas: Ὦ (malim Ὤι, et sic Junius Adag. 4. 13.) νῦν θερμοὶ βωμοί· ἐπὶ τῶν διὰ χρόνου σπουδῆς τυγχανόντων. Ἀριστοφάνης δὲ Λημνίαις·

„ Τὴν κρατίστην δαίμον' ἧς νῦν θερμὸς ἐσθ' ὁ βωμός."
Phrynichus προπαρ. p. 29. Βωμὸς θερμός: λέγεται μὲν ἐπὶ τῶν θερμῶς εὐδοκιμούντων ἔν τινι, μετείληπται δὲ ἀπὸ τῶν ἱερῶν, ὧν διὰ τὸ θρησκεύεσθαι περιττῶς θερμοί εἰσιν οἱ βωμοί. Jupiter apud Fontanium *Amours de Psyché* II. „ Déja nous nous „ morfondons sur nos autels, tant ils sont froids „ et mal encensés."

P. 152, 7 *a fine*. Bastius: „ εἰς et καὶ peu„ vent se confondre très facilement, mais il seroit „ trop long de donner les explications paléogra„ phiques."

P. 153, 4 *a fine*. In loco Aristaeneti pravam prorsus conjecturam feci. Vide Palinodiam p. 346.

P. 155, 15. Casaubonus ad Diog. Laert. 6. 29. Jos Scaligerum vocat „ illud vere ἔμψυχον μου„ σεῖον" Lampius et Theod. Hasaeus Bibliothecae suae philologico-theologicae classis IV fasciculum I dicaverunt Conr. ab Uffenbach βιβλιοθήκῃ ἐμψύχῳ καὶ μουσείῳ περιπατοῦντι Bentleius in Epitaphio Stillingfleetii (*Classical Journal*, vol. 10. p. 343), haec scribere sustinuit: „ major unus „ in

„ in his omnibus quam alii in singulis, ut *Biblio-* „ *thecam* suam, cui parem orbis vix habuit, *intra* „ *pectus* omnis doctrinae capax *gestare integram* „ visus sit, etc." Marollius abbas, qui tot scriptores Latinos Gallice pervertit, in Memoriis T. I. p. 363. „ La république des lettres fit aussi „ une perte considérable en la personne de Daniel „ Blondel, qu'on peut dire avoir été pendant sa „ vie, *une bibliotheque animée*, en matiere d'his- „ toire."

P. 156, 6. Harpocrat. in Δαρεικός: ἠδύνατο δὲ ὁ εἷς ταυτὸ ὅπερ καὶ ὁ χρυσοῦς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὀνομάζομενος. Aelian. H. V. I. 22. δύναται δὲ τὸ τάλαντον τὸ Βαβυλώνιον δύο καὶ ἑβδομήκοντα μνᾶς Ἀττικάς. Schol. Pind. Ol. 14. 1. τὸν κλῆρον ἰσχηκυῖαι· τοῦτο γὰρ δύναται τὸ λαχοῦσαι. Agath. Hist. I. p. 17 C. Antiatticista p. 89 Δύναται: οἷον, τί δύναται ἥδε ἡ λέξις; ὁ ἀστὴρ πόσους ὀβολοὺς δύναται; pro ὁ ἀστὴρ, quae est codicis lectio, Bekkerus edidit, emendans optime, ὁ στατήρ. Potest conferri Seneca Epist. 21. „ hoc unum te admo- „ neo, ne istud tantum existimes de divitiis dic- „ tum; quocumque transtuleris, *idem poterit.*" Adi Schaefer. ad Dionys. de Comp. p. 88.

P. 156, 6 *a fine.* Cf. omnino Ruhnken. l. l.

P. 157, 18. Cicero Brut. 27. Quintil. Inst. I. praef. p. 7. Cf. Append. Epistolae Bastianae p. 33.

P. 158, 11. De φέρων vide infra p. 203, et consule etiam Taylorum ad Aesch. Ctes. T. 3. p. 475. Reisk.; Toupium Em. t. I. p. 44; Schweigh. ad Polyb. T. 5. p. 193; Liebel. ad Archil. p. 93; Wagner. ad Alciphr. 3. 3. 27; Schaefer. ad Soph. Electr. 1113. Mazaris ineditus cod. 2991 A, p. 459, 1. ὢ πῶς τὴν τούτων ἔφερον βίαν; πῶς δ' οὐ γέγονα φρενήρης, ὦ φίλτατε; πῶς οὐκ εἰς πῦρ ἢ κρημνὸν φέρων ἐμαυτὸν ἔῤῥιψα; πῶς δ' οὐ μάχαιραν κατὰ σπλάγχνων ἐμῶν ὦσα; Porphyr. Vit. Plot. c. 9.

P. 159 *fin.* Seneca Ep. 14. „cum peteres „Siciliam, trajecisti fretum." Noster expressit Thucydidem 4. 24. ἔστι δὲ ὁ πορθμὸς ἡ μεταξὺ Ῥηγίου θάλασσα καὶ Μεσσήνης, ᾗπερ βραχύτατον Σικελία τῆς ἠπείρου ἀπέχει· καὶ ἔστιν ἡ Χάρυβδις κληθεῖσα τοῦτο, ᾗ Ὀδυσσεὺς λέγεται διαπλεῦσαι.

P. 160, 5 *a fine.* Cf., monente Wagnero, Wesselingii Observ. p. 64.

P. 161, 13. Cf. notam p. 230.

P. 162, 8 *a fine.* Tzetzes ad Lycophr. 14. λοξῶς καὶ αἰνιγματωδῶς καὶ δυσκόλως. Lucian. Pseudom. 10. 22. Schol. Luciani Jup. Trag. 28. Nonnus Hist. I, 92. Zosim. IV. 15. Schol. Pluti 8.

P. 163, 21. Cf. Schol. Platon. p. 165. 180; Wyttenb. ad Phaedon. p. 203; et indicem Polybianum. Polemon p. 13. H. St p 21. Poss. πρὸς τοῦτον ὁρῶν τις, κἂν ποδῶν καὶ χειρῶν ἠμέλει, τὸν

ὅλον

ὅλον καὶ παντὸς ἠμεληκότα τοῦ σώματος. Legerem καὶ pro κἂν, et omnino, pro ὅλον, ὅλου, quod habet Cod. 3017, cujus ὑπεριδόντα pro ἠμεληκότα in tali Sophista repudiandum.

P. 164, 6. Cf. Schaeferus in indice Porsonianorum Adversar. v. εἰκῇ (*Classical Journal* vol. XI. p. 331.). Plutarch. de Fort. §. 7. οὐδὲν αὐτομάτως οὐδ᾽ ὡς ἔτυχε κατορθούμενον δρῶμεν.

P. 164, 8. Cf. Schaeferus ad Soph. Electr. 1113.

P. 164, 13. Cf. Bast. ad Gregor. p. 57.

P. 164, 19. et Plutarcho de Superst. §. 8. 20.

P. 164, *antep.* Aesopus p. 309. Cor.

Εὖ οἶδα σαφῶς καὶ γινώσκω, ὦ τέκνον.

hujus fabulae v. 4. syllaba caret. Addendo τὴν, constabit numerus syllabarum duodenarius:

Κέρατα δὲ πρὸς τὴν ἀμύναν κατέχεις.

P. 165, 12. τοι γάρ τοι διὰ ταῦτα legitur ap. Andoc. de Myst. p. 54. et contra Alcib. p. 117.

P. 165, 19. Lucianus Tim. 43. habet μόνος καθ᾽ ἑαυτόν: et Plato Polit. § 45. αὐτοὶ καθ᾽ αὑτοὺς μόνοι. Plutarch. Demetr. c. 4. ὡς ἐγεγόνεισαν μόνοι καθ᾽ αὑτούς. Schol. Pind. Ol. 2. 96. ὁ μὲν πλοῦτος οὐ μόνος ὢν καθ᾽ ἑαυτὸν, ἀλλὰ καὶ ἀρετῇ κεκοσμημένος. Nem. 10. 10. ψῆφον ἤνεγκε μόνη καθ᾽ ἑαυτήν.

P. 165, 6 *a fine.* Julian. Epist. 10. p. 378 D. Themist. Or. 21. p. 248 D. ἆρα οὖν ἐλήρει Θέογνις

ἀγανακτῶν τε καὶ σχετλιάζων ὅτι ταῦτα ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων φροντίζομεν, ἐπ' ἀνθρώπων δὲ παρορῶμεν, καὶ οὐκ οἰόμεθα συνέχειν, ἀλλὰ τὸν ἐκ μαγείρου τυχὸν ἴσως ἢ ἀρτοκόπου, ἐντεθραμμένον χοινικίοις τε καὶ κοτύλαις οἰόμεθα ἱκανῶς ἔχειν πρὸς τὸ μεγαλεῖόν τε καὶ ὑψηλόνουν φιλοσοφίας. Pro ἄλλων nullus dubito, quin legere oporteat ἀλόγων: quas voces permutari ostendi ſupra p. 440. Codex Valeſianus pro κοτύλαις habet egregiam lectionem κονδύλοις, quam jam notavi ad Marin. p. 119.

P. 166, 1. Terent. Andr. 3. 2. 3. ubi Westerh.; Menagiana T. I. p. 261.

P. 166, 8 *a fine.* Gaulminus ad Pſell. de Daem. p. 120. omnino videndus ſcripſit καυσάντα, nihil monens de vocis orthographia.

P. 167, 2. Nam τοῦτον non est neutrum. Maittairius quidem de Dial. citat e Pauſania τοῦτον πέλαγος. Sed Kuhnii et Facii editiones habent recte τοῦτο πέλαγος.

P. 168, 6. Baſtius credit καὶ eſſe delendum ante ἐπιτρέχει, utpote natum ex compendio, quo ſyllaba ως in καλῶς exarata fuit, quod plane ſimile est compendio voculae καὶ. Cf. Comment. Palaeogr. p. 781. — Verbum ἐπιτρέχει illuſtratur p. 197. — De ἀκύθηρον cf. infra p. 229.

P. 169, 6. Adde p. 28. τὰ ἐς ἀλήθειαν φέροντα. Cf. Markl. ad Supplic. 295.

P. 169, 15. Cf. Fiſch. ad Phaedon. 1. not. 5.

P.

P. 169, 19. Lege: οὐδὲ.

P. 170, 11. Jungunt et Plutarch. de Garrul. p. 505 F., Basilius Sel. Vit. Thecl. I. p. 240 D. 241 D.

P. 171, 8. Callim. Cer. 138. ἵν' ὃς ἄροσε, κεῖνος ἀμάσῃ: ubi Ernestius praetulit ἀμάσει, vereor ut recte. Cf. Hasium ad Timar. p. 161.

P. 171, 9. Cf. Elsner. Sched. Crit. p. 20.

P. 172, 20. Cf. et Furiam ad Aesop. T. 1. p. 159., Bernard. ad Nonn. T. 2. p. 29.

P. 172, 24. Julianus Misop. p. 338 C.

P. 173, 9. Cf. ejusdem permutationis exemplum ap. Bernard. l. c.

P. 173, 11. Sed non memini me videre καὶ γὰρ in medio sententiae.

P. 174, 16. Cf. p. 173, 4.

P. 175, 6. Cf. Dacer. ad Horat. 2. O. 2. 18. O. 4. 13.

P. 175. f. Timarion §. 5. πάππος αὐτῷ τὰ πρῶτα φέρων: ad quae verba editor egregius nullius meminerat loci, ubi dictum sit φέρειν τὰ πρῶτα. Parrhasii, Astydamantis et Nicetae adlatis in nota exemplis, nunc addere placet Zosimum 2. 48. τὰ πρῶτα παρὰ βασιλεῖ ἐφέροντες: ubi cf. Reitemeier. 4. 36. ἔφερον ποντίφικες τὰ πρῶτα. Photius Bibl. §. 181. p. 412, 16. de Damascio: διάδοχος δὲ καὶ οὗτος Πρόκλου, τὰ δεύτερα Μαρίνου φέρων. Eumathius Hysm. 8. p. 301. τὰ πρῶτα φέροντες τῶν ἐν

Εὐρυκώμιδι. 9. p. 341. ἀνδρὶ τὰ πρῶτα τῶν ἐπ' Αὐλικώμιδι φέροντι. Gregor. Naz. in Murat. Anecd. p. 12.

Ὄλβιος, εὐγήρως, ἄνοσος θάνον, ἐν βασιλῆος πρῶτα φέρων.

Damascius Suidae v. Ἰλάριος, dixit τὰ πρωτεῖα φέρων. Xenophon ipse Oecon. I. 6. habet μισθὸν φέροι, si tamen verba sunt sana. Gailius, quem de hoc loco consului, me monuit perhumane codices quinque, quos literis ABCDE signavit, φέροι praebere; et in A supra οι conspici adhuc fere obliterata vestigia duarum literarum, forte το: unde fieret φέροιτο.

P. 176, 17. Permutantur alibi βάπτειν et κάμπτειν. Cf. Schaef. ad Soph. Antig. 681. Nihilominus βέβαπται hoc in loco verum est, et κέκαμπται Valckenario displicebat.

P. 177, 1. Euseb. H. E. I. 2. p. 5 A. τῆς Σοφίας ἐπακοῦσαι πάρεστι διὰ Σολομῶντος λευκότατα ὧδέ πως τὰ περὶ ἑαυτῆς μυσταγωγούσης. Cyrillus Hieros. Cat. 6. p. 60 C. οὐδὲ τῶν μυστηρίων ἐπὶ κατηχουμένων λευκῶς λαλοῦμεν. Isidor. Pel. 4. ep. 91. εἰ δὲ Αἰσχίνου (ἀγαπῶσι) τὸ σαφὲς καὶ τὸ λευκόν. Notatis alibi de λευκότητι locis adde Abram. ad Nonn. p. 69.

P. 177, 5 *a fine.* verum fere tetigeram. Cod. 2600 pro εἷς ὢν habet ἴσως.

P. 177. f. et Ernestium Lexic. Techn. in Γοητεύς.

παιδεῦσθαι, qui Nostri verbis usus est, et scripsit φῦκουν.

P. 178, 3. Jonsium H. Phil. III. 12. §. 6.

P. 179, 7. Cf. Barth. ad Claud. Panegyr. Manl. 250. vel ad Petron. c. 5. p. 37; Juret. ad Symmach. I. ep. 26.

P. 179, 4 *a fine*. Carpzovius, cujus verba descripsi p. 319.

P. 180, 8. Editionis meae p. 136.

P. 180, 16. et Wyttenbach. ibid. p. 146.

P. 183, f. in Libanio pro χρησάμενος, quod in ἐρεισάμενος mutavi, Codicem 2918 habere πηξάμενος, Bastius meus me docuit. Et Theocritus 2. 112. dixit ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας.

P. 184, 12. Lege ἐβάδιζε.

P. 185, 14. et Corayus conjecit ὡς ἐνοχλοῖεν αὐτῷ.

P. 187, 9. Corayus quoque conjecit χαριεστέρας.

P. 187, 19. Corayo placebat ὑπέρβλυσιν.

P. 189, 7 *a fine*. Sed vide notam ad Marini locum p. 123.

P. 190, 1. Permutantur facile. Cf. notitias Manuscript. T. 8. p. 357. In Axiocho 2. Boeckhius vulgato ἄῤῥητον praetulit Stephani conjecturam ἄῤῥηκτον, non multum necessariam.

P. 190, 10. Cf. not. p. 459. Themistius Or. 2. p. 26 A. ἀλλὰ σοφώτερος ἄρα ὁ Κωνσταντῖνος, ὡς ἔοικεν, ἀνδρὶ ξυμβαλεῖν φιλοσόφῳ ἢ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίπ-

λίππου. ὁ μὲν γε (cod. Valeſ. μὲν γάρ: bene. Cf. Schaef. ad Dionyſ. de Comp. p. 406.) ἐπειδὴ τοῖς πεντήκοντα ἅμα ταλάντοις οὐκ ἔτρωσεν οὐδὲ ἔκαμψε τὸν Καρχηδόνιον (immo Χαλκηδόνιον, ut Harduinus monuit. Cf. ſupra p. 151. ubi notatur idem error, et interpr. ad Diogen. Laert. 4. §. 6.) Ξενοκράτην, ἀλλ' ἀπεκρούσατο γεννικῶς τὴν προσβολὴν τοῦ χρυσίου, ἀπεῖπέ τε αὐτὸς καὶ ἦρέ τε τὼ χεῖρε. Codex Valeſ. bene: ἀπείπατο αὐτίκα καὶ ἦρε τὼ χ. Quid ſignificet αἴρειν τὼ χεῖρε docent notae interpretum ad Athen. 6. c. 1. Baſilius Seleuc. Vit. Thecl. I. p. 246 D. ἀνατείνει τὼ χεῖρε τὴν ἧτταν ὁμολογῶν. Ariſtaenetus I. ep. 15. Ἔρωτος δὲ φανέντος, γέγονε ῥίψασπις εὐθὺς ὁ τέως θρασὺς, καὶ τὴν δεξιὰν ἄκοντι προσανατείνας, ὁμολογεῖ τὴν ἧτταν. Lexicon Bekker. Anecd. t. 1. p. 357. Αἶρε δάκτυλον: τίθεται ἐπὶ τῶν ἀπαγορευόντων ἐν τῇ ἀγωνίᾳ. Ἐπαίρεσθαι γὰρ τὴν χεῖρα σύμβολον τοῦ νενικῆσθαι. Multa de hoc geſtu congeſſit Tiraquellus ad Alex. ab Alex. 4. c. 7. p. 944.

P. 190, 14. Jam mihi diſplicet haec interpretatio. Forte legendum: οὐ μετρίως Αἰδ. φήσ. „non „leviter dicente" id eſt, „aſſeverante." Ultima ſyllaba vocis εἶπον potuit negationi nocere. Cf. de οὐ μετρίως not. p. 390. Vel quod ſatius eſt, nihil mutandum, et modeſte locutus fuerit Aedeſius, dicens ſe non ſcripſiſſe, nec alium quemquam auſum eſſe ſcribere.

P.

P. 191, *antep.* Lege οὐ θεὶς.

P. 192, 17. Sic nempe: θαῤῥήσασιν. ἢ τὸ ἀμαθὲς κτλ. et insuper velim inseri τὸ ante παρ': καὶ τὸ παρ' ἄλλῳ κατορθ.

P. 193, 5. Adde Heindorf. ad Euthydem. §. 46. p. 365. Lydus de Magistr. I. 1. Αἰνείας ... ὁ, διὰ κάλλος καὶ ῥώμην ψυχῆς τε καὶ σώματος, κρείττονος ἢ κατὰ ἀνθρώπους εἶναι νομισθεὶς υἱός: quod locutionem implet et explicat.

P. 193, 10. Cf. Wass. ad Thucyd. 2. 13.

P. 193, 15. Bastius: „Vous avez bien fait „d'ometttre καὶ πιούμενοι. Ces mots sont la glose „d'ἐμφορησόμενοι. A l'occasion de la variante πιόμενοι, vous pouviez remarquer, que cette leçon „seroit plus correcte que πιούμενοι, forme rejetée „par les bons grammairiens. *Cf. Phrynich. Ecl.* „*p.* 12. *Toup. Cur. post. in Theocr. p.* 9. On „lit dans Conon *Narrat.* 42. ἐφοίτα πιούμενος ἐπὶ „κρήνην. *Cod. Vatic.* 19. donne mieux πιόμενος." — De verbo ἐμφορεῖσθαι cf. not. p. 293.

P. 193, 17. De permutatione verborum πιεῖν et ποιεῖν nonnulla notavi ad Marin. p. 89. Aristot. Rh. 2. 20. ἐκπιοῦνταί μου τὸ λοιπὸν αἷμα. Sunt qui prave ediderunt ἐκποιοῦνται. In eadem nota ostendi permutata nonnunquam fuisse ἐποίησεν et ἔπεισεν. Inveni nuper novum hujus permutationis exemplum in Plut. Demetrio 25.

P. 194, 2. Lege: κῷτα. — Caeterum, quam proposui, emendatio falsa nunc videtur. P. 48.

ἀφι-

ἀφικνεῖται κατὰ κλέος τῆς Αἰδεσίου σοφίας. P. 116.
Χρυσανθίῳ κατὰ κλέος ἦλθον εἰς λόγους.

P. 194, 6. Themist. Or. 24. p. 307 B. οὐ γὰρ ἔνεστι τὴν τοιαύτην μὴ ὕπουλον εἶναι καὶ νοσεῖν ἐντοσθεν. Cod. Valeſ. τὸ ἐντοσθεν.

P. 194. f. Baſil. Sel. Vit. Thecl. I. p. 266 D. γενώμεθα δὲ τῆς τοῦ βασιλικοῦ γυναίου σωτηρίας. Editor credit deesſe forte αἴτιοι. Nihil deesſe videtur. Verterim: „ Simus de Regiae feminae ſalute „ valde ſolliciti, illamque omnino curemus". Plutarch. Phoc. 23. τὴν μὲν πόλιν ἐλπίδος μεγάλης γενομένην. Corayus edidit, ἐπ' ἐλπίδος: ob locum ſimilem Solon. 14. ἐπ' ἐλπίδος ἑκατέρων μεγάλης γενομένων. Equidem crediderim potius ἐπ' delendum in loco posteriore. Plutarch. Timol. 3. ἐλπίδος τοιαύτης γενόμενον: ubi tacuit vir doctus. Confer not. p. 405.

P. 197, 8. Noster p. 10. ἐπιτρέχει habet eodem ſenſu. Plutarch. Cat. Min. c. 5. Platonius Proleg. ad Ariſtoph. p. XI. loco corrupto, quem a Caſaubono fuisſe tentatum ad Perſ. p. 157. non meminerat Liebel. ad Archil. p. 22: οὐ γὰρ ὥσπερ Ἀριστοφάνης ἐπιτρέχειν τὴν χάριν τοῖς σκώμμασι ποιεῖ (Κρατῖνος).

P. 197, 19. Junius vertit: „ quod prolixam „ contineat Alypii magisterium exercentis dispu„ tationem." Legebatne διδασκάλου? Sed cui bono?

P.

P. 199, 5. et Wernsdorf. ad Himer. p. 784.

P. 200, 7 *a fine.* Et ad Oedip. R. 827. Cf. Gottleb. ad Menexen. p. 26.

P. 201, 6. Eryxias §. 5. al. 7. *τί γὰρ ἡ σοφία ὠφελοίη;*

P. 202, 20. Cf. not. p. 439.

P. 203, 2. Noster p. 28. *ἐπέδωκεν ἑαυτὸν φέρων τῇ χείρονι.* Quod ſatis refellit Wernsdorfium.

P. 203, 6 *a fine.* Vocem *ἐχεμυθίαν* illuſtravit Ritterhuſ. ad Porphyr. p. 20. Cf. Eunap. Fragm. p. 464.

P. 203, 12. Wagnerus monet conferendum esſe Reineſ. Var. Lect. p. 452. Man. Palaeologus in Notit. Manuſcript. T. 8. p. 329. *τούτου γὰρ τῆς γλώττης ἐξήρτηντο ὅσοι δικασταί.*

P. 204, 12. Sic p. 6. *τὸ τῶν ἀρίστων φιλοσόφων γένος καὶ εἰς Σέβηρον διέτεινεν.*

P. 204, 16. et Jacobſ. Additam. Anim. ad Athen. p. 28. Vocis alterius, *πρόφασιν*, ſenſus non obvius est. Apud Iſocrat. Epist. 4. *προφάσεις*, ut, post H. Stephanum in Theſauro, obſervavit Corayus, poſitum est pro morbo et adverſa valetudine, opportuneque monet vir doctisſimus hodiernos Graecos *τὴν ἀφορμὴν*, quod est *τῇ προφάσει* ſynonymum, pro *νόσῳ* dicere, et *κατ' ἐξοχὴν* pro *μανίᾳ*. Hinc verterim, non ut Junius et Wagnerus, „ propoſitum et impetum" ſed „ inſaniam „ et impetum".

P.

P. 204, 18. Noster p. 46· ἁρμονία γέ τις ἐπῆν καὶ ἀκούοντι καὶ δρῶντι.

P. 205, 12. Potest et conferri Bernard. ad Nonn. T. I. p. 264.

P. 205, 12. Cf. Upton. ad Arrian. Disſ. I, 13. 2. Alia dedi p. 370. ſed non apto loco.

P. 206, 2. Poenitet me illatarum textui mutationum: nam parum utiles ſunt et commodae, ſatiusque erat manum hinc abſtinere.

P. 207, 1. In hoc ſimilis Carpzovio, cujus περιεργάζειν notatur p. 246.

P. 207, 14. et ante eos Palmerius, quem vide ap. Kusterum. Frereti in Memoriis Academiae Inſcriptionum T. 47. disſertatio legi potest de vera mortis Socratis cauſa.

P. 208, 7. Valeſius, monente Wagnero, χηρώσας quoque legebat, ad Excerpta post Amm. Marcell. p. 661. Noster Fragm. p. 484. πάντα ἀνδρῶν ἐχήρωσαν.

P. 209, 13. Cf. not. p. 372. Corayus propoſuit quoque ὡρῶν — ὅ, τε — παραταθέντες vel παρεθέντες. et Bernardus.

P. 211, 5 *a fine*. Cf. not. infra p. 447., Gaulmin. ad Pſell. p. 150. et Valeſ. ad Euſeb. V. Conſt. I. c. 5.

P. 212, 8. Adde Fabrott. Gloſſar. ad Conſtant. Manasſis Chron.

P.

P. 212, 7 *a fine.* Pulcherrimam inveni Is. Vossii emendationem, ad oram libri Valckenariani, Μέτηλις vel Μετηλίας. Est quidem Μέτηλις, apud Stephanum, πόλις Αἰγυπτία, πλησίον Ἀλεξανδρείας, quae nunc vocatur *Foueh* vel *Messil*, indice Athanasio Walckenaerio meo in tabula Deltae Aegyptiaci geographica, quam summo cum studio summaque eruditione concinnavit.

P. 212, 15. „Cf. Periz. de morte Judae." WAGNER.

P. 213, 7. Cf. notas ad Marin. pp. 114. 119. 129. 135. 148.

P. 213, 4 *a fine.* Berglerum ad Alciphr. 3. 53.

P. 213 *antepen.* Jam sunt edita in Bekkeri Anecd. T. I. p. 275. 307.

P. 215, 20. Wolfium ad Liban. Epist. p. 63, Menagium ad Tassi Amintam p. 215, Liebelium ad Archil. p. 87.

P. 216, 8. Cf. infra Fragm. §. 32.

P. 216, 8 *a fine.* Lege ὀλίγος.

P. 218, 2. Vide ibi notata p. 433.

P. 218, 22. Cf. de hoc loco Bast. Comm. Palaeogr. p. 708.

P. 218 *penult.* Sic apud Grammaticum post Gregor. Corinth. p. 687, ἰώλιος, ut vidit Bastius, scriptum est pro ἰῷος. Cf. et Comment. Palaeogr. p. 723.

P. 220, 7. Cf. not. p. 329, 1.

P. 220, 18. Locutione ἐν ἀφθόνοις utitur Plutarchus Timol. 24. Sertor. 3. etc. Lucianus Peregr. 16. ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. Xenophon Ephes. 2. 10. διῆγον δὲ ἐν ἀφθόνοις μὲν πᾶσι. Ellipf. Gr. p. 415.

P. 220, 6 *a fine.* Corayus quoque corrigebat ὅς.

P. 222, 2. Adde Jacobf. ad Anthol. T. I. p. 148, Heuman. et Heufing. ad Plutarch. de Educat. c. 14. p. 132. et ibi Wyttenbach. T. I. p. 129. Wagnerus adfcripfit: „cf. Carpzov. ad „Palaeph. p. 27."

P. 222, 6. Cf. ibi notata p. 328.

P. 223, 6 *a fine.* De quo plura Gottleber. ad Menexen. p. 36. Adde Gail. ad Thucyd. T. 9. p. 122. T. 10. p. 2.

P. 224, 4 *a fine.* Cf. Blomf. Glosf. ad Perf. 76.

P. 225, 2. Cf. not. p. 255. Theocr. I. 139.

. . . . τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν.

Joh. Barbucallas 11.

. . . . παρ' ἐσχατίης λίνα Μοίρης.

Anonymus ap. Jacobf. Anth. T. 13. p. 635.

Οὕτως γὰρ Μοιρῶν τῷδ' ἐπέκλωσε λίνα.

P. 225, 5. Lege συνηπάγετο.

P. 225, 17. Plutarch. de Superft. §. 16. κενῶν λύκοις ὠρυομένων ὅμοια.

P.

P. 225, 5 *a fine.* Inter nostri Fragm. §. 21. ubi cf. not. p. 505.

P. 226, 15. Cf. P. Fab. Agon. 3. 25. p. 639.

P. 226, 5 *a fine.* Et Bosscham Juvenem elegantissimum ad Relandi Galat. p. 33.

P. 228, 14. Liban. T. 4. p. 144. ubi *ὁ δύσκολος*, quem enecat uxor nimium loquax, quaerit, quibus in locis possit vivere, strepitusque varios, quibus turbatur, non audire: *ποῦ ποιούμενος τὰς διατριβάς*; in foro? non. *ἀλλ' ἐν ἀγροῖς*; non: nam ibi ranae coaxant, oves balant, boves mugiunt. *ἀλλ' ἐν δικαστηρίοις χείρους τῶν γυρίνων οἱ ῥήτορες.* Distinguo, cum cod. 3017. *ἀλλ' ἐν δικαστηρίοις*; Codex superscriptam exhibet voci *γυρίνων* vocem hic omnino absonam *σειρήνων.*

P. 231. f. Adde not. ad Marin. p. 84.

P. 232, 7. Nunc editus legi potest in Bekkeri Anecdotis T. 1. p. 35.

P. 232, 14. Cf. Schol. Platon. p. 185. et Blomfield. ad Pers. Glossar. 667. Themistius Or. 24. p. 306 B. *τοιαύτην ἔχοι μορφὴν, οἵαν ἐγώ ποτε εἶδον Περσικὴν γραφὴν τῶν Περσικῶν τινὶ* (Cod. Valess. melius *τινὸς*) *βασιλέων. Νεανίσκος ἐστὶν ὡραῖος* . . . *τιάραν ἔχων ὑακίνθου* (Cod. *ἐξ ὑακ.*) *καὶ σμαράγδου* . . . . *ὅμως κἂν ταύτης τις αὐτὸν τῆς εἰκόνος* (Cod. plenius: *ὅμ. κἂν τ. τ. α. τ. εἰκόνος ποικίλης πολυτελέστερον*) *οὐ πάνυ τιμιώτερον αὐτὸν* (Cod. *αὐτῆς*) *τῆς γραφῆς ἡγησόμεθα.*

P. 233, 19. Bastius: „ ἄμφια. Vous accen„ tuez de même dans votre édition des Héroïques; „ mais tous les lexicographes modernes, et Hesy„ chius, Suidas au mot Ἀμπεχόνη, etc., écri„ vent ἀμφίον: ce que je préfèrerois. Ἄμφιον se „ lit cependant aussi dans Suidas: voyez ce mot." Amico doctissimo amice contradicam. Lexicon Coislin. 393. Ἄμφιον· τὸ ἔνδυμα. Lexicon Bekk. Anecd. T. 1. p. 389. Ἄμφιον: ἔνδυμα, ἱμάτιον. Catalogus diminutivorum a Bastio ipso descriptus et a Schaefero editus ad Gregor. Corinth. p. 29. ἄμφιον, οὗ τὸ πρωτότυπον ἄχρηστον. Et Schaeferus in minimis ut in gravissimis aeque diligentissimus, ἄμφιον scripsit p. 957. indicis Gregoriani.

P. 234, 14. Quem vide et ad Empedocl. p. 36 sq. Libanius T. 4. p. 184, 3. φιλοσοφεῖν ἐπιχειρεῖ; γόης ἐστὶ καὶ τὰ οὐράνια πολυπραγμονεῖ. Cf. Creuzerum ad Plotin. de Pulcrit. p. 348.

P. 235, 11. Autor Aetnae 28.

„ . . . . *mens* carminis haec est."

Cf. supra p. 223.

P. 236, 17. Cf. not. p. 345. et 435. cum Addendis.

P. 236, 19. Cf. Bast. Comment. palaeogr. p. 816. ubi origo illarum varietatum detegitur.

P. 238, 7. Vide notam p. 339. Euseb. V. Const. I. 10. κἂν σμικρὰ ᾖ ταῦτα καὶ εὐτελῆ. Constantinus Augustus ibid. 2. 68. μικρᾶς καὶ λίαν εὐ-

εὐτελοῦς ἀφορμῆς ὑπαρχούσης. Dionyſ. Halic. T. 6. p. 781, 14. μικρός τε περὶ πᾶσαν ἰδέαν ἐςὶ καὶ ἀτελής. Legendum omnino videtur εὐτελής. Quam facile α et ευ permutentur, ſaepe monitum est.

P. 238, 11. Adde notam p. 305.

P. 239, 16. et nunc Bekkeri Anecd. T. 1. p. 3.

P. 240, 20. Lege καταμεμφόμενος.

P. 241, 10. Cf. Creuzer. Vir. Celeb. ad Plotin. de Pulcrit. p. 215.

P. 241, 8 *a fine.* Elmsleius ad Heracl. 1037, Wyttenb. ad Phaedon. p. 295, 296. Julianus Ep. I. p. 372 B. οὐκ ἐπειθόμην τοῖς ὀφθαλμοῖς. Cod. Pariſ. ab Heilero meo collatus habet ἐπυθόμην, vitioſe.

P. 243, 6. Abest vel ſubauditur ἕνεκα aut ἀντί.

P. 243, 14. Cf. Fiſcheri index Aeſchineus in voce Ἐπίκηρος.

P. 244, 2. Orpheus Lith. 57.

Τάων ἠμιθεός τε καὶ ὄλβιος ὅς κ' ἀφίκηται: mutatum nunc in ἐφίκηται, absque neceſſitate, ut videtur. Caeterum cf. quae de hac conſtructione optima notavit Letronnius in Horreo Encyclopaed. April. 1813.

P. 245, 21. Theodor. Hyrtac. Epist. 50. γράμματα . . . . ὑπτίαις, ὃ δὴ λέγεται, χερσὶν εἰληφώς.

P. 246, 2. Lege: ὑποπτήξας τήν — verbum πτήσσω illustrat Blomfield. Gloſſ. ad Prometh. 29.

P. 246, 5. Cf. ibi not. p. 343. Alciphron 3.

 58.

58. τρέμω ἐνδακὼν τὸ χεῖλος. Aristoph. Ran. 43. et Bergler.

P. 247, 2. De permutatione elementorum φ et φρ, utilia notavit Bastius Comm. Palaegr. p. 747.

P. 253, 6 *a fine*. Zosim. 3. 8. 6. τῶν τοῦ Καίσαρος κατορθωμάτων ἐν τοῖς ἁπάντων ςόμασιν ὄντων. et sic 5. 12. 1.

P. 254, 17. Cf. Stolberg. ad Ajac. p. 181. Inachius inter Firmi Epistolas p. 322. λεγόντων οἱ πεπειραμένοι. Male Muratorius: „ forte λεγέτωσαν.

P. 256, 5. Carpzovius nitebatur forte loco nostri p. 26. sed quem mendosum puto. Cf. not. p. 220. Noster p. 40. ἐν ἀγρῷ διέτριβεν. P. 63. εἰς τὴν Ἀντιοχείαν ἦλθεν, ἔνθα ὁ βασιλεὺς διέτριβεν.

P. 257, 9. et omnino Blomfieldium Glossar. ad Persas 1. Cf. Libanii locum a me adlatum p. 337.

P. 258, 11. Lege: 60. — Bastius: „ Aristénete II. 1. οὗτος δ'οὖν ἐρᾷ σου, Καλλίκη, καὶ τῷ „ σῷ φθείρεται γλυκυτάτῳ πυρί. Au lieu de φθείρεται, le manuscrit de Vienne donne φθέγγεται. „ Je corrige φλέγεται. Liban. T. 4. p. 775, 19. „ οἷα γὰρ καὶ πόθῳ φθεγγόμενος καὶ δυναστείας ἐπαιρόμενος ὄγκῳ. Lisez φλεγόμενος. Voyez aussi „ M. Courier *ad Long*. I. p. 23."

P. 259, 8. Cf. Boscha ad Relandi Galat. Eleg. 10. 5, Possinus ad Nili Narrat. p. 175.

P. 260, 18. Haec vox ἀσπαρεὶ nunc in oculos

in

incurrens memoriam mihi renovat loci male affecti in Nem. I. 53. Pindari, cui, cum hunc poetam praelegerem, illam dare volebam, emendationis causa, quae certissima tunc videbatur. Sic editur Pindarus:

ἀρχαῖον ὀτρύνων λόγον·
ὡσ, ἐπεὶ σπλάγχνων ὕπο μάτερος αὐτίκα θαητὰν ἐς αἴγλαν
παῖς Διὸς ὠδῖνα φεύγων διδύμῳ
σὺν κασιγνήτῳ μόλεν,
ὡς τ᾽ οὐ λάθων χρυσόθρονον
Ἥραν κροκωτὸν σπάργανον ἐγκατέβα.

Viderunt critici syntaxin esse valde impeditam, et conjecturas fecerunt non bonas. Equidem melius conjicere mihi videbar, scribendo ὥσπερεὶ σπλάγχνων. — Tunc ὡς τε facile jungebatur priori ὥσπερεὶ: ὀτρύνων λόγον, ὥσπερεὶ μόλεν, ὡς τε (καὶ ὡς) ἐγκατέβα. Quam facile ὡσ ἐπεὶ et ὥσπερεὶ potuerint confundi, manifestum est.

P. 260, 5 *a fine*. Lege: p. 54. — Eusebius autem V. Const. I. 32. τὸ δὲ σημεῖον τὸ φανέν. et noster p. 54. θεὸν φανέντα. ubi vide notam. Et p. 78. φανέντος.

P. 261, 19. Julianus Epist. 28.

P. 262, 18. Schol. Pind. P. I. 56. ἐπειδὴ τὸν περὶ τοῦ Τυφῶνος λόγον ἐκίνησε.

P. 262 *fine*. Eadem permutatio in Hercule Fur. 19.

P. 263, 21. Sic p. 6. pro Πορφύριος τοῦτο οὐκ ἀνέγραψε, Plantinus habet ἂν ἔγραψε, quod Commeliniana mutavit recte in ἀνέγραψε. Corayus quoque, qui Plantiniana utebatur, correxerat ἀνέγραψε.

P. 264, 21. Cf. ibi notata p. 451.

P. 266, 8. et Lecapeno excerpt. Gramm. p. 76.

P. 267, 4. et Valeſ. ad Euſeb. V. Conſt. 4. 4. Corayus ad Polyaen. I. 41. 3.

P. 267 *ult.* Niſi ſumatur ironice.

P. 268, 4 *a fine.* In Edit. Sturzii vs. 20 p. 514. Cf. editorem praeſtantisſimum p. 543 et 452.

P. 269, 2. Haec forma aoristi verbi λείπω non in uſu apud probos autores fuisſe videtur, estque recentiorum. Librario, non Themistio, debetur ἀπέλειψας. Orator castigatisſimus ἀπέλιπες ſcripſit. Conon Narr. 42. ἐπιλείψαντος καὶ τοῦ χρυσοῦ. Vix credo ἐπιλείψαντος esſe Cononis ipſius: libentius Photio tribuerim Cononem excerpenti. Julianus Epist. 40. init. habet ἐλλείψαντι, quod in Juliano ferendum est. Baſilius Sel. V. Thecl. p. 240 D. dixit παρελείψαμεν, p. 242 D. παρέλειψα, p. 268 C. ἐλλείψαντας, p. 280 A. καταλείψας, p 287 A. ἀπολεῖψαν, p 291 B καταλείψασα, p 294 D. καταλεῖψαι. Apud Baſilium talia nemo mirabitur, nec καταλεῖψαι apud Zenob. Adag. I. 31, Auctorem Vit. S. Silvestri p. 265, Planud. Vit. Aeſopi p. 80, et Pallad. Vit. Chryſoſt. p. 2; nec

nec καταλείψασα apud eumdem, vel alium homonymum Hist. Lauf. c. 5; nec ἐπιλειψάντων apud Scholiast. Pind. p. 661; nec ἐπέλειψαν in argumento Leptineae; nec καλλείψας in Epigrammate poetae Scholastici Paralip. Jacobf. 52. Heynius fragmentum Pindari p. 59. inscripsit ᾆσμα εἰς ἥλιον ἐκλείψαντα: malim ἐκλιπόντα.

P. 272, 1. Bastius: „ ποταμὸς s'écrit πο; τόπος s'écrit το. Il est donc bien facile de faire „ une transposition et de confondre ces deux „ mots." Hinc firmatur emendatio, quam Larcherus fecit Etymologici M. p. 550. in Memor. Academ. inscript. T. 47. H. p. 148.

P. 272, 7. Forte legendum ἀφειδῶς.

P. 272. *fin.* Theodor. Icon. Act. S. Ciryci p. 236. ἐκείνης τοίνυν ὡς ἀνδριάντος τινὸς ἀψύχου εὐτόνως ταῖς πληγαῖς ξεομένης.

P. 273, 4. Cf. Matth. ad Plut. de Vit. Pud. p. 121. Meleag. Ep. 93.

P. 275. *antep.* Cf. Hemsterh. ad Plut. p. 256. Αὐτῶν et 'Αττικὸν permutantur apud Thucyd. I 31.

P. 276, 7. De hoc verbo cf. Lecapeni Gramm. Excerpta p. 70.

P. 277, 4. P. Faber Agon. 2. 21. p. 329. de hoc loco agit, et ibi adfert ex codice H. Fumaei ὁσία pro Plantiniana lectione οἵ τε. Commelin. quoque restituit ὁσία, quod et ego in Codd. inveni.

P. 277, 11. Nicetas Chon. in Jo. Comm. p. 5 C. τῶν κατὰ Φήμην τῶν δρωμένων συναυλιζομένων ἀσυπόλων. Legendum: συναλιζομένων. Cf. Schaeferum ad Gregor. Cor. p. 915. et not. ad Eunap. Fragm. p. 474.

P. 278. not. 1. Gallus Caesar Epist. ad Julian. p. 454 D. πόῤῥω τῆς μνείας τῶν ἀθλητῶν ἀνδρῶν (martyrum) ἀποσπᾶσθαι.

P. 280. vs. 62. Bastius: „Je n'aime pas votre „πίθῳ. Croyez vous, qu'on ait employé de „petits tonneaux pour y placer des reliques? Je „crois, que πύθῳ est une corruption du mot pro„pre, qui signifie τὴν θήκην, la boete où l'on pla„çoit les reliques. Ce mot est πύελος. Je cor„rige donc πυέλῳ, et je crois, que le vers avec „cette correction est aussi bon que beaucoup „d'autres de votre poete. Vous connaissez le „passage de Suidas: Πύελος· θήκη. Ἐπιστολὴν „πέμπει ἐν Βυζαντίῳ, τῇ πυέλῳ τῶν ἱερῶν λειψά„νων τοῦ κορυφαίου τῶν ἀποστόλων Πέτρου τὸν τοιοῦ„τον χάρτην ἐπιτηδειώς κτλ." Nolui perire doctam amici mei notam de voce πύελος. Caeterum emendatio, quam proponit, non admittenda est, nam versus esset aequo longior, quod nec isti poëtastro licet.

P. 281. vs. 96. Lege γλουτόν.

P. 283, 7 *a fine*. Quem vide et ad Phaedon. p. 209.

P. 284, 6 *a fine.* Cf. Creuzerum V. Cel. ad Plotin. de Pulcrit. p. 378.

P. 285, 5. Elsner. Sched. Crit. p. 21. legit *βαθὺ καὶ λιπαρὸν*, de reliquis nihil omnino monens. Ex notatis p. 171. patet *γῆρας βαθὺ καὶ λιπαρὸν* apte dici posse et proprie. Fere crediderim, totum locum sic esse ordini prisco restituendum: *καὶ τοῦτό γε αὐτοῦ μόνον εὐσθένειαν φέρει τοῖς νοῦν ἔχουσι, τὸ προεγνωσμένον ἐκείνῳ τῶν ἱερῶν τέλος. Ἄλυπον δὲ αὐτῷ τὸ τέλος εἰς γῆρας ἄνοσον ἀφικόμενον, καὶ βαθὺ καὶ λιπαρόν.* Junius pro *βαθὺ* conjiciebat *βαρὺ*, et Eunapius Fragm. 75. dixit *βαρὺς μὲν οὖν καὶ λυπηρὸς ἐτύγχανε.* Sine codicibus melioribus nemo has tenebras facile dispellet.

P. 286, 14. Lege: mihi non.

P. 286, 18. Lege I. 7. 90.

P. 288, 12. Bastii emendationem firmat praeterea Theodori Prodromi locus Notit. Manuscript. T. 6. p. 525. *διὰ γλώττης ἄγειν εὐφήμου.* Idem ibid. T. 8. p. 140. *διὰ γλώττης ἄγειν τὰ πλεῖστά μοι τῶν γραμμάτων.* Et Psellus Daem. p. 21. *διὰ γλώττης ἄγειν.* Notandum quoque in Ranis 320 permutari *ᾄδουσι* et *ἄγουσι.*

P. 289, 3. Schol. Pind. Ol. 3. 61. *λέγεται καὶ βαθὺς πλοῦτος ὁ πολὺς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, τουτέστι τῆς δασείας.*

P. 289. *penult.* Lege: sane *οὐ.*

P. 290, 5. Bastius: „Schneider *Lexic. Gr.*

en

„ en citant Julien Ep. 46. explique συγκτησείδιον,
„ d'après Matthaei, par une petite terre commu-
„ ne à plusieurs personnes. Quel peut être l'en-
„ droit, où Matthaei a parlé de ce mot?"

P. 290. *antep.* Nicetas Chon. in Andron. Comn. I. p. 181 A. τῷ τοῦ φύσαντος ἐφίσταται μνήματι μετὰ δορυφορίας καὶ δόξης βασιλικῆς, quae Eunapianis sunt simillima.

P. 291, 8 *a fine.* Bastius: „ Dans Aristénete
„ I. 10. le Mst. de Vienne porte μειρακίῳ. Μεί-
„ ρακι est une invention de Sambucus, et n'a pas
„ été changé par les éditeurs postérieurs. Voyez
„ aussi sur μεῖραξ *Gramm. Hermann.* p. 434."

P. 294, 3. Lege: I. 136. — et mox pro ἕλκοι, Lege: ἑλκέτω.

P. 295, 2. Sic apud Aeschylum Theb. 230. φθόνῳ, φόνῳ, φόβῳ permutantur. Liban. 4. p. 184, 22. φόνοι. Cod. 3017. φθόνοι.

P. 296, 10. Ammon. de Monachis Sinaïtis p. 104. καὶ καθεσθέντων, εἶπεν αὐτῷ.

P. 298, 10. Adde Blomfieldum Gloss. ad Aesch. Theb. 95. et Pers. 1058. et supra p. 443.

P. 298, 14. Lege: p. 331. et adde Jacobs. ad Anthol. T. 13. p. 387.

P. 298, 6 *a fine.* Euripid. Herc. 35.

Ἡμῖν δὲ κῆδος εἰς Κρέοντ' ἀνηγμένον
Καλὸν μέγιστον.

P.

P. 301. *penult.* Gregor. Naz. in Murat. Anecd. p. 187.

Λευκοῦ καὶ μέλανος μικτὴ φύσις ἐςὶ τὸ φαιόν. ubi cf. Murat.

P. 303, 7. ὀξυδορκία legitur ap. Psell. de Lap. p. 14. 24. Stob. Serm. I. p. 16 Schow.

P. 304, 7. Nec non Fischerum ad Weller. 2. p. 317. et Upton. ad Arrian. Diss. I. 6. 3. Achilles Tat. VI. 7. p. 524. τοιοῦτόν τι τῷ Θερσάνδρῳ συμβέβηκεν. Cod. Venet 409. συμβεβήκει.

P. 304, 6 *a fine.* Lege: Schaef. p. 140.

P. 305, 16. Forte legendum ἧ pro ἦν editionum. De ἧ pro ὡς cf. p. 191.

P. 306, 6. Schol. Thucyd. ad VI. 10. ἡσυχαζόντων interpretatur per μενόντων κατὰ χώραν, et IV. 26 κατὰ χώραν ἔμενεν per ἡσύχαζεν.

P. 307, 5. Verterim: „ ad hanc solam eos „ misit, qui ambos adducere debebant. Attamen nescio quid dubitationis mihi superest de hujus loci lectione. Credo pro ὡς ἂν legendum ὡσὰν, quo adverbio Noster non semel usus est. Sed cum ὡσὰν, τὴν μίαν mutandum erit in τῇ μιᾷ: at sic displicet articulus.

P. 309, 14. Adde Wagner. ad Alciphr. 3. 7, Brunck. ad Eccles. 1073.

P. 310, 6. Adde Beck. ad Aves 958.

P. 310, 6 *a fine.* Catullus 4. 14.

„ Ti-

„ Tibi haec *fuisse et esse* cognitissima
„ Ait Phaselus."

P. 315, 3. Zosim. 2. 22. ναῦς δὲ φορτίδες συνήχθησαν πλέον ἢ δισχίλιαι. Cum πλὴν habeat codex, scribendum est πλεῖν. Idem 5. 19. οἱ βάρβαροι . . . . πλέον ἢ ἑπτακισχίλιοι. Codices praebent πλὴν ἤ. Reponendum est igitur πλεῖν ἤ.

P. 318, 7. et supra p. 25 extr.

P. 318. *penult.* Bastius: „ Le passage des „ Scholies de Lucien a été traité déjà: J'en suis „ sur, mais je ne me rappelle pas dans ce mo„ ment par quel Critique. Si je ne me trompe, „ il veut lire, ἀλλ' οὐ τεθνήξει, ἐπὶ δευτέρου γάρ. „ Votre correction est plus simple."

P. 319, 10. De hoc loco vide omnino Letronnium in Horreo Encyclopaedico April. 1813.

P. 321, 5. in Theocr. Idyll. 15. 115. confunduntur ποιεῦνται et πονέονται.

P. 321, 17. Noster p. 9. ὥστε παρήει. P. 18. ὥστε συνέγραφε. P. 118. ὥστε ἕτοιμος ἦν. Euripides Troad. 971.

Ἐγὼ γὰρ Ἥραν παρθένον τε Παλλάδα
Οὐκ εἰς τοσοῦτον ἀμαθίας ἐλθεῖν δοκῶ,
Ὥσθ' ἡ μὲν Ἄργος βαρβάροις ἀπεμπόλα,
Παλλὰς δ' Ἀθήνας Φρυξὶ δουλεύειν ποτέ.

In hoc loco non minime impedito utraque syntaxis usurpatur. Burgesius, criticus ingeniosissimus,

mus, ἀπειμπολᾶν scripsit, absque necessitate, ut mihi quidem videtur.

P. 322, 12. Lege, IV, 10. modo adlati.

P. 322. f. Cf. p. 379.

P. 323. *antep.* Cf. not. p. 342. 373.

P. 326, 4. Cf. not. ad Fragm. §. 69. p. 538.

P. 327, 5 *a fine.* Et Wyttenbach. Philom. 4. p. 24. Sic permutantur πράγμα et τάγμα. Vide Not. ad Tiber. p. 38.

P. 330, 10. Ipsa Ammiani verba p. 556. describere debueram: „Neque ita multo post Maximus ille philosophus, vir ingenti nomine doctrinarum, cujus ex uberrimis sermonibus ad scientiam copiosus Julianus exstitit imperator, oraculi supra dicti versus audiisse insimulatus, seque comperisse adsensus, sed reticenda professionis consideratione non effudisse, verum ultro praedixisse consultores ipsos suppliciis poenalibus perituros, Ephesum ad genuinam patriam ductus, ibique capite truncatus, sensit, docente periculo postremo, quaesitoris iniquitatem omnibus esse criminibus graviorem."

P. 331, 6. Maxim. Tyr. Diss. 31. 1. γάμου προστῆναι σωφρόνως καὶ παῖδα ἐκθρέψαι γεννικῶς. Lucian. Tyrann. 5. ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις. Seneca Troad. 59. „Hic Hectoris *conjugia* despondet sibi." Trebell. Poll.

„de

de Victorino: „quod *matrimoniis* militum et „militarium corrumpendis operam daret."

P. 331, 13. Cf. Cuper. in Muf. Helvet. T. I. p. 63.

P. 331, 19. Cf. not. ad Fragm. §. 52. p. 529.

P. 335, 5. Cf. ad hunc Synefii locum Hemfterh. ad Luc. Somn. 3.

P. 337, 1. Lege: κρατοῦντα.

P. 337, 11. Cf. P. Fab. Agon. 3. 28. p. 668.

P. 338, 1. Haec nota loco mota est. Ponenda erat pagina praecedenti. — Ἐπαγαθὼ, nomen feminae, asferuit Hagenbuchius Diatr. p. 34. 39.

P. 339, *penult.* Lege: ϛρατηγῶν, οὕτως ἀνακ.

P. 340, 3. Si πολιτῶν mutetur, ἀνδρῶν adjectivo carebit. Saltem fcribendum erit: πολιτῶν πολλαχοῦ.

P. 340, 13. Malim legere ἀποβαλόντες τὰς φωνάς. Marinus p. 23. περί τε τῆς αὐτοῦ λέξεως στίχους ἐξέβαλεν: ubi cf. notam. Euripid. Troad. 1180.

Ὦ πολλὰ κομπούς ἐκβαλὸν φίλον ϛόμα.

Simon, ut Boeckhio placet, in Hipparcho §. 2. p. 28. ἵνα τι καὶ ἡμεῖς τῶν σοφῶν ῥημάτων ἐκβάλωμεν. Diogen. Laert. 9. 16. Ἱερώνυμος δέ φησι καὶ Σκύθινον, τὸν τῶν ἰάμβων ποιητὴν, ἐπιβάλλεσθαι τὸν ἐκείνου λόγον διὰ μετροῦ ἐκβαλεῖν. Non multum abludit, quod ftatim fequitur apud Nostrum, καταβαλεῖν.

P.

P. 340, *antep.* Et fic conjecit If. Vosfius.

P. 341, 3. Pfellus de Daem. p. 62. τὴν Λακωνικὴν πεπονθὼς ἀνάγκην: ubi Gaulm. p. 125. apte contulit haec Nostri verba. Noster p 73. ἀπολαβὼν τὸν Θεμιστοκλέα καὶ τοὺς Λάκωνας. Cum Apfines, hujus factionis dux, esfet Lacedaemonius, Eunapius inde verborum jocum arripuit.

P. 341, 5. Immo est prorfus inutilis.

P. 341, 16. Cf. not. p. 418.

P. 341, 17. Proaerefio. — *Lege:* Juliano.

P. 342, *extr.* Timario p. 211. §. 26. συνήχθην παρ' ἑαυτῷ. p. 216. σὺ δ' ὅρα ὅπως ἐπίσχῃς αὐτόν. p. 224. §. 36. πάντα ῥιζοτομήσας ἀνελοῦ παρ' ἑαυτῷ. Hafius, Timarionis editor doctisfimus, credit p. 185. hunc ufum pronominum tertiae perfonae esfe recentiorum vel fcriptorum vel librariorum. In qua opinione esfe et Salmafium illum modo animadvertebam.

P. 344, 9. Lege: εἴσεσθαι.

P. 344, 13. Man. Palaeologus in Notitiis Manufcriptorum T. 8. p. 355. διὰ τοῦτο τοίνυν, οἶμαι, στενοχωρούμενος, τοῖς Πυθαγόρου ἐῴκει μαθηταῖς, πολὺ τὴν σιώπην ἀσπαζόμενος.

P. 345, 2. Bafilius Homil. ad Juvenes p. 319. Ed. Anger. ἔχει δὲ οὕτω πως ὁ λόγος αὐτῷ, ὅσα ἐγὼ τοῦ ἀνδρὸς τῆς διανοίας μέμνημαι, ἐπεὶ τά γε ῥήματα οὐκ ἐπίσταμαι.

P. 345, 15. Cf. Ἑρμῆς ὁ Λόγιος 1812. p. 27.

P. 349, 10. Lege: τελῶν.

P. 350, 5. „Cf. Wernsdorf. ad Himer. p. „422." WAGNER.

P. 350, 17. Leo Diaconus in Notitiis manuscriptorum T. 8. p. 275. ἤδη δὲ τῆς τετάρτης φυλακῆς τῆς νυκτὸς ἀρχομένης. De noctis divisione cf. Harlef. ad Moschi Europ. 2.

P, 352, 7 *a fine*. Lysias in Eratosth. circa finem: οὐδὲ γὰρ ἑνὸς κατηγόρου, οὐδὲ δυοῖν ἔργον ἐςὶν, ἀλλὰ πολλῶν. Longin. §. 1. οὐδ' ἐξ ἑνὸς, οὐδ' ἐκ δυοῖν, ἐκ δὲ τοῦ ὅλου λόγων ὕφους. Euseb. V. Const. I. 13. ἑνὸς καὶ δευτέρου μνημονεύσας κατορθώματος. 3. 54. εἷς δὲ μόνος καὶ δεύτερος τῶν αὐτοῦ γνωρίμων πρὸς ὑπηρεσίαν ἀπήρκουν.

P. 353, 7 *a fine*. Theodorus Icon. Act. S. Cyrici p. 232. τῶν διαπαιζόντων καὶ χλευὴν καὶ τιμωρίαν ἡγουμένων τὸ μέγα τῆς εὐσεβείας μυςήριον. Agitur de Manichaeis. Fere credo legendum, χλευὴν καὶ μωρίαν. Notissima sunt Paulina verba: ὁ λόγος ὁ τοῦ ςαυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐςι.

P. 354, 5 et 10. Lege: Barberinianus.

P. 354, 16. Adde Brettium in Ephemeride Classica Valpyana T. 2. p. 824.

P. 355, 12. Adde not. p. 388.

P. 356, 7 *a fine*. Forte, προσέδωκε τῆς δυνάμεως τοῦ Φαρμάκου dictum est, ut supra p. 73. προσθεὶς καὶ τῶν Ἀθηναίων. Ita τῆς δυνάμεως τοῦ Φαρμάκου idem

idem sit ac τοῦ δυνατοῦ φαρμάκου. Hanc genitivi syntaxin illustravi ad Heroicorum ἴσχασι τοῦ ὕδατος p. 404. Plutarchus de Iside §. 13. θερμοῦ μολίβδου καταχεαμένους: ubi Squirius fere vult reponere θερμὸν μόλιβδον, pessimo consilio.

P. 357, 17. Adde Reitz. ad Luc. Asin. 30., Upton. ad Arrian. Diss. I. 10. 3., Davis. ad Tuscul. 4. 3.

P. 258, 4 *a fine*. Gregor. Naz. Epigr. in Euphemium inter Anecd. Murat. p. 20.

Ἦν δυὰς, ἦν ἱερὴ ψυχὴ μία, σώματι δισσά·
πάντα κασιγνήτω, αἷμα, κλέος, σοφίην,
υἷεες Ἀμφιλόχου, Εὐφήμιος Ἀμφίλοχός τε,
πᾶσιν Καππαδόκαις ἀστέρες ἐκφανέες.
δοιὸν δ'ἀμφοτέρους Φθόνος ἤραπε· τὸν μὲν ἄμερσε
ζωῆς, τὸν δ'ἔλιπεν ἥμισυν Ἀμφίλοχον.

Vide ibi Muratorium. In primo versu editam lectionem ἦν ἱερὴ, ψυχὴ μία, mutavi, ut et in ultimo ἥμισυν Ἀμφιλόχου. Domitius Marsus Anth. Lat. 2. 247.

„ Omnia cum Bavio communia frater habebat,
„ Unanimi fratres sicut habere solent,
„ Rura, domum, nummos, atque omnia; deni-
„ que, ut aiunt,
„ *Corporibus geminis spiritus unus erat.*

Plaut. Stich. 5. 4. 49.

„ Hoc memorabil' est: ego tu sum, tu es ego;
„ *uni animi sumus.*

P. 360, 8. Lege: παρειλημμένης.

P. 361, 18. Egit de hoc loco jam laudatus Letronnius in Horreo Milliniano Encyclopaedico April. 1813.

P. 361, *extr.* Bernardum ad Nonn. T. 2. p. 56. Schol. Pind. Pyth. I. 41. οἱ δὲ ποταμοὶ τοῦ πυρὸς ἐν μὲν ἡμέρᾳ ῥοῦν καὶ Φθορὰν προχέουσι καπνοῦ. Lego, Φοράν.

P. 362. Pro μετανάϛασιν nomine nunc credo reponendum esse participium μετανασᾶσιν, et vertendum: „ dissidia exercebant populi ob juvenes „ quosdam paucissimos, ab aliis ad alios profes„ sores avolantes, si quis forte etc." Vocula ἢ aliquid molestiae habet et offensionis. Forte deest aliquid; forte etiam ἢ delendum, natum e literis ις, quibus vox μειρακίοις terminatur; quod intelliget, qui adierit Bastii Comm. Palaeogr. p. 716.

P. 364, 19. Cf. notas ad Fragm. §. 47. p. 526.

P. 364, 20. et Albert. Obss. p. 240.

P. 364, 5 *a fine.* Herodot. I. 12. ὡς δὲ ἤπτυσαν τὴν ἐπιβουλήν.

P. 364. In ipso fine dele *etsi.*

P. 365, 13. De βάδην cf. Blomf. Gloss. ad Pers. 19. qui inter alia citat Xenoph. Anab. 4. 8. 28. ubi μόλις βάδην. Quo in loco nihil, ut videtur, codices variant; malim tamen μόλις καὶ βάδην. Noster p. 35. μόλις καὶ βραδέως: ut et Charit. p. 62. Noster rursus p. 37. μόλις καὶ

ἀμυ-

ἀμυδρῶς. p. 14, βάδην καὶ σχολαίως. Charit. p. 16 et 81. μόγις καὶ κατ' ὀλίγον. p. 56. ὀψὲ δὲ καὶ μόλις. Lucian. ap. Dorvill. l. c. ἠρέμα καὶ κατ' ὀλίγον. Haec exempla ostendunt, cur in simili formula apud Xenophontem velim καὶ inserere. Apuleius Met. 1. „ vix et aegre": ubi vid. Oudendorp. p. 63.

P. 365, 19. Sed καιροῦ παρακαλοῦντος, non παρακελεύοντος, legitur apud Epictet. Man. 33. 2. 7. et καιροῦ καλοῦντος, non κελεύοντος, in Actis S. Phileae p. 161.

P. 366, 16. Epictet. Man. 46. 2. σιώπα τὸ πολύ· μέγας γὰρ ὁ κίνδυνος εὐθὺς ἐξεμέσαι ἃ οὐκ ἔπεψας. Isidor. Pelus. 3. Ep. 94. εἰπὲ τῷ πρὸς σὲ διενεχθέντι Ἰουδαίῳ, καὶ μηδὲν μὲν γενναῖον, μηδὲ νεανικὸν φράσαντι, ἀγυρτικὰς δὲ λογοποιΐας ἐμέσαντι.

P. 367, 5. Henr. Stephan. in Thes. „ Vulgaria lexica testantur in priore illo Plutarchi loco προάγωνος legi, non προαγῶνος, sed mendosa est illa scriptura." — cf. p. 410.

P. 368, 13. Lege: 670. et ὀνειδισμόν.

P. 370, 19. Nota p. 205. et quae sequuntur exempla non huc erant admovenda. Ratio non est eadem. Imprudens feci.

P. 370, 5 *a fine*. P. 89. extr. παρὰ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν.

P. 371, 9. Foeminino genere δίκαιος bis invenitur apud Euripidem: cf. Elmsl. ad Heracl. 901.

 et

et Seidler. ad Troad. 972. qui hanc formam ibi Euripidi obtrusit. Sic autem edebatur Euripides:

Πῶς οὖν ἔτ' ἂν θνήσκοιμ' ἂν ἐνδίκως, πόσι,
Πρὸς σοῦ δικαίως, ἣν ὁ μὲν βίᾳ γαμεῖ.

Seidlerus edidit δίκαιος, quod non valde placet. Fateor vulgatam esse salebrosam, cui facilius mederi mihi visus sum, legendo δικαίως θ', ἣν — Ἐνδίκως δικαίως τε pleonasmum efficiunt. Sed multi sunt apud Tragicos similes pleonasmi. Cf. p. 164.

P. 373, 10. Cf. Markl. ad Lys. Epitaph. T. 5. p. 129. Reisk. Similem structuram in Latinis scriptoribus abunde illustravit Heins. ad Ovid. Epist. 14. 64.

P. 375, 14. Sed et λεγομένης potest tueri locus p. 105. τὸ τῆς λεγομένης συμφορᾶς.

P. 376, 4. Lege, τό, τε.

P. 376, 6. *Verissimum* non est verissime dictum; scribere debui *probabile*; et si quis dixerit βάρος hic non esse probabile minus quam βάθος, me habebit adsentientem. Cf. Ernesti Lexic. Techn. in Βάρος.

P. 377, 8. Cf. Fabr. ad loc. Anacreontis. Plato Phaedon. 1. τοὺς δὶς ἑπτὰ ἐκείνους. Epist. 4. τόν τε Λυκοῦργον ἐκεῖνον.

P. 377, 13. Lege: Ἑλλάς. — De οὗτος emphatico cf. Markl. ad Max. Tyr. 23. 3.

P. 378, f. Barthius credidit hunc Milesium auctorem esse Poëmatis, quod sub nomine Quinti Ca-

Calabri circumfertur. Vide Tychſen. Diſſ. de Q. Cal. §. 2. qui Barthium confutat. In Lexico Bekkeriano Anecd. 1. p. 341. laudatur ὁ Μιλήσιος: Ἀδελφίζειν, ἀντὶ τοῦ ἀδελφὸν καλεῖν. οὕτως Ἰσοκράτης [Aegin. 15.], καὶ ὁ Μιλήσιος ἐχρήσατο. Harpocratio me docuit hic esse legendum καὶ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος.

P. 379, 1. Cf. addenda ad p. 131.

P. 380, 11. Lege: Theocritus.

P. 380, 8 *a fine.* Mitſcherlichium ad Hor. I. Od. 3. 9; Giacom. ad Prometh. 242; Blomfield. Gloſſ. ad Prometh. 250;

P. 380, *antep.* Schweighaeuſer. ad Athen. I. c. 28.

P. 382, 12. Cf. Heinſ. ad Claud. Rufin. I. 312., Coplestonium Prael. Academ. p. 463.

P. 382, 17. Senſum quoque vidit Muratorius Anecd. Gr. p. 2.

P. 382, 6 *a fine.* Cf. P. Faber Agon. 2. 20.

P. 385, 12. Nihil mutandum. Syntaxis est impedita, ſed ſana. Thucyd. 3. 18. ἀφίκετο τῆς Ἀττικῆς εἰς Οἰνόην. Alia dat exempla, qui hanc locutionem doctiſſime illuſtravit Letronnius in Horreo Encyclopaedico April. 1813. Ἐξ Ἀσίας τῆς Τρ. πόλ. poſitum est pro ἐξ τῆς Τραλλ. πόλεως Ἀσίας.

P. 386, 15. Phrynichus Appar. p. 21. Ἀνδρεράστρια γυνή: ἡ ἐπιμαινομένη ἀνδράσιν. Cf. et Lexic. Bekk.

Bekk. T. 1. Anecd. p. 394. Plutarch. Brut. c. 5. Krebsius ad Plutarch. p. 219.

P. 387, 5 *a fine.* Lege: de Proaeresio nostro — Gregor. Naz. in Epigr. supra adlato Add. ad p. 92. Proaeresium laudat

Ὃς ποτε ἀρτιτόκοις κόσμον ἔσεισε λόγοις.

P. 388, 14. Nunc legendum videtur: *ἀτονώτερος· ὅμως τε* (vel *δὲ*) *σοφις.*

P. 392, 17. Adde Fischer. ad Axiochum.

P. 392, 4 *a fine.* Isidor. Pelus. 3. ep 92. *ὡς ἂν οἷός τε ὦ, πειράσομαι λαμπράν σοι ἀνοῖξαι τῶν νοημάτων τὴν θύραν.*

P. 394, 10. Nunc non placet Junii interpretatio. Forte *ψοφήσειεν* pendet non a *θύρα* sed a *τι*, et *παρωλίσθαινεν* referendum ad Sopolidem. „ Sed „ si forte stridoris aliquid inde fieret, tenuis qui„ dem et exigui, ille intra divinum instinctum „ furtim quasi delabebatur." Sopolis Musae fores egregie pultabat, quae non saepe ipsi patebant: sed si quando aliquis januarum stridor audiretur, tenuis quidem et exiguus quasi januarum semiapertarum, tunc ille, per rimam hanc furtim adrepens, perveniebat ad intima penetralia divini furoris et enthusiasmi.

P. 394, 6 *a fine.* Et nunc hujus quoque me observationis poenitet. Auditores prae voluptate furebant, ne extortam quidem illam Castalii laticis ferentes guttam, quae ipsorum mentes percelle-

lebat et faciebat quasi ebrias. Adeo hac aetate facilis fuit ars mulcendarum aurium.

P. 396, 10. Nilus Narrat. 2. p. 13. *ἐμοὶ παῖδες, ὦ φίλοι, γεγένηνται δύο· οὗτος, ὃν νῦν κάθημαι θρηνῶν, καὶ ἕτερος ὁ παρὰ τῇ μητρὶ καταμείνας· καὶ πρὸς τούτοις τὴν πρὸς τὴν γαμετὴν κατέλυσα ὁμιλίαν.* Codex pro *πρὸς τούτοις* habet *ἐπὶ τούτοις*, quod est omnino verum.

P. 396, 20. Cf. Barkerum virum eruditissimum in *Classical Recreations*. T. I. p. 146.

P. 398, 9. Plutarch. Cleom. 34. *τοῦ μὲν βασιλέως οὐκ εἰσακούοντος, ἀλλ' ἐν γυναιξὶ καὶ θιάσοις καὶ κώμοις συνέχοντος ἑαυτόν.* Apposite Petronius Sat. 2. „ Nondum juvenes *declamationibus con-* „ *tinebantur*, quum Sophocles aut Euripides in- „ venerunt verba, quibus deberent loqui." Vocem omnino sanam *continebantur* multi tentarunt, apte a Burmanno confutati. Pro *aut* malim *et*, ob *invenerunt*. Sed potuit Petronius sic scribere. Saepissime autores omnium linguarum labuntur in hac constructione, jungentes verbo plurali duo nomina, quae voculae *aut*, *vel* *ἢ*, caeterae, inter se nectunt. Logica ratio postulat verbi singularitatem: „ Sophocles *aut* Euripides *invenit*. Sopho- „ cles *et* Euripides *invenerunt*."

P. 398, 19. Reperitur *τεχνίον* et apud Diphilum Athenaei 2. 45.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τεχνίον ἐξωλέστερον
Τοῦ πορνοβόσκου.

P. 399, 5. Lege: 109.

P. 401, 16. Forte scribendum, *ἄδεικτος*.

P. 406, 13. Phrynichus Appar. p. 46. *Καταγλωττίζειν: καταλαλεῖν καὶ καταφρονεῖν* (f. *καταφορεῖν*) *πολλοὺς λόγους*.

P. 407, 16. Auson. Idyll. 30. 5.

„ Curia me duplex et uterque senatus habebat
„ *Muneris exortem, nomine participem.*"

P. 410, 2. Nihil deest. P. 112. *ἐς τὸ συμφαντικὸν γεγονώς*. Cf. Fragm. p. 486.

P. 410, 3. Cf. p. 367.

P. 412, 15. Santocrucius in Mem. Acad. inscript. T. 49. p. 431. Lucillium sub Hadriano floruisse putat.

P. 412, 18. Cf. Schweighaeuserum ad Athen. I. c. 2. p. 13.

P. 412, 21. Cf. Radulfum-Rochettam in Historia Coloniarum Graecarum, opere eruditionis reconditae plenissimo, T. 4. p. 225. 415.

P. 414, 4. Plutarch. Philopoem. 18. *οὐ μὴν ἀλλὰ Νέμεσίς τις, ὥσπερ ἀθλητὴν εὐδρομοῦντα, πρὸς τέρμασι τοῦ βίου κατέβαλε.*

P. 414, 15. Et sic sentit Radulfus-Rochetta t. 4. p. 219. 415. operis modo laudati.

P. 414, 18. Immo quadrare videntur. Cf. p. 417.

P.

P. 416, f. Lege: Σιμωνίδην —

P. 417, 12. Plutarch. Anton. 60. ἀφελέσθαι δὲ τῆς ἀρχῆς Ἀντώνιον. Longin. 4. 3. αὐτὸν Δίων καὶ Ἡρακλείδης τῆς τυραννίδος ἀφείλοντο.

P. 417, f. Lege: autorum allegatorum sententiae vel adversariorum objectiones.

P. 418, *antep.* Lege: Man.

P. 419, 3. Memoriae lapsu de hoc usu verbi φησὶ agens ad Marinum p. 142. 149. nonnulla adtuli similia. Adde Reisk. ad Dionys. Hal. T. 6. p. 1134, 2.

P. 420, 11. Lege: παρέχονται.

P. 420, 13. Athen. L. 22. οὐ γὰρ ἐν τῇ Θριναχίᾳ ἐνεχάλκευτο τὰ ἄγκιστρα, ἀλλ' ἐπεφέροντο ἐν τῷ πλῷ. Forte, ἐπεφέρετο. Lysias in Agor. p. 466. τὰ τείχη κατεσκάφησαν, et consentit quidem Cod. Vatic. sed dubito de personae pluralitate; nam Lysias p. 471. habet rectius τὰ τείχη κατεσκάφη. Scholiastes Theocr. I. 141. τά γε μὴν λίνα ... λελοίπει, ἤγουν ἐξέλιπον, ἐπαύσαντο. Pluralibus uti potuit, et grammaticae rationi et interpretationi aptioribus. Theophanes Nonnus c. 92. ὅσα ἐπὶ τοῦ λυθάργου προείρηνται. Bernardus recipere debebat codicum προείρηται. Actuarius p. 66. τὰ συνεδρεύοντα συμπτώματα φαίνεται: ubi notatur varians lectio φαίνονται: cf. Bernard. ad Nonn. T. 1. p. 140. sed Fischerus, quem vide, recte praetulit φαίνεται. Apud Plutarchum de Educatio-

tione c. 4. mirum in luculentissima omnium editione legi δένδρα γίνονται, cum Codex August. apud Fischerum l. c. et exempla Schneideriana et Steiniana habeant γίνεται.

P. 421, 12. Cf. notas ad Tiber. Rhet. p. 88. In Galba Plutarchi 15. Corayus apte conjecisse videtur γράμμασιν pro πράγμασιν.

P. 422, 10. Lege: σχάσματα.

P. 424, 12. Basil. Sel. Vit. Thecl. 2. p. 283 B. τὸν γὰρ ῥύπον . . . . τῷ πεπονθότι μέρει τοῦ πολλὰς ἔμπλασον.

P. 425, 9. Lege, μαρτυρήσαντες.

P. 432, 4. Cf. Blomfield. Gloss. ad Septem Theb. 874.

P. 436, 13. Lege: ἰσχύει.

P. 436, 5 *a fine*. Cf. Letronnium in Horreo Encyclopaedico April. 1813.

P. 437, 15. Anatolius de Antipath. init. struxit ἔχομαι cum accusativo; sed est emendandus: ἐσπούδακα συναγαγεῖν καὶ γράψαι σοι βιβλίον συμπαθειῶν, οὐχ ὥσπερ οἱ πρότερον συγγραψάμενοι, πολλὰ ἄπιστα καὶ μηδ' ὅλως ἀλήθειαν (lege ἀληθείας) ἐχόμενα, ἀλλ' ὀλίγα καὶ πάντα ἡμῖν διὰ πείρας ἐληλυθότα.

P. 440, 4. Permutantur alibi illae voces. Themistius Or. 24. p. 306 B. καθάπερ τῷ κολοιῷ περιτίθησιν ὁ μῦθος τὰ πτίλα, ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ κάλλους ἀλλότριον αὐτοῦ (Codex Vales. αὐτῷ: Lego αὐτῷ)

πε-

περιεργαζόμενος κόσμει, χρῆται οἰκείου (Cod. ἰδίου) τοῦ ξυγγενοῦς: Editio Petaviana recte καὶ ξυγγ.

P. 441, 2. Lege: II. 69. et adde Schweighaeus. ad Simplic. p. 184.

P. 442, 8 *a fine.* Tunc inedito cum haec scribebam, nunc edito cura Burneyi viri eruditissimi.

P. 443, 3. Lege: πρὸς μείζονας λαμβάνεται. Sic codex.

P. 445, 20. Adde Creuz. ad Plotin. de Pulcrit. p. 326.

P. 446, 5. Nec sollicitandum οὕτω δὴ ὁ Σωκράτης apud Maxim. Tyr. Diss. 25. 1.

P. 447, 21. Nunc me poenitet mutationis: nam potest defendi παρεφρύγοντο e Suidae ἀπεφρύγοντο.

P. 452, *antep.* Cf. Matthaei Lectt. Mosq. 2. p. 77.

P. 465. θεὸν — ἡγούμενος] Cf. p. 50, 12.

P. 468. not. 43. Non Suidas, sed Noster Fragm. §. 12. §. 497.

P. 471. not. 53. Adde Zosim. 5. 34. 4.

P. 484. not. 94. Vulgata sana esse videtur.

P. 485. not. 100. Pro *Lydius* lege *Lysias*. Adde Plutarch. Sertor. 24.

P. 488. not. 110. Lege: Theocriti verba sunt.

P. 493, 7. Lege: 346.

P. 495, *penult.* Lege: συστροφῇ.

P. 496. §. 12, 2. Lege: τὴν σὺν τῷ.

P.

P. 500. §. 16. *verf.* 8. Joh. Diacon. ap Hef. Scut. 166. ὥσπερ δὲ στιγμαὶ ἦσαν ἐπάνω τῶν ῥάχεων.

P. 500. §. 16. *extr.* Lucian. Tyrann. §. 8. ἐτυραννοκτόνησε καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Cf. et §§. 20. 22.

P. 501. not. 1. Cf. Nostrum in Nymphidiano p. 101.

P. 506, 4 *a fine.* Lege: παραβαίνοντας ταῦτα;

P. 510. not. 1. l. 6. Lege: §. 27. — Noster Sophist. p. 52. πολλῶν καὶ ἀδιηγήτων ἐπικλυσθέντων κακῶν.

P. 510. not. 2. Cf. Blomf. Gloss. ad Perf. 306.

P. 511. Prodromi versus jam emendavi ad Tiber. p. 67.

P. 512 *a fine.* Cf. Tzetz. ad Lycophr. 281.

P. 513, 11. Lege: εὐλόγχου.

P. 514. not. 3. Synef. H. 7. 14. τὰν παντομιγῆ φύσιν.

P. 517. not. 2. Lege: Toupio Emend.

P. 523, 4. Lege: πεπωκώς.

P. 526. §. 46. Notanda vox βαλάντια eo sensu fere posita, quo nunc *Bourses* apud Turcas.

P. 529. §. 52. not. 3. Lege: ad Marinum p. 67.

P. 533. not. 4. Lege: εἶκον.

P. 534. §. 62. Cf. not. p. 129.

EUNAPIUS

CUM NOTIS

BOISSONADII

ET

WYTTENBACHII.

TOMUS ALTER.

DANIELIS WYTTENBACHII

ANNOTATIO

IN

EUNAPIUM.

DANIELIS WYTTENBACHII

ANNOTATIO.

Eunapius duos, quod ſciamus, libros reliquit: alterum ſervatum, hunc de vitis Philoſophorum et Sophistarum: alterum, exceptis quibusdam partibus perditum, Historiae Romanae, à Claudio II, in quo Dexippi opus deſierat, ad Honorium et Arcadium, ſub quibus ipſe annum circiter ſexageſimum agebat. Et Historiae quidem Eunapianae veteres frequentem rationem habuerunt. Nam et Zoſimus eam propemodum in ſuam Historiam transſcripſit, teste Photio, Cod. XCIX: et idem Photius eam non ſine laude recenſuit, Cod. LXXVII: et aliquot longiores loci in Conſtantini Excerptis de Legationibus exſtant: et plures etiam ſed breviores locos Suidas in Lexico ſparſim appoſuit. At ſuperſtitis, De Vitis Philoſophorum et Sophiſtarum, libelli, caeteriſque de rebus, Eunapii, et complurium ab eo memoriae proditorum hominum, nullam apud posteros, qui doctorum virorum res et

et vitas annotarunt, veluti Hesychium Illustrium, Damascium, Suidam, Eudociam, caeteros omnino, mentionem reperimus. Neque tamen dubitari potest, quin hic libellus ejusdem sit scriptoris, cujus fuit Historia; nam et hanc in illo, ut suum opus, saepe memorat, et in ambobus eadem est orationis forma, idem color et stilus.

Hunc igitur libellum anno MDCCLXVIII. primum legi: et, quod tunc de eo judicavi, id nunc quoque júdico: eum, scilicet, male servatum, nec optime natum esse. Nam praeterquam quod situ et Librariorum incuriâ multas mendas et lacunas suscepit, quasdam ei labes ipse scriptor ingeneravit; qui, rhetorem magis quam historicum agens, materiem argumenti sui non interius cognitam habuisse videtur, certe eam ita tractavit, ut hominum, quorum vitas se scribere profitetur, ingenia, doctrinam, mores, facta, scripta, tempora, non satis diligenter notet, leviora saepius et mirabilia consectetur, et in stilo subinde adferat compositionis genus tortuosum, parenthesibus implicitum, perplexum, quod in locis suspectis etiam interpretem dubium relinquat, scriptoris ne an descriptoris vitium subsit. Cumque in principio libelli priores *Vitarum* et *Historiae Philosophae* scriptores memorans, quatuor etiamnum superstites sic laudet, quasi eos imitando sequi voluerit; Plutarchum, Lucianum, Philostratum, Por-

Porphyrium; tanto eum intervallo distare animadvertimus vel à Plutarchi praestantia, vel à Luciani elegantia, vel à Porphyrii diligentia, ut vix ad Philostrati modum accessisse censendus sit. Huic sane cedens orationis perspicuitate ac venustate, par fere et similis reperitur negligentiâ in argumenti tractatione: qua in reprehensione recte eos conjunxit magnus vir, Henricus Valesius, De Critica, I, 18, p. 167: *Sed in Eunapii*, inquit *libro de Vitis Sophistarum multa oscitanter negligenterque scripta deprehendi: quemadmodum etiam in Philostrati libris, quae sunt ejusdem argumenti; adeo, ut merito dubites, uter eorum in argumenti sui tractatione negligentior fuerit.* Nos vero etiam in nostra Annotatione locos Eunapianos in hanc reprehensionem incidentes animadvertemus. Sed istas labes, cuicuimodi sunt, ignoscere debemus Eunapio, cum propter diversarum in eodem genere dotum frequentiam, tum quod in aliorum auctorum absentia et jactura hic in primis nobis ad rerum studiorumque illius aetatis cognitionem necessarius est.

Ex illa autem prima lectione quod mihi probabilis emendationis aut explanationis obortum erat, id mox in Epistola Critica ad Ruhnkenium scriptâ prodidi: sed tanta cum brevitate, quae obscuritate laboraret. Praeterea duobus carebam libris, quorum quaedam pars continetur emendationibus

in Eunapium, quarum cognitio in hoc negotio mihi prodesſe poterat, Valeſii *Emendationibus*, et Dorvillii in *Charitonem Commentario*. Quare Ruhnkenius, ad illam Epiſtolam mihi privatim reſpondens, hoc item notavit his verbis: *In Eunapio*, inquit, *castigando à Te conſulendus erat Dorvilliùs ad Charitònem*, *qui complures locos à Te tentatos vel ſupplevit è codicibus*, *vel meliores fecit. Deinde quid est*, *quod emendationes tuas potius Reiskiano more projeceris*, *quam copioſe et diſerte explicaveris? Reiskius quidem inſtituto ſuo id conſecutus est*, *ut à nemine legatur.*

Epistola vero Critica paulatim intra parietes ad alterum tantum et amplius augebatur: cum tota, quod per tot annos, ſi quid mihi, alios libros legenti, cum ea conjunctum occurreret, ad eam adſcribere ſolebam: tum vero majorem etiam acceſſionem habuit Eunapius. Hunc enim anno MDCCLXXXI, quum Historia Philoſophiae tractanda ad illam aetatem venirem, accurate relegi, tantumque animadverſionum proventum retuli, qui novae editioni ſufficere videretur, meque ad eam moliendam alliceret. Cumque J. A. Fabricius idem conſilium agitasſet, ejusque apparatus Eunapianus, locuples variarum lectionum collatione, ad Io. Benedictum Carpzovium pervenisſet, qui ſe item editorem profesſus ſpecimen novae editionis emiſſis-

fiefet Lipfiae MDCCXLVIII, eumque ego apparatum in Catalogo bibliothecae Carpzovianae ad auctionem profcriptae exftare vidisfem; ut eum pretio quamvis magno adipiscerer, per Mutzenbecherum, tunc nostrum, multae virum doctrinae et humanitatis, operam dedi. At irritus fuit conatus: alius librum emtor nactus est: quem Morgenfternium, elegantis ingenii eruditionisque virum, fuisfe, nuper adeo cognovi. Mihi autem paulo post deceptae fpei jactura compenfata est adepto ex auctione Gronoviana exemplum Commelinianum, cui Abrahamus Gronovius notas et vero collationem codicis Medicei adfcripferat, tam luculentam illam et frequentem optimis lectionibus, quae vel folae novam editionem fatis ornaturae viderentur. Neque tamen hoc apud me valuit ad edendi confilium exfequendum: quin illud nifi abjicere, certe differre, aliae deinceps ex aliis fupervenientes occupationes me coëgerunt. Interea meam tarditatem praevertit alacritas eruditisfimi Boisfonadii, qui a MDCCCVII novam editionem ex Hengftii nostri taberna exituram inftituit. Quorum quum uterque meas animadverfiones requireret; ego cum utrique id dandum judicavi, tum vero Eunapii lectoribus confulendum existimavi, ut, cognofcendis novis animadverfionibus nostris, intelligerent quas ex veteribus improbarem; praefertim, quod eas omnes, ut mihi etiam

nunc probatas, Editor in ſua Annotatione repoſuisſet. Itaque dedi me ad has novas conſcribendas per ſubſeciva intervalla perpetuis illis occupationibus erepta. Et emendatio quidem Graeci exempli quamquam minus jam difficilis et operoſa reddita erat, per multas meliores lectiones a Mediceo et pluribus novi Editoris codicibus allatas; remanſerant tamen frequentia ulcera corruptelarum et lacunarum altius abditarum et codicibus omnibus nostris antiquiorum: ad quas vel leniendas vel ſanandas conjecturam adhibuimus, qua ſcriptoris aut verba reſtitueremus, aut certe ſententiam ostenderemus. Reliqua nostra opera pertinuit ad interpretationem cum dictionis Graecae, tum vero rerum, ſi quidem aliquid difficultatis aut obſcuritatis habere viderentur. Tota vero haec opera uberior futura erat, ſi per oculorum infirmitatem, praeter Eunapiana, caetera etiam adverſaria nostra excutere nobis licuisſet. Nunc dedimus, quod potuimus. In quo nos illud ſecutos esſe, ut lectoribus Eunapii, et omnino accuratae doctrinae ſtudioſis, prodesſemus, affirmamus: ut asſequamur, optamus.

D.

D. W.

ANNOTATIO IN EUNAPIUM.

P. 1. Ξενοφῶν ὁ φιλόσοφος — ἀναγράφειν.] Principio statim apparet illud à Photio notatum orationis genus Eunapii interjectionibus refertum ac circumductum. Sed et librarii, mutandis omittendisque perperam verbis, locum per se jam impeditum insuper foedarunt. Equidem putem Eunapium ita fere scripsisse: *Ξενοφῶν ὁ φιλόσοφος, ἀνὴρ μόνος ἐξ ἁπάντων φιλοσόφων ἐν λόγοις τε καὶ ἔργοις φιλοσοφίαν κοσμήσας, τὰ μὲν ἐς λόγους ἐξέθηκε συγγράμμασι καὶ τῇ περὶ ἠθικὴν ἀρετὴν γραφῇ, τὰ δὲ ἐν πράξεσιν αὐτός τ' ἦν ἄριστος, ἀλλὰ καὶ ἐγέννα στρατηγοὺς τοῖς ὑποδείγμασιν· ὁ γοῦν μέγας Ἀλέξανδρος οὐκ ἂν ἐγένετο μέγας, εἰ μὴ παρ' ἐκείνου ἔμαθε τῶν Περσῶν καταφρονεῖν. Ἀλλὰ μὲν Ξενοφῶν καὶ τὰ πάρεργα φησὶ δεῖν τῶν σπουδαίων ἀνδρῶν ἀναγράφειν.* Quae mutavi ac supplevi, horum, non quidem scripturam, sed tamen sententiam, haud dubitanter praestem: quam sic reddam: *Xenophon philosophus, vir ex omnibus philosophis unus, qui philoso-*

phiam et oratione et actione ornaverit, ea quidem quae ad orationem pertinent exposuit in libris historicis, et scriptione de virtute morali: quod autem ad actionem attinet, cum ipse fuit egregius, tum suo exemplo egregios belli duces genuit; neque magnus ille Alexander umquam magnus exstitisset, nisi ab illo Persas contemnere didicisset. Xenophon igitur pronunciavit, praestantium virorum etiam obiter facta scripto mandanda esse. Quod scripsi ἐς λόγους, pro ἐν λόγοις, Mediceus praebuit: sed verborum, credo, non opus est rationem reddere grammaticam, intelligentibus quippe satis manifestam: magis de rebus dicendum. Xenophontis dictum est in principio Symposii, paulo diversa dictione ab Eunapio relatum: Ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἀνδρῶν ἔργα οὐ μόνον τὰ μετὰ σπουδῆς πραττόμενα ἀξιομνημόνευτα εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν ταῖς παιδιαῖς. quod laudat Plutarchus, Agesilao, p. 612, B: ἃ μὲν γὰρ Ξενοφῶν φησι, τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἔχειν τι καὶ τὰς ἐν οἴνῳ καὶ παιδιᾷ φωνὰς καὶ διατριβὰς ἀξιομνημόνευτον. Aristides Art. Rhetor. II, 2, 6. et omisso auctoris nomine Philostratus Vit. Soph. I, 25, in Polemone, p. 540: Ἐπεὶ δὲ ἀνδρῶν ἐλλογίμων ἀξιομνημόνευτα οὐ μόνον τὰ μετὰ σπουδῆς λεχθέντα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν ταῖς παιδιαῖς, ἀναγράψω καὶ τοὺς ἀστεϊσμοὺς τοῦ Πολέμωνος. Mirabile dictu, ut Junius, nil de lacuna suspicans, simpliciter reddiderit:

ne-

neque magnus ille Alexander magni cognomen adeptus fuisset, ni Xenophon virorum fortium res, etiam perfunctorie et quasi aliud agentibus factitatas, memoriae ac literis prodendas esse monuisset. Eunapius quidem, quamvis saepe ineptiens, numquam certe eo usque ineptiverit, ut hoc dixerit. Attamen Junium secutus Barthius, Adversar. XLIX, 19, locum interpretari tentavit. Sed tales errores caeteris praestantium virorum meritis ignoscere debemus. Xenophontem autem Philippo et Alexandro belli adversus Persas feliciter gerendi exemplum praebuisse, et res ipsa loquitur, et diserte pronunciarunt graves auctores. v. c. Polybius III, 6, *τίνες γὰρ ἀληθῶς ἦσαν αἰτίαι, καὶ πόθεν φῦναι συνέβη τὸν πρὸς τοὺς Πέρσας πόλεμον, εὐμαρὲς καὶ τῷ τυχόντι συνιδεῖν· ἦν δὲ πρώτη μὲν ἡ τῶν μετὰ Ξενοφῶντος Ἑλλήνων ἐκ τῶν ἄνω σατραπειῶν ἐπάνοδος, ἐν ᾗ πᾶσαν τὴν Ἀσίαν διαπορευομένων αὐτῶν πολεμίαν ὑπάρχουσαν οὐδεὶς ἐτόλμα μένειν κατὰ πρόσωπον τῶν βαρβάρων. δευτέρα δὲ Λακεδαιμονίων βασιλέως Ἀγησιλάου διάβασις εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐν ᾗ ἐκεῖνος, οὐδὲν ἀξιόχρεων οὐδὲ ἀντίπαλον εὑρὼν ταῖς σφετέραις ἐπιβολαῖς, ἄπρακτος ἠναγκάσθη διὰ τὰς μεταξὺ περὶ τὴν Ἑλλάδα ταραχὰς ἐπανελθεῖν. ἐξ ὧν Φίλιππος κατανοήσας καὶ συλλογισάμενος τὴν Περσῶν ἀνανδρίαν καὶ ῥαθυμίαν, καὶ τὴν αὐτοῦ καὶ Μακεδόνων εὐεξίαν ἐν τοῖς πολεμικοῖς, ἔτι δὲ τὸ μέγεθος καὶ τὸ κάλλος τῶν ἐσομένων ἄθλων ἐκ τοῦ πολέμου πρὸ* ὀφ-

ὀφθαλμῶν θέμενος, ἅμα τῷ περιποιήσασθαι τὴν ἐκ τῶν Ἑλλήνων εὔνοιαν ὁμολογουμένην, εὐθέως προφάσει χρώμενος, ὅτι σπεύδει μετελθεῖν τὴν Περσῶν παρανομίαν εἰς τοὺς Ἕλληνας, ὁρμὴν ἔσχε καὶ προέθετο πολεμεῖν, καὶ πάντα πρὸς τοῦτο τὸ μέρος ἡτοίμαζε. Διόπερ αἰτίας μὲν τὰς πρώτας ῥηθείσας ἡγητέον τοῦ πρὸς τοὺς Πέρσας πολέμου· πρόφασιν δὲ τὴν δευτέραν· ἀρχὴν δὲ τὴν Ἀλεξάνδρου διάβασιν εἰς τὴν Ἀσίαν· Quae, licet longiuscula, tota referenda erant, quippe ſic inter ſe apta, ut, paucis omiſſis, nexus et ſenſus pereat. Ad idem argumentum pertinet Plutarchus, Artaxerxe p. 1021, C. Arrianus, Expedit. Alex. I, 12, 5, quamquam hic Xenophonti obtrectans, et exempli auctoritatem diſſimulans. Aequales autem et ſuppares aetati Xenophontis, non hunc, ſed Clearchum, aut Graecum Cyri exercitum, exempli inſtar nominarunt: veluti Iſocrates Or. ad Philippum T. I. edit. Augeri. p. 372, quo ſpectat Polybius loco citato: Or. de Pace T. II. p. 236: Panathen. p. 494: Panegyr. T. I. p. 262. Dicas eum propter Platonis amicitiam, ejusque cum Xenophonte ſimultatem, hujus nomen reticuiſſe; niſi et Platonis nullam feciſſet mentionem: et Demosthenes, cui nulla ſimultatis hujus communio fuit, item non niſi Cyrum et Clearchum in hac laude nominaſſet, Or. de Rhodior. Libertate, p. 147. A.

P. 1.

P. 1. *Ἐμοὶ δὲ οὐκ εἰς τὰ πάρεργα τῶν σπουδαίων ὁ λόγος φέρει τὴν γραφήν.*] Si ad verbum reddendum sit: *mihi autem oratio scriptionem fert non ad obiter facta clarorum virorum:* ad sententiam et Latinam dictionem, *mihi autem propositum est non obiter facta clarorum virorum scribendo persequi.* Λόγος, ut Latinis *oratio mea*, i. e. *propositum, consilium et argumentum orationis meae.* Sic mox *διαλεχθήσεται δὲ ὁ λόγος* — et *ὁ γραφόμενος ὑπὸ τοῦ λόγου.* p. 42: *ὁ γὰρ λόγος οὐκ ἐπὶ τοὺς φαύλους, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἀγαθοὺς, φέρειν συνεπείγεται.* p. 6: *τὸν βίον αὐτοῦ πάντα* Πορφύριος *ἐξήνεγκεν, ὡς οὐδένα οἷόν τε ἦν πλέον φέρειν.*

P. 2. Τὸ δ' *ἄριστος ὅτι ἦν* —] Sic et Mediceus, pro vetere *οὖν* dans *ἦν.* Antea corrigebam, Τὸ δ' *εἰ ἄριστος ὅ, τι οὖν* — *Illud autem, an quisque a nobis memoratus, in quaque à nobis ei tributa laude, praestantissimus fuerit, scriptor hujus libri volentibus dijudicandum relinquit.*

P. 2. *καταλιμπάνει* (*βούλεται μὲν γὰρ*) *ὁ ταῦτα γράφων. Καὶ ὑπομνήμασιν ἀκριβέσιν ἐντετύχηκεν* —] Haec ita ad veriorem scripturam redigenda putem: — *καταλιμπάνειν βούλεται ὁ ταῦτα γράφων· καὶ γὰρ ὑπομνήμασιν ἀκριβέσιν ἐντετύχηκεν* —.

P. 2. *ἢ κατηγοριῶν ἀλήθειαν ἔχοι καὶ τοὺς ἡγουμένους ἀξίους θαύματος·*] Suspicio mihi subnata est hunc locum relegenti, non quidem certissima,

sed

ſed ſatis tamen illa probabilis, ut ne ſilentio premenda videatur. Ergo hoc κατηγοριῶν, *reprehenſionum*, ſive κατηγορῶν, *reprehendens*, non ſatis contrarium est priori disjuncto ἢ διαμαρτάνων τῆς ἀληθείας, *aut aberrans à veritate*, quod tale quid requirit, *aut aſſecutus veritatem*, quod Graece ſcriptum fuerit ἢ κατευπορῶν ἀληθείας, ἔχοι καὶ τοὺς ἡγουμένους ἀξίους θαύματος. Verbum κατευπορεῖν est apud Diodorum Sic. XVII, 45, indeque à Dan. Scotto relatum, Appendice ad Theſaurum Gr. Ling. H. Stephani. Sed et analogiâ verbi εὐπορεῖν τινὸς ſe tuetur, quod *nanciſci aliquid* est apud Xenophontem Hellenic. I, 1, 6: Ἀλκιβιάδης ἐκ Σάρδεων μετὰ Μαντιθέου τοῦ ἁλόντος ἐν Καρίᾳ, ἵππων εὐπορήσαντες, νυκτὸς ἀπέδρασαν εἰς Κλαζομενάς. Quod retinuit Plutarchus Alcibiad. p. 206, F: Ἀλκιβιάδης ἵππου ποθὲν εὐπορήσας, καὶ ἀποδρὰς τοὺς φύλακας, εἰς Κλαζομενὰς διέφυγε· qui et alibi hanc ſignificationem uſurpat: v. c. Catone Min. p. 772, F: ὅπλων ποθὲν εὐπορήσαντας αὐτοὺς ἐπιφέρεσθαι· *eos arma alicunde nactos incurrere.* Pompejo p. 652: τὸ Βρεντήσιον κατασχὼν, καὶ πλοίων εὐπορήσας· *Brunduſio potitus, et naves abunde nactus.* Virtut. Mulier. P. 250, C: εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες, ἵππου τὴν Κλοιλίαν εὐπορήσασαν, αὐτὴν μὲν ἐπιβῆναι καὶ διεξελαύνειν ἠρέμα, ταῖς δὲ ἄλλαις ὑφηγεῖσθαι παραθαρσύνουσαν νηχομένας καὶ παραβοηθοῦσαν. Caeterum Abr. Gronovius exemplo

ſuo

adſcripſit, „*pro* ἀλήθειαν *ſcripſiſſe videtur auctor* „ ἄδειαν". Quod nobis non item videtur.

P. 2. ἵνα τοῦτο εἴπῃ τις μόνον] *Ut hoc unum aliquis dicat*, i. e. *ut hoc unum de auctoribus meis dicam*. Pronomen τὶς ſubinde definite de aliqua trium perſonarum, et hoc loco de prima, dicitur. Quem uſum notarunt Dukerus ad Thucydidem V, 14: Abreſchius Animadv. ad Aeſchyl. Lib. III. p. 62. Hermannus ad Viger. et Hoogeveen De Idiotism. Gr. L. p. 725.

P. 2. ἀλλ' ἀμφοτέροις ἀποδοθήσεται τὸ πρέπον, τῶν μὲν γεγραμμένων κινηθῆναι μηδέν. Inter πρέπον et τῶν excidisse videtur τῷ ut ſit; *utrique ſuum tribuetur, ita ut et ſcripta ſerventur, et audita ſcribendo firmentur*.

P. 2. τὰ ἀπὸ τῶν πρότερον γραφόντων.] Haud inepte poſſit accipi ut ſint, *ea quae à prioribus profecta ſunt ſcriptoribus*. Attamen quia priores editiones habent γραφέντων, credam auctorem ſcripſiſſe, τὰ ὑπὸ τῶν πρότερον γραφέντα.

P. 2. τὰ δὲ ἐκ τῆς ἀκοῆς ὑπὸ τοῦ χρόνου κατασειόμενα καὶ μεταβάλλοντα διαπῆξαι καὶ στηρίξαι τῇ γραφῇ πρὸς τὸ στάσιμον καὶ μονιμώτερον] Hunc locum evidentiâ et efficaciâ tralationis in κατορθώμασι, in bene dictis, Eunapii cenſeam: *audita, temporum lapſu concuſſa et mutata, ſcriptione figere et ad ſtabilitatem ac perpetuitatem firmare*. Atque haud ſcio an imitatio Plutarchea appareat perdi-

diti cujusdam dicti. Nunc quidem simile exstat in Vita Ciceronis p. 846, D: Pertinet huc item dictum Catonis apud eumdem in Apophthegm. p. 199, A: *Τὰς δὲ καλὰς πράξεις ἔλεγε δεῖν καταλαμβάνειν λόγοις καλοῖς, ἵνα μὴ τῆς δόξης ἀποῤῥέωσιν·* ubi videatur nostra annotatio.

P. 2. *Οἵτινες τὴν φιλόσοφον ἱστορίαν ἀνελέξαντο*] Hoc totum caput, ut mea quidem fert opinio, est vel prooemium, vel additamentum, alterius editionis. Ipsius autem hujus argumenti, historiae philosophae, vetustioris quidem ante Plotinum, multis indiciis, non satis peritum se ostendit Eunapius, qui non nisi duos auctores memoret Sotionem et Porphyrium; quum vel nobis in tanto Literarum naufragio plurimorum, quamvis perditorum, tamen notitia supersit, quos Jo. Jonsius recensuit in egregio *de Scriptoribus Historiae Philosophicae* opere; ne dicam de Diogene Laertio, cujus opus hodieque exstat. Alios autem hujus Eunapiani capitis errores praecipuos quidem deinceps singillatim notabimus.

P. 2. *τοὺς τῶν φιλοσόφων ἀνδρῶν βίους*] Sic *ἀνδρῶν* pro vulgato *ἀνάγων*, dudum in Epistola Critica correxi. Item proxime dixit auctor p. 3. *φιλοσόφων τε ἀνδρῶν καὶ σοφιστῶν.* Jamblichus Protreptic. initio: *Περὶ μὲν Πυθαγόρου καὶ τοῦ κατ' αὐτὸν βίου, τῶν τε Πυθαγορικῶν ἀνδρῶν τὰ σύμμετρα ἐν τοῖς πρὸ τούτων εἰρήκαμεν.* Idem p. 3: *Πυθαγο-*

ρι-

ρικῶν ἀνδρῶν. inter quae nomina in Codice Memmiano legitur, ὥστε οἰκεῖον γίνεσθαι τρόπον τῶν Πυθαγορικῶν· unde totum locum sic emendem: — ξας, εἰς δὲ προτρέπει τὸ Πυθαγορικόν (scilicet ἦθος). ὥστε οἰκεῖον γίνεσθαι τρόπον τῶν Πυθαγορικῶν ἀνδρῶν, κατά γε τοῦτον τὸν τρόπον τῶν λόγων. Plutarchus, Sympofiac. VII, 7, p. 710, E: φιλόσοφος ἀνήρ. Pericle p. 166, C: Μέλισσος ὁ Ἰθαγένους, ἀνὴρ φιλόσοφος. Sed et aliis substantivis additum nomen ἀνὴρ frequenter reperiri notissimum est. Et Aristoxeni *Vitas Philosophorum*, idem appellat βίους ἀνδρῶν, Adversus Epicurum p. 1093, C.

P. 3. Ἀλλ' ὁ μὲν Πορφύριος —] Videantur Lucas Holstenius De Vita Porphyrii Cap. VII. p. 39. sequ. Jo. Jonsius De Scriptor. H. Phil. III, 15, 2.

P. 3. Σωτίων δὲ καὶ καταβὰς φαίνεται] Vixit aetate Ptolemaei Epiphanis. Sotionem in primis in descriptione sectarum et temporum finibus secutus videtur Diogenes Laertius, qui et ipse in successionum et vitarum recensione non ultra Chrysippum descendit: et, si quos posteriores memoravit, hoc obiter et extra institutam viam fecit. Alia de Sotione legantur apud G. J. Vossium De Historicis Gr. I, 20. II, 7: et Jo. Jonsium De Scr. H. Phil. II, 10, 1.

P. 3.

P. 3. Τῆς δὲ ἐν μέσῳ φορᾶς φιλοσόφων — οὐδεὶς ἀνέγραψεν·] Si quaerimus, quam dicat Eunapius τὴν ἐν μέσῳ φορὰν; non aliam posſumus intelligere quam aetatem interjectam inter Sotionem et Porphyrium. Ejus igitur aetatis φορὰν φιλοσόφων, *proventum philoſophorum*, a nemine conſcriptum esſe affirmat. Eunapii aetate, aut nullus fuit liber, in quo Vitae Philoſophorum inter Sotionem et Porphyrium interjectorum continerentur: aut fuit, ſed ab Eunapio ignorabatur. Atque hoc postremum quamquam re et facto demonſtrare non posſumus, tamen credibilius est; ſi et ſtudia illius aetatis, et Eunapii in hac Hiſtoriae parte ignorantiam, cogitemus. Et in illo medio temporis ſpatio fuerunt certe, qui de Philoſophorum ſectis, ſuccesſionibus, vitis, libros emitterent complures, vel à Jo. Jonſio enumerati, Satyrus, Panaetius, Clitomachus, Apollodorus, Amphicrates, Demetrius Magnes, Philodemus, Jaſon, Seleucus, Plutarchus, Favorinus, Phlegon, Nicagoras, Diogenes Laertius: quorum plerosque veriſimile est hoc argumentum ad ſua usque tempora deduxisſe.

P. 3. Φιλόστρατος μὲν ὁ Λήμνιος τοὺς τῶν ἀρίστων σοφιστῶν — παρέπτυσε βίους·] Antea aberat σοφιστῶν, quod addidit B: idque ego in Ep. Crit. pro ἀρίστων legi volebam. Quod ibidem ſcripſeram, παρέπτυσε, *ni fallor, Philoſtrati defenditur auctoritate, qui aliquoties ſic est locutus; alioquin*

quin παρέπτυξε melius esset, quam Junii παρέστησε." Ruhnkenius, quum mihi nondum viso, sed primum ex Epistola Critica cognito, ad eam responderet, haec apposuit: „ *παρέπτυσε nec* „ *in Philostrato legi, nec Graecum esse puto.*" Sane rectius legatur παρέπτυξε, vel παρέστησε. De hujus autem loci argumento, quod ad Philostratum attinet, exposuit J. Meursius in Dissertatione de Philostratis, praemissa hujus Epistolis p. 20, et ad Hesychium Illustrium p. 219.

P. 3. *ἐν οἷς Ἀμμώνιός τε ἦν — ἐπιφανέστεροι.*] Rursus ignoratio priorum temporum ac temeritas apparet Eunapii, qui ex toto illo intervallo, quod à Sotione ad Porphyrium fuit quadringentorum fere annorum, et vel nobis cognitos plures quam sexcentos tulit, non nisi hos ex una aetate Saeculi primi exeuntis et secundi ineuntis referat. Et in hoc errat, quod Menippum eorumdem temporum facit, qui fuit aequalis Meleagri Gadareni, teste Diogene Laertio VI, 99, annis ante nostram aeram fere centum et quinquaginta. Carneadis Cynici mentio alibi nulla exstat, ut monuerunt Fabricius B. G. T. II. p. 55 et 361, Menagius ad Diog. Laert. IV, 66.

P. 4. *ἅτε μηδενὸς συγγεγραφότος*] Postremum ita correxi in Epist. Crit. pro vulgato ἐγγεγραφότος.

P. 4. *ἱκανοὶ δὲ αὐτῶν ἦσάν τε καὶ εἰσι βίοι τὰ*

γράμματα — σκεδάσασα.] Vera quidem sententia, sed rhetoricis ampullis infecta: *ipsorum autem scripta instar sunt vitarum tantae plena doctrinae et cognitionis, cum ad moralem virtutem pertinentia, tum ad eam virtutem quae ad rerum naturam* (i. e *ad physicam partem philosophiae*) *suspicit et se attollit, ignorantiam eorum, qui sequi possunt, tamquam aliquam caliginem dispellens.* Quis non exspectet ignorantiam nostram dici vitae ac rerum Scriptoris? Nunc ab hac se convertit ad naturalem ignorantiam mentis in rerum divinarum cognitione caecutientis. Ut haec duo ignorantiae genera inter se commiscuisse videatur. Ad vitam quidem Scriptoris cognoscendam non satis erat ejus moralia et physica scripta legisse: caetera quoque genera scriptionum ejus assumenda erant, veluti in Plutarcho, Dialectica, Rhetorica, Grammatica, Historica. Illud autem *ὡς ἀχλύν τινα σκεδάσασα*, ex Homerica imitatione fluxit Iliad, E, 127, frequente illa Veteribus. Hoc vero, *ὅση πρὸς τὴν τῶν ὄντων διήρατο καὶ ἀνέβλεψε φύσιν*, expressum dicam ex nobili illo exordio libri Aristotelici *De Mundo*, *ad* Alexandrum: *Πολλάκις μὲν ἔμοιγε θεῖόν τι καὶ δαιμόνιον ὄντως χρῆμα, ὦ Ἀλέξανδρε, ἡ φιλοσοφία ἔδοξεν εἶναι, μάλιστα δὲ ἐν οἷς μόνη διαραμένη πρὸς τὴν τῶν ὄντων θέαν, ἐσπούδασε γνῶναι τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν.* Verbum *διαίρεσθαι*, et nomen *δίαρμα ψυχῆς*, expli-

plicuimus ad Plutarchum De Superstitione p. 165, C.

P. 4. ὁ θεσπέσιος Πλούταρχος — εἰδέναι] Ex Plutarchi scriptis, et ipsius, et ejus magistri Ammonii, Vitas colligere, licebat fortasse in illa, quae Eunapii temporibus erat, librorum Plutarcheorum copia: nobis nunc, in tanta eorum jacturâ, non licet: qui pauca de Plutarcho, paucissima de Ammonio, inde cognovisse satis habere cogimur. Animadvertenda est breviloquentiae vis in particula καίτοι γε, sic explicanda: *quamquam non deerat ei facultas scribendae et suae et Ammonii vitae; quippe qui in hoc scriptionis genere ita excelluerit, ut Vitae Parallelae praestantium actione et factis virorum pulcherrimum ejus sint opus.* Sic est apud Plutarchum Consolat. Apollonii, p. 118, C. De Superstitione p. 169, E. 170, F. Alexandro 676, D. Et loci quidam ab Hoogeveenio Doctr. Particul. p. 612, seq. aliter expositi ad hanc rationem revocandi sunt. Hujusmodi item est Latinum *Quamquam* initio sententiae positum: ut notavimus Biblioth. Crit. P. III. p. 25. et P. VIII, p. 82. In σωφρόνως rarior usus accipiendus est ex natura ac potestate virtutis *temperantiae, non cupide sed modesto judicio quid consectari.* Et subest σωφροσύνῃ, quasi formae genus, φρόνησις· ut et confundantur à librariis v. c. in Plutarcho De Legendis Poëtis, p. 20, A, et jun-

gantur apud eumdem in eodem libro, p. 32. C, D, quasi sibi invicem substituantur: veluti in Nicostrati dicto apud Stobaeum Florileg. Tit. XXXVI, p. 216: Εἰ τὸ συνεχῶς καὶ πολλὰ καὶ ταχέως λαλεῖν Ἦν τοῦ Φρονεῖν παράσημον, αἱ χελιδόνες Ἐλέγοντ' ἂν ἡμῶν σωφρονεστέραι πολύ· Postremum hujus periodi verbum εἰδέναι dat etiam Mediceus, pro vulgato εἰδέσθαι, in quo vetus lectio ἐλέσθαι latere videtur.

P. 4. Λουκιανὸς - ἀνὴρ σπουδαῖος ἐς τὸ γελασθῆναι.] Imitari voluit cognomen σπουδογελοίου Menippi, ad cujus exemplum Lucianus se conformaverat. Sed Eunapius sive de industria, sive quod credibilius est imprudens, solita sibi compositionis curiositate deceptus, fecit Lucianum *serio id agentem ut derideatur*. Caeterum hic locus inter testimonia de Luciano editionis Wetstenianae non desiderari debebat.

P. 5. ταυτόν τι τοῖς ἐρῶσιν ἐμμανῶς καὶ περιφλέκτως ἔπαθον — στέργοντες.] Venusta comparatio haud expers Platonici cujusdam coloris, ex Phaedro in primis ducti. Mediceus etiam dat αὐτῆς et καταθαρσοῦντες, pro αὐτοῖς et καθαῤῥοῦντες: pro περίψεκτον item περίψυκτον· quod probandum est auctoritate Hesychii, Περίψυκτος· περιπόθητος, ἐκ ψυχῆς ὅλης ἀγαπώμενος· et confirmatum à Berglero ad Alciphronem III, 59, et Ruhnkenio Ep. Crit. II. p. 215, hunc ipsum Eunapii locum sic emendante.

P. 5.

P. 5. Ἔσχε μὲν οὖν διακοπήν τινα καὶ ῥῆξιν ὁ χρόνος — ἐπιβησόμεθα] Et epilogus hic totus habet διακοπὴν καὶ ῥῆξιν, interruptiones ac discidia, aut ab librariis facta, aut ab ipso auctore, novam instituente editionem priore resecanda et interpolanda. Sed primo ita apponam orationem, ut mihi primitus fuisse videtur: Ἔσχε μὲν οὖν διακοπήν τινα καὶ ῥῆξιν ὁ χρόνος διὰ τὰς καινὰς φοράς. ἡ μὲν γὰρ πρώτη, καὶ ἡ δευτέρα μετὰ τὴν Πλάτωνος, πᾶσιν ἐμφανὴς ἀνακεκήρυκται. τρίτη δὲ ἀνδρῶν ἐγένετο φορὰ κατὰ τοὺς Κλαυδίου καὶ Νέρωνος χρόνους· (τοὺς γὰρ ἀθλίους καὶ ἐνιαυσίους οὐ χρὴ γράφειν.) Οὐεσπασιανοῦ δὲ ἐπὶ τούτοις καὶ Τίτου, καὶ ὅσοι μετὰ τούτους ἦρξαν· ἵνα μὴ τοῦτο σπουδάζειν δόξωμεν· πλὴν ἐπιτρέχοντί γε καὶ συνελόντι εἰπεῖν, τὸ τῶν τρίτων φιλοσόφων γένος καὶ εἰς Σέβηρον διέτεινε. Ἀλλ' εὐτυχές γε ὑπάρχει τοῖς βασιλεῦσι κατὰ τὴν συγγραφὴν ὅτι τὸ κατ' ἀρετὴν ὑπερέχον ἀριθμεῖται τῷ κατὰ τύχην. νεμεσάτω δὲ μηδείς, εἴγε καὶ ἡμεῖς οὕτως ἀναγράφωμεν τοὺς χρόνους. Ἀφ' ὧν γε μὴν δυνατὸν συντεκμηριώσασθαι ἢ παραλαβεῖν τὴν προσήκουσαν ἀρχὴν, ἀπὸ τούτων εἰς τὸν λόγον ἐπιβησόμεθα. Haec ita Latine vertamus, ut nonnullarum partium obscura brevitas interpretationis dilatatione illustretur: *Habuit autem tempus Historiae Philosophiae abscissionem quamdam et interruptionem, per novos sectarum et aetatum proventus. Nam prima quidem aetas, quae ante Plato-*

 to-

tonem, et secunda, quae post eum fuit, ad omnium cognitionem celebratae sunt. Tertia vero aetas fuit virorum temporibus Claudii et Neronis: (nam miseros illos et anniculos quid nominem?) Vespasiani deinceps ac Titi, et qui post eos imperarunt, quos referre nil attinet, ne videamur in referendis Imperatorum nominibus aliquam studii laudem conjectari. Verum tamen, ut summatim ac breviter dicam, tertia Philosophorum aetas ad Severi tempora pertinuit. Est haec sane pars felicitatis Regum, ut eorum regnis vitae clarorum virorum in Historia notentur, et virtutis excellentia excellentiae fortunae subjecta sit ac per eam numeretur. Nos autem à certo justoque initio, vel per conjecturam nobis nostram probato, vel ab aliorum auctoritate accepto, in propositi argumenti conscriptionem ingrediamur. Interpretationis ratio apparet: mutationis caussae exponendae sunt. Quod vulgatur διὰ τὰς κοινὰς συμφορὰς, est sane bene Graecum, et alibi Eunapio usurpatum: v. c. in Prisco p. 118, 13; καὶ Ἱλάριος ἦν τῶν ἀπολαυσάντων τῆς κοινῆς συμφορᾶς· sed hic alienum est: neque enim Philosophorum successiones interruptae sunt per communes calamitates; et hic veriori et ab ipso nexu desideratae lectioni διὰ τὰς καινὰς φορὰς cedere debet. Philosophiae autem φορὰς, *aetates, proventus, successiones*, expressimus quatuor, quas et suis

fuisſe conſtat, et Eunapius cogitasſe videtur. Prima est ab initio, ſive Thalete, ſive alio, ad Socratem et Platonem, quam Porphyrius tractaverat; altera à Socrate inde ſectas ab ejus discipulis ortas, Academicam, Peripateticam, Stoicam, Epicuream, Cynicam, usque ad Tiberii Caeſaris imperium complexa, quousque fere illarum ſucceſsiones viguerunt: cujus aetatis partem usque ad ſuum aevum, cum priore aetate tota, conſcripſerat Sotion, quem Diogenes Laertius ſecutus videtur. Tertia cenſetur à Claudii et Neronis temporibus ad Severum, quâ primum Philoſophia ſub Nerone, Vespaſiano, Domitiano, vexata, deinde ſub Trajano, Hadriano, Antonino utroque et Severo recreata floruit. Mox nova exſtitit aetas quarta, ſectae vulgo appellatae *Novae Platonicae*, item *Alexandrinae*, et *Eclecticae*, quae inde à Plotino trecentos fere annos floruit, à quo ſui operis initium ducit Eunapius. Ex omnibus mutationibus nostris una confirmatur à codice Mediceo, qua ἐμφανὴς poſuimus pro ἀφανής. Quod autem post Νέρωνος in vulgatis editionibus fertur, οὗτοι δ᾽ἦσαν οἱ περὶ Γάλβαν, Βιτέλλιον, Ὄθωνα, omiſimus, ut ab annotatore profectum, et ſcriptori indecorum eodem tempore hoc ipſum profitenti illos non in ſcriptione ponendos esſe. Denique illud, τὸ τῶν ἀρίστων φιλοσόφων γένος καὶ εἰς Σέβηρον διέτεινεν, vitioſum certe est in vocabulo ἀρίστων· ita enim Eunapius Plotinum,

et qui ab eo fuerunt, quorum vitas conſcribit, è numero τῶν ἀρίστων excludat: à quo certe judicio, ut qui maxime, abhorruit. Ergo hoc mutavimus in τῶν τρίτων· quamquam poterat et τῶν ἀρχαίων ſcribere, ut omnes tres priores Φορὰς complecteretur, easque à ſuâ, quam ipſe conſcribit, Φορᾷ distingueret. Quam quod non diſerte quarto loco numeratam legamus, item miramur; ut vel Scriptoris ipſius lituris, vel deſcriptoris praetermisſionibus, annumerandum videatur. ierocles quidem et ipſe hujus ſectae ſtudioſisſimus eam, in Philoſophiae converſionibus ad ſua usque tempora recenſendis, his veluti colophonem impoſuit et illuſtri laude celebravit, in opere deperdito De Providentia et Fato, cujus ſummam refert Photius Biblioth. Cod. CCXIV, p. 553: Edit. P. Needhami p. 244.

Π Λ Ω Τ Ι Ν Ο Σ.

P. 6. Λυκῶ pro vulgato Λύκω, etiam praebet Mediceus: item γεγενῆσθαι pro εἶναι. De patria Plotini Lycopoli et forma Λυκὼ, videatur Fabricius ad Porphyrii Vit. Plotini B. G. IV. p. 92.

P. 6. τὸν πλεῖστον. Τούτου Πλωτίνου —] Antea edebatur — τὸν πλεῖστον τούτου. Πλωτίνου — aliquanto melius. Scriptorem puto dedisſe — τὸν πλεῖστον. Τοῦ δὲ Πλωτίνου —.

P. 6.

P. 6. τὸ πολὺ πλῆθος, ἐάν τι παρακούσῃ δογμάτων, εἰς αὐτὰ κάμπτεται.] Perperam redditur — *bona vulgi pars, si minus placitis ejus obtemperat, tamen cursum ad eorum normam moderatur atque instituit:* quod potius reddendum erat — *bona vulgi pars, si aliquantum etiam obiter philosophiae placita attingit, ad Plotini placita devertit.* Est autem παρακούειν hoc loco *obiter audire*, et ad ἀκούειν, quod est *recte et dedita opera audire, discipulum et auditorem operam dare magistro docenti*, ut annotavi ad Plutarchi Opp. Moral. p. 37, B, in titulo libri περὶ τοῦ ἀκούειν, qui est *de audiendis philosophis:* igitur παρακούειν, hoc sensu, et ἀκούειν differunt ut πάρεργον et ἔργον. Porphyrius Vit. Pythag. §. 53. δόγματα — νόθα καὶ παρηκουσμένα De Vita Plotini §. 7. apud Fabric. B. G. IV, p. 104. ἔσχε δὲ καὶ ἰατρικόν τινα Σκυθοπολίτην Παυλῖνον (ἀκροατήν) — παρακουσμάτων πλήρη γεγονότα. Plutarchus De Isid. et Osir. p. 354, A. παρακουσμάτιον, sententia et narratio perverse intellecta. Dione, p. 965, C. Διονύσιος — ἠναγκάζετο τοῖς Πλάτωνος παρακούσμασι κακῶς χρῆσθαι, *cogebatur praeceptis, quae a Platone obiter audiverat, male uti.* Celsus apud Origenem, II, p. 412, B: θεὸν δὲ, καὶ τοῦ θεοῦ υἱὸν οὐδεὶς ἐκ τοιούτων συμβόλων καὶ παρακουσμάτων, οὐδ᾽ ἐξ οὕτως ἀγεννῶν τεκμηρίων συνίστησιν· III. p,

 457,

457, C: τὰ τοῦ παλαιοῦ λόγου παρακούσματα συμπλάττοντες, τούτοις προκαταυλοῦμεν καὶ προκατηχοῦμεν τοὺς ἀνθρώπους —. Julianus Imp. in Caesaribus p. 26, edit. Heusingeri. Ἀλέξανδρος γέμων Περιπατητικῶν παρακουσμάτων.

P. 6. Ὅσα γε ἡμᾶς εἰδέναι] Libri editi et scripti. ὅσα γε εἰς ἡμᾶς εἰδέναι, quod olim correxi mutato εἰς in καὶ, nullis additis exemplis quae postea haec annotavi. Aristophanes Thesmophoriazusis, 34: Μὰ τὸν Δί' οὔτοι γ', ὥστε κἀμέ γ' εἰδέναι. Polybius I, 4: ὅσαγε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι. Dionysius Halicarnassensis, I, 5, p. 5: ὅσα κἀμὲ εἰδέναι. Lucianus Timone, 52; T. I, p. 168: ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι. Aelianus Nat. Animal. III, 28: ὅσα γε εἰδέναι καὶ ἐμέ. Basilius M. Epistola LXXV, T. III, p. 127, A: οὐκοῦν ὅσα γε ἴσμεν αὐτοί·

P. 6. Τὸν βίον αὐτοῦ πάντα Πορφύριος ἐξήνεγκεν, ὡς οὐδένα οἷόν τε ἦν πλέον εἰσφέρειν.] Vulgo, postremum verbum erat φέρειν. Mediceus προσφέρειν· editum praeferam. Sed pro ἦν malim εἶναι, ut nemo plura adferre possit.

ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ.

P. 7. Hic quantus fuerit in omni doctrina vir, nemo est doctus, qui ignoret: nec Eunapius tantam laudem dissimulavit: caeterum tam longe ab ea

ea abfuit, vel in fuo artificio fcriptionis Vitarum, ut fi has cum Porphyrii Vita Plotini compararemus, tantum inter eas interesfe reperiamus, quantum inter Hiftoriam pragmaticam diligenter prudenterque fcriptam, et Hiftoriam rhetoricam, temere ad orationis ornatum compofitam. Sed Porphyrio, cui inter Veteres defuit Vitae fcriptor ipfo dignus, inter Recentiores demum obtigit, Literarum quidem et Antiquitatis fcientia ipfi haud disfimilis, Lucas Holftenius.

P. 7. *Πορφυρίῳ Τύρος μὲν ἦν πατρὶς (ἡ πρώτη τῶν ἀρχαίων Φοινίκων ἡ πόλις).*] Omittam parenthefis fignum, quod nec in prioribus est editionibus: fed fimul deleam *ἡ*, post *Φοινίκων*, quod nexum turbat. Est enim frequentisfima labes literarum N et H ut invicem confundantur, pariant, perdant: veluti hoc loco *ἡ* ortum est ex antecedente *ν*. Cujus obfervationis multa exempla appofui ad Plutarchi Moral. Opp. De Amicorum Multitudine p. 96, A. Est autem *ἡ πρώτη* eadem quae alias dicitur *μητρόπολις*. Qua de re videatur Ez. Spanhemius De Ufu et Praeft. Num. Disf. IX, p. 886. Cui addatur Procopius De Aedificiis V, 4: Corporis Scriptorum Hift. Byz. T. II, p. 462, B: *Μωκησὸς — εἰς μητροπόλεως ἀξίωμα ἦλθεν· οὕτω γὰρ πόλιν τὴν πρώτην τοῦ ἔθνους καλοῦσι Ῥωμαῖοι.* De Bello Gothico II, 23, p. 94, A: *Αὔξιμος δὲ*

αὔ-

αὕτη μὲν πρώτη τῶν ἐν Πικήνοις πόλεων ἐστίν· ἣν δὴ μητρόπολιν καλεῖν νενομίκασι τοῦ ἔθνους Ῥωμαῖοι. Addatur Villoifonus Mem. Acad. Infcript. T. XLVII. p. 292.

P. 7. ἀνά τε ἔδραμε.] Homericum Iliad. Σ 435: — ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος. In tmefi Herodoteam confuetudinem fequitur: quamquam et hoc in verbo exftat Iliad. Ε, 599: — ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω.

P. 7. Λογγῖνος δὲ — καὶ κρίνειν γε τοὺς παλαιοὺς ἐπετέτακτο] Hae laudationis figurae βιβλιοθήκη ἔμψυχος, et περιπατοῦν μουσεῖον frigidae, judice Ruhnkenio in Disfert. de Vita et Scriptis Longini § IX, p. 14, 15, apud recentiores proverbiorum auctoritatem nactae funt. Longinum, Athenis natum, ibidem Philofophiam et Literas docuisfe, fatis conftat ex eadem Ruhnkenii Disfert. § VIII — X. Sed velim fcire quid hoc Eunapii ἐπετέτακτο velit? Ratio quidem Grammatica fuadet, ut intelligamus, *hoc ei mandatum erat.* Ergo ut tunc erant veterum fectarum quatuor fcholae et cathedrae Athenis, Platonica, Ariftotelica, Stoica, Epicurea, quarum Longinus Platonicam obtinuisfe videtur: ita credibile fit ei praeterea publice mandatum fuisfe Grammaticum et Criticum munus cenfendi et judicandi antiquorum fcripta: quale munus olim Pergami Crates, Alexandriae Ari-

Ariſtarchus, et poſtea alii in eo ſucceſſores habuerunt. Quo de argumento non abs re ſit legiſſe F. G Lyndeni nobiliſſimi et eruditiſſimi viri Disputationem de Panaetio, noſtro praeſidio habitam, P. I, §. VI. Longini autem Vitam quod non item ſcripſerit Eunapius haec videtur cauſſa fuiſſe, quod ille non fuit ex Plotini ſucceſſoribus, quos è philoſophis ſolos argumentum operis ſui fecerat.

P. 7. *Μάλχος δὲ κατὰ τὴν Σύρων πόλιν ὁ Πορφύριος ἐκαλεῖτο — ἀποτρέψας.*] H. Valeſius De Critica I, 8, p. 167. negligentiae accuſat Eunapium ſcribentem Malchi nomen in Porphyrii nomen mutatum eſſe a Longino, quum Longinus illum in Fragmento libri *περὶ τέλους* *Baſileium* vocet. *Quae*, judice Ruhnkenio in Diſſert. de Longino §. VIII, p. 12, *facile conciliantur, ſi dicamus, Malchum quidem primum ab Amelio* Βασιλέα, *mox à Longino ejusdem fere poteſtatis, ſed gratioris ſoni, nomine* Πορφύριον *appellatum eſſe.* *Κατὰ τὴν Σύρων πόλιν*, accipio *ſecundum patrium Syrorum morem, lingua Syrorum:* nec in Eunapio me id offendit, quod offenderat Abr. Gronovium exemplari ſuo adſcribentem: Lege *βάξιν*. Heſychius: Βάξις· *λόγος, φωνὴ, κληδών.* Quod ſi quid mutandum fuiſſet, praeſtabat, *γλῶτταν*, vel *τὸν Σ. λόγον.* Sed nil mutandum. Pro vetere *ἐπιτρέψας* Mediceus quoque dat *ἀποτρέψας.*

Pag.

P. 7. — γραμματικῆς τε εἰς ἄκρον ἁπάσης, ὥσπερ ἐκεῖνος, ἀφικόμενος καὶ ῥητορικῆς (πλὴν ὅσον οὐκ ἐπ' ἐκείνην ἔνευσε) φιλοσοφίας τε πᾶν εἶδος ἐκματτόμενος] Accipiam fine parenthefi, postremo τε mutato in τὸ vel γε; ut ratio reddatur: et diligenter vertit Junius, ultimum quidem: totum fic vertam: — *Grammaticae ac Rhetoricae omnis perfectionem adeptus, nifi quod ad has non praecipue propenderet, quippe qui omne philofophiae genus fufciperet atque exhauriret.* Pertinet hoc ad amborum comparationem, qua Longinus τῶν γραμματικῶν φιλοσοφώτατος, Porphyrius τῶν φιλοσόφων γραμματικώτατος ferebatur. Νεύειν, *nuere oculis* translato fenfu *est pondere fuo deorfum tendere*, tum ad animum refertur ac dicitur *ftudio in aliquid inclinare*, ita ut fere aliquid in deterius fignificationis fubfit tamquam animi humilia petentis. Eleganter Hierocles Commentar. in Aur. Carm. p. 254: Οἱ γὰρ πλεῖστοι κακοὶ καὶ τῆς θνητῆς προσπαθείας ἥττους, καὶ φρενοβλαβεῖς ὑπὸ τῆς εἰς γῆν νεύσεως γενόμενοι· p. 262. et p. 278. Θεὸς δὲ κακῶν ἀναίτιος, προλάμπων μὲν ἀεὶ τὰ ἀγαθὰ πᾶσιν, ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ· οὐ δεικνὺς δὲ ἀεὶ πᾶσιν, τῷ τὸ θεωρὸν ὄμμα τῶν προτεινομένων ἀγαθῶν ἐν τοῖς πλείστοις μεμυκέναι καὶ κατὰ νεύειν ἀσχολίᾳ τῇ πρὸς τὰ χείρονα· p. 290. Frequens ufus venit pofteris a Plotino, huius antiftite doctrinae, qui fic faepius v. c. p. 7, A. 54, F. 74, F.

F. 82, E. 202, A, B. 209, C, D, F, G. 210, A. 211, E. 308, C. 403, D. Nec minor est elegantia in verbo ἐκμάττεσθαί τι, alicujus rei speciem animo suscipere ut in eo quasi impressa et signata sit. Tale est Plutarchi in Vita Ciceronis, quem narrat adolescentis Octavii formam, somnio sibi visam, perspicue menti impressam retinuisse p. 883, D: τοιοῦτόν φασιν ἐνύπνιον ἰδόντα τὸν Κικέρωνα, τὴν ἰδέαν τοῦ παιδὸς ἐκμεμάχθαι καὶ κατέχειν ἐναργῶς. Habet quoque vim inveniendi animo et effingendi v. c. in Homerico Hymno in Mercurium, vers. 508: Αὐτὸς δ' αὖθ' ἑτέρης σοφίης ἐκμάσσατο τέχνην· quod notante Ruhnkenio Ep. Crit. I. p. 49, hinc sumsit Manetho IV, 285, Ὧν ὁ βίος χλεύης τέχνην ἀπεμάξαθ' ὁμοίην. Nam et ἀπομάττεσθαί τι sic dicitur formam sibi in mentem imprimere v. c. in Plutarcho De Ira Cohib. p. 455, E. Solertia Animal. p. 984, B. Diogene Laert. II, 61.

P. 8. ὡς αὐτός φησιν.] Ubi hoc dixit Porphyrius? In Vita quidem Plotini, quod nobis unum est locupletissimum harum rerum documentum, rem longe aliter narrat, XI, p. 113, apud Fabricium B. G. IV: *sibi in domo Plotini commoranti, consilium se ipsum interficiendi agitanti, subito supervenisse hunc, ac persuasisse, hoc mortis propositum non ex Intellectus sana et vigente constitutione, sed ex intemperie corporis atra bile laborantis ortum, mutatione ac peregrinando sa-*

ſanandum eſſe: Cui admonitioni ſe obſecutum, in Siciliam ad Probum praeclarum quemdam virum in vicinia Lilybaei habitantem abiisſe; itaque prohibitum perpetuo apud Plotinum, ad ejus mortem usque, adesſe. Ergo Eunapius aut erravit, aut alios Porphyrii libros ſecutus est. Illud credam. Veriſimilius enim est illum, *παρακουσμάτων μεστὸν*, negligenter lecta et audita, rhetorico colore inducta, ſuis lectoribus apponere: quam hunc eruditisſimum ſcriptorem, de ſe ipſum ſcribentem, adeo ſibi repugnasſe. Hunc disſenſum quoque notavit vir historicae rationis et Literarum peritisſimus P. Weſſelingius Obſervationum I, 17, p. 64.

P. 8. *τὴν Χάρυβδιν, ἥ περ Ὀδυσσεύς*] Odysſ. M, 446, et alibi.

P. 8. *ἀνθρώπων ἀλεείνων πάτον*] Bellerophontis inſtar. Iliad. Z, 202.

P. 9. *Οὐδ' ἀλαοσκοπίην.*] Et hoc Homericum Iliad. K, 515, et alibi.

P. 9. *λόγων τε πρὸς αὐτὸν ηὐπόρησε:*] Sic jam Junius ex Mediceo libro reponendum monuerat. Platonica dictio ex Sympoſio p. 330, D: *καὶ πρὸς τοῦτον τὸν ἄνθρωπον εὐθὺς εὐπορεῖ λόγων περὶ ἀρετῆς.* Ariſtides Orat. Platon. I, p. 108: *οὐδὲ τοῦτο χαλεπὸν πρὸς Πλάτωνα ἀντειπεῖν, ἀλλ' οὗτος ἂν καὶ πολὺ καλλίστων καὶ δικαιοτάτων εὐπορήσειε λόγων.*

Pag.

P. 9. Καὶ ὁ μὲν ἔμπνους τε ἦν —] Quod Eunapius in Porphyrio perſpicuitatem, in Plotino obſcuritatem notat; vellem, ipſe ſuam orationem ad intelligendum faciliorem formasſet; quae cum alibi ſaepe tum hoc loco adeo perplexa est, ut, quid velit, divinare debeamus. Prima quidem pars ſatis expeditam habet ſententiam: *Et Porphyrius quidem reſpiravit et ſurrexit: Plotinus autem dictos a ſe ſermones in libellum quendam ex eorum numero, quos ſcripſit, retulit.* Sic enim accipio illud curioſe aut incurioſe dictum εἰς βιβλίον κατέθετο τῶν γεγραμμένων: *fecit illos ſermones argumentum Disputationis in ipſius Enneadibus relatae.* In promtu esſet ſtatuere, hunc fuisſe librum περὶ εὐλόγου ἐξαγωγῆς, qui nunc exſtat I, 9: niſi ipſe Porphyrius prodidisſet, hunc librum conſcriptum fuisſe ante ſuum in Plotini ſcholam adventum: De Vita Plotin. V, p. 100. Itaque Fabricius ad Porphyrii Vitam Plotini XI, p. 113 ſuſpicatur ab Eunapio ſignificari Enneadis III, Librum II περὶ προνοίας; quippe in quo disputetur, *animis licere in hoc quoque mundo esſe felicibus: et calamitatibus non esſe ſuccumbendum, ſed decertandum adverſus illas ſtrenue, ut praemia virtuti propoſita asſequaris.* Atqui illis ſermonibus convenientius etiam videtur esſe argumentum libri περὶ εὐδαιμονίας I, 4, item ad Porphyrium in Siciliam misſi, ut conſtat ex Vit. Plot. VI p. 103. Quid etiam impedit

quominus istos sermones contulerit in librum περὶ εὐλόγου ἐξαγωγῆς jam scriptum; quo valere videtur βιβλίων τῶν γεγραμμένων; postea cum caeteris Plotini libris à Porphyrio correctum et expolitum: de quo suo officio ipse testis est, ibidem XXIV, p. 139—147.

P. 9. τῶν δὲ φιλοσόφων τὰ ἀπόῤῥητα καλυπτόντων — ἤγαγεν.] Rursus quantam ipse habet hoc loco ἀσάφειαν? Sententiam, quoad possumus, ita capimus: *Quum autem philosophi arcana sua placita obscuritate dictionis obtegere soleant, veluti poetae fabulis* — hactenus satis diserte: sed attende deinceps: *Porphyrius laudans medicinam perspicuitatis, experimentum degustans, Commentarium scribens, in lucem produxit.* Quanta ista non modo ambiguitas, sed et gravitatis affectatio? Simpliciter dixisset, *Porphyrius perspicuitati studens, ejus utilitatem experientiâ doctus, Commentarium conscripsit et in publicam lucem edidit.* Sed ne sic quidem sententiae rationem perspicimus. Utrum igitur Porphyrius, non contentus libro Plotini de sermonibus, quibus ille ipsi persuaserat à voluntariae mortis proposito desistere, quod is liber obscurus esset, alium eodem de argumento dilucidiorem scripsit et edidit? An universe significatur, Porphyrium Plotini commentarios ex obscuritate dictionis ad perspicuitatem redegisse atque edidisse; ut legendum sit ἐκείνου τὰ

ὑπο-

ὑπομνήματα συγγράψας, *illius commentarios perscripsit?* An potius alius quidam liber Porphyrii ab ipso juvene scriptus significatur, de quo mox dicitur, νέος δὲ ὢν ἴσως ταῦτα ἔγραφεν· Hanc dubitationem qui mihi probabili ratione decidat, magnus mihi erit Apollo. Philosophorum τὰ ἀπόῤῥητα, dicuntur item οἱ ἐν ἀποῤῥήτοις λόγοι, de quibus annotationem posuimus ad Platonis Phaedonem p. 377, D. Quod ad dictionem φάρμακον σαφηνείας attinet, est *medicina perspicuitatem efficiens*, veluti verborum delectus cognitorum et compositionis facilitas. Caeterum φαρμακόν τινος utroque modo usurpatur, ut sit medicamentum, vel *efficiendo bono destinatum*, vel *avertendo malo*. Veluti hoc loco φάρμακον σαφηνείας *medicamentum ad efficiendam perspicuitatem*. Euripides in Palamede Fragm. II, τὰ γράμματα *literas* vocavit λήθης φάρμακα: Plato Phaedro p. 356, D, μνήμης καὶ σοφίας φάρμακον. Antiphanes apud Stobaeum Florileg. CXVI, p. 608, Ὁ δὲ λιμός ἐστιν ἀθανασίας φάρμακον· vulgo male λοιμὸς legitur: rectius Grotius λιμός· caeterum perperam ab antecedentibus disjungens, et singularem *Incerti* versum faciens p. 496, ac vertens *Contra immortalitatem medicina est fames;* quod valebat potius, *immortalitatis effectrix medicina est fames.* Aristides T. II, p. 57, φάρμακον θανάτου, *remedium contra mortem*· et p. 357, ὕπνου, *quod somnum facit.* Item

ὑγιείας T. I, p. 11, quo *sanitas servatur*. ubi videatur Reiskius Animadv. ad Gr. Auct. Vol. III. p. 187, qui nos ablegat ad suas in Dionem Chrys. Animadversiones Vol. I, p. 43. Plutarchus VII Sapient. Conviv. p. 159, T. ἡ τροφὴ λιμοῦ φάρμακον προσάγεται. Anonymus, forte Appianus, apud Suidam Voc. Ἀγείρειν· — ἀναγκαίας τροφὰς λιμοῦ φάρμακα ἀγαπητῶς λαμβάνων. Plutarchus De Sui Laude p. 544, C: φάρμακα τῆς περιαυτολογίας· *remedia invidiam propriae laudationis lenientia*. Musonius apud Stobaeum Flor. XIX. p. 167: ζωῆς φάρμακον ἡ τροφὴ τῷ ἀνθρώπῳ ἐστί. ubi in contextu desideratum ζωῆς, et a Gesnero in margine positum, ex libris scriptis recepit Schowius, cujus editionis non nisi primum volumen prodiit p. 363. Alio sensu, *cibi* φάρμακα dicuntur apud Porphyrium De Abstinentia, I, 34, p. 57.

{ P. 9. παρῄει καὶ εἰς τὸ δημόσιον κατ' ἐπίδειξιν } *Predibat etiam in publicum, facultatis ostendendae caussa.* Hae autem apud veteres ἐπιδείξεις erant variae, pro varietate argumenti: in primis, vel rhetoricae, proprie dictae ἐπιδείξεις, Declamationes, vel philosophae διαλέξεις, *Dissertationes* dictae: hae quidem Philosophorum, illae Sophistarum. Haec nota ideo apponimus, ut ex his ad ignota perveniamus. Nam si quis miretur Porphyrium ἐπίδειξιν facisse, eoque nomine fidem Eunapii suspectam habeat, quod idem non ab aliis tradatur

tur, et à Philoſophi perſona abhorrere videatur; is duobus argumentis à ſua opinione revocetur. Primum est, quod ἐπιδείξεις etiam de publicis Philoſophorum Disſertationibus dicuntur: v. c. apud ipſum Eunapium in Maximo p. 61: δημοσίας τινὰς ἐπιδείξεις ὁ Μάξιμος ἐποιήσατο. Et Sophistae ſcientiam philoſophiae affectabant, et Philoſophi facultatem eloquentiae; unde factum, ut ἐπίδειξις, tamquam nomen generis, ad utramque formam referretur. Alterum est, quod eloquentiae inſtitutio et publica ſpecimina non aliena erant à profesſione Philoſophi; ſi quidem et alii item factitarunt, et Plutarchus adeo, de cujus Declamationibus et rhetoricis ſcholis prodidimus in Disſert. de νοθείᾳ libelli Plutarch. *De Educatione*, Sect. II, Pars II, Cap. III, p. 38. Forma denique κατ' ἐπίδειξιν uſus est Eunapius in Himerio p. 95: πρὸς τὸν αὐτοκράτορα διαβὰς Ἰουλιανὸν κατ' ἐπίδειξιν.

P. 9. τὸ δὲ Πορφυρίου κλέος εἰς Πλωτῖνον πᾶσα μὲν ἀγορὰ, πᾶσα δὲ πληθὺς, ἀνέφερεν.] Scriptor dedisſe videtur, τὸ δὲ Πλωτίνου κλέος εἰς Πορφύριον πᾶσα μὲν ἀγορὰ, πᾶσα δὲ πληθὺς, ἀνέφερεν· *Plotini gloriam omne forum, omnis turba, ad Porphyrium referebat.* Hic enim Plotini dogmata publice celebrabat, cum in ἐπιδείξεσι, tum ſcriptis illius ad perſpicuitatem formandis et vulgandis. Caeterum illa in exitu gravitas figurae imitationem habere videtur Aratei illius Phaen. 2: — μεσταὶ δὲ

Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί, μεστὴ δὲ θάλασσα. Et est ἀναφέρειν τι εἴς τινα, aliquid alicui, tanquam auctori, tribuere et imputare: v. c. apud ipsum Eunapium in Maximo p. 61: οὐ γὰρ ἂν εἰς τὸ οὕτως παράλογον εἰς ἄλλην τινὰ δύναμιν ἀναφέροι ἢ θεόν. et p. 64. πρὸς τὸν ὅλον τοῦ ἀνδρὸς ἀναφέροντες βίον. Plura dedimus ad Plutarchi Praecepta Sanitatis Tuendae p. 126, E.

P. 9. ὥσπερ Ἑρμαϊκή τις σειρά —] Fluxit ab Homerico fonte χρυσείης σειρῆς, aureae catenae, qua Jupiter universum suspensum tenet, Iliad. Θ, 15: quam hujus a Plotino profectae scholae consortes ad suam successionem et Platonis genus aureum referebant: v. c. Marinus in Vita Procli Cap. XXVI, p. 53 edit. Fabric. Londinensi — Ἡγίας ὁ νέος ἐνδείγματα φέρων καὶ ἐκ μειρακίου ἐναργῆ πατρῴων προγονικῶν ἀρετῶν, καὶ τῆς ἀπολωλότος χρυσῆς ὄντως τοῦ γένους σειρᾶς Ubi Fabricius attulit eandem dictionem ex Damascio apud Photium, quae est p. 1057: δεδιὼς δὲ ὁ Πρόκλος περὶ τῇ Πλάτωνος χρυσῇ τῷ ὄντι σειρᾷ, μὴ ἡμῖν ἀπολίπῃ τὴν πόλιν τῆς Ἀθηνᾶς. In hac igitur catena singuli annuli singulis comparabantur successoribus: et σειρὰ sic genealogia exponitur apud Suidam in voce Σειρά. Sed Eunapius Porphyrium unam ac totam catenam facit, coelitus a Mercurio demissam ad hominum animos erudiendos, congressu et sermone instituendos

dos. Aliter hunc locum explicat Erasmus Adag. p. 569.

P. 9. *Αὐτὸς μὲν οὖν φησὶ — ἐπιμέλειαν*] Duo ſunt animadvertenda. Primum nexus cum antecedentibus: qui obſcurus, immo nullus est, niſi hoc accipiamus tamquam cauſſae redditionem, et documentum ſtudii perſpicuitatis; quod oracula adeo diſerte explicuerit. Alterum, quodnam ſit illud ex ipſius Porphyrii libro testimonium excitatum. Dicamusne ſignificari Vitam Plotini Cap. XXII, pag. 134, ubi Oraculum, quinquaginta verſibus comprehenſum, de Plotino editum adfert et interpretatur? Obſtat, quod vitam Plotini non, *νέος ὤν*, juvenis, ſed jam ſupra ſexageſimum octavum annum progresſus ſcripſit, ut conſtat ex Cap. XXIII, p. 137 ſequ. Ergo ſolitam ſibi negligentiam ſecutus fuerit Eunapius, qui locum ex Vita Plotini cum ſingulari Porphyrii Opere de Oraculis confuderit, quod certe Opus ſignificare videtur his verbis *καὶ μετὰ ταῦτα ἄλλα πραγματεύεται ὅπως χρὴ τούτων ποιεῖσθαι ἐπιμέλειαν*· ubi nostra opinione requiratur *πεπραγμάτευται*, *ſcripſit*, *libros compoſuit*. Itaque quando certum quid ſtatuere non licet, ut nunc est, locum ſic interpretemur. *Quanta autem in eo facultas perſpicuitatis fuerit, hoc etiam documento est; quod ipſe ait, et juvenis, ut videtur, ſcripſit: ſe nactum eſſe oraculum quod*

dam minime pervulgatum, idque perſcriptum apponit: ac deinde alia multa disſerit, quomodo diligens Oraculorum ratio habenda, eorumque interpretatio tractanda ſit.

P. 10. Συμφοιτηταὶ μὲν οὖν, ὡς αὐτὸς ἀναγράφει, κράτιστοί τινες ὑπῆρχον, Ὠριγένης τε καὶ Ἀμέριος καὶ Ἀκυλῖνος —] *Condiſcipulos, ut ipſe memoriae prodidit, praeſtantisſimos fere habuit, Origenem, Amerium, Aquilinum.* Horum mentionem facit in Vita Plotini: *Aquilini* autem non ut condiſcipuli in ſchola Plotini, ſed ut unius ex Christianis Gnosticis, qui, revelationes Zoroastris aliorumque proferentes, ipſi decepti alios deciperent: Cap. XVI, p. 118: quo loco errorem Eunapii notans Fabricius, haec addit: „Sed niſi „Eunapium fefellit memoria, omnino *Paulinus* „ibi, pro *Aquilino*, legendus: ut magnus Pearſo„nius probe obſervavit". *Amelii:* nam et ſic vocabatur: ſatis frequentes apud Porphyrium ſunt et alios mentiones, quas expoſiturus erat Fabricius ad hunc Eunapii locum; ut intelligitur ex ejus verbis in Bibliotheca Graeca T. II, p. 52. *Origenem* autem hunc cum Origene Adamantio, doctore Christiano, confuderunt: quos probe distinguendos docuerunt Valeſius ad Euſebii Hist. Eccleſ. VI, 9, et Ruhnkenius in Disſertatione De Longino §. V, p. 7: idem Eunapii errorem animadvertens, Origenem et Porphyrium condiſcipulos facien-

cientis; quum horum prior Plotini condiscipulus fuerit.

P. 10. λόγος δὲ αὐτῶν οὐδὲ εἷς — λόγοις] *Ratio autem eorum nulla habetur; nam licet placita bene se habeant, multa illis invenustas orationis adest.* Satis quidem intelligitur: nec tamen ita scriptum est, ut ab eo, qui ambiguitatem vitare studeat; quippe propter nexum cum antecedentibus in promtu est ita temere accipere, *et scripta quidem eorum servantur, oratio autem nulla.* In ἀκύθηρον et ἐπιτρέχειν Graeca est proprietas; sed non infrequens illa. Postremo autem καὶ delendum.

P. 10. πᾶσαν μὲν αὐτὸς ἀνατρέχων χάριν — παραλελοιπώς.] Rarior dictio, ἀνατρέχειν τι, sonans, *aliquid compensare, aliquid antea neglectum vel desideratum repetere:* v. c. apud Polybium II, 13: Lucianum Adv. Indoctum T. III, 102. et nobis notata ad Plutarchum p. 2, C: quae significatio ab hoc loco aliena est. Si esset ἀνατρέχων εἰς χάριν, accipiendum erat *crescens, progressus in omnem gratiam.* Nunc, sine addita praepositione, curiosum sane dictionis genus, haud scio an sit, *ipse omne venustatis spatium emensus.* Caetera sic reddam: *solus ex omnibus discipulis magistri laudem illustrans, et ad omnium notitiam celebrans, quippe qui ipse omnium doctrinarum scientiam complexus esset.*

P. 10. τὰ δὲ εἰς φιλοσοφίαν — μυστηρίοις] Haec,

a librariis foedata, sic purgasse videor, ut legatur: *τὰ δὲ εἰς φιλοσοφίαν οὐδὲ τὸ περὶ λόγους καὶ διαλεκτικὸν, οὔτε τὸ ἠθικὸν καὶ φυσικὸν, ἐφικτὸν λόγῳ· τὸ δὲ καὶ θεουργὸν τελεταῖς ἀφείσθω καὶ μυστηρίοις·* i. e. *quod autem ad philosophiam attinet, neque disserendi ratio ac dialectica pars, neque moralis et naturalis, quanta in Porphyrio fuerit, oratione quis enarrare et consequi possit: quod ad scientiam divinationis spectat, nobis silentio praetermittatur, initiationibus et mysteriis relinquatur.* Sic tres veteres philosophiae partes et quarta nova theurgica, a Plotino assumta, diserte expressae apparent. Nec literarum vestigia neglecta reperiuntur; si quis cum vetere scriptura ΚΑΤΑΛΗΠΤΟΝ ΟΥΤΕ ΤΟΝ ΟΙΚΕΙΟΝ componat ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΟΝ ΟΥΤΕ ΤΟ ΗΘΙΚΟΝ: in quo postremo cernitur illa literarum Η et Ν cognatio. Dictio denique *ἐφικτὸς λόγῳ*, et *ἐφικνεῖσθαί τινος λόγῳ*, usitata satis et Valckenario animadversa est ad Jo. Chrysostomi Orat. p. 4.

P. 10. *Καὶ τὸ κάλλος αὐτοῦ τῶν λόγων ἄν τις μᾶλλον, ἢ τὰ δόγματα, πλέον εἰς αὐτὰ ἀπιδὼν, ἢ τὴν δύναμιν τοῦ λόγου.* Et haec lacera, interceptisque membris mutila, ad probabilem integritatem restituisse nos putamus, ita supplendo: *Καὶ τὸ κάλλος αὐτοῦ τῶν λόγων ἄν τις μᾶλλον, ἢ τὰ δόγματα, θαυμάσειεν ὁ τοῦτο σπουδάζων, καὶ πάλιν αὖ τὰ δόγματα ὁ πλέον εἰς αὐτὰ ἀπιδὼν, ἢ τ. δ. τ. λ.*, i. e. *Et pulcri-*

certitudinem orationis quam placita quis magis miretur, qui illi magis studet: et rursus placita magis (miretur) is qui ad haec potius respicit quam ad orationis facultatem. Caussa in promtu est quae in errorem induxerit librarium: scilicet ejus oculos decepit bis positum vocabulum δόγματα, ut a priore statim ad posterius traducerentur, ea pro uno haberent, et media vocabula non attenderent. Qui est unus frequentissimus error et fons lacunarum; ut ad Plutarchum ostendimus.

P. 10. *Καὶ πρὸς Μάρκελλάν γε αὐτοῦ γυναῖκα γενομένην φέρεται* —] Ex hoc libro fuisse videtur locus, quem apponit Cyrillus Alexandrinus Adv. Julianum, VI, p. 209, A: *Πορφύριος δὲ τὴν Μάρκελλαν ὑπεράγασθαι μὲν τῆς φιλοσοφίας φησὶν εἰσοικίσασθαι δὲ ἀσμένως, καὶ συμβιωτεῖραν ἑλέσθαι γαμικῶς·* quae ita reddenda sunt: *Porphyrius autem dicit, se Marcellam propter ejus studium et scientiam philosophiae magnopere admiratum, lubenter eam domum duxisse, et in matrimonium et vitae communionem assumsisse.* Fuerit fortasse haec aut vidua, aut soror, aut filia, aut cognata *Marcelli* Senatoris Romani, qui in discipulis Plotini memoratur a Porphyrio in hujus Vita Cap. VII, p. 106, 107: cui Longinus librum *περὶ τέλους* inscripsit, cujus exordium refert idem Porphyrius ibidem Cap. XX, p. 127. Conferatur Fabricius B. G. IV, p. 191.

P.

P. 11. Ἐν Ῥώμῃ δὲ λέγεται μεταλαχεῖν τὸν βίον.] Immo μετηλλαχέναι, quod est à μεταλλάττειν τὸν βίον, *mori, mortem cum vita commutare*: at vulgatum verbi est μεταλαγχάνειν τινος, *alicujus rei participem fieri*. Illud est apud Plutarchum Consolatione Apollonii p. 118, D: Περικλέα πυθόμενον ἀμφοτέρους αὐτοῦ τοὺς υἱοὺς μετηλλαχέναι τὸν βίον· p. 119 C, μετήλλαξας τὸν βίον. ibid. E, μεταλλάξαντα τὸν βίον. Frequentius etiam est in eadem significatione simplex μεταλλάττειν. apud eumdem in Romulo p. 34, D. 36, C. Consolat. Apollon. p. 120, B. Vit. X. Orat. 843, A. Adv. Epicur. 1104, C. Fragment. De Anima ad calcem libri De Sera Num. Vind. 133, 134.

P. 11. Κατὰ τούτους ἦσαν τοὺς χρόνους καὶ τῶν ῥητορικῶν, οἱ ἐπ' Ἀθήνῃσι προεστῶτες Παῦλός τε καὶ Ἀνδρόμαχος ἐκ Συρίας.] *Iisdem temporibus quoque fuerunt eloquentiae doctores, Athenis praesides, Paulus et Andromachus Syrus.* Possis quoque τῶν ῥητορικῶν conjungere cum προεστῶτες, ut sit, *praesides studiorum eloquentiae, qui tunc eloquentiae cathedram obtinebant.* Constat *Sophisticam*, id est *Rhetoricam*, tum Politicam, et vero quatuor Philosophiae sectarum singulas cathedras Athenis constitutas et lautis salariis dotatas, floruisse: Philosophiae praesides qui has quatuor cathedras obtinerent διαδόχους dictos, idque nomen denique Platonicae cathedrae praecipuum factum. Quorum ex

ex numero fuit Eubulus, temporibus Plotini; de quo Porphyrius in hujus Vita Cap. XV, p. 172. γράφοντος δὲ Εὐβούλου Ἀθήνηθεν τοῦ Πλατωνικοῦ διαδόχου· κ. τ. λ. Succesſio interrupta, certe ſalario intercepto, ſub Chriſtianis Caeſaribus, ſaeculo quarto, ſub ejus finem inſtaurata est Privatorum liberalitate, auctore Plutarcho, Neſtorii filio, cui deinceps ſucceſſerunt, Syrianus, Proclus, Marinus, et alii, ad Juſtinianum Caeſarem hujus ſcholae exſtinctorem. De horum Athenis et Alexandriae ſucceſſione egit Jonſius Scriptor. Hist. Phil. III, 18, 1. Res autem ſub Caeſaribus ante Conſtantiuum apud varios auctores ſparſim traditas, nec dum ſatis ordinatas ac digestas, attigerunt ex recentioribus Meurſius De Fortuna Athen. VIII, p. 68, ſeq. Creſollius Theatro Sophiſtarum IV, 3. Valeſius ad Euſebium Hist. Eccleſiaſt. VIII, 32. Conringius Antiquit. Academ. Diſſ. I. Olearius ad Philoſtratum Vit. Soph. I, 23. p. 526, et II, 19, p. 599. Bruckerus Hist. Philoſ. Vol. II, p. 810. Hi dicebantur προεστῶτες τοῦ θρόνου, ut Lollianus a Philoſtrato l. c. p. 526. προὔστη μὲν τοῦ Ἀθήνῃσι θρόνου πρῶτος. Quod autem hoc loco ἐπ' Ἀθήνῃσι legitur, vitioſum et in ἐν Ἀθήνῃσι mutandum puto: qua de forma dixi ad Plutarchum De Sera Num. Vind. p. 16. *Paulus* fortaſſe ſit is de quo Suidas Παῦλος Γερμῖνος, σοφιστής· ὁ γράψας ὅτι (γε) Λυσίου ἐστὶ τὰ περὶ τῆς Ἰφικράτους δωρεᾶς

βι-

βιβλία β'. *Ὑπομνήματα εἰς τοὺς λοιποὺς λόγους τοῦ Λυσίου*· de quo loco videatur Tayletus ad Lysiam p. 697. Certior est auctoritas de Andromacho, apud eundem Suidam: *Ἀνδρόμαχος, Νεαπολίτης ἐκ Συρίας, σοφιστὴς, υἱὸς Ζωνᾶ, ἢ Σαβίνου, παιδεύσας κατὰ Νικομήδειαν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλέως.* Nil enim impedit quominus postea Athenis docuerit, licet à Suida praetermissum sit.

P. 11. *τοὺς δὲ χρόνους ἐς Γαλλιήνου καὶ Κλαυδίου βιβάζειν συνέβαινεν — καὶ Πρόβου*·] Pro vetere vulgato *εἰκάζειν*, Boissonadius, ex libris MS. dedit *βιβάζειν*, quod facile in *εἰκάζειν* abire potuit, et praebet sententiam haud ineptam, *accidit ut suum tempus produceret ad Probum.* Quamquam de verbi auctoritate et usu hujus significationis mihi nondum persuasum est. Interea tueor vetus meum *ἀκμάζειν*, hoc sensu: *quod ad ejus aetatem attinet, contigit ei vigere ad tempora — Probi.* Sane Porphyrii *ἀκμὴ* vigor haud temere censeatur anno aetatis quadragesimo nono, quippe nati Anno Nostrae Aerae 233: quum Probus A. 282 obierit. Sed multo etiam longius vixit; siquidem in Vita Plotini Cap. XXIII, p. 137, scribit se semel summi Dei congressu et conjunctione usum esse, natum annos sexaginta et octo· quod tempus incidit in Annum Nostrae Aerae 301. Et postea demum Vitam Plotini scripsit; ut credibile plane sit, quod sci-

ſcribit Eunapius, eum εἰς γῆρας βαθὺ perveniſſe. Et quum Conſtantinus patri Conſtantio Chloro in Britannia ſuffectus ſit A. 306; circa A. 312, Maxentio oppreſſo, Christianam religionem publica auctoritate ſtabiliverit, A. 325 debellato Licinio, ſolus imperio potitus ſit, quo tempore Porphyrius, ſi adhuc vixisſet, nonageſimum annum egisſet; licet hinc exiſtimare quantum ſenectus Porphyrii ad aetatem Conſtantini pertinere potuerit. Quam quaeſtionem, alio argumento, tractavit Holſtenius in Vita Porphyrii Cap. IV. p. 224, ſequ. Caeterum, frequens est hoc uſu verbum ἀκμάζειν. Sic Eunapius in Juliano, p. 118. edit. Commelin. priore: Ἰουλιανὸς δὲ ὁ ἐκ Καππαδοκίας σοφιστὴς εἰς τοὺς Αἰδεσίου χρόνους ἤκμαζε. Zenone p. 177; κατὰ τούτους ἤκμαζον τοὺς χρόνους. Dionyſius Hal. Antiquit. Rom. I, 5: κατὰ τοὺς Φοινικοὺς ἀκμάσαντες πολέμους. II, 21: Τερέντιος Οὐάῤῥων — ἀνὴρ τῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἀκμασάντων πολυπειρότατος. Diodorus Sicul. XIII, 108 et alibi ſaepe: item Diogenes Laert. II, 2. IX, 24: et omnino Hiſtorici.

P. 11. Δέξιππος] Hujus operis paucae reliquiae exſtant in Excerptis De Legationibus, et apud Euſebium in Chronico, p. 57: et Syncellum p. 262, 263, 376. Hiſtoriam Romanam ad Probum deduxit, ſub quo vivebat; quam Eunapius inde ad ſua

ſua tempora, continuavit. Videatur Voſſius Hiſt. Gr. II, 16. Jonſius Hiſt. Philoſ. Script. III, 17, 4. Fabricius B. G. VI, p. 281.

ΙΑΜΒΛΙΧΟΣ.

Neque hujus res per hanc Eunapii ſcriptionem ſatis cognoſcuntur. Quo magis deſideramus deſtinatam et adhuc interceptam Fabricii editionem, qui in loco de Iamblicho B. G. IV. p. 282, ſcribit: *De Iamblicho nolim in praeſenti recoquere ea, quae ad vitam ejus ſcriptam ab Eunapio pridem annotavi.* Idem hunc Iamblichum diverſum facit ab eo, ad quem ſunt Iuliani ſex Epiſtolae. Quod ego contra, eumdem cenſeo. Primum laudes, quas ei Iulianus tribuit, in neminem niſi in hunc conveniunt. Deinde, ſi is, ad quem Iulianus ſcripſit, alius esſet, certe idem Iulianus in iisdem Epiſtolis illum veterem τὸν πάνυ Iamblichum memorasſet: quod et Libanius fecit ad juniorem Iamblichum ſcribens, veterem illius θεῖον, *avunculum*, nominans. Nec temporum ratio repugnat. Porphyrius natus A. C. 233 octogenarius obierit A. C. 313, quo Iamblichus v. c. trigeſimum annum egerit. Hinc ad Iuliani obitum A. 363, Iamblichus ipſe octogenarius fuerit, et jam decem annis ante cum Iuliano per literas agere potuerit: quippe vigeſimo vitae anno ad Hellenismum reverſo.

P.

P. 11. Ἀνατολίῳ τῶν κατὰ Πορφύριον τὰ δεύτερα φερομένῳ.] Anatolius idem esse videtur, cui Porphyrius Quaestiones Homericas inscripsit. An vero idem etiam sit, quem, philosophiae scientia praestantem, Alexandriae Episcopum fuisse tradit Eusebius Hist. Eccles. VIII, 32, ut contendit ad illum locum H. Valesius p. 141, dubitamus: et diversos certe judicat Fabricius B. G. T. II. p. 275. Recte pro vetere φερομένων emendatum est φερομένῳ. Sed tota dictio sic corrigenda A. τῷ μετὰ Πορφύριον τὰ δεύτερα φερομένῳ· ut monuit Valckenarius ad Herodotum IX, 78, p. 727. loquendi formam exemplis illustrans. Et sic jam haec verba citaverat l. c. Valesius: scilicet, quamvis nil monens, tamen ita legendum judicans Ita simpliciter dicitur, *secundas ferre, vel opinione hominum, vel re ipsa*, τὰ δεύτερα φέρεσθαι, ut τὰ πρῶτα, τὰ τρίτα. At aliud est τὰ πρωτεῖα, δευτερεῖα, caet. φέρεσθαι; *in proposito victoriae certamine, primum aut secundum praemium ferre.* Dicitur tamen et metaphorice apud Herodotum I, 31, in illo Solonis et Croesi colloquio ἐπηρώτα τίνα δεύτερον μετ' ἐκεῖνον ἴδοι. δοκέων πάγχυ δευτερεῖα γῶν οἴσεσθαι· quod Appianus imitatus est in Syriacis. Cap. X, ut monuimus Biblioth. Crit. P. IX, p. 100. Plutarchus Sympos. IX, 5, p. 140, A: τί οὖν, εἶπεν, οὐ δευτερεῖα μὲν ὁ Αἴας κάλλους καὶ με-

γέθους καὶ ἀνδρείας ἀεὶ φέρεται μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.

P. 12. οὐκ ἔστιν ὅ, τι καὶ Πορφυρίῳ διήνεγκεν πλὴν ὅσον κατὰ τὴν συνθήκην καὶ δύναμιν τοῦ λογου.] *Nulla in re differebat à Porphyrio, praeterquam in compositione et facultate orationis.* Legendum enim Πορφυρίου. Caeterum rurſus, in comparatione utriusque, et rerum ignorantiam et judicii negligentiam prodit Eunapius. Magis enim doctrinae copia et ingenio, quam ſcribendi elegantia, Jamblichum ſuperat Porphyrius; ut ipſe quidem Eunapius neutrius ſcripta cogitate legisſe videatur.

P. 13. Οὔτε γὰρ εἰς ἀφροδίτην αὐτοῦ καὶ χάριν τὰ λεγόμενα βέβαπται.] *Neque enim ejus dicta Venere et gratia tincta ſunt.* Quod item valet de mea vetere ſuſpicione Ep. Crit. p. 21, vetus κέκαπται tuente. Facta est haec dictio ad exemplum Aristotelicae ſententiae, δεῖ τὸν κάλαμον εἰς νοῦν βάπτειν. Quo ſpectat ſcriptor non nominatus apud Suidam Voc. Ἀριστοτέλης· Ὅτι Ἀριστοτέλης τῆς φύσεως γραμματεὺς ἦν, τὸν κάλαμον ἀποβρέχων εἰς νοῦν. Isidorus Origin. II, 27. p. 877: *Aristoteles quando perihermenias* (i. i. περὶ ἑρμηνείας) *ſcriptitabat, calamum in mente tingebat.* Zenoni tribuit Quinctilianus Inſtit. Orat. IV, 2, p. 347: — *expresſa, et, ut vult Zeno, ſenſu tincta esſe* (verba) *debebunt.* Hinc Plutarchus in

in Phocione p. 743, E: ὁ Ζήνων ἔλεγεν, ὅτι δεῖ τὸν φιλόσοφον εἰς νοῦν ἀποβάπτοντα προφέρεσθαι τὴν λέξιν.

P. 12. ὥσπερ ἔλεγε περὶ Ξενοκράτους ὁ Πλάτων ταῖς Ἑρμαϊκαῖς οὐ τέθυται χάρισιν] Eunapius de suo addit Ἑρμαϊκαῖς, et ex Activa fecit Mediam, τέθυται, formam: scilicet ut novum dicto ornamentum adderet. Ipse tamen simpliciter locutus est in fine libri: ὁ Βερονικιανὸς ταῖς χάρισιν ἔθυσε. Plutarchus in Praeceptis Conjugal. p. 141, F. Πλάτων τῷ Ξενοκράτει, βαρυτέρῳ τὸ ἦθος ὄντι, τἄλλα δὲ καλῷ κἀγαθῷ, παρεκελεύετο θύειν ταῖς Χάρισι. Amatorio p. 769, D. Mario p. 407, A. Diogenes Laertius IV, 6: σεμνὸς δὲ τά τε ἄλλα Ξενοκράτης καὶ σκυθρωπὸς ἀεὶ, ὥστε αὐτῷ λέγειν συνεχὲς τὸν Πλάτωνα, Ξενόκρατες, θῦε ταῖς Χάρισι. ubi plura annotant Casaubonus et Menagius: quibus addantur Meursius ad Theocritum p. 154. et Boissonadius ad Philostrati Heroica p. 510.

P. 12. Σώπατρος — Αἰδέσιος — Εὐστάθιος· — ἐκ δὲ τῆς Ἑλλάδος Θεόδωρός τε καὶ Εὐφράσιος —] De tribus prioribus postea videbimus in Vita Aedesii. De *Euphrasio* nil me alibi legere memini: *Theodorus* autem est ille a patria cognominatus *Asinaeus*, quem inter praecipuos Platonis interpretes summis laudibus effert Proclus in Commentario in Platonis Timaeum, ut notavit Fabricius B. G. T. VIII, p. 551. Idem videtur esse,

quem cum aliis memorat Olympiodorus Comment. in Plat. Phaedon. MS. p. 141. Ὅτι τὴν γῆν οἱ μὲν ἀσώματόν φασι τὴν ἐνταῦθα λεγομένην, οἱ δὲ σωματικήν· καὶ τούτων ὅλον μὲν τὸν κόσμον Ἁρποκρατίων· τὸν δὲ ὑπὸ σελήνην Θεόδωρος· τῶν δὲ ἀσωμάτων (lege ἀσώματον) τὴν μὲν ἰδέαν Δημόκριτος, τὴν δὲ φύσιν Πλούταρχος· qui omnes è saeculo tertio et quarto fuerunt. Porphyrii discipulum facit Damascius in Vita Isidori apud Photium Cod. CCXLII, p. 1057. — οὐδὲ ἦν αὔξεσθαι κατὰ τύχην ὥσπερ Θεόδωρος ὁ Ἀσιναῖος ὑπὸ τῷ Πορφυρίῳ. Quod a temporum rationibus abhorret, si quidem Theodorum audivit Proclus, ut ipse testatur Comment. in Tim. p. 246, 11: τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα καὶ τοῦ Θεοδώρου φιλοσοφοῦντος· ut Jamblichum sequens memoratur p. 94, 40. Θεόδωρος δὲ μετὰ τοῦτον· ut item legendum videtur p. 184, 2: ὁ μὲν οὖν Ἰάμβλιχος, καὶ μετὰ τοῦτον Θεόδωρος, εἰς τὴν ὑπερκόσμιον ψυχὴν ἀνάγουσι τούτους τοὺς λόγους. quamquam et manente τούτου eorum aetas et sententia conjungitur. Idem in Theologia Plat. Cap. I. p. 2. Proclus autem natus A. C. 485. ut docet Fabricius ad Marinum Proleg. p. VI, quomodo discipulum Porphyrii nati A. C. 233, audire potuerit? Quae si reputasset L. Holstenius, Damascii auctoritatem repudiasset, in Dissertat. De Vita et Scriptis Porphyrii Cap. VI, p. 242.

P. 12. ἄλλοι τε, πλῆθος οὐ πολὺ λειπόμενοι, κα-

κατὰ τὴν ἐν τοῖς λόγοις δύναμιν.] Distinguendum: ἄλλοι τε πλῆθος, οὐ πολὺ λειπόμενοι κατὰ τὴν ἐν τοῖς λόγοις δύναμιν. i. e. *aliique multi, non multum inferiores ipso in orationis facultate:* ut fere jam verterat Junius.

P. 12. τῇ δὲ παρὰ τὸτον ὁμιλίᾳ τοὺς παρόντας κηληδόνων.] Dicamusne aliquid Plutarchei coloris exſtare. Sic enim in Eumene p. 597, E: ἐν μέρει τε παραλαμβάνων πάντας ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τράπεζαν, καὶ τὸ συσσίτιον ὁμιλίᾳ χάριν ἐχούσῃ καὶ φιλοφροσύνῃ ἐφηδύνων. Sympos. VII, 1, p. 697, C: τοῦ δείπνου κοινωνίαν καὶ φιλοφροσύνην ἐφηδύνουσαν ἀεὶ ποθοῦντος.

P. 13. ἠνώχλουν αὐτῷ συνεχῶς, καὶ προστησάμενοί γε τοὺς ἀξίους λόγου πρὸς αὐτὸν ἔφασκον·] Quod in Ep. Critica vetus ηὐώχουν in συνευωχοῦντο mutandum duxeram, invitis Muſis feceram. Jam Dorvillius ad Charitonem p. 717 e ſuo codice reſtituerat ἠνώχλουν· quod et Mediceus confirmat: Sed haec a nemine ignoratur dictio. Exquiſitior est προστησάμενοι, nec ſatis perſpecta Junio, vertenti *productis in medium, qui caeteros antecellebant:* quod reddendum erat, *et huic rogationi praeficientes praeſtantisſimos condiscipulos.* Est enim προΐστασθαί τινα, vi Medii Verbi, *aliquem ſibi praeficere, praeſidem conſtituere, auctorem asſumere, causſae patronum capere;* et ſimiliter aliis in rebus ſignificandis valet. Hujusmodi certi-

nitur in Platone Leg. I, p. 566, G: προστησώμεθα γοῦν Τυρταῖον· *auctorem sequamur Tyrtaeum. patronum huic caussae praeficiamus Tyrtaeum.* Demosthenes Adv. Stephan. II, p 621: προστησάμενοι τούτους δι' ὧν οἱ μὲν δικασταὶ ἐξηπατήθησαν· *subornantes eos, per quos judices decepti sunt.* In re fere gemina Polybius III, 20: προστησάμενοι τὸν ἐπιτηδειότατον ἐξ αὐτῶν, ἤρξαντο περὶ σφῶν δικαιολογεῖσθαι· quod Casaubonus reddidit: — *uni à suis, quem ad id norant aptissimum, hac cura demandata, disceptare de jure suo instituunt.* Item Aristides Or. Plat. II. p. 228, de collegis, qui uni ex ipsis caussam agendam mandant: ἅπαντα ἔλεγον τὸν Περικλέα προστησάμενοι, εἰ δὲ βούλει τὸν Θεμιστοκλέα, οἵπερ ἡμῖν ἐπὶ κέρως τῶν ῥητόρων. Orat. De Comoedia T. I. p. 506: τὰς δὲ θεῶν ἀκοὰς προστησάμενοι, οἱ μὲν ἐροῦμεν, οἱ δὲ ἀκουσόμεθα, ἃ μηδ' αὐτοὶ φαῖμεν ἂν εἶναι τῶν καλῶν. — *Nos igitur deorum aures huic auditorio praeficientes, partim dicemus, partim audiemus, quae ne ipsi quidem dicamus honesta esse.* Or. in Sarapin p 54: προϊστάμενοι δαιτυμόνα αὐτὸν καὶ ἑστιάτορα· *hunc deum sacrificio praeficientes et convivam et convivatorem.* Or. Funebr. in Alexandrum p. 86. ἐγέλων δ' ἔγωγε ἐπὶ τοῖς τὸν Πλάτωνα προϊσταμένοις, καὶ περὶ τοῦτον μόνον φιλοσοφοῦσιν· *Equidem ridebam eos, qui Platonem unice philosophiae auctorem sequerentur.* Panathen. p. 92: προστησάμενοι

σχῆμα φαυλότερον τοῦ λόγου· *proponentes vilius orationis argumentum.* Similis etiam res est apud Lucianum in Piscatorib. T. I. p. 593, ubi Plato inducitur Diogeni reliquorum philosophorum nomine communem caussam perorandam mandans: ὅρα σὲ μόνον προεστησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται. Ipse Jamblichus Vit. Pythagorae §. 2: μετὰ δὲ θεοὺς ἡγεμόνα ἑαυτῶν προστησόμεθα, τὸν ἀρχηγὸν καὶ πατέρα τῆς θείας φιλοσοφίας· vulgatur perperam προσθησόμεθαι, diverso plane sensu. Idem §. 137: βούλομαι δὲ ἄνωθεν τὰς ἀρχὰς ὑποδεῖξαι τῆς τῶν θεῶν θρησκείας, ἃς προεστήσατο Πυθαγόρας τε καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἄνδρες· *volo autem altius repetere principia divini cultus, quorum auctoritatem Pythagoras, et qui ab eo fuerunt, secuti sunt.*

P. 13. εὐχόμενος τοῖς θεοῖς μετεωρίζῃ μὲν ἀπὸ γῆς πλέον ἢ δέκα πήχεις] Ex Philostrati Vita Apollonii fluxisse videtur, ubi item de Brachmanibus narratur, III, 15, p. 105.

P. 13. τὸ σῶμα δέ σοι] Pro vetere οἱ Mediceus item dat σοι.

P. 13. Οὔτι μάλα γελασείων ἐγέλασεν ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις Ἰάμβλιχος] Jam in Ep. Crit. notavimus flosculum Platonicum, decerptum ex Phaedone p. 378, C: Καὶ ὁ Σιμμίας γελάσας, Νὴ τὸν Δία, ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὔ πάνυ γέ με νῦν δὴ γελασείοντα ἐποίησας γελάσαι. eumdemque adhibitum

Damascio apud Suidam Voc. Γελασεῖν. Νῦν δὲ καὶ τῷ μὴ γελασείοντι γέλωτα παρέξει γενναῖον ἡ τοῦ ἔργου διέξοδος. Vide Phaedon. nostrum p. 146.

P. 13. Ἥλιος μὲν ἐφέρετο πρὸς τοῦ λέοντος ὅρια] *Sol ferebatur ad terminos Leonis.* Vera lectio pro vitiosa vetere Ἥλιος μὲν ἐφαίνετο πρὸς τοῦδε ὄντως ὅρια. Mediceus praebet item ἐφέρετο. Illud autem τοῦ Λέοντος egregia emendatione protulit Guil. Canterus Nov. Lect. VIII, 17.

P. 14. Τὸν νοῦν ἐπιστήσας —] Hujusmodi asyndeta, aliquoties apud Eunapium obvia, potius à librariis, quam ab ipso, venisse dicam. Hunc quidem locum ita addito καὶ nectam: Ὡς δὲ τὰ πάντα εἶχε καλῶς, ΚΑΙ ἐπὶ τὴν πόλιν ὑπέστρεφον βάδην καὶ σχολαίως προϊόντες· καὶ γὰρ διάλεξις ἦν αὐτοῖς περὶ θεῶν τῇ θυσίᾳ πρέπουσα· τὸν νοῦν ἐπιστήσας. — *Quum omnia rite peracta essent, et lento gradu otiose ad urbem redirent: nam congruens sacrificio disputatio iis erat de Diis: Jamblichus subito cogitationem inhibens — exclamavit.* Caeterum operae pretium est comparare plane simile negotium Socratis et familiarium, proditum à Plutarcho De Genio Socrat. p. 580, D, E, ad cujus exemplum haec de Jamblicho narratio conficta videtur.

P. 14. νεκρὸς γὰρ ἐντεῦθεν ἔναγχος παρακεκόμισται.] Ex vulgari veterum opinione et ex Pythagorica doctrina ductum, de funerum contaminatione: vid.

vid. Hesiodi dictum Ἐργ. καὶ Ἡμ. 733. Eadem imbutus institutione Julianus Imp. edictum fecit adversus funera diurna Cod. Theodos. Lib. IX, Tit. XVII, Tom. III: p. 156: — *efferri cognovimus cadavera mortuorum per confertam populi frequentiam et per maximam insistentium densitatem: quod quidem oculos hominum infaustis incestat adspectibus. Qui enim dies est bene auspicatus à funere? aut quomodo ad Deos et Templa venietur?* — Conferatur Meursius De Funere VII, p. 28.

P. 14. τὸ πρᾶγμα ἐπὶ τερατείαν Φέροντες] *rem affectationi et studio vano miraculorum tribuentes.* Simplex Φέροντες pro ἀναΦέροντες, rarius quidem, tamen probum: v. c. apud Aristidem T. II. p. 249: ταῦτ' οὖν ἡμεῖς ἐπὶ Σωκράτην οἴσομεν;

P. 14. τὸν ἔλεγχον ὥσπερ κύνες ἀνιχνεύοντες.] Et hanc Platonicam esse dictionem notavimus in Epist. Crit. p. 41: v. c. Leg. II, p. 576, E: ταῦτ' ἄρα μετὰ τοῦθ' ἡμῖν αὖ καθαπερ κυσὶν ἰχνευούσαις διερευνητέον. Frequens enim est Plato in comparatione venationis cum indagatione veritatis: v. c. in Parmenide p. 51, B: Theaeteto p. 133, F: Sophista p. 152, D. Rep. IV. p. 450, C. Exemplum jam exstabat in Sophoclis Ajace, v. 8. Itaque corrigendus est Synesius in Dione p. 52, B, ubi nunc quidem ex librariorum errore dicit *veritatem non esse* θήρᾳ ληπτὸν πρᾶγμα, *venatione*

 con-

consequendum negotium, absurde et contra Platonicam rationem Platonicus, qui re vera scripsit οὐ θατέρᾳ ληπτόν, *non altera manu comprehendendum:* quod item Platonicum est in Sophista p. 152, D: Ὁρᾷς οὖν ὡς ἀληθῶς λέγεται τὸ ποικίλον εἶναι τοῦτο τὸ θηρίον, καὶ, τὸ λεγόμενον, οὐ τῇ ἑτέρᾳ ληπτέον. et frequentatum à posteris, v. c. Numenio ap. Euseb. Praep. Evang. p. 735, C: ipso Eusebio IV, p. 136, B. Themistio Orat. V, p. 69, B. X, p. 138, B. Basilio M. De Legendis Gr. Libris p. 449, E. Ruhnkenius meus ante hos quadraginta annos ad recens sibi lectam Epistolam Criticam mihi respondens, de hoc loco scripsit: „ θατέρᾳ ληπτὸν verissimum est: quod vereor ne occuparint alii. Nam ex quo Kuhnius „ in Indice Aeliani Voc. Ἕτερος hanc locutionem „ exquisita eruditione illustravit, certatim alii aliis „ locis eam restituerunt. Vide Kusterum ad Suidam Voc. Ἐκκείμεθα. p. 691." Est locus à Suida citatus ille ipse Synesii non nominati, et ut incerti auctoris à Kuhnio emendatus.

P. 14. Ἔτι δὲ τούτου θειωδέστερον συνεμαρτύρουν, ὡς ἐνοχλοῖεν αὐτῷ πολλάκις —] Antea postrema quatuor verba sic legebantur — ὡς ἐνοχλοῖ ἡ μὲν αὐτῶν πολλάκις. Gronovius adscripsit: „ Periodum hanc antea male habitam sanat Mediceus, „ ἐνοχλοίη μὲν, μικρὸν τοῦτο εἶναι· et superius „ ἔχειν pro ἔχει·" Equidem non video, quomodo haec

haec periodus per hanc lectionem Medicei codicis sanetur. Neque tamen tueor, quod in Epistola Critica scripsi „ corruptissima forte sic refingenda „ sunt: Ἔτι δὲ τούτου θειωδέστερον σημεῖον καρτε- „ ροῦντες ἐνώχλουν αὐτῷ πολλάκις." Potius tale quid requiro: Ἔτι δὲ τούτου θειωδέστερον συνεμαρ- τύρουν αὐτῷ· ὡς γὰρ ἠνώχλουν πολλάκις. — *Sed divinioris illo documenti ei testimonium exhibuerunt: nam quum ei saepius flagitando molesti essent* — .

P. 15. τῶν γε κατὰ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐν Βαΐαις δεύτερα, ἐκείνοις δ' οὐκ ἔστιν ἕτερα παραβάλλεσθαι] Ita dictum, ut manasse dicas ex illo Horatiano Epist. I, 1, 85: *Nullus in orbe locus Bajis praelucet amoenis.* Quod tamen Eunapio notum fuisse, haudquaquam affirmem.

P. 15. κατὰ τὴν ὥραν — τοῦ ἔτους.] ὥρα ἔτους et origine sua et consuetudine loquendi tria significat, *ver*, *opportunum anni tempus*, *aestivum tempus maturum fructibus*. Ad hanc postremam significationem pertinent ea, quae ex Galeno adfert Foësius in Oeconom. Hippocrat. Voc. Ὥρα. Alia videantur apud Casaubonum ad Athenaeum p. 980: Scaligerum ad Varronem R. R. p. 226: Dukerum ad Thucydidem II, 52: et novissime apud eruditissimum Bastium Epist. Crit. p. 71. 72. Caeterum illis tribus traditis significationibus accommodandi sunt Scriptorum loci: inter quos in pri-

primis funt ubi εἰς ὥραν ἔτους ponitur v. c. Plutarchi De Solertia Animal. p. 982, C: ὅσον εἰς ὥραν ἔτους ὁ Νεῖλος αὐξηθεὶς ἐπικλύσει καὶ ἀποκρύψει τῆς γῆς. Pericle p. 157, C: προσδοκῶντες δὲ βαρὺν καὶ εἰς ἔτους ὥραν πόλεμον. Timoleonte p. 247, B: ὡς ἔτους ὥρᾳ διαβησομένους εἰς Σικελίαν. Eadem forma, Mario p. 411, D: ἔτους ὥρᾳ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν. 413, D: ἔτους ὥρᾳ. Plato Leg. XII, p. 690, E: καθάπερ οἱ τῶν ὀρνίθων διαπορευόμενοι — ἔτους ὥρᾳ πέτονται πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις. Aristides Or. De Mari Aegeo p. 249 fin. ὥρᾳ ἔτους τερπομένους· ubi fignificatur tempus, non res, qua delectantur. Plutarchus Cimon. p. 490, A: προσδοκῶντες εἰς ὥραν ἔτους στρατιὰν Πελοποννησίων. Antonio p. 940, E: τὸν δὲ Μῆδον εἰς ὥραν ἔτους ἀναβαλέσθαι. Dione p. 964, E: συνθέμενος εἰς ὥραν ἔτους μεταπέμψασθαι Δίωνα. Herodianus Hist. VIII, 4, 3: τὰς δι' ὅλου τοῦ χειμῶνος παγείσας χίονας λύουσα ἡ τοῦ ἔτους ὥρα —.

P. 15. τῶν θερμῶν — χαριεστέρας —] Rurfus afyndeton fanetur legendo: — πεπράξεται· καὶ τῶν θερμῶν —. Pro vetere χαριεστέρων quoque Mediceus praebet χαριεστέρας.

P. 15. βραχέα τινὰ προσειπὼν] Scilicet, brevem quamdam formulam magicam pronuncians, ut recte Meurfius ad Theocriti Idyll. II, p. 8. Sic in Maximo p. 89 ὕμνον περαίνων.

P.

P. 15. μετάφρενα καὶ τὰ στέρνα] Sic et Mediceus. Vulgo male καὶ τὰ aberat.

P. 15. ἐῴκει λουομένῳ τε καὶ λελουμένῳ — „εἶπε" κρήνην] Postremum ſic item dat Mediceus, pro vetere ὑποκρήνην. Singularis est Praeteriti et Praeſentis conjunctio: *ſimilis erat et adhuc ſe lavanti et jam lauto.* Sic alii v. c. Plato Leg. VIII, p. 650, G: ἐπιμεληθῆναι καὶ ἐπιμελεῖσθαι, IX, 658, H: πραττόμενα ἢ πεπραγμένα. Plutarchus Fortun. Rom. p. 328, E: ἐχρήσαντο καὶ χρῶνται. De Exilio p. 607, B: ἐμύησε καὶ μυεῖ τοὺς Ἕλληνας Sympoſ. VIII, 2, p. 719, E: γέγονέ τε καὶ γίνεται. 720, B: ἐποίησε καὶ ποιεῖ. De Rep. ſeni gerenda p. 791, C: διὸ πολιτεύεσθαι καθῆκόν ἐστιν, οὐ πεπολιτεῦσθαι· καθάπερ ἀληθεύειν, οὐκ ἀληθεῦσαι· καὶ δικαιοπραγεῖν, οὐ δικαιοπραγῆσαι· καὶ φιλεῖν, οὐ φιλῆσαι τὴν πατρίδα καὶ τοὺς πολίτας. De Vultu Lunae p. 926, D.

P. 15. τὰ αὐτὰ δράσας] Quare non ποιήσας, aut πράξας, aut ἐργασάμενος, aut ſimile, dixit? Quia δρᾶν et δρώμενα uſitatum et praecipuum in magicis ritibus et initiationibus. Cujus uſus multa exempla notavimus ad Plutarchum De Iſid. et Oſir. p. 353, C.

P. 16. καθάπερ γνησίου τινὸς πατρὸς ἐκφύντα περιείλετο.] Quare pro vetere ἐμφύντα illud edatur, haud asſequor. Hoc ſane elegantiae ac proprieta-

tatis commendationem habet: *ampl ctebantur eum adhaerescentes et quasi concrescentes ei.* Sic de amantibus, Poeta apud Plutarchum Amatorio p. 769, B ἐμφύντα ἀποθανεῖν. Reip. Ger. Praecept. p. 806, E: τούτων οὖν ἔχεσθαι δεῖ τῶν ἀνδρῶν καὶ τούτοις ἐμφύεσθαι. Philopoemen. p 358, A, et alibi. Similiter fere ad Jamblichum scripsit Julianus Imp. Ep. LXI, p. 449, B: ὅταν σὲ τὸ μέγα τῆς οἰκουμένης ἄγαλμα περιπτύξωμαι, καθάπερ ἀγαθῷ πατρὶ παῖς γνήσιος — ὀφθείς. Hunc eumdem esse Jamblichum, supra monui p. 48. quod dubitarunt viri docti. Neque enim à temporum ratione abhorret, ut A. C. 362 provecta quamvis aetate adhuc vixerit. Fabella haec de Erote et Anterote, poetae conveniens, non item philosopho, condonetur Eunapio: simile quid, nisi fallor, alibi legi.

P. 16. τοῦτο δ' εἶπον μετρίως, Αἰδεσίου φήσαντος.] Malim μετρίως cum εἶπον, ut antea, quam cum Αἰδεσίου φ. ut nunc editur, conjungi. Adverbium notat *satis*, *modice*, *bene:* habet fere laudem mediocritatis; ut sensus sit, *haec autem satis recte narravi: in his narrandis rationi satisfeci; quod Aedesius dixisset, neminem haec conscripsisse.* Est autem vocabulum Platoni frequens: sed et aliis, v. c. Plutarcho Sympos. V, 8, p. 683, D: ταῦτα μὲν οὖν ἔφαμεν ἡμεῖς μετρίως λέγεσθαι. VI, 3, p. 689, A: ταῦτα ἔφη μετρίως λέγεσθαι. —8, p. 695, B: ταῦτα μετρίως ἐδόκει λέ-

γε-

γεσθαι. Origenes Adv. Celſum, I, p. 354, E: *Δοκεῖ μοι οὖν μετρίως κατεσκευάσθαι.* *Satis mihi demonſtratum videtur.* Julianus Ep. XLVIII. Marinus in Vita Procli p. 17.

P. 16. *'Αλύπιος· ὃς ἔτυχε μὲν σώματος μικροτάτου* —] Multi ex illis temporibus memorantur cognomines: nemo, in quem ea, quae de hoc Alypio dicuntur, conveniant: judice Fabricio B. G. II, p. 263. Hanc autem ejus corporis notationem Spanhemius ad Juliani Caeſares p. 145, comparat cum ſimili imagine M. Aurelii Antonini Caeſaris p. 317, C: — *ὑπὸ τῆς ἐνδείας τῶν τροφῶν ἦν αὐτῷ τὸ σῶμα διαυγέστατον καὶ διαφανέστατον, ὥσπερ αὐτὸ, οἶμαι, τὸ καθαρώτατον καὶ εἰλικρινέστατον φῶς.*

P. 16. *οὕτω τὸ φθειρόμενον οὐκ ἐπέδωκεν εἰς μέγεθος* —] Lego *οὕτω τρεφόμενον οὐκ ἐπ. ε. μ.* *Adeo, quamvis nutritum non creſcebat in magnitudinem, ſed conſumebatur in diviniorem partem* —.

P. 17. *Ὥσπερ οὖν ὁ μέγας* Πλάτων *φησὶ*] Refertur ad illud Platonis placitum de Anima Mundi, eam non incluſam esſe Mundo, ſed per eum distentam, et extra eum quaquaverſum extenſam, ut Mundus potius illâ, quam illa Mundo contineatur: Timaeo p. 529; A: *ἡ δὲ (ψυχὴ) ἐκ μέσου πρὸς τὸν ἔσχατον οὐρανὸν πάντη διαπλακεῖσα, κύκλῳ τε αὐτὸν ἔξωθεν περικαλύψασα, αὐτή τε ἐν ἑαυτῇ στρεφομένη, θείαν ἀρχὴν ἤρξατο ἀπαύστου καὶ ἔμφρονος βίου πρὸς τὸν ξύμπαντα χρόνον·* quo ſpectat Sim-

Simplicius ad Aristot. De Coelo. I. p. 19 init. Iam Philolaus apud Stobaeum Eclog. Phyſ. p. 420, edit. Gotting. καὶ τὸ μὲν ἀμετάβολον ἀπὸ τᾶς τὸ ὅλον περιεχούσας ψυχᾶς μέχρι σελάνας περαιοῦται. Alcinous Doctrin. Platon. XIV, p. 360: τῆς δὲ ψυχῆς ταθείσης ἐκ τοῦ μέσου ἐπὶ τὰ πέρατα, συνέβη αὐτὴν τὸ σῶμα τοῦ κόσμου κύκλῳ διὰ παντὸς περιέχειν καὶ περικαλύψαι· ὥστε ὅλῳ τῷ κόσμῳ αὐτὴν παρεκτεῖναι, καὶ τοῦτον τὸν τρόπον αὐτὸν συνδεῖν τε καὶ συνέχειν· κρατεῖν μέν τοι τὰ ἐκτὸς αὐτῆς τῶν ἐντός. Eodem ſpectat Plutarchus De Animae Generat. in Timaeo p. 1023, A: αὐτός γε μὴν ὁ Πλάτων ὥσπερ ἀπωθούμενος τῆς ψυχῆς τὴν ἐκ σώματος γένεσιν, ἐντὸς αὐτῆς φησὶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ τεθῆναι τὸ σωματικὸν, εἶτα ἔξωθεν ὑπ' ἐκείνης περικαλυφθῆναι. Porphyrius De Abſtinent. II, 37, p. 170: ἡ τοῦ κόσμου ψυχὴ — δέδεκται δὲ τὸ σῶμα εἰς ἑαυτὴν καὶ περιείληφε, καίπερ ἀσώματος οὖσα καὶ παντὸς πάθους ἀμέτοχος. Hinc quaestio de duplici Anima Mundi, extra et intra eum: quacum quaeſtione comparari posſunt, quae habet Bruckerus Hist. Crit. Philoſ. T. I, p. 702.

P. 17. ἢ παρὰ τοῦ κρείττονος] Delendum ἢ ut ex proximo π ortum: qui ortus et permutationis lapſus ſaepe apparet, ob literarum H et Π ſimilitudinem. Videatur Biblioth. Crit. P. IX, p. 80.

P. 17. ἡ παίδευσις ἦν μέχρι συνουσίας μόνης· βιβλίον δὲ προύφερεν οὐδείς.] In hoc etiam, primum qui-

quidem, institutio Plotini laborabat: ut refert Porphyrius in Ejus Vita Cap. III, p. 98: Πλωτῖνος δὲ ἄχρι μὲν πολλοῦ γράφων οὐδὲν διετέλεσεν, ἐκ δὲ τῆς Ἀμμωνίου συνουσίας ποιούμενος τὰς διατριβάς· καὶ οὕτως ὅλων ἐτῶν δέκα διετέλεσε, συνὼν μέν τισι, γράφων δὲ οὐδέν· ἦν δὲ ἡ διατριβὴ, ὡς ἂν αὐτοῦ ζητεῖν προτρεπομένου τοὺς συνόντας, ἀταξίας πλήρης καὶ πολλῆς φλυαρίας. ὡς Ἀμέλιος ἡμῖν διηγεῖτο.

P. 17. — κλέος ἀμφοῖν αὐξόμενον ἄνω] Hoc ἄνω, nisi ex argutiarum studio profectum et ductum sit ex usu verbi ἀνατρέχειν, *crescere*, *sursum se erigere*, fortasse exstiterit ex vera lectione ἅμα, *simul*.

P. 17. τοῦ δὲ θεάτρου γενόμενος —] i. e. *studens frequenti auditorio*, *auditorii frequentia inflatus*. In Epistola Critica p. 52, comparavi cum Platonis dicto, Agathonem dicentem facientis, in Sympos. p. 324, B: οὐ δήπου με οὕτω θεάτρου μεστὸν ἡγῇ, ὥστε καὶ ἀγνοεῖν, ὅτι νοῦν ἔχοντι ὀλίγοι ἔμφρονες πολλῶν ἀφρόνων φοβερώτεροι. Quod assumsit Aristaenetus I, 19: θαρσαλέως ἐχρῆτο τῇ τέχνῃ, ἅτε λοιπὸν θεάτρου μεστὴ γεγονυῖα. Et secutus est Synesius De Providentia p. 105, B: ἡ γυνὴ — θεάτρου καὶ ἀγορᾶς ἄπληστος· i. e. *spectare et spectari*, *in frequentia versari*, *insatiabiliter cupiens:* est enim hic utraque potestas activa et passiva, quae diserte exprimitur in illo *spectatum veniunt*, *veniunt spectentur ut*

ipsae. Caeterum exquisitus est usus dictionis *εἰμὶ, γίνομαί τινος, do me alicui actioni, versor in eo, studeo alicui rei:* annotata Casaubono ad Diogenem Laertium I, 23: *μετὰ δὲ τὰ πολιτικὰ τῆς φυσικῆς ἐγένετο θεωρίας.* Sic et Isocrates De Pace p. 319: *τῆς πόλεως ὄντας; reip. administrationi deditos.* Plutarchus Timoleonte p. 237, A: *Τιμολέοντα — μήτ' ἐλπίδος τοιαύτης γενόμενον· Timoleontem hac ne sperantem quidem.* Mario p. 427, A: *αὖθις ἑτέρων γενόμενοι λογισμῶν· quum rursus aliud consilium cepissent.* Nicia p. 535, A: *ἦν δ' ἐλπίδος μεγάλης· magnam spem habebat.* Phocione p. 752, B: *Φασὶ τὴν πόλιν ἐλπίδος μεγάλης γενομένην ἑορτάζειν εὐαγγέλια συνεχῶς·* Dio Chrys. Or. XXXIV, p. 423, B: *οὐδεὶς, ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, τῶν πολιτευομένων τοῦτο ἔχει προκείμενον, οὐδέ ἐστιν τῶν κοινῶν·* ita enim legendum et reddendum: *nemo eorum, qui rem publicam tractant, hoc ipsum sibi propositum habet, neque deditus est negotiis civitatis.* Et Aristides saepe v. c. T. I. p. 376. 414. 478. 525. II. 42. 123. 233.

P. 17. *Οὐδὲ τὴν πληγὴν τοῦ λόγου μισήσας — τρέπουσαν·*] Si quid video, exciderunt nonnulla, quae nexus et sententia desiderat. Itaque lego: *Οὐδὲ τὴν πληγὴν τοῦ λόγου μισήσας „ Ἀλλ' οὐχ οὗτός γε" ἔφη „ θαυμασιώτατε πάντων ἀνδρῶν, ὁ τρόπος τῆς ἡμετέρας διαλέξεως· οὐδὲ πλούσιος παρ' ἡ-*

μῶν

μὲν, εἴ τῳ τι περιττόν ἐστι κατὰ τὰ ἐκτὸς, ἀλλ' εἴ τι πλεονάζει κατὰ τὴν οἰκείαν ἀρετὴν φιλοσόφῳ καὶ πρέπουσαν" · i. e. *Atqui, ó mirifice, non hic est noster disserendi modus: nec dives apud nos habetur, si cui quid supervacaneum in rebus externis adest, sed si aliqua re abundat in propria et philosopho consentanea virtute.* De πληγῇ λόγου, *ictu orationis*, seu, *argumenti*, diximus ad Plutarchum De Sera Num. Vind. p. 5.

P. 18. καὶ νέφος αὐτοῖς ἐπέτρεχε βαθὺ — ἐχουσῶν] Et hunc locum mutilum ac turbatum esse arguit perspicientia nexus, quae videtur talem quamdam scripturam requirere: καὶ νέφος αὐτοῖς ἐπέτρεχε βαθὺ, οὔτι δι' ἄγνοιαν τῶν γενομένων, διδάσκαλον γὰρ εἶχε τὸν Ἀλυπίου λόγον μακρόν τινα, ἀλλὰ δι' ἀσάφειαν τῶν λεγομένων, οἷς προσῆν διαλέξεων μνήμη λόγον οὐκ ἐχουσῶν· ἀποδημίας τε εἰς τὴν Ῥώμην ἔφραζε τὸ βιβλίον — i. e. *et dictis spissa caligo officiebat; non quod Jamblichus res gestas Alypii ignoraret, nam ejusdem habebat longum quemdam commentarium, unde illas disceret: sed propter obscuritatem orationis, quae etiam continebat mentionem dissertationum, quorum ratio nulla appareret: atque adeo Jamblichi iste libellus narrabat peregrinationes ab Alypio Romam factas, quarum neque caussam reddebat, nec Alypii magnum in iis servatum animum ostendebat.*

P. 19. τήν τε παρὰ τὰ δεινὰ καρτερίαν — τὴν τε ἐν τοῖς λόγοις ὀξύτητα καὶ τομὴν κατεσκευάζετο.] Exquifitum est παρὰ τὰ δεινὰ, *in periculis*, et a nobis illuftratum ad Plutarchi Apophthegm. Reg. p. 172, F. Poftremum in Ep. Crit. p. 42, fic emendare tentavi ὀξύτητα καὶ ῥώμην κατεσεβάζετο· mox vidi, quod Herelius V. Cl. me monuerat, ad loci fententiam et fcripturae veteris veftigia magis congruere τόλμαν, quam ῥώμην. Vocabula confundi reperimus etiam in Himerii Or. X. p. 564, ubi pro τομαῖς Reiskius recte monuit fcribendum esfe τόλμαις. Atque in hac nostra conjectura adhuc acquievi. Simplex σεβάζεσθαι hoc fenfu quater in Eunapio exftat: et hujus analogia compofitum καταστεβάζεσθαι, quamvis alibi non repertum, commendat. At in dicto audacter prolato faepe ufurpatur τόλμα· v. c. apud Plutarchum De Prof. Virt. p. 80, C: plane fimiliter: Ἀρίστιππος ἔν τινι λόγῳ κατασοφισθεὶς ὑπ' ἀνθρώπου τόλμαν ἔχοντος. Sulla ad magnificum Pompeji dictum, in hujus Vita p. 626, A: καταπλαγεὶς τοῦ Πομπηΐου τὴν τόλμαν· Machon apud Athen. XIII, p. 582, D: Euripidem Laidis dicto perculfum ait — καταπλαγεὶς δ' Εὐριπίδης τὴν τόλμαν αὐτῆς —.

P. 19. τῆς φορᾶς εὐτύχησεν] Pro vulgato ἐτύχησεν item dat Mediceus: et Dorvillius adfert ex Bar-

Barberiniano, ſimul hunc verbi uſum illuſtrans, ad Chariton. p. 558.

P. 19. τὸν Μύσιον Πέργαμον] Rectius Mediceus τὰ Μ. Π. ut ſolet et Eunapius.

ΑΙΔΕΣΙΟΣ.

P. 19. Αἰδέσιος —] Ejus mentionem reperimus apud Libanium Or. II. edit. Bongiovanni p. 17, 18: et apud Simplicium in Comment. ad Categorias p. 1.

P. 19. χρηματιστικὴν] Sic et Mediceus pro vetere χρηματικήν· quod est *pecuniarius*; illud *pecuniae quaerendae peritus*, *idoneus*. Plutarchus in Craſſo p. 553, E: τὰς ἐν Συρίᾳ διατριβὰς ᾐτιῶντο, χρηματιστικὰς μᾶλλον οὔσας ἢ στρατηγικάς· ibidem p. 544, A: τὴν γὰρ οἰκονομικὴν, ἐν ἀψύχοις χρηματιστικὴν οὖσαν, ἐν ἀνθρώποις πολιτικὴν γιγνομένην ὁρῶμεν· Reſtituendum videtur Adverſ. Stoic. p. 1069, A: χρηματιστικὸς ἀνὴρ, pro χρηματικὸς ἀνήρ. Ariſtoteles Polit. I, 8: ad quem locum videatur P. Victorius Commentar. p. 18. Stoicis est praeceptum ὁ σοφὸς χρηματιεῖται· unde in Zenonis Epitome apud Stobaeum Eclog. Ethic. p. 182, χρηματιστικὸν βίον ſapienti convenire, et χρηματιεῖσθαι ἀπὸ τῶν κατὰ τὴν παιδείαν, καὶ μισθοὺς ποτὲ λήψεσθαι παρὰ τῶν φιλομαθούντων διομολογήσαντα. Itaque παιδείαν χρηματιστικὴν hoc

loco, vel passive *disciplinam*, vel active *doctrinam*, intelligere licet: id est, vel ut disceret quamdam artem conficiendae pecuniae, veluti mercaturam, aut similem: vel ut disceret artem, quam postea redux doceret. Et hoc quidem loco utrumque valere putem.

P. 19. τί γὰρ, ἔφη, φιλοσοφία ὠφελεῖ; — προσκυνῶν.] Mediceus pro φιλοσοφία dat σοφία· quod vulgato non praeferendum. At in fine sententia προσκυνεῖν flagitat. Caeterum similis est historia apud Aelianum in Fragm. p. 1038: Μειράκιον Ἐρετρικὸν προσεφοίτησε Ζήνωνι πλείονος χρόνου, ἔστ' ἂν καὶ εἰς ἄνδρας ἀφίκετο· ὕστερον οὖν εἰς τὴν Ἐρετρίαν ἐπανῆλθε, καὶ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἤρετο, ὅ, τι ἄρα μάθοι σοφὸν ἐν τῇ τοσαύτῃ διατριβῇ τοῦ χρόνου· ὁ δὲ δείξειν ἔφη· καὶ οὐκ εἰς μακρὰν ἔδρασε τοῦτο. Χαλεπήναντος γὰρ αὐτῷ τοῦ πατρὸς, καὶ τέλος πληγὰς ἐντείναντος, ὅδε τὴν ἡσυχίαν ἀγαγὼν καὶ ἐγκαρτερήσας, τοῦτο ἔφη μεμαθηκέναι, φέρειν ὀργὴν πατέρων καὶ μὴ ἀγανακτεῖν. Ad cujus exemplum nisi suam narratiunculam formavit Eunapius, certe dignae sunt, quae invicem conferantur.

P. 20. καὶ πείρᾳ τὴν σοφίαν συλλεξάμενος.] Sic pro vulgato πεῖραν bene ponitur πείρᾳ· quo et Medicei πειρατὴν ducit.

P. 20. Αἰδέσιός τε ἐγένετο] Gronovius haec adscripsit: „ Post hoc nomen spatium vacuum re-

relinquitur in codice Mediceo, supra lineam adscripto αὐτός."

P. 20. Ὁ γοῦν ταῦτα γράφων — τῶν ἀληθεστέρων.] Significat vigesimum aetatis annum, quo se verioris doctrinae theurgicae à Jamblicho profectae participem factum dicit. Nam Chrysanthium audiverat ἐκ παιδὸς in patria, Sardibus: sedecim annos natus Athenas in Proaeresii disciplinam venit: qua per quadriennium usus, in patriam Sardes et philosopham Chrysanthii disciplinam rediit. Haec diserte ex Vitis Proaeresii et Chrysanthii colliguntur. Sic recte hunc locum interpretatur Fabricius B. G. Vol. VI, p. 233. Caeterum similemne eum se facere voluisse dicamus Juliano? qui item veriorem doctrinae rationem se vigesimo aetatis anno ingressum scribit ad Alexandrinos Epist. 21, p. 434, D.

P. 20. Ἰαμβλίχου δὲ καταλιπόντος τὸ ἀνθρώπειον —] Haec sane refragantur nostrae opinioni supra p. 48 proditae, Jamblichum adhuc Juliani tempore vixisse. Sed Eunapii in temporum rationibus auctoritatem non adeo magni faciendam vidimus.

P. 21. Σώπατρος δὲ ὁ πάντων δεινότερος —] Hunc supra in Jamblicho p. 12. memoravit: ejusque fortunam et casum in Historia Romana prodidisse videtur; unde retulit Zosimus II, 40. Eodem pertinet locus Suidae in V. Σώπατρος

Ἀπαμεύς· Constantini familiarem tradit Sozomenus Hist. Eccles. I, 5, ad quem videatur H. Valesius: mentionem ejus apponens ex Johannis Lydi libello De Mensibus Graecorum; qui nuper (A. 1794) à Nic. Schowio V. D. editus, p. 57 haec habet: Πραιτεξτάτος ὁ ἱεροφάντης, ὁ Σωπάτρῳ τε τῷ τελετῇ, καὶ Κωνσταντίνῳ τῷ αὐτοκράτορι συλλαβὼν ἐπὶ τῷ πολισμῷ τῆς εὐδαίμονος ταύτης πόλεως· ubi *Praetextatus* nomen proprium intelligendum: et τελεστῇ, *initiatori*, scribendum, ut jam dedit Valesius. Eumdem Jamblichi discipulum laudat Julianus in Epist. XIX ad Libanium p. 410, B. Sopater, ad quem Libanius complures literas scripsit, fuit alius, sed tamen et ipse Apameensis, ut ex Ep. 1448 colligitur, et hujus senioris Sopatri fortasse cognatus. Nam ad hunc scribere non potuit, quippe natus A. C. 314 vel 315, ex probabili quidem supputatione Reiskii in Vita Libanii Num. 6.

P. 21. ὡς τὴν Κωνσταντίνου πρόφασίν τε καὶ φορὰν τυραννήσων καὶ μεταστήσων τῷ λόγῳ·] Arbitror Eunapium scripsisse, ὡς τὴν Κωνσταντίνου πρόσφατον φορὰν τυραννίδος μεταστήσων τῷ λόγῳ· *ut recentem tyrannidis Constantini impetum ratione et oratione cohibiturus et immutaturus.*

P. 21. εἰ μὴ μέθῃ — ἀνέπεισεν.] Meliuscule quidem huic loco factum est, restituendis Dativis, pro vulgatis Nominativis, μέθῃ — παραφροσύ-

σύνη — τὸ — ἀνειμένον: tum Genitivo ἐξευρημένων, pro Nominativo ἐξευρημένον· ſed quaedam reſtant, ac totum ſic ponendum videtur: εἰ μὴ μέθῃ καὶ παραφροσύνῃ καὶ τῷ τῶν Διονυσίων τῆς ἑορτῆς καὶ παννυχίδος ἀνειμένῳ, ὑπὸ γέλωτος καὶ ὀλιγωρίας τῶν εὐκόλων καὶ σφαλερῶν παθῶν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐξηρμένων, πρῶτος Ἀριστοφάνης ἐπὶ διεφθαρμέναις ψυχαῖς τὸν γέλωτα ἐπεισαγαγὼν, καὶ τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς κινήσας ὑπορχήματα, τὸ θέατρον ἀνέπεισεν —· i. e. *niſi ebrietati et amentiae, ac Bacchanalium festi ac pervigilii disſolutioni: quum per riſum et contemtum proclives ac lubricae animi perturbationes in hominibus jam excitatae esſent; corruptis animabus Ariſtophanes ſuperinvehens riſum, et ſcenicas ſaltationes admovens, theatro perſuaſisſet.* Est periodus ex illo circumducto et conſtipato genere, quod Photius in Eunapio notavit. Res ex Hiſtoriis cognita, non requirit teſtimoniorum auctoritates. Illud κινήσας ὑπορχήματα comparat cum κινεῖν τὸν κόρδακα Jos. Scaliger ad Euſebii Chron. p. 169.

P. 22. Σωκράτους ἀπελθόντος βιαίως, οὐδὲν ἔτι λαμπρὸν Ἀθηναίοις ἐπράχθη.] Hoc magis oratorie quam vere dictum: ut et ex Hiſtoria conſtat, et notavit Wesſelingius ad Diodorum Siculum XIV, 37. T. II, p. 693.

P. 22. τὸ ἀρχαῖον Βυζάντιον — Ἀθηναίοις πα-

μείζω τὴν σιτοπομπείαν.] Res in historiis prodita; nomen de hac re frequentatum à Demosthene in Oratione Pro Corona p. 325, A. ubi de Philippo Macedoniae rege: *ὁρῶν δὲ ὅτι σίτῳ πάντων ἀνθρώπων πλείστῳ χρώμεθα ἐπεισάκτῳ, βουλόμενος τῆς σιτοπομπείας κύριος γενέσθαι, παρελθὼν ἐπὶ Θρᾴκης, Βυζαντίους συμμάχους ὄντας αὐτῷ, τὸ μὲν πρῶτον ἠξίου συμπολεμεῖν αὐτῷ τὸν πρὸς ὑμᾶς πόλεμον· ὡς δ' οὐκ ἤθελον, οὐδ' ἐπὶ τούτοις ἔφασαν τὴν συμμαχίαν πεποιῆσθαι, λέγοντας ἀληθῆ, χαρακώματα βαλλόμενος πρὸς τῇ πόλει, καὶ μηχανήματ' ἐπιστήσας, ἐπολιόρκει.* — quam Byzantii urbis obsidionem Philippum solvere coegerunt Athenienses. Idem Orator ibidem p. 347 B: *τί ἂν οἴεσθε εἰ τότ' — ἅμα Εὐβοίας, καὶ Θηβῶν, καὶ Βυζαντίου κύριος κατέστη, τί ποιεῖν ἄν; — τοῦ μὲν Ἑλλησπόντου διὰ Βυζαντίων ἐγκρατὴς καθέστηκε* (leg. *κατέστη*), *καὶ τῆς σιτοπομπείας τῆς τῶν Ἑλλήνων κύριος γέγονε.* Et in eadem oratione p. 355, C: *τὴν σιτοπομπείαν, ὅπως παρὰ πᾶσαν φιλίαν ἄχρι τοῦ Πειραιῶς κομισθήσεται προϊδέσθαι.* Pars hujus negotii, quae constabat comitatu navium bellicarum ad tuendas onerarias frumentum vehentes, dicebatur *ἡ παραπομπὴ τοῦ σίτου*: v. c. in Psephismate, eadem oratione prodito p. 323, A, et Adverf. Polyclem. p. 708, C. Illa imitatus est Aristides Or. XXVII, T. I, p. 369: *καὶ μὴν εἰ τὸν Ἑλλήσποντον περὶ πλείονος τῆς Ἀττικῆς ποιού-μεθα*

σθαι, τῆς σιτοπομπείας ἕνεκα, πόσῳ τοῦ γε Ἑλλησπόντου τὴν Σικελίαν εἰκός; ὁ μέν γε τῶν ἐκ τοῦ Πόντου πλοίων τὴν παραπομπὴν ἡμῖν ἔχει, ἡ δ' ἀντ' ἀμφοῖν τῶν χωρίων τούτων γίγνεται. Orat. Pro IV viris T. II, p. 205: καὶ μὴν οὐδὲ ἐκεῖνό γε ἔστιν εἰπεῖν ὡς τὸν μὲν σῖτον ἔδει κατὰ θάλατταν αὐτοῖς φοιτᾶν, τῆς δὲ σιτοπομπείας οὐ χρὴ προϊδεῖν ὅπως ἔσονται κύριοι· οὐκοῦν ἔδει τριήρων καὶ τοῦ ναυμαχεῖν ἐπίστασθαι. Caeterum de rebus Byzantii ante Conftantinum cum caeteri veteres fcriptores fparfim prodiderunt, tum duo juniores de propofito, fed breviter, nec fatis diligenter, addita tamen inftauratione Conftantini; alter *Hefychius Milefius*, cujus parvulum libellum, infcriptum Πάτρια Κωνσταντινουπόλεως, J. Meurfius cum altero ejusdem libro περὶ σοφῶν edidit Lugduni Batavorum a. MDCXIII, forma octava: alter *Codinus*, de Originibus Cpolitanis, repetitus in Corpore Scriptorum Hiftoriae Byzantinae, Tomo XVII.

P. 22. ἐν δὲ τοῖς καθ' ἡμᾶς καιροῖς —] De eximio frumenti numero, publica largitione, a Conftantino alendae novae Urbis plebi decreto, et quotannis cum fub ipfo tum fub ejus fucceſſoribus advecto, breviter Zofimus II, 32, 1, pluribus H. Valefius ad Socratis Hist. Ecclef. II, 13, p. 16, A. Spanhemius ad Juliani Imp. Or,

Or. I, p. 78. D. Ritterus ad Cod. Theodoſ. Tom. V, p. 71 et 73.

P. 22. Κωνσταντῖνος τὰς ἄλλας χηρώσας πόλεις — φθεγγομένων τοὔνομα.] χηρώσας exquiſitius pro κενώσας, ut Latinis *viduans* pro *vacuefaciens*, recte ex codice Vaticano receptum pro vulgato χειρώσας, *ſubigens*, *expugnans*. Olim a me in Ep. Crit. ſic emendatum occupaverat Weſſelingius in Disſertatione Herodotea p. 86. Ex eodem codice postea confirmavit eruditisſimus Baſtius in Ep. Crit. ad Boisſonadium; p. 47, laudans et Toupium in Emendationibus Heſychianis item corrigentem. Reliqua hujus loci pars, et prava compoſitione, et librariorum cum interpolatione tum omisſione, laborat; ut auctor quid cogitaverit, univerſe appareat: quid ſcripſerit, ſingillatim non appareat: in his postrema pertinent ad novum nomen urbis *Conſtantinopolim*, quod Conſtantinus memorari et nominari cupiebat ab incolis, vix illud nominantibus; quippe adhuc veteri nomini *Byzantio* adſuetis. Byzantii autem antiquitus male audiebant ut temulentiae dediti: et iſtam veterem infamiam ab Eunapio ſignificari opinatur J. Meurſius ad Heſychium Mileſium p. 247.

P. 23. Συμβέβηκε δὲ τῇ θέσει τοῦ Βυζαντίου, μηδ' εἰς πλοῦν ἁρμόζειν τῶν καταφερομένων πλοίων ἂν μὴ καταπνεύσῃ νότος ἀκραὴς καὶ ἄμικτος.] i. e.

Ac-

Accidit autem situi urbis Byzantii, ut non conveniat navigationi advenientium navium, nisi validus et purus auster adflaverit. Hoc accipiendum de navibus, quae ex mari Aegaeo veniunt, ex Aegypto, tota Asia, Syria, Phoenicia, de quibus modo dixerat; nam ex Ponto Euxino venientibus, et Bosporum intrantibus, facilis erat, propter impetum maris in Propontidem influentis, in portum Byzantii appulsus. Luculente rem exposuit Polybius IV, 43, 44.

P. 23. τοῦ πολλάκις συμβαίνοντος κατὰ τὴν ὡρῶν φύσιν συμβάντος.] i. e. *quum id accidisset, quod secundum anni tempora saepe accidere soleret.* Et Gronovius ex Mediceo codice annotavit ὡρῶν atque ὅ, τε: et a me quondam correctum συμβαίνοντος, pro vulgato ἐμβαίνοντος, confirmavit codex Vaticanus.

P. 23. παρεθέντες] Recte repositum e codice Vaticano, monente Bastio in Ep. Crit. p. 100, i. e. *defatigati, dissoluti viribus, fatiscentes*, pro vetere παραθέντες, quod hic nihili est. Unde Ruhnkenius ad Timaei Lex. Plat. p. 206, conjecit παρατωθέντες, *distenti, dilati:* quod praeferrem, si scriptus liber addiceret.

P. 23. κατέδησε τοὺς ἀνέμους δι' ὑπερβολὴν σοφίας] Ut Aeolus in Odyss. K, 20, βυκτάων ἀνέμων κατέδησε κέλευθα. Verbum frequens in hac re, ibidem vers. 23 et H, 272: et ab aliis scripto-

toribus usurpatur de arte magica, ut ostendimus ad Plutarchi Moralia p. 138, B.

P. 23. ἀπήγχετο] i. e. *invidia rumpebatur*, ut olim, verto. Simplex ἄγχω, unde Latinum *ango*, est *fauces comprimo*: hinc ἀπάγχω *suffoco*, et ἀπάγχομαι in verbo Medio, *me ipse suffoco*, *suspendo*, *laqueo fauces frango*: dicitur item de animi dolore, ex invidia, pudore, ira, aliaque perturbatione orto, ita habentem urgente, ut eum propemodum ad voluntariam suspendii necem adigat: convenitque cum Latino *strangulare*, apud Ovidium Trist. V, 1, 63: *strangulat inclusus dolor, atque exaestuat intus*, et alios, apud Forcellinum in Lexico notatos. Dicitur etiam ῥήγνυσθαι, *rumpi*: quocum jungit Epictetus Diss. II, 20. p. 301: ἀπάγξασθαι ἂν αὐτὸν ἐποίησα ῥηγνύμενον· i. e. *fecissem, ut iracundia ruptus se ipse suspendisset.* Verbum ineunte superiore saeculo valde tractatum, contrariis *de morte Judae* disputationibus Jac. Gronovii et Jac. Perizonii, quorum hic recte, praeter propriam, etiam metaphoricam significationem *doloris animi* tuetur: videatur ipse ad Aelianum Var. Hist. V, 9: et in *Dissertatione de morte Judae, et verbo* ἀπάγχεσθαι p. 106, et 136: et Raphelius ad Euang. Matthaei XXVII, 5.

P. 23. διάφορον οὐδὲν] Veteri lectioni δύσφορον, i. e. *non molestum, non recusandum, est*, hanc

hanc non praeferam: quippe quae, si forte secundum analogiam possit accipi pro *non a me ex proposito meo alienum est*, tamen usu hujus significationis caret.

P. 24. Τῶν ἐξ Αἰγύπτου τις περὶ τὸ καλούμενον ΜΕΘ' ἩΜΑ͂Σ συντεταμένων] Lego ΜΑΘΗΜΑ: ultima litera Σ ex proxime sequente orta: i. e. *Aegyptius aliquis deditus studio scientiae vulgo dictae mathema:* i. e. genethliacae, horoscopicae; Sic enim nomen μαθηματικὸς à Graecis et Latinis frequentatur, ut vel Lexica docent. Συντετάσθαι est *intentum esse alicui rei, studere rei.* Plutarchus Animi Tranquill. p. 473, C: συντετάσθαι πρὸς τὸ μέλλον ἀεὶ ταῖς φροντίσιν. Curiosit. p. 524: ἐπ' ἄλλα συντέταται ἀεὶ καὶ ἀγρυπνεῖ. Dio Chrys. Or. IV, p. 74, C: περὶ τὴν τοῦ ἀργυρίου κτῆσιν ἔμφρων καὶ συντεταμένος. Amphis apud Athenaeum, X, p. 448, A: Ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ συντετάχθαι διὰ τέλους Φρόνησις οὖσα διὰ τὸ λεπτῶς καὶ πυκνῶς Πάντ' ἐξετάζειν δίδωσιν ἐπὶ τὰ πράγματα Ὁρμὴν προχείρως· — ubi legendum συντετάσθαι. Sic et Participia συντεταμένος et συντεταγμένος confundi solent. Epictetus Diss. I, 10, init. Εἰ οὕτω σφοδρῶς συντετάμεθα περὶ τὸ ἔργον τὸ ἑαυτῶν, ὡς οἱ ἐν Ῥώμῃ γέροντες, περὶ ἃ ἐσπουδάκασι, τάχ' ἄν τι ἠνύομεν καὶ αὐτοί. III, 3, p. 367: περὶ τοῦτο συντετάσθαι. Hierocles Aur. Carm. p. 10: ἀεὶ πρὸς τὰ ἐκείνου ἀγαθὰ συν-

συντεταμένους· p. 714: ἵνα οὖν πάσας τὰς δυνάμεις τῆς λογικῆς ψυχῆς συντεταμένας ἔχωμεν πρὸς τὰ τῶν ἀρετῶν παραγγέλματα.

P. 24. παρελθὼν εἰς τὴν πόλιν — ὠθεῖται εἰς τὸ πολυτελέστερον τῶν καπηλείων, καὶ ξηρός τε εἶναι — ἔφασκεν, καὶ ὑπὸ δίψους αὐτίκα μάλα ἀποπεπνίξεσθαι —] Junius πόλιν vertit *Conſtantinopolim:* perperam, puto; quippe quae nascente Ablabio adhuc Byzantium erat, et anno demum noſtrae Aerae 330 novo *Conſtantinopolis* nomine inaugurata est; quam ille, mortuo Conſtantino a. 337, Praefectura Praetorii dejectus et interfectus tradatur. Conferatur Tillemontius Hiſtoriae Imperatorum Tom. IV, p. 95, 112, 127, cum Jac. Gothofredo, Proſopographiae Codicis Theodoſ. Tom. VI, Part. I, p. 35. Ergo *Roma* intelligenda, per excellentiam *Urbs*, πόλις, dici ſolita. Italicorum cauponum ſolertiam attingit Plutarchus Sympoſ. II, 10, p. 633, D: quod frustra, ut ignominioſe dictum accipiens, Hier. Mercurialis Var. Lect. III, 8, refellere ſtudet. De *ſiti* ξηρὸς et ξηρότης non infrequens est: ſic Plutarchus Sympoſ. VI, 2, p. 688, D: διψῆν δι' ἔνδειαν καὶ ξηρότητα τοῦ λοιποῦ σώματος. VII, 1, p. 699, E: δίψος ἕπεται περιφλεγέστατον ὑπὸ ξηρότητος ἢ θερμότητος. Lucianus Timone T. I, p. 128: ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἄποτοι καὶ ἄγευστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα —.

P.

P. 24: *μαιώσασθαι γυναῖκας ἐπὶ τῷ λοχεύεσθαι*] Redundanter dictum, *obstetriciam operam adhibere mulieribus ad pariendum:* nisi forte postrema *ἐπὶ τῷ λοχεύεσθαι* per errorem suscepit ex sequente *ἐπὶ ταῖς λοχείαις*. De usu horum verborum videatur Pollux, IV, 208.

P. 24: *καὶ γὰρ οὕτως εἶχεν*] Parenthesi inclusum difficultatem loci minuit quidem, nec tamen tollit. Nexus cogitationis est: *mulier vicina periclitatur puerperio, nisi statim veneris.* Atqui illa jam periclitabatur, antea quam obstetrix veniret. Igitur illud *nisi statim veneris* graviorem quamdam caussam requirit; quae apparebit, si verba apposita sic refingamus, *καὶ γ' ἀνιάτως ἔχει κ. τ. λ*: i. e. — *nec servari potest, nisi cito veneris.* Verisimilem hanc mutationem esse, affirmare audeo: veram, non dum audeo. Forma loquendi usu cognita: v. c. apud Platonem Leg. IX, p. 655, G: *ἂν ἀνιάτως εἰς ταῦτα ἔχοντα αἴσθηται νομοθέτης*: et alibi. Demosthenes Or. de Corona in fine: *εἰ δ' ἄρ' ἔχουσιν οὕτως ἀνιάτως.* Himerius Orat. XIV, 19, p. 642: *ἀνιάτως δὲ πρὸς τὴν μεταβολὴν τοῦ τρόπου τοῦ Φαλάριδος ἔχοντος.*

P. 24. *θερμὸν ὕδωρ ἐπιβαλεῖν.*] De more aquam calidam vino affundendi, Schottus Observ. Human. V, 28, allato hoc Eunapii loco. *Οἶνος ἠρτυμένος*, *vinum conditum*, ab aliis dicitur

ἀνδοσμίας, *εὐώδης*, et aliis nominibus passim, apud Pollucem et Athenaeum.

P. 25: *παίγνιον τῆς εἰς ἅπαντα νεωτεριζούσης Τύχης.*] Et dea est *Τύχη*, et *homo* in proverbio dicitur *θεῶν παίγνιον*, quod a Platone, ut videtur, ortum latius manavit. Sic apud eum Leg. I, p. 573, C: *θαῦμα μὲν ἕκαστον ἡμῶν ἡγησώμεθα τῶν ζώων θεῖον, εἴτε ὡς παίγνιον ἐκείνων, εἴτε ὡς σπουδῇ τινι καθεστηκός.* et VII, p. 633, G: *ἄνθρωπον δὲ, ὅπερ εἴπομεν ἔμπροσθεν, θεοῦ τι παίγνιον εἶναι.* Aristides Or. Pro IV viris T. II, p. 259: *οὕτω καὶ τὸ σὸν, ὦ Πλάτων, σώζεται τὸ, ἄνθρωπον θεοῦ εἶναι παίγνιον.* Synesius De Providentia, p. 120, D: *καί μοι δοκεῖ παγκάλως εἰρῆσθαι, θεοῦ παίγνιον ἄνθρωπον εἶναι.* Scriptor non nominatus apud Suidam in Voce *Ζήνων ὁ βασιλεύς*· — *θεοῦ παίγνιον ἄρα, εἶπεν, ὁ ἄνθρωπος.* Plautus Captiv. Prolog. 22: hinc duxit *Enimvero Dî nos quasi pilas homines habent.* Videatur et Junius ad Erasmi Adagia p. 652. Ad sententiam hujus loci Eunapiani facit alius scriptoris non nominati, qui fortasse est ipse Eunapius, in opere historico, apud Suidam in Voce *Νεωτερίζειν*· *Ὁ δὲ βάρβαρος οὐδὲ ἐπὶ τὴν νεωτερίζουσαν τὰ πράγματα τύχην ἔσχεν ἀνενεγκεῖν τὴν αἰτίαν* —·

P. 25: *Σώπατρον ἀπέκτεινεν αἰτίαν ἐπενεγκὼν τῆς Σωκρατικῆς εὐηθεστέραν, ὥσπερ ἀτάκτῳ δήμῳ τῷ τό-*

τότε βασιλεύοντι.] In Ep. Crit. olim interpretatus sum quasi ex elliptica comparatione, in hanc sententiam: *Sopatrum interfecit, crimen ei inferens ineptius eo, quod Athenienses Socrati intulerant; et tanto quidem ineptius, quanto prudentiorem esse oportet regem, quam levem populum.* Eamdem rationem retinui in Annotatione ad Selecta Hist. Gr. p. 400, hunc locum comparans cum Xenophonteo et Herodoteo, et verbo memorans animadversionem meam de elliptica comparativarum constructionum ratione, proditam Biblioth. Crit. Part. X, p. 64: cui alia nostra de eodem genere animadversio potest addi Part. I, p. 19: V, Praefat. p. VIII, et XII, Cur. Postet. p. 4: item locus Platonis huic Eunapiano et forma et argumento similis, ubi Socrates de sua ipse caussa dicit in Apologia p. 368, D: Φημὶ γὰρ, ὦ ἄνδρες, εἴ με ἀποκτενεῖτε, τιμωρίαν ὑμῖν ἥξειν εὐθὺς μετὰ τὸν ἐμὸν θάνατον πολὺ χαλεπωτέραν νὴ Δία ἢ οἵαν ἐμὲ ἀπεκτείνατε· i. e. *dico enim, o Athenienses, si me interfeceritis, statim post meum obitum vobis poenam venturam multo graviorem, quam ea est qua me interfecistis:* quasi dicat, *mortem mihi inferentes, non solum vos ipsi privabitis bono cive, praeceptore et admonitore, sed, quod gravius etiam est, in vos excitabitis juniores meos discipulos, qui vos vituperent et exagitent.* Sed

eruditissimus Boissonadius nostram rationem improbans, δήμῳ et βασιλεύοντι pro Dativis Consequentiae accipit. Qui quidem Dativi Consequentiae hic nobis non probantur. Est sane impedita haec Eunapii dictio: et nisi illo, quo diximus, modo, forte alio, qui postea nobis in mentem venit, expedienda. Nam Dativi illi referuntur vel ad εὐηθεςέραν, ut adhuc accepimus, *stultiorem regi quam populo*, i. e: *graviorem imprudentiae notam regi quam populo inferunt:* vel ad ἐπενεγκὼν, i. e: *Ablabius interfecit Sopatrum, inducens regem in culpam ineptiorem, quam illa fuerat, in quam Athenienses interficiendo Socrate inciderant.* At huic rationi obstat, quod sic Eunapius loquendi usum migrasset, quo accusator accusato dicitur ἐπιφέρειν αἰτίαν, non autem suasor sceleris ei, cui suadet ac persuadet: v. c. Plato leg. IX, p. 653, C: οἷς ἂν προδόσεως αἰτίαν ἐπιφέρων τις εἰς δικαστήριον ἄγῃ. Demosthenes Adv. Aristocratem p. 459, B: αὐτῷ τῷ τὴν αἰτίαν ἐπενεγκόντι δίδωσι. Adv. Eubulidem p. 540, A: σημεῖον τοῦ ψευδεῖς ἡμῖν αἰτίας τοῦτον ἐπιφέρειν. Adv. Olympiodorum p. 695, A: αἰτίας ψευδεῖς ἐπιφέρει. Plutarchus in Pericle p. 169, A: τοῦ δὲ μὴ λυθῆναι τὸ ψήφισμα, πάντες ὡσαύτως τὴν αἰτίαν ἐπιφέρουσι τῷ Περικλεῖ· i. e: *culpam autem non abrogati decreti omnes in Periclem conferunt.* Arato p.

p. 1048, B: καὶ τῶν ἄλλων ἐκείνῳ τὰς αἰτίας ἐπιφέρουσι. Itaque, quod dixi, alia nobis in mentem venit ratio, quae hujusmodi est, ut postrema addito participio ſic expleantur, ὥσπερ ἀτάκτῳ δήμῳ τῷ τότε βασιλεύοντι χρώμενος: quod facile excidere potuit propter ſimilitudinem proxime ſequentis nominis Κωνσταντῖνος: hac ſententia, *Sopatrum interfecit, crimen ei inferens, eum ventos cohibuisſe; quod abſurdius ſane erat crimine, quo Athenienſes Socratem condemnaverant, quod ſcilicet novos deos induceret, et juventutem corrumperet: itaque hoc perſuadens regi, qui tunc erat, eum tractabat ut levem populum.* Hoc ſenſu non infrequens est χρῆσθαι, ſed fere ſine particula comparativa: v. c. ſic Plutarchus in Romulo p. 24, D: τοῖς μὲν ἄλλοις ἐχρῆτο δήμῳ· i. e. *caeteris tamquam populo uſus est.* Fabio Max. p. 181, D: χρήσασθαι τοῖς πταίσμασι διδάγμασι πρὸς τὸ λοιπόν. *Uti erroribus ſuis pro admonitionibus in poſterum.* Subinde etiam ὡς additur v. c. in Pericle p. 173, C: μηδὲ χρήσασθαί τινι τῶν ἐχθρῶν ὡς ἀνηκέστῳ· i. e. *neque eum tractasſe quemquam inimicum ut inſanabilem.* De Pythiae Oraculis p. 396, D: χρησόμεθα τούτοις ὡς ἄριστα καὶ κάλλιστα πεποιημένοις. Xenophontis illud M. S. III, 14, 4: ὁπότερα τῷ σίτῳ ὄψῳ, ἢ τῷ ὄψῳ σίτῳ χρήσεται, Athenaeus V, p. 186, D: addito ὡς re-

reposuit, τίς ὑμῶν τῷ μὲν ἄρτῳ ὡς ὄψῳ χρῆται, τῷ δ' ὄψῳ ὡς ἄρτῳ. Idem XV, p. 700, E: τούτῳ δ' ἐχρῶντο λαμπάδι· quod mox plenius ponit, ἐχρῶντο δ' αὐτῷ ὡς λαμπάδι.

P. 25: Ἀβλαβίῳ δὲ τὸν παῖδα κατέλιπε κ. τ. λ.] Jos. Scaliger ad Eusebii Chronicon p. 251, haec annotavit: „Ablabius septennio ante cum „Basso consulatum gesserat: quem Eunapius, in „Aedesio, quod satis mirari non possum, relic„tum a Constantino consortem imperii filiis suis, „et jussu Constantii κρεουργηδὸν κατακοπῆναι, „*frustillatim* concisum, eodem scilicet mortis „genere, quo ipse procuraverat Sopatrum de„medio tollendum sub Constantino. Constantinus „vero, συμπεισθεὶς τῇ συκοφαντίᾳ Ἀβλαβίου, κα„τακοπῆναι κελεύει τὸν Σώπατρον. Quare κατα„κοπῆναι *securi percuti* verteret eruditus interpres „caussam non capio; caet." Et ego haec a magno viro scripta mirarer; nisi appareret eum in his scribendis memoriam potius suam et adversaria secutum esse, quam Eunapii librum inspexisse. *Reliquit Constantinus Constantium Ablabio*, quod Constantini portio esset *Oriens* cum Thracia et Constantinopoli; qua in urbe pater Constantinus habitaverat, et item Ablabius adhuc habitabat, ut Praefectus Praetorio Orientis: συμβασιλεύσαντα μὲν αὐτῷ, i. e. Constantium, qui cum patre Constantino regnaverat; quippe pater tres deinceps suos

fi-

filios, Constantinum, Constantium et Constantem, Caesares creaverat collegasque assumserat. Errores autem Hadriani Junii, viri caeterum egregii, in Eunapio Latine vertendo, non nisi graviores obiter notamus: leviores lectoribus advertendos relinquimus.

P. 25: διαδεξάμενον δὲ τὴν ἀρχὴν] δὲ, quod Boissonadius ex conjectura addidit, ex Mediceo codice etiam annotavit Gronovius; ad hunc enim locum, non ad sequens διαδεξάμενος δὲ, referenda est Editoris notula; quippe in quo omnes editiones δὲ jam habuerunt.

P. 25: τὰ ἐξ Ἰλλυρίων εἰς τὴν ἑώαν καθήκοντα.] Haec portio fuit Constantii: *inde ab Illyrico* Thraciae pars, Constantinopolis, Asia, Syria, Aegyptus. Ergo Illyricum non item hac portione continebatur. Videatur Jac. Gothofredus in Chronologia Codicis Theodos. T. I, p. XXXXVIII, et doctissimus Zosimi editor, Jo. Frid. Reitemeierus II, 39, p. 560 et 561. Ἑώαν recte et vere ex codicibus restituit Boissonadius. Antea legebatur νέβιαν; unde Junius corrigebat Νέσιβιν; quod viri docti passim probarunt. Gronovius haec notavit: „*Mediceus* Εὐΐαν, *su*„*pra* τὸ υ *adscripto* β." Hoc sane prope ad ἑώαν accedit.

P. 26: ἑταιρικὸν] Est quae *cohors amicorum* dicitur apud Suetonium Calig. 19: Curtium VI,

2, 11: 7, 17: et *sodales* X, 4, 18: et sodalitium factionis apud Plutarchum in Lysandro p. 435, E: προτρέπων καὶ παροξύνων ἑταιρικὰ συνίστασθαι. Dio Cassius XXXV, 57, de Triumviris: συμφρονησάντων δὲ ἐκείνων, καὶ τὰ ἑταιρικὰ σφῶν ὡμολόγησαν. XLVII, 5: τὴν τοῦ ἑταιρικοῦ σωτηρίαν, *salutem sodalium*: et *collegia*, sic apud eumdem dicuntur. Josephus Ant. Jud. XIV, 5, 2: τὸ Ἀντιπάτρου ἑταιρικὸν, sunt *cohortes auxiliares Antipatri*.

P. 26: χωρία πάλαι παρεσκευασμένα, βασιλικάς τε καταφυγὰς καὶ ῥαθυμίας ἔχοντα·] Latinis καταφυγαὶ sunt *secessus*, villae, praedia, otiando accommodata. Plutarchus in Alcibiade p. 204, C: Τισσαφέρνης — παραδείσων τὸν κάλλιστον, καὶ ὑδάτων καὶ λειμώνων ὑγιεινῶν ἕνεκεν, καὶ διατριβὰς ἔχοντα καὶ καταφυγὰς ἠσκημένας βασιλικῶς καὶ περιττῶς, Ἀλκιβιάδην καλεῖν ἔθετο. Idem in Cicerone, de hujus ad Cajetam villa, p. 885, B: ἔχων ἐκεῖ χωρία καὶ καταφυγὴν ὥρᾳ θέρους φιλάνθρωπον, ὅταν ἥδιστον οἱ ἐτησίαι καταπνέωσιν.

P. 26: τινὰς — οὐκ ὀλίγους] *quosdam non paucos*, i. e. *multos quosdam*, *quosdam nec paucos*, πολλούς τινας. Diximus de hac forma ad Plutarchum de Sera Num. Vind. p. 125: et ad Platonis Phaedonem p. 116.

P. 26: τῇ γνώμῃ διῃρμένος] *animo elatus*. Dictionis modum attigimus ad Plutarchum de Super-

perstitione p. 165, C. et in hac Annotatione Eunapiana p. 18.

P. 26: *συγχωρηθέντες εἰσελθεῖν*] ad verbum *permisſi intrare*, i. e. *intromisſi*, dat quoque Mediceus.

P. 26. *τῆς Προνοίας*] Pricaeus ad Appulejum laudatus etiam a Gronovio ad h. l. Plura talia dicta pasſim occurrunt apud Veteres, in primis Plutarchum de Sera Num. Vindicta, Aelianum in Fragmentis librorum de Providentia, Ciceronem de Divinatione I, Senecam, caet.

P. 27: *ἀνακαλύψας ἔτι τὰ βλέφαρα, καὶ περίφοβος ὢν ἔτι*] Prius *ἔτι* in *ἄρτι* mutandum cenſebam, non tantum quod inepta esſet haec repetitio, ſed etiam quod ſententiae repugnaret, quae priore loco notionem *τοῦ modo* poſtularet, quod est *ἄρτι*; nam *ἔτι* valet *adhuc*, et hoc loco bis poſitum ſenſui officit, *diductis adhuc palpebris, metu adhuc conterritus;* at recte procedit, *diductis modo palpebris, metu adhuc conterritus.* Sic opponuntur apud Xenophontem Hellenic. V, 1, 9: — *ἐξ ἐνίων μὲν τῶν νεῶν ἄρτι ἐξέβαινον, οἱ δὲ καὶ ἔτι ὡρμίζοντο, οἱ δὲ καὶ ἔτι κατέπλεον.* Himerius Eclog. X, 12: *ψυχὴ πᾶσα ἄρτι σχισθεῖσα τῆς ἄνω λήξεως ἔναυλον ἔτι φέρει τὴν θέαν τῶν ἀγαλμάτων ἐκείνων ἃ τότε εἶδεν.* Ergo hoc loco prius *ἔτι* aut ſic mutandum; aut adeo omittendum, ut Junius fecit.

P. 27. *τὸν μὲν νοῦν ἐμέμνητο τῶν εἰρημένων* —]

Sic olim νοῦν correxi pro vulgata librorum lectione οὖν. Est enim νοῦς, *ſenſus et ſententia dicti*, vulgo διάνοια, σημαινόμενον, et ſaepe distinguitur à verbis. Sic τὴν λέξιν εἰς νοῦν βάπτειν, *dictionem ſententiâ tinguere:* de quo ſupra ad p. 12, diximus. Eadem ſignificatione uſus est in hoc vocabulo Plutarchus Moral. p. 42, A. 44, D. 408, E. 740, B. 803, E; de Phocione, πλεῖστον αὐτοῦ τὸν λόγον λέξει βραχυτάτῃ νοῦν περιέχειν· quod repetitur in Phocione p. 850, D. 1146, E, βαθύτερός ἐστι νοῦς ἐγκεκρυμμένος τοῖς ἔπεσι. Ariſtides T. I, p. 41, 386. Diphilus apud Athenaeum VI, 247, C, festive: quum alter ſententiam quamdam, quaſi Euripidis, citat, alter quaerit: *ubi hoc dixit Euripides?* ille reſpondet: *nil ad rem; ſenſus, non liber ſpectandus est:*

A. Πόθεν ἐστὶ ταῦτα πρὸς θεῶν; B. Τί δέ σοι μέλει;
Οὐ γὰρ τὸ δρᾶμα, τὸν δὲ νοῦν σκοπούμεθα.

In ſimili disjunctione est illud Platonis ex Phaedro p. 337, D: τῷ γὰρ ὄντι, ὦ Σώκρατες, παντὸς μᾶλλον τά γε ῥήματα οὐκ ἐξέμαθον· τὴν μέντοι διάνοιαν σχεδὸν ἁπάντων, οἷς ἔφη διαφέρειν τὰ τοῦ ἐρῶντος ἢ τὰ τοῦ μὴ, ἐν κεφαλαίοις ἕκαστον ἐφεξῆς δίειμι —·

P. 27: διωλίσθανε] Eleganti metaphora dicitur de rebus, quae è memoria excidunt. Alciphron III, 11: οἶδα ἀκούσας ἄλλά τινα δαιμόνων ὀνόματα,

τα, ὧν διὰ τὸ πλῆθος ἀπώλισθέ μοι τῆς μνήμης τὰ πλείονα· sic Toupius ad Longinum p. 161 verisſime emendavit vulgatum ἀπολεῖσθαι· quo Bastius nupero editori addendum ſuppeditavit Ariſtophanis dictum Ecclef. 285: — τοῦτο γὰρ χρὴ Μεμνημένας ἀεὶ λέγειν ὡς μήποτ' ἐξολίσθῃ. Menander Hiſtoricus apud Suidam in Ἀπετάφρευε· — Ῥωμαίοις γὰρ μὴ βουλομένοις ἦν τὸ χρῆμα, καὶ εἰς λήθην κατώλισθεν. In ſimilibus translationibus uſurpatur ὀλισθάνειν, ejusque compoſita v. c. Plutarcho Moral. p. 66, B. 90, C. 405, E. 475, C: Luciano Piſcator. T. I, p. 599. Sic ὀλίσθημα, de quo egimus ad Plutarchi Moralia p. 49, C.

P. 27: τὴν ὄψιν καὶ τὸ πρόσωπον ἀποσμῆσαι τῷ ὕδατι βουλόμενος.] Fecit ex more priscae religionis, ut viſo divino ſomnio, id est, eo, cui divinandi vim inesſe putaret, illud propitiaret, oculos et vultum pura aquâ lavans. Ad hanc enim religioſam, non ad quotidianam communem munditiae causſa uſurpatam, lavationem haec Eunapii narratio referenda est. Igitur ὄψιν ſic accipiendum, ut vel ſimul *oculos* et *ſomnii viſum*, vel unice hoc postremum, ſignificet. Sic Eunapius in Maximo fin. p. 64, quod modo ὄναρ dixerat, continuo dicit ὄψιν· et de adſpectu divinorum oſtentorum p. 66, 78, 77 edit. Genev. et ſic ſaepe apud alios. Plutarcho Conſolat.

Apol.

Apollonii p. 109, C, Elysius dicitur ἐγκοιμᾶσθαι καὶ ἰδεῖν ὄψιν. Sympos. p. 734, E, τῶν καθ' ὕπνου ὄψεων. Vitarum p. 126, A. 402, D. 490, C. 506, D. 636, A. 655, D. 678, C. 679, E. 689, A. 693, A. 694, E. 728, B. 738, A. 740, C. 859, D. 890, D. 896, F. 922, F. 962, A. 993, D. 1003, B. Pausanias item passim, p. 241. 311. 342. 453. 517. 533. 575. 675. 889. 898. Ne vero quem offendat *abluere somnium:* non modo in Eunapio neminem offendere haec tralatio debet: sed hoc loco etiam commendatur communione nominis πρόσωπον, in quo proprietatem habet *abluere.* Et hoc ipso modo, in eadem religione Aristophanes Ranis 1379: Aeschylum inducit famulos alloquentem:

> Ἀλλά μοι ἀμφίπολοι λύχνον ἅψατε,
> Κάλπισί τ' ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε,
> Θέρμετε δ' ὕδωρ,
> Ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω.

Ipse Aeschylus, citatus a Berglero, in Persis 200, Atossam somnii visum procurantem his verbis facit:

> Καὶ ταῦτα μὲν δὴ νυκτὸς εἰσιδεῖν λέγω·
> Ἐπεὶ δ' ἀνέστην, καὶ χεροῖν καλλιῤῥόου
> Ἔψαυσα πηγῆς σὺν θυηπόλῳ χερὶ
> Βωμῷ προσέστην, ἀποτρόποισι δαίμοσι
> Θέλουσα θῦσαι πέλανον, ὧν τέλη τάδε.
> Ὁρῶ δὲ φεύγοντ' αἰετὸν πρὸς ἐσχάραν
> Φοίβου —.

Ad-

Adde Brunck. Ariſtoph. Not. T. I. p. 214. Virgilii Aen. IX, 22, Turnus, accepto ſalutatoque Iridis omine,

ad undam
Proceſſit, ſummoque hauſit de gurgite lymphas,
Multa deos orans.

item Perſius II, 16:

Haec ſancte ut poscas, Tiberino in gurgite mergis
Mane caput bis terque, et noctem flumine purgas.

et Silius Italicus VIII, 124:

Quae dum abigo menti, et ſub lucem ut viſa
ſecundent
Oro coelicolas, ac vivó purgor in amni.

Propertius III, 8, 11.

Surge, et poſcentes justa precare Deos
Ac primum pura ſomnum tibi diſcute lympha.

Ad ridiculum transtulit Martialis XI, 50:

Amphora nunc petitur nigri carioſa Falerni,
Expiet ut ſomnos garrula ſaga tuos.

Appulejus Metamorph. IX, *p.* 753 — *discuſſa pigra quiete, alacer exſurgo: meque protinus, purificandi ſtudio, marino lavacro trado, ſeptiesque ſubmerſo fluctibus capite, quod eum numerum praecipue religionibus aptisſimum divinus ille Pythagoras prodidit, laetus et alacer Deum praepotentem lacrimoſo vultu ſic apprecabar.* — Porphyrius De Abſtinentia IV, 7, de Aegyptiis ſacerdotibus, *εἰ δέ ποτε συμβαίη καὶ*

ὀνει-

ὀνειρώττειν, παραχρῆμα ἀπεκάθαιρον λουτρῷ τὸ σῶμα. At ad communem ac profanum usum pertinent haec Luciani in Amoribns T. II, p. 440, de mulieribus, οὐ γὰρ ὕδατος ἀκράτῳ νάματι τὸν ὑψηλὸν ἀπονιψάμεναι κάρον, εὐθὺς ἅπτονταί σπουδῆς ἐχομένου τινος πράγματος —. et de maribus p. 446; ὄρθριος ἀναστὰς ἐκ τῆς ἀζύγου κοίτης τὸν ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον ἀπονιψάμενος ὕδατι λιτῷ, τὸν χιτωνίσκον καὶ χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συῤῥάψας, ἀπὸ τῆς πατρώας ἑστίας ἐξέρχεται. Et Pollux X, 46: Ἐξαναστάντι δὲ ἐξ ὕπνου τὸ πρόσωπον ἀπονίπτεσθαι δέον, ὁ παῖς πρόχουν τινα ἔχων προσοίσει, νεαροῦ τοῦ ὕδατος ἐπιχέων κατὰ λέβητος, ἢ λουτηρίου τινος.

P. 27: Ἦν δ' αὖ] Sic et Gronovius ex Mediceo notavit: et in fine carminis Αἶνον δέ τοι ὧδε νένευκεν idem indidem.

P. 28: πρὸς αἰπόλου τινὸς ἢ βοτῆρος ἑαυτὸν ἐνέτεινε βίον] Plutarchus Reip. Ger. Praecept. 795, E: εἰς ὃ μάλιστα καὶ πρῶτον Λυκοῦργος ἐντείνας ἑαυτὸν κ. τ. λ. Fabio Max. p. 188, F. ἐντεῖναι δέ πως μᾶλλον ἑαυτόν. Sic et Sympos. VIII, 9. p. 731, A: ἐντείνεσθαι εἴς τι, alicui studio intentum esse. Sic supra eamdem vim verbi συντείνεσθαι notavimus: cum ἑαυτὸν item est in Catone Majori p. 342, E, ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς συντείνας ἑαυτόν. Bruto p. 985, C, περὶ ταῦτα συντείνας ἑαυτόν —.

P.

P. 28: *ἀφωστήκεσαν*] i. e. et genere invicem non erunt alieni, quod olim pro vulgato *ἀφεστήκεσαν* correxi, praebuit etiam Mediceus.

P. 29: *τῶν μουσικῶν οὐκ ἀπεῖχε Σειρήνων*] De hac appellatione Sophistis frequenti tradidit L. Cresollius in Theatro Sophist. I, 9, p. 65: honestatem nominis colligere licet ex ejus cum Musis communione apud Platonem Rep. X, p. 520, A: quem locum significat Heraclides Ponticus De Allegoriis Homeri p. 44 ex editione doctissimi Schowii, qui haec ad alium locum in Timaeo retulit. Argumentum subtilius explicat Plutarchus Sympos. IX, 14, p. 745, D.

P. 29. *τὴν Ἀντιόχειαν*] Sub quo Christiano Imperatore haec Antiocheae urbi calamitas accidisset, nominatim declarare debuerat Eunapius. Qui quidem, ut et aliis quibusdam in locis non satis diligentem se historicum praebuit, sic in hac de Antiochea narratione notum hujus Urbis casum perperam ex superiore seculo, sexaginta fere annorum intervallo, ad tempora Constantii transtulit. Nam in hujus imperium, ex numeratione quidem annorum Eustathii, certe ex hujus aetatis existimatione, debebat haec Antiocheae obsidio incidisse. Atqui haec sub illius regno libera fuit à Persarum incursione. Accidit autem ei hoc ipsum sub Gallieno, anno Nostrae Aerae circiter 258. Ammianus Marcellinus

XXIII,

XXIII, 5: „Namque cum Antiochiae in alto silentio scenicis ludis mimus cum uxore immissus in medio sumta quaedam imitaretur, populo venustate attonito, *Conjunx*, *nisi somnus est*, inquit, *en Persae!* et retortis plebs universa cervicibus, exacervantia (an legendum, *ex adverso cadentia*) in se tela declinans spargitur passim. Ita civitate incensa et obtruncatis pluribus, qui pacis more palabantur effusius, incensisque locis finitimis et vastatis, onusti praeda hostes ad sua remearunt innoxii; Mareade vivo exusto, qui eos ad suorum interitum civium duxerat inconsulte. Et haec quidem Gallieni temporibus evenerunt." Valesius ad hunc locum rem accurate ex historicis referens haec addit „*Eunapius*, *in vita Aedesii*, *sub Constantio Aug. id ipsum accidisse scribit*, *cui minime assentior*." Apponit etiam de hac re locum Libanii, ex Oratione De Ulciscenda Juliani Augusti nece: quam tunc ineditam postea edidit G. Olearius Lipsiae 1701, et repetiit J. A. Fabricius Biblioth. Graec. VII: locus autem ibi exstat p. 177: *οὔτε μή τι συμβῇ τοιοῦτον, οἷον καὶ ἐπὶ τῶν προγόνων, δεδοίκαμεν, οἷς ἐν τῷ θεάτρῳ συγκαθημένοις ἐφειστήκεσαν οἱ τοξόται τὸ ὄρος κατειληφότες.* Conferatur etiam de Eunapii narratione judicium Tillemontii in Historia Imperatorum T. IV, p. 291. Tempora

Gal-

Gallieni et captam cum aliis urbibus Antiocheam attigit P. Wesſelingius Obſervationum I, 17.

P. 29: *καταϰεϰηλημένοι*] Sic et Mediceus. Plutarchus in Numa p. 73, B: *ὁ Ῥωμαίων ἡμέρωτο καὶ κατεκεκήλητο τῇ δικαιοσύνῃ καὶ πρᾳότητι τοῦ βασιλέως δῆμος.* Mario p. 431, F: *ὁ Ἄννιος ὁρᾷ τὸν μὲν Ἀντώνιον διαλεγόμενον, τοὺς δὲ στρατιώτας ἐκπεπληγμένους καὶ κατακεκηλημένους ὑπ' αὐτοῦ.* Cleomene p. 805, C: *ἀπραγμοσύνῃ καὶ ἡδονῇ κατακεκηλημένων τῶν πολιτῶν.* Antonio p. 932, A: *Κλεοπάτρας ἔρως δοκῶν κατευνᾶσθαι καὶ κατακεκηλῆσθαι τοῖς βελτίοσι λογισμοῖς.* Himerius Orat. XIV, 27, p. 658: *ἐκείνας τὰς ἴυγγας, αἷς οὕτω κατακηλεῖ τοὺς ἀκούοντας·* ubi quod in Emendationibus Graecae orationi ſubjectis legitur, *Reiskium corrigere καταϰαλεῖν*, abhorret ab hujus in Graeca lingua facultate, et operarum vitium videtur. Baſilius M. Comment. in Eſajae Cap. V. p. 143, A: *τῇ ἀκολάστῳ μελῳδίᾳ κατακηλούμενοι.*

P. 29: *ὥστε τὴν πρεσβείαν δι' Εὐσταθίου πεμφθῆναι.*] Testatur Ammianus Marcellinus XVII, 5. *Hanc legationem nullo impetrato remisſam (nec enim effrenatae regis cupiditati reſponderi amplius quidquam potuit) post paucisſimos dies ſecutus est Proſper Comes, et Spectatus Tribunus et Notarius, itemque Euſtathius, Muſo-*

 nia-

niano suggerente, Philosophus, ut opifex suadendi. Valesius memorat Epistolam Basilii M. ad hunc Eustathium, ex qua apparet, quam fuerit doctrinâ et eloquentiâ celebratus, et ab omnibus populis expetitus, et item ejus ad Persas profectio significatur: quae Epistola est CLXV, Tomo III, p. 185, editionis Parisiensis a. 1638. Ad eumdem videtur esse Libanii Epistola CXXIII, judice Wolfio; nam quae *ad Eustathium* significatur 852, est 833, nec *ad Eustathium* sed *ad Eustochium.*

P. 30: (ἦν τε ἀληθῶς). Nil causfae erat parenthesi ponendae: forte operarum errore facta.

P. 30: εὖ πεφυκέναι πρὸς ἀρετῆς ῥοπήν.] Nove et affectate dictum: *videbatur enim bene natus esse ad virtutis inclinationem:* i. e. *natura ei inclinationem ad virtutem indiderat:* vel etiam, *eo enim erat â naturâ praeditus animo, qui ad virtutem non durus esset, sed ea moveri posset.* Frequens quidem usus nominis ῥοπῆς, quo notat *momentum, inclinationem:* cujus notavimus quaedam ad Plutarchi Moralia p. 62, A: multo plura conjunctarum notionum exempla in adversariis habemus, non tamen ejusmodi quae huic loco plane respondeant. Venit mihi aliquando in mentem ἐντροπὴν, *reverentiam:* qua significatione utitur Dio Chrys. Or. XLVI, p. 519, B. ἐντροπῆς τινος ἄξιοι ἦμεν. Jamblichus Vi-

Vita Pythagorae §. 10: κομιδῇ τε νέος ἔτι ὑπάρχων, ἐντροπῆς πάσης καὶ αἰδοῦς ἠξιοῦτο ἤδη. Eustathius ad Odysf. Ξ. p. 1754, l. 45, edit. Rom.

P. 30: τήν τε ὀρθὴν μεταβαλεῖν τιάραν] Apud Perfas foli regi proprium ac praecipuum fuit, rectam gestare tiaram: testimonia veterum Scriptorum collegit B. Brisfonius De Regno Perfarum I, 46, 47.

P. 30: λιθοκολλήτους ἀπολύσαι κόσμους.] Plutarchus Alexandro p. 684, B: περιτραχήλιον ὁμοίως σιδηροῦν, λιθοκόλλητον. Phocione p. 750, D: αὐτὴ δὲ ἡ γυνὴ, ξένης τινὸς Ἰωνικῆς ἐπιδειξαμένης χρυσοῦν καὶ λιθοκόλλητον κόσμον ἐμπλοκίοις καὶ περιδεραίοις, Ἐμοὶ δὲ, ἔφη, κόσμος ἐστὶ Φωκίων εἰκοστὸν ἤδη ἔτος στρατηγῶν Ἀθηναίοις. Lucianus Prometheo, T. I, p. 29: (ἡ κάμηλος) χρυσῷ πᾶσα ἐκεκόσμητο, καὶ ἁλουργίδι ἐπέστρωτο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρείου τινὸς, ἢ Καμβύσου, ἢ Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον. Aelian. Var. Hist. XII, 1. Philo Judaeus apud Eufeb. Praep. Evang. VIII, p. 389, A. item in Perfarum regis ornatu defcribendo facundiam expromens, κλίναι λιθοκόλλητοι καὶ ὁλόχρυσοι κ. τ. λ. Pro ἀπολύσαι fortasfe Eunapius fcripferit ἀποδύσαι.

P. 30: καταδρομὴν] *Infectationem*, *invectionem*, *accufationem*, *reprehenfionem:* dicitur etiam in hoc genere de figura rhetorica: quam anno-

tavit Jo. Christ. Theoph. Ernesti, vir doctissimus in Lexico Technologiae Graec. Rhet. p. 170.

P. 31: Τὰ δὲ κατὰ τὴν πρεσβείαν ἅπαντα ἦν ὑπὲρ ἐλπίδα.] Atqui contra nullus fuit legationis fructus. Ammianus Marcellinus XVII, 14: *Hisce iisdem diebus, Prosper et Spectatus atque Eustathius, legati ad Persas, ut supra docuimus, missi, Ctesiphonta reversum regem adiere, literas proferentes Imperatoris et munera: poscebantque rebus integris pacem, et mandatorum memores nusquam ab utilitate Romanae rei majestateque discedebant, amicitiae foedus sub hac lege firmari debere asseverantes, ne super turbando Armeniae vel Mesopotamiae statu quidquam moveretur. Diu igitur ibi morati, cum obstinatissimum Regem, nisi harum regionum dominio sibi adjudicato, obdurescentem ad suscipiendam cernerent pacem, negotio redierunt infecto. Post quod id ipsum conditionum robore pari impetraturi, Lucillianus missus est Comes, et Procopius tunc Notarius, qui postea nodo quodam violentae necessitatis adstrictus, ad res consurrexit novas.* Eunapius Eustathium, ut philosophum, et Jamblichi discipulum, et veteris religionis tenacem, falso legationis feliciter gestae laudibus celebravit, veriora sive sciens sive ignorans: quod po-

potius ipsius auctoritati, quam Eustathii famae, derogare debet. Conferatur item Tillemontius Historia Imperatorum, Tom. IV, p. 176: et de fortuna bellorum Constantii contra Persas adversa, sed varie tamen ab antiquis historicis tradita, Spanhemius ad Juliani Orat. I, p. 168 — 178.

P. 31: διημάρτανον.] Sic et Mediceus pro vulgato ἡμάρτανον. Illud in tali re usitatum est: vel Plutarchus saepissime frequentat: v. c. Moralium, p. 10, E. 40, C. 217, B. 417, F. 1022, F. 1116, D. Vitarum, p. 97, E. 109, B. 280, E. 478, C. 882, F. 908, E. 919, A. 935, F. 963, B. 999, D. 1039, E. 1046, C. Plato Leg. XI, p. 684, C. et alibi. Alia quaedam annotavimus ad Plutarchi Moralia p. 5, E.

P. 31. τό, τε μέγεθος καὶ τὴν χροίαν καὶ τὸ σχῆμα] Tria haec junguntur, ut proprietates corporis subjectae oculorum sensui. Sic in Plutarcheo libro De Placitis Philosophorum, I, 6, p. 897, D: δῆλον δὲ ἐκ τοῦ σχήματος, καὶ τοῦ χρώματος, καὶ τοῦ μεγέθους —. Bina saepius etiam juncta leguntur, v. c. apud Plutarchum in Amatorio p. 765, B: ἔν τε σχήμασι καὶ χρώμασι καὶ εἴδεσι νέων —. Advers. Stoicos p. 1083, C: δύο σώματα ταυτὸν ἔχοντα χρῶμα, ταυτὸν δὲ σχῆμα, ταυτὸν δὲ βάρος καὶ τόπον. De Discrim. Adul. et Amici p. 51, A: καὶ σχῆμα καὶ μέγεθος τα-

παραπλήσιον ἔχοντα. De Solertia Animalium p. 980, A: ὁ δὲ καλούμενος ἡγεμὼν μεγέθει μέν ἐστι καὶ σχήματι κωβιῶδες ἰχθύδιον. Numa p. 68, D: σχῆμα καὶ μέγεθος καὶ μορφήν. De Primo Frigido p. 947, B. Plato Leg. II. p. 582, C: σώματος χρώματά τε καὶ σχήματα.

P. 31: ψεῦδος γὰρ οὐ μόνον ἔξω θείου χοροῦ ἀλλὰ καὶ λόγου ἵσταται.] Ductum est ex Platonica sententia proditâ in Phaedro p. 345, A: φθόνος γὰρ ἔξω θείου χοροῦ ἵσταται: ut jam Boissonadius annotavit. Est autem magnopere posterorum imitatione et commemoratione celebratum v. c: Luciani in Prometheo T. I, p. 201, ubi interpretes, in primis Hemsterhusius, aliorum id celebrantium locos memorarunt; Maximi Tyrii Dissert. XLI, p. 485, ubi idem egerunt Davisius p. 642, et Marklandus, p. 726. Addatur Plutarchus Sympos. V, p. 679, D: φθόνος γὰρ ἔξω θείου χοροῦ ἵσταται· θεῖος δέ που καὶ ὁ τῶν φίλων χορὸς εὐγνωμόνως διαχεόμενος ἐν ταῖς συμπεριφοραῖς. Non suaviter vivi secundum Epicurum p. 1086, F: φθόνος γὰρ ἔξω θείου χοροῦ καὶ ζηλοτυπία δι' ἀσθένειαν ἀποκρύψαι μὴ δυναμένη τὸ ἀλγοῦν. Philo Judaeus Legis Allegor. Lib. I, p. 51, C: ἡ δὲ κακία πεφυγάδευται θείου χοροῦ: quod argumentum sumtum etiam est ex alio Platonis eoque illustri loco, Theaeteto p. 128, F, de quo egimus ad Phaedonem p. 286.

Za-

Zacharias Mitylenaeus in Dialogo p. 198: *φθόνος γὰρ ἔξω τἀγαθοῦ καὶ ἑνὸς καὶ παντὸς θείου χοροῦ.* Caeterum in dictione pro *χοροῦ* nonnulli usurparunt *λόγου*: certe Plotinus Ennead. I. Lib. I. Diss. II. p. 52, D: *πᾶν γὰρ τὸ ἄμορφον — αἰσχρὸν καὶ ἔξω θείου λόγου.* Et *ἔξω λόγου τίθεσθαί τι* ipsum quoque usu tritum reperitur; unde Eunapius assumsisse videtur.

P. 31: *Καί που τι καὶ παρὰ τὸ ἀνθρώπειον* —] Sic editur è codicibus A. B, loco veteris lectionis *καὶ που τι βίον παρὰ τ. ἀ.* et a Mediceo abest *βίον.* Nec tamen repudiem *βίαιον*, quod Junio in mentem venerat: vel *ὑπέρβιον· aliquid insolentius quam pro humana sorte:* vel *παρὰ τὸν αὐτοῦ βίον καὶ τὸ ἀνθρώπειον·* ut mox p. 33.

P. 31: *μακρότερα ἦν καὶ βραδύτερα* —] Postremum quam vim habeat, non satis apparet. Junius vertit *seriora accidisse:* quod vel de coactis et multo labore extortis, vel de sero oblatis, prodigiis et ostentis accipiendum; nisi forte scriptor *βραχύτερα* dederat.

P. 32: *δέρματα ἐπὶ τῶν νώτων ἐνημμένοι* —] Aristophanes Nub. 72: *διφθέραν ἐνημμένος*; ubi Berglerus eumdem verbi usum apponit ex Eccles. 80, Ranis 428, Avibus 1250. Plutarchus Quaest. Rom. p. 277, C. Sympos. IV, p. 672, A: *νεβρίδα χρυσόπαστον ἐνημμένος.* Artaxerxe p. 1024, A: *τήν τε φαρέτραν ἐνημμένος.* Dio Chrys. Or.

VIII, p. 105, A: τὸ δέρμα ὃ ἐλήλυθε δεῦρο ἐνη-ψάμενος. LXXI, p. 627, D: εἴ τινα ἴδοιεν γεωργοῦ στολὴν ἔχοντα, ἢ ποιμένος ἐξωμίδα, ἢ διφθέραν, ἐνημμένον. Addatur Suidas in Voce Ἐνημμένος.

P. 83. ταυτησὶ τῆς ἐπαινουμένης εὐνοίας — πλεονεκτημάτων] Petrus Petitus Miscell. Obſerv. V, 5, ſic legendum cenſet καὶ τὰ ταυτησὶ — μετ' ὀλιγωρίας πρὸς τὰ τῶν παρ' ἡμῶν πλεονεκτημάτων· atque hunc in ſenſum vertit: *atque humanitatem istam laudatam quaſi pro ridiculo habemus, et beneficia in nos collata penſi non facimus, prae iis quae nos tibi addere posſumus.* Graeca oratio omnino ſic expeditior redditur, quae in vulgata lectione impeditior est, quam ut ſana haberi queat. Ergo dum quis probabiliora adferat hanc mutationem teneam, et ſententiam ſic interpreter: *et nostra à te tantopere laudata benevolentia cum contemtu deridenda et pro luſu habenda est, ſi comparetur cum fructu à te ex nobis percipiendo.* Et dictioni Graecus uſus conſtat. Veluti τὰ τῆς εὐνοίας pro ἡ εὔνοια, et τὰ τῶν πλεονεκτημάτων pro τὰ πλεονεκτήματα: ut Thucydidi II, 60, τὰ τῆς ὀργῆς, Plutarcho in Bruto p. 993, E. τὸ τῆς ὀργῆς, pro ἡ ὀργή: et alia multa, quae aucta virorum doctorum, Dukeri ad Thucydidem IV, 54, Marklandi ad Lyſiam p. 445, edit. Reisk. et aliorum, de hoc

ge-

genere animadverſionibus laudavit eruditiſſimus vir Auguſtus Matthiae, Grammaticae Gr. §. 285. Tum γέλως pro *deridendo*: Plutarchus Adverſ. Stoïcos p. 1075, D: πολὺς ἂν εἴη γέλως ὑμᾶς περὶ σωτηρίας αὐτοῖς προσεύχεσθαι· ibid. p. 1061, A: ἐπὶ τούτοις δὲ σεμνύνειν ἑαυτὸν αἰσχύνη καὶ γέλως· *gloriari de his factis, turpe et ridiculum est.* Numa p. 63, C: ὥστε καὶ γέλως ἂν τ' ἄλλα θεραπεύοντος θεοὺς κ. τ. λ. *ita ut reliquae etiam dotes cultoris deorum ridiculae ſint.* Ariſtides T. I. p. 386. 439. 440. T. II, 8. 339. 350. 368. Libanius Or. De Angar. p. 391: οἷς — γέλως τὰ τοῦ Γύγου· i. e. *Gygis opes.* Porro παίγνιον *luſus, res luſui deſtinata.* Idem Plutarchus Moral. p. 98, E. 609, E. 989, E. 1123, C. Denique μετὰ cum Genitivo idem valet, quod καὶ μετ' ὀλιγωρίας pro καὶ ὀλιγωρία, *et contemtus, i. e. res contemnenda.* Plato Leg. VIII, p. 647, C: ἴσμεν τὸν Ταραντῖνον Ἴκκον — τὸ μετὰ τοῦ σωφρονεῖν ἀνδρεῖον ἐν τῇ ψυχῇ κεκτημένος· i. e. *fortitudinem et temperantiam,* ſeu *junctam temperantiae fortitudinem.* Plutarchus Demetrio p. 907, E, καλὰ καὶ δίκαια τὰ δοκοῦντα βασιλεῖ μετὰ τοῦ συμφέροντος ἡγεῖσθαι. Theſeo p. 1, C, Theſeus et Romulus dicuntur μεταξὺ τοῦ δυνατοῦ τὸ συνετὸν ἔχοντες· ubi correxi μετὰ τοῦ ξυνετοῦ τὸ δυνατὸν ἔχοντες· quod ſumtum eſſet

ex dicto Thucydidis de Theſeo, II, 15: *ἐπειδὴ δὲ Θησεὺς ἐβασίλευσε, γενόμενος μετὰ τοῦ ξυνετοῦ καὶ δυνατός.* Imitati ſunt alii: Philoſtratus Heroic. Cap. V, p. 104: *'Ορφεύς ποτε μετὰ τοῦ σοφοῦ καὶ δυνατὸς γενόμενος.* Haec olim a me in Epiſtola Critica ad Ruhnkenium ſcripta memoravit Boisſonadius l. c. p. 508, ſimilis conſtructionis cum praepoſitione *μετὰ* factae exempla apponens. Thucydideum autem dictum *imitati* ſunt etiam Dionyſius Halicarnasſenſis, Antiqu. Rom. I, 31: *Φαῦνος, Ἄρεος, ὥς φασιν ἀπόγονος, μετὰ τοῦ δραστηρίου καὶ συνετός.* Julianus Adverſ. Christianos apud Cyrillum Alexandrinum, IV, p. 116, A: *Λεγέσθω γάρ μοι, τίς αἰτία τοῦ Κελτοὺς μὲν καὶ Γερμανοὺς εἶναι θρασεῖς· Ἕλληνας δὲ καὶ 'Ρωμαίους ὡς ἐπίπαν πολιτικοὺς καὶ φιλανθρώπους, μετὰ τοῦ στεῤῥοῦ τε καὶ πολεμικοῦ· συνετωτέρους δὲ καὶ τεχνικωτέρους Αἰγυπτίους· ἀπολέμους δὲ καὶ τρυφηλοὺς Σύρους, μετὰ τοῦ συνετοῦ, καὶ θερμοῦ, καὶ κούφου, καὶ εὐμαθοῦς.*

P. 33: *Εἰ μὲν οὖν ἀγαθὸν ἔχεις θυμόν*] Respondet Latino *bono animo esſe*, ut ait H. Stephanus Theſaur. Gr. L. T. I, p. 1596, F. addens, quaſi dicas *habere bonum animum;* ut Gallice, *avoir bon courage.* Recte quidem ille: nec tamen dictionis exempla apponit ex ipſis Scriptoribus: quae ſane minus frequentia videntur quam quis putet. Nos haec annotavimus.

He-

Herodoti I, 120: referentis ſermonem Magorum ad Astyagem, *θάρσει τε τούτου εἵνεκα, καὶ θυμὸν ἔχε ἀγαθόν.* III, 85, Oebaris equiſonis ad Darium, item: *θάρσει τούτου εἵνεκα, καὶ θυμὸν ἔχε ἀγαθόν.* Dionis Caſſii LI, 12, T. I, p. 642, Caeſaris Octaviani ad Cleopatram: *θάρσει, ὦ γύναι, καὶ θυμὸν ἔχε ἀγαθὸν, οὐδὲν γὰρ κακὸν πείσῃ.* Luciani Hermotimo §. 4, T. I, p. 743: *Ἀλλὰ θαῤῥεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθόν.* Ad hanc communem rationem interpretandus est Eunapius, non ad praecepta Philoſophorum de virtute *εὐθυμίας*: quam Cicero De Finibus V, 8, ſic memorans: „*Democriti autem ſecuritas*, — „*est animi tamquam tranquillitas, quam ap-* „*pellant εὐθυμίαν*" rem ipſam definit: in ſequentibus autem, 29, etymologiâ nominis vim aperit, dicens: *Democritus — inveſtigatione naturae conſequi volebat, ut esſet bono animo; id enim ille ſummum bonum, εὐθυμίαν, et ſaepe ἀθαμβίαν, appellat, id est, animum terrore liberum.* Neque erat, quare haec moveret Carpzovius.

P. 33: *ὑπτίαις χερσὶ δέξαι τὰ λεγόμενα*] Proverbii vim habet: i. e. *libenter;* dona enim accipienda erant manibus ſupinis, non pronis. Notatis Editoris addantur Baſilius M. Epistola LXXVII, T. III, p. 136, C: *ἕτοιμοι ἡμεῖς ὑπτίαις χερσὶ τὴν παρουσίαν ὑμῶν δέξασθαι.* Joannes Chryſoſtomus Homilia ad Antiochenos VI,

p.

p. 80, E: ἡ κοινὴ πάντων ἡμῶν μήτηρ τοὺς πολλοὺς ἀπλώσασα, καὶ ὑπτίαις ὑποδεξαμένη χερσὶ, καθ' ἑκάστην παρακαλεῖ τὴν ἡμέραν —· Seneca De Ira, III, 20: *in hos enim* (*Macrobios*) *quia non supinis manibus exceperant servitutem, missisque legatis libera responsa dederant, quae contumeliosa reges vocant, Cambyses fremebat.* Suetonius in Vitellio Cap. VII: *Advenientem male animatus erga principem exercitus, pronusque ad res novas, libens et supinis manibus excepit, velut dono Deum oblatum, ter Consulis filium aetate integra, facili ac prodigo animo.* Sic et Deorum imagines supinas manus protendebant, ut dona precantium accepturae: quo in more festive ludit Aristophanes Eccles. versu 772:

Οἴσειν δοκεῖς τιν', ὅστις αὐτῶν νοῦν ἔχει;
Οὐ γὰρ πάτριον τοῦτ' ἐστιν, ἀλλὰ λαμβάνειν
Ἡμᾶς μόνον δεῖ, νὴ Δία· καὶ γὰρ οἱ θεοί·
Γνώσει δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν γε· καὶ τἀγάλματα
Ὅταν γὰρ εὐχώμεσθα διδόναι τἀγαθὰ,
Ἕστηκεν ἐκτείνοντα τὴν χεῖρ' ὑπτίαν,
Οὐχ' ὥστε δώσοντ', ἀλλ' ὅπως τι λήψεται.

Videatur Scholiastes. Qui Deos orant, subinde manibus supinis inducuntur, scilicet ut illorum dona accepturi. Plutarchus in Tito Flaminino p. 382, D: τοῦ Τίτου τὰς χεῖρας εἰς τὸν

οὐ-

οὐρανὸν ὑπτίας ἀνατείναντος, ἑστῶτος καὶ προσευχομένου. Virgilius Aen. III, 176:

Corripio è stratis corpus, tendoque supinas
Ad coelum cum voce manus, et munera libo
Intemerata focis.

IV, 204.

Dicitur ante aras, media inter numina Divom,
Multa Jovem manibus supplex orasse supinis.

ubi alia attulit de hoc ritu eruditissimus interpretum Delacerda. Horatius Carm. III, 23, 1:

Coelo supinas si tuleris manus —.

Ovidius Metamorphos. VIII, 681:

Attoniti novitate pavent, manibusque supinis
Concipiunt Baucisque preces timidusque Philemon.

Sic et in precibus ad homines apud Livium III, 50 *Virginius — supinas tendens manus, commilitiones appellans orabat.* At in dissefrendo molle et indecorum habebatur, notante Dione Chrys. Or. XXXIII, p. 409, D, τὸ ταῖς χερσὶν ὑπτίαις διαλέγεσθαι.

P. 33: τὴν γλῶτταν ἐνδακὼν] Lucianus De Calumnia 24, T. III, p. 154: ἐνδακόντα τὸ χεῖλος, ὑποστρέφειν τὴν ὀργήν. Alciphron III, 58: τρέμω ἐνδακὼν τὸ χεῖλος, ὡς οἱ τὸν σιγηλὸν Ἥρω παριόντες.

P. 34. οὔπω δὲ ἕως ὑπέφαινεν, ἐξῄει καθάπερ φεύγων.] Sic Xenophon subinde, et Expedit. Cyri III, 4, 7, ἕως ὑπέφαινεν, *aurora illuxit:* ibi-

ibidem 2, 1: ἡμέρα τε σχεδὸν ὑπέφαινε, et alibi. Aristides T. I, 348: ἑωςφόρος τε ὑπερεῖχε καὶ φῶς ἡμέρας ὑπέφαινεν. Pollux I, 14. Item ἔαρ ὑποφαίνει· de quo Valckenarius ad Herodotum VIII, 130. Videtur autem ante ἐξήει desiderari particula: vel καὶ, ut in usu verbi φθάνειν, v. c. οὐκ ἔφθη τοῦτο εἰπὼν, καὶ ἐξῄει, *nondum hoc dixerat, et abiit:* vel ὅτε, ut in Homerico, Iliad K, 540: Οὔπω πᾶν εἴρητο ἔπος, ὅτ' ἄρ' ἤλυθον αὐτοί. Cicero Or. Pro Roscio Amerino 34: *Nondum lucebat, quum Ameriae scitum est.*

P. 34: εἴτε ἥρωες, εἴτε δαίμονες, εἴτε τι θειότερον γένος ἦσαν] Poterat brevius dicere, εἴτε θεοὶ ἦσαν: caeterum ordinem et gradus praestantiae servat. Quatuor enim sunt genera animalium rationalium: *dii, daemones, heroes, homines:* ex his *heroes* fuerunt homines pie justeque vita functi: *daemones* non item in humanis corporibus nec homines fuisse censentur. Caeterum duo genera et boni et mali habebantur: Ita primum, auctore Hesiodo, popularis religio ferebat, deinde planius docuere philosophi: Plato Cratylo p. 263. Plutarchus De Defectu Oraculorum p. 315, A: Ἑλλήνων δὲ Ὅμηρος μὲν φαίνεται κοινῶς ἀμφοτέροις χρώμενος τοῖς ὀνόμασι, καὶ τοὺς θεοὺς ἔστιν ὅτε δαίμονας προσαγορεύων· Ἡσίοδος δὲ καθαρῶς καὶ διωρισμένως πρῶτος ἐξέθηκε

τῶν

τῶν λογικῶν τέσσαρα γένη, θεοὺς, εἶτα δαίμονας πολλοὺς κἀγαθοὺς, εἶτα ἥρωας, εἶτα ἀνθρώπους, τῶν ἡμιθέων εἰς ἥρωας ἀποκριθέντων. Idem De Iside et Osiride p. 361, ubi de Platone Sympos. p. 327, qui daemonas medium fecit genus inter homines et deos, interpretes et nuncios utrorumque invicem, ἀγγέλους: et nos illic plura notavimus. De *heroibus* satis nunc sit lectores rejicere ad Spanhemii Commentarium in Juliani Orat. I, p. 294, sequ.

P. 34: ἐπὶ τετρακύκλου ὀχήματος] De hoc genere videatur Jo. Schefferus De Re Vehicularia, II, 9, p. 239.

P. 34: ἐξήγγειλε] Sic et Mediceus. Quod antea ferebatur ἀπήγγειλε ex proximo ἀπειλὰς natum erat: quae similitudo propinquorum verborum frequentissima fuit librariis errorum caussa: ut saepe monuimus, et fortasse aliquando multis exemplis ostendemus.

P. 35: τὴν παῖδα ἔχειν ὑφ' ἑαυτοῖς] Hic est usus Praepositionis ὑπὸ Dativo junctae, de educatione vel institutione sub parentibus vel magistris. Galenus De Libris Suis T. I, p. 50, A: ὑπὸ πατρὶ παιδευθέντες. Herodianus V, 3, 7: ὑπὸ δὲ ταῖς μητράσι καὶ τῇ μάμμῃ ἀνετρέφοντο. Himerius Orat. XIV, 6, p. 614: ὑπό σοι μὲν τὰ Μουσῶν χορεύειν ὀφείλομεν. Plutarchus Coriolano p. 214, A: τραφεὶς ὑπὸ μητρὶ χήρᾳ.

Ser-

Sertorio p. 580, B: *λέγεται δὲ οὐχ ἥκιστα τῆς πατρίδος ἐπιθυμεῖν διὰ τὴν μητέρα, τραφεὶς ὀρφανὸς ὑπ' αὐτῇ, καὶ τὸ σύμπαν ἀνακείμενος ἐκείνῃ.* Jam Homerus Iliad. E, 555, *Ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ* —. De eodem usu *ὑπό τινι*, *sub duce aliquo*, *sub aliquo imperatore*, *militare*, diximus ad Plutarchi Moralia p. 204, A.

P. 35. *τὸν Ὅμηρον.*] Odysſ. P. 484: quocum conferendus est Heſiodus loco, quem ſupra ſignificavimus, quemque Clarkius attulit, *Ἔργ. καὶ Ἡμ.* 107 — 200.

P. 35: *ᾤετο ξένοις μὲν ἀνδράσι, θεοῖς δὲ συντετυχηκέναι*] Significantius fuerat ſcripſiſſe: *ᾠ. ξένοις μὲν, οὐ μέντοι ἀνδράσι, θεοῖς δὲ σ.* Et fortaſſe ſic reliquerat Eunapius; ſiquidem *ἀνὴρ* apud Homerum ſemper *hominem* ſignificat et *θεῷ* apponitur: ubi autem declaratur diverſitas ſexûs dicitur *ἄρσην*. veluti Iliad. Θ, 7: *Μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε μήτε τις ἄρσην, Πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος* —. Nunc hujus Eunapiani loci compoſitio parum abest ab illo Luciani ridiculo, qui in Jove Tragoedo eum, ad Deos dicentem, eos *Ἄνδρες θεοὶ* appellantem facit, T. II, p. 658.

P. 36: *ἐπὶ τὸν ἑσπέριον ὠκεανὸν*] Editor ait: *Vide Carpzovium.* Quem quum ego non habeam, neque proinde ſcire posſim, an hunc locum ita probabiliter explicuerit, ut meam operam ſupervacaneam reddiderit; aequi lectores mi-

mihi ignoscent, si forte interpretationem ab illo jam vel confutatam, vel occupatam, reposuero. Ergo illa ad Occidentalem oceanum regio praecipuam habebat divinitatis opinionem, et propter alias caussas, et quod illic essent Elysii campi, *heroum* pie defunctorum sedes ac domicilium, in quo genere Eunapius hospites illos et magistros Sosipatrae haberi volebat. Et conveniunt haec cum Hesiodis Ἐργ. κ. Ἡμ. 166 — 173. Ibi enim Saturnus regnabat: *τοῖσι* Κρόνος *ἐμβασίλευε· Καὶ τοὶ μὲν ναίουσι ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες Ἐν μακάρων νήσοισι παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην* Ὄλ*βιοι ἥρωες· τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν* Τρὶς *ἔτεος θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα.* Ad hanc fertilitatem spectat agrorum proventus, quo hospites ignoti patrem Sosipatrae auxerunt. Elysio autem campo, quem primus hoc nomine Ἠλύσιον *πεδίον* Homerus Odyss. Δ, 563, deinde alio nomine *μακάρων νήσους* celebravit Hesiodus: *Elysio* igitur *campo*, et *insulis beatorum*, locum Homerus jam posuerat ad Zephyrum, id est, ad Occasum Solis hibernum, quod interpretes ad Hispaniam et ultra eam retulerunt; et sequentes alii poetae similia prodiderunt, teste Strabone III, p. 223, et sequ. Historici adeo, veluti Theopompus, de quo Aelianus Var. Hist. III, 18, ubi videatur eruditissima Perizonii enarratio Num. 7. Mela Geogr. III, 10, ibique Js. Vossius. At pos-

tea fuerunt, qui hunc locum in Britannicas Insulas, ultra Britanniam ad Occasum Solis aestivum sitas, transferrent. Ibi Saturnus dormire, animi hominum piorum post mortem habitare, dicebantur, aliaque mirabilia esse ac fieri fabulae ferebant, ut cognoscere licet ex Plutarcho De Defectu Oraculorum p. 419, E: De Vultu Lunae p. 941, sequent. quod significat Proclus Comment. in Plat. Tim. I, p. 35: et in fragmento Commentarii ad Hesiodum Ἔργ. κ. Ἡμ. 169, a nobis edito Tomo V, Parte III. Cum Hyperboreis adeo similis felicitas communicabatur ab auctoribus, quos Mela III, 5, 1, et Plinius IV, 26, sequuntur.

P. 36: συμφανέστατα] Credibile est Eunapium scripsisse ἐμφανέστατα. Illud sine exemplo in Stephani Thes. Indice fertur; nec alibi legere me memini; nec, si legeretur, significationem huic loco accommodatam adferret, qui requirit *manifestum*, non *simul apparens*.

P. 36. σωφρόνως ἐνθουσιῶσιν.] Haec vulgo opponuntur; est enim ἐνθουσιασμὸς *furor*, sed *divinus*, *θεία μανία*, ut est apud Platonem in Phaedro p. 343, G, sequ: Plutarchum in Amatorio p. 728, D. Aristidem T. II, p. 392. Igitur, ut divinam virtutem, σωφροσύνην non excludit. Περὶ ἐνθουσιασμοῦ fuit Theophrasti liber.

P.

P. 37. μετ' ὀλιγωρίας] Antea aliquoties in deteriorem partem usurpavit Eunapius p. 21, 24, 33: nunc in aliquanto meliorem adhibet: i. e. quasi ὀλίγην ὥραν ποιουμένη, *parvam rationem ducens*, harum literarum; quippe majores ac divinas doctrinas colens.

P. 37: πρὸς τὰ θεῖα δὲ οὐδὲ εἷς.] Nec Junii, nec Huetii, interpretatio probabilis est. Haec enim manifesto ad antecedentia spectant, ac de filiis tribus Sosipatrae dicuntur: i. e. *omnes hi tres filii expertes erunt boni ejus, quod humanum bonum videtur, divini autem boni nullus eorum expers erit*: per constructionis mutationem dixit ἀτυχεῖν πρός τι, quod modo dixerat ἀτυχεῖν τι. Quod autem dicit humanum bonum? quod divinum? Illud scilicet sunt magni honores et opes: hoc divina religio majorum. Neque haec abhorrens ab ea narratione de tribus his filiis, quae p. 41, 42, additur. Unum est ibi, quod dicitur, οὐδὲ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα Σωσιπάτρα εἰς τὸν χρησμὸν ἀπετύγχανε, *neque de rebus futuris Sosipatra ab oraculi veritate aberravit*, quod refertur ad haec ipsa vaticinantis Sosipatrae verba de suis filiis, et suspicionem movet, plura hoc ipso loco eam de suis filiis, praesertim de duobus caussarum patronis, dixisse, quae ex libro exciderint, et nunc à nobis desiderentur.

P. 37: *καλὴν μεταλαχὼν λῆξιν* —] Exquisite dicitur *λῆξις de statu post mortem*, quasi *de portione, quam quis fato sortitus est*. Sic Eunapius de Chrysanthio p. 205 (edit. Commelin. a 1596) in filii obitu, *τῷ παιδὶ συγχαίρων τῆς λήξεως*. Item de ipso p. 209: *νοσηλευθεὶς εἰς τὴν προσήκουσαν λῆξιν ἀνεχώρησεν*. Aristides T. I, p. 70: *μεταστάντος τἀνδρὸς εἰς τὴν καλλίω τε καὶ θεοφιλεστέραν λῆξιν*. Himerius Ecl. X, 12: *ἡ ἄνω λῆξις, coeleste domicilium:* item Or. I, 10. XXIII, 11. *πόῤῥωθεν ἄρα ἐμελέτας τὴν ἐνθένδε ἀναχώρησιν, πόῤῥωθεν ἐδήλους τοῖς δυναμένοις τεκμήρασθαι ὅτι κρείττων ἄρα ἦσθα τῆς τῇδε λήξεως*. Jamblichus apud Stobaeum Eclog. Phys. p. 904: *αὐτὰ τὰ στοιχεῖα ἀφ' ὧν αἱ ψυχαὶ συνεκληρώθησαν — τοιαύτην λῆξιν*. Hierocles Commentar. in Aur. Carm. p. 272: *τῆς δὲ κοινωνίας τῶν θείων ἀνδρῶν εἴ τι μέτεστιν ἡμῖν δηλώσομεν ἀντεχόμενοι τῶν σπουδαίων ἔργων καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων, οἷς μόνοις ἡ τοῦ ἀνθρώπου ψυχὴ θεραπεύεται, καὶ τῶν τῇδε ἐλευθεροῦται πόνων εἰς τὴν θείαν λῆξιν μεθισταμένη*. Eusebius Praep. Evang. III, 6, p. 142, A: *τὰ μὲν γὰρ παρ' ἡμῖν θεῖα λόγια οὐδ' ὅλως ἀγαθὸν οἶδεν ὀνομάζει δαίμονα, πάντας δὲ πονηροὺς εἶναι τοὺς τῆς λέξεως ταύτης καὶ δὴ καὶ τῆς προσηγορίας μετειληχότας*· ubi legendum *οἶδεν ἢ ὀνομάζει*, et *λήξεως*. Et vero haec *λῆξις*, a verbo *λαγχάνω*, aliud ac *λῆξις*, *desinendi actus*, *ces-*

sa-

ſtatio, a *λήγειν desinere:* quae confunduntur apud Suidam loco mutilo in Λῆξις: ubi postremum *εἰς ἀμείνονα λῆξιν*, *in meliorem ſortem*, ſignificat beatum animi post hanc vitam ſtatum.

P. 37. *Σοὶ μὲν γὰρ περὶ σελήνην ἡ χορεία*] Luna domicilium daemonum bonorum, heroum, hominum piorum in hac terra defunctorum. Plutarchus Quaeſt. Rom. p. 282, A: De Genio Socratis p. 591, B: fuſius et ſubtilius De Vultu Lunae p. 942—945. Porphyrius De Antro Nympharum Cap. XVIII, p. 18. Jamblichus De Vita Pythagorae §. 30. Hierocles Commentario in Aurea Carmina p. 312. Euſebius Praep. Evang. III, p. 141, C. Et quod Soſipatra ait, *ſe habituram ſtatum praeſtantiorem*, ſignificat ſibi fatum esſe, non circa Lunam verſari, ſed altius et in ſublimiorem aetherem et in Solem abire. *In Solem*, hanc habet rationem, quod ad hominis generationem Sol *νοῦν* confert, Luna *ψυχὴν*, Terra *corpus*, *τὸ σῶμα*; igitur duae mortes homini conſtitutae ſunt: prima, qua corpus in Terra relinquitur, *ψυχὴ* et *νοῦς* in Lunam abit: altera, qua *ψυχὴ* in Luna relinquitur, *νοῦς* ad Solem redit, ut Plutarchus ait, l. l. p. 942—945. *In aetherem* vero ſic accipiendum, quod qui optime vixisſent, ſeque ab humana labe purgasſent, continuo in purum aetherem ac Deorum naturam abirent: quod diſerte traditur in Carmine Pytha-

gorico extremo: Ἢν δ' ἀπολείψας σῶμ' εἰς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθῃς, Ἔσσεαι ἀθάνατος, θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός. Sed *aetheris* inferior pars erat περὶ σελήνην; superior in Sole et astris: ὑπὸ σελήνην, Terra et aër. Est etiam proprius philosophis usus vocabuli χορείας, quo dicitur de itinere et processu animarum in satellitio et choro deorum, quem admirabiliter descripsit Plato in Phaedro p. 344, H, seq. unde animus χορευτὴς θεοῦ, ibidem p. 347, C: καθ' ἕκαστον θεὸν, οὗ ἕκαστος ἦν χορευτὴς, ἐκεῖνον τιμῶν καὶ μιμούμενος εἰς τὸ δυνατὸν ζῇ. Plutarchus in Amatorio p. 766, B: διατελεῖ περὶ τὸν αὑτοῦ θεὸν ἄνω χορεύων καὶ συμπεριπολῶν. Himerius Ecloga X, 12: ψυχὴ πᾶσα ἄρτι σχεθεῖσα τῆς ἄνω λήξεως ἔναυλον ἔτι φέρει τὴν θέαν τῶν ἀγαλμάτων ἐκείνων, ἃ ποτε εἶδεν, ὅτε εὐδαίμονα χορείαν σὺν θεῶν δίφροις ἐχόρευεν. Hierocles Commentar. in Aur. Carm. p. 44: ἥρωες — περὶ αὐτὸν (τὸν θεὸν) χορεύουσι. ibid. p. 48: ὅτε τῷ θείῳ συνάπτεται χορῷ, τὸν ὑλικὸν φθόνον ἀποφυγών. Dicitur item de mundorum et astrorum motu: v. c. Platonem in Epinom. p. 701, C. Plutarchum De Defectu Orac. p. 422, B. De Animi Procreatione p. 1029, C. Dionysium Alexandrinum in Eusebii Praep. Evang. XIV, p. 775, A. Dionem Chrys. Orat. XXXVI, p 443, D.

P. 37. καὶ οἰκεῖ λαμπρύνσεις καὶ φιλοσοφήσεις τὸ

τὸ πέμπτον.] Obscure et ambigue dictum, more oraculorum scilicet, quem in hac Sosipatrae vaticinatione imitari vult. Junius vertit, *nec a quinto anno diutius divino cultui operaberis, aut etiam philosophabere:* quae ratio istam habet difficultatem, et quod Eustathius dicitur aliquando a deorum cultu et philosophia desiturus, quorum neutrum in parte felicitatis poni potest: et quod ellipsis accipitur nominis ἔτος, quam in Graeca lingua valere mihi non persuadent viri docti, qui Lamberti Bosii de hoc argumento libellum animadversionibus suis auxerunt. Itaque mea haec est conjectura, transpositâ particula ἀλλὰ sic legendum esse, *καὶ οὐκέτι λατρεύσεις, ἀλλὰ φιλοσοφήσεις τὸ πέμπτον· οὕτω γ. μ. φ. τ. σ. εἴδωλον· καὶ τον ὑπὸ σελήνην. κ. τ. λ.* i. e. *non amplius corpori servies, nec rursus in corpus migrabis, sed philosophaberis in quinta ac suprema essentia.* Verbum λατρεύω et nomen λατρεία de ministerio corporis, et animo corporeis infirmitatibus inserviente, dici, ostendimus ad Plutarchum in Consolatione Apollon. p. 107, C. Item exstat in Oraculo Apollonii Tyanei apud Philostratum VIII, p. 371:

Ἀθάνατος ψυχὴ, κ' οὐ χρῆμα σὸν ἀλλὰ προνοίης,
Ἣ μετὰ σῶμα μαρανθὲν, ἅτ' ἐκ δεσμῶν θοὸς ἵππος,
Ῥηϊδίως προθοροῦσα, κεράννυται ἠέρι κούφῳ
Δεινὴν καὶ πολύτλητον ἀποστέρξασα λατρείην·

Denique τὸ πέμπτον scilicet ὄν, et ἡ πέμπτη οὐσία, quid fuerit Aristoteli, unde eam Juniores Platonici sumserunt, nemini historiâ philosophiae vel leviter tincto ignotum: nunc nobis satis est testem laudasse J. Davisium ad Ciceronis Academica I, 8. Indidem fluxisse videtur Horatianum Carm. I, 13, 16: *oscula, quae Venus*
Quincta parte sui nectaris imbuit.

P. 37: τὸ σὸν εἴδωλον] *Idolum tuum:* pars animi in magicis rebus valde tractata, quam Sosipatra ut ἔνθεος ac τετελεσμένη cognitam habebat. De qua parte quaedam diximus ad Plutarchum De Sera Num. Vind. p. 97—100; alia Moshemius ad Cudworthi Systema Intellect. p. 402, 407, 524. Huc potius referendum εἴδωλον, quam cum Carpzovio ad vultum et figuram corporis, unde φυσιογνωμονεῖται, quae potius εἶδος, ἰδέα, φύσις, dicitur.

P. 37: καὶ τὸν ὑπὸ σελήνην παρελεύσῃ τόπον σὺν ἀγαθῇ καὶ εὐηνίῳ φορᾷ] *et locum, qui est sub Luna, praeteribis bono et moderato itinere,* i. e. *vitae cursus in hac Terra tibi obtinget bonus et moderatus.* Sic τὰ ὑπὸ σελήνην dicitur Terra nostra; quod annotavimus ad Plutarchum De Iside et Osiride p. 369, D. Significat vero etiam nonnunquam spatium proximum Lunae inter ipsam et Terram; quod ipsum est domicilium animorum, qui in hac Terra pie sancteque vixerunt;

V.

v. c. apud Hieroclem Commentar. Aur. Carm. p. 312: — *σῶμα δὲ συμφυὲς ἔχων τόπου δεῖται εἰς κατάταξιν ἀστροειδῆ, οἷον θέσιν ζητῶν· πρέποι δ' ἂν τῷ τοιούτῳ σώματι τόπος ὁ ὑπὸ σελήνην προσεχῶς, ὡς ὑπερέχων τῶν μὲν φθαρτῶν σωμάτων, ὑποβεβηκὼς δὲ τῶν οὐρανίων, ὃν αἰθέρα ἐλεύθερον οἱ Πυθαγόρειοι καλοῦσιν·* ut hujus loci sensus etiam hic esse possit, *et iter è Terra in Lunam tibi bonum et moderatum erit.* Adeo scriptor orationem ambiguitate ad oraculorum similitudinem conformare studuit. Priorem tamen interpretationem, ut probabiliorem, teneam. Et Cicero spatium *infra Lunam* pro *Terra* posuit, Somnio Scipionis, Cap. IV: *in infimoque orbe Luna, radiis solis accensa, convertitur: infra autem jam nihil est nisi mortale et caducum, praeter animos generi hominum munere deorum datos: supra Lunam sunt aeterna omnia.* Ad quae verba Macrobius in Commentario I, 21, p. 1121 *infra Lunam et aër et natura permutationis pariter incipiunt: et sicut aetheris et aëris, ita divinorum et caducorum, Luna confinium est. — Nam, quia Terra, aqua, et aër infra Lunam sunt, ex his solis corpus fieri non potuit, quod idoneum esset ad vitam: sed opus fuit praesidio ignis aetherei, qui terrenis membris vitam et animam sustinendi commodaret vigorem, qui vitalem calorem et faceret et ferret.* Huc etiam

facit quod, si iter è Terra in Lunam significaretur, dicendum erat διελεύσῃ, vel διεξελεύσῃ, *permeabis*, *peragrabis*, *perveheris*. Nunc vero dicitur παρελεύσῃ, *praeteribis*, *praeterveheris*: quod convenit cum notione huic loco apta, qua vita et commoratio in hac Terra dicitur παρεπιδημία: veluti ab Aeschine, qui dicitur, in Axiocho §. 4. et aliis, quos memorarunt Gatakerus ad M. Antonin. II, 17, et Hemsterhusius ad *Luciani* Dial. Mort. T. I, p. 434: et quod, in hoc *obiter facto peregrinationis diverticulo*, commorandi lenocinia et illecebras praetervehi debemus, veluti Ulysses Sirenas παρήλασεν, Odyss. M, 197; quo conferendus est Duportus in Gnomologia Homerica p. 212. Denique, quod Carpzovius verba ἀγαθῇ καὶ εὐηνίῳ φορᾷ Platonis esse dicit in Cratylo, veremur ne aliquid erroris subsit; si quidem nec nos ea in illo Dialogo legimus, nec Ruhnkenius ad Timaeum in Voce Εὐηνίως ea omnino ex Platone attulit.

P. 38: ἀναγκαίως εἴη] Olim in Epistola Critica correxi ἀναγκαίως ἔχει, et nunc item facio: et magis etiam, quod multis postea exemplis hanc unice legitimam formam esse cognovi: Euripides in Hypsipyla apud Plutarchum in Consolat. ad Appollon. p. 111, A: — καὶ τάδ' ἄχθονται βροτοὶ Εἰς γῆν φέροντες· τὴν δ' ἀναγκαίως ἔχει, Βίον θερίζειν ὥστε κάρπιμον στάχυν —· Oreste 715: — νῦν

νῦν δ' ἀναγκαίως ἔχει Ἀπόλλωνι εἶναι τόδε σοφὸν τῆς τύχης. Phoenissis 361: Ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει Πατρίδος ἐρᾶν ἅπαντας. Hercule Furente 502: Θανεῖν γὰρ ὡς ἔοικ' ἀναγκαίως ἔχει. Et aliis locis notatis a Berglero ad Aristophanis Vesp. 260: Κ' οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐχ ἡμερῶν τεττάρων τὸ πλεῖστον Ὕδωρ ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι. Plato Leg. VI, p. 621, G: πρὸς δὲ τὴν τῶν γάμων κοινωνίαν καὶ σύμμιξιν ἀναγκαίως ἔχει τὴν ἄγνοιαν ἐξαιρεῖν — XI, p. 681, F: ἀναγκαίως ἔχει εἰς ἄλλην χώραν ἐξοικίζεσθαι τὸν ἀπάτορα. Diphilus apud Athenaeum VI, p. 228, A: — ἀναγκαίως ἔχει Ἢ λωποδυτεῖν τὰς νύκτας, ἢ τοιχωρυχεῖν. Aristides Orat. T. II, p. 271; ἀναγκαίως ἔχειν ἀπολέσθαι. Aristocles apud Eusebium Praep. Evang. XIV, p. 758, C: ἀναγκαίως δ' ἔχει πρὸ παντὸς διασκέψασθαι περὶ τῆς ἡμῶν αὐτῶν γνώσεως· ibid. p. 762, D: ἀναγκαίως ἔχει δοξάζειν πάντη τε καὶ πάντως· ibid. p. 769, A: ἀναγκαίως οὖν ἔχει καὶ περὶ τούτου σκέψασθαι.

P. 38. Καὶ ἀντεκάθητο γε αὐτῷ φιλοσοφοῦσα —] Non reddidit Junius. Forte quis ita accipiat, quasi Sosipatra, quum apud eam domi Aedesius ejus pueros erudiret, ipsa praesens *e regione illius considens*, ipsa quoque philosophata sit. Et comparet adeo illud Sapphicum: Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν Ἔμμεν' ὠνὴρ, ὅστις ἐναντίος τοι Ἰζάνει καὶ πλάσιον ἁδὺ φωνεύ — σας ὑπακούει. Atqui Eu-

Eunapius hoc dicit: *Aedesius pueros Sosipatrae erudiebat: et ipsa domi suae scholam habens philosophiam docebat, quasi rivalis aemula Aedesii: et qui ab hoc ad illam ventitabant auditores, nemo non Aedesii quidem accuratam doctrinam ac disserendi rationem amore et admiratione prosequebatur, mulieris autem divinam animi fervorem adorabat et colebat.* Doctorum, Professorum, Sophistarum, est *καθέδρα* et *καθῆσθαι*: sic *ἀντικαθῆσθαι* idem est quod *ἀντισοφιστεύειν*, si plures Sophistae in eadem urbe essent. Libanius Orat. De Vita Sua T. II, p. 38, A: *ἠνία μὲν δὴ καὶ ταῦτα τὸν ἀντικαθήμενον·* et mox B: *ὥσπερ ἵππος ὑπὸ τοῦ ὁμόζυγος ἐλαυνόμενος ὁ ἀντικαθήμενος ἐχώρει·* dicit de aemulo suo Sophista in urbe Antiochea. Caeterum recte Editor ex codicibus scriptis *αὐτῷ* dedit pro *αὐτοῖς*.

P. 38: *οὐκ ἔστιν ὅστις*] Subjiciendum *οὐ*, vel hoc loco, vel proxime post *Αἰδεσίου*, unde propter similitudinem postremae syllabae facile excidere potuit. Ratio apparet ex interpretatione nostra antecedentis loci.

P. 38: *κατεβιάζετο. Καὶ ὁ μὲν —·*] Inter haec duo cola aliquid excidisse videtur, quod ad sententiae et constructionis absolutionem desideratur.

P. 38: *ἂν μὲν παρῇ Φιλομήτωρ —*] Veterem nostram correctionem, *παρῇ* pro *γὰρ ᾖ*, quamvis a co-

codicibus non confirmatam, haud temere in contextum recepit Editor. Similis est res in descriptione amoris apud Platonem in Phaedro p. 348, E: ἐρᾷ μὲν οὖν· ὅτου δὲ, ἀπορεῖ· καὶ οὐθ' ὅ, τι πέπονθεν οἶδεν, οὐδ' ἔχει φράσαι· — καὶ ὅταν μὲν ἐκεῖνος (ὁ ἐρώμενος) παρῇ, λήγει κατὰ ταυτὰ ἐκείνῳ τῆς ὀδύνης· ὅταν δ' ἀπῇ, κατὰ ταυτὰ αὖ ποθεῖ καὶ ποθεῖται.

P. 38: δάκνεταί μου καὶ στρέφεται — ἡ καρδία.] Prius dicendi genus illustravit Kusterus ad illud Aristophanis Acharn. 1, δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν. Alterum nos nuper explicuimus ad Plutarchi dictum De Discern. Adulat. et Amico p. 69, F: Σωκράτης Ἀλκιβιάδην ἐκόλουε, καὶ δάκρυον ἐξῆγεν ἀληθινὸν ἐξελεγχομένου, καὶ τὴν καρδίαν ἀνέστρεφε.

P. 39: Μάξιμος δὲ — τὸ ἔλαττον.] Haec sine lacuna sic legam: Μάξιμος δέ τε ἐνέκειτο, διὰ σοφίας μὲν θυτικῆς καταμαθεῖν ᾧ τινι κέχρηται (Φιλομήτωρ), βιαιοτέρῳ δὲ καὶ δυνατωτέρῳ καταλῦσαι το ἔλαττον· et hanc in sententiam interpreter: *Et vero Maximus etiam instabat, cum per haruspicinae scientiam cognoscere, quo divinandi et incantandi genere usus esset Philometor: tum hujus infirmius genus suo ipse efficaciore genere evertere et vincere.*

P. 39: μεγαλαυχότερος — πεπειραμένος] Levi mutatione corrigendum videtur: μεγαλαυχότερος

γε-

γεγονὼς; ὡς καὶ τῆς κατὰ τὴν γυναῖκα θειότητος ἀσφαλῶς πεπειραμένος· i. e. *exiit, animo elatus, ut qui jam certum divinitatis muliebris periculum fecisset.* Post *γεγονὼς* additum ὡς, ut quod et sententia postulat, et similitudine antecedentis ὡς exciderit: Junius etiam vertendo supplevit. At δὲ ante *ἀσφαλῶς* deletum, item et postulante sententia, et ortum similitudine sequentis syllabae ὡς, quae magis etiam exstat in majuscula literarum forma vocabulorum ΑΣ et ΔΕ, quae aliquoties apud Plutarchum et alios scriptores confusa me observare memini. Nam, et singulares literas Α et Δ, item Ε et Σ, frequenter librariis permutari, constat. Caeterum, ne quis δὲ tueatur ex usu particulae duplicis *καὶ* — δὲ, quae significat *atque adeo*, de qua alibi diximus, hujus loci constructio hanc formulam respuit.

P. 39. *τοὺς θεούς σοι,*] i. e. *Deos obtestor, Deos tibi advoco testes, per Deos*: olim jam in Epistola Critica errorem Junii, hanc jurandi formulam ignorantis, notavi, ablegans lectores ad J. Uptonum fusius eam interpretatum ad Epictetum p. 355.

P. 40: *ἡ δὲ Σωσιπάτρα γνησίως καὶ διαφερόντως ἑώρα τοῦ λοιποῦ τὸν Φιλομήτορα*] i. e. *per reliquum deinde tempus Sosipatra Philometorem videbat sincere et eximie*: i. e. *eo erga eum animo erat, ita eum videbat, ut cujus non quidem am-*

amplius amore affecta esset, sed quem tamen aliis praeferret. Primum γνησίως est *pure, sincere, intemerate;* opponitur *spurio*; est igitur *vero ac divino, non spurio et humano, affectu:* nec referendum ad cognationem; quippe et συγγενικῶς dicendum fuisset. Tum, διαφερόντως, ut διαφέρειν, διαφέρων, proprie *differentiam* notans, eam inprimis significat, quae in meliorem partem fit, *praestantiam, excellentiam:* v. c. apud Plutarchum Consol. Apollon. initio, p. 101, F. Sympos. p. 723, D. Numa p. 65, B. Solone p. 93, F. Pericle p. 165, D. Convenit igitur fere cum eo, quod ab hodiernis dicitur *aliquem distinguere, cum distinctione videre.* Denique ὁρᾷν τινα exquisito usu valet, non simpliciter *quem videre*, sed *cum quodam animi adfectu.* Sic cum Adverbiis: v. c. ἡδέως; apud Xenophontem Memorab. Socr. II, 7, 12: ἡδέως ἀλλήλας ἑώρων. Plutarchum in Consol. Apollon. p. 121, E: ταῦτα ἡδέως ἑώρων. Aelianus Nat. Animal. VII, 48: πυνθάνομαι — πρᾶον ἐλέφαντα — στεφανόπωλιν γυναῖκα ὁρᾷν ἡδέως. Et sine Adverbio v. c. Aristides T. I, p. 561: σφᾶς αὐτοὺς ὡς ἐχθροὺς προσορᾷν, οὐ σωτήριον· i. e. *non salutare est, se invicem ipsos intueri ut hostes.* Dio Cassius LVII, 1, p. 846, de Tiberio: τόν τε ἔχθιστον ὡς οἰκειότατον ἔστιν ὅτε ἑώρα, καὶ τῷ φιλτάτῳ ὡς ἀλλοτριωτάτῳ προσεφέρετο. Item *specto quid, studeo*

deo alicui rei, rationem habeo alicujus: Plutarchus Apophth. Lac. p. 218, F, οὐ τοῦτο — δρᾷν δεῖ· *non hoc agendum.* Pyrrho p. 396, F: Ῥωμαῖοι — ἀφειδοῦντες ἑαυτῶν, καὶ τὸ τρῶσαι καὶ καταβαλεῖν ὁρῶντες, τὸ δὲ παθεῖν εἰς οὐδὲν τιθέμενοι: *prodigi vitae non curabant, quid ipsi passuri essent, unice cogitabant, quomodo hostem ferirent ac dejicerent.* Dio Chryſ. Or. XXXI, p. 329, — τὸ λυσιτελὲς οἴονται δεῖν τινὲς ὁρᾷν ἐξ ἅπαντος. XXXV, p. 430, C: τοὐναντίον ὁρῶν, *contra agere, contrarium spectare, contrarium consectari.*

P. 40. περὶ καθόδου ψυχῆς] i. e. *de animae humanae è coelo terram et corpus descensu;* recte Editor e codicibus ſuis reſtituit, pro vulgato περὶ καθόλου ψυχῆς, quod debebat dici π. τῆς κ. ψ. ſaltem ut ſignificaret, *de anima universi*, vel *de animae notione universali.* Sed καθόδου unice verum, et magnum est argumentum philoſophiae Platonicae, cum omnis, tum praeſertim posterioris, et hoc ipſo nomine ſubinde ſignificatur. Plotinus, IV, 3, 12, p. 381, E: — ὑφ' ἕνα λόγον πάντων τεταγμένων ἔν τε καθόδοις ψυχῶν καὶ ἀνόδοις· ibid. IV, 9, 5, p. 473, A—B: ἔτι εἰς τελείωσιν κάθοδος τοῦ παντὸς — τὸ ἑκούσιον τῆς καθόδου καὶ τὸ ἀκούσιον. Porphyrius De Antro Nympharum Cap. II, p. 250: κατέδειξε κάθοδόν τε ἀνθρώποις πᾶσι, καὶ πάλιν ἄλλην ὁδὸν πᾶσι θεοῖς·

eas-

easdem mox ἀνάβασιν et κατάβασιν dicit; ut item De Abstinentia III, 30, p. 49. Jamblichus De Anima apud Stobaeum Eclog. Physic. p. 904: καὶ κάθοδοι γίνονται τῶν ψυχῶν ἄλλαι ἀπ' ἄλλων διακληρώσεων. Hierocles Commentar. Aur. Carm. p. 250: τούτοις δὲ καὶ ὁ Πλάτων ἐστὶ σύμφωνος; περὶ μὲν τῆς καθόδου ταυτὶ λέγων· — περὶ δὲ τῆς ἀνόδου ταῦτα —· Ibid. p. 312: ἀθανάτων μὲν τῇ ἀνόδῳ, θνητῶν δὲ τῇ καθόδῳ γιγνομένων.

P. 40: τί τὸ κολαζόμενον] i. e. *quae pars animae propter peccata puniatur:* de quo Plotinus I, 1, 12, p. 6, E, III, 2, 4, p. 238 et alibi; Hermes Trismegistus in Pimandro Cap. X, §. 20, p. 28. edit. Flussatis: Hierocles Commentar. Aur. Carm. p. 162 seq., et nos olim ad Plutarchum De Sera Num. Vind. p. 122.

P. 41: ὅτι πανταχοῦ εἴη — ὥσπερ οἱ φιλόσοφοι περὶ τῶν θεῶν λέγουσι] Omnes, exceptis iis, qui ipsam Divinam naturam aut Providentiam tollunt; sed magis celebratum in Plotini Schola: v. ei p. 298, 527, 660, 662, 750, 765, ubi quoque illud paradoxum, *Deum ubique et nusquam esse;* quod etiam ad Ψυχὴν et Νοῦν refert Porphyrius, Sententiarum Cap. XXXI, p. 231: Ὁ θεὸς πανταχοῦ, ὅτι οὐδαμοῦ· καὶ ὁ νοῦς πανταχοῦ, ὅτι οὐδαμοῦ· καὶ ἡ ψυχὴ πανταχοῦ, ὅτι οὐδαμοῦ κ. τ. λ.

P. 41: ἐτελεύτα δὲ ἐπὶ τοῖς τρισὶ παισί] i. e. *Obiit relictis tribus illis filiis.* Exquisitam di-

cendi formam illustravit Hemsterhusius ad Luciani Dialogos Mortuorum T. I, 355 et 356, laudans etiam Junium haec Eunapiana recte vertentem.

P. 41: *τῶν μὲν δύο τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι γράφειν*] In hoc usu proprietas est quaedam Platonica, quae late ad posteros manavit: ex Apolog. Socr. p. 360, D: *διασκοπῶν οὖν τοῦτον· ὀνόματι γὰρ οὐδὲν δέομαι λέγειν· ἦν δέ τις τῶν πολιτικῶν κ. τ. λ.* quod ipsis verbis adscivit Aristaenetus I, 5: *ἔνθα καὶ γυνή τις παρῆν· ὀνόματι γὰρ οὐδὲν δέομαι λέγειν· ἦν αὐτὸς ὁ Χαρίδημος, οἶσθα δὲ τὸν νέον ὡς ἐρωτικὸς, ἐν ἀγορᾷ προιοῦσαν ἰδὼν ἀγκιστρεύει·* quod olim notavi in Epistola Critica p. 49. Jam Lysias Adversus Eratosthenem p. 207: *ἔφευγεν ἐξ Ἑλλησπόντου τριήραρχος καταλιπὼν τὴν ναῦν μετὰ Ἰατροκλέους, καὶ ἑτέρων, ὧν τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι λέγειν.* Dionysius Halicarnassensis Antiqu. Rom. II, 24, p. 94: *Ῥώμυλος — νόμους καλοὺς καὶ συμφέροντας, ἀγράφους μὲν τοὺς πλείστους, ἔστι δ' οὓς καὶ ἐν γράμμασι κειμένους, καταστησάμενος, ὧν ἐγὼ τοὺς μὲν ἄλλους οὐδὲν δέομαι γράφειν, κ. τ. λ.* Idem in Judicio De Lysia III, p. 131: *περὶ γὰρ τῶν ἐπιστολικῶν αὐτοῦ καὶ ἑταιρικῶν, καὶ τῶν ἄλλων, οὓς μετὰ παιδιᾶς ἔγραψεν, οὐδὲν δέομαι λέγειν.* Aristides Orat. T. I, p. 338: *ἐκ δὴ πολίσματος τῆς Μυσίας, οὗ τοὔνομα οὐδὲν δέομαι λέγειν.* Idem T. II, p. 193: *φέρε μὴ δὴ, πα-*

παρὰ τοῦτο τὸ ψήφισμα, τὰ τῶν σοφιστῶν εἰ βούλει συγγράμματα, καὶ τοὺς νόμους, ὀνόματι γὰρ οὐδὲν δέομαι λέγειν.

P. 41. Ἀντωνῖνος] Hunc antiquus, praeter Eunapium, quod ſciam, nemo memoravit: quo uno auctore etiam recentiores de hoc Antonino prodiderunt; veluti Bruckerus Hist. Philoſ. T. II, p. 276 ſequ. Nam, quod ex nota ſcripta manu Andreae Schotti refert Carpzovius, *hunc Antoninum citari a Syriano in Commentario in Aristotelis Metaphyſica*, ſane citatur ibi Antoninus p. 59: ſed, procul dubio, idem quem Ammonii discipulum vocat Proclus in Commentario ad Timaeum Platonis Lib. III, 187: nec Ammonius hic alius quam Ammonius Saccas, Plotini et Longini magister. Dicerem eſse *Antonium Alexandrinum* a Suida T. I, p. 235, ex Damascio, ut videtur, memoratum, niſi aetas et ingenium ejus aliquantum ab Eunapii narratione differret.

P. 41: *ὡς μετ' ἐκεῖνον οὐκ ἔτι ἱερὸν ἔσοιτο — καί τι μυθῶδες καὶ ἀειδὲς σκότος τυραννήσει τὰ κάλλιστα ἐπὶ γῆς*] Haec vaticinatio, non post factum demum edita, ſed dudum in Hermeticis libris prodita, exitum habuit cum veritate mirabiliter congruentem, ſed ingenuarum literarum ſtudiis calamitoſum. Sic in illa, quae fertur, Appuleji interpretatione Latina Hermetis Trismegisti ad

Asclepium p. 90: *Futurum tempus est, cum appareat Aegyptios incassum pia mente divinitatem et sedula religione servasse, et omnis eorum sancta veneratio in irritum casura frustrabitur. E terris enim ad coelum est recursura divinitas, linqueturque Aegyptus, terraque, quae fuit sedes religionum, viduata numinum praesentia destituetur. Alienigenis enim regionem istam terramque complentibus, non solum neglectus religionum, sed, quod est durius, quasi de legibus à religione, pietate cultuque divino, statuetur, praescripta poena, prohibitio. Tunc terra ista sanctissima, sedes delubrorum atque templorum, sepulcrorum erit mortuorumque plenissima. O Aegypte! Aegypte! religionum tuarum solae supererunt fabulae, et aeque incredibiles posteris suis, solaque supererunt verba lapidibus incisa, tua pia facta narrantibus: et inhabitabit Aegyptum Scythes aut Indus, aut aliquis talis, id est, vicina barbaria.* — Caetera in ipso libro legantur. Huc autem spectat Augustinus De Civitate Dei VIII, 26: *Sane advertendum est quomodo iste Aegyptius, cum doleret „tempus esse venturum, quo illa auferrentur ex Aegypto, quae fateretur à multum „errantibus et incredulis et à cultu divinae „religionis esse instituta, ait inter caetera: „Tunc terra ista sanctissima, sedes delubrorum*

„ at-

„*atque templorum, sepulcrorum erit mortuorum-*
„*que plenissima.*" *Quasi vero, si illa non auferrentur, non essent homines morituri. Et utique, quanto plus volveretur temporis ac dierum, tanto major esset numerus sepulcrorum. Sed hoc videtur dolere, quod memoriae Martyrum nostrorum templis deorum delubrisque succederent; ut videlicet, qui haec legunt animo à nobis averso et perverso, putent a paganis deo cultos fuisse in templis, à nobis autem coli mortuos in sepulcris.*

P. 41: τὰς Ἡσιόδου καλουμένας Ἠοίας] Opus Hesiodeum, sive germanum, sive spurium, nunc perditum, Ἠοῖαι dictum, a formula Ἢ οἵη, *vel qualis*, qua fere poeta singula capita ordiebatur, pergens deinceps singulis capitibus singularum heroidum res et genus narrare: quod opus idem est qui γυναικῶν ἡρωϊνῶν κατάλογος βιβλίοις ε̄ ut vocatur apud Suidam Voce Ἡσίοδος, ubi videatur Kusterus. Petitus Leg. Att. p. 462. Meursius Lect. Attic. II, 20. Ruhnkenius Epist. Crit. I, p. 109 sequ.

P. 41 — p. 42. Τούτου δὲ τοῦ γένους — ἐπαινεῖν εἰωθεν.] Hunc locum non intellectum Merillio Observationum I, 1, et a principibus Jure Consultis perperam usurpatum, inquinatissimum, emendare et explicare se profitetur Gregor. Arnaldus (D'Arnaud) Variarum Conjecturarum I,

cujus totam disputationem referre nil attinet, partes quasdam intelligendo Eunapio profuturas memorasse juvabit.

P. 41. περιελείφθησαν — κατενεμήθησαν] Prius etiam correxit Arnaldus: posterius reliquit in vetere lectione κατενέμησαν, scilicet hanc formam cum plerisque viris doctis pro Aoristo secundo Passivi accipiens. Utrumque ex Mediceo annotavit Gronovius: postremum etiam ex Barberiniano Dorvillius ad Charitonem p. 693.

P. 41: οἷς τοῦ φιλοσοφεῖν ἡ συγγένεια κέρδος ἦν.] Editoris correctionem ex Huetii conjectura receptam τοῦ pro τὸ non improbans, sententiam sic interpretor: *quibus philosophandi cognatio lucrum erat:* i. e. *qui ex parentum, Eustathii et Sosipatrae, hereditate et cognatione, non philosophiam, sed divitias et lucrum amplexi, has sub externa philosophandi specie augebant.* Arnaldi, οἷς τὸ φιλοσοφεῖν μαγγανεία καὶ κέρδος ἦν, ab re et sensu hujus loci abhorret; siquidem apparet, hos duos fratres non μαγγανείαν, *incantationem*, quae erat pars theurgicae philosophiae, tractasse.

P. 41: Τὰ πλεῖστα δὲ ἐν δικαστηρίοις, ὥσπερ ὁ Σωκράτης περὶ τὴν τοῦ βασιλέως στοὰν, ἀκινδύνευον,] Comparatio cum Socrate disertius ab Eunapio declaranda erat: illius enim longe diversum erat negotium: semel in vita, idque sub ejus finem,

nem, in judicio versatus; nec ut actor, aut patronus, sed reus: sed isti Eustathii et Sosipatrae filii, ut procuratores et patroni, et suis in caussis actores, vitam terebant in foro. Igitur quod pro ἐκινδύνευον Arnaldus legi vult ἐκαλινδοῦντο, *volutabantur*, non quidem ineptum est, nec tamen rem conficit. Forte aliquid excidit. Nunc certe locum sic interpretor, quasi in hanc fere rationem scriptus esset: *τὰ πλεῖστα δὲ ἐν δικαστηρίοις, οὐχ ὥσπερ ὁ Σωκράτης περὶ τὴν τοῦ βασιλέως στοὰν, ἐκαλινδοῦντο, οὔτε περιεφρόνησαν χρήματα καὶ κατεστύγησαν χρυσίον*· i. e. *plerumque vero in tribunalibus, non ut Socrates in porticu regis sacrorum, volutabantur, nec ita, ut ille, pecunias contemnebant aurumque oderant.* Socratis mentio sumta est ex Platonis Euthyphrone, ubi in principio: *Τί νεώτερον, ὦ Σώκρατες, γέγονεν, ὅτι σὺ τὰς ἐν Λυκείῳ καταλιπὼν διατριβὰς, ἐνθάδε νῦν διατρίβεις, περὶ τὴν τοῦ βασιλέως στοάν; οὐ γάρ που καὶ σοί δίκη τίς οὖσα τυγχάνει πρὸς τὸν βασιλέα, ὥσπερ ἐμοί.* Item in Theaeteti fine: Νῦν *μὲν οὖν ἀπαντητέον ἐμοι εἰς τὴν τοῦ βασιλέως στοὰν, ἐπὶ τὴν τοῦ* Μελίτου *γραφὴν, ἥν με γέγραπται.* Priorem locum Arnaldus quoque in Addendis attulit; quem et hoc in capite, ut in aliis, Hemsterhusii auxilio usum, satis apparet. Eunapius autem *στοὰν βασιλέως* communicavit cum aula ac tribunali Imperatoris Romani, ut

item Agathias Hist. III, p. 52, B, loco mox in proximis apponendo. Et de verbo καλινδεῖσθαι haud vulgaria quaedam Arnaldus protulit. Dicitur a Platone ejusque ſtudioſis de vulgi opinione, qua mortuorum animae περὶ τὰ μνήματα καλινδεῖσθαι, *circum ſepulcra volutari*, putantur, ut est in Phaedone p. 386, quem olim in Epistola Critica p. 44, ad alia Eunapii verba laudavimus, et nuper plura dedimus in Annotatione ad nostram editionem Phaedonis p. 209. Eleganter etiam transfertur ad operam forenſem et oratoriam: v. c. ab Iſocrate Orat. Ad Philippum p. 169: οὔτε γὰρ φωνὴν ἔσχον ἱκανὴν, οὔτε τόλμαν δυναμένην ὄχλῳ χρήσασθαι καὶ μολύνεσθαι, καὶ λοιδορεῖσθαι τοῖς ἐπὶ τοῦ βήματος καλινδουμένοις. Orat. Adv. Sophistas p. 598: — χείρους ἐγένοντο τῶν περὶ τὰς ἔριδας καλινδουμένων· ita recte meliores editiones pro vulgari forma κυλινδουμένων. Scite utramque ſignificationem conjunxit Lucianus in Nigrino T. I, p. 69: ἥπτετο τῶν ἀμφὶ τὴν νεκυΐαν τε καὶ διαθήκας καλινδουμένων. Origenes Contra Celſum III, p. 473, B: ἡ ἐν τοῖς δικαστηρίοις καλινδουμένη ῥητορική. De Philoſophis Ariſtocles apud Euſebium Praep. Evang. XI, p. 511, A: οἱ μὲν ἐν μέσῳ καὶ ἐν ὄψει πάντων ἐκαλινδοῦντο. — Porphyrius Commentario in Ptolemaei Harmonica p. 255: καλινδούμενοι ἐν τοῖς σοφιστικοῖς λόγοις.

P. 42: κατεστύγησαν] Pro vulgato κατετύγησαν, quod

quod ex librarii errore natum videtur, correxit quoque Arnaldus.

P. 42: τὸ τριβώνιον] *pallium*, philosophorum indumentum et insigne: diximus ad Plutarchum De Discrim. Adul. et Amic. p. 52, C.

P. 42: τὰ δὲ ἐν τοῖς δρωμένοις] Non satis cum antecedentibus congruit; nam pallium, et externus habitus philosophiae, non minus erat ἐν τοῖς ὁρωμένοις, *in rebus adspectui patentibus*, quam apparatus hominis pragmatici in rebus forensibus versantis. Itaque Arnaldus corrigere tentabat, τὰ δὲ ἐν τοῖς ἀρμένοις, *ea quae in instrumentis erant*, *instrumenta*: quod ipse repudians in Addendis substituit, τὰ δὲ ἐντὸς θυρῶν μέν εἰσι, multo etiam deterius. Mihi in mentem venit δρωμένοις, *factis*, *quae autem ad ipsum opificium et vitae actionem spectabant*. Etiam τὰ δρώμενα dicuntur *sacra*, *quibus operamur*: quae notio satis congruit hujusmodi *studio*. Exposuimus hunc usum ad Plutarchi librum De Iside et Osiride p. 352, C, multis notatis Scriptorum locis. Credibile est horum fratrum, quamvis Eunapio vituperatorum, vitae rationem non plane reprehendendam fuisse, ut philosophiam quidem profiterentur, et tamen rei agendae et augendae caussa Jurisprudentiam, ut ad lucrum et vectigal fructuosum, facti tarent: quale est quod Agathias de suo negotio et vitae instituto narrat Historiae

III, p. 52: A, quem audire plane operae pretium est: Ἐθέλω γὰρ εἰ ἐπ' ἐμοὶ εἴη, καὶ περὶ πλείστου ποιοῦμαι, ταῖς Μούσαις, φασὶ, τὰς Χάριτας καταμιγνῦναι· καίτοι ἑτέρωθί με καθέλκουσιν αἱ φροντίδες, καὶ ἕπομαί γε οὔτι ἑκὼν εἶναι τῇ περιαγούσῃ ἀνάγκῃ· ἡ γάρ μοι ξυγγραφὴ, τοῦτο δὴ τὸ μέγιστον καὶ σεμνότατον ἔργον καὶ πάσης ἀσχολίας ὑπέρτερον, εἴποι ἂν ἡ λύρα ἡ Βοιωτία, ὁδοῦ τε καὶ βίου πάρεργον, καὶ οὐκ ἔνεστί μοι ὡς ἥδιστα ἐμβιῶσαι τοῖς ποθουμένοις· δέον γὰρ τοὺς πάλαι σοφοὺς σχολαίτερον ἀναλέγεσθαι μιμήσεως ἕκατι, ἅπαντά τε τὰ ἑκασταχοῦ ξυμφερόμενα γνωματεύειν εἰς τὸ ἀκριβὲς καὶ ἀναπυνθάνεσθαι, ἀνειμένον τε ἀμφὶ ταῦτα ἔχειν τὸν νοῦν καὶ ἐλεύθερον, ἀλλ' ἔγωγε ἥμενος ἐν τῇ ΒΑΣΙΛΕΙ'ΩΙ ΣΤΟΑ͂Ι, βιβλίδια πολλὰ δικῶν ἀνάπλεα καὶ πραγμάτων ἐξ ἑωθινοῦ μέχρι καὶ εἰς ἥλιον καταδύντα ἐκμελετῶ καὶ ἀνελίττω· Καὶ λίαν ἄχθομαι τοῖς ἐνοχλοῦσιν, ἀνιῶμαι δὲ αὖθις εἰ μὴ ἐνοχλοῖεν, ὡς οἷόν τέ μοι ὄντων (lege ὂν) τῶν ἀναγκαίων ἀποχρώντως ἐμπιπλᾶσθαι ἄνευ πόνου καὶ δυσπαθείας· πλὴν ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀνήσω τοὐμὸν, οὐδὲ παύσομαι ἔστ' ἂν ὁ ἔρως με ἄγῃ, εἰ καὶ μοί τις νεμεσήσειεν ὡς ὑπερτέρων ἐφιεμένῳ, καὶ τὸ λεγόμενον ἐν πίθῳ φιλεργοῦντι τὴν κεραμείαν· εἰ γάρ τῳ καὶ δόξειεν εἶναι τἀμὰ νόθα γε ὡς ἀληθῶς ἀνεμιαῖα καὶ οἷα ψυχῆς εἰς πλεῖστα μεριζομένης κυήματα, ἀλλ' ἐμαυτὸν γοῦν ἴσως ἀρέσκοιμι ἂν καθάπερ τῶν ᾀδόντων οἱ ἀμουσό-

τε-

τερον. Haec fanequam eleganter et cogitata et dicta funt, rerum cum veritate tum gravitate, orationis compofitione, verborum delectu, fententiarum luminibus, figurarum concinnitate: quas dotes faepe mirari foleo in Procopio et Agathia, ultimis Graecorum, ut ita dicam; nam qui proximus his est historiae Byzantinae fcriptor, Theophylactus, nihil ad hos, quafi ultimos fplendores emorientis eloquentiae luminis: nec ita multo post, fub Heraclio, Saraceni florentisfimas Literarum ftudiis provincias, Mefopotamiam, Syriam, Phoeniciam, Aegyptum, deinceps Africam, Imperio R. ademerunt; infecuta est longa, multorum faeculorum, ftuporis et ignorantiae nox. Caeterum vel hoc Agathiae a nobis appofitum exemplum oftendit, illum, quamvis ducentis fere annis Eunapio posteriorem, tamen judicii ftilique fanitate ac perfpicuitate illo haud paucis partibus potiorem esfe. Neque illud praetereundum, quod ad rem praefentem pertinet; *βασιλέως στοὰν*, quae Platoni et Eunapio dicitur, ab Atticis item *βασίλειον στοὰν* dictam esfe, ut ex multis Veterum locis conftat, allatis a J. Meurfio Atticarum Lectionum, VI, 17. Deinde, *ταῖς Μούσαις τὰς Χάριτας ἀναμιγνῦναι*, est notum illud Euripideum in Herc. Fur. 674. Tum, *ἡ λύρα ἡ Βοιωτία*, Pindarum fignificat, cujus est Isthmiorum I, 1: *Μᾶτερ ἐμὰ, τὸ τεὸν χρύσασπι*

Θή-

Θρίβα, Πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον Θάσομαι — quod Plato in Phaedro p. 337, A, Gorgia p. 285, F, laudavit, multi praeterea Graeci et Latini vel celebrarunt, vel imitati ſunt. Porro *νόθα καὶ ἀνεμιαῖα κυήματα*, ſunt item e Platone ducta in Theaeteto p. 118, C, 122, B, 128, G: quae et Plutarchus ſecutus est Quaeſtione Platonica I, p. 1000, C, ut ostendimus Bibliothecae Criticae Part. IX, p. 23.

P. 42: *ὡς ἄχθος εἶναι καμήλων πολλῶν*] In iis Ictis, quos G. Arnaldus l. c. ait hoc Eunapii loco abuſos esſe, forte etiam numerandus est Heineccius, multis caeteroquin meritis clarus vir: qui in principio, ſi recte memini, *Compendii Inſtitutionum Juſtiniani*, haec verba ita citat, quaſi dicantur de libris Jureconſultorum, quorum ingenti multitudine commotus Juſtinianus hanc disciplinam ad brevitatem redegisſet. Atque nexus ipſe verborum ostendit, haec dici de pragmaticorum ſcriptiunculis, quae in testamentis, emtionibus, venditionibus, ſtipulationibus, ſimilibus argumentis verſantur: hae Latinis dicuntur *libelli*, Graecis *βιβλίδια*; de quibus docuit Brisſonius De Verborum Significatione p. 546, 547: et est verſus Juvenalis, allatus ab Arnaldo l. c. p. 219, Satir. VII, 107: *Dic igitur, quid cauſidicis civilia praeſtent Officia et magno comites in faſce libelli.* Si veterum Jurisconſultorum li-

libros significare voluisset, honestiori eos nomine συγγράμματα, συντάγματα, συντάξεις, et simili modo, vocasset.

P. 42. καὶ ταῦτά γε ἦν εἰς οὐδένα φέροντα τῶν παλαιῶν φιλοσόφων] i. e. *et haec ad nullum veterum philosophorum pertinebant, spectabant: nil commune cum quoquam veterum philosophorum habebant.* Arnaldus l. c. p 210, ut sententia scilicet omnibus numeris absoluta fieret, corrigit, εἰς οὐδὲν φέροντα, οὐδὲ τῶν παλαιῶν φιλοσόφων· atque sic vertit: *hi autem libelli erant nullius utilitatis, neque cujusquam veterum philosophorum.* Qua mutatione facile caremus. Dictio φέρει τι εἴς τι, *pertinet quid ad quid, conducit, spectat, valet,* optimis Veterum usitata est. Plutarchus De Ser. Num. Vind. p. 563, C: οὐδενὸς ἀπεχόμενος αἰσχροῦ φέροντος εἰς ἀπόλαυσιν ἢ κέρδος. Lucullo p. 506, E, τὴν μὲν ὄψιν οὐκ εἶχε συμβαλεῖν εἰς ὅ, τι φέροι· *non poterat conjicere, quò somnium spectaret.* Aristides Orat. Platon. I. T. II, p. 186: τὸν χρησμὸν εἰς τοῦτο φέρειν· i. e. *oraculum eo spectare.* Orat. Sacra III, T. I, p. 312: ἐπελθούσης δὲ τῆς νυκτὸς τῷ μὲν Ζωσίμῳ γίνεται τόδε τὸ μαντεῖον φέρον εἰς ἐμέ· item p. 316, 319. IV, p. 326. 331. 334. 337. Eunapius Aedesio p. 20: πλὴν ὅσα γε εἰς θειασμὸν Ἰαμβλίχου φέρει. Chrysanthio p. 116: ὅπῃ τὸ φαινόμενον ἐπὶ τὸ μέλλον φέρει. Plura etiam ex

aliis

aliis Scriptoribus dedit Jer. Marklandus ad Euripidis Supplices versu 295.

P. 42: διαθῆκαί τε καὶ ἀντίγραφα τούτων] i. e. *testamenta et horum exempla*· Graeci commodius, ut locupletiore lingua utentes, id quod hodie vulgo dicimus *originale et copiam*, dixerunt illud αὐτόγραφον, ἀρχέτυπον, hoc ἀντίγραφον et ἀπόγραφον: Latini illud *exemplum*, hoc *descriptum*, *imaginem*, saepius etiam *exemplum*: Conferatur Brissonius De Verborum Significatione p. 306, a: Ruhnkenius ad Rutilium Lupum p. 108, ab eoque laudata Gesneri expositio, prodita in Thesauro L. L. Voce *Exemplum*.

P. 42: καὶ συμβόλαια καὶ περὶ πράσεων.] Alterum hoc καὶ delendum esse monet Arnaldus. Recte omnino: vertitque, *venditionum codicilli*. Et Gronovius annotavit M. Röverum ad Glossas Nomicas p. 57 corrigere καὶ συμβόλαια τὰ περὶ πράσεων, vel καὶ συμβόλαια, καὶ τὰ περὶ πράσεων. Notat enim συμβόλαιον universe quidem, *commercium*, *negotium*: tum *pactum*, *conventum*, *contractum quemlibet*: denique *scriptum libellum de quocunque pacto et convento*: et hoc loco *de venditione*. Hinc *chirographa*, *tabulae publicae et privatae*. Plutarchus Quaest. Rom. p. 275, A: Διὰ τί τοῦ Κρόνου ναῷ χρῶνται ταμείῳ, ἅμα δὲ καὶ φυλακτηρίῳ τῶν συμβολαίων· i. e. *et aerario et tabulario*. De Cupiditate Divi-

vitiarum p. 524, A. De Vitioſo Pudore p. 533, B: ὁ δὲ Περσαῖος ἀργύριόν τινι τῶν γνωρίμων δανείζων, δι' ἀγορᾶς καὶ τραπέζης ἐποιεῖτο τὸ συμβόλαιον. Ibid. p. 535, B: τὸν φιλάργυρον εἰ δυσωπήσεις ἄνευ συμβολαίου δανεῖσαί σοι τάλαντον. De Vitando Aere Alieno p. 828, C: καταδουλοῦμεν ἑαυτοὺς ὑποθήκαις καὶ συμβολαίοις. Ibid. p. 829, A: τῶν χειρογράφων καὶ συμβολαίων. Archontis nomen iis praeſcribebatur, item ut Pſephismatibus: ſic Idem in Demetrio p. 893, D: τὸν ἐπώνυμον καὶ πάτριον ἄρχοντα καταπαύσαντες, ἱερέα Σωτήρων ἐχειροτόνουν καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, καὶ τοῦτον ἐπὶ τῶν ψηφισμάτων καὶ τῶν συμβολαίων προέγραφον. Ariſtides Oratione ad Rhodios de Concordia. T. I, p. 567: πίστεις συμβολαίων, *contractuum fides*. De hac exquiſitiore ſignificatione notat Pollux VIII, 104: συγγραφὴ, συνάλλαγμα, συμβόλαιον, γραμματεῖον, συνθήκη ἔγγραφος, ὁμολογία ἔγγραφος. Conferatur Idem V, 148. Hinc Suidas: Συμβόλαιον, τὸ γραμματεῖον. Plenius Heſychius: Συμβόλαιον· συνάλλαγμα, συγγραφὴ, ἀσφάλεια, γραμματεῖον. Stephanus Theſaur. Gr. L. T. I, p. 705, annotat quidem ex Budaeo hunc uſum nominis: nec tamen aut ipſe exemplum attulit, aut apud Budaeum quid deprehendimus. Paulo diſertius eum attigit Salmaſius De Uſuris p. 139 et 140: et eam ſecutus J. Gothofredus ad Codicem Theodoſianum T. I, p.

120,

120, 6. Caeteras significationes nunc praetermittimus.

P. 42: Οὕτως οὐδὲ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα Σωσιπάτρα εἰς τὸν χρησμὸν ἀπετύγχανε] *Adeo Sosipatra neque de futuris rebus ab oraculi veritate aberravit*: i. e. *Adeo Sosipatra, oraculi instar, etiam de futuris rebus vaticinata est.* Obscurum sane: sed paulo saltem clarius fiet, si duo illa, ad quae hoc dictum refertur, animadvertamus. Primum est, quod supra dixit Sosipatra de tribus suis, tunc nondum natis; quod nos ibi attigimus in Nota p. 115, πρὸς τὸ θεῖον δὲ οὐδὲ εἷς, et nunc intelligentiae caussa a lectore studioso relegendum est. Alterum est ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα, *in rebus post hanc vitam*, quod opponitur *rebus in hac vita*, de quibus Sosipatra oraculi instar divinaverat, ut narravit Eunapius p. 39 et 40. Caeterum, inter haec et proxime sequentia verba, aliquid intercidisse videtur de his duobus non nominatis Eustathii filiis eorumque posteritate.

P. 42: καὶ τούτων γε τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι γράφειν — Ἀντωνῖνος.] Haec ipsis verbis, et sequentium magna pars jam p. 41 narrata sunt. Nec librariis sed ipsi Eunapio tribuenda est haec repetitio; eoque magis illi ignoscenda, quod multo accuratiores illo Scriptores subinde in tales repetitiones incidisse reperiuntur: cujus luculenta exem-

exempla protulit Ernestus ὁ πάνυ, in elegantisſimo libello *De Grata Negligentia Orationis* p. 130, in ejus Opusculis Philologicis repetito. Neque tamen ideo hanc ab Eunapio admisſam iterationem in genere gratae negligentiae cenſemus. Alia exempla, quae legere nos meminimus, colligere nunc non opus est.

P. 42: ὁ γὰρ λόγος οὐκ ἐπὶ τοὺς φαυλοὺς, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἀγαθοὺς φέρειν συνεπείγεται] i. e. *hiſtoria mea et ſcribendi conſilium festinat ſe conferre ad bonos, non ad malos.* Sic λόγος ab aliis etiam dicitur Scriptoribus: at φέρειν est proprietatis Eunapianae, ductae ex alia dictione φέρει θυμὸς, *fert animus*, et ſimilibus formis; et pro ſimplici φέρει, nunc redundantius dicit φέρειν συνεπείγεται. Videatur nota nostra p. 11.

P. 43: τὸ ἄκαμπτον] Plutarcho non infrequens, v. Lycurgo p. 45, F: (Ἄλκανδρος) ἐν τῷ καταvοεῖν τὴν πραότητα καὶ τὸ πάθος (forte βάθος) αὐτοῦ τῆς ψυχῆς καὶ περὶ τὴν δίαιταν αὐστηρὸν, καὶ πρὸς τοὺς πόνους ἄκαμπτον, αὐτός τε δεινῶς διετέθη περὶ τὸν ἄνδρα, κ. τ. λ. Themistocle p. 117, B: αὐτῶν δὲ ἀκάμπτων προς οἰμωγὰς καὶ δάκρυα γονέων καὶ περιβολάς —• Catone Minore p. 761, D: τὸ περὶ τὴν δικαιοσύνην ἀτενὲς καὶ ἄκαμπτον εἰς ἐπιείκειαν ἢ χάριν ὑπερηγαστηκώς. Pyrrho p. 407, F: ἄκαμπτος μὲν εἶναι πρὸς φόβον, ἄτρεπτος δὲ ὑπ' αἰδοῦς. Bruto p. 997, C: ἀνὴρ διαφερόντως

τως καὶ μεγαλόφρων, καὶ πρὸς ὀργὴν καὶ ἡδονὴν καὶ πλεονεξίαν ἀπαθὴς, ὄρθιον δὲ τὴν γνώμην καὶ ἄκαμπτον ἱστῶσαν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ καὶ δικαίου διαφυλάττων.

P. 43. οἱ κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν τότε σχολάζοντες] Junius: *qui tum Alexandriae negotiabantur:* forte operarum vitio, pro *otiabantur.* Est enim σχολάζειν, *otiari:* et ſubinde dicitur de otio literato, doctrinae ſtudio, ejus ſtudioſis, tam docentibus, quam discentibus, quales ſemper multi Alexandriae fuerunt. Plutarchus De Exilio p. 603, B: ἡ δ' Ἀκαδημία — οἰκητήριον ἦν Πλάτωνος καὶ Ξενοκράτους καὶ Πολέμωνος, αὐτόθι σχολαζόντων καὶ καταβιούντων τὸν ἅπαντα χρόνον. Ad Principem Indoct. p. 778, B: βουλομένοις δὲ χαίρων καὶ διαλεγόμενος καὶ σχολάζων καὶ συνὼν προθύμως. Placit. Philoſ. I, 3, p. 878, C: τὸν Πυθαγόραν ἐν Ἰταλίᾳ σχολάσαι· i. e. *Pythagoram in Italia ſcholam habuiſſe.* De Solertia Animal. p. 969, E: ὃ δὲ οἱ πατέρες ἡμῶν ἔγνωσαν αὐτοὶ σχολάζοντες Ἀθήνησιν· i. e. *quod autem patres noſtri, quum Athenis literarum ſtudiis vacarent, viderunt.* Vit. Orator. X, p. 839, E: Ἰσαῖος — σχολάσας Λυσίᾳ· i. e. *Iſaeus Lyſiae ſcholis operam dedit*, p. 844, A: Δημοσθένης — σχολάζων Ἰσοκράτει. Ibid. B: Πλάτωνα — αὐτῷ σχολάσαι. Numa p. 69, C: ἱερουργῶν ἢ διδάσκων τοὺς ἱερεῖς ἢ πρὸς εὐνοίᾳ τινι τῶν θείων πρὸς αὐτοὺς σχο-

σχολάζων· ubi legendum videtur, ἱερουργεῖν διδάσκων ἢ περὶ ἐνιά τινα τῶν ἱ. π. α. σ. Demosthene p. 848, B: Ἰσοκράτους τότε σχολάζοντος· i. e. *Isocrate tunc scholam habente.* Cicerone p. 881, A: ἐσχόλαζε τοῖς βουλομένοις φιλοσοφεῖν τῶν νέων· *scholas habuit adolescentibus philosophari volentibus.* Bruto p. 994, B, de Caesare Octaviano: ἐν δὲ Ἀπολλωνίᾳ διέτριβεν ὅτε Καῖσαρ ἀνῃρέθη, σχολάζων περὶ λόγους. Ibid. F: Θεομνήστου δ' ἀκροώμενος τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ, καὶ Κρατίππου τοῦ Περιπατητικοῦ, καὶ συμφιλοσοφῶν, ἐδόκει παντάπασι ἀργεῖν καὶ σχολάζειν. Ibid. p. 995, A: τοὺς σχολάζοντας ἀπὸ Ῥώμης ἐν ἄστει νέους ἀνελάμβανεν· i. e. *adolescentes Romanos, qui Literis operam dabant, Athenis sibi adjunxit.* Arato p. 1028, C: κατ' ἀγορὰν σχολαζόντων· i. e. *quum in foro scholas haberent.* Teles apud Stobaeum Serm. XCV, p. 523: ὅτε μὲν παρὰ Θεοφράστῳ καὶ Ξενοκράτει σχολάζοι· *quum scholis Theophrasti et Xenocratis operam daret.* Aristides Orat. De Concordia Ad Urbes p. 517: — περὶ τοὺς λόγους — ἢ — μηδὲν σπουδαιοτέρῳ τούτων σχολάζειν πράγματι. Epicteti quosdam locos notavit J. Uptonus in Indice.

P. 43: ἡ δὲ Ἀλεξάνδρεια διά τε τὸ τοῦ Σαράπιδος ἱερὸν, ἱερά τις ἦν οἰκουμένη] Non satis diserta narratio, ut appareat, ubi fuerit hoc Serapidis templum, utrum in ipsa urbe Alexandria, an in

Canopo. Hoc in Canopo longe fuit religiofisfimum, et Canopus vicinus Alexandriae CXX ftadiorum, i. e. quatuordecim mille pasfuum, intervallo, veluti fuburbium, frequentisfimo commercio advenarum Alexandrinorum celebratus: ut credibile fit, eum quafi partem majoris urbis habitum, et hoc ipfum templum Serapidis Canopicum inter Canopum et Alexandriam pofitum, utrique commune fuisfe; fiquidem, auctore Macrobio, Saturnal. I, 7, p. 215: *nullum Aegypti oppidum intra muros fuos aut Saturni aut Serapis fanum recepit:* et idem ab Eunapio fignificari, ac *templum Alexandriae vocari;* quum is proxima pagina 44 templa Canopi a Serapeo diftinguere videatur. Magis etiam probabilis haec interpretatio fiat legentibus Strabonem XVII, p. 1152, C: *Κάνωβος δ' ἐστὶ πόλις ἐν εἴκοσι καὶ ἑκατὸν σταδίοις ἀπὸ Ἀλεξανδρείας πεζῇ ἰοῦσιν, ἐπώνυμος Κανώβου τοῦ Μενελάου κυβερνήτου ἀποθανόντος αὐτόθι, ἔχουσα τὸ τοῦ Σαράπιδος ἱερὸν πολλῇ ἁγιστείᾳ τιμώμενον, καὶ θεραπείας ἐκφέρον, ὥστε καὶ τοὺς ἐλλογιμωτάτους ἄνδρας πιστεύειν, καὶ ἐγκοιμᾶσθαι αὐτοὺς ὑπὲρ ἑαυτῶν ἢ ἑτέρων· συγγράφουσι δέ τινες τὰς θεραπείας, ἄλλοι δὲ ἀρετὰς τῶν ἐνταῦθα λογίων. Ἀντὶ πάντων δ' ἐστὶν ὁ τῶν πανηγυριστῶν ὄχλος, τῶν ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας κατιόντων τῇ διώρυγι· πᾶσα γὰρ ἡμέρα καὶ πᾶσα νὺξ πληθύει τῶν ἐν τοῖς πλοιαρίοις καταυλουμένων καὶ κα-*

κατορχουμένων ἀναίδην μετὰ τῆς ἐσχάτης ἀκολασίας καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν· τῶν δ' (lege τ') ἐν αὐτῷ τῷ Κανώβῳ καταγωγὰς ἐχόντων ἐπικειμένας τῇ διώρυγι εὐφυεῖς πρὸς τὴν τοιαύτην ἄνεσιν καὶ εὐωχίαν. Eodem referantur, quae de Serapidis templo et ſanationibus narrat Tacitus Histor. IV, 81, ſequ. Et quod ait Pauſanias Attic. I, 18, p. 42: Αἰγυπτίοις δὲ ἱερὰ Σαράπιδος ἐπιφανέστατον μέν ἐστιν Ἀλεξανδρεῦσιν, ἀρχαιότατον δὲ ἐν Μέμφει: *Alexandrinis* dicit, non in ipſorum Urbe, ſed *Canopicum;* quod horum id oppidum et templum cenſeretur: nec ſignificat *duo tantummodo* in Aegypto fuiſſe templa Serapidis, ſed duo haec prae caeteris eximia. Et in arce Corinthi duo templa fuiſſe narrat, quorum alterum Σαράπιδος ἐν Κανώβῳ καλουμένου II, 4, p. 121. Ammianus Marcellinus XXII, 16. Canopum duodecimo lapide a Serapeo disjungi narrans, utrum hoc templum in vicinia Phari an Alexandriae ponat, non apparet. Dio Caſſius in Antonino Caracalla, LXXVII, 15, 23, et LXXVIII, 7: *templi Serapidis in Alexandria* meminit, quod de *Canopico* intelligi poteſt. Achilles Tatius Hist. Amator. V, 1, 2: — εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἤλθομεν· — ἦν δέ πως καὶ κατὰ δαίμονα ἱερομηνία τοῦ μεγάλου θεοῦ, ὃν Δία μὲν Ἕλληνες, Σέραπιν δὲ καλοῦσιν Αἰγύπτιοι· — ἐθεασάμην δὲ καὶ τὸν μειλίχιον Δία, καὶ τὸν Διὸς οὐράνιον νεώ· *coeleste* tem-

templum Jovis, intelligo, *templum Serapidis in Canopo.* Multa de Serapide et Canopo collegit Jablonskius in Pantheo Aegypt. II, 5, et V, 4: in quibus nil est quod nostrae ſententiae repugnet. Qui autem everſionem hujus templi Serapidis memorarunt Theodoretus Hist. Eccleſ. V, 22: Socrates, V, 16; Sozomenus VII, 15: Damascius apud Suidam Voce Ὄλυμπος, *Alexandriam*, non *Canopum*, nominant: item Anonymus Suidae V. Σάραπις: at cum *Canopo* istam cladem communicat Rufinus II, 26—29. Omnino illud ſanctum et religioſum *Serapidis Alexandriae templum* idem fuiſſe videtur, *quod Serapidis Canopi templum*.

P. 43: *οἱ γοῦν πανταχόθεν φοιτῶντες εἰς αὐτὴν πλῆθός τε ἦσαν τῷ δήμῳ παρισούμενοι·*] Junius perperam reddidit: *ad quam undecumque terrarum innumeri confluebant, agmini ſimiliter;* reddendum erat: *et qui in eam adveniebant undecumque multitudo erant numero par ipſis incolis.* Dicitur ſubinde δῆμος de incolis alicujus urbis: v. c. ſupra p. 23. Achilles Tatius l. c. V, 1: Εἶδον δὲ καὶ δύο καινὰ καὶ παράλογα, μεγέθους πρὸς τὸ κάλλος ἅμιλλαν, καὶ δήμου πρὸς πόλιν φιλονεικίαν, καὶ ἀμφότερα νικῶντα· ἡ μὲν γὰρ ἠπείρου μείζων ἦν, ὁ δὲ πλείων ἔθνους· καὶ εἰ μὲν εἰς τὴν πόλιν ἀπεῖδον, ἠπίστουν εἰ πληρώσειέν τις δῆμος αὐτὴν ἀνδρῶν· εἰ δὲ εἰς τὸν δῆμον ἐθεα-

σά-

σάμην, ἐθαύμαζον, εἰ χωρήσειέν τις αὐτὸν πόλις· τοιαύτη τις οὖν ἰσότητος τρυτάνη· postremum οὖν cum editoribus, qui ante Salmasium fuerunt, mutandum in ἦν. Aelianus Var. Hist. XIV, 11: αἱρεῖν πόλεις, καὶ ἀπολλύναι δήμους: *urbes expugnare, earumque incolas perdere.* Ammonius Differentium Vocabul. Δῆμος — τὸ πλῆθος τῆς πόλεως.

P. 43: τοῖς δὲ ἐξήρκει τὰ ποτάμια πλοῖα μετὰ ῥαστώνης ἐπὶ τὴν σπουδὴν ὑποφέροντες] Videntur duae diversae lectiones in unam confusae esse: altera, τοῖς δὲ ἐξήρκει τὰ ποτάμια πλοῖα μετὰ ῥαστώνης ἐπὶ τὴν σπουδὴν ὑποφέροντα· *aliis autem sufficiebant fluviatiles lembi, eos cum facilitate ad studium rei seriae vehentes:* altera, τ. δ. ἐ. τ. π. πλ. μετὰ ῥαστώνης τὴν σπουδὴν ὑποφέρουσι· *aliis autem sufficiebant fluviatiles lembi, festinationem cum quiete conjunctam tolerantibus.* Illa ποτάμια πλοῖα sunt, quae in Nilo usitate βαρίδες vel βάρεις dicebantur: quorum usum attigit P. Wesselingius ad Diodorum Sic. T. I, p. 108. Antoninus autem, ut videtur, ultra ostium et oppidum Canopi ad ipsam oram maris habitabat.

P. 43: ἀφθόνως καὶ ἀφθορῶν] Forte postremum corrigendum cui videatur in ἀφθόρως· i. e. *copiose et incorrupte:* ut Eunapius in paronomasia elegantiam quaesiverit. Sed teneo, quod Gronovius

vius ex Mediceo annotavit, αὐθωρὸν, *hac ipsa hora, statim, continuo.*

P. 43: ἄτεγκτος.] De exquisitioris elegantiae vocabulo diximus quaedam ad Plutarchum De Auditione p. 44, A, post Ruhnkenium quidem, qui ejus vocabuli usum egregie explicuit ad Timaei Gloss. Platonicas p. 248, et nobis etiam in Damascii emendatione ibi proposita critice et probabiliter versatus esse videtur.

P. 43: οὐ γὰρ ἔφθανεν ἐκεῖνος — p. 45; ἡ γῆ φέρει τούτους τοὺς θεούς.] Longam hanc ῥῆσιν nullius quidem correctionis aut emendationis caussa, sed in testimonium argumenti *de Oraculorum Ethnicorum Duratione atque Interitu*, cum aliis Veterum locis, exhibet Antonius Van Dale, in opere *De Oraculis* p. 538 sequ.

P. 43. ἥ τε θεραπεία τῶν κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ τὸ Σαραπεῖον ἱερόν] Hic diserte Alexandrina fana à Sarapidis fano distinguuntur. Caeterum τῶν non habet quo referatur: et ἱερὸν redundat, quum jam contineatur in nomine Σαραπεῖον; igitur corrigendum ἱερῶν· i. e. *cultus sacrorum in Alexandria et Serapeo* —. Mediceus ἥτε θεραπευτῶν.

P. 44: Καὶ τὰ περὶ τὸν Κάνωβον ἱερὰ ταυτὸ τοῦτο ἔπασχεν] i. e. *reliqua Canobi fana;* nam Serapei jam factam mentionem iterare nil attinebat,

bat, et ut positi inter utramque urbem quasi ambabus communis.

P. 44: Θεοδοσίου μὲν τότε βασιλεύοντος —] Theodosio I, anno Aerae Vulgaris 389. Praeter scriptores supra citatos veteres, etiam novitii cognoscantur: Tillemontius Historia Imperatorum Tom. V, p. 141: Le Beau, Historia Imperii Romani Posterioris (Histoire du Bas-Empire) Libr. XXIV, Cap. XVI, Vol. V, p. 323, seq: Gibbon De Inclinatione et Lapsu Romani Imperii (of the Decline and Fall of the Roman Empire) Vol. V, p. 110, sequ.

P. 44: Θεοφίλου προστατοῦντος τῶν ἐναγῶν] Junius: *praetorii praefecto Theophilo, piaculari homine:* immo, *praeside scelestorum Theophilo:* i. e. *quum Christianis Episcopus Alexandriae praeesset.* Hunc oppugnatorem cultorum veteris religionis et templorum memorat Zosimus V, 28, 5: et nominatim Alexandrinorum templorum et Serapei Theodoretus Hist. Eccles. V, 22: Θεόφιλος ἀνὴρ πυκνός τε τὰς φρένας, καὶ ἀνδρεῖος τὸ φρόνημα· οὗτος τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν τῆς εἰδωλικῆς ἠλευθέρωσε πλάνης· οὐ γὰρ μόνον ἐκ βάθρων ἀνέσπασε τὰ τῶν εἰδώλων τεμένη, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ἐξαπατώντων ἱερέων τοῖς ἐξηπατημένοις ὑπέδειξε μηχανήματα· κ. τ. λ. Socrates V, 16. Anonymus apud Suidam in Σάραπις. Et sine ejus nomine Sozomenus VII, 15. Conferatur J. Jonsius

De Scriptor. Hist. Philos. III, 17, 1: quem secutus est Bruckerus Hist. Crit. Philos. T. II, p. 279.

P. 44: Εὐρυμέδοντος — Ὅς ποθ' ὑπερθύμοισι —] Odysseae II, 58, 59.

P. 44: Εὐετίου δὲ τὴν πολιτικὴν ἀρχὴν ἄρχοντος· Ῥωμανοῦ δὲ τοὺς κατ' Αἴγυπτον στρατιώτας πεπιστευμένου.] Sozomenus VII, 15: ἦρχε δὲ τότε τῶν ἐν Αἰγύπτῳ στρατιωτικῶν ταγμάτων Ῥωμανός· Εὐάγριος δὲ ὕπαρχος τῆς Ἀλεξανδρείας ἡγεῖτο. Unde Eunapio pro Εὐετίου restituit Εὐαγρίου Valesius ad Socratem V, 16, p. 52. — Erat is *Praefectus Augustalis:* praeerat rebus tantum civilibus, si quidem huic magistratui, ut Praefectis Praetorio, militare imperium ademtum, et propriis *Militiae Magistris* mandatum erat: qui tunc Romanus fuit. Utriusque mentio exstat in Codice Theodosiano, quam explicuit Jac. Gothofredus in Prosopographia, in nominibus *Euagrius* et *Romanus* Tom. VI, Part. II, p. 51, a: et 81, a.

P. 44 — ἅμα φραξάμενοι κατὰ λίθων καὶ λιθοξόων θυμὸν, ἐπὶ ταῦτα ἀλλόμενοι] Sic interpungendum: i. e. *qui simul animum suum confirmantes adversus lapides et lapicidas, in ea insilientes.* Quod dicitur *in lapicidas* significat *in lapicidarum opera: ταῦτα, illa,* intelligendum τὰ ἱερά, templa. Φράξασθαι, *se munimentis, et armis, et instructa acie sepire;* dictionem, in

in argumento gravi rei bellicae usitatam, transtulit ad ridiculum: et forte de illo Bratrachomyomachiae cogitavit, 165: Φραξάμενοι δ' ἵστησαν ἐπ' ὄχθαις ὑψηλῇσι, Σείοντες λόγχας, θυμοῦ δ' ἔπληντο ἕκαστος. Nec dissimilis Eunapiano loco Polybianus apud Suidam in Voce Ἐπίπνοια. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι θείας ἐπιπνοίας τινὸς ἐπεπλήρωντο· τήν τε προθυμίαν ἀνανταγωνίστῳ σθένει Φραξάμενοι. Plutarchus Camillo p. 138, F: τὸ Καπιτώλιον ἐφράξαντο βέλεσι καὶ διατειχίσμασιν. Ibid. p. 150, F: τὸν χάρακα Φραξάμενος ἠρέμει. Timoleonte p. 245, A. Paulo Aemilio p. 259, F. Catone Majore p. 343, C. Mario p. 418, D. Sertorio p. 571, C. 579, B. Eumene p. 588, F: Φράξασθαι παραινῶν, *monens ut se muniret*. Pompejo p. 650, A: ἑτέροις ὅπλοις πρὸς Καίσαρα Φραγνύμενον. Crasso p. 936, E: Φραξάμενοι βέλτιον προῆγον. Etiam Gronovius ex Mediceo pro ἁλλόμενοι notavit βαλλόμενοι, quod equidem vulgato haud praeferam: nec ἁμιλλώμενοι, quod mihi antea in mentem venerat.

P. 44: τὸ ὑφελόμενον] Lego τὸν ὑφελόμενον· i. e. *eratque inter ipsos lex bellica, ut raptor lateret:* i. e. *ut qui quid surripuisset, ne ab aliis proderetur;* vel, *ut tamquam Spartani pueri, pulcrum ducerent furari, at turpe furantem deprehendi*. Certe Participia ἑλόμενος, ὑφελόμενος, ἐξελόμενος, aliorum Compositorum, ut item

In-

Infinitivi *ἑλέσθαι*, *ἐξελέσθαι*, *ὑφελέσθαι*, non passivam, sed activam habent significationem, ut me alicubi ad Plutarchum ostendere memini.

P. 45: *μοναχοὺς, ἀνθρώπους μὲν κατὰ τὸ εἶδος, κ. τ. λ.*] Gronovius adscripsit, *Rutilius in Itinerario.* Est is locus Libro I, versu 649 et sequ: et significatus ab Antonio van Dale De Oraculis p. 546. Zosimus conferatur Histor. V, 23: et quae collegit Jac. Gothofredus ad Codicem Theodosianum Tom VI, Part. I, p. 107, sequ.

P. 45: *τυραννικὴν γὰρ εἶχεν ἐξουσίαν τότε πᾶς ἄνθρωπος μέλαιναν φορῶν ἐσθῆτα*] *Monachi — maximi momenti negotiis catervatim per drungos se immiscebant, atque humanitatis vel pietatis obtentu judiciario ordini saepe intercedebant, pacemque adeo publicam ea re turbare videbantur; unde tyrannicam auctoritatem iis exprobabat Eunapius Aedesio p. 78*: inquit Jac. Gothofredus Cod. Theodos. l. c. p. 107, et exempla ex historiis adfert. *Atrae* porro eorum *vestes.* Sic in Maximo p. 53: *ἦτε τῶν τὰ φαιὰ ἱμάτια ἐχόντων ἀκωλύτως προσπαρεισελθόντων ἀσέβεια.* Zosimus l. c. V, 23: *ὅσοι φαιαῖς ἔτυχον ἐσθῆσιν ἠμφιεσμένοι.* Synesius Ep. CXLVI, p. 283, D: *Γαυὸς ἐπεφήμισέ σοι τὸν μονήρη βίον — καὶ τὸν νοῦν αὐτὸν ὅσος εἰς θεολογίαν συντείνει, καὶ φαιὸν τριβώνιον ἀμπέχεσθαί σε φησίν.* Libanius in Oratio-

tione Pro Templis §. 3. p. 474: *οἱ δὲ μελανειμονοῦντες οὗτοι, καὶ πλείω μὲν τῶν ἐλεφάντων ἐσθίοντες, πόνον δὲ παρέχοντες τῷ πλήθει —* ubi Jac. Gothofredus, qui hanc Orationem edidit in Operibus Minoribus, plura de hoc Monachorum in vestimentis colore. Nomen autem *φαιὸς* proprie colorem notans *fuscum*, i. e. mixtum ex atro et albo, ut Suidas docet in hac voce, saepe usurpatur pro *atro*.

P. 45: *Τοὺς δὲ μοναχοὺς τούτους καὶ εἰς τὸν Κάνωβον καθίδρυσαν.*] Quale et quo nomine appellatum fuerit hoc monasterium divinare studet Tillemontius Historia Imperatorum, Tom. V, p. 141, a, fin. Sozomenus VII, 16, p. 588: *τὸ μὲν δὴ Σεράπιον ὧδε ἥλω· καὶ μετ' οὐ πολὺ εἰς ἐκκλησίαν μετεσκευάσθη Ἀρκαδίου τοῦ βασιλέως ἐπώνυμον.*

P. 45: *καταδήσαντες τὸ ἀνθρώπινον*] i. e. *constringentes humanum genus, illigantes.* Habet *καταδεῖν* significationem malae artis et magiae, quod monuimus supra p. 77: et ad Plutarchi Praecepta Conjugialia p. 138, B.

P. 45: *Ὀστέα γὰρ —*] Quod in Plantiniana vitiose legitur *οἴτε γὰρ*, et in Commeliniana recte emendatum est, paulo antea correxerat ex codice scripto vetusto Petrus Faber, disserens de Iconibus Martyrum in Basilicis cultorum, Agonistico II, 21, p. 328.

P.

P. 45: *θεούς τε ἀπεδείκνυσαν, καὶ προσεκαλινδοῦντο τοῖς   καὶ κρείττους ὑπελάμβανον εἶναι μολυνόμεναι πρὸς τοῖς τάφοις.*] Olim in Epiſtola Critica p. 44 hunc locum breviter attigi, pro vetere *ἀπελάμβανον* corrigens *ὑπελάμβανον*, quod nunc Editor è ſcriptis codicibus repoſuit: notavi etiam Platonicam dictionem ex Phaedone p. 386, C, qua pravorum anima post mortem dicitur *καλινδουμένη περὶ τοὺς τάφους καὶ τὰ μνήματα*, quod nuper in noſtra editione Phaedonis p. 209 uberius explicui: verti etiam ſententiam rectius, quam à Junio factum erat; nunc ſic eam reddam; *illosque (martyres) pro diis haberi voluerunt, advolvebanturque eorum ſepulcris, et ſe ipſos praeſtantiae divinae participes fore putabant, ſi ſe ad ipſorum ſepulcra conſpurcasſent.* Nam lacunam istam in promtu est ſic explere, *προσεκαλινδοῦντο τοῖς μνήμασιν αὐτῶν, καὶ κρείττους* —· Veteris igitur religionis ſtudioſi illa Platonica dictione cultum Martyrum Chriſtianis objiciebant. Julianus in Miſopogone ad infenſos ſibi Antiochenos, ejusque discesſum per vetulas a Martyribus flagitantes p. 344, A: *τὸ μὲν εὔχεσθαι πάντως ἀπαλλαγῆναι τοῦ τοσούτου κακοῦ τοῖς περὶ τοὺς τάφους καλινδουμένοις γραϊδίοις συνεχωρήσαμεν.* Idem Adverſus Chriſtianos apud Cyrillum Alexandr. X, p. 339, E: *ὑμεῖς ὑπὲρ τίνος προσκαλινδεῖσθε τοῖς μνήμασι.* Conferatur item de hoc crimine Valeſius

ad

ad Ammianum Marcellinum XXII, 11, p. 853. Denique in hoc Eunapiano loco κρείττους accipiendum ex eo usu, quo notat *deum* vel *divinum*, ut apud Platonem Epinomide p. 704, G: ἡγήσαιτ' ἂν παγκάλως καὶ ἱκανῶς εἰρῆσθαι τὸ θεῶν εἶναι πλέω, καὶ μηδέποτε λήθῃ μηδὲ ἀμελείᾳ τῶν κρειττόνων ἡμᾶς παρωλιγωρῆσθαι. Leg. IV, p. 601, E: παρὰ θεῶν καὶ ὅσοι κρείττονες ἡμῶν. Sophista initio p. 148, D: Ἆρ' οὖν, ὦ Θεόδωρε, οὐ ξένον, ἀλλά τινα θεὸν ἄγων, κατὰ τὸν Ὁμήρου λόγον λέληθας· — ταχ' οὖν καὶ σοί τις οὗτος τῶν θεῶν συνέποιτο. Plutarchus Defectu Orac. p. 419, E: τῶν κρεισσόνων τινὸς, *alicujus dei vel daemonis*. Pyrrho, p. 399, B: ὥς τινα τῶν κρειττόνων θαυμάσαντας καὶ καταπλαγέντας τὸν Πύῤῥον. Mario p. 427, C. Cimone fin. p. 491, C: μὴ ἀμελεῖν Κίμωνος, ἀλλ' ὡς κρείττονα σέβεσθαι καὶ γεραίρειν.

P. 45: διάκονοί τινες καὶ πρέσβεις τῶν αἰτήσεων παρὰ τῶν θεῶν] Imitatur Platonem Sympos. p. 327, F: ejusque ibi de daemonibus dicta ad Martyres transtulisse Christianos insimulat: πᾶν τὸ δαιμόνιον μεταξύ ἐστι θεοῦ τε καὶ θνητοῦ· — ἑρμηνεῦον καὶ διαπορθμεῦον θεοῖς τε τὰ παρ' ἀνθρώπων καὶ ἀνθρώποις τὰ παρὰ θεῶν, τῶν μὲν τὰς δεήσεις καὶ θυσίας, τῶν δὲ τὰς ἐπιτάξεις καὶ ἀμοιβὰς τῶν θυσιῶν. κ. τ. λ. quod placitum late ma-

na-

navit ad posteros Scriptores, ut notavi ad Plutarchum De Iside et Osiride p. 361, B.

P. 4: τὰς τῆς μοχθηρίας ὠτειλὰς ἐν τοῖς εἰδώλοις φέροντα] εἴδωλα intelligam partem animae, quae corporis speciem retinet; de qua saepe est mentio apud Platonicos: et nos quaedam diximus ad Plutarchum De Sera Num. Vind. p. 97—100. Cui parti ex pravitate et peccatis cicatrices et vibices οὐλαὶ καὶ μώλωπες immanent; ut ibidem dictum p. 111, ad Gr. contextum p. 93, 565, B. Et mox p. 46, Eunapius in facto Jamblichi, εἴδωλον de ejusmodi viso et spectro accipit.

P. 45: τὰ ἱερὰ τάφους γενήσεσθαι] Sic Julianus de Constantino et tribus ejus filiis. Orat. VII, p. 228, B: πατρῷα μὲν ἱερὰ κατεσκάπτετο παρὰ τῶν παίδων, ὀλιγωρηθέντα πρότερον ὑπὸ τοῦ πατρὸς, καὶ ἀποσυληθέντα τῶν ἀναθημάτων· ἃ τέθειτο παρὰ πολλῶν μὲν καὶ ἄλλων, οὐχ ἥκιστα δὲ τῶν προπατόρων αὐτοῦ· καθαιρουμένων δὲ τῶν ἱερῶν, ἀνῳκοδομεῖτο παλαιὰ καὶ νέα μνήματα· προαγορεύοντος αὐτοῖς τοῦ αὐτομάτου καὶ τῆς τύχης, ὅτι ἄρα πολλῶν αὐτοῖς δεήσει μνημάτων οὐκ εἰς μακράν. De hoc autem Theodosii tempore Libanius Or. De Templis p. 475, et passim: sed et Historiae Ecclesiasticae Scriptores supra citati.

P. 46: τοῦ δὲ ἐλθόντος] Quonam veniente? Scilicet Apolline; hoc enim constructio atque gram-

grammatica ratio postulat. Atqui ipſe Jamblichus mox negat Apollinem hunc esſe. Fabella, quamvis prodigioſa et magica, quo genere delectatur Eunapius, tamen grammaticis legibus ſoluta vagari nequit. Itaque credibile est, hic pro τοῦ δὲ ſcriptum fuisſe, vel φάσματος δέ τινος, vel certe quid ſimile.

P. 46: μονομαχήσαντος γάρ ἐστιν —] Nexus ſenſusque, ſiquis est, hujusmodi esſe videtur: Aegyptius magus ex eorum genere, qui animas mortuorum evocant, quales apud Heliodorum, Achillem Tatium, et alios, legimus, in coetu τῶν παρόντων, fortasſe etiam operam dedit ut Apollinem ſisteret; at arte ſua magica non valebat ad deos: venit igitur mortui alicujus hominis idolum: quod quum praeſentes pro Apolline haberent, Jamblichus eos errare monuit. At quare μονομαχήσαντος, *gladiatoris*? Fortasſe Christiani martyris, ad arenam, i. e. ad depugnandum in gladiatorio vel bestiario ſpectaculo, condemnati, cujus idolum adhuc vibices et cicatrices maleficiorum, propter quae condemnatus, et vulnerum, quibus confosſus erat, retineret. Hi in pesſimo et miſerrimo hominum genere cenſebantur: ludi autem ab ipſis Christianis Imperatoribus Conſtantino et Honorio abrogati, in Codice Theodoſiano XV, XII, 1, 2, 3, ubi legendus Jac. Gothofredus T. V, p. 449 — 458.

Cui adhibeatur Lipsius Saturnalium Quaestionum II, 2, et 23. Inde et bestiarii *audaces* et *μονόμαχοι* dicti: de quibus disserit Salmasius ad Hist. Aug. Scriptores, ad Julii Capitolini Gordianos Cap. III, p. 79 seq. et Trebellii Pollionis Gallienos Cap. III, p. 192, et Cap. XII, p. 216, 217.

P. 46. *καὶ τοῦτό γε αὐτοῦ μόνον ἀσθένειαν φέρει*] Hanc dictionem sententia de Jamblicho, locus autem et ordo de Antonino, accipere jubet. Si locum et ordinem sequimur, corrigendum erit, ut volui in Epistola Critica, ut pro *ἀσθένειαν* legatur *ἀγχίνοιαν*, vel simile quid, hoc sensu: *atque hoc solum ostendit majorem fuisse Antonini quam Jamblichi perspicaciam*. Sin autem sententiam sequamur, sic transponendum et cum reliquis partibus ligandum erit, ut legatur: *Ἀλλ' Ἰάμβλιχος μὲν τὰ παρόντα δεινὰ εἶδεν, καὶ τοῦτό γε αὐτοῦ μόνον ἀσθένειαν φέρει· Ἀντωνῖνος δὲ τὰ μέλλοντα προεῖδε·* i. e: *Sed Jamblichus quidem praesentia mala vidit, et hoc unum in eo infirmitatem habuit: Antoninus vero etiam futura praevidit.* Possis et *μόνον* post *παρόντα* ponere: *sed J. solum praesentia mala vidit, etc.* Hanc utramvis posteriorem rationem priori anteponam.

P. 46. *Ἄλυπον — ἱερῶν τέλος*] Fortasse sic legendum *Ἄλυπον δὲ αὐτῷ τὸ τέλος, εἰς γῆρας ἀνε-*

σιν

ἔτι ἀφικομένῳ καὶ βαθύ· λυπηρὸν δὲ τοῖς νοῦν ἔχουσι τὸ προεγνωσμένον ἐκείνῳ τῶν ἱερῶν τέλος. Sic in Maximo p. 48: εἰς μακρόν τι γῆρας ἀφίκετο.

ΜΑΞΙΜΟΣ.

Hujus haud infrequens est apud alios Scriptores mentio, ut qui libros conscripserit, Julianum instituerit, et illorum temporum fortunam et casus expertus sit. Suidas: Μάξιμος, Ἠπειρώτης, ἢ Βυζάντιος, φιλόσοφος, διδάσκαλος Ἰουλιανοῦ Καίσαρος τοῦ παραβάτου, ἔγραψε περὶ ἀλύτων ἀντιθέσεων, περὶ καταρχῶν, περὶ ἀριθμῶν, ὑπόμνημα εἰς Ἀριστοτέλην· καὶ ἄλλά τινα πρὸς τὸν αὐτὸν Ἰουλιανόν· ubi Kusterus videatur, qui Socratis Hist. Eccles. III, 1, verba attulit, a Suida de Maximi patria dissentientis, p. 136, B: προκόπτοντος δὲ αὐτοῦ (τοῦ Ἰουλιανοῦ) κατὰ τὴν ῥητορικὴν, ἐφίσταται τῇ Νικομηδείᾳ Μάξιμος ὁ φιλόσοφος, οὐχ ὁ Βυζάντιος ὁ Εὐκλείδου πατὴρ, ἀλλ' ὁ Ἐφέσιος, ὃν ὕστερον ὡς μαγγανείας ποιοῦντα ὁ βασιλεὺς Οὐαλεντινιανὸς ἀναιρεθῆναι ἐκέλευσε· τοῦτο μὲν οὖν ὕστερον γέγονε· τότε δὲ οὐ δι' ἕτερον παρῆν εἰς τὴν Νικομήδειαν, ἀλλὰ Ἰουλιανοῦ φήμη ἦγεν αὐτόν· παρὰ τούτῳ δὴ φιλοσόφων λόγων γευσάμενος, εὐθὺς ἐμιμεῖτο καὶ τὴν θρησκείαν τοῦ παιδευτοῦ, τοῦ καὶ ἐπιθυμίαν τῆς βασιλείας ἐμβάλλοντος αὐτῷ. Hinc Sozomenus V, 2, p. 483, D. Meminit ejus et

Ammianus Marcellinus XXII, 7, p. 330, et XXIX, 1, p. 605, ubi de ejus patria quaerit Valesius, et aliquot Libanii locos adfert Maximum laudantis. Est et diserta Libanii Epistola DCVI ad hunc Maximum; et Juliani XV, XVI, XXXII, XXXIX. Zosimi mentio IV, 2, et 15. Poema περὶ καταρχῶν, de quo Kusterus ad Suidam, edidit Fabricius Bibl. Gr. Vol. VIII, p. 415. Commentarii in Aristotelis Categorias meminit Simplicius in easdem, initio in hujus libri interpretibus eum recensens: ὧν καὶ Μάξιμον ἐγὼ τίθημι, τὸν Αἰδεσίου μὲν τοῦ Ἰαμβλίχου, μαθητὴν, ἐν δὲ τῷ εἰς τὰς Κατηγορίας ὑπομνήματι πάντα σχεδὸν τῷ Ἀλεξάνδρῳ συνᾴσαντα.

P. 46: Καὶ ἁρμονία γέ τις ἐπῆν καὶ ἀκούοντι καὶ ὁρῶντι —] i. e. *et harmonia quaedam in eo apparebat et audienti et videnti.* Duplex exstat exquisitioris dictionis in hoc loco vis; et Dativi, et Ellipseos verbi δοκεῖν, qua ἐπῆν ponitur pro ἐδόκει ἐπεῖναι, *videbatur adesse.* De hac pauca monuerunt Annotatores ad Lamberti Bosii libellum De Ellipsi Graeca p. 418. Cernitur etiam in illo usu, quo v. c. κινεῖν τὴν γῆν, *moveo terram*, valet *dico terram moveri* et *puto terram moveri*; quem usum et alii viri docti illustrarunt, et Hemsterhusius ad Thomam Magistrum p. 189. Dativus autem est quaedam forma Dativi Consequentiae; de quo, ut de genere, diximus ad Plu-

Plutarchum De Superstitione p. 169, D: sed hac in forma similis Ellipsis *apparendi* et *animadvertendi* inest. veluti in illo Thucydidis I, 24: Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις μὲν ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον· ubi in iis, quae attulit Dukerus, quaedam sunt Dativi exempla. Plutarchus in Publicola, p. 107, C: ἀνάκειται δὲ τὴν ἱερὰν ὁδὸν πορευομένοις εἰς Παλάτιον ἀνδριὰς αὐτῆς (τῆς Κλοιλίας) ἔφιππος. Themistocle p. 128, D: — περὶ τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν Ἄλκιμον ἀκρωτηρίου, πρόκειταί τις οἷον ἀγκὼν, καὶ κάμψαντι τοῦτον ἐντὸς, ᾗ τὸ ὑπεύδιον τῆς θαλάττης, κρηπίς ἐστιν εὐμεγέθης, καὶ τὸ περὶ αὐτὴν βωμοειδὲς, τάφος τοῦ Θεμιστοκλέους. Lysandro p. 450, A: τὸν δὲ Λύσανδρον — κατέθεσαν, οὗ νῦν τὸ μνημεῖόν ἐστι, παρὰ τὴν ὁδὸν εἰς Χαιρώνειαν ἐκ Δελφῶν πορευομένοις. Pausanias Graeciae Descript. I, 36, p. 88. Ἰοῦσι δὲ ἐπ' Ἐλευσῖνα ἐξ Ἀθηνῶν, ἣν Ἀθηναῖοι καλοῦσιν ὁδὸν ἱερὰν, Ἀνθεμοκρίτου πεποίηται μνῆμα. Ibid. 37, p. 89: προελθοῦσι δὲ ὀλίγον Λακίου τέμενός ἐστιν ἥρωος. Ibid. 44, p. 106: ἐκ δὲ τῆς ἀγορᾶς κατιοῦσι τῆς ὁδοῦ τῆς εὐθείας καλουμένης, Ἀπόλλωνος ἱερόν ἐστιν ἐν δεξιᾷ Προστατηρίου. Ibid. p. 109: προελθοῦσι δὲ ἐς τὸ πρόσω, μνῆμά ἐστιν Εὐρυσθέως. II, 2, p. 115. 7, p. 128. 18, p. 149. 24, p. 165. 25, p. 169. V, 6, p. 387: et aliis locis, Caeterum hunc esse Dativum Conse-

quentiae hoc etiam documento est, quod subinde pro eo Genitivus Consequentiae reperitur.

P. 47: τοιαύτη τις ἀφροδίτη τοῖς χείλεσιν ἐπεκάθητο] Fluxit ex nobili illo Eupolidis loco, quem attigimus ad Juliani Orat. I, p. 33, A, in Bibliothecae Criticae Parte X, p. 40: et antea tractaveramus ad Plutarchum De Sera Num. Vind. p. 7.

P. 47: οἷς ἐκώλυεν εἶναι πρώτους, αὐτος ὤν.] Gronovius annotavit, sibi corrigendum videri οὓς ἐκώλυεν εἶναι πρώτους, πρῶτος αὐτος ὤν. Hic sane est sensus verborum: sed hunc jam dat vetus lectio, non sine breviloquentiae elegantia.

P. 47: Κλαυδιανόν τε τὸν καταλαβόντα Ἀλεξάνδρειαν κἀκεῖ παιδεύσαντα] Utrumque hunc, Maximi fratres, nominat Eunapius in postera libri parte p. 176. Claudianus autem habitus est à quibusdam recentioribus pater Claudiani, Latini poetae; in his fuit Stephanus Claverius, ejus editor; cujus sententiam probat J. M. Gesnerus in Prolegomenis suae editionis: *Non inelegans est*, inquit, *Claverii suspicio, patrem nostri fuisse illum Claudianum, de quo Eunapius in Maximo p.* 67: tum appositis verbis Eunapii, illa τὸν καταλαβόντα Ἀλεξάνδρειαν reprehendens, haec addit: *fastu quodam Sophistico de fama qualicunque et plausu Scholastico sic loquitur, ut de capta urbe: hoc dicit, Alexandream venit Clau-*

dia-

dianus, *scholam aperuit*, *concursus juventutis ad eum facti sunt.* Atqui nulla hic translatio de *capta urbe*: sensus est, occupavit cathedram Alexandrinam, ut dicitur *καταλαβεῖν ἕδραν*, *καθέδραν*, *θρόνον*, *ἑδάν*. Caeterum ad patrem Claudianum datam esse Libanii Epistolam MCDLXXVII putat Wolfius: sed dubium nobis injicit, quod ille Claudianus tunc *ἐπὶ Θρᾴκης* habitavit. Poëtam Claudianum eumdem esse, quem sub Arcadio Comitem Orientis fuisse constat ex Codice Theodosiano, Seldeni fuit opinio, quam refert Gothofredus in Prosopographia: et ab editoribus poetae memoranda erat. Eumdem porro esse Claudianum, ad quem Joannis Chrysostomi Epistola fertur CXCV, Tom. IV, p. 804, non statuo.

P. 47. *ἐξῄτησαν*] F. *ἐξῃτήσατο τὸν ἀν.* cujus ultima syllaba facile à proxima *τὸν* absorberi potuit. Sensus est *efflagitavit sibi à Constantio patrueli.* Usum hujus verbi explicabimus ad Plutarchum.

P. 48: *ἐπιτραπὲν αὐτῷ*] *Quum id ei concessum esset.* Sic correxeram, quum postea ex Mediceo codice annotatum vidi.

P. 48: *πανταχοῦ — βούλοιτο.*] Sic interpungo: *πανταχοῦ, βαθέων καὶ βαρυτάτων ὑποκειμένων κτημάτων, μετὰ βασιλικῆς ὑπονοίας καὶ δορυφορίας περιεφοίτα, καὶ διέστειχεν ὅπη βούλοιτο·* i. e: *ubi-*

que obibat, et permeabat quocumque vellet; quippe qui ipse possideret rem amplam copiosasque pecunias, et secum haberet regium satellitium, quod ei suspicax Constantii cura addiderat. Et maternas possessiones habebat Julianus, ut ipse narrat in Epistola ad Athenienses p. 273, B: et communes cum fratre Gallo in Cappadocia p. 271. Socrates III, 1, eas in Jonia sitas tradit, ubi Gallus Ephesi in scholas ventitaret, ut Julianus Constantinopoli. Athenis quum studeret, inde aliquotius excurrit, etiam in Joniam, ad juvandos amicos, ut in Epistola ad Themistium ait, p. 259, B, C: quae forte eadem est per Asiam migratio hic ab Eunapio narrata. Qui caeterum illius Athenis commorationem verbo tangit p. 52, 53. Studia praeterit, et ipsi Juliano l. c., et aliis memorata, v. c. Libanio in Panegyrico p. 176. Parentali in Julianum §. 13—15, apud Fabricium Bibl. Gr. Vol. VII, p. 237 sequ. Zosimo III, 2. Socrati l. c. Sozomeno V, 2. Gregorio Nazianzeno Orat. Stelit. II, p. 121, D: qui fere eam post Galli caedem ponunt. Itaque Himerii p. 200 συνωρίδα de Juliano et Gallo Caesare accipiendam, ante tempus illius Atheniense pono. Dicuntur vero τὰ ὑποκείμενα, *res praesentes, quas jam habuimus, et nunc habemus, nec aliunde modo accepimus.* Huc pertinet Polybii consuetudo in hoc vocabulo, de qua

mo-

monuit Casaubonus ad I, 19, T. I, p. 841, edit. Ernest. Plutarchi locus in Philopoemene ab illo allatus, exstat p. 382, C: *Τίτος μὲν ἐξ ὑποκειμένων ἐνίκα, χρώμενος ὁπλισμοῖς καὶ τάξεσιν ἃς παρέλαβε· Φιλοποίμην δὲ αὐτὸς ἐπεισενεγκὼν, καὶ μεταβαλὼν τὸν περὶ ταῦτα κόσμον.* Idem De Audiendis Poetis p. 20, B: *οἱ γοῦν φιλόσοφοι παραδείγμασι χρῶνται, νουθετοῦντες καὶ παιδεύοντες ἐξ ὑποκειμένων· οἱ δὲ ποιηταὶ ταῦτα ποιοῦσι πλάττοντες αὐτοὶ πράγματα καὶ μυθολογοῦντες.* De Sanitate Tuenda p. 134, C: *τὰ ὑποκείμενα, ea quae adsunt.* De Pythiae Oraculis p. 406, B: *χρῆται τῇ ὑποκειμένῃ δυνάμει· utitur propria facultate.* De Animi Tranquillitate, p. 471, C: *μὴ συμμέτροις χρῆσθαι πρὸς τὴν ὑποκειμένην δύναμιν ὁρμαῖς· i. e. non congruis uti facultati nostrae appetitionibus.* De Rep. Seni Gerenda p. 793, A: *πολλῶν τόνων καὶ τρόπων ὑποκειμένων φωνῆς.* Reip. Ger. Praeceptis p 799, B: *τοῖς ὑποκειμένοις ἤθεσιν εὐάρμοστον εἶναι· se ad mores praesentes civium accommodare.* Non Suaviter Vivi Sec. Epicurum p. 1096, E: *ᾧ μηδὲν οἰκεῖον ὑποκεῖσθαι — πέφυκε.* De Musica p. 1044, D: *ἐκ τοῦ ἡμῖν ὑποκεῖσθαι, propterea quia nobis adsunt.* Compar. Solonis et Publicolae p. 111, C: *δεῖ δὲ πρὸς τοὺς ὑποκειμένους καιροὺς τὰς πράξεις θεωρεῖν· res ex praesentibus temporibus dijudicandae sunt.* Camillo p. 138, A. Pericle p. 164, A: *διὰ τὸ μέγεθος*

τῆς ὑποκειμένης ἡγεμονίας. Alexandro p. 664, E. Catone Min. p. 788, E. Alibi dicuntur τὰ ὑπάρχοντα, veteres possessiones, non nuper acquisitae: qua de significatione dicimus ad Plutarchum. Eunapius usurpat alibi ὑπῆν· v. c. Aedesio, init: πλοῦτος δὲ οὐχ ὑπῆν τῷ γένει πολύς. Supra in Maximo p. 82. edit. Commel. πλοῦτος ἁδρότερος ὑπῆν αὐτῷ. Proaeresio p. 137: ἐν γοῦν αὐτοῖς ὑπῆν ἱμάτιον καὶ τριβώνιον.

P. 48. ὑπὲρ οὗ τάδε γράφεται.] Formula Plutarcho usitata. Coriolano p. 214, A. Γαίος δὲ Μάρκιος, ὑπὲρ οὗ τάδε γέγραπται, τραφεὶς ὑπὸ μητρὶ χήρᾳ, κ. τ. λ. Aemilio Paulo p. 256, B: Παῦλος Αἰμίλιος, περὶ οὗ τάδε γράφεται. Cicerone p. 861, B: αὐτός γε μὴν Κικέρων, ὑπὲρ οὗ τάδε γέγραπται. Bruto p. 984, B. οὗτοσὶ δ' ὑπὲρ οὗ γράφεται ταῦτα, κ. τ. λ.

P. 48: Πρίσκος] Hunc cum Maximo in expeditione Persica inter Juliani comites fuisse, eique et morienti, et *de animorum sublimitate perplexius* disputanti, adfuisse, tradit Ammianus Marcellinus XXV, 3: p. 457: ubi Lindebrogius Eunapium citat. Julianus Epistola III, p. 374, ad Libanium: ὁ φιλόσοφος Πρίσκος αὐτὸς μὲν οὐχ ἧκε, γράμματα δ' ἀπέστειλεν ὡς ἔτι χρονίζων. In Epistolis Libanii, nomine *Prisci* inscriptis, certe DCCCLXVI est ad hunc Priscum; nec dubitem, quin ad eumdem sint CMXCVI

et

et MXIX, idemque sit, cujus mentio fit in MCCCCLXXIV, ad Sallustium.

P. 48. Εὐσέβιός τε ὁ ἐκ Καρίας Μύνδου πόλεως] Mihi videtur idem esse atque is, cujus egregiae quaedam exstant apud Stobaeum reliquiae, Jonica dialecto; in quibus nonnullae sunt breviores sententiae cum Democriteis confusae. Non putem de hoc Eusebio tradere Ammianum Marcellinum XIV, 7. Nil Fabricius in Bibl. Gr. Nec Bruckerus, in loco de hoc Eusebio, Tom. II, p. 279 et sequ., alium quam Eunapium auctorem adfert.

P. 48: τῆς γομφώσεως καὶ πήξεως διαλυομένης εἰς τὸ συντεθέν. Junius haec, ex hac scriptura, ut nunc est non male vertit, *compage ejus et commissura dissolvente se in id quod compositum sit*. Sed in postremo εἰς τὸ συντεθέν, *in compositum*, est sane in quo quis haereat. Quid enim sibi vult *dissolvi in compositum*. Novimus quid sit, *in partes suas dissolvi; dissolvitur compositum in ea, ex quibus compositum est*. Credo esse παράκουσμα ex Platonica schola, in qua τὸ συντεθέν, *compositum*, dicitur ratione habita *partium*, σύνθετον autem *compositum* ratione habita *totius*. Quod quum minus recte meminisset Eunapius, τὸ συντεθέν pro ipsis partibus acceperit. De hoc discrimine plura nuper diximus ad Platonis Phaedonem p. 195 sequ.

P.

P. 49: *αἰσχυνθήσῃ πάντως ὅτι ἐγένου καὶ ἐκλήθης ἄνθρωπος*] Nobilitatum in hac ſchola dictum Porphyrii de Plotino; qui ſic in principio illius Vitae: Πλωτῖνος ὁ καθ' ἡμᾶς γεγονὼς φιλόσοφος ἐῴκει μὲν αἰσχυνομένῳ ὅτι ἐν σώματι εἴη.

P. 49. *περὶ Πρίσκον*] Vitioſum: etiam ſine codicum auctoritate verum *περὶ Πρίσκου* reponi poterat.

P. 49: *συνενθουσιῶν*] Adhibuimus Longino S. XXXII, in Bibliothecae Crit. Part. III: p. 49. quibus addantur Plutarchi De Rep. Seni Gerenda p. 807, C: *συνενθουσιῶντας αὐτῷ πρὸς τὸ καλόν*. Non Suaviter Vivi Sec. Epicurum p. 1094, C: Εὐδόξῳ δὲ καὶ Ἀρχιμήδει καὶ Ἱππάρχῳ *συνενθουσιῶμεν* —. C. Graccho p. 833, A: *τοῦ δήμου συνενθουσιῶντος ὑφ' ἡδονῆς καὶ βακχεύοντος περὶ αὐτόν* —.

P. 49. *καὶ ὑφεῖλκεν ἑαυτὸν ἐν τοῖς μαθήμασι*] i. e. *in doctrinis humanis et divinationis expertibus*, *ſeſe ſubducebat*, i. e. *ſe ſubmittebat aliis*, *cedebat ſponte Maximo et Euſebio*, *iisque priores partes cedebat; quum et caeteroquin ejus animus et mores ad facilitatem compoſiti esſent*, *ut ſe aliis praeponere nollet.*

P. 49: *τὴν ἀκρίβειαν τὴν ἐν τοῖς μέρεσι τοῦ λόγου καὶ τὰς διαλεκτικὰς μηχανὰς καὶ πλοκάς* —] Et hae utrum Maximo an Euſebio tribuantur, ex conſtructionis quidem ratione ambiguum est.

Cro-

Credo tamen Maximo tribuendas esse, cum ex reliquae narrationis nexu, tum quod ingenii excellentia valuisse dicitur, et in Aristotelem Commentarios scripsit. Verto igitur: *Eusebius autem, praesente quidem Maximo, hujus accuratas partitiones, dialecticasque captiones et laqueos, evitabat, nec contra eas disserebat: absente autem illo, veluti stella à Sole illustrata splendebat.* Ergo Eusebius suam facultatem à Maximo acceperat: eo praesente obscurabatur, absente lucebat. Ita quidem Eunapius: cui haec scribenti quaedam species obversata videtur Platonicae imaginis, qua Amor informatur in Symposio p. 328, B: *ἀεί τινας πλέκων μηχανὰς, καὶ φρονήσεως ἐπιθυμητὴς καὶ πόριμος· φιλοσοφῶν διὰ παντὸς τοῦ βίου· δεινὸς γόης, καὶ φαρμακεὺς, καὶ σοφιστής.* Et posteri varie imitati sunt. Aristaenetus Epist. I, 10: *αὐτὸς ὁ τρώσας ἀεί τινας παραδόξους μηχανὰς διαπλέκων, ὑπέθετό σοι καινοτάτην βουλήν.* Themistius Orat. XIII, p. 162, D: *σύντονος, θηρευτὴς, δεινῶς πλέκων μηχανὰς ἐπὶ τῇ θήρᾳ, καὶ ἔτι φρόνιμος καὶ ἀεὶ φιλοσοφῶν.* Aelianus Nat. Animal. III, 30: *σοφώτατος ὁ κόκκυξ, καὶ πλέκειν εὐπόρους ἐξ ἀπόρων μηχανὰς δεινότατος.* Atticus Platonicus apud Eusebium Praep. Evang. XV, p. 799, C: *μετὰ θάνατον πλέκειν τινὰς μηχανάς.* Nec Tragicis infrequens dictio *πλέκειν μηχανάς.* Hermias in Commentario MS. in Phaedrum

drum p. 129: εἶπε γὰρ αὐτὸν καὶ ἐν Συμποσίῳ τὸν Ἔρωτα, φιλόσοφον, καὶ δεινὸν γόητα, καὶ φαρμακέα, καὶ σοφιστήν· φιλόσοφον μὲν, ὡς τὸ λογικὸν ἡμῶν διεγείροντα ἐπὶ τὰ καλά· γόητα δὲ, ὡς τὸν θυμὸν καταστέλλοντα· φαρμακέα δὲ, ὡς τὸ ἐπιθυμητικὸν κηλοῦντα· σοφιστὴν δὲ, ὡς τὴν φύσιν ἀπατῶντα καὶ δελεάζοντα. Eunapii hanc dictionem multis cum similibus Graecis et Latinis comparat Cresollius in Theatro Sophistarum, *II*, 4. p. 125.

P. 50: ἰδίᾳ τὸν Χρυσάνθιον ἀπολαβὼν] *seorsum abducens Chrysanthium.* Dio Chrysostomus Or. LXXVIII, p. 661, A: ἰδίᾳ ἕκαστον ἀπολαμβάνων καὶ ἀθρόους νουθετῶν· interpres minus proprie *cohibens*. Sine praepositione Plato Apologia Socratis p. 362, D: τῶν τοιούτων καὶ ἀκουσίων ἁμαρτημάτων οὐ δεῦρο νόμος εἰσάγειν ἐστὶν, ἀλλ' ἰδίᾳ λαβόντα διδάσκειν καὶ νουθετεῖν. Republ. X, p. 519, D: ἄνδρες ἄγριοι καὶ διάπυροι παρεστῶτες καὶ καταμανθάνοντες τὸ φθέγμα, τοὺς μὲν ἰδίᾳ λαβόντες ἦγον, τὸν δὲ Ἀρδιαῖον καὶ ἄλλους — εἷλκον παρὰ τὴν ὁδόν. Polybius IV, 8: τούτους, ἔφη, κατ' ἰδίαν λαβόντας, ἐπιτρέψαι τὸν ἄνθρωπον. Jamblichus Vita Pythagorae §. 92: Πυθαγόρας — ἰδίᾳ καὶ αὐτὸς ἀποσπάσας τὸν Ἄβαριν, τόν τε μηρὸν τὸν ἑαυτοῦ ἐπέδειξε χρυσοῦν κ. τ. λ. In Plutarcho De Sera Num. Vind. p. 565, A, nostrae editionis fin-

singularis p. 92, hanc formam reponendam censuimus.

P. 50: βαθέως μάλα καὶ σωφρόνως ἀνενεγκών] Et hoc ambigue dictum. Junius reddidit: graviter admodum et sapienter se revocans: eam scilicet verbi ἀναφέρειν secutus significationem, qua valet *se colligere*, *ad se redire*, *emergere*: quae licet usurpetur alibi, ut ostendimus ad Plutarchum De Tuenda Sanitate p. 126, E, tamen hic locum non invenit. Est alius usus quo ἀναφέρειν τι ἐπί τινα dicitur, *aliquid ad aliquem referre*, *rejicere*, i. e. *ad judicem* vel *testem*, vel *auctorem*; qui usus non abhorreret ab hoc loco, nisi verbum hic nude, et sine *re relata* et *homine ad quem refertur*, poneretur. Itaque, quoad ejus nunc video, accipiendum putem *suspirans*, ex illa notione Homerica Odyss. Τ, 314: Μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενείκατο φώνησέν τε. Ubi Scholiastes — ἀνεστέναξε καὶ πολὺ ἤγαγε πνεῦμα. Nec dissentit Hippocratea consuetudo notata Galeno in Glossis: Ἀναφέρειν δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπνέοντα· κ. τ. λ. Sensus igitur sit, *profunde et modeste suspirans*.

P. 50: ἐπὶ μανίας — μάρτυρας] Adhuc teneo pristinam correctionem pro μανίας legentem μαγγανείας vel μαγείας. Caeterum requiro quid ad sententiae absolutionem, praesertim in postremo, καὶ πολλοὺς ἔδειξεν τοὺς καθ' ἑαυτοῦ μάρτυρας.

P.

P. 51: χόνδρον καθαγίσας λιβανωτοῦ] *cremans micam thuris.* Quod olim correxi et Editor recepit καθαγίσας, pro καθαρίσας, miror codicem nullum praebuisse. Pollux I, 26: λιβανωτὸν καθαγίζειν, θυμιᾷν, ἀρώματα λύειν ἐν πυρί· ubi Jungermannus duos Herodoti locos apponit; I, 183: ἐπὶ δὲ τοῦ μέζονος βωμοῦ καὶ καθαγίζουσι λιβανωτοῦ χίλια τάλαντα ἔτεος ἑκάστου οἱ Χαλδαῖοι· 198: ὁσάκις δ' ἂν μιχθῇ γυναικὶ τῇ ἑωυτοῦ ἀνὴρ Βαβυλώνιος περὶ θυμίημα καταγιζόμενον ἵζει· 202: δσφραινομένους δὲ καταγιζομένου τοῦ καρποῦ, μεθύσκεσθαι τῇ ὀδμῇ, κατάπερ Ἕλληνας τῷ οἴνῳ — ubi Wesselingius nominat hunc Pollucis locum, Aelianum Natur. Animal. X, 50, et XIII, 21, et Platonem in Critia p. 119. qui est editionis Lemairianae p. 564, A: θύσαντες καθαγίζουσι πάντα τοῦ ταύρου τὰ μέλη. Menander in Μέθῃ edit. Clerici p. 116, sic legendus ex emendatione Bentleji p. 40: Εἰ μὴ καθήγιζέν τις ἅμα τὴν ἔγχελυν. Plutarchus in Alexandro p. 679, C: ὁ γὰρ Λεωνίδας, ὡς ἔοικεν, ἐν θυσίᾳ ποτὲ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον ἐπιδραξάμενον ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν καὶ καθαγίσαντος τοῦ θυμιάματος, Ὅταν, ἔφη, τῆς ἀρωματοφόρου κρατήσῃς, Ἀλέξανδρε, πλουσίως οὕτως ἐπιθυμιάσεις. Antonio p. 922, B: τὸ μὲν σῶμα τοῦ Καίσαρος ἐν ἀγορᾷ καθαγίσαι. Idem dicitur καθαγνίζειν. Euripidi Oreste 40: πυρὶ καθήγνισται δέμας. Jone 707: Καλλίφλογα πέλανον.

Ἐπὶ

Ἐπὶ πυρὶ καθαγνίσας. Sed nec apud hunc, nec illos, quid mutandum: videatur Stephanus Thes. L. G. Indic. p. 111, G: et Toupius Emend. Hesych. Vol. III, p. 234. Plura etiam exempla verbi καθαγίζειν Perizonius ad Aeliani Var. Hist. III, 1, p. 197, et Wesselingius ad Diodorum Sic. IV, 23, T. I, p. 269. Pausanias II, 11, p. 137: ὁπόσα δὲ τῶν θυομένων καθαγίζουσιν, οὐδὲ ἀποχρᾷ σφίσιν ἐκτέμνειν τοὺς μηροὺς, χαμαὶ δὲ καίουσι πλὴν τοὺς ὄρνιθας. IV, 31, p. 358: πλησίον δὲ Κουρήτων μέγαρον, ἔνθα ζῶα τὰ πάντα ὁμοίως καθαγίζουσι. V, 13, p. 409: τοὺς μηροὺς δὲ ἀναφέροντες (ἐς addendum) τοῦ βωμοῦ τὸ ὑψηλότατον καθαγίζουσιν ἐνταῦθα. VI, 20, p. 501: καθαγίζουσι δὲ καὶ θυμιάματα παντοῖα αὐτῷ. VIII, 2, p. 600: πέμματα δὲ ἐπιχώρια ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καθήγισεν. Porphyrius Vita Pythagorae §. 17: καθήγισε τῷ Διΐ. Apud eumdem De Abstinentia II, 16, p. 130: τοῖς θεοῖς τὰς ἀπαρχὰς ἀπονέμειν, καὶ τὰ μὲν παρατιθέναι, τὰ δὲ καθαγιάζειν αὐτοῖς· ubi ex interpretum sententia legendum καθαγίζειν. Item in Plutarchi Bruto p. 993, C, de Caesaris funere: παμμεγέθη πυρὰν ἔνησαν, καὶ τὸν νεκρὸν ἐπιθέντες — καθηγίαζον, ubi cum codicibus scriptis legendum καθήγιζον, prouti de eadem re legitur in Antonio, loco supra allato. Nec tamen haec forma penitus improbanda est; quippe quae notat *consecrare*. Utramque annotavit

etiam Stephanus Thes. L. Gr. T. I, p. 125 et 127. At in Plutarchi Fragmento De Daedalis Plataeensibus apud Eusebium Praep. Evang. III, p. 84, A: *οἱ θύοντες τῇ Ἥρᾳ τὴν χολὴν οὐ καθαγίζουσι, ἀλλὰ κατορύττουσι παρὰ τὸν βωμόν·* sic dedimus in nostra editione, Supplemento Voluminis V, p. 502, pro vulgato *καθχγιάζουσι*; et eadem forma exstat in eodem argumento inter Praecepta Conjugialia p. 141, E: *οἱ τῇ γαμηλίῳ θύοντες Ἥρᾳ, τὴν χολὴν οὐ συγκαθαγίζουσι τοῖς ἄλλοις ἱεροῖς, ἀλλ' ἐξελόντες ἔῤῥιψαν παρὰ τὸν βωμόν.* Decompositum legitur etiam in Paulo Aemilio p. 268, A: *κεραυνὸς ἐνσκήψας εἰς τὸν βωμὸν, ἐπέφλεξε καὶ συγκαθήγισε τὴν ἱερουργίαν.* Quis autem putet Jo. Pricaeum, doctum certe hominem, corrupta hac Eunapii lectione usum esse ad corrumpendam sanam lectionem Appuleji in Apologia p. 55 *an ut grana thuris numerarent?* Ad quae ille sic: „Invitis libris et interpretibus omnibus, „lego *mundarent. Eunapius pari argumento,* „*in Vita Maximi,* λιβανωτοῦ χόνδρον καθαρίσας· „caet." Verbum *ἐναγίζω* item aliquoties in *ἐναρίζω* abiit, de quo alibi dicemus. Marinus in Vita Procli p. 2, ex hac Eunapii, aut simili alterius cujusdam, narratione profectus, de invocatione Deorum et hymnis disserens, haec subjicit: Καὶ δὴ *καὶ τοὺς ὕμνους κομψότερον ἐργάζονται, τοὺς μὲν ἐν μέτροις, τοὺς δὲ καὶ ἄνευ μέτρων·*

ἔτε-

ἕτεροι δὲ τούτων μὲν οὐδὲν ἔχοντες προσάγειν, πόπανον δὲ μόνον, καὶ χόνδρον εἰ τύχοι λιβανωτοῦ θύοντες, καὶ βραχεῖ δέ τινι προσρήματι τὰς ἐπικλήσεις ποιούμενοι, οὐδὲν ἧττον ἐκείνων εὐηκοΐας ἀπολαύουσι.

P. 51: τὸ μὲν πρῶτον ἐμειδία τὸ ἄγαλμα, εἶτα καὶ γέλως ἦν τὸ φαινόμενον.] Pro vetere εἶτε recte repositum εἶτα: ſic primus corrigendum monuit Gesnerus ad Luciani Lexiphanem T. II, p. 339: et probavit Dorvillius ad Charitonem p. 187. Frequentisſimum πρῶτον — εἶτα· qua obſervatione locum correximus in libello Plutarcheo De Educatione Puerorum p. 4, A, ubi et Xenophontem Sympoſio IX, 3, et Ariſtaenetum Ep. I, 15, ad eumdem rationem emendavimus: quum olim in Epiſtola Critica p. 31, Juliano ſimilem medicinam feciſſemus. Est porro gradatio in μειδιᾷν, *ſubridere*, quod fit ſolo vultu et ore: γελᾷν, *ridere*, in quo etiam ſonus vocis accedit: tertium est καγχάζειν, *cachinnari*, in quo effuſior est vocis ſonus. Plura etiam ſynonyma operae pretium est videre apud Pollucem VI, 119. Verba Dionis Chryſoſtomi, quibus μειδιᾷν et γελᾷν distinguuntur, ſunt Orat. XXX, p. 299, D. Aelianus Var. Hist. VIII, 13: Ἀναξαγόραν τὸν Κλαζομένιόν φασι μὴ γελῶντά ποτε ὀφθῆναι, μήτε μειδιῶντα τὴν ἀρχήν. Porphyrius De Abſtinentia IV, 6, p. 312: γέλως δὲ σπάνιος, εἰ δέ

του γένοιτο μέχρι μειδιάσεως. Epistola Hippocratea XX, edit. Charterii T. I, p. 20, B: καὶ ὁ Δημόκριτος ὑπακούων, τὰ μὲν ἐμειδία, τὰ δὲ ἐξεγέλα. Plutarchus Catone Minore p. 759, E: ἦν δὲ καὶ πρὸς γέλωτα κομιδῇ δυσκίνητος, ἄχρι μειδιάματος σπανίως τῷ προσώπῳ διαχεόμενος.

P. 51: τὸν θεατρικὸν ἐκεῖνον θαυματοποιόν] Ut ex Mediceo annotatum vidi θεατρικόν, ita probavi prae vetere θεανδρικόν· quod olim defendi posse putabam ex Marino in Vita Procli p. 47, memorante Θεανδρίτην — Ἀραβίοις πολυτίμητον θεόν· cui Fabricius adhibet ejusdem mentionem è Damascio apud Photium edit. Hoeschelianae p. 567: ἔγνω δὲ ἐνταῦθα τὸν Θεανδρίτην, ἀῤῥενωπὸν ὄντα θεόν, καὶ τὸν ἄθηλυν βίον ἐμπνέοντα ταῖς ψυχαῖς. Spectare eodem videtur S. Maximus in Scholiis ad Dionysium Areopagitam T. II, p. 78: Μηδεὶς εἰς μωρολογίαν τραπεὶς λεγέτω ὅτι θεανδρίτην τὸν Κύριον Ἰησοῦν φησιν· οὐ γὰρ θεανδριτικὴν εἶπεν ἀπὸ τοῦ ὁ θεανδρίτης σχηματίσας, ἀλλὰ θεανδρικὴν ἐνέργειαν, οἷον θεοῦ καὶ ἀνδρὸς συμπεπλεγμένην ἐνέργειαν. Sed, ut dixi, θεατρικὸν hic praeferendum est.

P. 51: τὴν διὰ τοῦ λόγου κάθαρσιν] i. e. *purgationem animi, quae ratione, non Theurgico et magico artificio et praestigiosa Deorum advocatione, fit.* Virtutes καθαρτικαὶ quales sint tradunt juniores Platonici, quod diximus ad Phae-

Phaedonem p. 172. Theurgia ſupra θεωρίαν et λογὸν evehit hominem: frequens praeceptum apud alios et Marinum Vita Procli p. 55, Cap. XXVIII.

P. 51: θαυμάσης — ὑπολαμβάνων] Hanc veterem noſtram conjecturam pro vulgato ὑπολαμβάνω recepit Editor: qui quum ex codice D. memoret θαυμάσας; eo inducor, ut duas lectiones confuſas arbitrer: alteram, θαυμάσης — ὑπολαμβάνων· alteram, θαυμάσας — ὑπολάμβανε.

P. 52: Τοῦ δὲ ἱεροφάντου — τοὔνομα οὔ μοι θέμις λέγειν· ἐτέλει γὰρ τὸν ταῦτα γράφοντα, καὶ εἰς Εὐμολπίδας ἦγε —] Valeſius Emendationum III, 15, haec Eunapii verba de reticendo nomine Hierophantae illuſtrat loco Luciani in Lexiphane §. 10, T. II, p. 335, unde apparet non ſolum Hierophantae, ſed et Daduchi, aliorum in his myſteriis ſacerdotum nomina, nec ſolum iis, qui ab his initiati esſent, ſed aliis etiam, publice pronunciare, eosque iis appellare, nefas fuisſe. In postrema parte rurſus obſcuritas est: Illud enim, καὶ εἰς Εὐμολπίδας ἦγε, quis non ſecundum conſtructionis ordinem accipiat de ipſo Eunapio, i. e: *et Hierophanta me ſcriptorem hujus libri in Eumolpidas introduxit:* quod in orationis genere affectato Eunapii valeat, *et me Eumolpidis commendavit:* conſueta autem ratione ſignificasſet, *et adduxit me in judicium apud*

Eumolpidas; horum enim fuit de impietate vel pietate judicium: v. c. teste Demosthene Adversf. Androtionem p. 422, A: *τῆς ἀσεβείας κατὰ τὰ αὐτά ἐστιν ἀπάγειν, γράφεσθαι, δικάζεσθαι πρὸς Εὐμολπίδας.* Lysia Adv. Andocidem p. 108: *μὴ μόνον χρῆσθαι τοῖς γεγραμμένοις νόμοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀγράφοις καθ' οὓς Εὐμολπίδαι ἐξηγοῦνται.* Altera se mihi ratio obtulit, quam etiam Editorem secutum postea vidi, ut accipiatur de ipso Hierophanta, pro *et genus referebat ad Eumolpidas:* quo spectant sequentia de ejus successore dicta, *qui ne Atheniensis quidem*, nedum Eumolpida, qualem leges jubent esse, *fuerit.* Haec ellipsis nominis *γένος*, vel alterius, in tali dictione subinde reperitur: v. c. apud Aristidem Panathenaica T. I, p. 183: *αἱ δὲ κύκλῳ περιέρχονται ζητοῦσαι τρόπον τινὰ εἰς ὑμᾶς ἀνενεγκεῖν*· i. e. *vos obeunt caeterae civitates quaerentes generis originem ad vos referre.* Or. Ad. Cyzicenos p. 237: *πῶς οὐκ εὐδαίμων Κύζικος, ἀπὸ ταύτης τῆς ἀρχῆς ἀρξαμένη, καὶ εἰς τοιοῦτον ἅμα καὶ οἰκιστὴν καὶ μάρτυρα ἀναφέρουσα.* Eleusinia, p. 257: *Εὐμολπίδαι δὲ καὶ Κήρυκες εἰς Ποσειδῶ τε καὶ Ἑρμῆν ἀναφέροντες, ἱεροφάντας, οἱ δὲ δᾳδούχους παρείχοντο.* Smyrnaea p. 510. Philostratum, Vita Apollonii IV, 20, p. 157: *μειράκιον — πατρὶς δὲ αὐτῷ Κερκύρα ἦν, καὶ εἰς Ἀλκίνουν ἀνέφερε*· i. e: *genus ad Alcinoum referebat.* Et aliud

aliud nomen omittitur II, 29, p. 81: *οὐ γὰρ εἰς διδασκάλους γε οἶμαι ἀναφέρεις.*

P. 52: *ᾧ μὴ θέμις — ἐπειδὴ —*] Sic pro vetere *ὡς μ. θ. — ἐπὶ δὲ*, correxerat etiam Meursius in Eleusiniis Cap. XIII, p. 37.

P. 52: *Καὶ εἰς τοσόνδε —*] Interpungo cum parenthesi, *Ἀθηναῖον ὄντα· καὶ (εἰς τοσόνδε προνοίας ἐξικνεῖτο) ἐφ' ἑαυτοῦ τὰ ἱερὰ κατασκαφήσεσθαι καὶ δηωθήσεσθαι ἔφασκε. Eum divinationis falsum* pronunciat Meursius Eleusiniis Cap. XXXII, p. 95. Atqui haec non ita ad amussim exigenda *templa demum sub Theodosio Majore eversa esse.* Nam mox post Julianum eversa, sub Valentiniano ea restituere permissum, et Hieronymi aetate Hierophantae Athenis fuerunt, ut notat Corsinus Fast. Attic. Vol. IV, p. 195 et 197.

P. 52: *κἀκεῖνον — ἔχειν.*] Prius referendum ad Thespiensem Hierophantam: posterius legendum *ἕξειν.*

P. 52: *ἅμα τε γὰρ ὁ ἐκ Θεσπιῶν ἐγίνετο, πατὴρ ὢν τῆς Μιθριακῆς τελετῆς*] *Simul atque enim Thespiensis ille factus est Hierophanta, qui idem Pater erat Mithriacae initiationis.* Sic interpungo, disjungens *ὢν* ab *ἐγένετο.* De Mithriacis sacris et eorum antistite, *Patre* dicto, quae notaveram, pleraque omnia occupavit Editoris doctrina. De Mithrae et Solis conjuncto numine et cultu, exquisitae cum eruditionis copia disserit

Th. Gatakerus in Adversariis Posthumis Cap. XXI, p. 669—671. Julianus ipse his sacris studebat et initiatus erat, ut constat in primis ex ejus Oratione IV, quae est in *Regem Solem*, et p. 155, B, eumdem ac Mithram esse pronunciat. Himerius ad Julianum, jam Imperatorem, in castra vocatur, anteaquam in urbe Constantinopoli rogatus declamaret, initiatus Mithriacis mysteriis, dixit eam orationem de Urbe, et de Imperatore haec Mysteria instituente: quae oratio est VII, p. 510, hoc initio Ἡλίῳ Μίθρᾳ ψυχὴν καθάραντες, καὶ βασιλεῖ τῷ Φίλῳ θεοῖς ἤδη διὰ θεῶν συγγενόμενοι, φέρε τινὰ τῷ τε βασιλεῖ καὶ τῇ πόλει λόγον ἀντὶ λαμπάδος ἀνάψωμεν. Huc spectat et Libanius Or. Parentali in Julianum §. 60, p. 287.

P. 53: ἥτε τῶν τὰ φαιὰ ἱμάτια ἐχόντων ἀκωλύτως προσπαρεισελθόντων ἀσέβεια] i. e. *impietas hominum atris vestibus indutorum, simul cum barbaris, nemine prohibente, ingruentium.* Ergo significat Christianos monachos simul cum Gothis per Thermopylas in Achajam invasisse, et patria avitaque templa evertisse. Attingit eamdem rem in sequentibus sub finem Prisci p. 67; ubi plura annotabimus.

P. 53: ὑπὸ τὸν Κωνστάντιον ἀπήγετο σφοδρῶς] Certe legendum videtur aut ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίου aut, ἐπὶ τὸν Κωνστάντιον. Attamen magis me offendit novitas vocabuli σφοδρῶς, *vehementer*, pro

vi-

violente, *invitus*, quae ſignificatio hic postulatur. Nam vulgatum ὑπὸ τὸν Κωνστάντιον accipi poteſt, *ut ſub Imperatore Conſtantio ipſe Caeſar esſet*, *ut Conſtantio collega ſubjiceretur*. Sic ὑπὸ cum Accuſativo uſurpatur. Xenophon Inſtitut. Cyri. V, p. 132, A: ὁ δὲ στρατηγὸς οὕτως ἠλίθιος ἔσοιτο, ὥστε οὐκ εἴσεται τῶν ὑφ' αὐτὸν ἡγεμόνων τὰ ὀνόματα. Plato Leg. XII, p. 686, D: τὴν δ' ἀναρχίαν ἐξαιρετέον ἐκ παντὸς τοῦ βίου ἁπάντων τῶν ἀνθρώπων τε καὶ τῶν ὑπ' ἀνθρώπους θηρίων. Plutarchus L. Paulo Aemilio, p. 265, E: Σάλιος ὁ τῶν Παλινῶν ἡγούμενος τὸ σημεῖον τῶν ὑφ' αὐτὸν εἰς τοὺς πολεμίους ἔῤῥιψεν. Ibidem p. 271, C: Σέρβιος Γάλβας, ἐχθρὸς Αἰμυλίου, γεγονὼς δὲ τῶν ὑπ' αὐτὸν χιλίαρχος. Marcello p. 308, C: μακαριζόμενος ὑπὸ τῶν ὑφ' ἑαυτὸν ἡγεμόνων. Ariſtide p. 327, A: ἀποστέλλει τὸν προθυμότατον τῶν λοχαγῶν Ὀλυμπιόδωρον, ἔχοντα τοὺς ὑφ' ἑαυτὸν τεταγμένους λογάδας τριακοσίους. Sylla p. 466, E. Pompejo p. 628, D. Ibidem p. 634, A: στρατηγὸν ἔπεμψε τῶν ὑφ' ἑαυτὸν ἀρχόντων ἕνα Λεύκιον Ὀκταούϊον. Catone Minore p. 775, F. 791, C. Bruto p. 985, F: λέγεται δὲ Καῖσαρ μὴ ἀμελεῖν τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ καὶ προειπεῖν τοῖς ὑφ' αὐτὸν, ἡγεμόσιν ἐν τῇ μάχῃ, μὴ κτείνειν Βροῦτον, ἀλλὰ φείδεσθαι. Arato p. 1034, C. Apophthegmatum p. 183, A.

P. 53: ὡς παραβασιλεὺς ὢν εἰς τὸν Καίσαρα]

Lego, ὡς παραβασιλεύσων εἰς τὸν Καίσαρα· i. e. ad verbum *ut simul regnaturus in Caesarem*, ad sententiam et Latinitatem, *ut dignitate Caesaris praeditus sociusque imperii esset.* Non magis nomen παραβασιλεὺς quam verbum παραβασιλεύειν me legere memini: tamen hoc unice in praesenti loco verum est, et analogia se eadem tuetur, qua παραδυναστεύω, quod e Budaeo Commentar. L. Gr. p. 651, apponit Stephanus Thes. L. Gr. T. I, p. 1059, F. Ille autem rarior usus verbi alicujus cum εἴς τι apud posteros, non tamen postremos, Graecos se mihi obtulit. Sic Conon Narratione XXXI, p. 271. ed. Gale, Hist. Poet. Scriptor: Ἀλλὰ καὶ ὁ Τηρεὺς εἰς Ἔποπα ἔπτη τῷ μύθῳ· i. e. *Sed et Tereus, ut fabula tradit, in epopem volavit:* i. e. *avolavit Tereus, factus avis epops.* Pollux, cujus dicendi formam hoc exemplo demonstrat Philostratus De Vitis Sophistarum II, 12, 2, p. 593: ὁ Πρωτεὺς ὁ Φάριος, τὸ θαῦμα τὸ Ὁμηρικόν· πολλαὶ μὲν αὐτοῦ καὶ πολυειδεῖς αἱ μορφαί· καὶ γὰρ ἐς ὕδωρ αἱρεται, καὶ ἐς πῦρ ἅπτεται, καὶ εἰς λέοντα θυμοῦται, καὶ ἐς σῦν ὁρμᾷ, καὶ ἐς δράκοντα χωρεῖ, καὶ ἐς πάρδαλιν ἅττει· καὶ δένδρον ἢν γένηται, κομᾷ. Hoc, omissa tamen forma εἴς τι, videtur imitatus esse Himerius Or. XXI, 9, p. 744: Δοκεῖ δέ μοι καὶ ὁ Πρωτεὺς σοφιστής τις τοὺς λόγους δεινὸς γενόμενος, ἐπειδή τις αὐτὸν Μῶμος ἐκ Φιλοψόγου

γλώτ-

γλώττης ἠνώχλησεν, εἰς πολλὰς ἰδέας μερίσας τοὺς λόγους, ἵνα οὕτως ἐλέγχῃ τὰ σκώμματα· περιπεσὼν δὲ αὐτὸς σοφιστῇ δεινοτέρῳ, τῷ μύθῳ παρ' ἐκείνου παθεῖν, ὃ κατὰ τοὺς λόγους εἰργάζετο· Ἐκεῖθεν ὁ παρ' Ὁμήρῳ Πρωτεὺς ὡς πυρσὸς ἅπτεται, ὡς ὕδωρ λύεται, ὡς λέων βρυχᾶται, ὡς δένδρον ὀρθοῦται καὶ τέθηλεν· quo loco *τῷ μύθῳ*, ut in Conone, accipiam, *secundum exemplum et per vim fabulae Homericae, illud ab eo passum esse, quod ipse in orationibus faciebat.* Et ab eodem imitatione quid duxit Psellus De Operatione Daemonum p. 114: *ποτὲ μὲν ὡς ἀνὴρ ἐμφανίζεται, ποτὲ δὲ πρὸς γυναίου μεταβάλλει μορφήν· ὡς λέων τε θυμοῦται, καὶ ὡς πάρδαλις ἅλλεται, καὶ ὥσπερ σῦς ἄγριος ἐφορμᾷ· κἂν αὐτῷ δόξῃ, πρὸς ἀσκοῦ μεταπίπτει σχῆμα, καὶ ὡς κυνάριον ἔσθ' ὅπῃ προσκνυζόμενον ἔδοξε.* Apud Latinos paulo frequentior est haec ratio. Jam Virgilius Aen. VIII, 260. *Cacum — corripit in nodum complexus*, i. e. *nodi instar.* Diversa ab hac est consueta forma XI, 776: *sinusque crepantes Carbaseos fulvo in nodum collegerat auro.* At ex hac ipsa forma est ibid. 771: *Spumantemque agitabat equum: quem pellis aënis In plumam squamis auro conserta tegebat:* i. e: pellis habens aëneas squamas in plumarum modum hunc equum tegebat conserta auro, i. e. annexa constrictaque aureis fibulis, cujus interpretationis viam acute animadvertit Heynius.

Pro-

Propertius eam secutus est, IV, 11, 82. *Sat tibi sunt noctes, quas de me, Paule, fatiges, Somniaque in faciem credita saepe meam:* i. e. somnia quibus tibi mea species apparuit; quibus credidisti, te meam speciem videre. Tacitus Annalium I, 57: *uxor Arminii — neque victa in lacrimas* II, 16: *ut ordo agminis in aciem adsisteret:* i. e. ut agmen adsisteret, faceretque acies: ubi hoc loquendi genus pluribus aliorum exemplis illustrat J. F. Gronovius. Ibidem, 39: *aetate et forma haud dissimilis in dominum erat.* Appulejus Metamorphoseon III, 50, p. 191: *fixus in lapidem steti gelidus:* i. e: tamquam lapis fixus et gelidus steti IV, 66, p. 245: — *asinus — jacens in mortuum:* i. e: tamquam mortuus VI, 129, p. 440: *si vere Jupiter mugivit in bovem:* i. e. si vere Jupiter in bovem mutatus mugivit. Quibus in locis Oudendorpius alia aliorum exempla attulit. Similis est formae hoc Eunapii in Proaeresio p. 150: εἰς τὸν ἔπαρχον τῆς αὐλῆς ἤλασεν· *evasit in Praefectum Pr.* i. e: *factus est Pr. Pr.* in Oribasio, p. 181: Ἰουλιανὸς εἰς τὸν Καίσαρα προϊών· i. e. *Julianus quum Caesar factus esset.* Plutarchi Bruto p. 984, D; εἰς ἄρχοντα προελθεῖν· i. e. *magistratum fieri.*

P. 53: Αἰδεσίου δὲ μεταλλάξαντος — αὐξόμενος]

Ali-

Aliquid excidisse videtur, quod ad constructionis absolutionem desideratur.

P. 53: πεμφθεὶς δὲ Καίσαρ — ἵνα ἐν τῇ βασιλείᾳ διαφθαρῇ] Hunc fuisse rumorem alii diserte tradunt: Ammianus Marcellinus XVI, 11, p. 150. *Illud tamen rumore tenus ubique jactabatur, quod Julianus non levaturus incommoda Galliarum electus est, sed ut possit per bella deleri saevissima.* Socrates Hist. Eccles. III, p. 137, B: φασὶ δέ τινες, ὡς Κωνστάντιος αὐτὸν διὰ τοῦτο ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἀπέστειλεν, ἵνα ἐκεῖ διαφθαρῇ· οὐκ οἶδα δὲ εἰ οἱ τὸ τοιοῦτο λέγοντες ἀληθεύουσιν· ὁ γὰρ τὴν ἀδελφὴν τὴν ἰδίαν αὐτῷ συνοικίσας (ita lege pro συνοικήσας) ἐπιβουλεύων, οὐδὲν ἄλλο ἢ καθ' ἑαυτοῦ τὴν ἐπιβουλὴν ἔτρεπε. Quod repetit et simili argumento refellere conatur Sozomenus V, 2, p. 484, D. Zonaras Annal. XIII, 10: p. 16, B: Καίσαρα δὲ τοῦτον ἀναγορεύσας ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνστάντιος, εἰς Γαλλίας ἐξέπεμψε μετ' ὀλίγων πάνυ στρατιωτῶν· ὡς ὑπόνοιαν ἐντεῦθεν ἐγγίνεσθαι, ὅτι οὐ κοινωνὸν τῆς ἀρχῆς Ἰουλιανὸν ὁ Κωνστάντιος εἵλετο, ἀλλ' εἰς ἐπιβουλῆς αὐτῷ πρόφασιν τὸ σχῆμα αὐτῷ περιέβαλε τὸ τοῦ Καίσαρος, ἵν' ὑπὸ τῶν πολεμίων διαφθαρῇ, μὴ ἔχων δύναμιν πρὸς τὸν κατ' ἐκείνων πόλεμον ἀξιόχρεων. Animadvertere juvat, eos illa verba ἵνα διαφθαρῇ ex Eunapii narratione item in opere Historiarum ejus proditâ retinuisse. Id consilium fuisse Constan-

stantii, non quidem aperte dicunt alii, sed tamen satis ut id ex eorum verbis colligatur; cujusmodi est quod Zosimus III, 1, Eusebiam marito Constantio suasisse refert: Libanius in Oratione Parentali §. 17, p. 142. apud Fabricium Biblioth. Gr. Vol. VII: *καὶ ὅτι γε ἀπολούμενον οὐχ ἧττον ἢ κρατήσοντα ἐξέπεμψεν εὐθὺς ἔδειξε — τριακοσίους αὐτῷ τοὺς φαυλοτάτους τῶν ὁπλιτῶν ἐκέλευεν ἕπεσθαι —*. Julianus ipse in Epistola ad Athenienses p. 277, D. hanc de consilio Constantii suspicionem non injicit, caeterum similia de suo missu narrans: *τριακοσίους ἑξήκοντά μοι δοὺς στρατιώτας εἰς τὸ τῶν Κελτῶν ἔθνος ἀνατετραμμένον ἔστειλε, μεσοῦντος ἤδη τοῦ χειμῶνος· οὐκ ἄρχοντα* (leg. *ἄρξοντα*) *μᾶλλον τῶν ἐκεῖσε στρατοπέδων, ἢ τοῖς ἐκεῖσε στρατηγοῖς ὑπακούσοντα· γέγραπτο γὰρ αὐτοῖς καὶ ἐνετέταλτο διαῤῥήδην, οὐ τοὺς πολεμίους μᾶλλον ἢ ἐμὲ παραφυλάττειν· ὡς ἂν μὴ νεώτερόν τι πράξαιμι.* Equidem probo sententiam H. Valesii ad Ammianum Marcellinum l. c. consignatam: *Quod si*, inquit, *verum dicere licet, Constantii Julianum Caes. in Gallias mittentis id fuisse consilium apparet, ut aut ejus virtute Gallias a barbaris recuperaret, aut certe Julianus in eo bello interiret: ut cum Ursicinum ad exstinguendam Silvani tyrannidem misit. Vide pag.* 42. (l. e. 91 — 93).

P. 53: *ἀνήνεγκεν*] Interpres jungit cum *ἅπασαν*,

σαν, et vertit, *universa Gallia potitus est.* Reddendum, *emersit ex his difficultatibus:* superior discessit. Annotavimus supra.

P. 53: ἔθνη βάρβαρα συνελὼν καὶ δουλωσάμενος] Interpres: *receptis in deditionem aut subactis interioris Germaniae populis.* Atqui συναιρεῖν, est *capere, devincere, debellare:* quo sensu idem fere valet, quod αἱρεῖν, καθαιρεῖν, καταπολεμεῖν· nec satis in Lexicis, aut virorum doctorum animadversionibus, annotatum reperitur; qua de caussa hoc loco quaedam exempla apponere juvat. Plutarchus Pericle p. 166, F: περιγενέσθαι καὶ συνελεῖν τὴν πόλιν βουλόμενος· i. e. *vincere et expugnare urbem cupiens.* Lysandro, p. 440, E: ταχὺ συναιρήσων τὴν πόλιν. Pompejo p. 625, A: τοὺς πολεμίους συνεῖλε, καὶ τὴν Λιβύην ἐχειρώσατο. Mario p. 432, A: Σύλλας συνῃρηκὼς τὸν Μιθριδατικὸν πόλεμον· i. e. *confecto bello Mithridatico.* Lysandro p. 439, B: συνῃρηκὼς ὥρᾳ μιᾷ χρόνου μήκιστον καὶ ποικιλώτατον, πάθεσι τε καὶ τύχαις ἀπιστότατον τῶν πρὸ αὐτοῦ πολέμων. Sertorius p. 574, E: ἡμέραις δυσὶν συναιρήσων τὴν πολιορκίαν· i. e. *duobus diebus expugnationem confecturus.* Sic aliis locis hoc sensu passivum συναιρεῖσθαι de *bello conficiendo* usurpatur. Item συναιρεῖν ὁδὸν, *conficere viam.*

P. 54: Ὀριβάσιος — Εὐήμερος.] De illo ipse Eu.

Eunapius in Ejus Vita p. 164: hujus apud alios mentionem nondum reperi.

P. 54: φανέντα καὶ παρασχόντα ἃ ἐβούλετο] i. e. *Julianus hierophantam in Graeciam dimisit, ut deum, qui sibi apparuisset, et praebuisset, quae ipse (Julianus) voluerat.*

P. 54: δῶρα θεραπείαν] Lego δ. καὶ θ.

P. 54: δραστήριοι — καὶ συνενεγκόντες εἰς ταὐτὸ τὴν πεῖραν] Quod saepe observavimus Eunapium vocabula ac dictiones Plutarcheas libenter usurpare, id hoc etiam loco observare licet. Hoc similiter dicitur de Caesare Octaviano, copias suas cum copiis Lepidi et Antonii conjungente, in Cicerone p. 884, D: τὴν δύναμιν εἰς ταὐτὸ συνενεγκών. Demetrio p. 901, E: τῶν γὰρ ἄλλων βασιλέων ἁπάντων συνισταμένων ἐπὶ τὸν Ἀντίγονον καὶ συμφερόντων εἰς ταὐτὸ τὰς δυνάμεις, ἀπῆρεν ὁ Δημήτριος ἐκ τῆς Ἑλλάδος. Illud vero unus Plutarchus frequentissime ponit de hominibus actuosis, item literatis, et philosophis, vitam non mere otiosam et contemplativam, sed simul activam ac civilem, sequentibus, ac Stoïcorum more, quod Horatius dixit, *agiles fiunt civilibusque mersantur undis.* Themistocle p. 112, E: hunc ait: Μνησιφίλου ζηλωτὴν γενέσθαι — οὔτε ῥήτορος ὄντος, οὔτε τῶν κληθέντων φιλοσόφων, ἀλλὰ τὴν καλουμένην σοφίαν, οὖσαν δὲ δεινότητα πολιτικὴν καὶ δραστήριον σύνεσιν, ἐπιτήδευμα πεποιημένου,

Ca-

Camillo p. 147; — τοὺς πάνυ βασκαίνοντας — ἠνάγκαζον αἱ πράξεις τῇ δεινότητι καὶ τῷ δραστηρίῳ τοῦ ἀνδρὸς ἀποδιδόναι τὴν δόξαν. Pericle p. 163, E: Φοβερὸς μὴν φανεὶς τοῖς πολεμίοις, ἀσφαλὴς δὲ καὶ δραστήριος τοῖς πολίταις. Fabio Maximo p. 183, dicitur M. Marcellus, περιλαμπὴς τὸ δραστήριον ἔχων καὶ γαῦρον. Timoleonte p. 237, C: ἀνὴρ πολεμικὸς καὶ δραστήριος. Pelopida p. 292, A: — ζηλωτὴς ἔδοξε γεγονέναι Ἐπαμεινώνδου, τὸ περὶ τοὺς πόλεμους καὶ τὰς στρατηγίας δραστήριον ἴσως κατανοήσας, ὃ μικρὸν ἦν τῆς τοῦ ἀνδρὸς ἀρετῆς μόριον. Marcello p. 304, F: τὸ θαῤῥάλεον αὐτοῦ καὶ δραστήριον. Catone Majore p. 353, F: πλείστας δὲ φυγὼν δημοσίας δίκας, καὶ διώξας, πολλὰς μὲν εἷλε, πάσας δ' ἀπέφυγε, πρόβλημα τοῦ βίου καὶ δραστήριον ὄργανον ἔχων τὸν λόγον. Philopoemene p. 357, B: Ἐπαμεινώνδου βουλόμενος εἶναι μάλιστα ζηλωτὴς, τὸ δραστήριον καὶ συνετὸν αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ χρημάτων ἀπαθὲς, ἰσχυρῶς ἐμιμεῖτο. Ibid. p. 362, E. Mario p. 430, C. Lyſandro p. 435, C. Lucullo p. 495, C. Nicia p. 534, B. Sertorio p. 578, B. Eumene p. 585, A. Phocione p. 744, B. Cleomene p. 822, A. Demosthene p. 848, B. Demetrio p. 889, F. Antonio p. 935, D. Galba p. 1058, C. De Profectu Virtutis Sentiendo p. 84, C. De Superſtitione p. 165, C. De Iſide et Oſiride p. 373, C. De Sera Num. Vind. p.

552, C. De Solertia Animalium p. 982, D. Adversus Colotem p. 1125, A. Et apud alios occurrit, quos annotavit Stephanus in Thes. L. Gr. T. I, p. 1048, C: quibus addatur Suidas et Hesychius: sed aliquanto saepius apud Euripidem unde Plutarchus assumsisse videtur.

P. 54: *διάθρησιν*] Hoc ab Editore è codicibus acceptum praestat omnino veteri *διάτρησιν*· unde in promtu erat *διατήρησιν* corrigere, et ut *παρατήρησιν*, *observationem*, accipere. Verbo *διαθρεῖν* Eunapius in Aedesio p. 77: *τὰ ὄμματα στήσας, καὶ διαθρήσας εἰς τὸν οὐρανόν*. Maximo p. 110: *τὸν νοῦν ἐπιστήσας, καὶ διαθρῶν τὰ λεγόμενα*. Aelianus Var. Hist. III, 28.

P. 55: *τῇ πλαγίᾳ θύρᾳ.*] Sic vulgo dici eam, quae apud Homerum *ὀρσοθύρη* dicitur, tradit Pollux I, 76: *ἀμφίθυρος, ἣν Ὅμηρος ὀρσοθύρην καλεῖ, ἣς οἱ πολλοὶ πλαγίαν θύραν*: non temere accipiens de janua *obliqua*, i. e. *laterali*, quae, ut illa Homerica, viam habet in angiportum, *ἐς λαύρην*. Aedes magistratuum, ditiorum potentiorumque civium, qualis tunc fuit Maximus, fere erant *insulae*, i. e. non contiguae aliis aedibus, non attingebant latera proximarum aedium, sed ab iis discreta erant vel majori spatio, vel certe *angiportu*, *λαύρᾳ*, *στενωπῷ*. Itaque aedes figuram habebat, quasi quadranguli oblongi: cujus in *anteriore* parte erat janua princeps, *antica*, *atriensis*,

ὰς, αὔλειος: in posteriore, *postica* in lateribus, πλάγιαι θύραι, *obliquae januae:* etiam παράθυρα dictae. Quamquam his nominibus *postica* quoque significabatur. Sic in Philoxeni Glossis Gr. Πλαγία θύρα, *posticum:* et Gloss. Lat. *Posticum*, πλαγία θύρα: *Hoc posticum*, παραθύρα: *Posticium*, παράθυρα, παραθύριον, παράθυρος: *Postica*, παράθυρα κατόπιν τοῦ οἴκου. Plutarchus Sympos. II, 2, p. 617, A: δέδια μὴ δοκῶμεν τῇ αὐλείῳ τὸν τῦφον ἀποκλείοντες, εἰσάγειν τῇ παραθύρᾳ. Unde Moses Solanus corrigere tentavit verba Luciani Nigrino 31, T. I, p. 71; παρὰ θύραν εἰσβιαζόμενοι, legendo τῇ παραθύρᾳ· quod non necesse videtur. In πλαγία θύρα rationem grammaticam sequimur, qua πλάγιος Latino *obliquus* respondet, quod *adverso* et *averso*, i. e. *antico* et *postico*, interjectum et *laterale* est; ut in Ciceronis Somnio Scip. Cap. II.

P. 55: Ἡ δὲ φιλοσοφίας ἕνεκεν Μάξιμον οὔτε γράμματα εἰδότα ἀπέφαινεν.] Ad verbum: *Haec autem, quod ad philosophiam attinet, Maximum ne literas quidem scire demonstrabat:* i. e: *tanto eum intervallo superabat, ut, cum ea comparatus, vix puerilem disciplinam percepisse, nec literas dum scire, videretur.* Recte Editor adhibet dictionem παῖδά τινα ἀποφαίνειν, i. e: *aliquem in aliqua re ut puerum superare; ut puer esse videatur:* quam attigimus cum simili-

bus ad Platonis Phaedonem p. 181—183. Ἕνεκεν autem duplicem capit sensum: primo eum, quem reddidimus, *quod ad philosophiam attinet:* deinde, *non impediente philosophia*, ut sententia haec exstet, *nec philosophia Maximi impediebat, quominus cum uxore sua comparatus vix literarum nesciens puer videretur:* de qua potestate hujus particulae exposuimus ad Plutarchi librum De Fortuna p. 98, C.

P. 55: ἔμεινε κατὰ χώραν] *Mansit domi* recte reddidit Junius: i. e. *mansit suo loco, quo erat et esse debebat.* Frequens dictio, jam notata Budaeo Commentar. L. Gr. p. 295. Xenophon Hellenic. VI, p. 603, A: ἐᾷν τε κατα χώραν τὴν πόλιν, καὶ τοῖς πατρίοις νόμοις, χρῆσθαι; *suam civitati reip. formam relinquere, eamque sinere patriis legibus uti.* Plutarchus Numa p. 76, D: οὐδὲ κινεῖν τὴν πρώτην νέμησιν — κατὰ χώραν μένουσαν· i. e: *non mutare primam distributionem, suo loco manentem.* Pelopida p. 280, C: Ἐπαμεινώνδας δὲ κατὰ χώραν ἔμεινε· i. e. *Epaminondas mansit in patria.* Alexandro p. 675, C: κατὰ χώραν ὑπομένειν. *subsistere in loco, quo sumus.* Phocione p. 753, C. Agide p. 803, B. Cleomene p. 816, F. Antonio p. 955, C: αἱ μὲν οὖν Ἀντωνίου καθῃρήθησαν εἰκόνες, αἱ δὲ Κλεοπάτρας κατὰ χώραν ἔμειναν. Bruto p. 1011, D: fin. τὸν ἀνδριάντα κατὰ χώραν μένειν ἐκέλευσεν·

i.

i. e: *jusſit eos, ut ſtatuam ſuo loco ſtare ſinerent.*

P. 56: ἀπήτει] Malim ἐπήτει, *inſuper rogabat.* Aelianus Fragmento apud Suidam V. Βύβλον· προσεπιτιμᾶν, καὶ ἐπαιτεῖν τοῦ χρυσίου προστιθέντα· i. e. *pretium augere, et identidem plus auri petere addentem.*

P. 56: ἐξεκρέματο τῆς τοῦ ἀνδρὸς συνουσίας ὁ θεσπέσιος Ἰουλιανός] Junius: *ita namque pendebat a Maximi conſuetudine divinus Julianus.* Immo: *ita namque deſiderio conſuetudinis Chryſanthii ſuspenſus tenebatur divinus Julianus.* Ad Chryſanthium enim referri debere τοῦ ἀνδρὸς, ratio et nexus narrationis ostendit. Verbum elegantioris in tralatione uſus ponitur in rebus, quibus impenſe dediti ſumus et ſtudemus. Plato Leg. V, p. 606, F: ἡδοναὶ καὶ λῦπαι καὶ ἐπιθυμίαι, ἐξ ὧν ἀνάγκη τὸ θνητὸν πᾶν ζῶον ἀτεχνῶς οἷον ἐξηρτῆσθαι καὶ ἐκκρεμάμενον εἶναι σπουδαῖς ταῖς μεγίσταις. Unde fluxit illud Plutarchi in Gryllo p. 989, D: ἐνταῦθα ἀεὶ ἀνηρτημένος ταῖς ἐπιθυμίαις: et Juliani Orat. II, p. 84, D: πλούτου — ἐξ οὗ παντοδαπαὶ κρεμάμεναι ψυχαὶ πράγματα ἔχουσιν μυρία καὶ πόνους. Philo Judaeus De Abrahamo p. 373, E: πόθῳ ἀλέκτῳ τοῦ παιδὸς ἐκκρεμάμενος. Plutarchus Mario p. 412, D: Ἰουγούρθαν — ἐξ ἡμέρας ζυγομαχήσαντα τῷ λιμῷ καὶ μέχρι τῆς ἐσχάτης ὥρας ἐκκρεμασθέντα τῆς τοῦ ζῆν ἐπιθυ-

θυμίας, εἶχεν ἀξία δίκη τῶν ἀσεβημάτων. Animadvertendum in Attico apud Eusebium Praeparat. Evang. XV, p. 809, C: πάντων οὖν τοῦ Πλάτωνος δογμάτων ἀτεχνῶς ἐξηρτημένων καὶ ἐκκρεμαμένων (sic legendum pro ἐγκρ.) τῆς κατὰ τὴν ψυχὴν θειότητός τε καὶ ἀθανασίας, ὁ μὴ συγχωρῶν τοῦτο, τὴν πᾶσαν ἀνατρέπει φιλοσοφίαν Πλάτωνος. Ipse Eunapius Aedesio p. 34: ἐξεκρέματο τῶν λόγων, καὶ τῆς ἀκροάσεως οὐκ ἐνεπίμπλατο. Ibidem p. 50: τῆς φωνῆς ἐξεκρέμαντο καὶ τῶν λόγων. Maximo p. 90: ἐξεκρέματό τε τοῦ ἀνδρός. Chrysanthio p. 198: μαντείας ἐξεκρέματο πάσης.

P. 56: τοῦ δὲ ταῦτα γράφοντος ἀνεψιὰν] Legam ἀνεψιὰ ἦν, et haec verba parenthesi includam, ex consuetudine quidem Eunapii. Nam, ut nunc est constructio, videatur significare Julianum novisse Chrysanthii uxorem eamdem esse consobrinam Eunapii: quod ab hujus loci sententia abhorret.

P. 56: παντοίας ἀφιεὶς φωνὰς] Eunapius è duabus dictionibus hanc composuit. Altera est, πάσας ἀφιέναι φωνάς, quam attigimus ad Juliani Orat. I, p. 23, D, Bibliothecae Crit. Part. X, p. 22: nullis tamen additis exemplis, quae, dudum in commentariis ad illum locum annotata, hic apponemus. Sunt autem haec: Platonis Rep. V, p. 466, F, πάσας φωνὰς ἀφίετε· pro quo Aristaenetus I, 18, dedit ἀναφθέγγεσθε. Leg. X, p.

p. 666, E. Euthydemo p. 223, D. Sisypho, spurio dialogo p. 740, A, ubi pro ἐφιύντες legendum ἀφιέντες. Aristophanis Vesp. 760. Demosthenis Pro Corona p. 341, A, 345, A. Epicteti Dissert. I, p. 568. Aristidis T. I, p. 287, T. II, p. 212, 277. Libanii T. II, p. 19, C. Epist. CCXLIII. Themistii Or. XXVIII, p. 340, C. Altera est, παντοῖος γίνομαι, in omnes partes me verto animi affectu ad aliquid vel efficiendum vel vitandum: Plutarchus Mario p. 423, D: *παντοῖος γενόμενος ὑπὲρ τοῦ σῶσαι τοὺς ἄνδρας, οὐδὲν ὤνησεν*· i. e: *quos viros ut conservaret, quum in omnem se vertisset speciem, nihil profuit.* Cicerone p. 877, D: Πομπήϊος — *παντοῖος ἐγίνετο πράττων κάθοδον αὐτῷ*, *omni opera et animo incubuit ad Ciceronem ab exilio revocandum.* Aristides Orat. Sacra IV, T. I, p. 342: *ἀναγινώσκων, δῆλος ἦν παντοῖος γενόμενος, ἱστάμενός τε πολλαχοῦ τῶν γραμμάτων καὶ στρεφόμενος*· i. e. *inter legendum varie afficiebatur, saepius in literis subsistens et conversus.* Convenit cum *ἐν παντὶ εἶναι*, de quo exposuimus ad Plutarchum De Sera Num. Vind. p. 127.

P. 57: *ὁ μὲν οὖν Πρίσκος ἦλθε*] Est Juliani Epistola III ad Libanium p. 374, B, qua hunc debiti sui admonet, quod nondum advenerit Priscus, quem venturum promisisset; *Ἐπειδὴ τῆς ὑποσχέσεως ἐπελάθου· τρίτη γοῦν ἐστὶ σήμερον, καὶ*

ὁ φιλόσοφος Πρίσκος αὐτὸς μὲν οὐχ ἧκε, γράμματα δ' ἀπέστειλεν ὡς ἔτι χρονίσων· ὑπομιμνήσκω σὲ τὸ χρέος ἀπαιτῶν.

P. 57: *τὴν βασιλείαν καταφέρων καὶ ὁμαλίζων εἰς τὸ φ.*] Concinne et significanter ad antecedens *ἐπαιρόμενος* refertur: i. e: *non modo ipse non efferebatur aulae splendore, sed aulam ad humiliorem gradum demittebat, et ad philosopham rationem aequabat.* Eleganti metaphora hic ponitur *ὁμαλίζειν*; quod proprie notat, *altiora humilioribus aequare.* Sic *συνομαλύνω* apud Plutarchum in Timoleonte p. 246, F, qui everso tyrannidis palatio, *τὸν τόπον συνομαλύνας, ἐνῳκοδόμησε τὰ δικαστήρια.* Sylla p. 460, D. Similiter *διομαλύνω* et *διομαλίζω*, ut ostendimus ad Plutarchum De Sanitate Tuenda p. 130, D.

P. 57: *ὡς ὑπὲρ τοῦ·τοῦ βασιλέως — μόνον*] Adhuc mihi et ad sententiam et ad mutationis lenitatem probabilis videtur vetus mea conjectura: *ὡς ὑπὲρ τοῦ βασιλέως καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ εἴη, εἰ κατὰ τὴν Λυδίαν γίνοιτο μόνον·* i. e: *quod ad Juliani, et ipsius (Chrysanthii) emolumentum tenderet, si ipse (Chrysanthius) tantummodo in Lydia esset.*

P. 57: *ἀρχιερέα ἀποδείξας*] Idem refert Eunapius Chrysanthio p. 193. De *ἀρχιερέων*, *Summorum Pontificum*, et ante Christianam publice constitutam religionem, et sub Juliano, apud Grae-

Graecos munere exposuit Jacobus Gothofredus in Dissertatione De Interdicta Christianorum Cum Gentilibus Communione; in ejus Operibus Minoribus editionis Trotzianae p. 568, 569: et ad Codicem Theodosianum Lib. XII, Tit. I, De Decurionibus: Const. CXII, de Archierosyna, T. IV, p. 483.

P. 57: *Μαξίμου δὲ καὶ Πρίσκου συνεπομένων*] Quos morienti Juliano adfuisse scribit Ammianus Marcellinus XXV, 3, p. 457: memoratus nobis supra ad p. 48: in Nota praescripta nomine Πρίσκος.

P. 58: *ὅτι ὁ βασιλεὺς ἔφησεν αὐτοῖς συντετυχηκέναι*] Junius: *ob dictum Imperatoris gloriantis se tales viros esse nactum.* Perperam: reddendum: *quod Imperator dixisset, se cum illis una fuisse et collocutum esse.* Neque enim *gloriandi* vis est in *ἔφησεν*· et *συντυγχάνειν τινι*, fere est, *in aliquem incidere, etiam casu alicui obviam fieri et cum eo colloqui.* Plutarchus Apophthegm. Lacon. p. 236, C; et alibi pro *ἐντυγχάνειν* ponitur.

P. 58: *εἴ γε μὴ παρὰ τοὺς πλείονας οὕτως ἀπῆλθε*] Legendum videtur: *εἴ γε δὴ παρὰ τοὺς πλείονας οὗτος ἀπῆλθε*· i. e. *si quidem hic ad plures abiit.* Refertur *οὗτος* ad proxime antecedens *προβασιλεύσαντι*, hujusmodi sententia, *si nimirum Julianus ad plures, ac non potius ad Deos, abiit.*

abiit. Acumen est in illo παρὰ τοὺς πλείονας· et particula εἴ γε δὴ in primis hujusmodi correctioni accommodata est, ut ostendimus ad Plutarchum De Iside et Osiride p. 374, C.

P. 58: καὶ ὁ ταῦτα γράφων — τελῶν] Eunapius annos natus sedecim è patria Sardibus Athenas venit studiis operatum: ut ipse narrat in Proaeresio p. 129 et 162, Juliano jam Augusto: quo pertinent res notatae apud Corsinum in Fastis Atticis Vol. IV, p. 194. Quae forte repugnans dictio videatur παῖς ὢν καὶ εἰς ἐφήβους ἄρτι τελῶν, *puer et modo in adolescentibus census;* si quidem παῖς decimo sexto aetatis anno ἔφηβος fiebat, et fere semper invicem distinguuntur: haec igitur dictio accipienda est quasi esset, ἐκ παίδων εἰς ἐφήβους ἄρτι τελῶν· et subinde etiam junguntur a Cicerone: v. c. Epist. Ad Diverſ. XI, 7: — *adolescentem, vel puerum potius, Caesarem.* Philipp. III, 2: *C. Caesar adolescens, paene potius puer.* Attic. VI, 2: *pueri Ciceronis, sive jam adolescentis.* VII, 7: *Alexim, humanissimum puerum, nisi forte, dum ego absum, adolescens factus est, id enim agere videbatur, salvere jubeas velim.* Caeterum de harum finibus et distinctione aetatum quaedam tradidimus in Dissertatione de Spuria Auctoritate Libelli vulgo Plutarcho tributi De Puerorum Edu-

ca-

catione p. 24, et in Animadversionibus ad librum De Auditione p. 37, D.

P. 59: πλὴν ἐς τὸ βαθύτατον — καὶ μετεγίνωσκον καὶ ὀλίγου τιμήσαντες αὐτῷ.] Haec non ita cohaerent ut a repugnantia vacent. Maximus in tantam pecuniam condemnatur, *quantam vir philosophans ne audire quidem poterat.* Primum hoc ambigue et affectate dictum, nisi sensum ineptum afferre debet, accipiendum pro, *quantam vir in philosophiae studio vitam degens, non modo non possidere, sed nec vidisse, atque adeo ne usando quidem audivisse, poterat.* Deinde ejus inimici et judices sententiam mutarunt, *et in parvam eum summam condemnarunt; quam ut solveret, eum in Asiam miserunt: ubi infinitas perpessus est calamitates, corporique ejus infandi dolores illati sunt.* Atqui hoc minime verisimile accidisse ei post mulctam diminutam: at poterat accidere, si mulcta insuper aucta fuisset, ut ad istam pecuniae summam colligendam etiam doloribus corpori adhibitis ab exactoribus cogèretur. Huc accedit, ut constructio etiam laboret in καὶ ὀλίγου τιμήσαντες αὐτῷ, quae nulla grammatica ratione defendi potest; sed in hoc quidem contextu requirit, καὶ ὀλίγου ἐτίμησαν αὐτῷ. Has ego difficultates reputans, eo inducor, ut putem Eunapium ita scripsisse: καὶ μετεγίνωσκον ὡς ὀλίγου τιμήσαντες αὐτῷ·

ut,

ut, cum antecedentibus et ſequentibus nexum, ſic accipiatur. — *Condemnarunt eum in pecuniae tantam ſummam, quantam vir in philoſophiae ſtudio vitam degens non modo non posſidere, ſed nec vidisſe, atque adeo ne fando quidem audivisſe, poterat; nam ſuſpicabantur eum pecunias cunctorum posſidere; et vero poenitebat eos quaſi eum in parvam pecuniam condemnasſent: et remisſus quidem est in Aſiam, ut pecuniam, in quam condemnatus esſet, ſolveret. Quae autem ibi pasſus est*, caet. Judicialis dictio *τιμᾷν τινί τινος*, *alicui aliquantam mulctam imponere, aliquem in aliquantam pecuniam condemnare.* Demosthenes Adverſus Midiam p. 406, B: *τίνος τιμήσειν αὐτῷ προσδοκᾷς τὸ δικαστήριον;* Ibidem p. 410, C: *Σμίκρωνι δέκα ταλάντων ἐτιμήσατε.* Plato Leg. XII, p. 688, B, *ἐὰν μὲν ᾖ τῳ θανάτου τετιμημένον ὑπὸ τῶν εὐθύνων.* Dio Chryſoſtomus Orat. XIV, p. 232, A: *τί δέ; τοῖς δικασταῖς οὐκ ἔξεστι τιμᾷν καὶ δεσμοῦ καὶ θανάτου καὶ ἄλλου, ὅτου ἂν βούλωνται, πολλοῖς τῶν κρινομένων —;* Ariſtides Or. Ad Thebanos p. 501: *αὐτοῖς τῶν χειρίστων ἔχοντας τιμᾷν· ſe ipſos ad pesſima damnare.* Orat. Platon. II, T. II, p. 253: *αὐτὸ γὰρ τοῦτο φαμὲν δήπουθεν ἁμαρτεῖν Ἀθηναίους, τιμήσαντας ἐκείνοις* (ſic lege pro *ἐκείνους*) *φυγῆς, ἢ χρημάτων, ἢ ὅτου δήποτ' ἐτίμησαν ἑκάστῳ.* Legat. Ad. Achillem. p. 432: *μηδαμοῦ τῶν*

χαι-

χειρόνων ἑαυτῷ τιμᾷν. Plutarchus Demosthene p. 852, E: θανάτου τιμησάμενος (αὐτῷ ſubaudiendum) ἀπέκτεινε. Jamblichus Vita Pythagorae §. 144, ubi videatur Kuſterus. Alia exempla etiam in uſu Pasſivi et Medii annotavit Budaeus Comm. L. Gr. p. 202, ſequ.

P. 59: Καὶ ὅσα μεν ἔπασχεν ὑπὲρ πᾶσάν ἐστι τραγῳδίαν· —— μικρὰ γὰρ καὶ ἡ Περσῶν λεγομένη σκάφευσις, καὶ οἱ γυναικεῖοι τῶν Ἀρτάβρων σκαλισμοὶ, πρὸς τὰς ἐπιφερομένας ὀδύνας τῷ σώματι.] Est ſane eloquentis hiſtorici, qualem ſe esſe vult Eunapius, bonorum hominum immeritis caſibus ac ſuppliciis ingemiscere, eorumque inimicos et auctores, unde illa pasſi ſunt, justa ignominia notatos poſteritati tradere. Sed tales ſcriptiones locosque ratio debet moderari; ut verus dolor et ſincera ex ipſo animi ſenſu prorumpens indignatio exſtet; non ut ſcriptoris perverſum ſtudium appareat, argumentum ad incredibilem admirabilitatem extollere cupientis, ut in re per ſe miſerabili narranda ipſe ſe audientibus ridendum praebeat. Veluti Eunapius, hoc loco profesſus calamitates Maximi omni tragoedia graviores fuisſe, παρατράγῳδος fit, eas porro comparans cum re minime comparabili, Perſarum σκαφεύσει: quod quale mortis ſupplicium fuerit ſi modo cogitasſet Eunapius, non pronunciasſet, *parvum quid hoc fuisſe ad dolores illatos corpo-*

pori Maximi, ejus scilicet, qui his ex doloribus evasit, et incolumis postea aliquot annos vixit. Sed id quo magis ipsi judicent lectores, apponamus narrationem Plutarchi in Artoxerxe p. 1019, et brevitatis caussa Latine redditam, Graeca omissa; quas utrasque apposuit B. Brissonius De Regno Persarum II, 222: *Duas scaphas, quae mutuo quadrent, sumunt: in alteram harum puniendus collocatur supinus: alteram imponunt, itaque aptant, ut caput, manus, pedesque, promineant, totum caeteroquin corpus occultetur. Ita incluso cibus praebetur: ac, si edere nolit, oculos compungendo eum cogunt: postquam edit, mel lacti mixtum ori ejus, potus loco infundunt, et vultum eo perfundunt, ita vero semper eum collocant, ut adversus solem oculos habeat. Porro autem muscarum identidem insidentium multitudine vultus ejus totus obtegitur. Et, quum in scaphis interius ea faciat, quae necesse est hominem cibo potuque fruentem, ex putrefactione et corruptione excrementorum, tarmites et vermes pullulant, qui intestina subrepentes, corpus consumunt. Quum enim jam manifesto apparuerit, mortuum esse hominem, remota superiore scapha intuentur carnes quidem devoratas, intestinis autem adhaerentia ejusmodi animalculorum examina. Hoc modo Mithri-*

thridates septemdecim dies cruciatus, lenta morte absumtus est. Quae reputans quis non cohorreat, et inventum institutumque potius stygii monstri, quam humanae stirpis, judicet? quam poëtae divino semine natam, philosophi autem praeclara conditione à summo Deo creatam, praedicant. Verbo supplicii meminit, ut noti, Ctesias in Persicis apud Photium p. 59. edit. Hoeschel. *καὶ ἀπόλλυται πικρῷ καὶ κακίστῳ θανάτῳ Ἀσπαμίτρης, ὃς ἦν κοινωνὸς ἐπὶ τοῖς φόνοις Ξέρξου καὶ Δαρειαίου· σκαφεύεται γὰρ, καὶ οὕτως ἀναιρεῖται.* Caeterum hanc rem et Eunapii locum attigerunt Meursius De Luxu Romanorum, Mantissae p. 75: H. Valesius Emendat. III, 16, et ad Sozomenum II, 23, p. 377: Dorvillius ad Charitonem p. 570: qui quod Xenophontem Expedit. Cyri III, p. 299, C, hoc supplicium significare putat, nos dissentientes habet. Verba sunt in ejusdem oratione ad praefectos sodales, de captis ducibus suis: *πιστεύσαντες ταῖς σπονδαῖς, οὐ νῦν ἐκεῖνοι παιόμενοι, κεντούμενοι, ὑβριζόμενοι, οὐδ' ἀποθανεῖν οἱ τλήμονες δύνανται, καὶ μάλα οἶμαι ἐρῶντες τούτου.* Quae verba nec per se satis valent ad *σκάφευσιν* signicandam: et hac si Graeci duces affecti fuissent, Xenophon, Plutarchus, aliique historici, mortem eorum tradentes, hoc genus supplicii non silentio praeteriissent. Denique ipse Xenophon eodem in opere tradit exeunte libro

II,

II, p. 293, A, *reliquos omnes duces et Clearchum capitibus praecisis interfectos, quae mors esse videbatur honestissima: solum Menonem toto anno cruciatum denique obiisse.* Et constat sibi in Institutione Cyri VIII, p. 239, A: *οἱ τῶν σὺν Κύρῳ ἀναβάντων στρατηγοὶ — ἐνεχείρισαν ἑαυτοὺς, καὶ ἀναχθέντες πρὸς βασιλέα, ἀπετμήθησαν τὰς κεφαλάς.* Simillimum genus supplicii usitatum barbaris, quos proprio nomine non declarat, refert Valerius Maximus IX, 2, 11: *Sicut illi barbari, quos ferunt mactatarum pecudum intestinis et visceribus egestis, homines inserere, ita ut capitibus tantum emineant: quoque diutius poenae sufficiant, cibo et potione infelicem spiritum prorogare; donec intus putrefacti, laniatui sint animalibus, quae tabidis in corporibus nasci solent:* Aliquanto magis ad rem aptum est alterum exemplum, *οἱ γυναικεῖοι τῶν Ἀρτάβρων σκαλισμοὶ*, i. e: *muliebres Artabrorum sarculationes;* i. e: *labor quo apud Artabros mulieres aurum sarriendo colligunt:* sic enim Editor *σκαλισμοὶ* dedit, ex conjectura H. Valesii Emend. III, 16, pro vetere *ἀλισμοί*, quod pro *collectione* accipi et ferri poterat, et *contusionem* reddiderat, apud Pearsonum ad Ignatii Epistolam ad Romanos p. 271, edit. Basil. Artabros et alii memorant; et Strabo III, 220, A, *Lusitaniae versus occasum et septemtrionem ultima habentes; quorum*

rum mulieres terram argento mixtam, è fluviis delatam, exhaurire sarculis, σκαλίσι, *in textis cratibus lavare, et sic argentum expurgare*: Graeca verba attulit Editor, tractavit etiam Baktius noster in *Posidonii Reliquiis* p. 129; siquidem hunc Strabo descripsit: adhibendae quoque Casauboni notae: quibus tamen locus nondum totus ad sanitatem redactus est: nec Toupius in novissima editione Oxoniensi quidquam nisi αὖθαδεις. Novimus et hodieque id opificium aerumnosum sane factitatum a pauperculis maxime mulieribus, veluti in Helvetia: ubi quidam fluvii arenam aureolis ramentis mixtam vehunt: cujus rei mentionem fecit in *Alpibus*, egregio carmine, Hallerus. Duos autem hos populos Persas et Artabros, ut in contrariis terminis orbis terrarum positos, et longissimo intervallo disjunctos, conjunxit in hac dictione, sive Eunapius, sive alius, quem ipse secutus est. Certe huc spectavit, quod Valesius l. c. monet, Tzetzes Chiliade X, 885: Εἶτ' οὖν ὑπέστη σκάφευσιν Περσῶν καὶ τῶν Ἀρτάβρων· ubi vulgo legitur Ἀρταίρων· praeterea corrigendum — καὶ τά γ' Ἀρτάβρων· scilicet πράγματα· nisi velimus hunc errorem, ipsi compilatori assignare, ut Artabris σκάφευσιν tribuerit.

P. 59: Καὶ θαυμασία γυνὴ παρῆν καὶ ὑπερήλγει] Sic Editor ex Mediceo et Veneto; quum in

Plantiniana esset: κ. θ. γ. ἢ παρῆν ὑπερήλγει· in Commeliniana item, sed ἢ uncis incluso. Equidem verum putem Καὶ ἡ θαυμασία γ. π. καὶ ὑπερήλγει.

P. 59: Ἐνταῦθα δὴ πᾶς λόγος, καὶ πᾶν ὅσον ἂν τὸ ποιητικὸν ὑμνήσειε γένος πρὸς τὰς Κλεάρχου πράξεις..] Et haec inepta sit laudum exaggeratio; nisi forte scriptor oblique significare voluit poëtas illius aetatis, si qui Clearchi res gestas cecinerunt. Hujus apud historicos mentio alios quosdam reperitur: v. c. in Hieronymi Chronico Eusebiano ad Annum CCCLXXIV: *Clearchus Praefectus Urbis Constantinopolis agnoscitur: a quo necessaria et diu exspectata votis aqua inducitur civitati.* Quo in facto eum celebrat Socrates Historiae Eccles. IV, 8, p. 177, D: ubi plura de rebus illius tradit H. Valesius: itemque ad Ammianum Marcellinum XXVII, 9, p. 540: et multo copiosius Jac. Gothofredus in Prosopographia Codicis Theodosiani Tom. VI, Part. II, p. 46, ubi et ipse et D. Ritterus epistolas Libanii ad eum scriptas notant. De ejus autem Valenti adversus Procopium praestita opera nil alii, ne Zosimus quidem, de illius rebus caeterum copiosus, et Eunapii sectator.

P. 59: διαφερόντως περὶ δόξαν καλὴν γενόμενος] Nova et suspecta haec dictio ad sensum accidit; ut videatur e duabus lectionibus conflata; altera,

δια-

διαφερόντως περὶ δόξαν καλὸς γενόμενος, i. e: *qui egregie honestum se ad gloriam praestitit:* altera, διαφέρων περὶ δόξαν καλὴν γενόμενος, i. e: *qui egregium se ad honestam gloriam praestitit.* Qualem difficultatem in vocabulo διαφερόντως animadvertimus in Platonis Phaedone p. 319; sed faciliorem illam expeditu. Neque etiam vulgata lectio satis commode ita videtur accipi posse, ut valeat, *egregie studens verae gloriae*, ex illo usu dictionis εἶναι, vel γίνεσθαι, περί τι, *in aliqua occupatum esse, alicui rei studere*; qui non dicitur de abstractis, veluti περὶ ἀρετὴν εἶναι, *virtuti studere*, sed de certa quadam actione: veluti apud Plutarchum De Discrimine Adulatoris et Amici p. 51, A: ὁ κόλαξ ἡδοναῖς ὑπάγεται, καὶ περὶ ἡδονάς ἐστι· i. e. *adulator voluptatibus delinit, in iisque occupatus est.* Flaminino p. 377, A: περὶ πλεῦν εἶναι· *in navigatione occupatum, navigationi intentum, esse.*

P. 59: Βαλεντινιανοῦ — τρέχοντες.] Partitio imperii, et Valentiniani in occidentem discessus, fuit anno nostrae aerae 363; de quo diligenter tradit Tillemontius Histor. Imperat. T. V, p. 9: Procopii conatus adversus Valentem erumpens a. 365, exstinctus est a. proximo 366. Dictionem τὸν περί τινος ἀγῶνα τρέχειν, *certamen subire de aliqua re*, exposuit, adhibito etiam hoc et alio Eunapii loco in Juliano p. 121, Gatakerus De

Stylo Novi Instrumenti p. 67. Denique illud *non de regno, sed de salute, certamen*, similiter a Cicerone dictum Off. I, 12: *cum Celtiberis, cum Cimbris, bellum, ut cum inimicis, gerebatur, uter esset, non uter imperaret:* habet ellipsim vocabuli μόνον, *solum*, ut *non* subinde ponitur pro *non solum;* nam de utroque erat certamen, de imperio, et de salute; sed in eorum comparatione sic obruitur imperium à salute, ut id nusquam appareat. De ellipsi illa egit L. Bos. p. 215, et J. Davis. ad Cic. N. D. II, 64.

P. 60: πανταχόθεν αὐτὸν περιέκοπτεν εἰς τὸ συνήμεναι] Postremum vocabulum vitiosum esse, satis apparet: quid ejus loco ab auctore scriptum fuerit, non item apparet. Junius vertens, *vires illius ita carpebat, ut ad pactiones eum descendere compulerit*, videtur cogitasse, συμβῆναι, vel συναλλαγῆναι, vel simile quid. Quod locum hic vix invenit; non solum quia alii historici nil de pactis inter Procopium et Valentem aut factis, aut agitatis produnt: sed quia ipse Eunapius modo pronunciaverat, hoc fuisse certamen non de regno, sed de salute, atque ita pactiones porro factas negare videtur: et quia εἰς τὸ cum Infinitivo non per se significat illud jam peractum fuisse, sed agentem illud sibi proposuisse et egisse: veluti Eunapius potuit scripsisse, εἰς τὸ συλληφθῆναι, i. e. *ut Valens comprehenderetur:* vel

vel συναιρεθῆναι, eadem ſignificatione: vel συνδαμῆναι, *ut penitus ſubigeretur*, cujus ſimplex δαμῆναι, ſatis notum est: vel συγκοπῆναι, quod haud improbabilem adferat paronomaſiam, i. e. *circumcidit eum undique, ut eum concideret.* Niſi horum quid, certe aliud quam vulgatum συνήμεναι, ſcripſit.

P. 60: τῆς οὖν Ἀσίας — ἀφορίζεται.] Ergo Clearchus tunc fuit *Vicarius Aſiae:* de qua potestate, adhibito etiam hoc Eunapii loco, agit Valeſius ad Ammianum Marcellinum XXVII, 9, p. 540: et Jac. Gothofredus in Topographia Codicis Theodoſ. p. 103, et in Proſopographia p. 46, Voce *Clearchus*.

P. 60: ἀφορίζεται. Πολλὴν εἰς τ.] Malim distinguere et ſic ſupplere: ἀφορίζεται· καὶ πολλὴν εἰς τ.

P. 60: Σαλούτιος] Ab aliis omnibus *Salluſtius*, vel *Salustius*, dictus, celebratus Juliani ad eum ſcripta Oratione VIII, et ſaepe memoratus in hiſtoriis illius aetatis: quam Orationem ad alterum ſcriptam esſe Salluſtium, Praefectum Galliarum, non Praefectum Orientis, nondum ſatis mihi perſuadet Ritterus, caeteroquin duos hos illius aetatis Salluſtios, ſecundum Gothofredum, ſtudioſe diſtinguens, Proſopographiae p. 82—84: quem ſecutus est Wernsdorfius ad Himerium p. 10. Caeterum, Eunapius hoc loco

Salluſtium Orientis Praefectum intelligit; nec plane cum Zoſimo conſentit, qui, invadente Conſtantinopolim Procopio, Caeſarium Urbis Praefectum, Nebridium autem Salluſtii ſucceſſorem Praefecturam Praetorii obtinuiſſe, tradit IV, 6.

P. 60. Νικίαν] Athenienſium ducem: qui ferebatur *μελλητὴς*, *cunctator*, ſed ſucceſſu haud pariter felici atque Romanus ille Fabius: Plutarchus in Ejus Vita p. 534, B: *τολμῆσαι δὲ μελλητὴς καὶ ἄτολμος*. Idem p. 528, A: ex Ariſtophanis Avibus, — *οὐχὶ νυστάζειν γέ τοι Ὥρα ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ μελλονικιᾷν*· ubi Scholiastes et Suidas Voce Μελλονικιᾷν — *οὐ προνοητικὸς ἀλλὰ μελλητὴς ἦν*· ad quem videatur Kusterus.

P. 60: *ἀνθύπατον αὐτὸν ἐπιστήσας τῆς νῦν ἰδίως Ἀσίας καλουμένης· αὐτὴ δὲ — Λυδίαν*] Proconſul Aſiae proprie ſic dictae conſtitutus est. Haec fuit Aſia Proconſularis; ut illa modo dicta Dioeceſis Aſiana. De utraque, praeter Notitiam Utriusque Imperii, videatur Gothofredus in Topographia Codicis Theodoſiani p. 103; et Hierocles in Synecdemo Cap. XX et XXI, p. 658—662, cum egregia obſervatione Weſſelingii, qua et hunc Eunapianum locum attigit. Recte Editor pro vetere *ἀλιγενὲς* dedit verum *ἐλιτενὲς*, quamvis a nullo codice oblatum, ſed in promtu poſitum, et a viris doctis paſſim pro-

di-

ditum; quibus ab Editore laudatis, item Ruhnkenio memoratis ad Timaei Glosſ. Plat. Voce ἀτενὴς p. 53, addatur annotatus à Gronovio Isaacus Vosſius in Epiſtola II ad Rivetum, ſubjuncta Vindiciis Ignatianis Pearſoni p. 24. Eunapius in Hiſtoria R: hinc enim ſumta ſunt verba non nominati ſcriptoris apud Suidam Voce Μουσώνιος, judice Valeſio ad Ammianum Marcellinum XXVII, 9, p. 541: Eunapius igitur ibi Aſiam Proconſularem eodem verbo declarat: — τήν τε ἀλιτενῆ χώραν τῆς 'Ασίας ἐπῆλθε· καὶ ὁ τὴν ἀνθύπατον ἔχων ἀρχὴν, πρὸς τὰς ἐπιδημίας ἐξίστατο. Sed in loco nunc à nobis tractato quid ſibi vult πρὸς τὴν ὑπερκειμένην ἤπειρον; hic enim Accuſativus pendet ab ἀποτέμνεται, non a πρὸς, quod plane otioſum ac delendum est, ut temere repetitum ex illo postremo πρὸς Λυδίαν. Junius voluit retinere, ſic vertens: *in continentem Caria tenus deſinit.* Atqui ἀποτέμνεται est *abſcindit ſibi*, vi verbi medii, atque ita totum fere reddendum: *Haec inde a Pergamo maritimam oram obtinens, continentem, quae ſupra illam oram jacet, ad Cariam usque ſibi vindicat, ut ad Lydiam ejus terminos Tmolus mons circumſcribat.* Verbum ἀποτέμνεσθαι bonis ſcriptoribus uſurpatum reperitur de regione, quam nobis vindicamus, aliis adimimus. Plutarchus De Virtutibus Mulierum p. 250, B: *Porſenas* — φίλος

ἄπεισι Ῥωμαίων, τῆς τε χώρας ὅσην ἀπετέτμηντο Τυῤῥηνῶν, καὶ τοὺς αἰχμαλώτους κομισάμενος· i. e: *discedit Romanis amicus factus: receptis agris, quos Romani Tyrrhenis ademerant, et captivis.* Quaestionibus Romanis p. 267, C. — Ῥωμύλος μὲν ὅρους οὐκ ἔθηκε τῆς χώρας, ὅπως ἐξῇ προϊέναι καὶ ἀποτέμνεσθαι, καὶ νομίζειν πᾶσαν ἰδίαν. De Defectu Oraculorum p. 429, A. Romulo, p. 20, F: ἀποτέμνονται δὲ τῆς λείας συχνήν. Lycurgo p. 40, B: οἱ Σπαρτιᾶται — χώραν προσεκτήσαντο πολλὴν, Ἀρκάδων ἀποτεμόμενοι. Publicola p. 106, E: Πορσήνας — κατελύσατο τὸν πόλεμον, ἐξισταμένοις ἧς ἀπετέμοντο τῆς Τυῤῥηνίδος χώρας, καὶ τοὺς αἰχμαλώτους ἀποπέμπουσι. Pericle p. 168, D: ἀποτέμνεσθαι τὴν ἱερὰν ὀργάδα. Coriolano p. 228, B. Pelopida p. 290, D. Philopoemene p. 365, D. Sylla p. 465, D. Demetrio p. 905, F. Tib. Graccho p. 827, C. Dio Chryſoſtomus Or. XI, p. 189, B: Ἕλληνος οὐκ ὀλίγον αὐτῆς (τῆς Ἑλλάδος) ἀπετέμετο, τὴν Ἤπειρον. Ariſtides Or. Sicula II, T. I, p. 400, χώρας ἀπετέμοντο ὥσπερ Ἀργεῖοι. Or. περὶ Παραφθέγμ. T. II, p. 393: μέρος δὲ ἕκαστος ἀποτεμόμενος. Pauſanias III, 2, p. 207: ἀποτέμνεσθαι τοὺς Ἀργείους. Ibid. 26, p. 277: Λακεδαιμονίων ἐστὶν ὑπήκοος τῶν ἐν Σπάρτῃ, Αὐγούστου βασιλέως τῆς Μεσσηνίας ἀποτεμομένου. V, 1, p. 376: Ὀλυμπίαν ἀποτεμόμενος. Ibid. 6, p. 388: Λακεδαιμόνιοι δὲ ὕστερον Σκιλλοῦντα

λοῦντα ἀποτεμόμενοι τῆς Ἠλείας, Ξενοφῶντι ἔδοσαν τῷ Γρύλλου Φυγάδι ἤδη γεγονότι ἐξ Ἀθηνῶν. VI, 6, p. 467: τέμενός τε ἀποτεμομένους οἰκοδομήσασθαι νεών. VIII, 43, p. 689: ἀπετέμετο δὲ καὶ τῶν ἐν Βριττανίᾳ Βριγάντων τὴν πολλήν. X, 17, p. 838: ᾤκησαν τῆς χώρας ἀποτεμόμενοι τὴν ἐν τοῖς ὄρεσιν.

P. 60: οὐ κατήκοος τοῦ τῆς αὐλῆς ἐπάρχου] H. Valeſius ad Ammianum Marcellinum XXIX, 2, p. 613. Jac. Gothofredus Commentario ad Codicem Theodoſianum T. V, p. 47. P. Weſſelingius ad Hieroclis Synecdemum Cap. XX, p. 658.

P. 61: ἐς τὸν νεώτερον τουτονὶ θόρυβον] *in hoc recentiore tumultu*. Videtur ſpectare motus Ruſini et Gainae, ſub Arcadio: atque ad haec tempora rem etiam refert Valeſius in nota ad Ammianum Marcellinum XXIX, 2, p. 613.

P. 61: τὴν ὑγιαίνουσαν Ἀσίαν] *Sanam Aſiam*, i. e. *veteris religionis tenacem:* ut ipſe Eunapius locutus est in Aedeſio p. 75: ἡ νεότης τῶν ὑγιαινόντων τὰς ψυχάς. Alioquin ſimili metaphora in re civili dicitur, de civibus a ſeditione immunibus, et praeſentem reipublicae ſtatum ſervantibus.

P. 61: αὕτως τὸ παράλογον.] Immo τὸ οὕτως παράλογον.

P. 61: ὁ βασιλεὺς ἤδη καὶ μεθῆκε τὴν ψυχήν]

Proprie *μεθιέναι τὴν ψυχὴν*, est *mori*, ut apud Aristidem in Or. Funebri in Alexandrum T. I, p. 88. Hic si vera esset lectio, de quo dubito, notare deberet, *animum remisit*, *seque ad otiandum dedit*, *cura rerum aliis relicta:* quod, puto, nec de Valente dici poterat, nec verba haec significare possunt. Si scriptum esset *ὀργὴν*, nil esset quod requireremus: at nimium a vestigiis vulgatae recedit. Fortasse scripserit Eunapius, *τὴν φυλακὴν*, *eum custodia liberavit*: vel *τὴν ψῆφον*, *sententiam condemnationis ei remisit*, vel *μετέθηκε τὴν τύχην*, *ejus statum et fortunam mutavit*.

P. 61: — *Σαλουτίῳ τὴν ἀρχὴν παραλύσας, Ἐξόνιον ἐπενόησε τοῖς τῆς αὐλῆς ἔργοις*] Sic Editor: melius quam vetus *ἐξόνιον*, in quo ne nomen quidem proprium apparebat. Zosimus IV, 10, 6, tradit Valentem dimisso propter senectutem Salustio in Praefectura Praetorii suffecisse *Auxonium*. Id nomen in hoc Eunapii loco reponendum censet H. Valesius ad Ammianum Marcellinum XXVI, 7, p. 505: et recte quidem. Idem enim habet Philostorgius Hist. Eccles. IX, 8: et item statuit hunc eumdem esse *Auxonium* aliis in muneribus sub Juliano et Valente, ex Codice Theodosiano cognitum, J. Gothofredus in Prosopographia T. VI, Part. II, p. 42, 43. Pro *ἐπενόησε* in promtu est *ἐπέστησε*, *praefecit*

cor-

corrigere, ut fecerunt Junius et Valesius l. c. Certe vulgatum non est sanum: nec quid Eunapius scripserit affirmare licet; nam poterat etiam vel ἐπήγαγε, vel ἐπεσήμηνε dedisse.

P. 61: καὶ ὅσον] Legendum καὶ ὅσοι; nam ὅσοι ἦσαν ὑφελόμενοί τι, hos εἰσεπράττετο: qui autem ἦσαν ὑβρίσαντες, eos ἠμύνετο· i. e: *et quotquot infelici illo tempore, vel aliquid subripuerant Maximo, vel ei contumeliam intulerant; eorum, ab illis ablatum exegit, hos punivit.* De ὑφελέσθαι et ὑφελόμενος active usurpatis diximus supra ad p. 44. Ἀμύνεσθαί τινα *punire aliquem*, uno Herodiani loco adfirmat Budaeus Comm. L. Gr. p. 720: cui adde Xenophontem Cyropaediae V, p. 137, D: τούτους — ἑκάτεροι ἀμυνούμεθα. Demosthenem Adv. Midiam p. 396, A: τοὺς ὑβρίζοντας ἅπαντας, καὶ τοὺς ἀσελγεῖς, οὐκ αὐτὸν ἀμύνεσθαι μετὰ τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ἐφ' ὑμᾶς ἄγειν δεῖ. Plutarchum De Defectu Orac. p. 409, F: ἐκεῖνον μὲν οὖν εἰκότως θεὸς ἠμύνατο· alibi: neque ad hoc genus adjungenda est alia significatio *oppugnantem repellere.*

P. 61: Ἐνταῦθα δὴ — διαλεγόμενος πάλιν.] Teneo veterem meam rationem: qua ὡς in ἕως mutato, sententiam in πάλιν finivi; et, illud διαλεγόμενος disertius significans, locum sic reddo: *Tunc etiam publicas aliquot declamationes habuit: sed parum inde ad gloriam profecit, quia*

à natura non factus erat ad theatralem sophistarum eloquentiam: donec rursus ad gloriam emersit, de philosophia disserens, ac rursus ut antea scholas habens. Hujus igitur recuperatae gloriae auctoritate multas quoque possessiones, et alias sibi ereptas res, recuperavit. Θέατρον est Sophistae, eloquentiam suam in concione populari ac turba ostentantis. Sic ipse Eunapius in Juliano p. 121, 18, 19, 24, unde discimus publica et alia privata fuisse theatra: in Proaeresio p. 145, 5, 9, publicum theatrum significatur; et ibidem p. 49, 2: et Libanius ab eodem dicitur p. 174, 7: ἱκανὸς — παρὰ τοὺς λόγους ἕτερα τινα συντολμῆσαι καὶ ῥᾳδιουργῆσαι πρὸς τέρψιν θεατρικωτέραν. Dicuntur item auditores hujusmodi orationis seu declamationis θέατρον: v. c. in Jamblicho p. 30, 10, 14: in Proaeresio p. 146, 9, 17, 23: 154, 6: 158, 9. Synesius in Dione p. 35, D, de Aristocle narrat: ἐκ φιλοσόφου — ἐτέλεσεν εἰς σοφιστὰς, καὶ — οὕτω τι ἥττων ἐγένετο δόξης σοφιστικῆς, ὡς μεταμέλειν μὲν αὐτῷ γεροντι τῆς ἐν ἡλικίᾳ σεμνότητος, κύψαι δὲ τὰ Ἰταλιωτικά (sic Augustanus codex pro Ἰταλικὰ) τε καὶ Ἀσιανὰ θέατρα, μελέταις ἐναγωνιζόμενον· ubi passim plura de affinitate ac differentia Philosophi et Sophistae traduntur: quod argumentum et nos attigimus ad Plutarchum De Fortuna p. 96, A. Quo pertinet illud Juliani Orat. I, p. 2, A, qui se-

ſeſe à Sophistis ſegregans, cenſet in Philoſophis, *ὅσοι — ὥρμησαν ἐφ' ἕτερον παιδείας εἶδος, καὶ λόγων ξυγγραφὴν οὐ δήμῳ κεχαρισμένην, οὐδ' εἰς θέατρα παντοδαπὰ τολμῶσαν ἀποδύεσθαι, πρὸς τὰς ἐπιδείξεις ἔχοιεν ἂν εἰκότως εὐλαβέστερον*· ad quem locum in Bibliothecae Criticae Parte IX, p. 37, plura diximus de uſu nominis *θεάτρου* in re Sophiſtica. Quibus addatur L. Creſollius in Theatro Rhetorum, III, 12, p. 216, ſeq. At *διαλέγεσθαι*, quamquam ſubinde item de *publice dicendo* ponitur, tamen ubi *τῷ ἐπιδείκνυσθαι* opponitur, ita ab hoc disjungitur, ut officium Philoſophi ab officio Sophistae. Sic est in Eunapii Chryſanthio p. 194, 18, et 197, 9. Et tamen utrumque est Sophistae argumentum et *ἐπιδείκνυσθαι* et *διαλέγεσθαι*: at Philoſophi unum est *διαλέγεσθαι*. Hinc *διαλέξεις* ſunt Philoſophorum quidem propriae; ſed communes etiam Sophistarum, quia hi ſe quoque Philoſophos esſe volunt: at *μελέται* et *ἐπιδείξεις* propriae ſunt Sophistarum, nec communes Philoſophorum, quia hi ſe Sophistas esſe nolunt. Diximus plura in hanc rem ad Plutarchum De Auditione p. 41, D.

P. 62: *καὶ τῆς ἀσινότητος — ἐδόξαζεν*] Accipio quaſi ſcriptum esſet: *καὶ τῆς ἀσινότητος τῆς περὶ θεουργίαν ἄρτι μὲν πεπειραμένοι, νῦν δ' ἔσεσθαι ἐπὶ πλέον ἐδόξαζον*· i. e: *et immunitatem libertatemque factitandae theurgiae ſe quidem ſub Julia-*

liano expertos esse, nunc vero ampliorem etiam fore, opinabantur.

P. 62: τοῖς βασι* * * τινὰ συστησάμενοι καὶ προστησάμενοι μαντεῖον ἰδιωτικὸν] Et hic satis habere debemus conjecturâ, quam non quidem veram, sed tamen haud ineptam, pronunciemus: sic igitur sensum intelligimus, quasi scriptum esset, τοῖς βασιλεῦσιν ἀχθόμενοι ἑταιρείαν (vel συνωμοσίαν) τινα συστησάμενοι, *Valentinianum et Valentem aegre ferentes, sodalitium quoddam constituentes, eique auctoritatem praestituentes Oraculi privati.* Idem est μαντεῖον, quod χρηστήριον, i. e. locus et officina, ubi χρησμοὶ et μαντεῖαι eduntur: erat igitur hoc non publicum, quale Delphicum, Clarium, alia: nec ex libris Sibyllinis proditum: sed ejusmodi fere, ut dicitur in Vita Porphyrii p. 17: ἐπιτυχεῖν χρηστηρίῳ μηδενὶ τῶν δημοσίων· quod antiquae religionis studiosi privatim et secreto inter se colerent. Quale autem hoc conspirationis et oraculi negotium fuerit, tradunt satis fuse Ammianus Marcellinus XXIX, 1, p. 596 — 606. Zosimus IV, 14. Socrates Hist. Eccles. IV, 19. Sozomenus VI, 35. Philostorgius IX, 15. — Zonaras XIII, 16, conspirantes ἀλεκτρομαντείαν ποιῆσαι tradit: perperam in iis numerans Libanium, et Jamblichum, Procli discipulum, cujus aetas posterior est quam pro hujus facti societate: quae tamen ex illo iterat

Ce-

Cedrenus in Corp. Script. Hist. Byzant. Tom. VII, p. 247, D. In συστησάμενοι et προστησάμενοι est paronomasiae elegantia. Prius de seditione, factione, et conjuratione, usurpatur: sic Plutarchus in Solone p. 85, B: συνίσταντο καὶ παρεκάλουν ἀλλήλους. Pericle p. 157, C: οἱ δὲ φίλοι τοῦ Περικλέους συστάντες ἀπήλασαν αὐτόν. Coriolano p. 221, D, E. 232, D: πολλοὺς δὲ συστήσας καὶ παρασκευάσας ἐπ' αὐτόν. 233, A: οἱ θρασύτατοι τῶν συνεστώτων. Alcibiade p. 205, A: τὸν δ' Ἕρμωνα καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ συστάντας ἐστεφάνωσαν. 216, A. Catone Maj. p. 344, E. Pyrrho p. 348, E. Lucullo p. 514, A. Nicia p. 533, D. 536, A. Agesilao p. 614, A. Catone Min. p. 774, D. Agide p. 802, B. Demosthene p. 858, D. Cicerone p. 867, C. 882, D. Dione p. 982, B. Artoxerxe p. 1021, D. 1026, A. Alterum, προΐστασθαί τι, quod vertimus *praestituere*, servandae paronomasiae caussa, notat etiam *praetendere*, *praetexere aliquid ut caussam agendi*, *ab aliqua re initium actionis ducere*, *auctoritatem alicujus sequi*, et similia; quae explicuimus ad Eunapium in Vita Jamblichi p. 13. Quibus ad locum praesentem accommodata alia addantur: Plato Leg. XI, p. 685, D: διαβολή τις κακή, καλὸν ὄνομα προστησαμένη τέχνην· i. e. *calumnia quaedam mala*, *pulcrum nomen assumit*, *artem se vocans*. Aristides Pa-

na-

nathenaico p. 92: *προστησάμενοι σχῆμα φαυλότερον τοῦ λόγου, orationis argumentum tenuius deligentes.* Julianus Fragmento Epistolae p. 300, D: — *πρέποι δ' ἂν ἡμῖν ἡ φιλοσοφία μόνη· καὶ τούτων ἡ θεοὺς ἡγεμόνας προστησαμένη τῆς ἑαυτῶν παιδείας.* Juncus apud Stobaeum Serm. CII, p. 588: *προστησάμενος τοῦ παντὸς ἀγῶνος, καὶ τῆς χλεύης, τὸν περὶ τοῦ θανάτου φόβον ἥλπισας ἐκπλήξειν.* Gregorius Naz. Orat. I, p. 23, B: *Παῦλον προστησώμεθα μόνον τοῦ λόγου συνίστορα.*

P. 62: *χρησμοῦ τινὸς ἐκπεσόντος ἀσαφεστέρου, τὸν χρησμὸν ἐπὶ τὸν Μάξιμον ἀνήνεγκαν* —] i. e: *Quum ex illo privato Oraculo responsum obscurius editum esset, id ad Maximum retulerunt.* Neque enim inimici hoc ad Maximum retulerunt *imputantes*, eumque quasi his insidiis circumvenientes, ut eum caussae capitali implicarent ac perderent: sed conjurati ad eum adferebant id responsum, ut ejus latentem sensum aperiret. Sic *ἀναφέρειν*, ut Latinum *referre quid ad Senatum* vel *Imperatorem;* unde consilium vel agendi facultas petitur. Plutarchus Camillo p. 132, F: *ἀνήνεγκε περὶ τούτων εἰς τὴν σύγκλητον.* Pyrrho p. 397, A: *ἐν τοῖς βασιλικοῖς ὑπομνήμασι ἀνενεχθῆναι· in regios commentarios relatum esse.* Sylla p. 462, F. *Σαλουήνιος ἀνήνεγκε παρὰ τοῦ θεοῦ τέλος οἷον αἱ κατὰ τὴν Ἰταλίαν πράξεις ἔμελλον ἕξειν·* i. e: *Salvenius retulit à Trophonii Ora-*

Oraculo ad Syllam, qualem exitum res Italicae habiturae essent. Cleomene p. 821, E: τοῦ δὲ Σωσιβίου μετὰ τέσσαρας ἡμέρας τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Πτολεμαῖον ἀνενεγκόντος. Tib. Gracchο p. 830, F: τοῦ Φιλοπάτορος Ἀττάλου τελευτήσαντος, Εὔδημος ὁ Περγαμηνὸς ἀνήνεγκε διαθήκην, ἐν ᾗ κληρονόμος ἐγέγραπτο τοῦ βασιλέως ὁ Ῥωμαίων δῆμος. Antonio p. 934, D: πολλῶν δὲ ταῦτα πρὸς τὸν Ἀντώνιον ἀναφερόντων —. Conjugialibus Praeceptis p. 143, B. Dicitur item de Oraculorum responsis: v. c. Apophthegmatum p. 192, E: ἀνεφέροντο χρησμοὶ τοῖς Θηβαίοις. De Sera Num. Vind. p. 563, C, ἀνενεχθεῖσά τις ἐξ Ἀμφιλόχου μαντεία. Adversus Colobem p. 1116, E: χρησμὸν ἐκ Δελφῶν περὶ Σωκράτους ἀνήνεγκε Χαιρεφῶν. Ibidem p. 1117, A: ὁ περὶ Σωκράτους — χρησμὸς ἀνενεχθείς. Et ἐκπίπτειν responsa Oraculorum, pro *edi, proferri*, exquisite dicuntur: v. c. Plutarcho De Iside et Osiride p. 355, E: φωνὴν αὐτῷ τεχθέντι συνεκπεσεῖν· i. e: *eo nascente divinam vocem editam esse.* Aristidi Orat. Sacra III, T. I, p. 317: χρησμὸν ἐδόκουν ἐκπεπτωκέναι Ζωσίμῳ· i. e. *somniabam Zosimo Oraculi responsum datum esse.* Diogene Laertio, I, 32, de tripede VII Sapientum, ἐκπίπτει χρησμὸς δοῦναι τῷ σοφωτάτῳ. Alia annotavit P. Wesselingius ad Diodorum Sic. T. I, p. 286.

P. 62: τὸ μὲν πρᾶγμα οὐχ ὁμολογήσαντες, ὡς

δ' ἂν αὐτοῦ χρήσαντος καὶ ἀνελόντος, τὸ σαφέστερον βουλόμενοι μαθεῖν.] i. e. *conjurationem quidem suam Maximo non fatentes, sed ab eo certius quid discere volentes de sensu illius oraculi, quasi ipse illud edidisset, ac respondisset.*

P. 62: δεδείκτο — εἰδέναι.] Haec interpolata, sic purgem: δέδεικτο γὰρ τότε τὰ τῶν θεῶν Μάξιμον μόνον εἰδέναι· i. e. *illo enim tempore demonstratum erat, nec quisquam dubitabat, solum Maximum res divinas scire:* consentiens cum Corayo, praeterquam quod δέδεικτο retinendum, nec in δέδοκτο mutandum, censeo. Sic in Platonis Phaedone p. 17, δέδεικται, quod Heusdius noster, in Specimine Platonico p. 26, item in δέδοκται mutare tentabat, ut sanum vindicasse mihi visus sum p. 160.

P. 62: λέγων ἑαυτόν] Recte Editor in parenthesi posuit, quod Junius cum caeteris verbis comiscuerat. Sunt autem in aliorum dictis referendis, item in Dialogorum narratione, hujusmodi significationes personarum per epexegesin factae, optimis scriptoribus usitatae. Sic Aeschines De Falsa Legatione p. 226, ed. Reisk. ex Demosthenis sermone partem adfert ad Ctesiphontem habito, praesente ipso Aeschine: ταῦτα μέντοι, ἔφη, ὦ Κτησιφῶν, οὔτ' ἂν σὺ πρὸς τὸν δῆμον εἴποις, οὔτ' ἂν οὗτος· ἐμὲ δὴ λέγων· τολμήσειεν εἰπεῖν πρὸς Ἀθηναίους. Herodotus II, 62: Καμ-

βύ-

βύσης — βλέψας ἐς τὸν Πρηξάσπεα, εἶπε, Πρήξασπες, οὕτω μοι διεπρήξαο τό τοι προσέθηκα πρῆγμα; Plutarchus Apophthegmatum, de Phocione, p. 188, A: ἐπιστραφεὶς πρὸς τοὺς φίλους εἶπεν, Οὐ δήπου κακόν τι λέγων ἐμαυτὸν λέληθα; De Pythiae Oraculis p. 401, B: ἀλλὰ πῶς, ἔφη, διανοῇ σὺ, βλέψας πρὸς τὸν Θέωνα, τουτὶ διαλῦσαι τὸ περὶ Φρύνης αἴτημα; De Defectu Oraculorum p. 414, C: ὁ Κλεόμβροτος ἐμὲ προσαγορεύσας, Ἤδη σὺ τοῦτο δέδωκας, ἔφη —· De Ira Cohibenda p. 461, A: ἐκεῖνος ὁ βουλόμενος τύπτειν τὸν ὀνηλάτην, εἶτ' ἀνακραγόντος, ὅτι Ἀθηναῖός εἰμι, Σὺ μὲν οὐκ εἶ Ἀθηναῖος, τὸν ὄνον λέγων, ἔτυπτε καὶ πολλὰς ἐνεφόρει πληγάς. Dio Chryſoſtomus Orat. XXX, p. 298, C: τούτοιν ἐδήλου τὸν ἕτερον, τὸν νεώτερον λέγων, ἐν Μεσήνῃ ἔτι εἶναι· ſic enim redintegranda est vera ſcriptura, addito τὸν ἕτερον. Cicero De Natura Deorum I, 7: *Sed ut hic, qui intervenit, me intuens, ne ignoret quae res agatur, de natura agebamus Deorum.* Academ. I, 1: *ad hunc autem ipſum, (me autem dicebat) quaedam inſtitui.* Bruto, 72: *cum ad te ipſum (inquit, in me intuens) de ratione Latine loquendi accuratisſime ſcripſerit:* cujus conſtructionis rationem recte explicat Ernestus. Ovidius Metamorphoſeon XI, 751: — *Hic quoque dixit, Quem mare carpentem, ſubſtrictaque crura gerentem Adſpicis (oſtendens ſpatioſum qui-*

guttura mergum) *Regia progenies*. Et in Xenophontis Symposio III, 11, nunc quidem exstat haec figura in his verbis: σύ γε μὴν, δηλῶν ἔφη ὁ Λύκων τὸν Φίλιππον, ἐπὶ τῷ γελωτοποιεῖν μέγα φρονεῖς; sed duriore et asperiore modo, quam pro hujus Scriptoris facilitate et elegantia; unde mihi et olim visum est, et adhuc videtur, scribendum esse: σύ γε μὴν δῆλον, ἔφη ὁ Λύκων, ὦ Φίλιππε, ὅτι ἐπὶ τῷ γελωτοποιεῖν μέγα φρονεῖς; prouti mox in proximis, οὗτός γε μὴν, ἔφη τὶς, δῆλον ὅτι (μέγα φρονεῖ) ἐπὶ τῷ νικηφόρος εἶναι.

P. 62: ἐξ ἀδύτων — τάφου.] Quod pro vetere τε ἀδύτων Editor dedit ἐξ ἀδύτων, est probandae conjecturae, quam Junius jam in Latina versione expresserat. Totius autem loci scripturam talem ab Eunapio fuisse putem: ἐξ ἀδύτων δὲ ἐπέθηκεν, ὅτι μετὰ τὴν ἁπάντων κοινὴν πολύτροπον φθορὰν, ὁ τὸν φόνον ἐργασάμενος βασιλεὺς ξένον τινὰ ἅμα φθαρήσεται τρόπον, οὐδὲ ἐνδόξου τάφου ἀλλ᾽ οὐδὲ ταφῆς ἀξιωθείς· i. e. *ex intimo divinationis arcano addidit, fore ut, post omnium communem et varium interitum, Rex ipse caedis auctor etiam periret novo et inusitato modo, non solum illustris funeris, sed omnino sepulturae, honore carens.*

P. 63: συστησάμενοι καὶ ἀρθμήσαντες] Illud modo explicuimus ad p. 62: hoc pro vetere ἀριθμήσαντες ex Junii correctione Editor recepit, et docte

te exposuit. Saepe ἀρθμίω et ἄρθμιος, in notiora ἀριθμίω et ἀρίθμιος, confusa reperiuntur: veluti in Stobaei Eclogis Physicis p. 6, edit. Heeren. ubi Homerica exempla exstant. Ἀρθμὸς Erotianus exponit, εὔνοια, φιλία, allato Callimachi versu, qui est in Fragmentis Bentlejanis CXCIX, p. 514, edit. Ernest. Apollonius Rhodius I, 1344: καὶ ἀρθμηθέντες, ὅπῃ πάρος, ἑδριόωντο. II, 757, ἀρθμὸν ἔθεντο. III, 1100 —: ὡς ἄμμι πατὴρ τεὸς ἄρθμιος εἴη. Plutarchus De Animae Procreatione p. 1030, A: τὸ δὲ πᾶσιν οἷς ἐκ διαφορᾶς καὶ ἀνομοιότητος ἐγγέγονε κοινωνία τις πρὸς ἄλληλα καὶ συμφωνία, ταύτης αἰτίαν εἶναι μετριότητα καὶ τάξιν, ἀριθμοῦ καὶ ἁρμονίας μετασχοῦσιν, οὐδὲ τοὺς ποιητὰς λελήθεν, ἄρθμια μὲν καὶ φίλα καὶ προσηνῆ καλοῦντας, ἀναρτίους δὲ τοὺς ἐχθροὺς καὶ πολεμίους. Porphyrius De Abstinentia II, 27, p. 150: ut partem edicti lustralis adfert hoc nomen nunc item solito more a librariis obliteratum: τῆς παρ' αὐτοῖς θυσίας ἐξειργούσης τῶν ἱερῶν τοῖς περιῤῥαντηρίοις κηρύγμασι εἴτις αἵματος ἀρθμείου μεταίτιος· ubi vulgo legitur κηρύγματι et ἀριθμείου· i. e: *quum sacrificiorum religio apud eos, per edicta lustralia a praeconibus proclamata, a sacris arceat eos qui caedis humanae consortes fuerint.*

P. 63: καὶ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἦλθεν — κολάζοντες.] Haec a librariis turbata, et sic constituenda videntur: καὶ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἀνήχθη,

ἔνθα ὁ βασιλεὺς διέτριβε· ὡς δὲ πάντα ἐπὶ τῆς κρίσεως ἠλέγχθη, καὶ ὅτι κατέγνω τῶν ἐγχειρησάντων, καὶ ὅτι προεῖπεν ἀκριβῶς ἅπαντα, αἰσχυνθέντες τὸν αὐτοῦ φόνον, καθάπερ ἐν τῷ Μαξίμου σώματι θεόν τινα κολάζοντες· i. e. *et Antiocheam deducitur, ubi tunc Valens degebat: ubi quum in judicio, omnibus rebus inquisitis, apparuisset, Maximum conjuratos reprehendisse, et omnia accurate praedixisse, judices verecundati Maximum punire, tamquam in ejus corpore deum aliquem punirent, eum cum Festo in Asiam miserunt: caet.* Huc pertinet narratio Ammiani Marcellini XXIX, 1, p. 605: *Neque ita multo post Maximus ille philosophus, vir ingenti nomine doctrinarum, cujus ex uberrimis sermonibus ad scientiam copiosus Julianus exstitit Imperator, oraculi supradicti versus audisse insimulatur, seque comperisse adsensus, sed reticenda professionis consideratione non effudisse, verum ultro praedixisse, consultores ipsos suppliciis poenabilibus perituros; Ephesum ad genuinam patriam ductus, ibique capite truncatus, sensit docente periculo postremo, quaesitoris iniquitatem omnibus esse criminibus graviorem.*

P. 63: φονικήν τινα καὶ μαγειρώδη ψυχὴν τὸν Φῆστον ἐπὶ τὴν Ἀσίαν αὐτῷ συνεξέπεμψαν] De hoc *Festo*, Asiae Proconsule, ejusque in tota illa quaestione animo crudeli et sanguinolento, satis

con-

copiosus est Ammianus Marcellinus XXIX, 2, 3; Zosimus IV, 15: Anonymus Suidae in Voce Φῆστος, qui haud dubie ipse est Eunapius in Historiae Romanae opere, ut jam Valesius et Kusterus l. l. c. c. judicarunt. Alia etiam de *Festi* rebus et muneribus tradunt in Prosopographia Codicis Theodosiani Gothofredus et Ritterus; T. VI, Part. II, p. 154: quorum hic etiam probat Valesii conjecturam ad Ammianum Marc. l. c. p. 612, proditam, nobis quidem non satis probatam, hunc *Festum* eumdem esse ac Sextum Rufum Festum auctorem Breviarii Historiae Romanae ad Valentem Imperatorem scripti. Eunapius autem in descriptione hujus caedis et notatione Festi, verborum aptorum ac significantium delectu, et comparationum evidentium luminibus, se ipse solito magis attollit; ut facile appareat eum sanae eloquentiae minimae expertem fuisse, ubi non ipse se subinde argumento mystico ad obscuram et contortam compositionem traduci siverit.

P. 63: *τὸν μέγαν Μάξιμον αὐτοῖς ἐπέσφαξε.*] Atqui non ipsum super alios, sed alios super ipsum caesos esse, ipse prodit Eunapius in loco Suidae Voce Φῆστος· Οὗτος περὶ τοὺς χρόνους Οὐάλεντος εἰς τὴν Ἀσίαν ἐκπέμπεται ἀνθύπατος· — ἐπὶ τοσόνδε παραφορᾶς ἐῤῥύη καὶ φόνων, ὥστε καὶ Μάξιμον ξίφει διέφθειρε, Κοίρανον τὸν Αἰγύπτιον ἐπισφάξας

ξας αὐτῷ· καὶ ἔτι θερμὸς ὢν καὶ ζέων τῷ λύθρῳ, πάντας συνανῄρει καὶ κατέφλεγε. *Coeranium philosophum haud exilis meriti virum* recenset in interfectis Ammianus Marcellinus l. c. p. 613, ubi videatur Valesius. Item Zosimus IV, 15, Πρῶτος μὲν οὖν τῶν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ γνωρίμων ἀνῄρητο Μάξιμος· καὶ μετὰ τοῦτον ὁ ἐκ Φρυγίας Ἱλάριος, ὡς δὴ χρησμόν τινα λοξὸν εἰς τὸ σαφέστερον ἑρμηνεύσας· καὶ Σιμωνίδης ἐπὶ τούτῳ, καὶ Πατρικίδης ὁ Λυδὸς, καὶ ὁ ἐκ Καρίας Ἀνδρόνικος· ἦσαν δὲ οὗτοι πάντες εἰς ἄκρον παιδείας ἐληλυθότες, καὶ φθόνῳ μᾶλλον, ἢ ψήφῳ δικαίᾳ, κατακριθέντες. — Τῶν δὲ ἀτοπημάτων ἦν κολοφὼν Φῆστος· ὃν εἰς πᾶσαν εἰδὼς ὠμότητα πρόχειρον ὄντα, τῆς Ἀσίας ἀνθύπατον ὁ βασιλεὺς ἔστειλεν, ὡς ἂν μηδεὶς τῶν περὶ λόγους ἐσπουδακότων ἀπολειφθείη· κ. τ. λ. Indidem et ex Ammiano Marcellino, l. c. apparet, et ante et post Maximum multos caesos fuisse. Pertinent huc Constitutiones Imperatorum adversus Magiam: primum Constantii a. 357 et 358; deinde Valentiniani et Valentis, Codice Theodosiano Lib. IX, Tit. XVI; quamquam caeterum hi fratres veterem Deorum cultum non interdicebant. Credibile est poëtam Carminis *De Lapidibus*, quod sub Orphei nomine exstat, paulo post istam lanienam vixisse, eamque significasse versu 70 — 74; ut ingeniose suspicatur ejus editor Thomas Tyrwhittus, egregiae vir doctrinae, qui plu-

plura de ista magiae quaestione et interfectis doctis hominibus tradit, Praefatione p. VI—XII.

P. 63: *ὅτε γὰρ βασιλεὺς ἐν μεγάλῃ τῶν Σκυθῶν μάχῃ, ξένον τινὰ ἠφανίσθη τρόπον, ὥστε οὐδὲ ὀστέον εἰς ἀναίρεσιν εὑρέθη.*] Res in historiis pervulgata. Ammianus Marcellinus XXXI, 8, p. 700. Zosimus IV, 24: alii ad illum memorati a Lindebrogio, et a Fabricio ad Libanium Oratione De Ulciscenda Caede Juliani §. 3, edita Bibliothecae Graecae Vol. VIII, p. 147. Videtur articulus requiri *ἐν τῇ μεγάλῃ Σκυθῶν μάχῃ.* Caeterum Eunapius *Scythas* nominavit pro Gothis, ut solent fere Graeci aetatis illius scriptores: quod monuit H. Valesius ad Eusebium De Vita Constantini III, 7, et IV, 5, p. 199 et 215.

P. 64: *ἡ τρίτη δὲ ἦν ἡμέρα τῶν καλανδῶν, ἃς οὕτως Ἰανουαρίας ἡμέρας Ῥωμαῖοι προσονομάζουσι*] Suspicor pro *ἡμέρας* Eunapium dedisse *καλάνδας.* Neque enim *dies Januariae*, sed *calendae Januariae*, a Romanis nominabantur. Hic autem dies sic frequentius dicitur Latine *ante diem tertium Nonarum Januarii:* et est *tertius post Calendas Januarii*, ut item Latine vocari solet; ac respondet ei qui nunc dicitur *dies tertius Januarii.* Quare autem hunc diem Festus convivio destinaverit, intelligitur ex stata illius solemnitate, quam Plutarchus significat, in Vita Ciceronis, qui eo ipse die natus erat p. 861, C,

D: *τεχθῆναι δὲ Κικέρωνα λέγουσιν — — ἡμέρᾳ τρίτῃ τῶν νέων καλανδῶν, ἐν ᾗ νῦν οἱ ἄρχοντες εὔχονται καὶ θύουσιν ὑπὲρ τοῦ ἡγεμόνος*· i. e. *die tertio novarum calendarum, quo die magiſtratus pro Imperatore precantur et ſacrificant*: de quo die ac ritu testimonia aliorum adfert Franciscus Fabricius Marcodurauus in Vit. Ciceronis p. 4: et plurium etiam plura collegit, ne his quidem Plutarchi et Eunapii locis omiſsis, Justus Lipſius in Excurſu ad Taciti Annalium XVI, 22. Uſum particulae *οὕτως* notavimus Bibliothecae Criticae Parte III, p. 47: quibus exemplis addatur Herodianus V, 3, 2: *Μαισὰ ἦν τις ὄνομα, τὸ γένος Φοίνισσα, ἀπὸ Ἐμέσου καλουμένης οὕτω πόλεως ἐν Φοινίκῃ.* Forte reſtituenda haec formula Xenophonti Hellenicorum II, 2, 4: *πρὸς τὴν πόλιν ἐστρατοπέδευσεν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῷ καλουμένῳ γυμνασίῳ*· ut corrigatur mutando *τῷ* in *οὕτω*.

P. 64: *καὶ προσκυνήσαντες — εὐωχίαν.*] Haec non ſatis perſpicue narrata, ante epulum, paulo post ſacra pro Caeſare facta, accidiſse interpretor. *Et magiſtratus ab eo invitati, re ſacra peracta, ei ad epulum condixerunt, i. e. promiſerunt ſe ad coenam venturos: Festus autem, illis eum deducentibus, ingreſsus quidem est fanum Nemeſium*, caet.

P. 64: *τὸ τῶν Νεμεσίων ἱερὸν*] Duas Nemeſes conjunctum cultum et numen habuiſse apud Graecos

εοὶ in Jonia et Afia, praefertim Smyrnae, docuerunt complures viri docti: Dorvillius ad Charitonem p. 338, qui etiam p. 617, hunc Eunapii locum et Junii errorem notavit vertentis *Eumenidum:* laudans etiam H. Valefium Emendationum II, 17, et P. Burmannum Secundum ad h. l. laudantem notas Prideauxii ad Marmora Oxonienfia p. 149. aliique memorati eruditisfimo Boisfonadio ad hunc Eunapii locum. Nummi exftant haud pauci Smyrnaeorum, aliarumque illius Afiae Civitatum, infigniti duabus Nemefibus; quorum unum ex Vaillantio refert Eckhelius in Doctrina Nummorum Veterum Vol. VI, p. 514: multo plures cum duabus, unum etiam cum tribus, Nemefibus tradit Rafchius vir doctisfimus in Lexico Numismatico T. V, p. 1183—1185.

ΠΡΙΣΚΟΣ.

De Prisco aliorum Veterum mentiones annotavimus fupra in Maximo ad p. 48, 56, 57.

P. 65: *ὅθεν γε ἦν.*] Rectius legatur, *ὅθεν τε ἦν.*

P. 65: *τὰς δόξας — τὰ δόγματα*] Scite hic opponuntur: *opiniones aliorum philofophorum memoria complexus erat, et in ore habebat; at fua ipfe placita in animo condebat nec prodebat.* Et *δόγμα placitum, decretum,* majorem vim figni-

nificationemque gravitatis et constantiae habet, quam δόξα opinio. Intelligit autem τὰ ἴδια δόγματα, ut alibi subaudiendo τὰ ἴδια: ut mox p. 66, δι' ἀγερωχίαν τῶν δογμάτων. Porphyrio p. 18, 1, edit. Commelin. et 16: Crysanthio p. 197, 10, 14. Quae ellipsis etiam in aliis nominibus v. c. ψυχὴ, σῶμα, usurpatur.

P. 65: μόλις.] Verissima in paucis, pro vetere μόνης, est haec Junii conjectura: nec aliud ab auctore scribi potuisse videtur.

P. 65: ἀσώτους] i. e. *prodigos, qui servari nequeunt:* et prouti etymologiam vocabuli expressit Terentius Adelph. IV, 7, 43: *ipsa si cupit Salus, Servare prorsus non potest hanc familiam.* Scilicet incenduntur aestu disputationis, magisque incumbunt ad placita sua tuenda, quam ad veritatem reperiendam et amplectendam. Ratio mox redditur.

P. 65: Οὐ γὰρ νικώμενον — διαπράττεσθαι.] Oratio non uno loco laborans. Primum addito articulo legendum τὸν νικώμενον. Deinde animadvertenda particula οὐ — μᾶλλον — ἀλλὰ, ubi vel μᾶλλον abundat, vel ἀλλὰ ponitur pro ἢ, *non magis quam:* cujus similem constructionem annotavimus Bibliothecae Criticae Part I, p. 22. et XII, p. 6. Tum ταῖς ἡδοναῖς καὶ τῷ φιλοτιμώμένῳ praefert quidem Platonicam speciem; sed hoc loco vix rationem habet, nisi multa alia acce-

cedant: quae aut excidisse statuendum sit, aut haec mutanda in ὀδύναις καὶ τῷ φιλοτίμῳ. Nam, quod ad hunc morem attinet, nil habet ipse ad intelligendum difficultatis, et eumdem in Chrysanthio fuisse prodit Eunapius p. 194, 17: δυσκίνητος δὲ ἦν περὶ τὰς διαλέξεις, ταῖς φιλονεικίαις ἐν τοῖς μάλιστα τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνων ἐκτραχύνεσθαι· sic enim illam sententiam legendam puto. Porro animadvertenda est imitatio Platonica ex Phaedone, ubi ortus vitii τοῦ μισολόγου describitur, ut animadvertimus nostra editione p. 238, ubi simul postremum hujus loci Eunapiani verbum διαπράττεσθαι in διαταράττεσθαι mutandum videri monuimus. Quod autem in nostra conjectura τῷ φιλοτίμῳ posuimus, dicitur saepe de disputando et redarguendo: v. c. ab ipso Eunapio in Proaeresio p. 158, 22; καὶ ὁ τῶν λόγων ἔλεγχος ἦν αὐτῷ φιλοτιμία· 153, 4; διεκρίθησαν ἀπ' ἀλλήλων ἕκαστος διὰ φιλοτιμίαν, ἕκαστος ἐπαινῶν τὴν ἰδίαν δόξαν, καὶ πρὸς τὰ μειράκια φιλοτιμούμενος. Plutarchus Quaestione Platonica I, p. 999, E: τούτοις (τοῖς σοφισταῖς) οἱ νέοι πολὺ τελοῦντες ἀργύριον, οἰήματος ἐπληροῦντο καὶ δοξοσοφίας, καὶ λόγων ἐζήλουν σχολὴν καὶ διατριβὰς ἀπράκτους ἐν ἔρισι καὶ φιλοτιμίαις —. De Repugnantiis Stoicorum p. 1036, B, D. 1037, C. 1047, B. Et nominum ἡδοναῖς et ὀδύναις in proclivi est permutatio; quae item corrupit locum Ari-

Aristidis in Oratione Sacra III, T. I, p. 313, de accessu vehementissimi morbi: ἀλλ' ἦν ἐπὶ πλέον ἡ κίνησις, καὶ ἡ τῶν ἡδονῶν κατάστασις ἄῤῥητος —. ubi verissima scriptura restituenda ὀδυνῶν, *dolorum*. Locum autem Eunapii, corrigenda Junii interpretatione, sic reddamus: *Ajebat enim victum in disputatione non mitescere magis, sed repugnantem adversus veritatis vim, et doloribus ambitionis fractum, efferari; itaque rationis simul et philosophiae osorem evadere, atque perturbari.*

P. 65: ἐπεῖχε τὰ πολλὰ] i. e: *plerumque cohibebat judicium, nec sententiam suam promebat:* ex nota vi verbi ἐπέχειν, unde ἐποχὴ, *retentio judicii.*

P. 65: προς ταῦτα γράφοντα] Immo addito articulo: πρὸς τὸν ταῦτα γράφοντα.

P. 65: ὁ μὲν Αἰδεσίου τρόπος κοινὸς ἦν καὶ δημοτικός.] Scilicet ut Socratis ratio philosophandi erat *popularis*, δημοτική· et in populari reip. statu, δημοκρατική, in qua ὁ ὀλιγαρχικὸς τρόπος odium pariebat, laudabatur τὸ δημοτικόν; unde est Theophrasti Character XXVII, περὶ ὀλιγαρχίας· notante Casaubono. De Socratis, quamvis ab accusatoribus studii ὀλιγαρχίας insimulati, populari in philosophando ratione, abunde constat; et breviter significavit Plutarchus in Praeceptis Reip. Gerendae p. 796, D; et cum artificibus de ipsorum arte disserere solebat, ut est apud Xenophontem Memorabilium III, 10. Hinc

δη-

δημοτικοὶ λόγοι de hoc disserendi genere nonnunquam dicitur: et ad Peripateticos transtulit Cicero De Finibus V, 5, ἐξωτερικοὺς libros *populariter scriptos* vocans.

P. 66: πρὸς τὸ ἀνθρώπειον] Junius: *harmoniam quamdam et solertiam inferebat, quantum vires humanae patiebantur.* Verte *conjunctionem quamdam et curam humani generis ingenerans discipulis.*

P. 66: ὡς ἀσυφήλους αὐτοὺς ἑώρα] Significatio vocabuli Homerici, Iliad. I, 643, et Ω, 767, quod exponunt Grammatici, v. c. Hesychius, ἀνοήτος, ἄτιμος· item mox 'Ασύφηλον, ἀπαίδευτον, κακὸν, ἁμαρτωλὸν, μηδενὸς ἄξιον. Etymologus M. ἄτιμον, ἢ ἀπαίδευτον, ἀδόκιμον καὶ ἀνόητον: haec igitur significatio minime convenit huic loco Eunapii; quamquam is fortasse ita scripserit. Suspicor quosdam veteres hoc vocabulum confudisse cum simili ἀσύμφυλος, quod in eo ponitur, *qui se non facile cum alio conjungi patitur, qui abhorret a communitate et congregatione cum aliis sui generis*; quae notio huic loco aptissima est. Plutarchus Symposiacorum VII, 5, p. 709, B: ὁ δὲ ἀσυμφύλους καὶ ἀσυναρμόστους ἀνάγων· i. e: *qui convivas adducit qui se conciliari invicem et conjungi non patiuntur.* VIII, 8, p. 729, A: τὸ πρὸς τὴν θάλατταν ἔχθος, ὡς ἀσύμφυλον ἡμῖν καὶ ἀλλότριον, μᾶλλον δὲ ὅλως πολέμιον τῇ φύσει τοῦ ἀνθρώπου στοιχεῖον. De Placitis

tis Philosophorum V, 13, p. 907: οἱ δὲ Στωϊκοὶ αἰτιῶνται τὰς ἀσυμφύλους εἰς ἑκάτερον τῶν πλησιαζόντων δυνάμεις τε καὶ ποιότητας· i. e: *Stoici sterilitatis caussas imputant contrariis facultatibus et qualitatibus eorum, qui coeunt.* De Carnium Esu p. 993, D: εἰς ἡδονὰς παρὰ φύσιν ἀσυμφύλους ἐπὶ τὰ αὐτὰ ἦλθον· 995, F: σώματος — βαρυνομένου τροφαῖς ἀσυμφύλοις. Agide p. 799, E: Λυκοῦργος — τῶν ἐν ταῖς πόλεσι ξένων τοὺς τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ ταῖς διαίταις ἀσυμφύλους μᾶλλον ἐδυσχέραινε· i. e: *Lycurgus — magis aversatus est, alienos ab institutis patriis Spartanos, quam peregrinos.* Lucianus De Historia Conscribenda, §. 11, T. II, p. 15: τὸ ἀσύμφυλον καὶ ἀνάρμοστον καὶ δυσκόλλητον τοῦ πράγματος ubi editiones fere habebant ἀσύφηλον, quod non magis à Luciano esse opinor, quam quod in quibusdam fertur, ἀσύμφηλον et ἀσύμφιλον, quae nihili sunt. Idem in Rhetorum Praeceptis §. 16, T. III, p. 171 μελέτω δὲ μηδὲν τῶν ἄλλων, ἐὰν (ᾖ addendum) ἀνόμοια τούτοις καὶ ἀσύμφυλα καὶ ἀπῳδά· ubi item quaedam editiones corruptum ἀσύμφηλα dant: Theodorus autem Marcilius recte quidem ἀσύμφυλος tuetur, damnans ἀσύμφηλος: sed quod item damnat ἀσύφηλος, idque corrupte pro ἀσύφυλος, et hoc contracte ab Homero ex ἀσύμφυλος factum esse pronunciat, in eo nos non item adsentientes habet. Et Jo. Burdelotius ad Heliodorum

p.

p. 86, ſolam formam ἀσύμφυλος relinquit, etiam illud in Homeri libris ἀσύφηλον repudians. Noſtro quidem judicio non ſunt niſi duae legitimae formae: altera ἀσύμφυλος, cujus origo nota est: altera Homerica ἀσύφηλος, diverſa origine et ſignificatione. Hanc Etymologus M. ducit ab ἄσω, βλάπτω, et φηλῶσαι, ὃ σημαίνει τὸ δολῶσαι καὶ ἀπατῆσαι· cujus notationis priorem partem probamus, posteriorem improbamus. Est vero pervulgatus error Etymologorum, ut terminationes ſaepe pro peculiari nomine accipiant: veluti cum βασιλεὺς dicitur compoſitum esſe ex βάσις τοῦ λαοῦ, *fundamentum populi*; quod nil niſi per terminationem productum est à βάω, βάζω, *duco*, notatque ideo *ducem*: vel αἰὼν, *aevum* repetitur ab ἀεὶ et ὢν *ens*, quod est ſane ab ἀεὶ, ſed producto per terminationem ὢν, quae notat multitudinem: ut a δένδρον, *arbor*, fit δενδρὼν, δενδρῶνος, *arboretum*: et ad eamdem rationem ex aliis alia. Sic ἄσω primitivum, quocum conjuncta ſunt ἄτω, ἄση, ἄτη, inde ἀσύω, ἀσύπω, ἀσύφω, ἀσυφάω, quo accedente notisſima terminatione ηλος, exiſtit ἀσύφηλος, *repudiandus*, *contemtus*, *rejiciendus*. Eadem ratio valet, ne plura advocemus, in τρυφηλός· primitiva ſunt τράω, τρέω, τρύω, *tero*: hoc producitur in τρύπω, *frango*: τρυπάω, *foro*, τρυφάω, *deliciis frango*: unde τρυφηλός· et τρυφάλεια, *galea*, est *perforatum*, *excavatum tegu-*

mentum capitis, non a τρεῖς et φάλος, *tres coni.* Item κεκρύφαλος, *tegumentum muliebre capitis*, a κεκρυφάω *abscondo*, *tego*.

P. 66: καταβιβάζων] Constructio requirit κατεβίβαζεν.

P. 66: λαχανόπωλίν τε ἀπαντήσας ἡδέως ἂν εἶδε] Particulae ἂν, in hoc et duobus proximis commatibus, ea est vis, quam exposuimus Bibliothecae Criticae Parte XII, p. 33—35. Hoc loco sic reddenda: *libenter fere eam videbat: libenter eam videre solebat.*

P. 66: ὅτι πολὺ τὸ καπηλεῖον ἐργάζεται] Retineam vetus ὅτι, quod Editor in ὅ τι mutavit, et καπηλεῖον pro nominativo accipiam, eo sensu ut significet λαχανοπωλεῖον, *taberna venditoris olerum:* atque sic vertam, *multum lucrum afferre cauponam olerum, eam fructuosam esse ad quaestum.* Est enim καπηλεῖον quasi genus, sub quo continetur λαχανοπωλεῖον· quod colligas fere ex Platone Rep. II, p. 427, A, B. Leg. IX, p. 651, A. Aristotele Polit. I, 6. Tum vero ἐργάζεσθαι est *lucrari*, *quaestum facere.* — Alexis Samius apud Athenaeum XIII, p. 572, F: τὴν ἐν Σάμῳ Ἀφροδίτην — ἑταῖραι ἱδρύσαντο αἱ συνακολουθήσασαι Περικλεῖ ἐργασάμεναι ἱκανῶς ἀπὸ τῆς ὥρας. Plutarchus Timoleonte p. 242, D: Ἐν Κορίνθῳ διατρίβοντα (Διονύσιον) — διαπληκτιζόμενον ἐν μέσῳ ταῖς ἀφ' ὥρας ἐργαζομέναις γυναιξί. Dio Chryso-

ſoſtomus Orat. LXXVII, p. 650, C: *φέρε δὴ, δι' ἄλλο τι φησὶ τούτους Ἡσίοδος εἶναι φανερούς (l. φθονερούς) καὶ δυσκόλως ἀλλήλοις ἔχειν, ἢ διότι ἧττον ἐργάζεται* (*κατὰ* addendum) *τὴν αὑτοῦ τέχνην ἐκ τοῦ πράγματος ἕκαστος, ὅπου ἂν τύχῃ πράττων, πολλῶν ὄντων ὁμοίων.* Frequentius etiam est *ἐργάζομαι χρήματα· pecunias lucror:* de quo Wetſtenius ad Matth. XXV, 16.

P. 66: *λογάρια*] Demosthenes De Falſa Legatione p. 233, C: *λογάρια δύστηνα μελετήσας, καὶ φωνασκήσας, οὐκ οἴει δίκην δώσειν τηλικούτων καὶ τοσούτων ἀδικημάτων.* Quae imitatus est Philoſtratus, Antoninum Caracallam Caeſarem ſimilia Philiſco objicientem faciens, De Vitis Sophistarum II, 30; p. 623: *οὐδὲ γὰρ ἄν ποτε διὰ μικρὰ καὶ δύστηνα λογάρια τὰς πόλεις ἀφελοίμην τῶν λειτουργησάντων.* Plutarchus Adv. Colotem p. 1119, C, de Stilpone: *ὧν δὲ παίζων καὶ χρώμενος πρὸς τοὺς σοφιστὰς λογαρίων προὔβαλε γέλωτι αὐτοῖς, ἑνὸς μηδεὶς —.*

P. 66: *κρείττονα μὲν πρὸς ψυχῆς ἀναγωγὴν —*] i. e. *ratiunculas ſcientem, efficaces quidem ad animum ad res divinas evehendum, in ipſis autem factis et vitae actione non obſervatis.* Est autem dictio Platonicis *ἀνάγειν τὴν ψυχὴν* et *ἀναγωγὴ ψυχῆς* uſurpata *de animi ad divinas res converſione.* Hierocles Commentario In Aurea Carmina p. 302, *τοῖς τε μαθηματικοῖς καθαρμοῖς*

τοὺς τελεστικοὺς συνειωιέναι, καὶ τῇ διαλεκτικῇ λύσει τὴν ἱερατικὴν ἀναγωγὴν συνέπεσθαι ἀνάγκη. Ibidem p. 216: *ἡ τῆς ἀληθείας γνῶσις ἐπίσθω πρὸς ὁμοίωσιν τῆς θείας ἀρετῆς ἀνάγουσα.* Item dicitur alio uſu de relatione inter Divos, conſecratione, *ἀποθεώσει*, a Plutarcho Quaeſtionibus Graecis p. 293, C: *Σεμέλης ἀναγωγήν.* Apophthegm. Lacon. p. 229, F: *Ηρακλῆς — εἰς θεῶν τιμὰς ἀνήχθη.*

P. 66: *πολλούς τε νεωτερισμοὺς ἐνεγκὼν κορυβαντιώντων ἐπὶ σοφίᾳ μειρακίων*] Refertur ad comparationem diſcipulorum Aedeſii, de quibus modo dixerat, ſapientiae opinione inflatorum, qualis ipſe inter illos fuerat Priscus, tales ipſe deinde nactus diſcipulos. Itaque *νεωτερισμὸς* hoc loco accipiam de innovatione doctrinae à diſcipulis tentata, item de ſucceſſione novorum deinceps in magiſtri ſchola diſcipulorum: et vertam: *et multas toleravit innovationes ſucceſſionesque diſcipulorum ſapientiae opinione, tamquam Corybantico inſtinctu, percitorum et exſultantium.* Verbum *κορυβαντιᾷν* Platoni in tali metaphora uſitatum egregie illuſtravit Ruhnkenius ad Timaei Gloſſas Platonicas p. 163.

P. 67: *τοῖς τῆς Ἑλλάδος ἱεροῖς — συναπώλετο.*] Templa ſacraque patria Graecorum jam antea ſub Theodoſio, ſed maxime inde ab anno Noſtrae Aerae 384 diruta et exſtincta ſunt. Ergo potuit Pris-

Priscus adolescens senem Jamblichum audivisse. Caeterum ex Eunapio non discimus, ubi Priscus scholam suam habuerit. Nam in Vita Maximi p. 98, apparet eum, quum a Juliano arcesseretur, in Graecia habitasse: at non item utrum Athenis, an alibi. Superfuit autem Hilario, a Barbaris interfecto a. 396: de quo mox.

P. 67: Ἰλάριον —] Hunc ex uno hoc Eunapii loco posteritatis memoriae traditum, Fr. Junius in Catalogo Artificum p. 97, his verbis recensuit: *Hilarius Bithynus Athenis in arte pingendi excelluit, in exprimendo hominum vultu admirandus, Euphranoris antiqui aemulus, cum familia ruri à barbaris interemtus est sub Valente: Eunapius in Prisco.* Quibus in verbis duo sunt errores: altera, quod sub Valente interemtus sit. Atqui uterque a Gothis interfectus est: sed Valens pugnâ cum exercitu a. 378: Hilarius autem incursione Gothorum in Graeciam, sub Arcadio, a. 396. Alter est error, quod illud, *in exprimendo hominum vultu admirandus*, effictum est ex Eunapii verbis, καὶ ὁ ταῦτα γράφων διὰ τοῦτο αὐτὸν εἴδεσι καλὸν ἐθαύμαζε καὶ ὑπερηγάπα· quae non *vultum*, sed universe *imagines*, *species*, significant, et praeterea alio mendo laborant, de quo statim dicemus.

P. 66: πρὸς δὲ τῷ καθαρῷ τῆς ἄλλης παιδείας — Εὐφράνορ.] Docte haec explicat Editor. De Eu-

phranore locos Veterum collegit Fr. Junius, l. l. p. 87: est autem τὸ καθαρὸν τῆς ἄλλης παιδείας duplicis laudis: quarum primam continet ἡ ἄλλη παιδεία, reliqua doctrina praeter pingendi artem, i. e. scientia Literarum et Philosophiae, quae dicuntur in Euphranore *optima studia* à Quinctiliano XII, 10: in aliis item a Cicerone Diverf. Ep. VI, 11, 1: — *magnum fructum studiorum optimorum capis: in quibus te semper scio esse versatum.* Trebonius ad Ciceronem XIII, 16: *Athenas veni a. d. X Calend. Junii, atque ibi, quod maxime optabam, vidi filium tuum deditum optimis studiis.* Ipse Cicero Epistola proxima ad Cornificium XIII, 17: *sed velim sic existimes, me — de summo ingenio et de optimis tuis studiis, et de spe amplissimae dignitatis ita judicare, ut neminem tibi anteponam, comparem paucos.* Eadem vocat saepe *optimas artes*: item *humanitatem*, de quo nomine videatur Ernestus in Clavi Ciceroniana; tum *artes ingenuas et elegantes*: Graeci παιδείαν etiam simpliciter; de quo usu praecipuus est locus Gellii XIII, 15: *humanitatem appellaverunt id propemodum, quod Graeci παιδείαν vocant, nos eruditionem institutionemque in bonas artes dicimus.* Aliud est καθαρὸν, *incorruptum*, *sanum*, *integrum*, non solum a seculi et novitatis labe non affectum, sed etiam tenax et servans sanitatis in re-

ribus divinis: in quo jam Plutarchus hoc nomen posuit De Defectu Oraculorum p. 404, B: *μόνον ἂν ὀρθὰς καὶ καθαρὰς περὶ τοῦ θεοῦ δόξας ἔχωμεν*· et magis etiam posteri, invalescentibus novis religionibus.

P. 67: *διὰ τοῦτο αὐτὸν εἴδεσι καλὸν*] Deest quid ad sententiam. Scripsit Eunapius vel *διὰ τοῦτο αὐτὸν τὸ ἐν εἴδεσι καλὸν ἐθαύμαζε καὶ ὑπερηγάπα*· i. e: *eum, propter hanc in imaginibus pulcritudinem, admirabatur ac diligebat:* vel *διὰ τοῦτον αὐτὸ τὸ ἐν εἴδεσι καλὸν ἐθ. κ. ὑπ.* i. e: *per eum ipsam imaginum pulcritudinem admirari ac diligere didicit.* Dicitur autem *εἶδος* hoc loco, ut saepe alibi, de figura humani corporis: v. c. Plutarchus Camillo p. 135, F: *ἦν ἐπίτροπος παιδὸς ὀρφανοῦ, πλούτῳ τε πρώτου τῶν πολιτῶν, καὶ θαυμαζομένου κατ' εἶδος, Λουκουμώνος.* Pericle p. 155, C: *ἐδόκει* Πεισιστράτῳ *τῷ τυράννῳ τὸ εἶδος ἐμφερὴς εἶναι.* Ibidem p. 165, B: *ἡ Θαργηλία τό τ' εἶδος εὐπρεπὴς γενομένη, καὶ χάριν ἔχουσα.* Catone Maj. p. 336, C. Philopoemene p. 356, F. Mario p. 414, B. Sylla p. 451, E: ubi non modo vultum, sed et hunc et totam corporis conformationem significat. In Platone autem Symposii p. 330, G: *τὸ ἐπ' εἴδει καλόν* dialectice dicitur *pulcrum in specie*, quae *generi* opponitur.

P. 67: *ἔξω μὲν εὑρεθεὶς τῶν Ἀλπίων*] Hanc Go-

 tho-

thorum in Graeciam, duce Alaricho, incursionem supra in Maximo attigit Eunapius p. 93: qua incursione Athenas non captas esse, et hic significat, et in opere Historiae Romanae fusius declarasse videtur; siquidem ejus sectator Zosimus V, 6. copiosus est in hoc loco, Urbem divino munere ex isto periculo servatam tradens, circumeunte muros Minerva, et ante eos stante Achille: quorum conspectu perculsos hostes *oppugnandi* propositum abjecisse. At alii veteres Urbem pariter, ut alias Graecas urbes, captam perhibent: quorum testimoniis nituntur Tillemontius Historiae Imperatorum T. V, p. 188, et Corsinus Fastorum Attic. Vol. IV, p. 197, jam antea allatis à Meursio De Fortuna Athenarum p. 107, 108: nituntur etiam eo, quod Eunapius supra in Maximo p. 93, dixit per Alarichi incursionem mysteria Cereris Athenis cessasse: quae sane ratiuncula levis est ad fidem de servata Urbe elevandam: et diserte refellitur praesente loco Eunapii, quo per verba ἔξω τῶν Ἀθηνῶν ostenditur, eos, qui intra Urbem manserint, servatos esse: ad quem locum illi viri non attenderunt. Equidem haud dubito in judicio de hac Zosimi narratione sequi duos novissimos ejus annotatores: quorum Reitemeierus eum cum aliis in concordiam redigi posse putat, ut *Attica tantum regio, salvis Athenis ipsis, hostilem injuriam ex-*

experta esse credatur: Philostorgius vero XII, 2, *Alarichum intrasse Athenas dicens, ad Zosimi verba ita explicetur, ut dux hostium non cum copiis, et foedere antea composito, intraverit:* Heynius autem prudenter monet p. 641: *Cum Christiani illo aevo nihil fere, quod memorabile esset, sine miraculo factum jactarent; tolerandum sane erat in Gentilibus, si et illi sua miracula venditarent.* Quamquam in hoc Athenarum negotio, et objecta hostibus specie Minervae et Achillis, humana solertia valuisse potest: qualis valuisse dicitur in specie Minervae, Aetolis urbem Pellenam oppugnantibus objecta, apud Polyaenum VIII, 59, et Plutarchum in Arato p. 1042, qui, pro Minerva Dianam exhibens, caeterum consentit. Denique, quod Tillemontius ibidem p. 188, ad finem Anni 395, prodit, ex hac Eunapii narratione sibi videri etiam Priscum barbarorum ferro caesum esse, hoc nobis nullo modo videtur.

P. 67: Καὶ ταῦτα μὲν — εἴρηται.] Haec, non satis inter se apta, sic legenda et constituenda videntur: Καὶ ταῦτα μὲν ἐν τοῖς διεξοδικοῖς, ἐὰν τῷ δαίμονι δόξῃ, γραφήσεται, οὐ τὸ καθ' ἕκαστον ἔχοντα, ἀλλὰ τὸ κοινὸν, ὃ ἐκεῖ σαφέστερον λελέξεται· νυνὶ δὲ, ὅσον ἐπέβαλε, τὸ καθ' ἕκαστον ἱκανῶς εἰς ἀφήγησιν εἴρηται· i. e: *Et haec quidem in majore Historiae opere, si Deo visum fuerit, scribentur, haben-*

tio non singularem, sed generalem explicationem, quae illic planius explanatur: nunc vero, quantum oportuit, singularis explicatio sufficienter ad hujus narrationis propositum exprompta est. Primo, ἔχοντα jungendum cum antecedente ταῦτα. Deinde, τὸ καθ' ἕκαστον est frequentissima dictio, philosophis maxime, sed et aliis scriptoribus, notans *singulare, particulare*, cui opponitur τὸ κοινὸν, *commune*, τὸ καθ' ὅλον, *generale, universale*; quamquam etiam subinde τὸ καθ' ἕκαστον, *singulare*, et τὸ κατὰ μέρος, *particulare*, distinguuntur. Tum ἐκεῖ et ἐπέβαλε dudum conjeceram, quum vidi illud ex Huetii conjectura, illud ex Mediceo libro, adferri. Dicitur autem simpliciter et impersonaliter ἐπιβάλλει, pro *decet, oportet*: qua de significatione videatur J. Uptoni Index in Epictetum, et nostra animadversio ad Plutarchum De Auditione p. 37, E.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ.

Suidas Ἰουλιανὸς, Δόμνου, ἀπὸ Καισαρείας Καππαδοκίας, σοφιστὴς, σύγχρονος Καλλινίκῳ τῷ σοφιστῇ· γεγονὼς ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως. Nihil in his inesset, quominus de hoc Eunapii Juliano intelligerentur; nisi Suidas in Voce Καλλίνικος Callinicum Sophistam sub Gallieno docuisse diceret. Certum est hunc *Julianum* ab Euagrio I, 20,

10, p. 277, C, significari, memorante eum cum Ulpiano et Libanio, ubi H. Valesius, ductus illa Callinici apud Suidam mentione, duos Julianos Sophistas fuisse statuit; alterum sub Gallieno, alterum hunc sub Constantino. Poteramus quoque duos Callinicos facere: neque deterreret nos, quod Eunapius posterioris Callinici non meminit; quippe is nec prioris Juliani, et neutrius Callinici, meminit; quamquam aetas Gallieni attingebat spatium temporis quod sibi definierat, qui initium Vitarum duxerit a Plotino. Callinicus a Libanio memoratus Sophista Atheniensis in Oratione De Vita Sua p. 5, C, haud scio an ad Constantini tempora referri possit. De Callinico Fabricius Biblioth. Gr. Vol. IV, p. 412. De eodem et hoc Juliano eorumque aetatibus inter se comparandis, Jonsius De Scriptoribus Hist. Phil. III, 14, 5. Huic Eunapii Juliano Lexicon X Oratorum, a Photio indicatum Codice CL, p. 319, tribuit Fabricius Bibliothecae Graecae Vol. VII, p. 92, nec sine veri specie. Inter Epistolas Libanii a Wolfio editas, reliquae omnes *ad Julianum* inscriptae, pertinent ad Imperatorem, duae ad alios; DCII, ad hunc Sophistam, ut videtur; DCCCLXVIII, ad alium.

P. 68: ἐτυράννει γε τῶν Ἀθηνῶν] Addatur exemplum Apollodori Epicurei, qui κηποτύραννος cogno-

nominatus est, teste Diogene Laertio X, 24, ubi similia annotavit Menagius.

P. 68: *Ἐπάγαθος*] Hoc nomine Medicum recenset ex Galeno, Fabricius Biblioth. Gr. Vol. XIII, p. 149.

P. 69: *οὐδεὶς ἐτόλμα τῶν σοφιστῶν δημοσίᾳ καταβὰς διαλέγεσθαι*] Quid sit *καταβὰς* hoc loco, aliis explicandum relinquo. Athenis *καταβαίνειν εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἐπὶ θάλασσαν, ἐκ τῆς ἀκροπόλεως, ἀπὸ τοῦ βήματος*, et similia intelligimus. Hujus Eunapiani loci diversa est ratio: in quo veram scripturam fuisse arbitror *καταστὰς*, *consistens*, *stans*, quod, de publice dicentibus et orationem habentibus, usurpatur, et a nobis explicitum est ad Plutarchi Convivium VII Sapientum p. 148, E. Sic etiam Cicero *stare* ponit de dicentibus: ut monuit Ernestus in Clavi. De declamatione ex privato in publicum auditorium producenda, apposite ad praesens argumentum haec habet Himerius Or. IV, 3, p. 458: de Proconsule Cobronio: *κελεύει μὲν ἡμᾶς τὴν πρόσθεν σιγὴν ἀτιμάσαντας, καὶ τὰς ἐν σκότῳ λόγων καθείρξεις, δημοσιεύειν τε αὐτοὺς καὶ παράγειν εἰς μέσον Ἕλλησι.* XVII, 7, p. 702: *ἐπειδήπερ ἔθος ἐν ταῖς μελέταις κατείληφε πρὸ τῶν ἀγώνων γυμνάζεσθαι, ταῦτα μὲν ἔνδον παρ' ἑαυτοῖς ἀθύρωμεν, τοὺς δὲ ἀγῶνας αὐτοὺς τῷ μεγάλῳ θεάτρῳ τηρήσωμεν.*

P. 69: *ἐν τοῖς ἰδιωτικοῖς θεάτροις ἀπολαβόντες*

τὰς

τὰς φωνὰς αὐτῶν μειρακία ἐλέγοντο] Olim duo postrema vocabula ita corrigenda putabam, ut legeretur μειρακίοις συνελέγοντο· i. e: *cum adolescentulis congregabantur*: postea melius mihi visum est, quod item Editori, μειρακίοις διελέγοντο. Color animadvertendus est Platonicus ex illustri dictione ductus Gorgiae dialogi p. 296, H: ὑπάρχει τούτῳ τῷ ἀνθρώπῳ — καταδεδυκότι τὸν λοιπὸν βίον βιῶναι μετὰ μειρακίων ἐν γωνίᾳ τριῶν ἢ τεττάρων ψιθυρίζοντα. In verbo autem ἀπολαμβάνειν est significatio *cohibendi*, *segregandi*, *constringendi*: v. c. apud Plutarchum Symposiacorum V, 5, p. 679, A: καὶ κατὰ δύο γὰρ ἢ τρεῖς ἀπολαμβάνοντες ἐντυγχάνουσι καὶ προσδιαλέγονται· i. e: *duo aut tres se a caeteris segregantes colloquuntur*. Dio Chrysostomus Orat. XIII, p. 227, C: λέγειν ἠξίουν οὐ κατὰ δύο καὶ τρεῖς ἀπολαμβάνων ἐν παλαίστραις καὶ περιπάτοις· — πολλοῖς δὲ ἀθρόοις εἰς ταυτὸ συνιοῦσιν, ὅτι δέονται παιδείας κρείττονος καὶ ἐπιμελεστέρας εἰ μέλλουσιν εὐδαίμονες ἔσεσθαι τῷ ὄντι, ἀλλὰ μὴ δόξῃ τῶν πολλῶν ἀνθρώπων. Orat. LXXVIII, p. 661, A: ἰδίᾳ ἕκαστον ἀπολαμβάνων καὶ ἀθρόους νουθετῶν. Porphyrius in Sententiis p. 277: ἀπολαμβάνων ἑαυτὸν ἀπ' ἐκείνου. Ibidem: ἀποληφθὲν ἀπὸ τῆς ὕλης. Plutarchus in Paulo Aemilio p. 266, B: τοὺς δὲ ταῖς περιδρομαῖς ἀπολαμβάνοντες· *alios autem circumcurrendo intercipientes*. Sertorio p. 577, D: Πομ-

Πομπήϊος — νομίζων ἐν μέσῳ τῆς πόλεως καὶ τῆς αὐτοῦ στρατιᾶς ἀπειλῆφθαι τὸν Σερτώριον. Alia de dictione ὑπολαμβάνει ἄνεμος ναῦν, *ventus navim intercipit*, ad Platonis Phaedonem p. 4: Annotationis p. 115.

P. 69: οὐ τὸν περὶ ψυχῆς θέοντες, ἀλλὰ τὸν περὶ κρότου καὶ φωνῆς ἀγωνιζόμενοι] Dictionem illustravit Gatakerus De Stilo Novi Instrumenti p. 67, adhibito hoc et alio loco Eunapii supra p. 59 exposito: in hoc autem quoque ἀγωνιζόμενοι corrigens. Caeterum comparatio in hoc loco aliquid habet absurdi; quasi Sophistae in publicis theatris *de vita*, nec item *de plausu et voce*, certarent.

P. 69: καταβαλεῖν — ἐς τὸν λόγον δεῖγμα κ. τ. λ.] i. e: *conjicere in hunc librum exemplum*, dicitur ut Latine *conjicere quid in librum*, i. e. *conscribere*, *scripto quid mandare*. Plutarchus De Defectu Oraculorum p. 422, E: Πλάτων οὐδὲν εἰπὼν εὔλογον οὐδ' εἰκὸς οὕτως κατέβαλε τὸν λόγον· i. e: *Plato, nil dicens probabile nec consentaneum, sic hanc sententiam in chartam conjecit*. Symposiacorum II, 2, p. 646, A: καταβέβληκεν ἐν μέσῳ τὸν λόγον ὁ Ἀμμώνιος· ubi dicitur de *sermone*. Aemilio Paulo p. 255, E: Δημόκριτος — λόγον οὔτ' ἀληθῆ καὶ πρὸς ἀπεράντους ἐκφέροντα δεισιδαιμονίας εἰς φιλοσοφίαν καταβάλλων. Item in forma Verbi Medii Athenaeus VII,

Pi

p. 314, F: *ὥς τινα πραγματείαν βιωφελῆ καταβαλλόμενος*· i. e: *quasi librum utilem hominum vitae conscribens*. Porphyrius De Abstinentia I, 3, p. 6: Κλώδιός τις Νεαπολίτης *πρὸς τοὺς ἀπεχομένους τῶν σαρκῶν βιβλίον κατεβάλετο*. Idem in Philologis apud Eusebium Praeparationis Evangelicae X, p. 465, E: *ὁ Ἀλεξανδρεὺς Φιλόστρατος περὶ τῆς τοῦ Σοφοκλέους κλοπῆς πραγματείαν κατεβάλετο*. Ipse Eusebius p. 483, B: *τὴν ἀπόδειξιν ἐν οἰκείοις καταβέβληνται συγγράμμασιν*: *demonstrationem propriis scriptis consignarunt*. Et Casaubonus hunc usum attigit ad Theophrasti Characterem VIII, p. 106.

P. 69: *τοῦ Ἰουλιανοῦ — χερσὶ δὲ βαρείαις καὶ Λακωνικαῖς*] Legendum *τῶν Ἰουλιανοῦ*, ut monuit etiam Editor. *Laconicas manus*, ut proverbii vim habens, ex uno hoc loco apponit Meursius in Miscellaneis Laconicis III, 2, p. 205.

P. 69: *κατὰ τὸν ἐμφύλιον ἐκεῖνον πόλεμον* —] In istis Sophistarum factionibus, saepe etiam erant pugnae et conflictus inter diversas scholas. Himerio Orat. IV, 9, p. 470, dicuntur *ἀγέλαι νέων σκιρτῶσαι πρόσθεν ἀτάσθαλα*. Et ejus Oratio XIX inscribitur *εἰς τοὺς ἐν τῇ συμπληγάδι ὄντας καὶ τῆς ἀκροάσεως ἀπολιμπανομένους*· quod Wernsdorfius non male reddit: *in eos, qui cum in conflictu versarentur, auditionem obire intermiserant*: pertinet quoque ad victos vulneratos.

tosque consolandos. Sed operae pretium est instar interpretis Libanium adhibere, qui se istius ferociae et scholasticae quasi militiae gloriam puerum appetivisse, sed Minervae numine liberum immunemque mansisse, praedicat: sic igitur ille in Oratione De Vita Sua p. 8: Ἀκούων ἔγωγε ἐκ παιδὸς, ὦ ἄνδρες, τοὺς τῶν χορῶν ἐν μέσαις ταῖς Ἀθήναις πολέμους, καὶ ῥόπαλά τε καὶ σίδηρον, καὶ λίθους καὶ τραύματα, γραφάς τε ἐπὶ τούτοις καὶ ἀπολογίας, καὶ δίκας ἐπ' ἐλέγχοις, πάντα τε τολμώμενα τοῖς νέοις, ὅπως τὰ πράγματα τοῖς ἡγεμόσιν αἴροιεν, ἀγαθούς τε αὐτοὺς τοῖς κινδύνοις ἡγούμην· δικαίους δὲ οὐχ ἧττον τῶν ὑπὲρ τῶν πατρίδων τιθεμένων τὰ ὅπλα· εὐχόμην τε τοῖς θεοῖς γενέσθαι καὶ ἐμαυτῷ τοιαῦτα ἀριστεῦσαι· καὶ δραμεῖν μὲν εἰς Πειραιᾶ τε καὶ Σούνιον καὶ τοὺς ἄλλους λιμένας νεῶν ἐφ' ἁρπαγῇ τῆς ὁλκάδος ἐκβάντων· δραμεῖν δὲ ὑπὲρ τῆς ἁρπαγῆς αὖθις εἰς Κόρινθον κριθησόμενον· δεῖπνα δὲ δείπνοις συνείροντα, ταχὺ τῶν ὄντων ἀνηλωμένων, εἰς δανείσοντα βλέπειν. Εἰδυῖα τοίνυν ἡ θεὸς εἰς τὸν εὐπρεπῆ μὲ τοῦτον ἐκπεσούμενον ὄλεθρον, ᾧ τοὔνομα μάλα εὔφημον, ὁ τοῦ χοροῦ προστάτης, ὑπὲρ ὅτου μὲν ταῦτα ἡγούμην μοὶ προσήκειν ὑπενεγκεῖν σοφιστοῦ, τούτου μέν με σοφώτατα, ὥσπερ εἴωθε ποιεῖν, ἀπήγαγε· Φέρουσα δὲ ἑτέρου ποιεῖ παρ' ὅνπερ ἔμελλον μόνους εἴσεσθαι (f. οἴεσθαι) τοὺς ὑπὲρ τῶν λόγων μόχθους· — ἦν οὖν ἀτελὴς ἐξόδων καὶ στρατειῶν καὶ ἀγώνων, ἐφ' οἷς ἔρχεται Ἄρης, καὶ

καὶ παρατάξεων· καὶ δὴ καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ μάχῃ πάντων συμπεπτωκότων καὶ ὅσους ὁ χρόνος ἀφίει, μόνος πόῤῥω τοῦ καθήμενος, ὅ, τι ἕκαστος λάβοι κακὸν, ἤκουον· — οὕτως ἅπαντες ἅπαντας ἠξίουν ἐμοῦ παρόντος σωφρονεῖν, τοῦγε οὐδὲ σφαίρας Ἀθήνησιν οὐδεπώποτε ἁψαμένου· τοσοῦτον ἀποσχόντος κώμου τε καὶ κοινωνίας τῶν τε ἐν νυξὶν ἐπὶ τὰς τῶν πενεστέρων ποιουμένων οἰκίας· ἐπεὶ καὶ Σκύλλης κεφαλὰς, ἤ, εἰ βούλει γε, Σειρήνων δεινοτέρας γείτονας, ἑταίρας μελῳδούσας, αἳ πολλοὺς ἐξέδυσαν, μάτην ᾄδουσας ἀπέφηνα. Ἀλλ' ὅθεν ἐξέβην, ἐκείνων τε τῶν κακῶν διὰ τὴν τύχην ἀπελελύμην· ὥστε τὴν Κόρινθον εἶδον, οὐ φεύγων, οὐδὲ διώκων· ἀλλὰ νῦν μὲν ἐφ' ἑορτὴν Λακωνικὴν, τὰς μάστιγας, ἐπειγόμενος· νῦν δὲ εἰς Ἄργος, τὰ παρ' αὐτοῖς μυησόμενος. Raptus ſtudioſorum advenarum novitiorum à veteranis factitatus, inſidiaeque horum navigia in portus vicinos devecta explorantium, ſubinde et ab Eunapio ſub initium Proaereſii, narrantur. *Corinthus* erat metropolis Achajae; ubi Proconſul habitabat et jus dicebat; ut haec etiam Juliani cauſſa Corinthi acta videatur: conferatur Gothofredi Topographia Codicis Theodoſiani Tom. VI. Part. II, p. 116. Tum illud καὶ δὴ κᾆν τῇ μεγάλῃ μάχῃ — ἀφίει, perperam reddit Morellus: *ac certe in magno etiam praelio, cum omnes occubuisſent, et quos tempus patitur:* quod verius reddatur: *tum vero in magna illa pugna, in*

qua omnes pugnarunt, etiam hi quos aetas à militiae necessitate liberat: articulo τῇ significat certam quamdam pugnam; nam quae Reiskius notat loca Libanii Bongiovannianae Collectionis Or. XVII, in Eustathium p. 251, et Epistolae DCXXVII, non de certa quadam pugna, sed universe de his scholasticis Athenarum pugnis dicuntur. Porro, τοσοῦτον ἀποσχόντος — οἰκίας· quod Reiskius mendosum putat, nobis sanum videtur; nisi forte pro καὶ κοινωνίας legendum sit, κοινωνίας καὶ· et sic vertendum: *eo magis abstinui a comessatione et communione aliorum ludibriorum, quae noctu pauperiorum domibus inferri solent.* Lacedaemoniorum ergo festum διαμαστίγωσις adhuc Libanii aetate durabat: et aequalis scriptor Themistius id ut suo etiam tempore celebratum memorat Oratione XXI, p. 250, A. Plura collegit de hoc argumento J. Meursius in Graecia Feriata II, p. 85, seq: tum de Spartanorum Civili statu sub Romanis: De Regno Laced. Cap. XXII, p. 99: et nos de utroque ad Plutarchi Moralia p. 240, B.

P. 69: βαρύς τις εἶναι καὶ φοβερὸς] Qualis in simili argumento Athenis fuisse Proconsul refertur à Libanio in Oratione De Vita Sua p. 10, A: ἦν τις ἄρχων ἀνὴρ τῶν ἐξ Ἰταλίας, φρονήματος πλήρης, οἰόμενός τε μηδὲν ἁμαρτάνεσθαι δεῖν ὑπὸ τῆς

ἐκεῖ

καὶ νεότητος· ἐν δὴ μανίᾳ τῶν νέων πάσῃ μὲν τοὺς ποιμένας, ὡς δὴ κακοὺς ποιμένας.

P. 69: Ἐφκει δὲ, ὥσπερ Ῥωμαῖός τις, οὐκ εἶναι τῶν ἀπαιδεύτων] Sic diſtinguo: i. e. *Videbatur autem, ut aliquis Romanus, non inductus eſſe.* Est autem ὥσπερ hoc loco idem quod ἅτε *quippe:* de quo uſu diximus ad Platonis Phaedonem p. 163.

P. 70: Θεμιστοκλῆς τις Ἀθηναῖος] Qui ſi fuiſſet ex poſteris antiqui illius Themiſtoclis, Eunapius id non ſilentio praetermisſurus fuiſſe videretur. Fuit autem Plutarchi aetate hujus in Ammonii ſchola condiſcipulus, unus ex illa antiqui Themiſtoclis propagine Themiſtocles, ut in Vita illius teſtatur p. 128, E: qui an idem fuerit, qui Stoicus ab eodem in colloquium inductus Sympoſiacorum I, 9, p. 626, ſeq. non definimus. Junior Themiſtocles Stoicus memoratur a Porphyrio in Vita Plotini p. 127. Videatur et Jonſius De Scriptoribus Hiſt. Philoſ. III, 15, 3: et Fabricius Biblioth. Gr. Vol. II, p. 412.

P. 70: εἰς τὴν ἐπωνυμίαν ὕβριζεν] Uſitata hujus dictionis ὑβρίζειν εἰς τινα ſignificatio eſt in *aliquem contumeliam infero, idque conſulto:* quod hic in Themiſtoclem non valet, qui non illud ſibi propoſuerat, ut nomen ſuum contumelia afficeret. Nam quod poſtea evenit et dicitur p. 71: Θεμιστοκλῆς ὀνόματος ἦν ὕβρις, non dicitur active;

ut hic: sed passive; *nominis sui erat opprobrium;* quod se ex hac lite expedire non posset. Ergo ὑβρίζειν hic nude accipiendum pro *contumeliose agere, petulantem esse:* εἰς τὴν ἐπωνυμίαν, pro διὰ τὴν ἐπωνυμίαν, *propter nomen,* qui est unus ex multis illis et variis usibus Praepositionis εἰς cum Accusativo Verbis juncto: quo ex genere supra ad p. 55 exposuimus παραβασιλεύειν εἰς τὸν Καίσαρα. Sed praesentis loci ratio paulum differt, qua εἴς τι de caussa valet, et quasi instrumento, quo quid efficitur. Sic Plutarchus De Esu Carnium p. 999, A: εἰς τὰς ἐφημερίδας φιλοσοφοῦντες· i. e: *per diaria sua philosophantes.* Adversus Colotem p. 1117, A: περὶ Σωκράτους ἀνδρὸς εἰς ἀρετὴν θεολήπτου γενομένου· i. e: *de Socrate, viro, qui divino virtutis amore intensus erat.* Sertorio p. 573, D: γινώσκων εὐάλωτον εἰς δεισιδαιμονίαν εἶναι φύσει τὸ βαρβαρικόν· i. e: *sciens barbaros naturâ facile capi superstitione.* Sic θυμοῦσθαι εἰς κέρας quod Virgilius de Graeco vertit *in cornua irasci,* Georg. III, *Et tentat sese, atque irasci in cornua discit:* Aen. XII, 103: — *irasci in cornua tentat:* i. e: *cornibus, quibus fidit, iram expromere tentat.* Est in Euripidis Bacchis 742: Ταῦροι δ' ὑβρισταὶ, κεἰς κέρας θυμούμενοι. Aelianus Nat. Animal. IV, 35: πολλάκις δὲ καὶ θυμωθεὶς εἰς κέρας, εἶτα ἐμπεσὼν, ἀπέκτεινεν αὐτόν. Ibidem, 48: ὑπὸ θυμοῦ

τεθηγμένον ταῦρον καὶ ὑβρίζοντα εἰς κέρας, καὶ σὺν ὁρμῇ ἀκατασχέτως φερόμενον, οὐχ ὁ βουκόλος ἐπέχει, οὐ φόβος ἀναστέλλει, οὐκ ἄλλο τοιοῦτον. II, 20: καὶ εἰς κέρας ὁ ταῦρος τεθύμωται. Itaque haec Eunapii verba satis bene Junium reddidisse putem: *et praesidebat Spartae inordinatae et confusae Themistocles quidam Atheniensis, malorum omnium auctor, qui temerarius atque animi praeceps petulanter cognomine suo ferociebat.*

P. 70: ταυρηδὸν ὑπιδὼν] Hanc dictionem olim attigimus ad locum in Proaeresio p. 83, ubi eam retractabimus.

P. 70: περὶ τοῖς ἑαυτοῦ τέκνοις] Gronovii est haec notula: „Junius ait: fcribo ἐμαυτοῦ." Non opus est. Τέκνα autem discipuli ab Apsine dicuntur, quemadmodum παῖδας eosdem supra appellat Aedesius in Maximo p. 86. Πατέρας autem nuncupatos fuisse Sophistas, docet Cresollius in Theatro Rhetorum I, 9, (p. 69).

P. 70: κόμας ἔχοντες] Poterat quis etiam suspicari, veram scripturam fuisse τὰς κόμας αὐχμῶντες, *capillis squalentes.* Nisi forte κόμας ἔχοντες referendum sit ad morem Romanum a Graecis sub Romana jurisdictione servatum, ut rei capillum gererent sollito magis promissum. De diverso utriusque gentis more constat: et de Graeco notavimus quaedam ad Platonis Phaedonem p. 235: item J. Meursii sententiam, secundum

 dum

dum quam Graeci in luctu comas aluerunt. Est autem non infrequens dictio ἔχειν κόμην, ὑπήνην, *comam*, vel *barbam*, *habere*, pro *comatum* vel *barbatum esse*.

P. 71: ἀλλ' οὐδεὶς ὑμῶν χαιρὶ τῶν ἐσκεμμένων διδασκάλων] Bene caetera vertit Junius, excepto χαιρὶ· quod in veram lectionem γ' ἐρεῖ mutandum; i. e: *nemo ex vobis meditatis magistris dicet*. Sic in simili caussa Proconsul p. 81, ἐρεῖ δὲ μεθ' ὑμᾶς — καὶ Προαιρέσιος.

P. 71: ἀνόματος ἦν ὕβρις· — σὺ μὲν, εἶπεν, Ἀνθύπατε —] Haec misere lacera et interrupta, sic instauranda puto: ὀνόματος ἦν ὕβρις. Ὁ δὲ Ἀνθύπατος ἔφη, Ἀπολογεῖσθαι δὴ πρὸς τὴν προτέραν κατηγορίαν κελευσάτω τὸν δυνάμενον ὁ σοφιστὴς Ἰουλιανός. Καὶ ὁ Ἰουλιανὸς, Σὺ μὲν, εἶπεν, Ἀνθύπατε —. i. e. *Et Themistocles nominis erat opprobrium. Proconsul autem dixit: jam jubeat Sophista Julianus idoneum quemdam è discipulis suis caussam dicere. Et Julianus, Tu quidem, inquit, Proconsul, caet.*

P. 72: καὶ εἴσω τῶν κατηγορουμένων] Acute et probabiliter Corayus: καὶ εἰς ὃν τ. κ.

P. 72: διάτονον] In Musicis dicitur, at de vulgari inclamandi negotio usurpatur διάτορον, quod olim conjeci. Plutarchus Quaestionibus Graecis p. 303, E: Φθεγγομένων μέγα τι καὶ διάτορον. De Fortuna Romanorum p. 325, C: κλαγγῆς διατ-

ορ

τόρου καὶ τραχείας ἐμπεπλήκασι τὸν τόπον. Dio Chryſ. Or. IV, p. 77, A: ὀξὺ καὶ διάτορον βοῶν. Lucianus in Gallo I, T. II. p. 702. διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς ἀναβοήσας. Philopatride 6, T. III, 591: διάτορόν τι καὶ καταπληκτικὸν βοᾷ ἐν τῷ πολέμῳ. Aelianus Nat. Animal. III, 37: Ἐν Σεῤίφῳ βάτραχοι, τὸ παράπαν οὐκ ἂν αὐτῶν ἀκούσαις φθεγγομένων· εἰ δὲ αὐτοὺς κομίσαις ἀλλαχόθι, διάτορόν τι καὶ τραχύτατον ἠχοῦσιν. VI, 62: ἐβόα δὲ καίτοι καθεύδων αὐτὸς, καὶ μάλα γε ὀξείᾳ καὶ διατόρῳ τῇ φωνῇ. VIII, 10: οἱ ἐλέφαντες — βοῶντες διάτορόν τε καὶ ὀξὺ δίκην σάλπιγγος. Variae Hiſtoriae II, 44: — σαλπιγκτὴν παρεστήσατο, καὶ προσέταξεν αὐτῷ τὸ παρορμητικὸν ἐμπνεῦσαι μέλος, διάτορόν τε καὶ γεγωνὸς ὅτι μάλιστα, καὶ οἷον εἰς τὴν μάχην ἐγερτήριον. Alia etiam dedit Stephanus Theſauro L. Gr. T. III, p. 1314.

P. 72: καί που καὶ διαλέξεως μιᾶς διαβολή τις ἐγκατεσπείρετο τῷ προοιμίῳ] Conſtructio laborans juvanda est dirimendis duobus vocabulis in unum confuſis διὰ λέξεως· i. e: *Et alicubi etiam per unam dictionem exordio injecta erat reprehenſio ſignificans temeritatem et abuſum proconſularis imperii, et quod ipſos, ne ſi convicti quidem esſent criminis, eos talia pati et ſubire justum esſet.* Sic mox Eunapius dicit Proconſulem miratum esſe τὸ βάθος τῶν λέξεων, *profunditatem*, quam hoc ſenſu non dicunt Latini, tribuunt Graeci λέξει, dictioni, quae plena est gravitatis et

reconditae sententiae. Plutarchus De Musica, p. 1146, E, de Homeri dicto: *βαθύτερός ἐστι νοῦς ἐγκεκρυμμένος τοῖς ἔπεσι.* Fabio Maximo p. 174, D, de forma hujus orationis: *τὸν δὲ λόγον, (ἤσκει) ὄργανον πειθοῦς πρὸς τὸν δῆμον, εὖ μάλα πρεπόντως τῷ βίῳ κατακεκοσμημένον· οὐ γὰρ ἐπῆν ὡραϊσμὸς, οὐδὲ κενὴ καὶ ἀγοραῖος χάρις, ἀλλὰ νοῦς ἴδιον καὶ περιττὸν ἐν γνωμολογίαις σχῆμα καὶ βάθος ἔχων· ἃς μάλιστα τοῖς Θουκυδίδου προσεοικέναι λέγουσι.* Dionysius Halicarnassensis Arte Rhetorica Cap. XV, p. 106: *ὁ δὲ Αἴας ἁπλούστατος ὢν, βαθύτατος ἐν τοῖς λόγοις πάντων ἐστίν·* quod vulgatus interpres, reddens *maxime figurato sermone utitur*, minus recte cepit. Ὕψος et *βάθος*, quamquam de spatiis nonnumquam promiscue dicuntur, tamen in oratione differunt. Longinus in libro *περὶ ὕψους* non nisi semel *βάθους* meminit Sect. II, in principio: Ἡμῖν *δὲ ἐκεῖνο διαπορητέον ἐν ἀρχῇ εἰ ἔστιν ὕψους τις ἢ βάθους τέχνη·* ubi nonnulli utrumque pro eodem accipiunt. Nobis Longinus et hic ea disjunxisse, et accuratius in proximis discrevisse, videtur, quae per lacunam interciderunt. Conferantur notata ad p. 85.

P. 73: *τὴν περιπόρφυρον ἀνασείων ἐσθῆτα, τήβενναν αὐτὴν οἱ* Ῥωμαῖοι *καλοῦσιν*] Non errori tribuam Eunapio, quasi dixerit Romanos Latine illam vestem vocare *τήβενναν·* quum hoc voluisse videatur, Romanos Graece eam sic vocare. Cae-

te-

terum omnis toga dicebatur τήβεννος, *toga autem praetexta* magistratuum, τήβεννος περιπόρφυρος, et nude ἡ περιπόρφυρος. Similiter Clodius concionans factioni suae signum acclamandi dedit, narrante Plutarcho in Pompejo p. 645, A: οἱ δὲ ὥσπερ χορὸς εἰς ἀμοιβαῖα συγκεκροτημένος, ἐκείνου τὴν τήβεννον ἀνασείοντος, ἐφ᾽ ἑκάστῳ μέγα βοῶντες ἀπεκρίναντο —. De hoc more concutiendae vestis ad assensum significandum, pauca Cresollius in Theatro Rhetorum III, 20, 227: aliquanto plura J. A. Fabricius ad Dionem Cassium LXI, 20, T. II, p. 1000.

P. 73: ἀπολαβὼν τὸν Θεμιστοκλέα] *Seorsum abducens, segregans.* Explicuimus modo ad p. 69.

P. 73: τῶν ἐν Λακεδαιμονίᾳ μαστίγων ὑπέμνησε.] Immo scribendum Λακεδαίμονι: vulgata parum proba est forma. De Lacedaemoniorum flagellatione modo diximus ad p. 69.

P. 73: μέγαν ἐπιτάφιον ἀγῶνα τοῖς ἑαυτοῦ παραδεδωκὼς ἑταίροις.] Recte sic Editor è scripto codice dedit pro παραδιδωκεν. Alexandri morientis dictum ad proverbii celebritatem evaluit, relatum ab aliis et Plutarcho Apophthegmatum p. 181, F: Ἀποθνήσκων δὲ, πρὸς τοὺς ἑταίρους ἰδὼν ἔφη, Μέγαν ὁρῶ μου τὸν ἐπιτάφιον ἐσόμενον. Diodoro Siculo XVII, 117, T. II, p. 253: — ταύτην τελευταίαν φωνὴν προέμενος, ὅτι μέγαν ἀγῶνα αὐ-

τῷ ἐπιταφίῳ συντρέχουσιν πάντες οἱ πρωτεύοντες τῶν φίλων· ubi et Wesselingius, ut ad Justinum XII, 15, Bernecccrus, animadvertit, hanc Eunapii dictionem inde manasse. Idem dictum referunt Arrianus VII, 26; Curtius X, 5; Justinus l. c.: ut monuimus ad illum Plutarchi locum. Julianus παραδεδωκὼς non intelligendus est, quasi commendasset aut praecepisset discipulis tale quid, sed quod *reliquerit* illis magnum argumentum certaminis in laude ipsius per funebres orationes praedicanda: ut saepe παραδοῦναι successori regnum vel provinciam usurpatur pro καταλείπειν, ἀπολείπειν. Clari autem ejusmodi ἀγῶνες et alii perhibentur, et unus clarissimus ab Artemisia marito Mausolo habitus; de quo Gellius X, 17.

ΠΡΟΑΙΡΕΣΙΟΣ.

Proaeresii, praeter hanc ab Eunapio scriptam ejus vitam, paucae Veterum mentiones exstant: pro tanta quidem, qua floruit, doctrinae et eloquentiae fama. Suidas nobis singularem de eo locum praebet. Προαιρέσιος, Παγκρατίου, Καππαδόκης, ἀπὸ Καισαρείας, σοφιστὴς μαθητεύσας ἐν Ἀντιοχείᾳ παρὰ Οὐλπιανῷ· γέγονε δὲ μικρὸν πρὸ Λιβανίου, κατὰ τὰς Ἀθήνας σοφιστεύων, καὶ τιμῶν ἔτυχε τῶν μεγίστων παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου. Μελέτας ῥητορικάς † Οὗτος ἐστι Ἰου-

λια-

λιανοῦ ἤκμαζε, σύγχρονος Λιβανίῳ τῷ σοφιστῇ· καὶ ὅπως λυποίη τοῦτον Ἰουλιανὸς, τὸν Λιβάνιον μεγάλως ἐθαύμαζε. Priorem locum refert Eudocia in Violeto p. 355, addito omisso verbo: ἔγραψε μελέτας ῥητορικάς. Verbo eum nominat in Voce Ἱμέριος. — Σοφιστὴς τῶν ἐπὶ Ἰουλιανοῦ βασιλέως· ἀντιπαιδεύσας Προαιρεσίῳ ἐν Ἀθήναις. Cum eodem eum jungit Sozomenus Histor. Eccles. VI, 17, p. 535, D, ut magistros Basilii M. et Gregorii Nazianzeni —· ἄμφω γὰρ νέοι ὄντες Ἱμερίῳ καὶ Προαιρεσίῳ, τοῖς τότε δοκιμωτάτοις Σοφισταῖς ἐν Ἀθήναις, ἐφοίτησαν. Hieronymus in Chronico ad Annum CCCLXIII: *Proaeresius Sophista Atheniensis lege data* (f. *lata*), *ne Christiani liberalium artium doctores essent, et sibi specialiter Julianus concederet ut Christianos doceret, scholam sponte deseruit.* Juliani ad eum Epistola II inter editas perhonorifice et amanter scripta, in qua videtur sperare, ut Proaeresius historiam scribat, in qua τῆς καθόδου τὰς αἰτίας, i. e: caussas expeditionis suae adversus Constantium, referat: tum ita finem imponit: εἰ δ' ἔγνωκας ταῖς μελέταις καὶ τοῖς γυμνάσμασιν εἰς τέλος ἄχρι γήρως προσκαρτερεῖν, οὐδὲν ἴσως μου τὴν σιωπὴν μέμψῃ. Alia ad hanc Epistolam annotata nostra, in aliud tempus reponimus. In ejus obitum Epigramma composuit Gregorius Nazianzenus, quod edidit L. A. Muratorius in Anecdotis Graecis T. IV, p.

p. 1: qui item de Proaeresii rebus quaedam memoravit, ut Fabricius Biblioth. Gr. Vol. IV, p. 486.

P. 73: ἐν τοῖς ἱστορικοῖς κατὰ τὴν ἐξήγησιν ὑπομνήμασι] Videtur hic diversus, certe non omnino idem, esse ac liber de Historia Romana, quem alibi semper τὰ διεξοδικὰ nominat, sed Commentarius, subjectus majori illi operi τοῖς διεξοδικοῖς, comparatus ad interpretationem rerum historicarum. Sic plerumque ὑπομνήματα sunt *Annotationes*. Et Strabonis fuerunt ὑπομνήματα ἱστορικά: ut videtur ad illustrandos singulares historiae locos comparata, quae ipse citat I, p. 13. et XI, p. 515, item Plutarchus in Lucullo p. 511, B. Aristoxeni ἱστορικὰ ὑπομνήματα, apud Diogenem Laertium IX, 40: indeque relata à Mahnio nostro in Diatribe de Aristoxeno. Theophrastus ἐν ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι apud Scholiastam Apollonii Rhodii IV, 834. Saepe etiam ὑπομνήματα dicuntur ipsa historiae opera, si nondum ad justam historiae formam composita sunt, sed quasi materiam continent, unde historia componatur; veluti *Caesaris Commentarii: Syllae* apud Plutarchum in Ejus Vita, p. 454, D. 460, D. 461, A. 466, F. 475, A. Lucullo p. 494, D. *Arati* in Cleomene p. 811, F. *Caesaris Augusti*, in Antonio p. 925, A. Quae significatio ab hoc Eunapii loco aliena est; in

quo

quo ὑπομνήματα ἱστορικὰ ab ipſo hiſtoriae opere distinguuntur.

P. 73: καὶ ταῦτά γε εἰ καὶ πάνυ μεγάλα καὶ οὐρανομήκη πρὸς χάριν, εἴ τις διδάσκαλος. ἀλλ' ὅμως πολλῷ τινὶ καὶ μακρῷ τῆς εἰς τὸν συγγραφέα φιλίας ἀφεστήκεσαν αἱ τοσαῦται καὶ ἀδιήγητοι χάριτες.] Locus male affectus et olim à me tentatus: nunc ab Editore ex codice Mediceo, mutando εἰς πάνυ in εἰ καὶ πάνυ, et ἐφεστήκεσαν in ἀφεστήκεσαν, paulo melior redditus, ſed adhuc impeditus et laborans. Videtur autem Eunapius gratiarum duplex ſignificare genus quod Proaereſio debeat, alterum γλώττης καὶ ὁμιλίας, *conſuetudinis et inſtitutionis*, alterum φιλίας: hujus propoſiti et verborum habita ratione, improbans veterem meam interpretationem, ſic ſenſum accipio, quaſi ſcriptum eſſet, — πρὸς χάριν ἐστὶ διδασκάλῳ, ἀλλ' ὅμως π. τ. κ. μ. τ. ε. τ. σ. φ. ἀ. αἱ τ. κ. ἀδ. χ. i. e: *Et nunc mihi tempus est accuratius exponere, et ſcienti firmiter ejus res, et dignato ejus conſuetudine et inſtitutione. Quae quamquam magnum et immenſum quid valent apud discipulum ad gratiam doctori habendam, tamen hic tantus et inenarrabilis meus grati animi affectus multum longeque abest ut Proaereſii erga me amicitiam compenſet.*

P. 74: καὶ περὶ τὴν ἡλικίαν ταύτην — ὑπαργυρίζουσαν] Si talem tunc Eunapius habuit comam

ca-

canitie interspersam, quid hoc ad lectores pertinebat? aut quare id potius hoc, quam alio, loco narravit? Neutrius ratio appatet. Saepe eum superstitiosum et miraculorum consectatorem cognovimus: tam ineptum de se narratorem, non cognovimus. Huc accedit, quod haec potius Proaeresio et huic de eo narrationi conveniunt; et huic tributa, optime cum contextu orationis quadrant. Itaque, mutato ordine, haec ita constituenda puto: *Διέβαλε μὲν γὰρ ὁ ταῦτα συντιθεὶς ἐξ Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὰς Ἀθήνας, τελῶν εἰς ἕκτον καὶ δέκατον ἔτος. Ὁ δὲ Προαιρέσιος προεληλύθει μὲν ἐπὶ τὸ ἕβδομον ἐπὶ τοῖς ὀγδοήκοντα ἔτεσιν, ὡς αὐτὸς ἔλεγε· καὶ περὶ τὴν ἡλικίαν ταύτην οὔλη τε ἦν αὐτῷ καὶ ἄγαν συνεχὴς κόμη, καὶ διὰ πλῆθος πολιῶν τριχῶν ἀφριζούσῃ θαλάσσῃ προσεμφερὴς καὶ ὑπαργυρίζουσα· ἤκμαζε δὲ οὕτω τὰ εἰς λόγους κ. τ. λ.* Haec certe conjuncta sunt cum admiranda Proeresii pulchritudine, quam Eunapius pluribus persequitur p. 77.

P. 74: *αὐτοκλήτῳ καὶ ἄνευ τινὸς πραγματείας φανέντι θεῷ*] Dicitur etiam Deus ultro adveniens *ἄκλητος*· velut in Oraculo Lacedaemoniis dato apud Thucydidem I, 118, qua Deus ipsis promisit *ξυλλήψεσθαι καὶ παρακαλούμενος καὶ ἄκλητος*: quod late ad imitationem dimanavit. Hanc autem vocem *αὐτόκλητος*, adhibitis etiam his Eunapii verbis, illustravit Wernsdorfius ad Himerium

Eclo-

Eclogae V, §. 13, p. 140. Quibus addatur Plutarchus Sympofiacorum VII, 6, p. 707, E: μὴ γνήσιος ὢν μηδὲ αὐτόκλητος. Ibidem p. 709, E: Φιλίππῳ μὲν γὰρ ἔδοκει τῷ γελωτοποιῷ το αὐτόκλητον ἐπὶ δεῖπνον ἐλθεῖν γελοιότερον εἶναι τοῦ κεκλημένου· quod pertinet ad Xenophontis Sympofium I, 13, ubi est ἄκλητον. Hierocles apud Stobaeum Florilegii Sermone LXXVII, p. 461, l. 52: οἱ γονεῖς — καὶ φίλοι καὶ παραστάται διηνεκεῖς καὶ αὐτόκλητοι. Sententiae Antonii et Maximi p. 720, l. 32, habent fub Democriti nomine: Τὸν σπουδαῖον φίλον, πρὸς μὲν τὰς εὐφροσύνας κληθέντα δεῖ παρεῖναι, πρὸς δὲ τὰς περιστάσεις αὐτόκλητον δεῖ συμπαρεῖναι. Caeterum eadem haec Eunapii verba Spanhemius De Praeftantia et Ufu Numismatum, Diff. V, p. 388, refert ad *Epiphanis* Dei cognomen.

P. 74: Καίτοι γε ἦν ἔχων εἰς τὸν Πειραιᾶ] Mendofa verba. Editor è fua ipfe conjectura pro ἔχων dedit ἥκων. Mihi verifimilius videtur, veram lectionem fuiffe Κατηνέχθη δ' εἰς τὸν Πειραιᾶ fubaudiendo ex proxime antecedentibus ὁ ταῦτα γράφων· dicitur enim ut κατάγεσθαι, item fubinde καταφέρεσθαι, *navi ad terram appelli, portum fubire:* v. c: Plutarchus in Mario p. 427, A, B: οἱ κύριοι τῆς ὁλκάδος — κατεφέροντο πρὸς τὴν γῆν. Thucydides III, 69: αἱ δὲ τεσσαράκοντα νῆες τῶν

Πε-

Πελοποννήσιων — σποράδες πρὸς τὴν Πελοπόννησον κατηνέχθησαν. Polybius III, 22 et 23.

P. 74: συνεισπεπλεύκεσαν. Καὶ περὶ τὴν ὥραν — πρὸς τὴν πόλιν.] Haec Junius partim bene reddidit, partim secus. Equidem sententiam sic interpretor: *Et circa illud noctis tempus, naucleros festinabat in urbem, anteaquam quid in Piraeo solitum in advenas novitios discipulos negotiorum et ludibriorum à veteranis fieret: hi enim, quia navis erat Athenis profecta, ejus reditum exspectabant, et frequentes appulsui navium insidiabantur, cupientes quique scholas, quibus studebant, intercipiendis advenis novitiis discipulis augere: nauclerus igitur in urbem festinabat, caeteris quidem ambulantibus, ego autem per vices à comitibus sustentatus, in urbem illatus sum.*

P. 73: Ἦν τε νυκτὸς τὸ σταθερώτατον — τὰ νυκτερεῖα ἔμελλε.] Sol, ingressus Libram aequinoctio autumnali, a nostra plaga recedit, ad meridiem accedit, nobis noctes longiores reddit. Quid vero sit καὶ τὰ νυκτερεῖα ἔμελλε, sive ad ἥλιος referas, sive ab eo distinguas, non apparet. Multae mutandi rationes se nobis offerunt, quas referre nil attinet; propter id ipsum quod multae sunt, et alia aliam tollit. Equidem retineo vulgatam, eam à proxime antecedenti ἥλιος distinguens sic: νοτιώτερος· ἐνεβεβήκει γὰρ τῷ ζυγῷ· καὶ τὰ

τὰ νυκτερεῖα ἔμελλε· i. e: *nocturna hospitia tardabant:* scilicet, nolebat nauclerus advenas quos advexerat in cauponis nocturnis pernoctare, quia earum caupones cessabant et moras faciebant; igitur, ut vetus hospes Proaeresii, eos continuo in hujus domum deduxit. Vocabulum νυκτερεῖον, adhuc in hoc uno Eunapii loco repertum, per analogiam et vim terminationis probabiliter accipiendum est pro *loco ubi vulgo pernoctatur.* Σταθερὸς autem alias de meridie dictum σταθερὰ μεσημβρία, et copiose illustratum à Ruhnkenio ad Timaei Glossas Platonicas p. 236, eodem judice, Eunapius ad hujus locutionis exemplum de media nocte dixit, nulla veterum auctoritate, sed novandi studio, ductus. Caeterum, quum olim in exemplo primae editionis Timaei complura ad hunc locum annotassem, quae postea in secunda editione maximam partem a Ruhnkenio occupata vidi, nunc reliqua intacta pauca expromere juvat. Basilius M. Epistola ad Virginem Lapsam T. III, p. 16, E: τίς ἀπ' αἰῶνος ἤκουσται, ἐν μέσῃ πόλει, καὶ σταθερᾷ μεσημβρίᾳ εἰκόνι βασιλικῇ χοίρων μορφὰς ἀκαθάρτων ἐπιγράψαι τολμήσας. Epistola CCXCVII, ad Chalcidenses, p. 288, B: Τὸ γράμμα τῆς εὐλαβείας ὑμῶν τοιοῦτον γέγονεν ἡμῖν ἐν καιρῷ θλίψεως ἐπιφανὲν, ὁποῖον γίνεται πολλάκις ἀγωνισταῖς ἵπποις ἐν μεσημβρίᾳ σταθερᾷ λάβρῳ τῷ ἄσθματι κόνιν σπωμένοις ἐν μέσῳ τῷ στα-

δῶρ, ὕδωρ τοῖς στόμασι προσχυθέν. Philostratus Vita Apollonii II, 16, p. 20: ἐπὶ τὴν διάλεξιν ἀνίστατο λοιπὸν τὴν ἐς πάντας, οὐ πρὸ μεσημβρίας, ἀλλ' ὁπότε μάλιστα ἡ ἡμέρα ἑστήκοι. III, 14, p. 103: ὁπότε ἡ μεσημβρία τοῦ ἡλίου σταίη περὶ αὐτά. Dicitur etiam de similibus rebus: v. c. Dio Chrysostomus Orat. XXXVI, p. 437, ἔστι δὲ αὐτοῦ τὸ μὲν πλέον τέναγος, καὶ γαλήνης ὁρᾶς εὐδίαις, ὥσπερ ἐν λίμνῃ, γίνεται σταθερά· i. e. *est autem ejus maris major pars palus, et in ea sereno tempore, ut in lacu, firma fit tranquillitas:* ita enim illa verba legenda et interpretanda sunt. Plutarchus Dione p. 975, A: φυλάξαντες εὐδίαν σταθερὰν οἱ δημαγωγοί. De *luce* idem De Vultu Lunae p. 934, E, 943, D: de *aëre*, Quaestion. Plat. I, p. 1000, B. De animo Jamblichus Vita Pythagorae §. 220.

P. 75: πλήρωμα διατριβῆς ὅλους σοφιστικῆς] Junius recte, opinor, correxit ὅλης· poterat etiam Eunapius dedisse ὅλον· *soli recentes hi advenae numerum scholae totius sophisticae explebant.* Dicitur autem πλήρωμα plerumque quidem remigum et militum numerus, quo instruitur navis: sed nonnumquam etiam de aliis hominibus, justum alicujus coetus numerum explentibus: v. c. apud Euripidem Jone 664, de convivio: ἀλλὰ τῶν φίλων Πλήρωμ' ἀθροίσας, βουθύτῳ σὺν ἡδονῇ, Πρόσειπε. — Aristides Orat. Eleusinia, T I, p. 259:

259: μόνην γὰρ ταύτην πανήγυριν ὡς οἴκοι συλλαβὼν εἶχε, καὶ ταυτὸν ἦν τῆς τε πόλεως πλήρωμα καὶ τοῦ Ἐλευσινίου. Oratione De Comoedia non Agenda p. 508: παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας καὶ πάντα τὰ τῆς πόλεως πληρώματα, καὶ συλλήβδην εἰπεῖν τὴν ἀξίαν τοῖς βουλομένοις μεταχειρίζεσθαι δώσομεν. Aristoteles Polit. II, 5: οἱ τεχνῖται πάντες δημόσιοι ἔσονται, καὶ μὴ πλήρωμά τι παρέξονται τῆς πόλεως. III, 8: πλείονες μὲν ἑνός, μὴ μέντοι δυνατοὶ πλήρωμα παρασχέσθαι πόλεως· quem locum de hoc usu adfert Budaeus in Comment. L. Gr. p. 764.

P. 75: οἱ δὲ εἰς πλοῦτον ἦσαν ἁδρότεροι] Hoc me adjectivum nomen in Eunapio non offenderet, nisi codex B afferret ἁβρότεροι, jam a Junio per conjecturam prolatum; et nisi aptius esset, et usitatum scriptori nostro nomen ἁδρός, quo et alibi utitur, et nominatim de divitiis in Maximo p. 82, 11: ἦν μὲν οὖν τῶν εὖ γεγονότων, καὶ πλοῦτος ἁδρότερος ὑπῆν αὐτῷ. Diodorus Siculus XIV, 46, T. I, p. 678: ἁδρὰς ἔχοντες κτήσεις. Aelianus Var. Hist. VIII, 8: μισθοὺς τῶν πρὸ αὐτοῦ ἔλαβεν ἁδροτέρους. Idem in Fragmentis apud Suidam in Voce Ἁδρόν· τινὰς παραλαβὼν ἁδροῦ μισθοῦ, εἰς Βυζάντιον ἐλθεῖν πείθει. Ibidem, ἑκάστου τὴν τέχνην ἐπιδεικνυμένου ἐπὶ μισθοῖς ἁδροῖς. Zosimus studiosus Eunapii sectator frequens est in hoc usu: v. c. IV, 38, 6: ἁδρὸν ἀπῄτουν μισθὸν

I, 20, 2, τοὺς μὲν στρατιώτας ἁδραῖς διαδόσεσι θεραπεύων. II, 44, 7: οἱ στρατιῶται προκατειλημμένοι τε δώροις ἁδροῖς. IV, 6, 4: πληρώσας καὶ ἁδρῶν ὑποσχέσεων ἅπαντας. IV, 26, 8: λόγους ἐνέσπειραν τοῖς ἐν ἑκάστῃ πόλει βαρβάροις, ὡς ὁ βασιλεὺς ἁδραῖς σφόδρα δωρεαῖς αὐτοὺς ἀμείψασθαι βούλοιτο. Sed et de hominibus dicitur: v. c. ab Iſocrate in Panathenaico p. 498, edit. Augeri: προσδοκῶντας, τὴν αὐτὴν λήψεσθαι δόξαν τοῖς ἁδροτέροις αὐτῶν καὶ πολὺ βελτίοσιν εἶναι δοκοῦσι· i. e: *exſpectantes ſe eamdem gloriam adepturos, quam alios ipſis longe potentiores et meliores.* Plutarchus Lycurgo p. 50, E: ἐπιτάσσει δὲ τοῖς μὲν ἁδροῖς ξύλα φέρειν, τοῖς δὲ μικροτέροις λάχανα· i. e: *imperat grandioribus pueris ut ligna adferant, minoribus ut olera.* Himerius Orat. XXVI, p. 826: ἁδρὸς μὲν ἐν λόγοις, ἔργα δὲ καὶ πράξεις ἁδρότερος. Quaedam de hac voce dedit Wetſtenius ad I. Cor. VIII, 10: et nos alias de aliis ejus notionibus exponemus.

P. 75: τὸ δὲ εἶχεν ἀνὰ μέσον] i. e: *mediocres, nec robusti valde, nec divites.* Loquendi formam attigimus ad Plutarchi Conſolationem Ad Apollonium p. 103, D.

P. 75: Ὁ δὲ συγγραφεὺς — βιβλία.] Haec ex ſequentibus perperam huc retracta, et, his omiſſis, reliquam orationis partem ſic continuandam esſe ſuſpicor: τὸ δὲ εἶχεν ἀνὰ μέσον. Εὐθὺς μὲν

οὖν

σὺν χαρμονῇ κ. τ. λ. Sic autem faciendum esse suspicor, non ut repetitio evitetur ejusdem dictionis ὁ δὲ συγγραφεὺς, neque nescius tales repetitiones apud meliores etiam scriptores occurrere: sed quod haec verba hic frigent et sensum interrumpunt: qui restituitur his infra reponendis. Quod autem dicitur, τὰ πλεῖστα τῶν ἀρχαίων ἐπὶ στόματος εἶχε μόνον βιβλία, attendendum est: dicit per modestiam, *se plurima veterum scripta tantum in ore, pauca in animo, habuisse.* Nam alioquin in laude ponitur: ut de Sosipatra in Vita Aedesii p. 69, l. 12: τά τε τῶν ποιητῶν βιβλία διὰ στόματος εἶχε. de Juliano in Vita Maximi p. 82, l. 27: οὕτω διὰ στόματος εἶχε τὰ βιβλία· et de Prisco p. 114, l. 14: τὰς δόξας ἁπάσας τῶν παλαιῶν συνῃρηκὼς καὶ ἐπὶ στόματος ἔχων. Nonnumquam vero subest reprehensionis significatio: veluti de duobus fratribus Antonii, in Vita Aedesii p. 73, 25: τὸν Εὐστάθιον διὰ στόματος φέρειν· ut in Magno 178, 23: ἐκράτει τῶν ἰατρῶν μέχρι τοῦ στόματος. Saepius autem διὰ στόματός τι ἔχειν, ut *aliquid crebro sermone celebrare:* item passive διὰ στόματος εἶναι vel γίνεσθαι: v. c. in Eunapii Maximo p. 109, l. 9. Plutarchi Consolatione ad Apollonium p. 108, E. Symposiacorum VII, p. 697, C. 703, F. p. 736, E. De Vultu Lunae p. 920, B. De Animae Procreatione 1016, A. Theseo p. 9, A. Flaminino p. 373, D.

Nicia p. 539, At et semel cum ἐπὶ in Fabio Maximo p. 189, C: ἐν δὲ Ῥώμῃ πάντων ἐχόντων Σκιπίωνα ἐπὶ στόματος ἐπὶ τοῖς κατορθώμασιν· ubi forte prius ἐπὶ, pro διὰ, ex posteriore natum est. Et Latinis est mediae significationis, v. c. Cicerone De Finibus II, 23: *At vero illa, quae Peripatetici, quae Stoici, dicunt, semper tibi in ore sunt: — haec cum loqueris, nos barones stupemus: tu videlicet tecum ipse rides —.* Ibidem V, 25: *Quin etiam ipsi voluptarii deverticula quaerunt, et virtutes habent in ore totos dies.* Ad Atticum VI, 3, p. 616: *Tibi autem valde solet in ore esse „Granius autem: Non contemnere se, et reges odisse superbos"; in quo tamen ille mihi risum magis quam stomachum movere solet.* Illis igitur in locis deteriore, alibi meliore, sensu ponitur: accommodate autem ad praesentem Eunapii sententiam est Ad Diversos, V, 16: *Est autem consolatio pervulgata quidem illa maxime, quam semper in ore atque animo habere debemus, homines nos ut esse meminerimus*, caet.

P. 75: διαδρομαί τινες ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν.] *Discursus* Latinis dicitur in obeundi ministerii et officii sedulitate. Plinius Ep. VIII, 23, 5: *quo discursu, qua vigilantia, hanc ipsam aedilitatem, cui praereptus est, petiit.* Seneca De Brevitate Vitae 3: *Dic, quantum ex isto tempore*

cre-

creditor — quantum cliens abstulerit — quantum officiosa per urbem discursatio. Controversiarum II, 12, initio: *Qualem vidi! ipsa fungebatur officiis, sedulo circa lectum aegrotantis in omnia discurrebat ministeria.* Plutarchus De Discrimine Adulatoris Et Amici p. 63, F: τὸ δὲ τοῦ κόλακος ἔργον οὐδὲν ἔχει δίκαιον, οὐδ' ἀληθινὸν, οὐδ' ἁπλοῦν, οὐδ' ἐλευθέριον, ἀλλ' ἱδρῶτα καὶ διαδρομὴν, καὶ κραυγὴν, καὶ σύντασιν προσώπου, ποιοῦσαν ἔμφασιν καὶ δόκησιν ἐπιπόνου χρείας καὶ κατεσπευσμένης. De Gloria Atheniensium p. 346, D: τῶν δὲ Μαντινέων ἔκπληξις ἦν καὶ ἀλαλαγμὸς, καὶ διαδρομή —. Coriolano p. 227, F: ὁρῶντες ἐν τῇ πόλει διαδρομὰς γυναικῶν, καὶ πρὸς ἱεροῖς ἱκεσίας καὶ δάκρυα πρεσβυτῶν καὶ δεήσεις. Sylla p. 470, E: θορύβου δὲ, οἷον εἰκὸς, ὄντος ἐν τῇ πόλει, καὶ βοῆς γυναικείας, καὶ διαδρομῶν, ὡς ἁλισκομένων κατὰ κράτος —. Agesilao p. 613, C: οὐχ ἧττον δὲ τούτων ἐλύπουν τὸν Ἀγησίλαον οἱ κατὰ τὴν πόλιν θόρυβοι καὶ κραυγαὶ καὶ διαδρομαὶ τῶν πρεσβυτέρων δυσχεραινόντων τὰ γινόμενα, καὶ τῶν γυναικῶν οὐ δυναμένων ἡσυχάζειν —. Bruto p. 992, C, de obitu Caesaris: τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἦσαν ἀλαλαγμοὶ, καὶ διαδρομαὶ τῇ πόλει κατὰ τύχην ἐπιγινόμεναι πλείονα τὸν θόρυβον ἐποίησαν. Othone p. 1067, E: ἡ μὲν οὖν πόλις ὡς αὐτίκα διαρπαγησομένη θόρυβον εἶχε πολὺν, ἐν δὲ τοῖς βασιλείοις ἦσαν διαδρομαὶ, καὶ τὸν Ὄθωνα δεινὴ κατελάμβανεν ἀπορία.

P. 75: *καὶ ἦσαν εἰς γείτωνων*] In promtu erat corrigere *ἦξαν duxerunt* in Aoristo I; nisi ista forma minus proba esset, nec usu firmata, et a Grammaticis repudiata; Thoma Magistro p. 4, ubi videatur Witterus: Phrynicho in Eclogis p. 124; Valckenario ad Xenophontis Ἀπομν. IV, 2, 8, quos in hacce caussa testes citat eruditissimus vir Augustus Matthiae in Grammatica Graeca §. 221. Itaque corrigam *ἦγον*. Frequentia sunt *ἐκ γειτόνων*, item *ἐν γειτόνων*· non item *εἰς γειτόνων*, *in viciniam*: cujus formae unum exemplum attulit Berglerus ad Alciphronem II, 2, p. 216, ex Lycurgi Oratione p. 150.

P. 75: *καὶ περὶ τὰ λουτρὰ μετὰ πάσης ἐπιδείξεως ἡ τότε νεότης εἰς αὐτοὺς ἐπεδείκνυτο καὶ χλευασίαν καὶ γέλωτα*] Haec erat initiatio novitiorum discipulorum per balneum et alios ritus, quibus jus gestandi pallii et nomen honoremque *Scholastici* adipiscebantur: quam pluribus attingit Libanius in Oratione De Vita Sua p. 7, et Epistola MLXXI: pluribus etiam Olympiodorus in Historia apud Photium Cod. LXXX, p. 189: longiore etiam narratione persequitur Gregorius Nazianzenus Oratione XIX, quae est Funebris in Basilium Magnum, suum quondam Athenis condiscipulum et amicum p. 327 — 330:

P. 75: *Καὶ οἱ μὲν τούτων ποτὲ ἀπηλλάγησαν ἅπαξ λουσάμενοι.*] Haec fere respondent illis Gre-

go-

gorii Nazianzeni l. c. p. 328, B: *καὶ τοῦτό ἐστιν αὐτοῖς τῆς τελετῆς τὸ τερπνότατον, ἡ ταχίστη τῶν λυπούντων ἀπαλλαγὴ καὶ κατάλυσις.*

P. 75: *ὁ δὲ συγγραφεὺς* —] Horum igitur altero deleto, et supra dictis huc translatis, tota narratio sic bene constabit: — *λουσάμενοι· ὁ δὲ συγγραφεὺς ἐλεεινῶς διακείμενος, τὰ πλεῖστα τῶν ἀρχαίων ἐπὶ στόματος εἶχε μόνον βιβλία, ἐντείναντος δὲ αὐτῷ τοῦ νοσήματος διεφθείρετο·* i. e: *Ego autem corpore misere affectus, animo etiam rudis, pleraque, quae legeram, Veterum scripta magis in ore quam in animo habens, eorumque perdiscendorum caussa Athenas et Proaeresium expetiveram, nunc neutro conspecto, ingravescente morbo peribam, expetita bona tantum somniasse visus.*

P. 76: *ἀπελυμάνθη*] *Lustrata est*, dicit, grandiori et Homerico vocabulo in rebus sacris usurpato, pro *διεκαθάρθη*, *perpurgata est.* Est in Iliadis A, 313: declaratum ab Eustathio p. 108, et 974, l. 47.

P. 76: *θάψας τὰ προγεγενημένα*] *sepeliens ante commissa peccata*, i. e: *oblivione obruens:* audacior quidem metaphora, hoc tamen loco non invenusta, de medico qui multos ipse aegrotos interfecerat et sepeliverat. Apud Latinos similis reperitur usus, credo, ex Asiatico dicendi genere invectus. Cicero Tusculanarum II, 13: *amit-*

tenda igitur fortitudo est aut sepeliendus dolor. Orat. Pro Lege Manilia II: *quod bellum exspectatione Pompeji attenuatum atque imminutum est, adventu sublatum ac sepultum.* Propertius III, 13, 9: *Cuncta tuus sepolivit amor.* Alia etiam in Lexicis exstant.

P. 76: *προσέδωκε πάλιν τῆς δυνάμεως τοῦ φαρμάκου*] i. e. *praeterquam quod manens adhuc paulum Athenis, dedit mihi ad confirmandum corpus rursus aliquantum illius medicinae.* Pleonasmus est *τῆς δυνάμεως τοῦ φαρμάκου*; nam alterutrum satis erat; siquidem *δύναμις*, *vis*, item pro *medicina* usurpatur. Sic saepe Plutarchus: v. c. De Audiendis Poetis p. 22, A. De Adulatore et Amico p. 54, E. De Sanitate Tuenda, p. 134, D: *ἐμβάλλοντες ἔξωθεν εἰς τὸ σῶμα κάκτους τινὰς Κνιδίους, καὶ σκαμμωνίαν, καὶ δυνάμεις ἄλλους ἀσυγκρίτους.* Sapientum Convivio p. 157, D: *τῆς δὲ ἀλίμου δυνάμεως κ. τ. λ.* i. e: *remedii adversus famem.* De Virtutibus Mulierum p. 256, B: *διαπειρωμένη πολλῶν δυνάμεων·* i. e: *multas medicinas periclitans.* De Iside Et Osiride p. 384, B. De Pythiae Oraculis p. 408, B: *στάσεις οὐκ εἰσὶν, οὐδὲ τυραννίδες, οὐδὲ ἄλλα νοσήματα καὶ κακὰ τῆς Ἑλλάδος ὥσπερ πολυφαρμάκων δυνάμεων χρήζοντα καὶ περιττῶν.* De Defectu Orac. p. 436, C. Symposiacorum IV, 1, p. 662, E: 663, C. Quaestionibus Naturalibus p. 918, A.

De

De Primo Frigido p. 949, D. Gryllo p. 990, A. De Animi Procreatione p. 1029, F. Adversus Stoicos p. 1065, B: ἐνίαις τῶν ἰατρικῶν δυνάμεων, ἰὸς ὄφεως, καὶ χολὴ ὑαίνης — ἀναγκαῖόν ἐστιν —. Notavit etiam Foesius Oeconomiae Hippocrat. in Voce Δύναμις. Et apud Celsum saepe dicuntur *vires* hoc sensu.

P. 76: καὶ τότε συνῆλθεν ἀκριβῶς ὁ σωθεὶς τῷ σώσαντι] Non satis sanum videtur συνῆλθεν, pro quo mallim συνήσθη: *et tunc servatus cum servatore integre laetatus est:* ἀκριβῶς. i. e. *ut plene sanitati restitutus, plene cum eo laetitiam percepit.* Sic modo: τῶν ἡδομένων ὅτι σέσωσται.

P. 77: παρ' οἷς ἐπῃνεῖτο χειρῶν ἀλκῆς ἔργον] Mirum nisi haec dictio ex aliquo Veterum decerpta est: quam mihi alibi legisse videor.

P. 77: Ψαίροντες] i. e. *leviter abluentes, mulcentes, palpantes:* est a ψάω *leviter tango.* Videatur Hesychius in Voce, H. Stephanus Thes. L. Gr. T. IV, p. 690, Foesius Oeconomiae Hippocrat. in Voce.

P. 77: ἐν τοῖς κατ' ἐκεῖνον χρόνοις] Junius reddidit in *Annalium historia.* Equidem puto Eunapium hoc ipsum de Vitis Sophistarum opus significasse, in eoque de se quoque scripturum fuisse, quum eum ordo scriptionis ad sua tempora deduxisset. Nam ἐκεῖνον refertur ad συγγραφέα.

P. 77: ὅμως δὲ ὁ συγγραφεὺς — ἀληθείας] Et haec

haec rectius reddenda et interpungenda sunt: *Attamen scriptor profitens, se quod ad hunc* (scil. Proaeresium) *attinet, Dei cujusdam providentia ac beneficio usum esse, tamen propter studium suum erga Proaeresium nil prorsus de viro dicet quod a veritate alienum sit.* Est autem hic εἰς τὸ καθόλου, *prorsus omnino:* ut saepe occurrit, prouti εἰς τὸ πᾶν: ne fortasse quis accipiat, pro *in opere universae historiae.*

P. 77: ὁ Πλάτωνος λόγος, ὡς ἀλήθεια πάντων μὲν ἀγαθῶν θεοῖς πάντων δὲ ἀνθρώποις ἡγεῖται] Platonis est dictum Leg. V, p. 605, F: ἀλήθεια δὲ πάντων μὲν ἀγαθῶν θεοῖς, πάντων δὲ ἀνθρώποις ἡγεῖται· quam Veterum multi ex eo celebrarunt, quos annotavi ad Juliani Orat. VI, p. 188, B, Epistolae Criticae p. 15, et in Plutarchi Moralibus p. 49, A.

P. 77: γηραιὸς ἂν ἦν] Horum postremorum malim utrumvis, quam utrumque.

P. 77: Ἀνεστηκέναι γὰρ εἰς ἕνα τὸν πόδα κατεφαίνετο] *In unum pedem?* Nemini non attendenti hoc suspectum accidat. Estque ridiculum, et alienum ab eo loco, qui non nisi magnitudinis declarationem et admirationem fert. Novimus Horatianum de Lucilio dictum Satir. I, 4, 10: *in hora saepe ducentos, Ut magnum, versus dictabat stans pede in uno.* Lepidum est in Laconicis Apophthegma apud Plutarchum p. 233, B:

Κατ'.

Κατ' ἐπιδημίαν τὶς ἐν Σπάρτῃ κρηπιδούμενος ὀρθὸς ἐπὶ θατέρου σκέλους, εἶπε πρὸς Λάκωνα, Οὐκ ἂν οἶμαι σὲ, ὦ Λάκων, τοσοῦτον χρόνον ἐπὶ τοῦ ποδὸς, ὅσον ἐγὼ, στῆναι. Καὶ ὃς ὑπολαβὼν, Οὐ γὰρ, ἔφη, τῶν μέντοι χηνῶν οὐκ ἔστιν ὅστις οὔ. Novimus quoque ſaltationem *ἀσκωλιασμὸν*, et aliunde, et ex Platone Sympoſii p. 322, E: *ἐφ' ἑνὸς πορεύσονται σκέλους ἀσκωλιάζοντες*· quod est *ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἅλλεσθαι* in Timaei Gloſſis p. 51, ubi ſua ſibi copia rem illuſtrat Ruhnkenius. Sed talia omnia abhorrent ab hac de Proaereſio narratione. Quin ipſa ſe veritas certo vestigio prodit, quo ducimur ad *εἰς ἔννατον πόδα*· i. e: *apparebat eum ſurrexiſſe in nonum pedem:* i. e: *longitudinem ſtaturae ejus esſe novem fere pedum*, i. e: *octo pedum et ſupra.* Quod plane convenit cum proximis verbis, *κολοσσὸς ἐδόκει παρὰ τοὺς μεγίστους ὁρώμενος τῶν καθ' ἑαυτὸν ἀνθρώπων*. i. e: *colosſus videbatur, ſi ſpectabatur juxta longisſimos ſuae aetatis homines.* Atqui longisſimi fere hodie homines ſeptem pedibus aut paulo amplius cenſentur. Conferatur ipſe de Proaereſio p. 157, 9. Accommodate ad hoc argumentum Columella III, 8, 2: *Germaniam decoravit* (natura) *altisſimorum hominum exercitibus: ſed et alias gentes non in totum fraudavit praecipuae ſtaturae viris. Nam et M. Tullius Cicero testis est Romanum fuiſſe civem, Naevium Pollio-*

tionem, pede longiorem quam quemquam longissimum. Et nuper ipsi videre potuimus in apparatu pompae Circensium ludorum Judaeae gentis hominem proceriorem longissimo Germano. Addatur Plinius H. N. VI, 16. De Maximino Capitolinus cap. VI: *Erat praeterea, ut refert Cordus, magnitudine tantâ, ut octo pedes digito videretur egressus:* ubi videatur Salmasius. Hinc Jornandes De Rebus Geticis Cap. XV: *erat enim ut fertur, statura ejus procera ultra octo pedes.* Indefinite Herodianus VII, 2, fin: *μέγιστος τὸ σῶμα, ὡς μὴ ῥᾳδίως αὐτῷ τινὰ μήτε Ἑλλήνων τῶν σωμασκούντων, μήτε βαρβάρων τῶν μαχιμωτάτων ἐξισοῦσθαι.* Item Suetonius de Tiberio Cap. 68: *Corpore fuit amplo atque robusto, staturâ quae justam excederet:* ubi et alia hujus generis annotavit, et, quod nunc demum video, hunc Eunapii locum attulit, nostramque in eo emendationem *ἔννατον* occupavit, summus vir If. Casaubonus. Porro *ἀναφαίνεσθαι* plus est quam *φαίνεσθαι*, nec valet tantum *videri*, i. e: *ejusmodi speciem habere, aut objicere, quae etiam falsa esse posset*, sed ad veritatem refertur, et significat *reperiri, deprehendi, cognosci*; unde est *καταφανής, manifestus, apertus, de quo non dubitari potest.* Xenophon Institutione Cyri VIII, p. 237, B: *ἡ δὲ τοῦ ἀνθρώπου ψυχὴ τότε δήπου θειοτάτη καταφαίνεται:* bene Leunclavius, *homi-*

nis

vis animus divinitatem suam declarat: mox p. 238, B, ἐκλιπεῖν μοι φαίνεται ἡ ψυχή· *videtur me deficere animus.* Oeconomico p. 835, D: οὐδὲ τοιαύτη σου ἡ ἕξις τοῦ σώματος καταφαίνεται· *et apparet* (i. e. *manifestum est*) *non talem esse corporis tui habitum.* Lucianus Necyomantiae §. 10, T. I, p. 470: κατεφαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων· i. e: *conspiciebantur enim jam omnia, et lacus et Pyriphlegethon* —. Plutarchus De Auditione p. 40, C: τοιαῦτα μᾶλλον ἀκροωμένοις ἐφ' ἑτέρων, ἢ λέγουσιν ἐφ' ἑαυτῶν, καταφαίνεται· i. e: *talia magis audientes in aliis dicentibus, quam dicentes in se ipsis, animadvertunt.* Symposiacorum V, 7, p. 682, A: ἔστι γὰρ ὅ, τι τοῦ λόγου καταφαίνεται κίβδηλον· *apparet enim aliquid falsum in oratione.* Reip. Ger. Praeceptis p. 802, E: οἱ μουσικοὶ ἀξιοῦσι τὴν θίξιν τῶν χορδῶν ἠθικὴν καταφαίνεσθαι· i. e: *Musici praecipiunt ita pulsare chordas ut mores exprimantur.* Lucullo p. 509, D: ἄθρους κατεφάνη· *cum toto exercitu conspiciebatur.* Eunapius in Aedesio p. 61, 19, edit. Commelin. τὸ κάλλος ἑτεροῖον αὐτῷ κατεφαίνετο· *apparebat ei pulcritudo longe alia.* Eadem vis verbi exstat, nec tamen notatur, in duobus illis exemplis, quae sunt à Stephano allata in Thesauro L. Gr. T. IV, p. 31, B: et similem inesse in Latino verbo *videri* aliis exemplis ad lo-

locum è Capitolino modo a nobis allatum docet idem virorum summus If. Casaubonus. Nonnumquam tamen etiam in errore ponitur, sed ita ut ironia subsit: v. c. apud Demosthenem De Falsa Legatione p. 203, C: *οἱ δὲ ἀντιλέγοντες, ὄχλος ἄλλως καὶ βασκανία κατεφαίνετο*. i. e: *qui contra dicebant, habebantur pro temeraria et invida turba.*

P. 78: *πρὸς τὸν Οὐλπιανὸν κρατοῦντα τῆς Ἀντιοχείας ἐπὶ λόγοις ὡσθείς.*] Ambiguum, *ἐπὶ λόγοις* ad antecedentia an sequentia retulerit Eunapius, utrum dixerit, *ad Ulpianum, qui Antiocheae principatum eloquentiae tenebat, profectus est:* an vero, *ad Ulpianum, qui Antiocheam tenebat, eloquentiae discendae caussa, profectus est.* Sic *ἐπὶ* cum Dativo in utramque notionem usurpatur. Aristides Orat. Sacra IV, T. I, p. 336: *ἐπὶ τοῖς λόγοις ὁ πρεσβύτερος γίνεται τοῖς ἐμοῖς δή*· *studet senior meis orationibus.* Orat. Platonica T. II, p. 228: *συγγενέσθαι Πλάτωνι μίαν μόνην ἡμέραν ἐπὶ τοῖς λόγοις τούτοις*· *cum Platoni propter has orationes unum solum diem disseruisse.* Plutarchus in Pompejo p. 660, C: in Ptolemaei pueri tutoribus numerat *Θεόδοτον τὸν Χῖον ἐπὶ μισθῷ ῥητορικῶν λόγων διδάσκαλον ἀνειλημμένον.* Idem de eodem in Bruto p. 999, C: *Θεόδοτος δέ τις Χῖος ἐπὶ μισθῷ ῥητορικῶν λόγων διδάσκαλος.* Cicerone p. 887, E: *χρηματίσασθαι ἐπὶ τῷ λόγῳ.*

Pe-

Pericle p. 165, C: δόξαν εἶχε τὸ γύναιον (ἡ Ἀσπασία) ἐπὶ ῥητορικῇ πολλοῖς Ἀθηναίοις ὁμιλεῖν. Himerius Or. XII, 2, p. 582: Φοιτᾶν τινὶ ἐπὶ τέχνῃ. Participium porro ὠσθεὶς est *ruens*, cùm *impetu profectus*: de qua, ut aliis, significationibus Passivi et Medii ὠθεῖσθαι exposuimus ad Plutarchum De Auditione p. 47, F. Ulpianus Sophista Antiochenus temporibus Constantini memoratur à Suida in Οὐλπιανὸς Ἀντιοχεὺς — et Euagrio I, 20, p. 277, C, ad quem videatur Valesius p. 64: quem diversum esse ab eo Ulpiano, cujus nomine exstant Commentarii in Demosthenem, facile assentior Chapmanno, id in Animadversionibus ad illos Ulpiani Commentarios contendenti.

P. 79: παραγγέλλουσι.] Verbum in rebus Romanis frequens de munerum petitione: ut annotavimus ad Plutarchi Quaestiones Rom. p. 276, C.

P. 79: Χειροτονοῦνται δὲ δοκιμασθέντες ἁπάσαις κρίσεσι — ἀκούοντας.] De hac, sub Romano Imperio, electione ac δοκιμασίᾳ, i. e: *probatione*, quod nunc vulgo *examen* dicunt, novorum Doctorum, multa ad hunc Eunapii locum accommodate tradunt Gothofredus et Ritterus ad Codicis Theodosiani, Libri XIII, Tit. III, De Medicis et Professoribus p. 37—47: Cresollius in Theatro Rhetorum IV, 1, p. 376, et sequ. Qui-

bus adſpergi posſunt, aliquid item adferentes, Olearius ad Philoſtratum De Vitis Sophiſtarum II, 2, p. 566 et 567: Gesnerus et Solanus ad Luciani Eunuchum §. 3, T. II, 352.

P. 79: Ἐπιφάνιος — Διόφαντος — Σώπολις — Παρνάσιος] His ſingulis, finitâ Proaereſii Vita, deinceps brevem cuique locum dat Eunapius.

P. 79: *καὶ Σώπολις ἐκ τῆς παραβύστου καὶ παρημελημένης εἰς τὸν ἀριθμὸν ἐνδείας, καὶ Παρνάσιός τις ἐκ τῆς εὐτελεστέρας.*] Haec non ſatis perſpicua primo juvanda ſunt, ut duo hi postremi, ut obſcuriores, a quatuor prioribus, ut celebrioribus, distinguantur: — *καὶ Διόφαντος· καὶ Σώπολις δὲ ἐκ τῆς π.* Tum *ἐνδεία* intelligatur *clasſis tenuis et inops ad laudem doctrinae, quae clasſis proterea negligitur ad numerum*, i. e: *neglecta nullo in numero habetur, nec niſi ad explendum numerum adhibetur, eique παραβύεται, infercitur.* Quid *παράβυστος* apud Atticos fuerit, docet Harpocration in Voce, ubi videatur Mausſacus et Valeſius: attigerunt dictionem etiam Palmerius ad Demosthenem adverſ. Timocrat. Ed. Reisk. T. IX, p. 774: Hemſterhuſius ad Luciani Necyomantiam T. I, p. 480; et Ruhnkenius ad Longinum p. 142, hanc *inferciendi* notionem in primis animadvertens. Quibus addantur alii loci: v. c. Plutarchi Sympoſiacorum I, 2, p. 617, E: *ὁ Λαμπρίας ἐκ παραβύστου καθήμενος*· i. e: *Lam-*

Lamprias, *qui in convivii aliquo loco infertius sedebat*; nam caeteri accumbebant: ille inter reliquos convivas locum accumbendi non invenerat. Timothei Comici apud Athenaeum, VI, p. 243, D: Πειρώμεθ' ἀποδύντ' ἐς τὸ δεῖπνον ἀπιέναι. Εἰς ἑπτάκλινον δ' ἐστὶν, ὡς ἔφραζέ μοι, Ἂν μὴ παράβυστός που γένηται Χαιρεφῶν· sic correximus in primo versu id quod vulgo legitur ἀποδόντες δεῖπνον ἀπ. ultimo ἂν pro ἐὰν· i. e: *licet enim in heptaclino accumbere, ut narravit: nisi alicubi inferciatur, ut Chaerephon.* Clearchus apud eumdem eodem libro p. 257, A: καλεῖται δὲ οὗτος ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων παράβυστος, διὰ τὸ καὶ τῶν μὴ παραδεχομένων ὅμως τεχνικώτατα κολακεύων παρεμπίπτειν εἰς τὰς ὁμιλίας. Basilius M. Epistola LXXIX, p. 140, E: ἀλλ' οὐδὲ μάρτυς εὑρέθη ὁ λέγων παρ' ἡμῶν ἀκηκοέναι τι τῶν ἀσεβῶν ἐν παραβύστῳ φθεγξαμένων. Verbum παραμελεῖν in Activa et Passiva forma, tum vero in hac Participii Praeteriti Perfecti Passivi, bonis scriptoribus usurpatum reperitur. Sic Euripides apud Stobaeum Florilegii Titulo LXXI, p. 439: Τί δῆτα μόχθων δεῖ γυναικεῖον γάμον Φρονοῦντας; αἱ γὰρ εὖ τεθραμμέναι πλέον σφάλλουσιν οἴκους τῶν παρημελημένων. Plutarchus De Malignitate Herodoti p. 862, A: ἀνὴρ Ἀθηναῖος οὐδὲ τῶν παρημελημένων ἐν ἱστορίᾳ φαῦλος εἴρηκεν. Caesare p. 726, B: καταβάλλων ἑαυτὸν ὥς τινα τῶν παρημελημένων, ἡσύχαζεν. Ibi-

dem p. 732, C: εὐκαταφρόνητος καὶ παρημελημένος. Catone Minore p. 777, C: λαβεῖν παρημελημένην ξενίαν. Arato p. 1038, E: σκεύη τινὰ παρημελημένα. Lucianus De Amoribus §. 50, T. II, p. 453. Porro duas habet significationes ἀριθμὸς, bonam et malam; ut vel in laude vel in vituperio ponatur. Illa est in dictione ἐν ἀριθμῷ εἶναι, et respondet Latino *in aliquo numero esse.* Item cernitur in Homerico Il. B, 202, ἐναρίθμιος: in Oraculo Delphico Megarensibus dato, apud Scholiastam Theocriti Idyll. XIV, 48: Ὑμεῖς δ' ὦ Μεγαρεῖς, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι, Οὔτε δυωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ οὔτ' ἐν ἀριθμῷ. Proverbii instar ponit Philo Judaeus De Praemiis et Poenis, p. 927, D: ὁ μὲν γὰρ ἀμαθὴς καὶ ἄνομος οὔτ' ἐν λόγῳ, φησὶν, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ· τῷ δὲ παιδείας καὶ νόμων ἱερῶν μεταποιουμένῳ πρώτη χάρις ἐστὶν ἐλλογίμῳ φανέντι μεταλαχεῖν ἀριθμοῦ καὶ τάξεως· ubi Proverbium attingit Mangeius. Ex eodem genere est, Criticorum illud ἐγκρίνειν εἰς ἀριθμὸν, recensendis probatis scriptoribus adhibitum: de quo Ruhnkenius in Historia Critica Oratorum Graecorum p. XCVI, XCVII. Sed deteriore notione est apud Euripidem Troadibus 476: Οὐκ ἀριθμὸν ἄλλως, ἀλλ' ὑπερτάτους Φρυγῶν. Aristophanem Nubibus, 1205, ubi alia notat Berglerus. Aristidem in Panathenaico p. 117: τὰς μὲν ἄλλας πόλεις τῆς Ἀθηναίων δεομένας αὐτὰς ἐφ' ἑαυτῶν

τὸν ἀριθμὸν πληροῦντας τῇ Ἑλλάδι κ. τ. λ. Tale est etiam Horatianum Epistolarum I, 2, 28: *Nos numerus sumus, et fruges consumere nati:* illustratum a Lambino.

P. 79: οἱ μὲν εὐτελέστεροι — παρῄεσαν] i. e: *Tenuiores, Sopolis et Parnasius nomine tenus tantummodo Sophistae erant, eorumque regnum terminabatur parietibus auditorii domestici et suggesti in quod prodierant.* Primum advertenda est Ellipsis Adverbii μόνον, quod subaudiendum ad ὄνομα, cui saepe πρᾶγμα aut ἔργον additur, hic è sequentibus intelligendum. Deinde σανίδας interpretandum vel *janua* ex Polluce I, 76, X, 24, Hesychio in Voce: vel *parietes* ex communi significatione *asseris, tabulae ligneae;* ut sententia sit, *intra parietes*, ut apud Ciceronem in Bruto 8: *Isocrates — forensi luce caruit, intraque parietes aluit eam gloriam.* Tum παρῄεσαν est a παριέναι *ad publice dicendum in tribunal,* βῆμα, *prodire:* v. c. apud Demosthenem De Corona p. 337, C: ἠρώτα μὲν ὁ κήρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; παρῄει δ' οὐδείς· — εἰ μὲν τοὺς σωθῆναι τὴν πόλιν βουλομένους παρελθεῖν ἔδει, πάντες ἂν ὑμεῖς καὶ οἱ ἄλλοι Ἀθηναῖοι ἀναστάντες ἐπὶ τὸ βῆμα ἐβαδίζετε. Plutarchus Praeceptis Reip. Gerendae p. 804, E. 817, D. Vita Dinarchi in X Orator. p. 850, C: παριὼν εἰς τὸν δῆμον. Dio Chrysostomus Or. XXXIV, p. 413, C.

P. 79: ἑῴα] Orientalis regio, dicitur his proprie, quae Athenienſibus ortui aequinoctiali Solis proxima videbatur, veluti Meſopotamia et Syria; Arabia ad ortum auſtralem, Pontus et vicinae terrae ad ortum ſeptentrionalem, cenſebantur. Alioquin Orbis Romanus Orientalis et Occidentalis, nominibus linguarum in iis dominantium inſigniebantur, ut ille *Graecus Orbis*, hic *Latinus* diceretur. At hoc loco unius Graeci Orbis ratio habetur. Ipſius autem Orbis Orientalis pars erat *Provincia Orientis*: de qua mentio fit in Notitia Imperii Utriusque, Sect. I et II, ubi vid. Pancirollus Cap. CIV, p. 167: notat quoque Gothofredus in Topographia Codicis Theodoſiani T. VI, Part. II, p. 107.

P. 79: διὰ τῆς καλουμένης νῦν Ἀσίας — ἀφορίζεται] i. e: *quaecumque ultra Lydiam, per eam, quae nunc dicitur, Aſiam, ad Cariam et Lyciam pertingentia, apud Pamphyliam et Taurum terminantur.* Significat autem Aſiam Proconſularem, de qua diximus ad ſimilem locum Eunapii in Maximo p. *60*.

P. 80: καὶ κλῆρος] Recte Editor καὶ delendum cenſet; ſenſus est: *et tota Aegyptus Proaereſii regni eloquentiae portio erat.*

P. 80: Ταύτῃ δὲ ὡς ἐπὶ πλέον εἴρηται· — τροφῆλέ.] Veteris meae conjecturae ab Editore memoratae maximam partem ipſe dudum repudiavi,

ani-

animadvertens aliam huic loco sententiam subesse hanc: *Hoc autem ut de majore parte mihi dictum accipi volo; nam accurate id definire, et quasi ad vivum resecare, non poteram; quasdam enim exceptiones haec populorum distributio habuit in paucis quibusdam adolescentibus, aut ad alium magistrum transeuntibus, aut ab initio deceptis et ad alios magistros delatis.* Graeca igitur sic informem: Ταῦτα δὲ ὡς ἐπὶ πλέον εἴρηται· ἐπεὶ τό γε ἀκριβῶς [αὐτὰ διορίσασθαι ἀδύνατον ἦν] καὶ διαφορὰς ἔσχε τὰ ἔθνη ἐν ὀλίγοις τισὶ μειρακίοις, διὰ μετανάστασιν παρ' ἑτέρους, ἢ εἴ πού τις καὶ κατ' ἀρχὰς ἀπατηθεὶς ἑτέρῳ προσῆλθε. Verborum interjectorum, non quidem scripturam, sed tamen sensum, praestare audeo. Nunc dictionum Graecarum reliquarum ratio reddenda est. Ac primo ὡς ἐπὶ πλέον, quamquam saepe est *pluribus*, *fusius*, *copiosius*, non minus usitatur pro *saepius*, *plerumque*, *majore parte*, quod exceptionem habet, quamquam generatim et universe dicitur: prouti etiam dicitur ὡς ἐπὶ πλεῖστον, ὡς ἐπὶ πολύ. Plutarchus Symposiacon, II, 6, p. 641, A. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄτεκνοι. V, 2, p. 675, C: ὁ δὲ γυμνικὸς (ἀγὼν) ἀπ' ἀρχῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οὕτως καθέστη. Vit. X Oratorum, p. 850, C: Δείναρχος — φίλος δὲ Κασάνδρῳ γενόμενος ὡς ἐπὶ πλεῖστον ηὐπόρησε. Diogenianus apud Eusebium Praeparationis Evangelicae IV, p. 138, A: τὸ μὴ πάντοτε, μηδ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, id

quod non ſemper, nec ut plurimum, fit. Teles apud Stobaeum Florilegio, XCIII, p. 515: ἢ οὐχ ὁρᾷς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ πτωχότατοι φιλοσοφοῦσιν; Sic Latinum *ut plurimum* apud Ciceronem Leg. II, 14, et alios. Quo ſenſu eſt illud ejusdem Ciceronis Tusculana V, 8: *ſcripſit etiam Antiochus locis pluribus, virtutem ipſam per ſe beatam vitam efficere, neque tamen beatisſimam: deinde ex majore parte pleraſque res nominari, etiam ſi qua pars abesſet, ut vitam, ut valitudinem, ut divitias, ut honorem, ut gloriam, quae genere, non numero, cernerentur: item beatam vitam, etiam ſi ex aliqua parte claudicaret, tamen ex multo majore parte obtinere nomen ſuum. — Quod ex majore parte unamquamque rem appellare ſpectarique dicunt, est ubi id isto modo valeat.* Deinde huic ita dicto *ex majore parte, ut plurimum*, opponitur id quod ἀκριβῶς dicitur: v. c. apud Platonem Reipubl. I, p. 415, C: τῷ ῥήματι οὕτως λέγομεν — disjungitur a κατὰ τὸν ἀκριβῆ λόγον. Sic mox E: λέγεις τὸν ἄρχοντά τε καὶ τὸν κρείττονα· τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ; — Leg. II, p. 577, D: οὐχ ὡς ἔπος εἰπεῖν μυρίοστὸν, ἀλλ' ὄντως. Priorem locum ſpectat Ariſtides Orat. Platonica I, T. II, p. 59: οὐκ ἀκριβεῖ τῷ λόγῳ χρώμεθα. Denique διαφορᾷ, ut hic antea à nobis emendatum, et nunc ex libro ſcripto reſtitutum eſt pro vitioſo διαφθορᾷ,

fac

saepe quidem *dissensionem*, saepe etiam *diversitatem*, *discrimen*, *secessionem à regulâ*, significat, quae notio in hunc locum optime convenit.

P. 80: *τὸν ἄνδρα ἐξόριστον τῶν Ἀθηνῶν εἰργάσαντο*] Hic rarior est usus verbi *ἐργάζεσθαι*, pro *ποιεῖν*, *ἀποδεικνῦναι*, *facere;* haec enim est sententia, *fecerunt eum exulem Athenis*, seu *fecerunt ut Athenis in exilium expelleretur*. Sic tamen aliquando probati elegantiae studio scriptores dixerunt. Dio Chrysostomus Or. III, p. 39, C: *τὴν ἀρετὴν ἄπιστον ἐργαζόμενοι*· i. e: *facientes ut virtuti non credatur*. Herodianus VIII, 4, 3: — *ἡ τοῦ ἔτους ὥρα παμμεγέθη τὸν χειμάῤῥουν εἰργάζετο*. Plutarchus in Fabio Maximo p. 176, B: *οὐ δεισιδαιμονίαν ἐργαζόμενος* — *non superstitionem eorum animis ingenerans*. Comparatione Cimonis et Luculli p. 522, A: *εὐπείθειαν ἐργάσασθαι δι' εὐνοίας*· *obtemperantes reddere per benevolentiam*. Catone Minore p. 763, D: *τὴν πρὸς αὐτὸν εὔνοιαν ἐργασάμενος τοῖς ἀνδράσιν*. Quibus in locis fere idem valet quod *ἐνεργάζεσθαι*. Himerius aliquoties apposite ad hunc locum, Or. II, 11, p. 386: *αὐτοὺς δὲ — βασιλέας ἀντὶ φυγάδων Πελοποννήσου πάσης εἰργάσαντο*· i. e: *ipsos autem ex exulibus reges totius Peloponnesi fecerunt*. Ibidem, 29, p. 416. III, 8, 440: *καὶ τοὺς ποιμένας αἱ Μοῦσαι ποιητὰς ἐργάζονται*· i. e: *et pastores Musas*

reddunt poëtas. VI, 4, p. 502. VII, 9, p. 526. Addatur Bastius Epistolae Crit. p. 131. verba Aeliani Nat. An. XV, 25. in hanc rem adferens.

P. 80: δεκάσαντες τὸν ἀνθύπατον] *corrumpentes largitione Proconsulem.* Verbi vim notavimus ad Plutarchum De Capienda Ex Inimicis Utilitate p. 92, D.

P. 80: Ὁ δὲ πρὸς τῇ φυγῇ μετὰ πενίας ἰσχυρᾶς, ὥσπερ ὁ Πεισίστρατος ἐκπεσὼν, κατῆλθε τὸ δεύτερον.] Ad verbum, *Ille autem praeter exilium vehementi cum paupertate expulsus, rediit bis:* ad sententiam, *Ille vero expulsus, cum exilio vehementi paupertate tolerata, iterum rediit.* Constat Pisistratum, bis Athenis expulsum, bis rediisse: cujus rei auctoritas cognoscatur ex iis, quae collegit Meursius in Pisistrato Cap. IV, hunc etiam Eunapii locum adferens: et quae disseruit Corsinus in Fastis Atticis, Vol. III, p. 96—118. Eum autem in exilio *vehementem paupertatem* tulisse, quod Eunapius ait, ex iis, quae nunc exstant, monumentis non diserte colligitur: et si quis huc trahat Herodoti narrationem, qui perhibet, ejus expulsi bona ab Atheniensibus publicata esse, VI, 121, non satis firmo *vehementis* quidem *paupertatis* documento utatur. Editor, pro vulgato πρὸς τὴν φυγὴν, è suâ ipse correctione dedit πρὸς τῇ φυγῇ: et sane

Da-

Dativus hoc sensu multo magis est frequentatus quam Accusativus, ut ostendimus ad Plutarchum in Consolatione Apollonii p. 114, B: neque tamen Accusativum simpliciter repudiem.

P. 80: *ὁ Ὁμηρικὸς Ἑρμῆς*] Iliadis Ω. Proxime legam *καὶ ἐν τοῖς πολεμίοις παραπέμπων* ꝑ. Πρ.

P. 80: *μεταπεσόντος ὀστράκου*] Proverbium à Platone adhibitum in Phaedro p. 342, E, indeque relatum à Scholiaste edito p. 59, ad quem Ruhnkenius in Adversariis haec notavit: „ Galen. „ T. III, p. 20: Scholiastes Hermogenis p. 169: „ Eunapius p. 141: Libanius Epistola 423: Dio„ genianus p. 58: Apostolius p. 177: Olympio„ dorus in Gorgiam p. . . Hermias MSS. p. „ 107. Marinus p. 36. Lucianus T. I, p. 705. „ Dio p. 77, 175." Addatur Meursius De Ludis Graeciae p. 48.

P. 80: *κατῆγει τὸ δεύτερον εἰς τὰς Ἀθήνας*] Modo dixerat *κατῆλθε τὸ δεύτερον*, nec ibi aliquid offensionis habebat, quia dicebatur de duplici deinceps è duobus exiliis reditu: hic autem agitur de reditu ex priori exilio, de quo *τὸ δεύτερον* *iterum*, *secunda vice*, dici nequit; siquidem *κατιέναι*, *κατέρχεσθαι*, usurpatur de *exulis reditu in patriam*, nec de primo Proaeresii Athenas adventu accipi potest. Et mox de secunda conspiratione inimicorum dicitur *τὸ δεύτερον αὖθις ἐπιχ-*

θεν

ὄντες. Itaque hoc loco, ut è proximis temere repetitum deleam.

P. 81: ὁ Λυδὸς παρὼν Τουσκιανὸς —] Hujus meminit Eunapius in Juliano p. 121, 126. Suidas in Voce Τουσκιανός· ῥήτωρ δεινότατος, et in Ἀκάκιος· — ὃς ἐπεκάλει τὸν Ἰουλιανὸν, καὶ διεμέμφετο τὰς κρίσεις αὐτοῦ σὺν τῷ Τουσκιανῷ τῷ ἐκ Φρυγίας καὶ αὐτῷ ῥήτορι ὄντι δεινῷ.

P. 81: ὃς Προαιρέσιος ἂν ἦν, εἰ μὴ Προαιρέσιος ἦν] Bene reddit Junius: *qui Proaeresius esse poterat, nisi Proaeresius exstitisset.* Expressum ex simili forma atque illud Alexandri de Diogene, apud Plutarchum De Virtute et Fortuna Alexandri p. 332, A: εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἤμην, Διογένης ἂν ἤμην· et apud eumdem De Exilio p. 605, D.

P. 81: διαλεχθέντες, — ἀπηλλάγησαν.] Priorem vocem, pro vulgata eaque vitiosa voce ἀνεχθέντες, Editor ex conjectura sua, nec illa improbabili, posuit. At quandoquidem Mediceus codex, notante Gronovio, exhibet ἐνεχθέντες, potest vel hoc retineri, ea notione, *unusquisque, prouti poterat, se gerantes:* vel προσενεχθέντες, ut πρὸς ab antecedente ἕκαστος absorptum putetur, et subaudiatur τῷ προβλήματι, hoc sensu, *unusquisque, prouti poterat, propositum argumentum tractantes.* Et προσφέρεσθαί τινι hoc usu frequens, nec φέρεσθαι infrequens; v. c. in Plato-

ne Leg. IX, p. 653, D: σχεδόν τι μὲ ὥσπερ φερόμενον ἀντικρούσας ἀνήγειρας· i. e: *propemodum me disserendo quasi currentem offendens retinuisti.* Eunapius mox de Proaeresio p. 146, 12: ὁ ἀνὴρ ὑπὲρ πάντα ἐφέρετο λόγον. Illud autem ἐκ παρακλήσεως καὶ παρασκευῆς τῶν κρότων συντελουμένων, cum toto loco perperam reddidit Junius: *ad quae cum singuli pro suo captu, ut evocati aut instructi venerant, plausu edito respondissent, discessum fuit:* notatus etiam Cressollio in Theatro Rhetorum, III, 8, p. 294, nec tamen addente quomodo reddendum fuerit: nos, ut minimum mutantes, sic reddimus: *Ad quod argumentum, quum singuli pro suo captu disseruissent, et plausus editus esset, ex praeparato, ab iis qui ad applaudendum invitati erant, discessum est.*

P. 81: εἶχεν ἀθυμία — καὶ τὸν Προαιρέσιον] Haec, in editionibus desiderata, ex libris scriptis restituta ab Editore, item Gronovius è codice Mediceo annotaverat, hac ab nunc editis diversitate, ut pro φίλους sit φ sequente lacuna: et ἐπὶ τιμὰς pro ἐπὶ τιμαῖς.

P. 82: παραιτησαμένων] Mirum ut vertit Junius, *cumque illi palam deposcerent eam rem:* quod vertendum erat *deprecarentur, recusarent.*

P. 82: καὶ τὰ 'Αριστείδου — ἀκριβούντων] Dictum Aristidis non exstat in ipsius scriptis, sed me-

memoriae proditum est a Philostrato De Vitis Sophistarum II, 9, p. 583, et apud posteros proverbii vim accepit. Plura de eo videantur apud Fabricium Bibliothecae Graecae Vol. IV, p. 374.

P. 82: *τὸν σχέδιον ὅσος ἐστὶν ἐξάρας λόγον*] i. e: *extemporalem orationem, quanta esset, extollens:* seu, *ostendens cum magnifica praedicatione magnitudinem extemporalis orationis.*

P. 82: *ὅρον τινὰ*] i. e: *definitionem aliquam*, seu *statum controversiae definitivum:* veluti si quis ex privata domo sacrum vas abstulerit, tum sacrilegii accusatus, factum confiteatur, sed contendat, id non sacrilegium sed furtum esse. Videatur Hermogenes De Partitione Statuum *στάσεων* p. 11: et De Inventione III, 13, *περὶ ὅρου*: Cicero De Inventione I, 8, II, 17; Quinctilianus Institutionum Orator. VII, 3. Non satis diligenter, adhibitis his Eunapii locis, rem exponit Cresollius in Theatro Rhetorum IV, 8, p. 417: accuratius tradidit Jo. Christ. Theoph. Ernesti in Lexico Technologiae Gr. p. 295.

P. 82: *ζέοντος δὲ τοῦ συγχορεύοντος αὐτῷ δαίμονος*] i. e: *fervente autem ejus chori socio genio.* Ductum ex Platonica doctrina de Genio cuique homini comite addito, ex Phaedone, de quo est nostra annotatio p. 289: et de Animorum, in Dei quorumque sui *choro*, itinere per coelum, ex Phaedro p. 264, H, et sequ. Hinc *χορεία* et *χο-*

ρευ-

φευτὴς θεῶν laudata nomina, de quibus notavimus supra, p. 118.

P. 82: περὶ τὴν ἐσχάτην ἄντυγα τοῦ θεάτρου] Junius non male, *in extremo theatri ambitu*. Ut in sella currûs, clypeo, et aliis rebus, a poëtis extremus orbis dicitur ἄντυξ, sic Eunapius hanc vocem novo more ad theatrum transtulit. Eadem pars κερκὶς videtur dici ab Alexide apud Pollucem IX, 44: Ἐνταῦθα περὶ τὴν ἐσχάτην δεῖ κερκίδα Ὑμᾶς καθιζούσας θεωρεῖν ὡς ξένας· quem attingit Casaubonus ad Theophrasti Characterem Ἀρεσκείας. Equidem ex vi originis *caudam theatri* interpreter. Caeterum in notatione nominis ἄντυξ, ut saepe in aliis notationibus, dissentio à ratione Jo. D. Lennepii, id ab ἀνὰ et τύκω vel τύκτος ducentis; simpliciorem sequens rationem compositionis *ex una voce et terminatione:* quo de compositionis genere supra dixi. Ita ἄντυξ repetam ex ἀντὶ et terminatione υξ: ut quasi illud sit, *quod obsistit, extremus orbis rem terminans:* ut ἄμπυξ, *quod cingit, tegumentum capitis*, ex ἀμφὶ, sive ἀμπὶ, uti dicebatur ante introductam adspiratam φ. Eadem ratio valet in aliis nominibus, in quibus υξ non ex alia voce, sed è simplici terminatione, accedit: v. c. ἄμυξ, διώρυξ, δοΐδυξ, κήρυξ, νὺξ, ὄνυξ, πνὺξ, πὺξ, στὺξ, φλὺξ in οἰνόφλυξ, φύξ: item aucta per γ, λάρυγξ, λὺγξ, σπήλυγξ, φάρυγξ.

P.

P. 82: πεισθήσονται] i. e: *sic enim fortasse illis persuadebitur se injuste fecisse.* Recte sic correxit Editor vitiosam omnium librorum scripturam πισθήσονται.

P. 83: περιήγαγε — ὅρον] Haec male cohaerentia, aptiore interpunctione et levissima literarum mutatione, sic constituenda videntur: — περιήγαγε, καὶ κατέστησε ἔκ τινος προτροπῆς εἰς τὸ προβαλεῖν τὸν καλούμενον ὅρον· ὡς δ' ἐκεῖνοι κ. τ. λ. i. e: — *eos in medium adduci curavit, et constituit eos cum quaedam adhortatione ad proponendam rogatam illam a Proaereſio definitivam caussam. Quum autem illi breve tempus cogitassent, et invicem locuti essent, caet.* In his κατέστησε, *constituit eos ad dicendum*, eadem ratione Active dicitur, qua Medio Verbo καταστὰς, de quo supra diximus in Juliano p. 69. Dicitur item καθιστάναι τινὰ εἰς δίκην v. c. apud Platonem Leg. IX, p. 657, 11: τὸν ἀποκτείναντα εἰς δίκην καταστήσας· et alibi saepe.

P. 83: οὐ βάσιμον ῥητορικῇ πομπείᾳ] Proprie, *per quam pompa rhetorica incedere non posset:* i. e: *intractabilem ad ostentandam eloquentiae vim.* Sic Cicero *pompam* dixit De Oratore II, 22: *Ecce tibi exortus est Isocrates, magister istorum omnium: cujus e ludo, tamquam ex equo Trojano, mere principes exierunt: sed eorum partim in pompa, partim in acie illustres*

esse voluerunt. Et in Oratore, 13: *Dulce igitur orationis genus, et solutum et effluens, sententiis argutum, verbis sonans, est in illo epidictico genere: quod diximus proprium Sophistarum: pompae quam pugnae aptius: gymnasiis et palaestrae dicatum: spretum et pulsum foro.* Plutarcho autem frequens est βάσιμός τινι; v. c. De Discrimine Adulatoris et Amici p. 65, E: τὸ δ' ἐν ψυχῇ νοῦν οὐκ ἐχούσῃ — ὕψος καὶ φρόνημα, τοῖς μικροῖς καὶ ταπεινοῖς μάλιστα βάσιμόν ἐστι. De Vitioso Pudore p. 530, A: τοῖς αἰσχίστοις βάσιμός ἐστι πράγμασι καὶ πάθεσι. Theseo p. 1, B: ἐμοὶ περὶ τὴν τῶν βίων τῶν παραλλήλων συγγραφὴν, τὸν ἐφικτὸν εἰκότι λόγῳ καὶ βάσιμον ἱστορίᾳ πραγμάτων ἐχομένῃ χρόνον διελθόντι. Alibi proprie usurpatur, v. c. in Pelopida p. 286, A: et Sertorio p. 574, C: et apud alios.

P. 83: ταυρηδὸν μὲν αὐτοὺς ὑπέβλεψε] Dictio supra notata p. 70: hic referendum vetus nostrum scholion ex Epistola Critica ad Ruhnkenium p. 46. „Locutio Platonica Phaedoni p. 402, B: „qua usi etiam sunt Philostratus Vita Apollonii, „I, p. 14: Heroicis, p. 701: Aelianus Nat. „Animal. VII, 5: restituenda videtur Luciano „qui fertur, in Philopatridi T. III, p. 586, „pro ταυρηδὸν ἐπιβλέπειν." Aristophanes Ranis, 816: Ἔβλεψεν οὖν ταυρηδὸν, ἐγκύψας κάτω.

P. 83: *ἃ πρὸ τοῦ ἀγῶνος αἰτῶ δίκαια* —] Junius vertit quasi pro *αἰτῶ* legisset *ᾔτουν*, *poposcerat*. Sane in Graecorum orationibus judicialibus saepe videmus reum in principio quaedam *αἰτεῖν δίκαια πρὸ τοῦ ἀγῶνος*, *ante ingressum ipsius dicendae caussae postulare à judicibus, ut sibi quaedam justa concedantur*. At haec Proaeresii, ut caeterorum praesentium Sophistarum, caussa non erat judicialis, sed *ἐπιδεικτική*: nec ipse adhuc aliud quam *προάγῶνα*, egerat, et ipsum *ἀγῶνα* jam ingressurus erat. Maneat igitur vetus lectio, quamvis non satis concinnam sententiam praebens hanc: *Quae ante certamen justa postulo; haec ut mihi des supplex te oro.*

P. 83: *ὡς οὐδενὸς ἀτυχήσει δικαίου*] Verbum hoc pro *ἀποτυχεῖν*, et *μὴ τυχεῖν*, *non accipere, alicujus rei adeptione excidere*, ut Platonicum annotant Etymologus M. in Voce *Ἀτυχεῖν* et Timaeus in Glossis Platonicis p. 55, ubi videatur Ruhnkenius. Sed et ab aliis similiter usurpatur: v. c. Xenophonte Hellenicorum III, p. 424, C: *καὶ ὁ Δερκυλλίδας μέντοι ἔλεγεν, ὡς τῶν δικαίων οὐδενὸς ἀτυχήσει*: alibi cum alio adjectivo Plutarcho Lysandro p. 435, F. *ἐλπίζοντας οὐδενὸς ἀτυχήσειν τῶν μεγίστων*. Alexandro p. 681, F: *πρὸς δὲ τὸν Δαρεῖον ἔγραψεν, ὡς οὐδενὸς ἀτυχήσει τῶν φιλανθρώπων ἐλθὼν πρὸς αὐτόν*.

P. 83: *τοὺς ταχέως γράφοντας*] Dicuntur et ταχυ-

ταχυγράφοι, Latine *exceptores:* de quibus docte exposuit Gothofredus ad Codicem Theodosianum T. I, p. 44. et T. II, p. 472, 473: Valesius ad Ammianum Marcellinum XIV, 9, p. 50. Tales *notae* hodieque feruntur, sub nominibus Tironis et Senecae, ad calcem Thesauri Inscriptionum Gruteriani: de quibus operae pretium est legere J. A. Fabricium Bibliothecae Latinae edit. vet. T. I, p. 363, edit. Ernestinae T. II, p. 113.

P. 84: *κροτείτω με, φησὶ, μηδὲ εἷς*] Hoc et alia exempla dicentium, qui plausum sibi fieri recusarent, adfert Cresollius in Theatro Rhetorum III, 20, 10, p. 302.

P. 83: *ἐπέτειλε*] i. e: *mandaverat*, *jusserat.* Sic recte Editor correxit vulgatum *ἐπιτέλει.*

P. 83: *κατὰ κρότον ἀναπαύων ἑκάστην περίοδον*] Junius, *singulas periodos pulsu manuum finiens.* Quod recte reprehendens Cresollius in Theatro Rhetorum III, 20, 4, p. 282, nil rectius ipse adfert: *Ego vero*, inquit, *Eunapii sensum hunc esse puto: tam eximie orasse Proaeresium, ut singulae illius dicentis periodi audientium omnium plausu exciperentur.* Atqui hoc refellit ipsa Eunapii narratio, ostendens audientes jussu Proconsulis a plausu abstinuisse. Sane obscura est sententia: quam bifariam exponi posse video: vel, ut, manente interpunctione, sic accipiatur, *pro more plausûs unam quamque periodum finiens:*

niens: i. e: *prouti alias solebat fieri, quum auditores plauderent, finita qualibet periodo paulum quiescens:* scilicet, finita quavis periodo alias auditores solebant plaudere, orator autem orationem intermittere, dum plausus durabat: nunc Proaeresius haec inter periodos intervalla brevi silentio implebat. Altera est ratio, ut mutata interpunctione posito commate post κρότον, hoc cum ῥύθμῳ conjungatur, hujusmodi sensu: *Proaeresius dicere incipit cum flumine et sonitu, finiens tamen quamvis periodum, nec eam continuato flumine cum sequente periodo jungens.*

P. 84: συμπληροῖ τὴν κατάστασιν.] Nec hujus rationem habuit Junius: totum in hanc sententiam reddendum: *perficit quidem constitutionem et in alteram orationis partem progreditur: sed, divino quasi numine percitus et exsultans, reliquam hujus partis partem tamquam non egentem demonstratione omittens, orationem in contrarium argumentum immisit.* Est autem κατάστασις, *constitutio*, quae à Cicerone De Inventione I, 8, sic definitur: *Constitutio est prima conflictio caussarum ex depulsione intentionis profecta, hoc modo: Fecisti · Non feci: aut, Jure feci, caet.* Conferatur Auctor ad Herennium I, 11. Quinctilianus Inst. Or. III, 6. Et sic fere Graeci Rhetores, quos laudat J. C. J. Ernesti in Lexico Technologiae Gr. Rhet. p. 175. tum

ina-

ἀναπολόγητος usurpatur quidem pro *inexcusabilis*, veluti apud Plutarchum Bruto p. 1006, A, Ciceronem Ad Atticum. XVI, 7: Paulum Ad Rom. II, 1: at ex vi originis et analogiae item est *indefensus*, *non demonstratus*. Deinde εἰς τὴν ἐναντίαν ὑπόθεσιν, *in contrarium argumentum*, est, *contrarium caussam agendam suscepit*.

P. 84: ἀπήγγελεν, οὔτε ὁ ἀνθύπατος κ. τ. λ.] Nexus narrationis, non satis manifestus, juvandus est interpunctione, et repetendus ab antecedenti ὡς δὲ ὁ λόγος ἐπεδίδου. *Quum autem orationis impetus invalesceret, et — et iterum eadem reddidisset; tunc vero nec Proconsul —.*

P. 84: Ἑρμοῦ λογίου τύπον] *Mercurii facundi effigiem*. Attigi dictionem olim in Epistola Critica ad Ruhnkenium p. 37. hac animadversione: „Julianus Orat. VII, p. 237, C: τὸν τοῦ λογίου „τύπον Ἑρμοῦ· quod primus dixit Aristides Orat. „Platon. II, p. 307: Δημοσθένους, ὃν ἐγὼ φαίην „ἂν Ἑρμοῦ τινὸς λογίου τύπον εἰς ἀνθρώπους ἐλθεῖν· „respexit Choricius Orat. I, §. 38, apud Fa„bricium Biblioth. Gr. Vol. VIII, p. 861: Ἀπ„ῆλθε καὶ Δημοσθένης — ὃν Ἑρμοῦ λογίου παρά„δειγμα σοφῶν τις καλεῖ· et imitatus Eunapius „in Proaeresio p. 115." Postea haec annotavi. Synesius Epistola C. p. 240, D: Μαρκιανὸν, ὃν εἰ προλαβὼν Ἀριστείδην, Ἑρμοῦ λογίου τύπον εἰς ἀνθρώπους ἔφην ἐληλυθέναι, μόλις ἂν ἔτυχον τῆς

ἀξίας. Idem dictum sub auctoritate Aristidis citat Olympiodorus in Scholiis MS. ad Platonis Gorgiam p. 178.

P. 84: παρελθόντες] Supra animadvertimus p. 23. item ad Plutarchi Consolationem Apollonii p. 108, A.

P. 84: δορυφορῶν μετὰ πάντων ἢ τῶν δυνάμεων] Delendum ἢ, non solum quia sententiae officit, sed quia saepissime ex antecedente ν ortum, cumque eo confusum, reperitur: ut notavimus ad Plutarchum De Amicorum Multitudine p. 96, A: et ad Platonis Phaedonem p. 84 et 189. Gronovius volebat δορυφόρων. Uptonus ad Epicteti Dissert. III, 7, p. 182: ὁ δὲ ἀνθύπατος μετὰ πάντων τῶν δορυφορῶν (immo δορυφόρων) καὶ τῶν δυνάμεων ἐκ τοῦ θεάτρου παρέπεμψε: vertens, *Proconsul vero cum omni satellitio et copiis comitatum è theatro honorifice deduxit.* Nostra ratione correctionis reddendum: *Proconsul vero etiam cum omnibus suis copiis eum comitans e theatro deduxit.*

P. 84: συνεχώρησαν αὐτῷ εἶναι κρείττονι] Sic Editor è conjectura dedit αὐτῷ elegantius quidem, pro vulgato εἰς τὸ: quod equidem non ita simpliciter repudiem. Multos habet et frequentes usus εἰς τι cum Verbis, v. c. λέγειν εἰς τι, *dicere alicujus rei caussa*, ποιεῖν τι εἰς τι, *facere quid alicui rei consequendae*, ἐπιχειρεῖν εἰς τι, *tentare aliquid*: et supra p. 53. παραβασιλεύειν

εἰς

εἰς τὸν Καίσαρα, et alibi alia, notavimus: quorum ſimilitudo lectionem hujus loci tueri videatur.

P. 84: *ἐν τοῖς ἀπόροις εἰς τὸ ἔσχατον συνελθόντες*] Suspicor pro *συνελθόντες* Eunapium ſcripſiſſe *συνελαθέντες*, *ad extrema compulſi.*

P. 85: *ἀπήντα τὸ σόφισμα κατὰ λόγον αὐτοῖς*] Junius ſenſum magis quam verba reddit: *eorumque fallacia pro voto ſuccedebat:* est enim *κατὰ λόγον*, *ſecundum rationem*, ut *παρὰ λόγον*, *praeter rationem.* Atqui id, *κατὰ λόγον*, fere bono ſenſu accipitur, quem hic locus non fert: Plutarchus De Sanitate Tuenda p. 135, E: — *τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς ἀπολαύει κακὰ μὴ κατὰ λόγον αὐτῷ χρωμένης*· i. e: *corpus calamitates percipit ab anima, quae ipſo non ſecundum rationem utitur:* et ſic ſaepiſſime apud Philoſophos. Hinc *fortunae* opponitur *τὸ κατὰ λόγον*: apud eumdem De Poetis Legendis p. 24, B: De Fortuna p. 99, D: Sertorio p. 573, A. Inde refertur ad ea, quae conſueta ſunt, et cum veriſimilitudine exſpectantur, et vulgo fieri ſolent, ſive bona, ſive mala, ſive laudanda reprehendendave ſint; De Stoicorum Repugnantiis, p. 1058, C: Apophthegmatibus p. 216, B. Diodorus item Siculus in Eclogis T. II, p. 492: Syneſius Sermone ad Paeonium p. 306, C: *οὐ μὴν ἀγανακτεῖν οἴομαι δεῖν ὅταν τὸ κατὰ λόγον συμβαίνῃ· εὔλογον δὲ δή-*

[V] 4 *που*

που τυγχάνειν ἕκαστον ὧν τυχεῖν ἐσπούδακεν καὶ περὶ ἃ πεπραγμάτευται· καὶ ἀποτυγχάνειν ἐκείνων ὧν οὔτε ὠρέχθη ποτὲ, οὐδὲ ἐπεμελήθη ὅπως ἂν αὐτῷ παραγένοιτο. Itaque inimici tanta cum praeparatione et fallacia uterentur, erat *κατὰ λόγον*, consentaneum rationi, verisimile, exspectandum, ut eum labefactarent: sed perspicuitatis officium postulabat aliquid explicationis Eunapium addere, quo *τὸ κατὰ λόγον* ad praesens argumentum accommodaretur. Sed hoc quamvis non parvum praetermissionis vitium leve est prae illo, quod tantummodo ex ante dictis suspicari sinit, has inimicorum insidias caussam fuisse Proaeresio alterius exsilii, quod quando acciderit, ante an post ipsius ad Constantem abitum et Anatolii Athenas adventum, plane nos incertos relinquit.

P. 85: *Ἀνατόλιος ἐκαλεῖτο*] De hoc Anatolio omnino legendi sunt Gothofredus et Ritterus in Prosopographia Codicis Theodosiani T. VI, Parte II, p. 38: Valesius ad Ammianum Marcellinum XIX, 10, p. 243: quibus adjungi possunt, Tillemontius Historiae Imperatorum T. IV, p. 140, 143, 148, 179, 196, 283, 286, et Wernsdorfius ad Himerii Eclogam XXXII, Orationis in hunc ipsum Anatolium habitae p. 296.

P. 85: *Ἀζουτρίωνα*] Nec veram, nec falsam, hanc lectionem pronunciare, nec virorum doctorum conjecturas probare, audeo.

P.

P. 85: τελουμένης] Et mihi καλουμένης in mentem venit.

P. 85. Βηρυτὸν] Phoeniciae urbem, inde ab Hadriani Caesaris aevo Jurisprudentiae schola celebrem. Barthius ad Zachariam Mitylenaeum p. 244. Gothofredus in Topographia Codicis Theodosiani T. VI, Part. II, p. 113. Spanhemius ad Juliani Or. I. p. 36, b. 120, i. Cellarius Geographia Ant. T. II, p. 274. Bachius Historia Jurisprud. Rom. III, 2, §. 48, 49.

P. 85: φρονήματος ἐμπλησθεὶς καὶ λόγων ὕψος ἐχόντων καὶ βάρος] Vetus est mea annotatio in Ep. Crit. p. 46: ubi et βάθος correxi, qua de voce supra ad p. 72, et ad Plutarchum De Auditione p. 44, A, dixi: caeterum animadverti, Eunapium ex Platone colorem duxisse Periclem laudante in Phaedro p. 354, C: πᾶσαι ὅσαι μεγάλαι τῶν τεχνῶν, προσδέονται ἀδολεσχίας καὶ μετεωρολογίας φύσεως πέρι. τὸ γὰρ ὑψηλόνουν τοῦτο καὶ τὸ πάντη τελεσιουργικὸν ἔοικεν ἐντεῦθέν πόθεν εἰσιέναι· ὃ καὶ Περικλῆς πρὸς τῷ εὐφυὴς εἶναι ἐκτήσατο· προσπεσὼν γὰρ οἶμαι τοιούτῳ ὄντι Ἀναξαγόρᾳ, μετεωρολογίας ἐμπλησθεὶς καὶ ἐπὶ φύσιν νοῦ τε καὶ ἀνοίας ἀφικόμενος (ὧν δὴ πέρι τὸν πολὺν λόγον ἐποιεῖτο Ἀναξαγόρας) ἐντεῦθεν εἵλκυσεν ἐπὶ τὴν τῶν λόγων τέχνην τὸ πρόσφορον αὐτῇ. Quo spectat Plutarchus in Pericle p. 154, C: τοῦτον ὑπερφυῶς τὸν ἄνδρα (Ἀναξαγόραν) θαυμάσας ὁ Περικλῆς, καὶ τῆς λε-

γομένης μετεωρολογίας καὶ μεταρσιολεσχίας ὑποπιμπλάμενος, οὐ μόνον, ὡς ἔοικε τὸ φρόνημα σοβαρὸν καὶ τὸν λόγον ὑψηλὸν εἶχε καὶ καθαρὸν ὀχλικῆς καὶ πανούργου βωμολοχίας, ἀλλὰ καὶ προσώπου σύστασις ἄθρυπτος κ. τ. λ. Ariſtides Orat. Platonic. II, p. 131, et verba refert p. 283. Cicero in Oratore 4: — *in Phaedro Platonis hoc Periclem praeſtitiſſe caeteris dicit oratoribus Socrates, quod is Anaxagorae phyſici fuerit auditor: à quo cenſet, cum, cum alia praeclara quaedam et magnifica didiciſſet, uberem et fecundum fuiſſe, gnarumque, quod est eloquentiae maximum, quibus orationis modis quaeque animorum partes pellerentur.* Themistius Orat. XXVI, p. 329, C: Περικλέα δὲ ἐπαινοῦσιν μόνον καὶ Ἀσπασίαν ὡς ῥήτορας τελεσιουργούς τε καὶ ὑψηλόνους, ὅτι ἐκ τῆς Ἀναξαγόρου ἀδολεσχίας ταῦτα προσελκύσαντο εἰς τὴν τέχνην. Damascius apud Suidam in Ἐνδεέστερος et Ῥυθμίζει, item apud Photium p. 1040: διὸ καὶ ὅσα ἔγραφεν, εὕροι τις ἂν τὸ μὲν ὑψηλόνουν καὶ τελεσιουργὸν ἔχοντα, τοῖς δὲ ἔπεσιν οὐ πάνυ συνηρμοσμένα.

P. 86: εἰσφρήσας τε εἰς τα βασίλεια] *Se ipſe in aulam immittens, introducens.* Proprie est *intromittere alium:* ſic Ariſtophanes Veſpis 887: οὐκ εἰσφρήσομεν· *non intromittemus eum.* ubi Berglerus aliud exemplum Euripidis in Troadibus 646, apponit: qui item de hoc Verbo egit ad Al-

Alciphronem III, 53, p. 396. *εἰσέφρησα εἰς τοὐπτάνιον*, *intulit me in culinam*. Eamdem formam Activam cum vi Verbi Medii conjunctam refert ibidem è Suida T. II, p. 33. Julianus Caesaribus p. 315, A: *ὅ, τε Κᾶρος ἅμα τοῖς παισὶν εἰσφρῆσαι βουληθεὶς εἰς τὸ συμπόσιον, ἀπελήλατο παρὰ τῆς Δίκης*· ad quem locum Heusingerus in sua editione p. 88, plura dat. Cum Accusativo *εἰσφρεῖν τι*, vel *ἑαυτὸν*, est in Philostrati Junioris Icone X, p. 879: Cyrilli Alexandrini Adversus Julianum II, p. 45, C. Isidori Pelusiotae Epistolis I, 28, 83, 209. Et Toupius hujus verbi caussa hunc Eunapii locum annotavit in Notis ad Hesychium Vol. III, p. 480. haec deinceps apponentem, *Εἰσέφρησεν, εἰσήγαγεν. Εἰσέφρηκεν, εἰσεπήδησεν, εἰσαφῆκεν*· ubi videantur interpretum notae. Est et *ἐκφρεῖν* in Aristophanis Vespis 126, 156: et *διαφρεῖν* Avibus, 193.

P. 86: *εἰς τὸν ἔπαρχον τῆς αὐλῆς ἤλασεν*] quasi dicas *provectus in Praefectum Praetorio*, i. e: *factus est Praefectus Praetorio*. De quo usu Praepositionis *εἰς* diximus ad p. 53.

P. 86: *τυχὼν δὲ — τύχης δεξιᾶς*] Eamdem paronomasiam notavimus ad initium Phaedonis p. 4: *Τύχη τις αὐτῷ — συνέβη· ἔτυχε γὰρ τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης ἡ πρύμνα ἐστεμμένη τοῦ πλοίου, ὃ εἰς Δῆλον Ἀθηναῖοι πέμπουσι κατ' ἔτος*" in Annotatione p. 113 et 114; et in Addendis p. 325.

P.

P. 86: τὸ γὰρ καλούμενον Ἰλλυρικὸν ἐπετέτραπτο] i. e: *dictum Illyricum ei commissum erat:* i. e: *Praefectus erat Praetorio Illyrici.* De qua Praefectura videatur Notitia Utriusque Imperii Cap. XXIII, ibique Pancirollus: Gothofredus in Topographia Codicis Theodosiani T. VI, Part. II, p. 106: Reitemeierus ad Zosimum II, 33, 7, p. 555, sequ.

P. 86: ἐπὶ τὴν ὄψιν σπάσαι] Quod, pro vulgata omnium librorum lectione πάσαι, olim in Epistola Critica, p. 46, correxi, σπάσαι, Editorque in contextum recepit, adhuc tueor; caeterum sententiam temeraria trajectione turbatam, reponendis in suum locum trajectis verbis, sic constituo: ὁ δὲ χρυσῆς τινὸς αὐτὸν μανίας ὑπολαβούσης ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὰ τῶν λόγων εἴδωλα διὰ τῆς παιδεύσεως ἐπὶ τὴν αἴσθησιν συλλαβεῖν, καὶ τὸ νοούμενον ἐκ τῶν ἀρχαίων ἰνδαλμάτων φάντασμα ἐπὶ τὴν ὄψιν σπάσαι, μεθ' οὕτως ἀριπρεποῦς ἀξιώματος φερόμενος πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἔσπευσε. Atque hunc ordinem etiam secutus est Junius.

P. 86: ἀλλήλοις ἐπιβουλεύοντες] i. e: *invicem insidiantes*, scilicet, ut quisque alterius arcanum comperiret, qua ratione alter propositam quaestionem tractaret. Exempla talium insidiarum, ab oratoribus civilibus invicem factarum, me alibi legisse memini. Huc pertinet etiam illud ex Cluentiana Ciceronis 52: *Itane est? ab amicis videli-*

cet

oet imprudentes prodimur: et est nescio quis de iis, quos nobis amicos arbitramur, qui nostra consilia ad adversarios deferat.

P. 17: τὴν δόξαν ἕκαστος μελετῶντες στάσιν] Pro δόξαν, quod mendosum est, nollem Editor ex conjectura sua in contextu posuisset λοξήν. Unice verum est quod Gronovius ex codice Mediceo annotavit δόξασαν· i. e: *unusquisque meditantes statum quem elegerat.* Quid στάσις rhetorum sit, supra notavimus ad p. 82, ὅρον τινά.

P. 87: τοὺς κροτοῦντας τὰ μειράκια ἐγέλα, καὶ τοὺς πατέρας ἠλέει —] Mihi Eunapius videbatur scripsisse, τοὺς κροτοῦντα τὰ μειράκια παιδεύοντας ἐγέλα κ. τ. λ. in reliquis autem exemplum Platonicum secutus esse è Symposio p. 315, E, ubi Apollodorus fere similiter perversam institutionem reprehendens inducitur: καὶ γὰρ ἔγωγε καὶ ἄλλως, ὅταν μὲν τινὰς περὶ Φιλοσοφίας λόγους ἢ αὐτὸς ποιῶμαι, ἢ ἄλλων ἀκούω, χωρὶς τοῦ οἴεσθαι ὠφελεῖσθαι, ὑπερφυῶς ὡς χαίρω· ὅταν δὲ ἄλλους τινὰς, ἄλλως τε καὶ τοὺς ὑμετέρους τοὺς τῶν πλουσίων καὶ χρηματιστῶν, αὐτός τε ἄχθομαι, ὑμᾶς τε τοὺς ἑταίρους ἐλεῶ, ὅτι οἴεσθέ τι ποιεῖν, οὐδὲν ποιοῦντες.

P. 87: ὑπὸ τίσι παιδεύονται] *commiserabatur patres — sub quibus eorum filii erudirentur:* elliptice dictum, pro ὅτι ὑπὸ τούτοις παιδεύονται· *quod eorum filii sub his magistris erudirentur.* Similis est ratio in οἷος, quam notavimus in Annotatione

ad

ad Selecta Hist. Gr. ex Herodoto, p. 347: ubi huic Eunapiano geminum apposuimus Simonidis Epigrammate XCIV, apud Brunckium Analectorum T. I, p. 144: Οἰκτείρω σε, τάλαν Καλλία, οἷ' ἔπαθες· *miseror te, miser Callias, quod talia passus es.* pro ὅτι τοῖα. De usu Praepositionis ἐπὶ cum Dativo monuimus supra p. 34.

P. 88: οὐδὲ Ἀνατόλιον ἔδει ταῦτα νικᾷν] i. e: *neque Anatolius ex hoc negotio victor discedere debebat.* Loquitur ut de re magna et quasi fato constituta: *non fas erat, non in fatis erat, ut Anatolius hac in re, sicuti caeteros Sophistas, ita etiam Proaeresium, vinceret.* Hunc sensum subinde habet ἔδει · v. c. apud Herodotum IV, 79: ἐπεὶ δὲ ἔδεέ οἱ κακῶς γενέσθαι, ἐγίνετο ἀπὸ προφάσιος τοιῆσδε· *quandoquidem vero in fatis erat ut ei male fieret, factum ei est male ex tali occasione.* Plutarchus in Antonio p. 942, A: ταῦτα (ἔδει γὰρ εἰς Καίσαρα πάντα περιελθεῖν) ἐνίκα· i. e: *Cleopatrae sententia vicit; nam in fatis erat, ut cuncta sub Caesaris imperium caderent.* De notatione Adjectivi δέον, *debitum, officium*, quasi *ligans, vinciens*, ἀ δεῖν, *ligare*, diximus ad Phaedonem p. 262, 263.

P. 88: διασιλλαίνων ἅπαντας] Quia Milesius fuit poeta, forte quis putet eum versibus ad irridendum factis, *Sillis*, istos Sophistas notasse. Sic Timon, ab hoc genere dictus Sillographus, de

quo

quo Diogenes Laertius IX, 111: τῶν δὲ Σίλλων τρία βιβλία ἐστίν· ἐν οἷς, ὡς ἂν σκωπτικὸς ὤν, πάντας λοιδορεῖ καὶ σιλλαίνει τοὺς δογματικούς. Atqui et σιλλαίνειν, et διασιλλαίνειν dicitur etiam simpliciter pro *verbis ac sermone quem irridere:* v. c. Luciano in Lexiphane 24, T. II, p. 348: — ἀπίστω καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων. Alciphron III, 62: ἠπίστασο τὴν αἰτίαν ἐφ' ᾗ με διεσίλλαινον αἱ γυναῖκες. Aelianus Variae Historiae III, 40: ἔσχον δὲ τὸ ὄνομα — Σιληνοὶ δὲ ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν· τὸν δὲ σίλλον ψόγον λέγουσι μετὰ παιδιᾶς δυσαρέστου· ubi alia hanc in rem promit Perizonius. Est et forma σιλλοῦν apud Dionem Cassium, LIX, 25: ἂν γάρ τις ἐπὶ μηδεμιᾷ ἢ μικρᾷ τινι ἀνδραγαθίᾳ ἤτοι ἐπαίνους μεγάλους ἢ τιμὰς ἐξαισίους ποιῆται, διαμωκᾶσθαί τε καὶ διασιλλοῦν αὐτὴν ὑποπτεύεται. LXVII, 10: διασιλλῶται τι αὐτὸν σκωπτόλης ὢν προήχθη. Conferantur Stephanus Thesauro L. Gr. T. I, p. 1921: Hemsterhusius ad Pollucem IX, 148: Albertius ad Hesychium Voce Σιλλαίνειν, T. II. p. 1186.

P. 89: εἰ πλείους ἔφη τῶν δεκατριῶν ἐτύγχανον οἱ σοφιστεύοντες —] Quae caussa fuerit hujus numeri ponendi non satis apparet. Nec enim facile affirmari potest illum habuisse aliquam praecipuam vim in re ridicula; nam nec ex Theocriteo v. c. Id. XV, 17: ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς· hujusmodi proprietas colligitur. Itaque videtur illa aetate in scho-

ſcholis rhetorum istiusmodi distributio τῶν στάσεων recepta fuisſe, ut *tredecim* haberentur: licet, quoad ejus conſtat ex Veterum praeceptis, quorum diviſionem Capperonnerius diligenter per tabulas expoſuit ad Quinctilianum Inſt. Or. III, 6, p. 181, et ſequ. alii plures, alii pauciores, hoc numero eas fecerint.

P. 89: πάντων ἕνεκα] Potest quidem ſic accipi, ut intelligatur, *omnium rerum cauſſa, omnibus partibus, ſolum eximie mirabatur Proaereſium.* Attamen quia propter nexum cum antecedentibus πάντων de ſophistis dici videtur, haud ſcio an Eunapius ſcripſerit πάντων ἐπέκεινα, *ſupra omnes.*

P. 19: ἐτύγχανε δὲ ὁ Προαιρέσιος οὐ πρὸ πολλοῦ χρόνου μετάπεμπτος ὑπὸ τοῦ βασιλεύοντος γεγονὼς Κώνσταντος] In ſcriptore tam negligente notandorum temporum, omne eorum indicium ei aliud agenti excidens diligenter animadvertere debemus. Illyrici et Italiae Praefectura erat Conſtantis jam a patre accepta, quibus deinde anno N. Aerae 340, obitu Conſtantini fratris hujus quoque Praefectura Galliarum ad Conſtantem rediit, qui postea anno 350 à Magnentio interfectus periit. Ergo in illud decennium incidit et Proaereſii ad Conſtantem diſceſſus, et Anatolii Athenas adventus, ejusdemque Praefectura Praetorio Illyrici, quam ſub Conſtantio porro obtinens mortuus est anno 360. Qua notitiae acceſſione ſupplenda ſunt tradita de hoc Ana-

Anatolio ab aliis hodiernis ſcriptoribus, quos laudavimus ſupra p. 85.

P. 89: De Romanis, quamvis Graecam linguam ignorantibus, tamen Proaereſium libenter ſpectantibus, jam olim in Epistola Critica p. 46, notavi; Eunapium videri exemplum Philoſtrati, De Vitis Sophistarum II, p. 589, ſimilia de Adriano Sophista narrantis imitatum: quem locum quum Editor appoſuerit, reponere non attinet. Ibidem notavi, Eunapium ejusdem Proaereſii continentiam, patientiamque Gallici frigoris laudantem, ex ſimili Platonis de Socrate narratione profecisſe, prodita in Sympoſio, p. 335, A, B: quae ſic habet: *πρὸς δὲ τὰς τοῦ χειμῶνος καρτερήσεις· δεινοὶ γὰρ αὐτόθι χειμῶνες· θαυμάσια εἰργάζετο τά τε ἄλλα, καί ποτε ὄντος τοῦ πάγου οἵου δεινοτάτου, καὶ πάντων ἢ οὐκ ἐξιόντων ἔνδοθεν, ἢ, εἴτις ἐξίοι, ἠμφιεσμένων τε θαυμαστὰ δὴ ὅσα, καὶ ὑποδεδεμένων καὶ ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους καὶ ἀρνακίδας· οὗτος δ' ἐν τούτοις ἐξῄει ἔχων ἱμάτιον μὲν τοιοῦτον, οἷονπερ καὶ πρότερον εἰώθει φορεῖν· ἀνυπόδητος δὲ διὰ τοῦ κρυστάλλου ῥᾷον ἐπορεύετο ἢ οἱ ἄλλοι ὑποδεδεμένοι.* De Proaereſii, Socratis et aliorum *ἀνυποδησίᾳ*, quaedam notat Creſollius in Theatro Rhetorum III, 15, p. 241. Himerius in Juliani castra proficiscens, invitatus ut in itinere Conſtantinopoli orationem haberet, quae est VII, videtur hanc Proaereſii ad Rhenum profectionem

significare p. 514, glorians laudat Imperatorem, quod se *οὐκ ἐπὶ Ῥῆνον ἦγεν ἑσπέριον, οὐδὲ ἐπὶ τὴν Ὠκεανοῦ μυθώδη θάλασσαν.*

P. 90: *ἀνδρίαντα — χαλκοῦν ἰσομέτρητον*] Et hanc Romae, et aliam Athenis, positam Proaeresio statuam memorat Libanius Epistola CCLXXVIII, ubi eum dicit *τὸν χαλκοῦν μὲν ἐν Ῥώμῃ, χαλκοῦν δὲ Ἀθήνησιν ἑστηκότα.* De hoc more et honore viris doctis exhibito, item de nomine *regni et regis eloquentiae*, docte ab Editore notatis addatur Barthius Adversariorum XXIII, 23. Caeterum *ἰσομέτρητον* recte vertit Junius *statuam pari magnitudine*, i. e. *eadem magnitudine et statura, qua ipse vivus erat Proaeresius.* In Lexicis fertur perperam et alia significatio, *qui est aequali pondere*, quod interpretes Latinos subinde decepit; nam is dicitur *ἰσοστάθμητος, ἰσοστάσιος.* Illustre est dictum Platonis in Phaedro p. 340, C: *καί σε ἐγὼ, ὥσπερ οἱ ἐννέα ἄρχοντες, ὑπισχνοῦμαι χρυσῆν εἰκόνα ἰσομέτρητον εἰς Δελφοὺς ἀναθήσειν.* Ficinus minus recte, *aequilibrem.* Scholiastes p. 56, caetera animadvertens, hoc nomen praeteriit. Disertius Plutarchus Solone p. 94, B: *κοινὸν μὲν οὖν ὤμνυε ὅρκον ἡ Βουλὴ, τοὺς Σόλωνος νόμους ἐμπεδώσειν· ἴδιον δ' ἕκαστος τῶν θεσμοθετῶν ἐν ἀγορᾷ πρὸς τῷ λίθῳ καταφατίζων, εἴτι παραβαίη τῶν θεσμῶν, ἀνδριάντα χρυσοῦν ἰσομέτρητον ἀναθήσειν ἐν Δελφοῖς·* ubi non melius Cruserius reddit, *auream statuam paris sibi pon-*

ponderis: rectius Xylander, *auream statuam aequalem sibi.* In ejusdem rei narratione ἰσομέτρητος omittitur apud Pollucem VIII, 86, et Suidam in χρυσῆ εἰκών. Muretus Var. Lect. VIII, 181. ambigue, *auream statuam suam pensurum esse.* Ad alias res eamdem notionem *aequalitatis* in nomine ἰσομέτρητον transtulit Aristides in Laudatione Romae, T. I, p. 197: v. c. κατὰ ἰσομετρήτου μὲν οὖν εὔξασθαι τῇ πόλει λόγου οὐκ ἐξῆν· i. e. *aequalem urbi orationem vovere non potui.* Ibidem: καὶ ἄλλοι τὰ ἰσομέτρητα σφίσιν αὐτοῖς, ἰσομέτρητα ποιοῦσιν αὖ καὶ τοῖς θεοῖς· acumen subest, *qui homines statuas sibi aequales consecrant, eas diis ipsis aequales ponunt,* scilicet, quae Diis satisfaciant, quamquam eorum magnitudinem non aequent. Mox p. 199, Urbs Roma, quae propter altitudem aedificiorum aequalis erat pluribus supra se invicem positis urbibus: ἐπὶ τοσαύτης γῆς ᾠκισμένη οὐκ ἀγαπᾷ, ἀλλ' ἑτέρας πόλεις ἰσομετρήτους ὑπὲρ αὐτὴν ἀραμένη φέρει ἄλλας ἐπ' ἄλλαις —· Conferatur item Dorvillius ad Charitonem p. 314.

P. 90. κατὰ σιτηρέσιον ὂν ταῖς Ἀθήναις.] Recte Editor delevit ὄν.

P. 90. στρατοπεδάρχην ἐπιτρέψας καλεῖσθαι.] Huic muneri antea fuerat nomen στρατηγός; cui quae fuerit cum annonae procuratione conjunctio, docet Spanhemius ad Juliani Imp. Or. I, p. 78, adhibito hoc Eunapii loco. Στρατοπεδάρχου nomen sive Con-

ftans Imp. Proaeresio addiderit, sive Eunapius dederit, certe comparatum erat ad reddendam significationem *Magistri Militae*, vel *Magistri Armorum*, quos primus instituit Constantinus M., et alii hujus aetatis Graeci scriptores, στρατηλάτας, et στρατηγοὺς, nominant, ut ostendit Valesius ad Ammianum Marcellinum XVI, 7, p. 131. Hoc autem nomine Eunapius alibi etiam usus est, in Vita Aedesii p. 50: Lucianus autem videtur reprehendere, ut vulgare nimis et plebejum, in Praeceptis Historiae scribendae T. II, p. 30: εἶτα μεταξὺ οὕτως εὐτελῆ ὀνόματα καὶ δημοτικὰ καὶ πτωχικὰ πολλὰ παρενεβέβυστο, τὸ, ἐπέστειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, κ.τ.λ.: dico *videtur:* quia reprehensio ad sola duo reliqua vocabula, ἐπέστειλεν et κυρίῳ pertinere potuit; siquidem Dionysius Halicarnassensis Antiqu. Rom. X, 26, p. 632, στρατοπεδάρχην τοῦ τάγματος, et στρατοπεδαρχίαν τοῦ τάγματος· *tribunum* et *tribunatum legionis* dixit. Lucas Act. Ap. XXVIII, 16, *Praefectum Praetorio*; Anonymus apud Suidam in Βασιλίσκος, *exercitus ducem*, significavit. In Stephani Thesauro et Schotti Appendice, sine auctoritate relictum est.

P. 90: ὅπως νεμεσᾶν μηδείς.] In promtu erat vera correctio νεμεσῴη, quam protulit Dorvillius ad Charitonem p. 498, quamque confirmat pervulgata confusio literarum ν et η, de qua saepe monuimus.

P. 90: ἀγῶνας, παρὰ τὸν 'Ανατόλιον ἐλθὼν — τῆς

Ἑλ-

Ἑλλάδος.] Hujus periodi plures partes excidisse, et sic fere restituendae videntur: ἀγῶνας· Ὁ μὲν οὖν Προαιρέσιος παρὰ τὸν Ἀνατόλιον ἐλθὼν, ἠξίου αὐτὸν δεῖσθαι τοῦ ἐπάρχου βεβαιοῦν τὴν χάριν, καὶ συνηγόρους ἐκάλεσέ τινας τῶν Ἀθηναίων· καίτοι φάσκων οὐκ ἔχειν Ἀθηναίους μόνους, ἀλλὰ σχεδόν τι πάντας τοὺς πεπαιδευμένους τῆς Ἑλλάδος.

P. 90: *ὥσπερ ἵππος εἰς πεδίον κληθείς.*] Vetus mea ad hunc locum annotatio, ab Editore reposita, ejusmodi est, ut appareat nullam fuisse caussam, quare ἵππος in ἱππεὺς mutaretur: quod et Ruhnkenius monuit in epistola sua, qua privatim mihi respondit ad Epistolam Criticam recens editam: quam et nos in altera siquando hujus editione prodemus. Sic autem ille, „*utrumque dici*, ἵππον et ἱππέα προκαλέῖσθαι, *ad Platonis Scholiasten ostendam.*" At in ejus adversariis ad illum librum nil tale reperimus. Huc pertinet Macrobius Saturnalium VI, 9, *equitem* et *equum* multis in caussis promiscue usurpari docens.

P. 91: *ταχὺ μάλα μετέστησεν εἰς τὸν ἀρχαῖον ὄγκον τὰ γινόμενα*] i. e.: *et valde celeriter dona in antiquam gravitatem restituit*, i. e.: *frumentum à Caesare donatum sic oratione exornavit*, *ut illud et obtineret tamquam antiquae Athenarum gloriae debitum.* Sic τὰ γινόμενα aliquando valet, *ea quae solent fieri*, *commoda*, *utilitates*, *fructus:* nec infrequens est Aristidi, quem posteri classicum

ſcriptorem et legitimum imitandi exemplum habuerunt, Eunapius etiam θεῖον divinum vocavit: v. c. Epitaphio in Alexandrum T. I, p. 81: τὸ γινόμενον περὶ τοὺς ἐπαίνους, *laudandi mos et officium*. Panegyrico in Templum Cyzici p. 244: πᾶσιν ἔξεστιν ἄρχειν τὰ γιγνόμενα· *cuique ſuo loco licet imperare.* mox p. 246, ἀπολαύειν τῆς ἀρχῆς τὰ γιγνόμενα· *imperio, quantum licet, frui.* Gratulatione ad Smyrnaeos p. 270: τῆς νῦν ἀνιούσης ἡμῖν πόλεως ἀπολαύων τὰ γιγνόμενα, *de reſurgente nobis urbe, quantum fas et justum est, frui.* De Concordia Urbium, p. 523: γνῶναί τε ἀλλήλους, καὶ τιμῆσαι τὰ γιγνόμενα· *inter ſe agnoscere, digneque honorare.* Ibid. p. 527: τὴν νόμιμον καὶ γιγνομένην μάχην ἀφέντες· *omittentes justam et legitimam pugnam.* T. II. Or. Plat. I, p. 32: τίς ἂν οὖν λόγος μᾶλλον σώσειε τὸ γιγνόμενον; *quaenam igitur oratio magis propoſito conveniat:* i. e. *probabilitatem ſervet.* Or. Plat. II, p. 158: Κίμων — τὸ γινόμενον τῇ πόλει διεσώσατο. *Cimon — ratam partem urbi ſervavit.* Ibid. p. 294: εἰδῶμεν εὐφημεῖν τὰ γινόμενα· *debitam cuique laudem tribuamus:* p. 308: τὰ γιγνόμεν' αὐτοῖς ἀπαιτοῦντες· *debita ſibi reddi postulantes.* p. 314: μὴ τῆς γινομένης αἰδοῦς καὶ φιλανθρωπίας τυγχάνειν· *debita reverentia et humanitate privari.* Legatione ad Achillem p. 427: δίκην — παρ' αὐτοῦ τὴν γιγνομένην λαβεῖν· *justam poenam ab aliquo exigere.* Alia ad Plutarchum dedimus Opp. Moral. p. 86, A.

P. 911.

P. 91: καὶ τοῖς λεγομένοις ἐπεχόρευεν, ἐπιδεικνύμενος εἰς τὴν ὑπόθεσιν.] Junius nil sani reddit: *demum exsiluit, ubi perorasset, postquam arrepto themate specimen sui exhibuisset.* Priorem partem correxit Cresollius in Theatro Rhetorum, III, 17, p. 254, sic probabiliter vertens, *exsultavit dicendo.* Alteram sic accipiam, ut sensus sit, *declamatorium illud exsultandi officium huic argumento adhibens.* Videatur et J. C. Th. Ernesti in Lexico Rhetoricae Gr. p. 134.

P. 91: καὶ ὁ τῶν λόγων ἔλεγχος ἦν αὐτῷ φιλοτιμία.] Et hoc curiosius dictum, perperam à Junio redditum: *immo oratio ipsa facile prodebat ejus ambitionem ac gloriae studium.* Vertam, et *orationis vim efficaciamque comprobavit adeptio doni.* Subinde φιλοτιμία significat largitionem ac donum publice exhibitum; ex quo usu hic accipio pro adeptione et confirmatione frumentarii illius muneris. Demosthenes Pro Corona, p. 349, C: ἐμοὶ μὲν τοίνυν ὑπῆρξεν — ἐξελθόντι δ' ἐκ παίδων ἀκόλουθα τούτοις πράττειν, χορηγεῖν, τριηραρχεῖν, εἰσφέρειν, μηδεμιᾶς φιλοτιμίας, μήτε ἰδίας μήτε δημοσίας ἀπολείπεσθαι. Plutarchus Nicia p. 524, D: χορηγίαις ἀνελάμβανε, καὶ γυμνασιαρχίαις, ἑτέραις τε τοιαύταις φιλοτιμίαις τὸν δῆμον. Eumene p. 584, A: τὴν πρὸς Ἡφαιστίωνα φιλοτιμίαν Ἀλεξάνδρου καὶ χάριν· i. e. *munificentiam et liberalitatem Alexandri erga Hephaestionem.* Ibid. p. 585, B: φιλοτιμίαις τε

καὶ

καὶ δωρεαῖς τάτε φρονήματα παροξύνων. Phocione p. 756, A: φιλοτιμίας τινὰς ἔπεισε καὶ δαπάνας ὑποστῆναι γενόμενον ἀγωνοθέτην. Dione p. 964, F: αὐτῷ δὲ Πλάτωνι χορηγοῦντι παίδων χορῷ, τόν τε χορὸν ἤσκησεν ὁ Δίων, καὶ τὸ δαπάνημα πᾶν ἐτέλεσε παρ' ἑαυτοῦ, συγχωροῦντος τοῦ Πλάτωνος τὴν τοιαύτην φιλοτιμίαν. Ibid. p. 970, F: τὴν φιλοτιμίαν καὶ τὸ ἀνάθημα τοῦ τυράννου. *Dionysii tyranni magnificum donarium.* Dion Chryfoftomus Orat. XXXIX, p. 487, D: πολλοὶ προετράπησαν φιλοτιμηθῆναι τῶν πολιτῶν· *multi civium permoti sunt, ut in publicum largirentur.* XLVI, p. 519, A: καὶ περὶ τοῦ πάππου δὲ τοῦ ἡμετέρου οὐκ ἂν εἴποι οὐδείς, οὔτε ὡς κατῄσχυνε τὴν πόλιν, οὔτε ὡς οὐδὲν ἀνήλωσεν ἐκ τῶν ἑαυτοῦ· τὴν γὰρ οὐσίαν ἣν εἶχε πατρῴαν καὶ μητρῴαν, ἅπασαν εἰς φιλοτιμίαν ἀναλώσας, ὥστε μηδὲν ἔχειν, λοιπὸν ἑτέραν ἐκτήσατο ἀπὸ παιδείας, καὶ παρὰ τῶν αὐτοκρατόρων. LXXV, p. 647, A: τοῖς κοινῇ φιλοτιμουμένοις· *iis qui in publicum largiuntur.* Saepe etiam φιλοτιμία, pro ipfo *honore et ornamento* ufurpatur. —

Hactenus annotationem hanc confcripferam auctumno anni MDCCCXII, cum in noftram Academiam francica ordinatio incidit: hinc Eunapius e manibus, nescio quomodo, depofitus: annotandi officium intermisfum usque ad hunc diem, qui est 17 Aprilis anni MDCCCXVIII. Interea vetus oculorum detrimentum increverat: accesferant no-

nova, tarditas aetatis, rigor artuum, tremor manuum, alia multa, omnia adverſaria ſtudendo: in quo ſunt multae magnaeque partes corporis, volutari in Bibliotheca, librorum ſedes noſſe, eos inde promere, in pulpitis exponere, evolvere, excerpere; quae plena ſunt ſudoris, et prorſus illud Heſiodeum ſubjiciant τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Ut igitur in operis difficultate longe majore, noſtra facultate multo minore, lectores nobis ignoſcent, ſi annotationis copiam et frequentiam ad paucitatem et brevitatem revocabimus.

At neque hoc efficere increſcens infirmitas ſivit: ſed propoſitum opus finire coëgit die XXV Februarii MDCCCXIX.

INDEX

SOPHISTARUM ET PHILOSOPHORUM,

QUORUM VITAE AB EUNAPIO PECULIARITER DESCRIBUNTUR.

IN-

INDEX

CRITICUS SCRIPTORUM

IN BOISSONADI ADNOTATIONES.

He-

Plo

IN-

INDEX

CRITICUS SCRIPTORUM

IN WYTTENBACHII ANNOTATIONEM.

IN

INDEX

IN

BOISSONADI ADNOTATIONES.

A.

ad-

ἀκούειν

ἀμυ

An-

ἀπά-

Apsi-

ἀχλὺν

B.

 βι-

Γ. G.

Δ. D.

διά-

E.

ἐπι-

ἰσχυ-

gyptum

ἔχειν

Z.

H.

ἡμέ-

Θ. T.

θάτ-

I.

K.

Con-

Λ. L.

λι

M.

μι-

Mu-

N.

Ξ. X.

O.

oi-

Ori-

Π. P.

πρὸ-

Q.

P. R.

Σ. S.

σο

συ-

τρω

Υ. U.

ὑπὸ

V.

Φ. F. PH.

X. CH.

χιο

Ψ.

Ω.

INDEX

IN

WYTTENBACHII ANNOTATIONEM.

A.

ἀλω-

ἀτ-

B.

Γ. G.

Δ. D.

δια

E.

Κυ-

Z.

H.

I. J.

K. C.

[illegible]

Λ. L.

M.

Me-

N.

Ξ.

O.

O.

Π. Ρ.

παῖς,

Prae-

Q.

P. R.

Σ. S.

stu-

T.

Y. U. V.

ὑπο-

Φ. F.

X.

Ψ.

Ω.

